

Stephenie Meyer GÖÇEBE

Orijinal Adı: The Host
Yazarı: Stephenie Meyer
Genel Yayın Yönetmeni: Meltem Erkmen
Çeviri: Mine Atafırat
Editör: Ayşe Tunca
Düzenleme: Gülen Işık
Düzeltili: Fahrettin Levent
Kapak Uygulama: Berna Özhek Keleş Film-Grafik: Onon Grafik
1. Baskı: Mart 2009
ISBN: 978 9944 82-138-4

Türkçe Yayım Hakkı: Onk Ajans aracılığı ile
© Epsilon Yayıncılık Hizmetleri Tic. San. Ltd. Şti.
Baskı ve Cilt: Melisa Matbaası Çiftçavuzlar Yolu Acar Sitesi No: 18 Davutpaşa Tel: (0212) 674 97 23

Çeviri: Mine Atafırat

Yayımlayan:
Epsilon Yayıncılık Hizmetleri Tic. San. Ltd. Şti.
Gürsel Mah. Nurtaç Cad. İcabet Sk. No: 3 Kâğıthane/İstanbul
Tel: 0212.252 38 21 pbx Faks: 252 63 98
İnternet adresi: www.epsilonyayinevi.com
e-mail: epsilon@epsilonyayinevi.com

Bedenim, evim Kısrağım, av köpeğim Ne yapacağım ben Sen gittiğin zaman

Nerede uyuyacağım Neyle gezeceğim Ne avlayacağım

Nereye gidebilirim Daima istekli ve hızlı ola Bineğim olmadan Nereden bileceğim Önümdeki çalılıkta Tehlike mi var, hazine m: Benim iyi ve akıllı köpeği Bedenim öldüğünde

Nasıl olacak Gökyüzünde uzanıp yatm Bir çatı, bir kapı Ve hiç bir şey olmadan Gözümü oyalayan

Son çarem bir bulutsa Nasıl saklanacağım ardına

- May Svvenson

"Ne demek istediğimi biliyorsun. Vahşi bir insandan söz ediyorum. Ruhu olmayan bir insandan."

Fords kızın hareketsiz bedenine baktı. Ameliyat masasında yüzükoyun yatıyordu. Kızın zavallı vücudunun, avcılar onu Şifa Merkezi'ne getirdiklerinde ne halde olduğunu hatırlayınca yüreği sızladı. Çok acı çekmiş olmalıydı.

Şimdi, elbette, çok iyi durumdaydı; tümüyle şifa bulmuştu. Fords sayesinde.

Fords, Darren'a, "O da herhangi birimiz gibi," dedi. "Hepimiz birer insan yüzüne sahibiz. O da uyanınca bizlerden biri olacak."

"Bu öğrencileri heyecanlandırıyor. Hepsi bu."

"Bugün bu bedenin içine koyduğumuz ruh, misafir olacağı bedene böyle dik dik bakılmasından daha fazlasını hak ediyor. Bulunduğu yere uyum sağlamak için zaten büyük bir çaba göstermesi gerekecek. Bu yetmiyormuş gibi, bir de ona bunu yaşatmak haksızlık." Bunu söylerken, öğrencilerin onu seyretmesini kastetmiyordu. Fords, sesinin yine gergin ve sinirli çıktığını fark etti.

Darren tekrar omzunu sıvazladı. "Her şey yoluna girecek. Avcıya bilgi vermemiz gerek ve..."

Avcı kelimesini duyunca, Fords Darren'a öyle bir baktı ki, bu bakışa ancak, "öfke saçan bir bakış" denebilirdi. Darren şaşırarak gözlerini kırıştırdı.

Fords hemen özür diledi. "Üzgünüm," dedi. "Amacım böylesine ters bir tepki vermek değildi. Sadece bu ruhla ilgili korkularım var. O kadar."

Bakışları ameliyat masasının yanındaki standın üstünde duran kiryoterapı kutusuna kaydı. Kutunun üstünde, donuk kırmızı bir ışık yanıyordu. Bu, kutunun dolu ve uyku halinde olduğunu gösteriyordu.

Darren, onu teskin etmek ister gibi sakin bir sesle, "Bu ruh, bu iş için özellikle seçildi," dedi. "O bizlerden biri ama olağanüstü bir varlık. Çoğumuzdan daha cesur. Bunu şimdiye kadar yaşadığı hayatlardan da anlamak mümkün. Ona sorma imkânımız olsaydı, bence bu göreve gönüllü olurdu."

"Hangimiz daha kapsamlı bir iyiliğe hizmet etmek için gönüllü olmazdık kı? Konu onun istekli oluşu değil, bir ruha neyin sorulmasının gerekli olduğu." Öğrenciler de uykudaki ruhtan söz ediyorlardı.

Fords onların fısıltılarını gayet rahat duyabiliyordu. Artık heyecandan, sesleri yükselmeye başlamıştı.

"Altı gezegende yaşamış."

"Ben yedi diye duydum."

"Aynı türden bir bedende, iki dönem bile geçirmediğim duydum."

"Bu mümkün mü?"

"O hemen hemen her kılıfta yaşamış. Her şey olmuş. Çiçek, ayı, örümcek..." "Yosun, yarasa..."

"Hatta ejderha!"

"İnanmıyorum. Yedi gezegende yaşamış olamaz." "En az yedi. Orijin gezegeni de buna dâhil."

"Gerçekten mi? Orijin mi?"

Fords araya girdi. "Sessiz olun lütfen! Eğer profesyonel olarak gözlemlenmeyecekseniz, sizden bedenlerinizi alıp dışarı çıkmanızı istemek zorunda kalacağım,"

Altı öğrencinin de mahcup olduğu açıkça görülebiliyordu. Susup birbirlerinden uzaklaştılar. "Haydi, işimize bakalım, Darren."

Her şey hazır. Gerekli ilaçlar insan kızın yanına dizilmişti. Uzun siyah saçları bir ameliyat başlığının altına toplanmış, ince boynu ortaya çıkmıştı. Uyuşturucuların etkisi altında derin bir uykudaydı. Düzenli olarak nefes alıyordu. Güneş yanığı teninde geçirdiği kazanın hiçbir izi yoktu.

"Lütfen ısıtmaya başla, Darren."

Fords Deep Waters'ın ak saçlı yardımcısı kiryoterapi kutusunun yanında bekliyordu. Eli kadrandı. Güvenlik kilidini açtı ve bir tuşa bastı. Gri renkli küçük kutunun üstündeki kırmızı ışık yanıp sönmeye başladı. Gittikçe daha hızlı yanıp sönmeye ve renk değiştiriyordu.

Fords hareketsiz bedene odaklanmıştı. Neşteri kızın kafatasının alt kısmındaki derinin üstünde yavaşça gezdirdikten sonra yarığı genişletmeden kan durdurucu sıvıyı neşterin bıraktığı izin üzerine-sıktı. Sonra, büyük bir özenle onları incitmemeye çalışarak ense kaslarının altına indi. Omurganın en üst kısmındaki soluk renkli kemikler görünmüştü.

Darren, "Ruh hazır, Fords," diye açıkladı.

"Ben de hazırım. Getirebilirsin."

Fords, Darren'ın dirseğinin dibinde olduğunu hissetti. Bakmasına gerek yoktu. Asistanının elini uzatmış, beklediğini biliyordu. Uzun yıllardır birlikte çalışıyorlardı. Fords deliği açık tutuyordu.

"Onu yuvasına gönder," diye fısıldadı.

Darren'in eli görüş alanına girdi. Avcunun içindeki ruh yavaş yavaş uyanıyor ve etrafa gümüş rengi pırıltılar saçıyor.

Fords ne zaman çıplak bir ruh görse, onun güzelliğine hayran kalırdı.

Ruh, ameliyathanenin parlak ışıkları altında ışıldıyordu. Fords'un elinde tuttuğu gümüş rengi neşterden daha parlaktı. Canlı bir kurdele gibi kıvrılıp bükülüyor, geriliyor, kiryoterapi kutusundan kurtulduğuna seviniyordu. İnce kollarındaki tüyler, soluk gümüş rengi saçlar gibi dalgalanarak ağır ağır uçuyorlardı. Bütün ruhlar güzeldi ama bu ruh, Fords Deep Waters'a, özellikle çekici gelmişti.

Bu düşüncesinde yalnız değildi. Darren'ın hafifçe iç çektiğini ve öğrencilerin de hayranlık dolu bir şekilde mırıldandıklarını duydu. Darren, pırıltılar saçan bu küçük yaratığı, Fords'un bir insanın ensesinde açtığı deliğin içine özenle yerleştirdi. Ruh, kayarak deliğin içine daldı ve bu yabancı bedenin içinde dolaşmaya başladı. Fords, ruhun yeni yuvasına uyum sağlamaktaki becerisine hayran olmuştu. Kollarını sinir merkezlerinin çevresine sıkı sıkı dolamış, Fords'un göremediği yerlere, beynin altına ve üstüne, optik sınırlara ve kulak kanallarına uzanmıştı. Çabuk ve kararlı bir şekilde hareket ediyordu. Kısa bir süre sonra, pırıltılar saçan bedeninin sadece küçük bir parçası görünür olmuştu.

Fords, onun kendisini duymayacağını bildiği halde, "Aferin," diye fısıldadı fakat kız derin bir uykudaydı.

İşi bitirmek sıradan ve alışılmış bir şeydi. Yarayı temizleyip iyileştirdi. Ruh içeri girdikten sonra kapanan deliğin ağzını yapıştırmak için bir merhem sürdü. Sonra, ensedeki yara izini hafifletmek için üstünü özel bir maddeyle pudraladı.

Yardımcısı, "Her zamanki gibi kusursuz oldu," dedi. Bu adam, Fords'un bir türlü anlayamadığı bir nedenle, içine yerleştiği insan bedeninin adını değiştirmemişti. Darren.

Fords derin bir iç çekti. "Bugünkü işten pişmanlık duyuyorum," dedi.

"Sen sadece Şifacı olarak işini yapıyorsun."

"Bu şifanın bir yara açtığı nadir durumlardan biri."

Darren ortalığı toplamaya başlamıştı. Ne cevap vereceğini bilmiyordu. Fords Kutsal Görevi'ni yapıyordu ve bu Darren için yeterliydi.

Ama Fords Deep Waters için yeterli değildi. O benliğinin en derin köşelerine kadar gerçek bir Şifacı'ydı. Kızın hareketsiz bedenine endişeyle bakıyor, kendine gelir gelmez uyku halindeki bu sükûnetinden eser kalmayacağını biliyordu. Bu genç kadının korkunç sonunun dehşet verici etkilerine, biraz önce bu bedenin içine yerleştiği günahsız ruh mu katlanmak zorunda kalacaktı?

Kızın kulağına fısıldarken, içindeki ruhun onu işitebilmesini diledi.

"İyi şanslar, küçük göçebe, iyi şanslar. Keşke şansa ihtiyacın olmasaydı."

Onun sonunun benim başlangıcım olacağını biliyordum. Ve onun sonu bu gözlere ölüm gibi görünecekti. Bu konuda uyarılmıştım.

Bu gözlere değil. Benim gözlerime. Benim. Bu artık ben'im.

Kullandığım lisan bana tuhaf geliyordu ama anlıyordum. Kopuk, bağlantısız, sert, kör ve tek boyutluydu. Şimdiye kadar kullandığım dillere oranla son derece kısırdı ama akışkan olabiliyor ve kendini ifade etmek mümkün olabiliyordu. Kimi zaman güzel olduğunu bile söyleyebilirim. O artık benim dilimdi. Anadilim.

Kendi türüme has en doğal içgüdülerle, bu bedenim düşünce merkezine yerleştim. Her nefesine, her tepkisine hâkim oldum. Öyle ki, o artık başka bir varlık değildi. O ben'di. O beden değil, benini bedenimdi.

Uyuşturucuların etkisinin geçmekte olduğunu, zihninin açıldığını hissediyordum. Kendimi ilk hatırlayacağı anısının saldırısına hazırladım; bu bedenim son deneyimlerinin anısına. Son anların anısına. Şimdi olacaklar konusunda tümüyle uyarılmıştım. Bu insancıl duygular, şimdiye kadar hiçbir türde yaşamadığım kadar güçlü ve canlı olacaktı. Kendimi hazırlamaya çalıştım.

Anı geldi. Evet, bu önceden uyarılmış olduğum gibi, kendinizi hazırlayabileceğiniz bir şey değildi. Göz alıcı bir rengi ve çın çın öten bir sesi vardı. Kızın teni buz gibi oldu. Duyduğu acı uzuvlarını kavıyor, onları yakıyordu. Ağzında berbat bir tat vardı. Madeni bir tat. Bir de, daha önce hiç hissetmediğim yeni bir duyu vardı. Beşinci bir duyu. Koku halindeki bu duyu, ha-

vadaki zerreleri alıp beyinde tuhaf iletilere, zevklere ve uyarılara dönüştürüyordu.

Bunlar benim dikkatimi dağıtıyor, beni şaşırtıyordu. Ama onun belleği için aynı şey geçerli değildi. Onun belleğinin bu yeni kokulara ayıracak zamanı yoktu. Onun hatırladığı tek şey korkuydu.

Korku onu bir mengeneye sıkıştırmış, hem kollarını ve bacaklarını beceriksizce ileri doğru uzatmasına neden oluyor, hem de onların hareketlerini kısıtlıyordu. Kaçmak, koşmak... Yapabileceği başka bir şey yoktu.

Başarısızlığa uğradım.

Bana ait olmayan bellek, korkunç güçlü ve berraktı. Bu nedenle denetimimden kurtuldu ve bağımsız bir şey oluşunu, ben olmayıp sadece bir anı oluşunun bilincini aştı. Onun hayatının son anı olan o cehennemine içine düşmüştüm. Ben oyudum ve koşuyorduk.

O kadar karanlık kı, hiçbir şey göremiyorum. Önümü göremiyorum. Ellerimi ileri doğru uzatıyorum ama onları göremiyorum. Kör gibi koşuyorum ve beni izleyenlerin ayak seslerim duymaya çalışıyorum. Ama kulaklarımın arkasında öyle bir zonklama var ki, başka hiçbir şey duymam mümkün değil.

Çok soğuk. Bunun şu anda bir önemi olmamalı ama acı veriyor. O kadar üşüyorum ki.

Rahatsız edici bir koku duyuyordu. Kötü bir koku. Bir an için, duyduğum bu rahatsızlık, beni o anıdan uzaklaştırdı. Ama bu sadece bir an sürdü. Sonra yine o anının içine sürüklendim ve gözlerim dehşet dolu yaşlarla doldu.

Kayboldum. Kaybolduk. Her şey bitti.

Şimdi tam arkamdalar. Sesleri çok yakından geliyor. Ayak seslerinden anlıyorum; çok kalabalıklar. Ben yalnızım. Yenildim. Avcılar sesleniyor. Sesleri midemi bulandırıyor. Kusacağım.

Biri, beni sakinleştirmeye, yavaşlatmaya çalışarak, "Bir şey yok, bir şey yok," diye yalan söylüyor. Güçlülükle nefes aldığı için kesik kesik konuşuyor.

Bir başkası beni uyarıyor: "Dikkatli ol."

Bir tanesi, "Kendine zarar verme," diye rica ediyor. İlgi dolu, boğuk bir ses. İlgi!

Damarlarımın içine bir sıcaklık yayıldı. Vahşi bir nefret beni neredeyse boğuyordu.

Hiçbir yaşantımda, buna benzer bir şey hissetmemiştim. Duyduğum nefret, yine bir an için, beni o anıdan uzaklaştırdı. Kulaklarımı delen tiz bir çığlık beynimde şimşek gibi çaktı, nefes yollarımdan içeri doldu. Boğazımda hafif bir ağrı vardı.

Bedenim, çığlık, diye açıklıyordu bu durumu. Çığlık atıyorsun. Dehşet içinde donakaldım ve ses birden kesildi. Bu bir anı değildi. Benim bedenim düşünüyordu! Benimle konuşuyordu! Ama o anda, o anı, benim içine düştüğüm dehşet dolu şaşkınlıktan daha güçlüydü.

"Lütfen!" diye bağıyorlar. "İleride tehlike var!"

Kafamın içinde bağıyorum. Tehlike arkada! Ama ne demek istediklerini anlıyorum. Koridorun ucunda, nereden geldiği belli olmayan soluk bir ışık var. Ben düz duvardan ya da kilitli kapıdan değil, buradan çıkış yolu olmamasından korkuyorum. Orada simsiyah bir delik var.

Bir asansör boşluğu. Terk edilmiş, boş. Bu bina gibi lanetlenmiş. Bir zamanlar bir sığılmaktı. Şimdi ise bir mezar.

One doğru atılırken bir rahatlama hissediyorum. Bir yol var. Kurtulmak için değil kuşkusuz ama kazanmak için bir yol var.

Hayır, hayır, hayır! Bu düşünce tamamıyla benimdi. Kendimi ondan koparmak için çaba harcadım ama birlikteydik. Ve hızla ölüme koşuyorduk.

Çaresiz çığlıklar duyuluyordu. "Lütfen!"

Yeterince hızlı olduğumu anlayınca içimden gülmek geliyor. Beni yakalamak için uzanan elleriyle aramda ancak birkaç santimlik bir mesafe olduğunu hissediyorum. Ama ben çok hızlı koşuyorum. Yol bitince bile durmuyorum. Delik beni karşılıyor ve koşarak içine giriyorum.

Boşluk beni yutuyor. Bacaklarım güçsüz ve işe yaramaz haldeler. Ellerim havayı avuçluyor. Parmaklarım havada dolaşıyor. Tutunacak bir şey arıyorum. Çevremde kasırga gibi soğuk rüzgârlar esiyor.

Daha onu hissedemeden tok sesini duyuyorum... Rüzgâr durdu...

Sonra sadece acı duyuyorum... Her şey acıya dönüşüyor. Durdurun şunu.

Acı içinde, kendi kendime, yeterince yüksek sesle söyleyemedim, diye fısıldıyorum. Bu acı ne zaman bitecek? Ne zaman?

Zifiri karanlık şiddetli acıyı yutmuş ve ben, o hatıra sonun sonuna ulaştığı için duyduğum minnetten zayıf düşmüştüm. Karanlık her şeyi almıştı. Özgürdüm. Doğrulabilmek için bir nefes aldım. Bu bedenimin bir alışkanlığıydı. Benim bedenimin.

Ama sonra renkler geri geldi, anı canlandı ve beni yeniden içine aldı.

Hayır! Soğuktan, acıdan ve korkunun kendisinden korkarak paniğe kapıldım.

Ama bu aynı anı değildi. Bu bir anının içindeki başka bir anıydı. Son bir anı, son nefes gibi. Ancak, her nedense ilkinden daha güçlüydü.

Karanlık her şeyi örtüyordu. Tek bir şey hariç: bir yüz.

Bu yüz bana, eski bedenimin helezoni tentaküzleri² bu yeni bedenime ne kadar yabancıysa, o kadar yabancı geliyordu. Bu

Öyleyse niçin onunla konuşuyorum? Sesler düşüncelerimi böldüğünde bunları düşünüyordum.

2

^UAjulanlaA/

Sesler hafifti ve yakından geliyordu. Ama ben onları yeni duymaya başlamıştım. Anlaşılan, bu mırıltılarla sürüp giden bir sohbetti.

Biri, "Bana kalırsa, ona karşı gereğinden fazla vahşet uygulandı," diyordu. "Aslında, böyle bir vahşet herkes için fazla!" Sesi nefret doluydu.

Tiz ve keskin bir kadın sesi, "Sadece tek bir kere bağırdı," dedi. Bunu, bir tartışmada başarılı olan taraf kendisiymiş gibi, neşeyle söylemişti.

Erkek, "Biliyorum," diye kabul etti. "O çok güçlü biri. Başkaları, çok daha basit nedenlerle, çok daha büyük travmalar yaşadılar."

"Onun düzeleceğinden eminim. Sana daha önce de söylediğim gibi."

"Belki de sana verilen Kutsal Görevi kaçırdın." Adamın sesi sinirliydi. Hafızam, bu ses tonunu alaycı ve küçümseyici olarak adlandırdı. "Belki sen de benim gibi bir Şifacı olmak için yaratılmıştın."

Kadın keyiflendiğini belli eden bir ses çıkardı. Güldü. "Bundan emin değilim. Biz Avcılar, farklı bir tanı çeşidini tercih ederiz."

Bedenim, bu kelimeyi, bu unvanı tanıyordu. Ava. Omurgamın üstünde ürpertiler hissettim. Eskiden kalma bir tepki. Elbette, benim Avcılardan korkmak içm hiçbir nedenim yoktu.

Adam, "Merak ediyorum da," dedi, "acaba insanlık mikrobu senin mesleğindeki bulaşıcı mı?" Sesi hâlâ tedirgin ve buruktu. "Vahşet senin hayat seçiminin bir parçası. Bedenin doğuştan gelen yapısının, bu dehşetten zevk almanı engelleyen nitelikleri yok mu?"

Bu suçlama, bu ses tonu beni şaşırtmıştı. Bu sohbet...bir tartışma gibiydi. Bu "sahibimin" yabancı olmadığı bir şeydi ama ben daha önce hiç rastlamamıştım.

Kadın savunmaya geçti. "Biz vahşeti seçmiyoruz. Mecbur kaldığımızda ona katlanıyoruz. Üstelik bazılarımızın tatsızlıklara dayanabilecek kadar güçlü olması, siz diğerleri için de iyi bir şey. Bizim çalışmalarımız olmasa esenliğiniz sarsılırdı."

"Bir zamanlar öyleydi. Bana kalırsa mesleğiniz kısa bir süre sonra yürürlükten kalkacak."

"Bu sözün yanlışlığının kanıtı orada, yatağın üstünde yatıyor."

"Bir kız! Yalnız ve savunmasız! Evet, esenliğimize karşı oldukça büyük bir tehdit."

Kadının derin bir nefes aldı. "Peki, o nereden geldi? Nasıl oldu da, Chicago'nun ortasında bitiverdi? Orası uzun zamandan beri uygar bir kent. Herhangi bir başkaldırı hareketinden yüzlerce kilometre uzakta. Bunu tek başına mı başardı?"

Soruları, cevap aramadan sıralıyordu. Sanki bu soruları birçok kez tekrarlamıştı.

Adam, "Bu senin sorunun, benim değil," dedi. "Benim görevim, bu ruhun gereksiz yere acı çekmeden, herhangi bir travma yaşamadan, yeni bedenine uyum sağlamasını sağlamak. Sen de benim işime karışmak için buradasın."

Yavaş yavaş ayılıyor, bu yeni duyular dünyasına uyum sağlamaya çalışıyordum. Benden söz ettiklerini ancak şimdi anlamaya başlamıştım. Bahsettikleri ruh bendim. Bu durum, kelimeye başka bir anlam yüklüyordu. Bedenimin eski sahibi için bu kelime birçok farklı anlam taşıyordu. Her gezegende farklı bir isim alırdık. Ruh. Bana kalırsa bu uygun bir tanımdı. Bedeni yöneten, görünmeyen güç.

"Benim sorunun cevapları, senin ruha karşı sorumluluğun kadar önemli."

"Bu tartışılır."

Bir hareketten kaynaklanan bir ses oldu. Kadının sesi birden fısıltıya dönüştü.

"Sorulara ne zaman cevap verebilecek? Uyuşturucuların etkisi geçmek üzere olmalı."

"Hazır olduğu zaman. Onu rahat bırak. Nasıl rahat ediyorsa öyle davranmaya hakkı var. Uyandığı zaman nasıl bir şok geçireceğini düşün. Kaçmaya çalışırken ölümcül yaralar almış olan bir bedende uyanacak! Barış zamanında hiç kimse böyle travmalar yaşamak zorunda kalmamalı!" Sesi yükselmişti. Duyulandığı belliydi.

"O güçlüdür." Kadının ses tonu güven vericiydi. "Bak ilk anının üstesinden nasıl da başarıyla geldi. O anı en kötüsüydü. Belki bu kadarını beklemiyordu ama yine de üstesinden gelmeyi bildi."

Adam, "Bunu yaşamaması gerekmezdi, öyle değil mi?" diye söylendi. Ama sorusuna cevap beklemediği belliydi.

Kadın yine de cevap verdi. "Eğer ihtiyacımız olan bilgiyi ala-bileceksek..."

"İhtiyaç kelimesini kullanıyorsun. Oysa ben buna istek derim, istediğiniz bilgiyi..."

Kadın, diğeri sözünü kesmemiş gibi konuşmayı sürdürdü. "O zaman birisinin tatsızlıkları üstlenmesi gerek. Bana kalırsa, ona sorulacak olsa, bu ruh, bu mücadeleyi kabul ederdi. Ona nasıl hitap ediyorsun?"

Adam uzun bir süre cevap vermedi. Kadın bekliyordu.

Nihayet, gönülsüzce, "Göçebe," diye cevap verdi.

Kadın, "Uygun," dedi. "Elimde resmi istatistikler yok ama en çok dolaşmış olan birkaç ruhtan biri, hatta en çok dolaşmış olanı. Evet, kendisine yeni bir isim seçene kadar, Göçebe adı onun için uygun olacaktır."
Adam bir şey söylemedi.

"Elbette bedeninin kendisinden önceki adını alabilir... Arşivde, parmak izi ya da retina taramasına uyan örnekler bulamadık. Bu yüzden, bedenin eski sahibinin adını bilmiyorum."

Adam, "Bedeninin eski sahibinin adını almayacak," diye mırıldandı. 18

Cevap uzlaşmacıydı. "Herkes kendi istediğini yapınca rahat eder."

"Sizin Av yöntemleriniz yüzünden bu Göçebe rahat yüzü görmeyecek."

Sert bir ses duyuldu; ayak sesleri, sert döşemenin üstünde, ağır ağır ilerleyen sert adımlar. Kadın tekrar konuştuğunda, sesi bu sefer odanın karşı tarafından geliyordu.

"Bu mesleğin ilk günlerini bilsen çok kötü tepki verirdin," dedi.

"Belki sen de, şimdi, barışa uygun olmayan tepkiler veriyorsun."

Kadın güldü. Ama sesinden bunun yapmacık bir gülüş olduğu belliydi. Bu gülüşte gerçek bir neşe yoktu. Zihnim duruma uyum sağlamıştı. Seslerin yükselip alçalmasından ve tonlamalardan sözlerin gerçek anlamlarını çıkarabiliyordum.

"Sen benim görevimin gerektirdiği şeyleri tam olarak bilmiyorsun. Dosyaların ve haritaların üstüne kapanarak saatler geçiriyorum. Çoğunlukla masa başı işi oluyor. Senin düşündüğün gibi, her zaman çatışma ve vahşet yok."

"On gün önce, öldürücü silahlar kuşanmış olarak bu bedeni alaşağı ettiniz."

"Seni temin ederim ki, bu bir istisna. Bir kural değil. Unutma, biz avcılar, yeterince uyanık olmadığımız zaman, tiksintiyle sözünü ettiğin o silahlar bize çevriliyor. İnsanlar, her fırsatta, bizi büyük bir zevkle öldürüyorlar. Önceden bu düşmanlıkla karşılaşmış olanlar, bizi kahraman olarak görüyorlar."

"Savaştaymışız'gibi konuşuyorsun."

"İnsan ırkından geri kalanlar bunu bir savaş olarak görüyor."

Bu sözleri çok iyi duymuştum. Bedenim tepki verdi. Daha sık nefes almaya başladığımı, kalp atışlarımın her zamankinden daha fazla ses çıkardığını hissettim. Yatağın yarımındaki makine bu değişikliği boğuk bir bip sesi çıkararak kaydetti. Şifacı ile Avcı kendi tartışmalarına dalmışlardı ve fark etmediler.

"Ama bu savaşı çoktan kaybettiklerini kabul etmeliler. Biz onlardan ne kadar fazlayız? Bire karşılık bir milyon mu? Sanırım bunu biliyorsundur."

Kadın hışımla, "Tahminlerimize göre, bu oran bizim lehimize olarak biraz daha yüksek," diye itiraf etti.

Şifacı, bu bilgiyi aldıktan sonra, kendi düşüncelerini savunmak için başka bir şey söylemeye gerek duymadı. Kısa bir sessizlik oldu.

Bu boş zamanı kendi durumumu değerlendirmek için kullandım. Çoğu şey apaçık ortadaydı.

Bir şifa merkezindeydim. Olağanüstü travmatik bir ruh yerleştirme işlemi geçirmiş ve ayılma evresine geçmişim, içinde bulunduğum bedenim, bana verilmeden önce, tamamıyla iyi—leştirildiğinden emindim. Hasar görmüş bir beden kullanılmaz, çöpe atılırdı.

Şifacı ile Avcı'nın birbirinin zıttı olan fikirlerini düşündüm. Buraya gelme seçimini yapmadan önce, bana verilen bilgiye göre, Şifacı haklıydı. Geri kalan bir avuç insanla aramızdaki düşmanlık çoktan sona ermişti. Dünya adındaki gezegen, uzaydan görüldüğü gibi, barış dolu ve huzurluydu. Mavi yeşil renkleri davetkâr, çevresindeki beyaz buhar halkası zararsızdı. Ruhun egemenliği yürürlükteydi. Evrensel uyum sağlanmıştı.

Şifacı ile Avcı arasındaki sözel uyuşmazlık alışılmadık bir şeydi. Bu olayda bize yabancı olan bir saldırganlık söz konusuydu. Meraklanmıştım. Şeylerin...şeylerin düşünceleri arasında dalga dalga yayılan o dedikodular, o fısıltılar doğru olabilir miydi?

Düşüncelerim dağıldı. Bedeninde misafir olduğum son türün adını hatırlamaya çalışıyordum. Bir ismimiz vardı. Bunu biliyordum. Ama artık o bedenle ilişkim olmadığı için kelimeyi hatırlayamıyordum. Bundan çok daha basit bir lisan kullanıyorduk. Hepimizi tek bir büyük beyinde buluşturan, sessiz bir düşünce dili. İnsanın kökleri ıslak siyah toprağa gömülü olunca, bu gerekli oluyor ve kolaylık sağlıyordu.

O türü yeni dilimde anlatabilirim. İnsanların dilinde. Dünyamızın yüzeyini kaplayan büyük okyanusun dibinde yaşıyorduk. Bu dünyanın da bir ismi vardı ama onu da unutmuşum. Her birimizin yüz kolu ve her kolun üstünde bin gözü vardı. Öyle ki, düşüncelerimizin de birbiriyle bağlantılı olduğu göz önüne alınırsa, uçsuz bucaksız sulardaki hiçbir şey gözümüzden

kaçmazdı. Sese hiç gerek yoktu. Bu nedenle de sesleri duymak mümkün değildi. Suların tadına bakardık ve bunu, bize bilmemiz gereken her şeyi söyleyen görme duyumuzla yapardık. Suyun kim bilir kaç kulaç yukarısındaki güneşlerin tadına bakar, onların lezzetini ihtiyacımız olan besine dönüştürürdük.

Bizi anlatabiliyordum ama adlandıramıyordum. Kayıp bilgileri düşünüp içimi çektim. Sonra yine kulak misafiri olduğum konuşmayı düşünmeye başladım.

Ruhlar sadece gerçeği söylerdi. Bu bir kuraldı. Elbette, Avcılar'ın görevlerinin gerektirdiği şeyler de vardı. Ama ruhlar arasında yalana gerek yoktu. Son türümün düşünce diliyle, istesek bile yalan söylemek olanaksız olurdu. Ancak, bulunduğumuz yere demir atmış gibi olduğumuz için, sıkıntımızı hafifletmek amacıyla hikâyeler anlatırdık. En takdir edilen beceri hikâye anlatmaydı çünkü herkese yararı vardı.

Kimi zaman, gerçek hayalle karışır, hiç yalan söylenmediği halde, neyin tam anlamıyla gerçek olduğunu anlamak güçleşirdi.

Yeni gezegeni, hayal bile edemeyeceğimiz kadar öfkeli ve tahripkâr yaratıklarla dolu, o kuru, farklı Dünya'yı düşündüğümüz zaman, duyduğumuz heyecan korkumuzu bastırırdı. Bu yeni konuyla alakalı hikâyeler üretilmeye başlamıştı. Savaşlar, savaşlar! Önce bizim türümüzün savaşmak zorunda kalacağı söylentisi yayılmıştı. Daha sonra bu süslendi ve öyküleştirildi. Hikâyeler, resmi açıklamalarla çelişince, araştırdım ve doğal olarak ilk aldığım haberlere inandım.

Ama fısıltılar dolaşıyordu. O kadar güçlü insanlar vardı ki, ruhlar onların bedenlerini terk etmek zorunda" kalmışlardı. Onların zihinlerinin tamamıyla devre dışı bırakılması mümkün olmamıştı. Ruhlar o bedenin kişiliğine bürünmüşlerdi. Oysa bunun aksi olması gerekiyordu. Hikâyeler. Vahşi dedikodular. Çılgınlık.

Ama bu aşağı yukarı Şifacı'nın suçlamalarının aynısıydı...

Bu düşünceyi kafamdan uzaklaştırdım. Sanırım bu sansürün en mantıklı nedeni, çoğumuzun Avcılar'ın görevinden hoşlanmayışıydı. Kim çatışma ve kovalamaca dolu bir hayatı tercih ederdi ki? Kim bedeninde yabancı bir ruhun yaşamasını istemeyen kişilerin izini sürüp onları yakalamayı tercih ederdi? Kimin midesi, söz konusu türün, bu kadar kolayca ve düşüncesizce öldürebilen insanın öfkesiyle karşı karşıya kalmayı kaldırırdı? Burada, bu gezegende, Avcılar düpedüz milis kuvvetleri gibi davranıyorlardı; yeni beynim bu yabancı kavram için bu terimi bulmuştu. Çoğu kimseler, sadece en ilkel ruhların, bizim aramızda küçük bir azınlık konumundaki, en az gelişmiş olanların, Avcılığı çekici bulacağına inanıyordu.

Buna rağmen Avcılar, Dünya'da, yeni bir statü kazanmışlardı. Daha önce hiçbir meslek amacından bu kadar saptırılmamıştı. Daha önce bu iş, hiç böylesine azgın bir savaşa dönüşmemişti. Daha önce hiç bu kadar çok sayıda ruhun hayatı feda edilmemişti. Avcılar güçlü bir kalkan gibi duruyor, bu dünyanın ruhları ise, bu kargaşa içinde sağladıkları güvenlik, her gün gönüllü olarak karşı karşıya geldikleri ölüm tehlikesi ve avlamaya devam ettikleri yeni bedenler nedeniyle, onlara büyük bir minnet duyuyorlardı.

Artık tehlike hemen hemen geçmişti. Minnet duygulan giderek azalmaya başlamış gibi görünüyordu. Ve, en azından bu avcı için, bu, hoş bir değişiklik olmamıştı.

Onun bana neler soracağını tahmin etmek kolaydı. Şifacı, yeni bedenime uyum sağlamam için bana vakit kazandırmaya çalışıyordu ama ben Avcı'ya yardım etmek için elimden geleni yapacağımdan emindim. İyi vatandaşlık her ruh için esastı.

Bu nedenle, kendimi hazırlamak için derin bir nefes aldım. Monitör bu hareketi kaydetti. Biraz yavaş davrandığımın far-kındaydım. İtiraf etmekten nefret ediyorum ama korkuyordum. Avcının ihtiyacı olan bilgilere ulaşmak için, bana dehşet dolu bir çılgılık attıran o korkunç anıların içinde keşfe çıkmam gerekecekti. Üstelik kafamın içinde avaz avaz duyduğum o sestem de

edildiğini duymuştum ama bu kadarını beklemiyordum. Sekiz hayatım boyunca bir duygunun beni hiç böylesine güçlü bir biçimde etkilediğini hatırlamıyordum.

Kanımın zonklayarak ensemden geçip kulaklarımın arkasına hücum ettiğini hissediyordum. Yumruklarımı sıkıştırdım.

Yanı başımda duran makineler kalp atışlarımın hızlandığını bildiriyordu. Odada bir hareket oldu. Avcı'nın sert topuk sesleri, daha yumuşak ayak sesleriyle birlikte bana yaklaştı. Yumuşak ayak sesleri Şifacı'ya ait olmalıydı. Bir kadın sesi, "Dünyaya hoş geldin, Göçebe," dedi.

3

Şifacı, "Yeni adını tanımayacaktır," dedi.

Yeni bir duygu dikkatimi dağıttı. Şifacı yanımda dururken havada bir değişiklik, hoş bir şey hissettim. Bunun bir koku olduğunu fark ettim. Bu, içinde bulunduğumuz steril, hiçbir kokusu olmayan odaya ait bir şey değildi. Yeni beynim, parfüm, dedi. Çiçeksi ve güçlü bir koku...

Şifacı, "Beni duyuyor musun?" deyince düşüncelerim dağıldı. "Kendine geldin mi?"

Şifacı bu kez, biraz öncekinden daha yumuşak bir sesle, "Acele etme," dedi.

Gözlerimi açmadım. Dikkatimin dağılmasını istemiyordum. Zihnim, ihtiyacım olan kelimeleri ve ancak birçok kelimeyle anlatabileceğim şeyleri kolayca açıklamak için kullanmam gereken ses tonunu bana ulaştırıyordu.

"İhtiyacım olan bilgiyi elde edebilmem için hasarlı bir bedene mi yerleştirildim, Şifacı?"

Şifacı irkildi. Bu şaşkınlık ve öfke karışımı bir tepkiydi. Sıcak bir şey tenime değdi ve elimi kavradı.

Adam, güven veren bir sesle, "Elbette hayır, Göçebe," dedi. "Avcılar bile bir yerde durmayı bilir."

Avcı nefesini dışarı üfledi. Belleğim, tısladı, dedi. "O halde bu beyin niçin gerektiği gibi çalışmıyor?" Bir sessizlik oldu.

Avcı, "Taramalar kusursuzdu," dedi. Sözleri güven verici değildi. Tartışmaya açıldı. Benimle kavga etmek mi istiyordu? "Beden tepeden tırnağa iyileştirilmişti."

Gergin bir sesle, "Neredeyse başarıya ulaşmış olan, tehlikeli bir intihar girişiminden sonra," dedim. Hâlâ öfkeliydim. Öfkeye alışık değildim. Öfkemi kolayca kontrol edemiyordum.

"Her şey kusursuz bir düzen içinde gelişti..."

Şifacı onun sözünü kesti. "Eksik olan ne?" diye sordu. "Konuşabiliyorsun."

"Bellek. Avcı'nın öğrenmek istediklerini bulmaya çalışıyordum."

Ses çıkmadı ama değişen bir şey vardı. Benim suçlamamla gerginleşen atmosfer yumuşamıştı. Bunu nasıl anladığımı merak ettim. Nasıl oluyorsa, beş duyumun bana ulaştırdıklarından daha fazla şeyler hissettiğimi duyumsuyordum. Bu tuhaf bir duyguydu. Sanki bilincimin kıyılarında tam olarak dizginlenmemiş başka bir duyu vardı. Bu sezgi miydi? Evet, doğru kelime bu olabilirdi. Hangi yaratığın beşten fazla duyuya ihtiyacı olabilirdi?

Avcı, hafifçe öksürerek boğazını temizledi. Ama cevap veren Şifacı oldu.

"Yok," dedi. "Parçalı anılardan kaynaklanan güçlükler seni endişelendirmesin. Bu...şey yani...beklenmedik bir şey ama, bu durumda sürpriz de sayılmaz."

"Ne demek istediğini anlayamadım."

"Bu bedenın sahibi insanların direniş örgütündendi." Avcı'nın sesinde heyecan belirtileri vardı. "Bedenlerine yeni bir ruh yerleştirilmeden önce bizim varlığımızın bilincinde olanlar daha güç teslim oluyor. Bu bedenın sahibi hâlâ direniyor."

Onlar benim cevabımı beklerken kısa bir sessizlik oldu.

Direnmek mi? Bedenimin eski sahibi, sahibim, b< yordu. Öfkemin boyutu beni yine şaşırtmıştı.

"Bu bedenın içine doğru biçimde yerleştirildim r rimin arasından konuşmuştum. Sesim belli belirsiz <:"

Şifacı, "Evet," dedi. "Sekiz yüz yirmi yedi noktan__ doğru şekilde bağlandı."

Bu zihin, benim melekelerimin, şimdiye kadarki miti hepsinden daha fazlasını kullanıyor, bana sadece bir yedek bağlantı bırakıyordu. Belki de sayısız bağl yüzünden duygular bu kadar güçlüydü.

Gözlerimi açmaya karar verdim. Şifacının sö_ kontrol etmem ve geri kalan kısmımın çalıştığında mam gerekiyordu. Işık. Parlak ve acı veriyordu. Gö^ rar yumdum. Son gördüğüm ışık, suyun arasındai geliyordu. Ama bu gözler daha parlak ışıklar da görörm dayanabilirdi. Gözlerimi araladım. Kirpiklerimin aı— masını sağlamaya çalışıyordum.

"Işıkları söndürmemi ister misin?"

"Hayır Şifacı. Gözlerim biraz sonra alışacaktır."

Adam, "Güzel," dedi. "Gözlerim." Benim, gözlem min, iyelik zamirini böylesine rahat kullanımın h«c ğini anlamıştım.

Gözlerim yavaş yavaş açılırken ikisi de sessizce b

Zihnim burayı tanımişti. Bir tıp merkezindeki b»_ odaydı. Beyaz fayansla kaplı tavanın daha koyu rcnK= vardı. Işıklar dikdörtgen biçimindeydi. Belli arahlcZI dizilmişlerdi. Duvarlar açık yeşildi; huzur veren bi_ aynı zamanda hastalık rengi. Hemen, bunun kötü b duğunu düşündüm.

Karşımda duran insanlar, içinde bulunduğun» daha ilgi çekiciydi. Gözlerim Şifacı'ya takılınca, bir doktor kelimesi geldi. Mavi-yeşil tonlarında, bol giys ti. Kollan çıplak ve tüylüydü. Yüzünde tuhaf renkli Belleğim, bu renge, kızıl diyordu. Kızıl! Bu rengi ya da akrabalarını görmeden üç d

maya başlamıştı. Sabırsızlandığı belliydi. İstedini öğrenmek için beklemek hoşuna gitmiyordu.

Şifacı, "Dört yıl önceydi," diye söze başladı. "Ruh, yetişkin bir erkek bedeni istemişti. İlk bulabildiğimiz, işgalin ilk yıllarından beri bir direnişçi sığınağında yaşayan biri oldu. Bu insan... yakalandığında başına gelecekleri biliyordu."

"Tıpkı benim sahibim gibi."

"Şey, evet." Hafifçe öksürerek boğazını temizledi. "Bu ruhun ikinci hayatıydı. Kör Dünya'dan geliyordu."

İçgüdüsel olarak başımı uzattım. "Kör Dünya mı?"

"Ah, özür dilerim. Sen bizim kullandığımız takma adları bilmezsin. Ama bu senin dünyalarından biriydi, öyle değil mi?" Cebinden bir aygıt, bir bilgisayar, çıkarıp çabucak ufak bir araştırma yaptı. "Evet. Kör Dünya senin yedinci gezegenmiş. Seksen birinci bölge."

"Kör Dünya mı?" diye tekrarladım. Sesimde itiraz eden bir tını vardı.

"Evet. Şey, orada yaşamış olan bazıları ona Şarkı Söyleyen Dünya demeyi tercih ediyor." Yavaşça başımı salladım. Bunu daha çok beğenmiştim.

Avcı, "Orayı hiç görmemiş olanlar da, 'Yarasalar Gezegeni' der," diye mırıldandı.

Ona baktım. Gözlerimin kısıldığını hissediyordum. Avcı bu çirkin uçan kemirgenin adını andığı zaman, zihnim de, ona uygun bir görüntü bulabilmek için kasılmıştı.

Şifacı, alçak sesle, "Bana kalırsa sen orada hiç yaşamadın, Avcı," dedi. Sonra anlatmaya devam etti. "Başlangıçta bu ruha, Yarışan Şarkı adını vermiştik. Bu onun...Şarkı Söyleyen Dünya'daki adının baştan savma bir çevirişiydi. Ama o, kısa bir süre sonra, sahibinin adını almayı seçti. Kevin. Meslek müziği seçebilirdi. Bu alanda bir performans için aday gösterilmişti ama o sahibinin işini, yani makinistlik, yapmaya devam ederse, kendisini daha rahat hissedeceğini söyledi.

Bunlar onun Tesellicisi'ni az çok endişelendiriyordu ama yine de normal sınırlar içindeydi.

Daha sonraları Kevin, bazı zamanlar, belli bir süre için, kendinden geçtiğinden şikâyet etmeye başladı. Onu tekrar bana getirdiler. Sahibinin beyninde gizli bir hasar olmadığından emin olabilmek için, çeşitli testler yaptık. Bu testler sırasında, bazı Şi-facılar, onun davranışlarında ve kişiliğinde belirgin farklar gördüler. Onu bu konuda sorguladığımızda, bazı söz ve hareketleri hatırlamadığını iddia etti. Tesellicisi'yle birlikte gözlemlmeye devam ettik ve sonunda, sahibinin zaman zaman Kevin'ın bedenine egemen olduğunu anladık."

Gözlerim fal taşı gibi açılmıştı. "Egemen olmak mı? Sahibi bedenini geri mi alıyordu?"

"Ne yazık ki, evet. Kevin, bu sahibine egemen olacak kadar güçlü değildi." Yeteri kadar güçlü değilmiş.

Benim için de mi böyle düşüneceklerdi? Bu zihni, sorularımı cevaplamaya mecbur edemediğim için zayıf mı sayılırdım? Hatta onun yaşayan düşünceleri hâlâ benim zihnimde

dolaştığı için, belki daha da zayıftım. Zihnimde sadece anılar olmalıydı, düşünceler değil. Kendimi her zaman güçlü bulmuştum. Zayıflık düşüncesi beni ürküttü. Utandırdı.

Şifacı devam etti, "Bazı olaylardan sonra..."

"Hangi olaylardan sonra?"

Şifacı önüne baktı. Cevap vermedi.

Tekrar sordum, "Hangi olaylardan sonra? Sanırım bunu bilmeye hakkım var."

Şifacı içini çekti. "Evet var. Kevin...kendisi olmadığı bir anda...bir Şifacı'ya saldırdı." Biraz geri çekildi. "Şifacı'yı yum-ruklayıp bayılttı. Sonra, kadının üstünde bir bisturi buldu. Onu bulduğumuzda kendinde değildi. Sahibi, bedeninde bir delik açarak ruhu dışarı çıkarmak istemişti."

Bir an konuşamadım. Sonra sesim kısık bir nefes gibi çıktı. "Onlara ne oldu?"

"Şans eseri, sahibinin ruha egemen oluşu uzun sürmemiş, bu nedenle de fazla bir zarar verememişti. Kevin'ı bu kez, yetişkin olmayan bir bedenine içine koyduk. Sorun çıkaran sahibi çok hasarlıydı. Bu nedenle onu kurtarmaya değmeyeceğine karar verdik.

"Kevin şu anda yedi insan yaşında ve Kevin adını kullanmaya devam etmesi bir yana, çok normal. Ebeveynleri onun müzik çalışmalarına büyük özen gösteriyorlar.. Kendisi de bu konuda çok başarılı..." Son sözleri iyi bir haber gibi eklemiştir; diğer bütün söylediklerinin yok sayılmasını sağlayacak kadar iyi bir haber!

Sesime biraz hacim kazandırabilmek için hafifçe öksürerek boğazımı temizledim. "Niçin?" dedim. "Bu riskler niçin paylaşılmadı?"

Avcı söze karıştı. "Zaten," dedi, "bütün ilanlarında, yetişkin ev sahiplerinin uyumunu sağlamanın, bir çocuğun uyumunu sağlamaktan çok daha zor olduğu açıkça söylenir ve yetişkin olmayan bir sahibi hararetle tavsiye edilir."

"Zor kelimesi Kevin'ın hikâyesine pek uymuyor," diye fısıldadım.

"Evet. İşte sen de, tavsiyeye uymamayı seçtin," Barış yapmak ister gibi ellerini yukarı kaldırdı. Oysa bedenim kasılmış, dar yatağın üstündeki katı kumaş hafifçe buruşmuştu. "Seni suçlamıyorum. Çocukluk olağanüstü sıkıcı bir dönemdir. Sen de sıradan bir ruh değilsin. Bu açıkça ortada. Senin bu durumla başa çıkacağına sonsuz güvenim var. Bu sadece herhangi bir sahibi. Kısa bir süre içinde tüm denetimi ele geçireceğinden eminim."

Şu ana kadar Avcı hakkında edindiğim izlenimlerin ışığında, onun beklemeye razı olduğunu görmek beni şaşırtmıştı. Benim kişisel uyum sürecim karşısında bile sabırlı olmaya hazırды. Eksik bilgilendirilmiş oluşumun onu hayal kırıklığına uğrattığını fark ettim ve bana yabancı bir duygu olan öfkeyi yeniden hissettim.

Ona, "Bu bedenine içine kendin girerek istediğin cevapları almak aklına gelmedi mi?" diye sordum.

Kadın gerginleşti. "Ben oradan oraya zıplayan bir tavşan değilim."

Gözlerim kendiliğinden açıldı.

Şifacı, "Bu da bir takma adı!" diye açıkladı. "İçine koy- uldukları bedendeki ömürlerini tamamlamayanlar için kullanılır. Jır."

Anlamıştım. Başımı salladım. Diğer dünyalarımda; a buna isimler takmıştık. Hiçbir dünyada hoş karşılanan bir şey değilirdi. Bu yüzden, Avcıyı sorgulamaktan vazgeçip ona öğrenebilirdim: ^»İdikle-rimi söyledim.

"Adı Melanie Stryder'dı. New Mexico'da, Albuquerque'de

doğmuştu. İşgali öğrendiğinde Los Angeles'daydı. Şeye I^M^adar... kırlarda saklandı.

Hımm...özür dilerim. Bunu daha sonr?—tekrar deneyeceğim. Bu beden yirmi yıl yaşamış.

Şeyden...şe— yden... Chicago'ya arabayla gitmiş." Başımı salladım. "Birkaç aşı^ma var.

Hepsinde yalnız değil. Araç çalıntı. Sharon adındaki kızını arıyor. Onun hâlâ insan olduğuna inanıyor ve buna inanmak için güçlü nedenleri var. Yeri belirlenmeden önce ne k un şeyi

bulmuş, ne de kimseyle bağlantı kurmuş. Ama..." Yme ^ >oş bir

duvarın karşısında mücadele ediyordum. "Sanırım... Em in olamıyorum... Sanırım bir yerde...bir pusula bırakmış."

Avcı heyecanlanmıştı. "Birinin kendisini arayacağına mı umuyordu?" diye sordu.

"Evet. Yokluğu fark edilecekti. Eğer şeyle buluşms==ızsa..."

Dişlerimi sıktım. Şimdi gerçekten bir savaş verir gibiydin^n. Duvar siyahtı ve ne kadar kalın olduğunu anlayamıyordurte^_ . Onu yumrukladım. Alnımda boncuk boncuk terler birikmişti x Avcı

ve Şifacı çok sessizdiler. Dikkatimi dağıtmak istemiyorlardı di.

Başka bir şey düşünmeye çalıştım. Karşı taraftan gelen arabaların ışıkları yaklaştıkça, motorun hiç alışık olmadığımız^Min gürültüsü, adrenalin düzeyimin yükselmesine, gerilmeme meden oluyordu. Ben hep böyleydim zaten. Bu anının beni al zmp götürmesine, gece karanlığında, buz gibi kentin içindeki, o insanı iliklerine kadar titreten yürüyüşü atlamasına ve beni hukBBK uklarını binaya getirmesine izin verdim.

Beni değil, onu. Bedenim ürperdi.

Şifacı, "Fazla uzatma..." diye söze başladı.

Avcı onu susturdu. Yerimin belirlenişinin dehşetengiz -ligine odaklanmıştım. Avcıların yakıcı nefreti her şeyden HaV n güçlüydü. Bu uğursuz bir nefretti. Kötülüğün ta kendisiydi. Acı veriyordu. Onu hissetmeye güçlükle dayanabiliyordum. Ama yine de olayın normal seyrini izlemesine izin verdim. Bu anının sahibimin direnişini kıracağını, savunmasını zayıflatacağını umuyordum.

Saklanmaya çalışırken, onu dikkatle seyrettim. Sonra bunu beceremeyeceğini anladım. Bir molozun üstüne kırık bir kalemle bir not yazdı ve telaşla kapının altından attı. Bu herhangi bir kapı değildi.

"Beşinci kattaki beşinci duvardaki beşinci kapı. Yazdığı not orada."

Avcı'nın elinde küçük bir telefon vardı. Sürekli bir şeyler mırıldanıyordu.

"Bu binanın güvenli olması gerekiyordu," diye devam ettim. "Onun lanetli olduğunu biliyorlardı. Yerinin nasıl belirlendiğini bilmiyor. Sharon'ı buldular mı?"

Dehşete kapılmıştım. Kollarımdaki tüyler diken diken olmuştu.

Bu soru benimle ilgili değildi.

Soru benimle ilgili değildi ama ağızından sanki benimmiş gibi çıkmıştı. Avcı, yolunda gitmeyen bir şey olduğunu fark etmedi.

"Kuzenim mi? Hayır, başka bir insan bulmadılar." diye cevap verdi. Bu sözler üzerine bedenim gevşedi. "Bu sahibi binaya girerken görüldü. Binanın lanetli olduğu bilindiği için, kızı gören bir vatandaş kaygılandı. Bizi aradı. Biz de, birden fazla insan yakalayabilir miyiz diye, binayı izlemeye başladık. Başka birinin olmadığını anlayınca da içeri girdik. Randevu yerini bulabilir misin?"

Denedim.

Hepsi de çok renkli ve güçlü olan o kadar çok anı vardı ki.

Daha önce hiç gitmediğim yüzlerce yer gördüm, adlarını ilk kez duydum. Los Angeles'da bir ev gördüm. Önünde ulu ağaçlar vardı. Arizona'da, Windslow'un dışında, bir ormanda bir çayır gördüm. Üstünde bir çadır vardı. Önünde bir kamp ateşi yanıyor. Mexico'da kayalık bir sahil, Oregon'da, bir yerde bir mağara, çadırlar, kulübelere, derme çatma barınaklar gördüm. Zaman geçtikçe isimler belirsizleşiyordu. Nerede olduğunu bilmiyordu. Nerede olduğu umurunda değildi.

Benim adım Göçebe'ydi ama onun anıları da, bu isime benimkiler kadar uygundu. Ancak, benim göçebeliğim kendi se-çimimdi. Bu anılarda ise, hep bir av hayvanının duyduğu korkunun izleri vardı. Oradan oraya göçmek, dolaşmak değildi bu. Kaçmaktı.

Ona acımamaya çalışıyordum. Bunun yerine anılara odaklanmayı denedim. Onun nerede olduğunu görmem gerekmiyordu. Beni ilgilendiren sadece nereye gittiğiydi. Chicago kelimesine bağlı olan görüntüleri karıştırdım. Ama bunların hiçbiri rastgele görüntüler olmaktan öteye gitmiyordu. Ağımı genişlettim. Chicago'nun dışında ne vardı? Soğuk, diye düşündüm. Orası soğuktu ve bu konuda endişeler vardı.

Nerede? Zorladım ve yine duvarla karşılaştım. Nefesimi kesik kesik dışarı üfledim. "Kentin dışında...vahşi doğada...bir milli park...yerleşim bölgelerinden uzakta. Burası onun daha önce gittiği bir yer değildi. Ama oraya nasıl gidileceğini biliyordu."

Avcı, "Ne zaman?" diye sordu.

"Yakında." Bu cevap ağızından kendiliğinden çıkıvermişti. "Ne kadar zamandır buradayım?"

Şifacı, "iyileştikten emin olabilmek için onu dokuz gün beklettik," dedi. "Yerleştirmeyi bu gün yaptık. Bugün onuncu gün."

On gün. Ferahlanmıştım. Bedenimi bir huzur dalgası kapladı.

"Çok geç..." dedim. "Randevu noktasını....hatta notu bulmak için çok geç." Sahibimin buna gösterdiği tepkiyi çok güçlü olarak hissedebiliyordum. Neredeyse....meydan okuyan bir hali vardı. Bir şeyler öğrenebilmek için, ağızından onun söylemek istediği kelimelerin çıkmasına izin verdim. "O adam orada olmayacak."

Avcı tekrarladı, "O adam mı? Kim?"

Kara duvar eskisinden daha güçlü olarak önüme dikildi. Ama saniyenin binde biri kadar kısacık bir süre geç kalmıştı.

O yüz yine karşımdaydı. Altın rengi, güneş yanığı bir teni ve ışıltılı benekleri olan gözlen vardı. Zihnimde onu çok belirgin olarak görebiliyordum. Bu bana garip bir zevk veriyordu.

Duvar karşıma dikilince müthiş bir öfke duymuştum ama duvar az da olsa gecikmişti.

"Jared," diye cevap verdim. Sonra benim olmayan bir düşünce, sanki benimmiş gibi, o ismin arkasından, ağızımdan çabucak dökülüverdi. "Jared kurtuldu."

4

Bu kadar sıcak olamayacak kadar karanlık. Ya da bu kadar karanlık olamayacak kadar sıcak. İkisi de bu duruma uygun değil.

Saklanmak için, karanlıkta, çelimsiz bir kayın ağacının arkasına çömelmişim. Vücudumdaki bütün su, ter olarak akıp gitmişti. Araba garajdan çıkalı on beş dakika olmuştu. Evde ışık yoktu. Arka kapı iki parmak aralıktı. Klima görevini yapıyordu. Üflediği rutubetli serm havayı hissedebiliyordum. Keşke buraya kadar gelip bana ulaşabilseydi.

Midem gurulduyor. Ses çıkmasını engellemek için karın kaslarımı kasıyorum. Ortalık o kadar sessiz ki, en küçük bir mırıltı bile bir çığlığa dönüşüyor.

Çok açım.

Benden daha aç biri var aslında. Uzakta, geçici evimiz olan o mağarada, güven içinde, karanlıkta tek başına bekleyen başka bir aç mide. Pürtüklü volkanik kayalardan oluşan dar bir yerde. Ben geri dönmezsem ne yapacak? Anneliğin bütün baskısı ve bütün bilgisizliğimle çaresizlik içindeyim. Jamie aç.

Bu eve yakın başka bir ev yok. Gü beyaz parlarken etrafı gözlemeye baş duğumı da sanmıyorum. Çömeldiğ Baldırlarım isyan ediyor. Görünmei yorum. Kuru akarsu yatağına giden dızların ışığında solgun görünüyor. ^

Ellili yaşlarının başlarında, hoş bi varların, geri döndüklerinde farkına şunu biliyorum. Benim kim olduğu aranmaya başlayacağım. Çok uzakl bu akşam kentte gezmeye çıkarlar, cuma. Onlar bizim adetlerimize ku< Herhangi bir farklı yanlarını görme! İşte, başardı oluşlarının en önemli n<=-

Bahçenin çevresindeki çit belime ca, sessizce aşıyorum. Ama bahçe ça yerinden oynatmamak için dikkatli kapıya ulaşıyorum. Pencerelerin pere içinde bir hareket olmadığını görn lerini çok sade döşemiş. Buna seviniy. lanması çok güç. Ama zaten, eğer sak çok geç olmuş demektir.

Önce tel kapıyı, sonra da camlı ka sizce kayarak açılıyorlar. Dikkatle eş= ruuu. Ama bu benim huyum. Çünk— lemiyor.

Serin hava bana cennet gibi geliyc Mutfak solumda. Mermer tezg rum.

Omzumdaki kumaş torbayı elim lıyorum. Dolabın kapısını açınca ışı l yorum. Ama sonra düğmeyi bulup a\ Gözlerim kör. Onların karanlığa ah^ yok. El yordamıyla ilerliyorum. . Süt, peynir dilimleri, plastik hır

Umarım tavuklu pilav gibi bir şeydir, dıye düşünüyorum. Adamı yemek pişirirken seyretmişim. Bu akşam bunları yeriz.

Meyve suyu, bir torba elma. Minik havuçlar. Bunlar sabaha kadar ancak dayanır.

Aceleyle kilere yöneliyorum. Daha uzun süre dayanacak şeylere ihtiyacım var.

Gittikçe daha iyi görüyorum. Taşıyabileceğim kadar şey topluyorum. Mmm, çikolata parçalı kurabiyeler. Bu torbayı şimdi açmak için ölüyorum ama dişimi sıkıyorum ve boş midemdeki guruldama ları duymazdan geliyorum.

Torba çok çabuk ağırlaştı. Dikkatli davransam bile, bunlar ancak bir hafta dayanır. Dikkatli olmaya da hiç niyetim yok. Karnımı tıka basa doyurmak istiyorum. Ceplerime Granola3 çubukları dolduruyorum.

Bir şey daha yapmalıyım. Musluğa koşup mataramı dolduruyorum. Sonra başımı suyun altına sokup kana kana içiyorum. Su boş mideme indiğinde garip sesler çıkarıyor.

İşim bitince paniğe kapılıyorum. Buradan bir an önce çıkmak istiyorum. Uygarlık öldürücü.

Kapıya doğru yürürken yere bakıyorum. Ağır torbam yüzünden sendelemekten korkuyorum. Bu nedenle de elimi kapıya uzatana kadar, dışarıda, kapının önünde duran siyah silueti görmüyorum. Onun homurdanarak küfür ettiğini duyunca büyük bir aptallık yapıp korkudan küçük bir çığlık atıyorum. Topuklarımın üstünde dönüp ön kapıya yönelirken, onun kilitli olmaması, kilitliyse de kolayca açılması için dua ediyorum.

İki adım bile atmadan, sert ve kaba eller beni yakalayıp sırtımı bir erkek bedenine yapıştırıyor. Bu bir kadın olamayacak kadar iri ve güçlü biri. Kalın sesini duyunca tahminimin doğru olduğumu anlıyorum.

"En küçük bir ses çıkarırsan ölürsün!" Beni tehdit ediyor. Çenemin altında derime keskin bir şeyin değiştiğini hissedip afallıyorum.

Anlamıyorum. Bana seçim hakkı tanınmamalıydı. Böyle durumlarda cinayet işlenir. Kural böyledir. Bu canavar da kim? Kurallara karşı gelen bir canavardan söz edildiğini hiç duymamıştım.

Başka bir cevap veremezdim. Dişlerimin arasından, "Öldür," dedim. "Hemen öldür. Pis bir parazit olmak istemiyorum!"

Bıçağı beklerken acı çekiyorum. Jamie, Jamie, Jamie. Şimdi sana ne olacak?

Adam, "Akıllı," diye mırıldanıyor. Benimle konuştuğunu sanmıyorum. "Avcı olmalı," diyor. "Bu da bir tuzak demek. Nasıl öğrendiler?" Çelik, boğazımdan uzaklaşıyor ve yerini çelik kıldar sert bir el alıyor.

Güçlülükle nefes alıyorum.

Boğazımı sıkarak, "Diğerleri nerede?" diye soruyor.

"Ben yalnızım," diyorum. Sesim fısıltı halinde çıkıyor. Onu Jamie'nin yanma götüremem. Ben geri dönmeyince Jamie ne yapacak? Jamie aç.

Adamın midesine dirsek atıyorum, bu gerçekten de can alıcı bir darbedir. Midesinin kasları da eli kadar sert. Demir gibi. Bu çok tuhaf Böyle kaslar ancak güç yaşam koşulları ya da onlara sahip olmak için saplantılı bir biçimde çalışma sonucunda olur. Parazitlerde bunların ikisi de yoktur.

Midesine dirsek attığım zaman nefesini içine bile çekmedi. Çaresizlik içinde topuğumla ayağına bastım. Bu onu hazırlıksız yakaladı. Sendeledi. O sırada elinden kurtuldum ama torbama yakaladı ve beni tekrar kendine çekti. Sert pençeleri yine boğazıma sarılmıştı.

"Barışsever hır beden avcısı olduğun halde çok cesursun, öyle değil mi?"

Saçma sapan ve mantıksız konuşuyordu. Yabancıların hepsi aynı, diye düşündüm ve hepsinin de kendine göre deli saçması bir işi olmalıydı.

Çırpınarak elinden kurtulmaya çalışıyordum. Tırnaklarımı koluna batırıyordum ama o buna karşılık sadece boğazımı daha fazla sıkarak yetiniyordu.

"Pis beden hırsız! Seni öldüreceğim. Blöf yapmıyorum." "Öldür öyleyse!"

Birden durdu. Nefes ufeseydi. Buna sağa sola salladığım kollarını ve bacaklarını neden olmuş olabilir miydi?

Kolumu bırakıp saçlarıma yapıştı. Tamam. Gırtlığımı kesecek. Kendimi bıçağın temasına hazırlıyorum.

Ama boğazımı sıkarak el gevşiyor. Sonra sert ve sıcak parmakları enseme dolaşmaya başlıyor.

"Olanaksız," diye soluyor.

Yere düşen bir şey pat diye bir ses çıkıyor. Bıçağı yere atmış olabilir mi? Onu yerden almanın bir yolunu bulmaya çalışıyorum. Belki düşer gibi yapmalıyım. Ensemdeki el kaçmamı engelleyecek kadar sıkı tutmuyor beni. Sanırım bıçağın nereye düştüğünü biliyorum. Sesini duydum.

Birden beni çeviriyor. Çıt diye bir ses duyuluyor ve ışık sol gözümü kör ediyor.

Sendeliyorum ve içgüdüsel olarak ışıktan uzaklaşmaya çalışıyorum. Saçlarımda daha sıkı tutuyor. Şimdi ışık sağ gözümde de parlıyor.

"İnanamıyorum," diye fısıldıyor. "Sen hâlâ insansın."

Yüzümü avuçlarının içine alıyor. Kendimi kurtarmaya fırsat bulamadan eğilip beni dudaklarımdan öpüyor.

Yarını dakika kadar, olduğum yerde kalakalıyorum. Hayatım boyunca, beni hiç kimse öpmedi. Sadece, uzun yıllar önce, annemle babam, yanaklarıma, alınma öpücükler kondururlardı. Gerçi, nasıl bir duygu olduğunu anlamış değilim ama bu hiç hissconeyeceğını sandığım bir şeydi. Şu anda çok fazla korku, çok fazla dehşet ve çok yüksek düzeyde adrenalin var.

Sert bir hareketle dizimi yukarı kaldırıyorum.

Boğuluyonnuş gibi garip bir ses çıkarıyor. Elinden kurtuluyorum. Onun beklediği gibi ön kapıya koşacağıma, kolunun altından geçip arka kapıya yöneliyorum. Elimdeki bu ağır yüke rağmen ondan hızlı koşabileceğimi düşünüyorum. O hâlâ acı içinde kıvranarak acayip sesler çıkarırken, ben, yaşa avantajlı durumda başlıyorum. Nereye gittiğimi biliyorum. Arkamda, onun karanlıkta görebileceği izler bırakmayacağım.

"Dur!" diye bağıyor.

Kapa çeneni, diye geçiriyorum içimden ama bir şey söylemiyorum.

Peşimden koşuyor. Sesinin yaklaştığını duyuyorum. "Ben onlardan biri değilim."

Bundan eminim. Gözlerimi yerdeki kumdan ayırmadan sıç-rayaya sıçraya koşuyorum. Babam benim bir çita kadar hızlı koştuğumu söylerdi. Dünyanın sonu gelmeden önce, takımındaki en iyi koşucu bendim. Eyalet şampiyonuydum.

Tüm gücüyle bağırmağa başlıyor. "Beni dinle! Bak! Söylediğimin doğru olduğunu kanıtlayacağım. Sadece dur ve bana bak."

Mümkün değil. Vadiden çıkıyorum ve ağaçların arasına dalarak koşmaya devam ediyorum.

"Kimse kılmadı sanıyordum. Lütfen. Seninle konuşmalı-yım!

Çok yakından gelen sesi beni şaşırtıyor.

"Seni öptüğüm için özür dilerim! Bu aptalca bir şeydi. O kadar uzun zamandır yalnızım ki."

"Kes sesini." Bunu alçak bir sesle söylüyorum ama duyduğunu biliyorum. Gittikçe daha fazla yaklaşıyor. Daha önce hiç kimse beni geçememişti. Bacaklarımı zorluyorum.

O da hızlanıyor. Hınlı nefesini duyuyorum.

Büyük bir şey uçarak sırtıma konuyor ve düşüyor. Ağzımda toprak tadı var. Üstümde o kadar ağır bir şey var İd, güçlükle nefes alıyorum.

"Dur, bir dakika," diye soluyor. Öfkeli.

Üstümden çekilip beni çeviriyor. Göğsümün üstüne oturup kollarını bacaklarının altına alıyor. Yiyeceklerimi eziyor. Boğazımdan hırıltılar çıkıyor. Çırpınarak kurtulmaya çalışıyorum.

"Bak, bak, bak!" diyor. Cebinden küçük bir silindir çıkarıp üst kısmındaki parçayı çeviriyor. Silindirin ucundan bir ışık huzmesi fıskıyor.

El fenerini yüzüne tutuyor.

Işıқта teni san görünüyor. İnce uzun burnunun iki yanındaki çıkık elmacık kemiklerini ve köşeli çenesini görüyorum. Gülümsüyor. Dudakları gerilmiş. Erkek olmasına rağmen dolgun dudakları olduğunu görebiliyorum. Kaşları ve kirpikleri güneşten sararmış.

Ama bana göstermek istediği bunlar değil. Işıқта pırl pırl parlayan gözlerinde, insana has düşünceli bakışlar var. Işığı bir sağa bir sola çeviriyor.

"Görüyor musun? Görüyor musun? Tıpkı senin gibiyim."

Kuşkulu bir sesle, "Enseni göster," diyorum. Bunun bir tuzaktan başka bir şey olmadığına inanacak değilim. Niçin numara yaptığını anlayamıyorum ama bir nedeni olmalı. Artık hiç umut yok.

Dudakları kıvrılıyor, "Şey...bu bir şeyi değiştirmez. Gözler yeterli değil mi? Onlardan biri olmadığımı biliyorsun."

"Enseni niçin göstermiyorsun?"

"Çünkü orada bir yara izi var," diye itiraf ediyor.

Onun altından kurtulmak için tekrar çırpınmaya başlıyorum. Eliyle omzumu bastırıyor.

"Onu kendim yaptım," diye açıklıyor. "Çok canım yandı ama sanırım başarılı oldum. Benim enseme kapatacak güzel saçlarım yok. Bu yara izi aralarına karışmama yardımcı oluyor."

"Üstümden kalk."

Tereddüt ediyor. Sonra ellerini kullanmaya gerek duymadan çevik bir hareketle ayağa kalkıyor. Eli bana doğru uzanmış. Avcu açık.

"Lütfen kaçma. Bir de, şey..bir daha bana tekme atmasan iyi olur."

Kımıldamıyorum. Koşmaya kalkışırsam beni yakalayabileceğini biliyorum.

"Sen kimsin?" diye fısıldıyorum.

Yüzüne geniş bir gülümseme yayılıyor. "Adım Jared Howe. İki yıldan fazla bir süredir kendim gibi bir insanla konuşmadım. Bu nedenle sana biraz deli gibi görünüyor olmalıyım. Lütfen beni başıyla ve bana adını söyle."

"Melanie," diye fısıldıyorum.

"Melanie," diye tekrarlıyor. "Seninle tanıştığıma ne kadar memnun olduğumu anlatamam."

Gözlerimi ondan ayırmadan torbamı sıkı sıkı tutuyorum. Hafifçe eğilerek bu kez açıkça elini uzatıyor.

Ve bu eli tutuyorum.

Elim onun avcunun içine kayınca ona inandığımın farkına varıyorum.

Beni ayağa kaldırıyor ve elimi bırakmıyor.

Yine de tetikteyim. Tedbirli bir sesle, "Şimdi ne olacak?" diye soruyorum.

"Eh, burada uzun süre kalamayız. Benimle birlikte eve döner mısınız? Çantamı orada bıraktım. Buzdolabını sen benden önce boşaltmışsın."

Başımı sallıyorum.

Ne kadar kırılgan ve perişan durumda olduğumu görüyor.

Yumuşak bir sesle, "O zaman beni burada bekler misin?" diye soruyor. "Hemen dönerim. Bize yetecek biraz daha yiyecek getireyim."

"Bize yetecek mi?"

"Gerçekten de ortadan kaybolmana izin vereceğime inanıyor musun? Sen izini kaybettirmek istesen de, peşinden geleceğim."

Ona izimi kaybettirmek istemiyordum.

"Ben..." Kendim gibi bir insana tümüyle güvenmemem nasıl mümkün olabilirdi? Biz bir aileydik; ikimiz de insan soyunun tükenmesine karşı verilmekte olan mücadelenin parçalarıydık. "Vıktım yok. Çok uzağa gideceğim ve...Jamie bekliyor."

Anlıyor. "Demek yalnız değilsin..." Yüzünde ilk kez kararsız bir ifade beliriyor.

"Erkek kardeşim. O daha dokuz yaşında. Onu yalnız bıraktığım zaman çok korkuyor. Onun yanına ancak gece yarısından çok sonra varabilirim. Yakalanıp yakalanmadığımı bilemez. O kadar aç ki." Midem, doğru söylediğimi kanıtlamak ister gibi, guruldadı.

Jared'in gülümsemesi gen gelmiş, bu kez bütün yüzüne yayılmıştı. "Seni arabayla götürsem yararı olur mu?"

Tekrarlıyorum, "Arabayla görürsen mi?"

"Seninle bir anlaşma yapacağız. Ben biraz daha yiyecek toplarlarken burada bekle. Cipimle seni istediğin yere götürürüm. Koşarak gitmekten iyidir. Gideceğin yere çok daha çabuk ulaşırsın. Stai hile..."

"Araban var, öyle mi?"

"Elbette. Buraya yürüyerek mi geldim sanıyorsun?" Buraya gelmek için altı saat yürüdüğüm aklıma geliyor. Alnım kırılıyor.

"Hemen kardeşinin yanına gideriz,1' diyor. "Bir yere kıyımdama. Tamam mı?" Başımı sallıyorum.

"Ve lütfen, bir şey ye. Midenin gurlaması yüzünden yakalanmamızı istemiyorum." Gülüyor. Gözleri kısılıyor, kenarlarında güneş ışınları gibi kırışıklar beliriyor. Kalbim tekler gibi oluyor. Bütün gece sürse de burada bekleyeceğimi biliyorum.

Hâlâ eli elimde. Yavaşça bırakıyor. Gözlerimin içine bakıyor. Genye doğru bir adım atıyor, sonra duraklıyor.

Eğilip çenemi tutarak, "Lütfen bana tekme atma," diye rica ediyor. Beni yine öpüyor ve bu kez bu öpüşü hissediyorum. Bu kızgın çöl gecesinde bile, dudakları ellerinden daha yumuşak ve sıcak. Midemde bir kelebek sürüsü uçuşuyor ve nefes almamı engelliyor. Ellerim içgüdüsel olarak ona uzanıyor. Yanağının sıcak derisine, ensesindedir sert saçlara dokunuyorum. Parmaklarım, saçlarının bittiği yerde bulunan pürtüklü bir yara izine değiyor. Çığlık atıyorum.

Ter içinde uyandım. Tam olarak uyanmadan önce bile, parmakların ensemdaki, ruh yerleştirme işleminden kalan o kısacık yara izini anyordu. Açık pembe izi parmaklarımla zor buldum. Şifacı'nın kullandığı ilaçlar görevini yapmıştı.

Jarcd'ın ensesindeki izi saklamak ise mümkün değildi. Bu acemice açılmış bir deliğin iziydi.

Yatağınım yanındaki ışığı açıp nefesimin düzene girmesini bekledim. Damarlanm bu gerçekçi rüya yüzünden adrenalini dolmuştu. Bu yeni bir rüyaydı ama özü, son aylarda başıma bela olan rüyalarla aynıydı.

Hayır, bu bir rüya değildi. Kesinlikle bir anıydı.

Dudaklanmda hâlâ Jared'ın dudaklarının sıcaklığını hissedebiliyordum. Ellerim benim iznim olmadan uzandı ve dağınık çarşafın üzerinde bulamadığı bir şeyler aradı. Aramaktan vazgeçip, boş bir halde yatağın üstüne düşerek hareketsiz kaldıklarında içim ezildi.

O da ne? İstemeden gözlerim yaşanmıştı. Onlam kırıştıtararak gözyaşlanndan kurtulmak istedim. Buna daha ne kadar dayanabileceğimi bilmiyordum. Bu dünyada yasayanlar hayatta kalmayı nasıl başanyprlardı? Bu bedenlerde, anılar olması gerektiği gibi geçmişte kalmıyor, yaşamaya devam ediyorlardı. "Ya bu duygular? Onlar o kadar güçlüydüler ki, benim ne hissettiğimi artık anlayamaz olmuşum.

Yarın bitkin olacaktım. Ama kendimi uykudan o kadar uzak hissediyordum ki, saatler geçmeden sakinleşemeyceğiğın biliyordum. Görevimi yerine getirip bu sorumluluktan kurtulsam daha iyi olacaktı. Bu belki düşüncelerimin dağılmasını da sağlar, böylece düşünmemem gereken şeylerden uzaklaşırđım.

Dönüp yataktan kalktım ve sendeleyerek üzerinde bir bilgisayardan başka bir şey bulunmayan masanın yanına gittim. Ekranın canlanması ve elektronik ileti programımı açmam birkaç saniye sürdü. Avcı'nın adresini bulmak güç olmadı. Listemde sadece dört kişi vardı. Avcı, Şifacı, yeni işverenim ve Tesellicim olan karısı.

Sahibim Melanie Stryder'in yanında bir insan daha varmış. Selam sabaha gerek duymamıştım. Adı Jamie Stryder. Melanie nin kardeşi. Sadece bunları yazdım.

Bir an, sahibimin ne kadar kontrollü olduğunu düşünüp hem şaşırdım, hem de ona hayranlık duymaktan kendimi alamadım. Bunca zamandır, çocuğun varlığından şüphelenmemiştim bile. Melanie için önemli olmadığından değil, onu, öğrenmeyi başardığına diğer sırlarından daha iyi koruduğu için. Bu kadar büyük, bu kadar önemli, benim rüyalarımın bile saklayacağı kadar kutsal başka sırları da var mıydı? Bu kız o kadar güçlü müydü? Bu bilginin geri kalan kısmını tuşlarken parmaklarım titriyordu.

Sanırım şimdi büyümüş olmalı. On üç yaşında olabilir. Geçici bir kamp kurmuş, orada yaşıyorlardı. Arizona'da, Cave Creek Kasabası'nın kuzeyinde bir yerde olduğunu sanıyorum. Ama bu yıllar önceydi. Yine de bunu, bir harita üstünde daha önce hatırladığı çizgilerle karşılaştırabilirsin. Yeni bir şey öğrenirsem, her zaman olduğu gibi, sana bildireceğim.

İletiyi gönderdim ve gönderir göndermez büyük bir korkuya kapıldım. Stili Jamie'ye gelmesin!

Onun kafamın içindeki sesi kendi sesim gibiydi. Dehşet içinde ürperdim.

Olup bitenlerden duyduğum korkuyla mücadele ederken, içimde delice bir istek duydum. Avcı'ya yeni bir ileti yazıp ona çılgın rüyalarımı anlattığı için özür dilemek istedim. Bu iletiyi yazarken yarı uykuda olduğumu ve yazdığım saçma şeyleri önemsememesini söylemeliydim. Bu benim isteğim değildi.

Bilgisayarı kapattım.

Kafamın içindeki ses, senden nefret ediyorum, diyordu.

Onu, "O halde, belki beni terk etsen daha iyi olur," diye tersledim. Ona cevap veren kendi sesimi duyunca tekrar ürperdim.

Onun bedenine girdiğimden beri benimle hiç konuşmamış-tı. Kuşkusuz, rüyalar gibi, o da gittikçe güçleniyordu.

Bu kesindi. Kuşkuya yer yoktu. Yırın Tesellicimi ziyaret etmeliydim. Bu düşünce sonucunda, gözlerimde, hayal kırıklığı ve gururumun incinmesinden kaynaklanan yaşlar birikti.

Tekrar yattım ve yüzümü bir yastığın altına sakladım. Hiçbir şey düşünmemeye çalışıyordum. 44

"Selam, Göçebe! Otur ve evindeymiş gibi davran."

Tesellıcımın bürosunun eşığına gelince durakladım. Bir ayağım içeride, bir ayağım dışarıdaydı. Tereddüt ediyordum.

Çok kısa bir an için, dudağında bir gülümseme belirip kayboldu. Artık, insan yüzlerinin ifadelerini okumak çok daha kolaydı. Aylardan beri, göre göre, kasların küçük seğirmelerine, hareketlerine alışmıştım. Kendisiyle konuşmak konusundaki isteksizliğimin onu eğlendirdiğini görebiliyordum. Öte yandan, onu ziyaret etmenin beni hâlâ tedirgin ediyor oluşuna kızılıyordu. Sessizce içimi çekip teslim oldum ve parlak renkli küçük odaya girdim. Her zamanki yerime oturdum; onun oturduğu yerden en uzak olan yumuşak kırmızı koltuğa. Dudaklarını büzdü.

Onun bakışlarıyla karşılaşmamak için, açık pencereden dışarı bakarak güneşin önünden hızla geçmekte olan bulutları seyretmeye başladım. Hafif esinti odanın içine belli belirsiz bir koku taşıyordu; tuzlu okyanus suyunun kokusu.

"Uzun zamandır beni görmeye gelmedin, Göçebe."

Göz göze geldik. Kendimi suçlu hissediyordum. "Son randevumuzla ilgili olarak mesaj bırakmıştım. Zaman ayırmam gereken bir öğrenci vardı..."

"Evet, biliyorum." Yine hafifçe gülümsedi. "Mesajını aldım."

İlerlemiş yaşına rağmen insanlar arasında yaygın olan anlayışa göre güzel sayılırdı. Saçlarını boyamamış, doğal haliyle bırakmıştı. Gri. Bu yumuşak saçlarda ağırlık, gümüş renginde değil, beyazdaydı. Onları gevşek bir atkuyruğu halinde topluyordu. Gözleri ise başka hiç kimsede görmediğim ilginç bir yeşil rengine sahipti.

Benden cevap bekler gibi görünüyordu. "Özür dilerim," dedim.

"Önemli değil. Anlayışla karşı. zor geliyor. Buna gerek duymanın böyle bir şeye ihtiyacın olmamıştız

Tahta döşemeye bakıyordum.

"Senden bana Kathy demeni L

"Evet... Kathy."

Hafifçe güldü. "Henüz inşam yorsun. Öyle değil mi, Göçebe?"

"Hayır. Doğrusunu istersen, b~ liyor."

Başımı kaldırıncı onun ağır "Özellikle senin neden böyle hisrs O bunu söyleyince yutkundu 3 ladım.

Kathy, "Bir süre daha kolay 1 "Hâlâ görevinden memnun musı

"Memnunum." Bu daha kol -Aynı şeyleri tekrarlamak sıkıcı ol ama şimdiye kadar böyle bir şey= kulaklar, anlatılan hikâyeleri de y ?

"Curt'den, senin hakkında ıyL tede en yüksek talep olan sınıflar*

Bu övgü karşısında yanakların mak çok güzel. Eşin nasıl?"

"Curt çok iyi. Teşekkür ederi m çok iyi durumdalar. Önümüzde yorum."

Acaba bu dünyada mı kalır, za_ bedenine mi geçer, yoksa bu düL ettim. Ama bizi daha güç konuİE" mak istemiyordum.

Bunun yerine, "Öğretinlenilir "Yosun olduğum zamanki görevi», zerlikler var. Bu nedenle, benim yapmaktan daha kolay oluyor. Bern duyuyorum." 46

ılıyorum. Bur^ =ıyı çok isterdi -i. Bu yüzden "Evet, Tesellıc stediğimi hatır-

isimlerini rah_

DU bana...teslin_

?đır başını salU ^ettiğini anlaya__ ?n ve tekrar ye

l)ir şeyden sö un?"

zıydı. "Yeni bii— ur mu diye m*=

- hissetmedim

cniliyor." şeyler duyuy

dan biri de seı_

?ı ısınır gibi ol_

1. Ev sahiplerini uzun yıllar old

imanı gelince k» ıyayı terk mi e^ ~ıra yönlendiren.

-eten zevk ahy-nle öğretmeni : riçin tamamıyl _i işe aldığı içiyı gelmek sana . Daha önce hiç orkuyorsun."

Tıyorum."

şatça kullanamı-

? olmak gibi ge-

diğini gördüm.

iliyorum." ~e bakmaya baş-

edeliin," dedi.

yarıyıl başladı. =~rak ediyordum Dinleyen yeni

rum. Üniversi-inkiymiş." lu. "Bunu duy-

~JZ yaşlarına göre ğunu düşünü-

^ışka bir insanın «ler diye merak rek sorular sor-

irum," dedim, k arasında ben-yabancı bir şey Curt'e minnet

lı i

ST<

;l r

S5

s;:

,lf

e- c cif;

FT

"Kadrolarında _ ar." Kathy'nin y —rih profesörünü-lc yaşamış olma -Hİİ? Sana gelince^ =çirdin. Origin cL —mak istemeyece içmeyi aklına ge-rlıyor." "Ben profesör Kathy gülümse-

ilümseme kaybc_

n. Sorunlar aca

.diyordum. Sonn gitmesi

Sadece ellerim Ellerim açık kffc. ı renk hiç soİİTL nk bir ben var r kendimi kötü tenmeyen bir ş yandırıyorlardı. a uzun olunca g. na bile tuhaf gel Bir dakika son . "Sezgimin dotı "Kathy."

Adını nmaya devam el şmış hissetmeni bibi olmak ister aşkasına, eşine zlik etmiş olabi güldü.

"Aman Tanrın lımm. Belki de a

değil, dinlemek. Konuştuğum ruhların çoğunun da senin kadar teşvike ihtiyacı yok. Benim dünyaya gelen ilk ruhlardan biri olduğumu biliyor muydun? O zaman, insanların bizim burada olduğumuzdan hiç haberleri yoktu. İki tarafta da insan komşularım vardı. Curt ve ben, yıllarca bedenlerimizin eski sahip-leriymişiz gibi davranmak zorunda kaldık. Yakın çevremizdeki

durumu kontrol altına aldıktan sonra bile etrafımızda bir insan olup olmadığından emin olamıyorduk. Bu yüzden ben Katlıry oldum. Zaten, eski adımın çevirisi on dört harf uzunluğundaydı ve kısaltılmış hali güzel olmuyordu." Sırttı. Pencereden içeri süzülen güneş ışığı gözlerine geldi ve bu gözlerin gümüş yeşili yansıması duvarda dans etmeye başladı. Göz bebeklerinin çevresindeki renkli halkalar sürekli renk değiştirerek parlıyordu.

Şimdiye kadar, bu yumuşak, şirin kadının mücadelenin ön satlannda yer almış olduğu konusunda hiçbir fikrim yoktu. Bütün bunları anlayıp sindirmem uzun sürdü. Ona şaşkın bakışlarla baktım. Hatta birden ona karşı daha saygılı davranmaya başladığımı da söyleyebilirim. Tcsellicileri hiçbir zaman fazla ciddiye almamıştım. Daha önce Tesellici'ye hiç ihtiyacım olmamıştı. Onlar, can havliyle çırpınanlar ve zayıflar için vardılar. Burada olmak beni utandırıyor. Kathy'nin hikayesini öğrenmek, onun yanında daha rahat olmamı sağlamıştı. O, gücün ne demek olduğunu biliyordu.

"Bu seni rahatsız etti mi?" diye sordum. "Onlardan biriymiş gibi davranmak..."

"Hayır. Pek sayılmaz. Yalnız, bu sahibi ile ilgili olarak, birçok şey öğrenmek zorunda kaldım. Bunların birçoğu benim için yeniydi. Duyusal açıdan üstüme fazla yük binmişti. Hazır kalıbı başlangıçta elimden geldiğince uyguladım."

"Ya Curt... Sahibinin eşiyle kalmayı mı seçtin? Her şey bittikten sonra..."

Bu soru daha hedefe yönelikti ve Kathy bunu hemen anladı. Oturduğu yerde kıvıldandı ve ayaklarını yukarı çekip altına aldı. Cevap verirken, düşünceli bakışlarla başımın üstündeki bir noktaya bakıyordu.

"Evet, ben Curt'ü seçtim, o da ber başlangıçta, görev gereği, rastlantısal tehlikesini paylaşarak birlikte bu Zkad-rince birbirimize bağlandık elbette I Curt'ün birçok tanıdığı vardı. EvL miz zinin içindeydi. Sık sık konuklarımız -insan olarak girip bizlerden biri olarak çabuk ve sessizce olmalıydı...bu eı^ sah-yatkın olduklarını bilirsin. Her güi-n, r ceğimizi bilerek yaşıyorduk. Sürefedi fc yulan bir korku vardı.

"Bunlar birbirimize bağlanmaı^aıza» gizlilik artık gerekli olmadığı zarr»an verdik. Seni rahatlatmak, korkul anıt söyleyip birlikte oluşumuzun ba^ka edebilirim. Ama. . ." Başını sallayıp TST Bakışları içime işliyordu. "İnsanla, r, b çözemедiler. Ne kadarının fizikse 1, n ğunu bulamadılar. Ne kadarının kuza, ğunu anlayamadılar. Kusursuz b\m: uy* ayrılıyor, bir araya gelmeleri olanallsız oluyor da mutlu bir birliktelik si_irdiS= cevaplarını ben de onlardan iyi hail m yişle, aşkın ne zaman nerede olacrağım sahibim Curt'ün sahibini seviyordu ve I tiğindc de bu aşk ölmedi."

ikn

Dikkatle bana bakıyordu. Otuard çöktüğünü görünce hafifçe kaşlarm_nı r_ "Melanie hâlâ Jarcd yüzünden acı Farkında olmadan başımı sallac_lığı: "Onun için acı çekiyor musun ?" Gözlerimi yumdum. "Rüyalar devam ediyor mu?" "Her gece," diye mırılandım. "Anlat bana." Sesi yumuşak ve

"Onları düşünmekten hoşlanmıyorum."

"Biliyorum. Gayret et. Yaran olabilir."

"Nasıl? Ne zaman gözlerimi kapasam onı= yor, uyandığında onu bulamayınca da ağlıyor dar güçlü ki, artık benimkilerle onunkileri birfc yorum. Bunları sana anlatmanın ne gibi bir ya - Birden dişlerimi sıkarak sustum.

Kathy cebinden beyaz bir mendil çıkarıp yerimden kıpırdamayınca, ayağa kalkıp yanın dili kucağıma koydu. Koltuğumun koluna otı_ başladı.

Yarım dakika kadar inatla direndim. Sonra, parçasını elime alıp gözlerimi sildim. "Bundan nefret ediyorum." "Birinci yıl boyunca herkes ağlar. Bu duy-çok güçtür. Hepimiz, istesek de istemesek d Ben de, ne zariiatl güzel bir günbatımı görse lıyordum. Kimi zaman fıstık ezmesinin lezz yapıyor." Başımı okşadı. Sonra parmakları dai_ kasına ittiğim bir tutam saça kaydı.

"Ne kadar güzel ve parlak saçların var," de^ düğümde saçını biraz daha kısaltmış oluyor-yapıyorsun?

7"

Hüngür hüngür ağlıyordum. Savunacak £C mın kalmadığının bilincindeydim. Her zamaa birini sevmenin kolay olduğunu iddia etmeye Buraya itirafta bulunmak ve yardım almak iç dim? Bunu yapmalıydım.

"Bu 0/711 rahatsız ediyor. Uzun saç seviyor.

Onun şaşıracağını sanıyordum ama şaşını başarıydı. Sadece bir saniye geç ve biraz ko|_j di.

"Sen...o...o hâlâ, o kadar güçlü bir biçin— riyor 11111?"

İğrenç gerçek ağızından çıkıverdi. "İstedicir rihimiz ona sıkıcı geliyor. Çalıştığım zaman 50

rızın yuzunu görücüm. Anılar o kadirinden ayıramı-rrarı olabilir?"

bana uzattı. Ben
la geldi ve men-
ıarak beklemeye

dört köşe bir bez

-gulara dayanmak e, biraz çocuğuz.
=m ağlamaya baş-eti de aynı etkiyi nıa kulağımın ar-

-=di. "Seni her gör—sun. Niçin böyle

azla bir saygınlığı-m söylediğim gibi, wç ne gerek vardı? in gelmemiş miy-

nadı. Kathy işinde ^puk bir cevap ver-

nde varlığım siirdii-

^i zaman, evet. Ta-daha uyuşuk oluyor, ön plana çıkmıyor onun da benimle birlikt mın sonunda, sesim bir

Kathy dehşete kapıl kadar kötü olduğunu b; mandır böyle?"

"Gittikçe daha beter-her gün biraz daha güçr kadar kötü değil. Kevin_ Mclanie kontrolü ele alt vermeyeceğim!" Bunları tim.

Kathy, güven veren h bette olmayacak. Ama daha önce söylemeliye! rek."

Öyle bir duygusal anlamını ancak birkaç s

"Bir Şifacı'ya mı? başka bir bedene mi ati:

"Kimse bu seçimine şey düşünmez, Göçebe sarlıysa..."

"Hasarlı mı? O hasa fazla zayıfım!" Kendim ellerimi yüzüme kapad

Kathy kolunu omuz tim altında tutabilmek samimiyetten hoşlanm

Kathy'nin aşırı yakı Yabancı bir yaratığın ke

Elbette şu anda M gücüne boyun eğmiş c seliydi. Böyle duygulu kontrol etmek daha güc

3

Ona haddini bildirebilmek için sakinleşmeye çalıştım.

Sen benim Yerime geçtin. Düşüncesi fazla belirgin değildi ama anlaşılıyordu. Durum gittikçe kötüleşiyordu. Artık, istediği zaman benimle konuşabilecek kadar güçlüydü. Bu bilincimin açıldığı ilk an hissettiklerim kadar kötüydü.

Git buradan. Burası artık benim yerim.

Asla.

"Göçebe, şekerim, hayır. Sen zayıf değilsin. Bunu ikimiz de biliyoruz." "Hıh."

"Beni dinle. Sen güçlüsün. Şaşılacak derecede güçlüsün. Bizim türümüz birbirine çok benzer. Ama sen standardı aşıyorsun. O kadar cesursun ki, beni dehşete düşürüyorsun. Geçmiş hayatların da bunun kanıtı."

Geçmiş hayatlarım cesaretimin kanıtı olabilir ama ya bu hayatım? O cesaretim şimdi nerede?

Kathy, "Ama insanların bireysel özellikleri bizimkilerden fazla geliyor," diye devam etti. "Evet, böyle bir şey var. Bazıları da, diğerlerine nazaran daha güçlü oluyorlar. Eğer senin yerinde başka biri olsaydı, Melanie onu birkaç gün içinde ezip geçerd. Buna samimiyetle inanıyorum. Bu belki bir kaza, belki de kader ama bana öyle geliyor ki, onların en güçlü olanı bizim türümüzün en güçlü olanına ev sahipliği yapıyor."

"Bu bizim türümüzün lehine bir durum sayılmaz, öyle değil mi?"

Ne demek istediğimi anladı. "Kazanan o olmayacak, Göçebe. Yanımda oturan bu güzel insan olacak, sen. O sadece senin zihninin köşesindeki bir gölge."

"Benimle konuşuyor, Kathy Hâlâ kendi düşüncelerini düşünüyor. Sırlarını hâlâ saklıyor."

"Ama senin yerine konuşmuyor, öyle değil mi? Senin yerinde olsam, bu kadarını bile söyleyebileceğimden kuşkuluyum."

Cevap vermedim. Kendimi çok kötü hissediyordum.

"Bana kalırsa, başka bir bedene geçmeyi düşünmelisin."

"Kathy, biraz önce, onun başka bir ruhu ezip geçeceğini söyledin. Buna inanıp inanmadığımı bilmiyorum. Belki de sadece görevini yapıyor, beni teselli ediyorsun. Ama eğer gerçekten bu kadar güçlüyse, onu etkisiz hale getiremiyorum diye bir başkasına devretmek haksızlık olur. Onu kime devredeceksin?"

"Bunu seni teselli etmek için söylemedim, canım."

"Öyleyse..."

"Bu bedeninin tekrar kullanılacağını sanmam." "Yaaa!"

Dehşete kapılmıştım. Tüylerim Ürperdi. Titredim. Bu düşünce karşısında irkilen yalnız ben değildim.

Bunu asla kabul edemezdim. Başladığım bir hayatı tamamlamadan bırakmak bana göre bir şey değildi. Son gezegenimin, buradaki adıyla Deniz Yosunları Dünyasının, güneşleri çevresindeki uzun dönüşler boyunca beklemiştim. Köklerinizden bağlı olmak tahmin ettiğimden daha önce sıkıcı olmaya başlamıştı ve Deniz Yosunlarının hayatı, bu dünyanın ölçüsüyle, yüzyıllar sürüyordu ama sahibimin yaşam süresini tamamlamış ve başka bir yaşama atlamamıştı. Bu doğru olmazdı. Savurganlık, nankörlük olurdu. Ruh olarak, özümüze ihanet etmek olurdu. Biz, yaşadığımız dünyaları daha güzel yerler haline getiren yaratıklarız. Bunu yapamazsak, onları hak etmiyoruz demektir.

Biz savurgan değiliz. Üstlendiğimiz her şeyi daha iyi, daha huzurlu ve daha güzel hale getiririz. İnsanlar ise serkeş ve kabaydılar. Yönetilmeleri mümkün değildi. Birbirlerini o kadar sık öldürüyorlardı ki, cinayet hayatın olağan bir parçası olarak kabul ediliyordu. Yaşadıkları birkaç bin yıl içinde icat ettikleri işkenceleri öğrendiğimde duyduklarına inanmamış, resmi raporları okumaya bile dayanmamıştım. Her kitada savaşlar yaşanmaktaydı. Cinayet bir yaptırım silahı olarak kullanılıyor, insanlar başka insanları öldürmekle görevlendiriliyor ve bunlar müthiş etkili oluyordu. Barış içinde yaşayan ülkelerin halkları, kendi türlerinden olanlar, kapılarının eşliğinde açlıktan ölürken, başlarını çevirip görmezden geliyorlardı. Gezegenin cömert kaynaklarının dağıtımında eşitlik yoktu. Bu kadar da değil, çocuklarının çoğu, benim türümden olanlar onlara neredeyse tapınıştır, en iğrenç cinayetlere kurban gittiler. Bu cinayetleri işleyenler sadece yabancılar da değildi. Çoğunu teslim edildikleri bakıcılar isledi. İnsanların açgözlülük ve dikkatsizliklerinden kaynaklanan hatalar yüzünden, gezegenin uçsuz bucaksız gökleri bile tehlikeye maruz kaldı. Hiç kimsenin, dünyanın eski hali ile bugününü karşılaştırıp, buranın bizini sayemizde çok daha iyi bir yer olduğunu kabul etmemesi mümkün değil.

Bütün bir türü katlettikten sonra kendi sırtını sıvazlıyorsun.

Yumruklarımı sıktım.

Onu, setti çöpe attırabilirim, diye uyardım.

Hiç durma. Cinayeti restnileş_tir.

Blöf yapıyordum. Ama Melanie de blöf yapıyordu.

Alı, evet, o ölmek istediğini sanmıştı. Zaten kendini asansör boşluğuna atmıştı. Ama bu bir panik ve yenilgi anıydı. Bunu rahat bir koltukta otururken düşünmek çok farklı bir şeydi. Daha yumuşak huylu bir bedene geçmeyi düşünürken, adrenalinin, onun korkusunun çağırıldığı adrenalinin, damarlarımda dolaşmaya başladığını hissediyordum.

Tekrar yalnız kalmak ne kadar güzel olurdu. Zihnimin sadece bana ait olması. Bu, birçok bakımdan, özellikle de, yanlış bir yerde olan öfkeli bir varlığın düşünsel saldırısına uğramadan bu durumun keyfini çıkarmak açısından çok hoş olurdu. Bu varlık istenmediği yerde kalmakta ısrar etmenin yanlış olduğunu anlamalıydı.

Ben durumu mantıklı bir biçimde düşünmeye çalışırken, Melanie, zihnimin kıyılarında çırpınıp duruyordu. Belki de vazgeçmeliydim. . .

Bu sözcükler hemen fikrimi değiştirmeme neden oldu. Ben, Göçebe, vazgeçeceğim, öyle mi? Başladığım işi yanm mı bırakacağım? Yenilgiyi kabul edip zayıf, güçsüz bir sahibi ile yeni bir deneme mi yapacağım?

Başımı olumsuz anlamda iki yana salladım. Bunu düşünmeye bile tahammülüm yoktu.

Ve...bu benim bedenimdi. Ona alışmıştım. Kasların kemikler üzerindeki hareketleri, eklemlerin yuvarlakları ve tendonların gerilişi hoşuma gidiyordu. Aynadaki aksimi tanıyordum. Güneş yanığı bir ten, yüzümdeki çıkık ve sert kemikler, ipek gibi, koyu kahverengi, kısa saçlar, gözlerimin çamurlu yeşil-ela ren^i... Bu bendim.

Kendimi istiyordum. Bana ait olan bir şeyin yok edi^mesine izin verecek değildim.

6

Hava nihayet kararıyordu. Man ayına göre sıcak b^ır gündü. Gün, sanki sona erip beni özgür bırakmaya isteksiz gibiydi. Oyalandıkça oyalandı. Bitmek bilmedi.

Burnumu silip ıslak mendile bir düğüm daha attım. "Kathy, yapman gereken başka işler de olmalı. Curt nerede ol—«iüğünü merak ediyordur."

"Anlayışla karşılayacaktır."

"Sonsuza dek burada kalamam. Zaten, duruma bir çözüm bulmuş değiliz."

"Aceleci çözümler benim tarzıma uymaz. Yeni bir saf libi istemediğinden eminsin, öyle mi?" "Evet."

"Bu durumda bu sorunun çözümlenmesi biraz zai^ian alacak gibi görünüyor."

Öfkeyle dişlerimi sıktım.

"Yardım alırsan daha kolay ve sorunsuz yürür."

"Randevularıma sadık kalacağım. Söz veriyorum."

"Onu demek istememişim ama umarım bunu yaparsın."

"Yardım derken...senden başka birinden mi söz ediy^ırdun?"

Günün sıkıntısını başka birinin yardımıyla atmaya ı ;nlışmnc düşünceyi midemi bulandırdı. "Senin bütün Tesellih ar kadar, hatta daha fazla, işinin ehli olduğundan eminim."

"Başka bir Tcsellici demek istemedim." Gerindi. "K aç arka-daşın var, Göçebe?"

"İşyerindekileri mi kastediyorsun? Hemen hemen her gün

birkaç öğretmenle görüşüyorum. Ders aralarında konuştuğum birçok öğrenci var."

"Okul dışında?"

Boş bakışlarla ona baktım.

"İnsanlar, ev sahipleri, sosyal hayat ister. Sen tek başına yaşamaya alışık değilsin, canım. Daha önce bütün bir gezegenin düşüncelerini paylaştın."

"Fazla gezmezdik." Şaka yapmak istemişim ama anlaşılmamıştı.

Kathy hafifçe gülümseyip devam etti, "Kendi sorunlarınla mücadele etmek için o kadar büyük bir çaba harcıyorsun ki, başka bir şeye odaklanamıyorsun. Belki, bu sorunlara bu kadar fazla odaklanmamak bir cevap olabilir. İş saatlerinde Melanie nin sıkıldığını, kendi içme çekildiğini söyledin. Sürekli kendi cinsinden olanlarla ilişkiler kurarsan, Melanie bunu da sıkıcı bulabilir."

Dudaklarımı büzdüm. Düşünüyordum. Teselli girişimleriyle geçen bu uzun günden sıkılmış görünen Melanie, bu fikirden hoşlanmış gibiydi.

Kathy başını salladı. "Onunla uğraşmaktansa, hayatın içine karış."

"Oldukça makul görünüyor."

"Sonra bu bedenlerin fiziksel gereksinimleri var. Onlar gibisini ne gördüm ne de duydum. Biz ilk dalgadan olanlara en zor gelen, cinsel ilişki içgüdüsünü anlamak oldu. İnan bana, insanlar bunu anlamadığımı fark ediyordu." Güldü ve bir şey hatırlayıp gözlerini devirdi. Umduğu tepkiyi vermeyince içini çekti ve sabrı tükenmiş gibi kollarını kavuşturdu. "Ah, yapma, Göçebe. Fark etmiş olmalısın."

"Şey, elbette," diye homurdandım. Melanie tedirginlikle yerinde kıpırdandı. "Elbette fark ettim. Sana rüyalarından söz etmiştim..."

"Hayır. Sadece anılardan söz etmiyorum. Burada yaşarken bedeninin, sadece kimyasal düzeyde tepki gösterdiği kimseyle karşılaşmadın mı?"

Sorusunu enine boyuna düşü bir şeyin farkına varmadım."

Kathy, kuru bir sesle, "İnan ba farkına varırdın." Başını salladı, ilkle de bunun için, çevrene bakı yararı olabilir."

Bedenim bu düşünceye karşı ç tisinin bana yansıdığını fark ettim.

Kathy yüz ifademden durun olanlarla ilişkine karışmasına fırsat yönlendirmesine izin verme."

Burun deliklerim kabardı. H öfkemi dizginleyebilmek için cev. bekledim.

"O beni yönlendirmiyor." Kathy tek kaşını kaldırdı. Öfke boğazımı sıkıyordu. "Şu Bu da sahibinin yönlendirdiği bir Öfkemi görmezden gelerek be: En nihayetinde, "Belki," dedi_ Ama ne demek istediğini anladı ğinin kenarından bir iplik koparc gelmekten kaçındığını fark etmiş kucağında birleştirip omuzlarını (deki belli bir sahibinden neyin n ki? Daha önce de söylediğim gil zaman verecek. Ya giderek hare Jared'ın dışında başka bir seçim v_ şey, Avcılar çok başarılı. Onu ara_ de onlara yardımcı olacak bir şeyi ri dinlerken hiç kıpırdamadım. (anlayamadı.

"Belki Melanie'nin aşkını bulı olabilirsin. Eğer onun duyguları yeni ruh büyük ihtimalle ona boy

"Hayır!" Kimin bağırdığından emin değildim. Ben de olabilirdim. Çünkü dehşet içinde kalmıştım.

Ayağa fırlamış, tir tir titriyordum. Kolayca akan gözyaşlarını bu kez yoktu. Ellerim birer yumruk haline gelmiş, titriyordu.

"Göçebe?"

Ama ben dönüp kapıya koştum. Ağızımdan çıkmayan kelimelerle boğuşuyordum. Bu sözler bana ait olamazdı. Ancak onun sözleri olarak bir anlam kazanıyorlardı. Ama benim sözlerimgibiydiler. Benim olamazdılar. Bu sözlerin benim tarafımdan söylenmesi mümkün değildi.

Bu onu öldürmek olur! Bu onun ı/ırlığını yok etmek olur! Ben başkasını, onun bedeninde bir yabancıyı istemiyorum. Ben Jared'ı istiyorum! O olmadan bedellinin hiçbir anlamı yok.

Koşarak caddeye çıkarken, Kathy'nin arkamdan seslendiğini duydum.

Evim Tesellici'nin bürosuna uzak değildi. Ama karanlık caddede yolumu şaşırdım. Ters istikamette koşmakta olduğumu fark ettiğimde iki sokak ilerdeydim.

insanlar bana bakıyorlardı. Spor yapmak için giyinmemiş-tım. Koşmuyor, kaçıyordum. Ama hiç kimse beni rahatsız etmedi. Terbiyeli bir tavırla başka tarafa baktılar. Sahibimde yeni olduğumu düşünmüş olmalıydılar çünkü ancak bir çocuk böyle davranırdı.

Yavaşlayıp yürümeye başladım. Kuzey yönüne saptım. Böylece arkadan dolaşacak ve evime gitmek için Kathy'nin bürosunun önünden geçmek zorunda kalmayacaktım.

Yürüyordum ama bu neredeyse koşmak sayılırdı. Sadece biraz daha yavaştı. Ayaklarımın beton kaldırımında rap, rap rap diye çıkardığı seslerden, sanki dans müziği olarak bestelenmiş bir şarkıya uymak ister gibi, çok hızlı yürüdüğümü anlıyordum. Hayır, ayak seslerim trampet sesine benzemiyordu. Bunlar öfkeli vuruşlardı. Şiddet gibi. Rap, rap, rap. Başka birini döven bir insanın çıkardığı sesler gibiydi. Bu korkunç hayalden ürpererek uzaklaştım. Oturduğum binanın kapısının üstündeki lambanın yandıfanı görebiliyordum. Aradaki mesafeyi aşmam uzun Aına karşıya geçmedim.

Midem bulanıyordu. Hiç kusmamıştım ama biu jby olduğunu hatırlıyordum. Alnımda soğuk terler laklarım uğulduyordu. Bu deneyimi yaşamak üzer dan emindim.

Kaldırımın yanındaki bir sokak lambasının çevrer men tarhı vardı. Daha uygun bir yer arayacak zam -Sendeleyerek lambanın yanına gittim ve düşmeme tuttum. Midem bulandığı için başım dönüyordu. Evet, kesinlikle kusma deneyimini yaşayacaktın "Göçebe, bu sen misin? Göçebe, hasta mısın?" Belli belirsiz tanıdık gelen bu sese odaklanmana Ama eğilip en son yediğim yemeği kusarken, birin rediyor olması durumu daha da kötüleştiriyordu.

Ses, "Buradaki Şifacın kim?" diye sordu. Ku uğultu yüzünden ses uzaklardan geliyormuş gibiy laşmış sırtıma bir el dokundu. "Ambulansa ihtiyacı

İki kere öksürüp başımı iki yana salladım. Artık: ğımdan emindim, midem boşalmıştı.

Sokak lambasının direğine tutunarak doğrulur değilim," dedim. Başımı kaldırıp bu utanç anım kim olduğuna baktım.

Chicago'daki Avcı'nın elinde cep telefonu vard kiliyi arayacağına karar vermeye çalışıyordu. Ona «? tiktan sonra, tekrar yaprakların üstüne eğildim, boş, ister dolu olsun, şu anda görmek isteyeceği oydu.

Kuru kuru öğür ürken, onun orada bulunuşunu olması gerektiğini anladım.

Ah, hayır! Ah, hayır, hayır, hayır, hayır, hayır, h : "Niçin?" Yaşadığım panik ve mide bulantısı, ses zayıf çıkmasına neden olmuştu. "Niçin buradasır Tesellici'nin hiç de teselli etmeyen sözleri kulağı ı-du. İki dakika kadar Avcı'nın siyah giysisinin yakas lere baktıktan sonra onların benim ellerim olduğuL

_in sıı

3un r%
birikti

-sinde
anım k içil

imks ıın bc_r

zn var ~ kusı:

rken, ı sey

dikkav
JV1 KİL-
İT! S O

nn bir

ayır! amin -
=1? N«L=
~nda c~
ma sa mı al-

"Kes şunu!" dedi. öfkelendiği yüzünden belliydi. Sesi çatlattı.
Onu sarsıyordum.

Sonra ellerimi çekip onu bıraktım. "Özür dilerim!" dedim nefes nefese. "Ne yaptığının farkında değildim."

Avcı kaşlarını çatmış bana bakıyordu. Giysisinin önünü düzeltti. "İyi değilsin. Sanırım ben de seni şaşırttım."

"Seni görmeyi beklemiyordum," diye fısıldadım. "Niçin buradasın?"

"Önce seni bir Şifa Merkezi'ne götürüyüm, sonra konuşuruz. Soğuk algınlığın varsa, iyileştirilmelisin. Bedenini yıpratmanın anlamı yok."

"Soğuk algınlığım yok. Hasta değilim."

"Bozuk bir şey mi yedin? Yediysen, nerede yediğini bildirmelisin."

İşlerime burnunu sokması rahatsız ediciydi. "Bozuk bir şey de yemedim. Sağlığım yerinde."

"Niçin kendini bir Şifacı'ya kontrol ettirmiyorsun? Kısa ve çabuk hır tarama. Sahibini ihmal etmemelisin. Bu sorumsuzluk olur. Özellikle de sağlık hizmetleri bu kadar kolay ve etkinken."

Derin bir nefes aldım ve onu sarsmamak için kendimi zor tuttum. Benden biraz daha kısaydı. Onunla dövüşecek olursam kazanacağım kesindi.

Dövüş mü? Ona arkamı döndüm ve evime doğru hızlı hızlı yürümeye başladım. Tehlikeli bir duygusallık içindeydim. Bağışlanamayacak bir şey yapmamam için sakinleşmem gerekiyordu.

"Göçebe? Dur! Şifacı. . ."

Ona dönmeden, "Şifacı'ya ihtiyacım yok," dedim. "O sadece duygusal bir dengesizlik anıydı. Şimdi iyiyim."

Avcı cevap vermedi. Cevabıma ne anlam verdiğini merak ediyordum. Yüksek topuklu ayakkabılarının sesini duyabiliyordum. Beni izliyordu. Peşimden geleceğim bildiğim için kapıyı açık bıraktım. Musluğa gidip bir bardağa su doldurdum. Ben ağzımı çalkalayıp suyu tükürürken Avcı sessizce bekledi. Bu işi bitirince, tezgâhın üstüne eğilip gözlerini evyeye diktim. Kısa bir süre sonra sıklıdı.

"Eee, Göçebe...hâlâ bu ismi mi kullanıyorsun? Sana bu isimle hitap ederek kabalık etmek istemem."

Ona bakmadım. "Hâlâ Göçbc'yi kullanıyorum."

"İlginç. Kendine bir ad seçeceğine düşünmüştüm."

"Evet, bunu yaptım. Göçebe'yi seçtim."

Şifa Merkezi'nde kendime geldiğim gün kulak misafiri olduğum küçük tartışmada, suçun Avcı'da olduğunu şimdi anlamıştım. Avcı, dokuz hayatım boyunca karşılaştığım en kavgacı yaratıktı. İlk Şifacım Fords Deep Waters, bir ruh olarak bile çok sakin, iyiliksever ve bilge bir varlıktı. Buna rağmen ona tepki göstermekten kendini alamamıştı. Bunu düşününce, Avcı'ya ters davranmış olduğum için daha az suçluluk duydum.

Ona döndüm. Küçük kanepeme oturmuş, sanki uzun bir ziyarete gelmiş gibi oraya iyice yerleşmişti. Yüzündeki ifadeden halinden memnun olduğu anlaşılıyordu. Patlak gözleri neşe saçıyordu. İçimden ona kaşlarımı çatarak bakmak geldi ama kendimi tuttum.

Tekrar sordum, "Niçin buradasın?" Sesim monoton ve kontrollüydü. Bu kadının karşısında yeniden kontrolümü kaybetmek gibi bir niyetim yoktu.

"Uzun zamandır senden haber alamamıştım. Gelip durumunu kendi gözlerimle görmek istedim. Hâlâ senin olayında fazla bir ilerleme kaydedemedik."

Arkamdaki tezgâha tütündüm ve vahşi öfkemi sesime yansıtmamayı başardım.

"Bu.. .bunu yapmana hiç gerek yoktu. Üstelik dün gece sana bir mesaj göndermiştim."

Kaşları çatıldı. Böyle yapınca, hem öfkeli hem de öfkesinden o değil de siz sorumluymuşsunuz gibi, rahatsız olmuş görünüyordu. El bilgisayarını çıkarıp birkaç kez ekrana dokundu.

Gergin bir tavırla, "Evet," dedi. "Bugün mesajlarıma bakmamıştım."

Yazdıklarımı okurken hiç sesi çıkmadı.

"Bu mesajı sabahın erken saatlerinde gönderdim," dedim. "O sırada tamamen uyanmamıştım. Yazdıklarımın ne kadarının anı, ne kadarının rüya olduğundan emin değilim. Belki de bir kısmını uykuda yazmış olabilirim."

Ağzımdan çıkanlar Melanie'nin sözleriydi. Sonuna, kendi hiçbir şeyi umursamayan gülüşümü de ekledim. Bu yaptığım dürüstlük değildi. Utanç verici bir şeydi. Ama Avcı'nın sahibimden daha zayıf olduğumu anlamasına izin veremezdim.

Bu kez, Melanie, beni kontrolü altına almış olmakla böbürlenmedi. Rahatlamıştı. Kendi nedenlerim için de olsa, onu ele vermediğim için bana minnet duyuyordu.

Avcı, "İlginç," diye mırıldandı. "Serbest dolaşan biri daha!" Başını salladı. "Barış bizden kaçmaya devam ediyor." Kırılğan bir barış düşüncesi onu üzmüşse benzemiyordu. Aksine, mutlu olmuş gibiydi.

Dudağımı ısırđım. Melanie, çocuğun, sadece rüyanın bir parçası olduğunu tekrar söylemek istiyordu. Ona, Saçmalama, dedim. Bit durumu açıkça belli eder. Avcı'nın itici bir yapısı olduğunu, Melanie ile beni karşısına alıp bizimle kavga etmek isteyeceğini söylemek istemiştim.

Ondan nefret ediyorum. Melanie'nin fısıltısı sertti. Bir yara gibi acıyordu.

Biliyorum, biliyorum. Keşke...aynı şeyleri hissettiğimi redde-debilseydim. Ama Avcı'yı sevmek çok güçtü. İmkânsızdı.

Avcı içimdeki sohbeti böldü. "Demek, incelenecek bu yeni yer dışında, o yol haritaları konusunda bana daha fazla yardım edemeyeceksin, öyle mi?"

Bedenimin onun sesindeki eleştiren tınıya tepki gösterdiğini hissettim. "Asla onların bir yol haritasındaki çizgiler olduğundan söz etmedim. Bu senin varsayımındı. Hayır, söyleyecek başka bir şeyim yok."

"Ama sen bunların belli bir yerin bir yolunu gösteren işaretler olduğunu söylemiştin."

"Ben işaret oldukları kanısındayım. Aklıma başka bir şey gelmiyor."

"Niçin olmasın? Henüz insanını kontrolün altına alamadın mı?" Yüksek sesle güldü. Bana gülüyordu.

Ona arkamı döndüm ve kendimi sakinleştirmeye odaklandım. O orada yokmuş gibi davranmaya, sakin mutfağımda tek başınaymışım gibi, pencereden dışarı bakıp karanlık gökyüzündeki üç parlak yıldızı seyretmeye çalışıyordum.

Şimdiye dek burada ne kadar tek başıma kalabildimse, o kadar tek başıma.

Karanlığın içindeki küçük ışık noktalarına bakarken, rüyalarımda ve kırık dökük anılarımda tekrar tekrar gördüğüm ve beklenmedik anlarda aklıma geliveren çizgiler zihnimde canlanıverdi.

Birincisi; geniş, kaba bir kavis. Sonra kuzey yönünde, yukarı doğru keskin bir çıkış ve tekrar aşağı doğru keskin bir iniş, daha sonra yine kuzeye yükselip bir süre düz devam eden, sonra güneye inip yumuşak bir kavis oluşturarak devam eden bir çizgi.

İkincisi; düzgün olmayan zikzaklı bir çizgi, birbirine yakın dört zikzak. Beşinci zikzak beklenmedik bir biçimde, kırılmış gibi, aniden küt bir biçimde sonlanıveriyor.

Üçüncüsü; aniden ortaya çıkıp ince uzun bir parmak gibi kuzeye yöneldikten sonra geri dönen bir çıkıntıyla kesilen yumuşak bir dalga.

Anlaşılmaz. Anlamsız görünüyor. Ama bunun Melanie için önemli olduğunu biliyorum. Bunu başlangıçtan beri biliyordum. Bu sırrı, erkek kardeşinden sonra, diğer bütün sırlardan daha büyük bir özenle koruyordu. Dün gece gördüğüm rüyaya kadar onun varlığından haberim yoktu. Nasıl olup da baklayı ağızından çıkardığını merak ediyordum. Belki de, zihnimde daha yüksek sesle konuşmaya haşladıkça, başka sırlarını da açacaktı. Belki, bu garip çizgilerin ne demek olduğunu da ağızından kaçıracaktı. Bunların bir anlamı olduğunu, bir şeyin işareti olduklarını biliyordum.

Ve o anda, Avcı'nın kahkahası hâlâ havada asılı dururken, birdenbire onların neden bu kadar önemli olduğunu anlayıver-dim.

Onlar Jared'la ilgiliydi elbette. İkişiyile de. Hem Jamie, hem de Jared'la. Bu çizgiler onlara gidiyordu. Başka ne olabilirdi? Başka hangi yerin Melanie için anlamı olabilirdi? Ancak şimdi bu çizgilerin ne olduğunu Melanie'nin de kesin olarak bilmediğini anlamıştım. Daha önce hiçbirini bu çizgileri izlememişti. Bu çizgiler benim için olduğu gibi, onun için de ne oldukları belli olmayan gizemli çizgilerdi, ta ki. . .

Duvar, zihnimin yolunu kesmekte gecikti. Melanie'nin dikkati dağılmıştı. Avcıyla, benden çok o ilgileniyordu.

Arkamdan bir ses gelince Melanie kafamın içinde çırpındı. Ancak o zaman Avcı'nın yaklaştığını fark edebildim.

Avcı içini çekti. "Senden daha fazlasını bekliyordum," dedi. "Daha önce yaşadıkların çok ümit vericiydi."

"Yazık ki bu görevi senin üstlenmen mümkün olmadı," diye cevap verdim. "Eğer direnç gösteren bir sahibi ile mücadele etmek zorunda kalan sen olsaydın, eminim bu senin için çocuk oyuncuğı olurdu." Dönüp ona bakmamıştım bile. Sesimi de yükseltmemiştim.

Burnunu çekti. "İlk dalgalar, direnç gösteren bir sahibine gerek bırakmayacak kadar zorluydu."

"Evet. Benim de bu konuda birkaç deneyimim oldu."

Avcı, "Deniz Yosunlan'ını ehliileştirmek çok zor muydu?" diye homurdandı. "Kaçıyorlar mıydı?"

Sakin bir sesle, "Güney kutbunda hiç sorun yaşamadık," dedim. "Elbette, kuzey tamamen farklıydı. Çok hor kullanılmıştı. Orada büyük hatalar yapıldı. Koca bir ormanı kaybettik." O zamanki acıklı durum, adeta sözlerimin arkasında yankılanarak kendini belli ediyordu. Bin bilinçli varlık, bizi kabul edeceklerine sonsuza dek gözlerini kapamışlardı. Yapraklarını kıvrıp güneşten saklanmışlar ve aşıktan ölmüşlerdi.

Melanie, Aferin onlara, diye fısıldadı. Bu düşüncede kin yoktu. O, belleğimdeki bu trajediyi selamlarken, bir yandan da direnişi onaylıyordu.

Ne büyük bir kayıptı. Olayı bilmenin, ölen düşünceleri hissetmenin verdiği acıyı, kardeş ormanın acısını hissederek çektiğimiz işkenceyi hatırladım. (A

Her ikisi de ölüm dit.

Avcı konuşuyo— rdn Ben İSCJT

odaklanmaya çalışm yordum.

"Evet," dedi. Se^ si tedirgindi.

"Güç uygulamızfc sında çok dil-

ı ektiği kadar dikka_—tli olmuyor."

Avcı cevap vem nedi. Birkaç

loplu intiharın a~* -kasnıdaki y ılığını herkes bili^^=ordu. Kaçaii: Yı usunları'nın paça__—^ı kurtarama.

ilerlediler ve geneZK bir asimilas^

dan ilk yerleşkeye başladılar. D ~-leceklerini, neler ^'apmak istecL olmuştu.

Hiberna;^^^yon durumu__ kiyatı çok uzaktay ^^=Jı ve onlar bölmüşü.

Sonra Avcı'ya (M. öndüm. Sözl yordum.

Duygularını h<= -İli etmiyor,

duvardaki boşluğa bakıyordu.

"Özür dilerim Sana daha

Bu sözleri sert bir— sesle söylen açıkça belli etmek istiyordum.

kalmaya hazırdım Melanie, ni

ekledi. İçimi çekti ^^?n. Şu anda b^ kadar gelmek zahı~^^?ıctine katlan 3

Avcı omuz silkt^ i. "İşim gere

sensin. Diğerlerin bulana kadr

gitmesini bekleyeL. Jİlirim."

Çatışma'

Elini kaldırıp dersi yanda kesen öğrenciye minnet duyarak, "Evet, Faces Sunward?" dedim. O gün kürsüde her zamanki kadar rahat değildim. En büyük gücüm, tek gerçek üstünlüğüm, kişisel deneyimlerime dayanarak ders vermektir çünkü içinde bulunduğum beden, resmi olarak, fazla eğitim almamıştı. Ergenlik çağının ilk yıllarından beri kaçınıyordu. Oysa bu yarıyıldan ilk dünyanın tarihini anlatıyordum ve bu dünyayla ilgili hiçbir anım yoktu. Öğrencilerimin bu farkı hissettiklerinden emindim.

"Sözünüzü kestiğim için özür dilerim ama..." Beyaz saçlı adam durakladı. Sorusunu kelimelere dökmeye çalışıyordu. "Anladığımdan emin değilim," dedi. "Şu Ateşi Tadanlar... Yürüyen çiçekleri yakıp, dumanını mı yiyorlar? Yiyecek gibi mi?" Sesindeki dehşet tınısını saklamaya çalışıyordu. Bir ruhu yargılamak başka bir ruha düşmezdi. Ama onun Çiçekler Gezegeni'ndeki geçmişini düşününce, başka bir dünyadaki benzer bir yaşam biçiminin kaderi karşısında gösterdiği bu güçlü tepkiye şaşırmadım.

Bazı ruhların, nasıl olup da kendilerini yaşadıkları dünyanın sorunlarına gömerek evrenin geri kalan kısmını görmezden geldiklerine hep şaşırımdır. Ama haksızlık etmek istemem. Ateş Dünyası ünlü olduğunda Faces Sunward hibernasyonda olmuş olabilir.

"Evet, başlıca besinlerini bu dumandan alırlar. Ateş Dünyası'nın temel ikilemi ve çelişkisi de bunda yatar. Gezegen bu nedenden ötürü kapatılmamıştır. Yoksa onu tamamıyla dolduracak zaman vardı. Aynı zamanda, yüksek bir yer değiştirme oranı da mevcut.

Ateş Dünyası keşfedildiğinde, başlangıçta, bu gezegende yaşayan başlıca tür olan Ateş Tadicılar'ın tek akıllı canlılar olduğu sanılıyordu. Ateş Tadicılar, Yürüyen Çiçekler'm kendileriyle eşit olduğunu kabul etmiyorlardı. Bu kültürel bir saplantıydı. Ancak yerleşim başladıktan bir süre sonra, ruhlar, akıllı canlıları öldürmekte olduklarının bilincine vardılar. O zamandan beri, Ateş Dünyası'nın bilim adamları, Ateş Tadicılar'ın besin ihtiyaçlarını karşılayacak yeni bir madde arıyorlar. Yardım olarak oraya örümcekler naklediliyor ama gezegenler birbirinden yüzlerce ışık yılı uzakta. Bu engel aşıldığı zaman, ve kısa bir süre sonra aşılacağına inanılıyor, Yürüyen Çiçekler'in de asimile edileceği konusunda umutlar var. Bu arada, bu işlemdeki şiddet, şey, diri diri yakılma kısmı ve başka şeyler, büyük çapta azaltılmıştır."

"Bunu nasıl..." Faces Sunvvard'ın cümlesi yarıda kaldı. Sözü bitirememişti.

Faces Sunward'ın düşüncesini başka bir ses tamamladı. "Bu çok acımasız bir ekosistem* gibi görünüyor. Bu gezegen niçin terk edilmedi?"

"Bu, elbette tartışıldı, Robert. Ama biz gezegenleri kolayca terk etmeyiz. Ateş Dünyası birçok ruhun vatanıdır. Kendileri istemeden onları yerlerinden oynatamayız."

Bu yan tartışmaya bir nokta koymak amacıyla notlanma baktım.

"Ama bu barbarca bir şey."

Robert bedensel olarak diğer öğrencilerden daha genç, yaşça bana hepsinden daha yakındı. Daha önemli bir açıdan da, tanı bir çocuktu. Yeryüzü onun ilk dünyasıydı. Annesi de, kendini vermeden önce, bir yeryüzü sakiniydi. Bu nedenle, Robert da, kendisinden daha yaşlı, uzun yolculuklar yapmış ruhlar kadar geniş bir bakış açısına sahip değildi. Dengeyi sağlamaya yarayacak hiçbir tecrübeye sahip olmadan, bu ev sahiplerinin çok güçlü his ve duyularının içine doğmalarının nasıl bir şey olduğunu merak ediyordum. Böyle bir durumda nesnelliği bulmak güç olmalıydı. Bunu unutmamaya çalıştım ve cevap verirken sabırlı olmayı denedim.

"Her dünya ayrı bir deneyimdir. Flerhangi bir dünyada yaşamadıkça, o dünya hakkında..."

*Ekosistem: Birbirini etkileyen biyolojik ve çevresel sistem.

Robcrt, "Ama siz hiç Ateş Dünyası'nda yaşamadınız ki," diye sözümü kesti. "Siz de aynı şeyleri hissetmişsiniz. Ya da o gezegeni atlamanız için başka bir neden vardı. Oradan başka hemen hemen bütün gezegenleri dolaşmışsınız."

"Bir gezegen seçmek, çok kişisel ve özel bir seçimdir, Robert. Bu deneyimi bir gün sen de yaşayacaksın." Ses tonum konuyu kesinlikle kapattığımı belirtiyordu.

Onlara niçin söylemiyordunuz? Sen de bunun barbarca, acımasızca ve yanlış olduğunu düşünüyorsun. Bana sorarsan bu oldukça komik. Aslında, hiçbir zaman onunla aynı fikirde olduğunu görmedim. Sorun nedir? O, diğerlerinden daha 'insan' diye, Roberl'le aynı fikirde olmaktan utanıyor musun?

Melanie konuşurken ders vermek tahammül edilmez olmaya başlıyordu. Onun düşünceleri kafamın içinde uğuldarken işime nasıl odaklanacaktım?

Robert'ın arkasındaki sırada, koyu bir gölge kıpırdandı. Her zamanki gibi siyahlar giymiş Avcı öne eğildi. Tartışma konusu ilk defa ilgisini çekmişti.

Ona tehditkâr bir bakış atmamak için kendimi zor tuttum. Zaten utanmış gibi duran Robert'ın yüz ifademi üstüne alınmasını istemiyordum. Melanie homurdanıyordu. Kendime hâkim olmamı istemiyordu. Avcı'nın sezdirmeden her adımımızı izlemesi, Melanie için eğitici olmuştu. Eskiden, kimseden ya da hiçbir şeyden benden fazla nefret edebileceğini sanmıyordu.

Rahatlayarak, "Zamanımız doldu sayılır," diye açıkladım. "Gelecek hafta, bu konudaki bilgisizliğimi telafi edecek bir konuk konuşmacımız olacağını bildirmekten mutluluk duyuyorum. Gezegenimize yeni bir katkı sağlayan Flamc Tender, kişisel deneyimlerine dayanarak, Ateş Dünyası'na yerleşme konusunda bizi bilgilendirecek. Bana gösterdiğiniz nezaketi ona da göstereceğinizden ve onun sahibinin çok genç olan yaşına saygılı olacağınızdan eminim. Vakit ayırıp dersimi dinlediğiniz için teşekkür ederim."

Sınıf yavaş yavaş boşalıyor, bazı öğrenciler eşyalarını toplarken birbirleriyle çene çalarak oyalanıyorlardı. Aklıma Kathy'nin arkadaşlık hakkında söyledikleri geldi. Ama onlara katılmak için içimde en küçük bir istek bile duymuyordum. Onlar yabancıydılar.

Gerçekten böyle mi hissediyordum? Ya da Melanie'nin hissettiği gibi mi hissediyordum? Bunu anlamak kolay değildi. Belki de, ben yanı olarak antı sosyal biriydim. Kişisel tarihim bu varsayımı destekler nitelikteydi. Hiçbir gezegende, bir yaşam süresinden fazla sürecek bir ilişki kurmamıştım.

Robert ile Faces Sumvard'ın, sınıfın kapısında oyalandıklarını gördüm. Yoğun bir konuşmaya dalmış görünüyorlardı.

"Ateş dünyası hikâyeleri tüyleri diken diken ediyor."

Hafifçe irkildi.

Avcı dirseğimin dibinde duruyordu. Hâlbuki bu kadının gelişi her zaman topuk seslerinden belli olurdu. Aşağı baktım ve bu kez, elbette siyah, lastik ayakkabılar giymiş olduğunu gördüm. Topuksuz ayakkabılarla boyu daha da kısaydı.

"Bu benim de en sevdiğim konu değil," dedim. "Birinci elden sahip olduğum deneyimleri paylaşmayı tercih ederim."

"Sınıftan güçlü tepkiler geldi."

"Evet."

Başka şeyler de söyleyeceğimi umarak bana bakıyordu. Kâğıtlarımı topladım ve çantama koymak üzere döndüm. "Sen de tepkiliydin."

Kâğıtlarımı özenle çantama koydum. Ona dönmedim. "Soruya niçin cevap vermediğini merak ettim." Avcı cevabımı beklerken bir sessizlik oldu. Cevap vermedim.

"Evet, soruya niçin cevap vermedin?"

Ona döndüm. Sanırım, sabrımın tükendiği yüzümden belli oluyordu. Bunu saklamaya çalışmadım. "Çünkü sınıfa saygısızlık oluyordu. Çünkü Robert'ın terbiyeli davranmayı öğrenmesi gerek. Çünkü bu konu kimseyi ilgilendirmez."

Çantamı omzuma asıp kapıya yürüdüm. Yanımdan ayrılmıyor, uzun bacaklarıma ayak uydurabilmek için çaba gösteriyordu. Koridor boyunca sessizce yürüdük. Avcı, ancak, ikinci

gresinin havadaki toz zerrecikleri ısıttığı açık havaya çıkınca korjuştı.

^'Acaba en sonunda bir yere yerleşecek misin, Göçebe? Ne dersin? Belki, bu gezegene yerleşirsin. Sanki onların duygularına bir...eğilimin var."

Onun bu üstü örtülü hakareti karşısında öfkemi dizginlemeye çalıştım. Bana nasıl bir şekilde hakaret etmek istediğinden emjrl değildim ama bunu yapmak istediği açıkça belliydi. Mcla-Uie ökeyle kıpırdanıp duruyordu.

"Ne demek istediğini anlayamadım."

"Söylesene, Göçebe, onlara acıyor musun?"

Ona boş boş bakarak, "Kime?" diye sordum. "Yürüyen Ç^ekler'e mi?"

"Hayır, insanlara."

purdum. O da kayarak durdu. Evimden sadece birkaç so-Jç-to; ötedeydik. Benimle birlikte eve girmesini engellemek için, ondan kurtulmak umuduyla, hızlı hızlı yürüyordum. Ancak bu s,0)-iisu beni hazırlıksız yakalamıştı.

"İnsanlara mı?"

"Evet, onlara acıyor musun?"

"Sen acımıyor musun?"

"Hayır. Onlar şiddete yatkın bir türdü. Şans esen, birbirleri-llc rağmen hayatta kalıyorlardı."

"Hepsi de kötü değildi."

"Bu onların genetik bir eğilimiydi. Acımasızlık ve vahşet, jarın yapısal özellikleriydi. Ama anlaşılabilir seti onlara acıyordu""

"Bütün bunlar çok büyük bir kayıp, öyle değil mi?" Elimle çCvrtiyi gösterdim. Duvarları sarmaşıklarla kaplı iki yatakhane-mn ortasındaki, parka benzer bir alanda duruyorduk. Sarmaşıkların koyu yeşili, özellikle de eski tuğlaların soluk kırmızısının ^tünde, göze hoş geliyordu. Hava yumuşaktı. Okyanusun kokusu, bodur ağaçların çiçeklerinin bal gibi tatlı kokusuna, tuzlu kj,- zırh çekiyordu. Hafif bir rüzgâr çıplak kollarımı okşuyordu, «piğer hayatlarında bu kadar güçlü şeyler hissetmiş olamazsın. Elinden bu güçlü duyguları alınan

birine acım; Avcı'nın yüzü ifadesizdi. Onu konunun içine çeki" başka bir açıdan bakmasını sağlamak için bir girişin İtam. "Başka hangi gezegenlerde yaşadın?"

Önce tereddüt etti. Sonra omuzlarını geriye ataa "Ben sadece yeryüzünde yaşadım."

Bu beni şaşırttı. O da Robert kadar çocuktu. "SacL gezegende, öyle mi? Ve ilk hayatında Avcı olmayı mı

Çenesini hafifçe yukarı kaldırarak tek bir kere baş-

"Neyse, bu seni ilgilendirir," dedim ve tekrar yürü: İadım. Mahremiyetine saygı gösterirsem, belki o da gösterirdi.

"Tesellcinle konuştum."

Melanie hırçınlaştı. Göstenıııııııııı; diye düşündü. "Ne?" diye soludum.

"Anladığıma göre ihtiyacım olan bilgileri öğretir tiğin güçlüğün yanı sıra, başka sorunların da varmış yumuşak başlı bir sahibim denemeyi düşündün mü? de sana bunu önerdi, öyle değil mi?"

"Katby sana herhangi bir şey söylemiş olamaz."

Avcı'nın yüzünde kendini beğenmiş bir ifade var ma cevap vermesi gerekmedi. İnsanların yüz ifadelci okurum. Sorularım can alıcı bir noktaya dokunduğ-rım."

"Bunu ne cesaretle yaparsın? Bir ruh ile Tcscllicisi ilişki..."

"Evet, bu ilişki kutsaldır. Bunu biliyorum. Ama sez: munda normal soruşturma yöntemleri işe yaramıy« olmak zorundayım."

"Senden bir şey sakladığımı mı sanıyorsun?" diy-- Ondan iğrendiğimi saklayamayacak kadar öfkelenmiş^ den sakladığım şeyi Tescllicime söylediğimi mi sanıy--

Öfkem onu şaşırtmadı. Garip kişiliği nedeniyle, t tür tepkilere alışıktı.

"Hayır. Senin bildiklerini bana söylediğin kanısı Ama bir şeyler öğrenmek için yeterince gayret göste

ece

seçtin R

orsun.
İki di

düşünüyorum. Buna daha önce de rastladım. Saliibiic sempati duymaya haşlıyorsun. Farkında olmadan, onun anılarının senin isteklerine yön vermesine izin veriyorsun. Bu noktada, hu bedende kalarak bir şeyleri düzeltmen için belki de artık çok geç. Başka bir bedene geçsen daha rahat edeceğini düşünüyorum. Belki başka birisi, bu sahibi ile daha sağlıklı bir ilişki kurabilir."

"Hıh!" diye bağırdım. "Melanie onları çığ çığ yer."

Yüz ifadesi dondu. Kathy'nin ağzından birçok şey aldığını düşünmüş olsa da, gerçekleri bilmiyordu. Neler olup bittiği konusunda hiçbir fikri yoktu. Melanie'nin etkisinin anılardan kaynaklandığını, bilinçsiz bir şey olduğunu sanıyordu.

"Ondan geniş zamanda söz etmen çok ilginç."

Bunu duymazdan geldim. Ağzımdan bir şey kaçırığımı belli etmek istemiyordum. "Eğer başka birisinin onun sırlarını öğrenmekte daha başarılı olacağını sanıyorsan, yanılıyorsun."

"Bunu öğrenmenin tek bir yolu var."

"Aklında biri mi var?" Sesim buz gibi ve nefret doluydu.

Sırıttı. "Bunu kendim denemek için izm aldım," dedi. "Uzun süreceğini sanmıyorum. Benim için sahibimi saklayacaklar."

Derin bir nefes almak zorunda kaldım. Titriyordum. Me-lanie ise o kadar nefret doluydu ki, konuşamıyordu. Ben artık orada olmasam bile, Avcı'nın içimde olması düşüncesi o kadar tiksinti vericiydi ki, geçen haftaki mide bulantısını yeniden hissetmeye başlamıştım.

"Oradan oraya atlayan bir tavşan olmayışım araştırman için büyük bir talihsizlik!"

Avcı'nın gözleri kısıldı. "Eh, elbette, bu görevin sürüklenmesine ve bir türlü tamamlanamamasına neden oluyor. Tarih konusu hiçbir zaman ilgimi çekmemiştir. Ama anlaşılabilir bu konuda sıkı bir çalışma yapmak zorunda kalacağım."

Ona, "Biraz önce, Melanie'nin anılarından daha fazla şeyler öğrenmek için belki de çok geç olduğunu söyledin," diye hatırlattım. Ne kadar öfkelendiğimin, belli olmaması için çaba göstermek zorunda kalıyordum. "Niçin ait olduğun yere dönmüyorsun?"

Omuz silkip gülümsedi. Gergin olduğu belliydi. "Çok geç kaldığımızdan eminim... Ama bu onun isteyerek vereceği bilgilerle ilgili. Eğer sen onunla işbirliği yapmazsan, beni doğrudan o bilgilere götürebilir."

"Götürebilir mi?"

"Evet, bütün kontrol onun elinde olduğu zaman bunu yapabilir. Sen, bir zamanlar adı Racing Song olan Kevin'dan daha güçlü değilsin. O da çok zayıftı. Onu hatırlıyor musun? Flani, şu Şifacı'ya saldıran!"

Gözlerim fal taşı gibi açıldı. Burun deliklerim kabardı. Ona haktım.

"Evet, sanırım acele etmek gerek. Tesellcin sana istatistiklerden söz etmedi, öyle değil mi? Eğer ettiyse bile, bizim elimizdeki en yeni bilgiler onda yoktur. Seninkine benzer, yani sahibinin direniş göstermeye başladığı, durumlardaki başarı oranı yüzde yirmi. Durumun bu kadar kötü olduğunu biliyor muydun? Yerleştirilmeyi bekleyen ruhlara verdikleri bilgileri değiştiriyorlar. Bundan böyle yetişkin ev sahiplerine yerleştirme yapılmayacak. Bu çok tehlikeli oluyor. Ruhları kaybediyoruz. Kısa bir süre sonra Mclanie seninle konuşmaya, sonra senin ağzından konuşmaya ve verdiği kırırlara egemen olmaya başlayacak."

Ondan bir adım uzaklaştım. Avcı bana doğru eğildi. Ayak parmaklarının ucuna basarak yükselip yüzünü yüzüme yaklaştırdı ve inandırıcı olabilmek için sesini yumuşattı.

"İstediğin bu mu, Göçebe? Kaybetmek, solup gitmek, başka bir farkındahk tarafından silinmek, sahibinin bedeninden başka bir şey olmamak mı istiyorsun?"

Nefes alamıyordum.

"Durum daha da kötüye gidecektir. Bir gün gelecek, artık.sc» olmayacaksın. Seni yenecek ve kaybolacaksın. Belki birisi duruma müdahale edecek...belki de Kevin'a yapıldığı gibi seni başka bir bedene nakledecekler. Sen de arabalarla oynamayı ya da yeni bedeninin ilgi duyduğu herhangi bir şeyle ilgilenmeyi, beste yapmaya tercih eden, Mclanie adında bir çocuk olacaksın. "Başarı oranı yüzde yirminin altında mı?" diye fısıldadım.

Gülümsemediğini belli etmemeye çalışarak başını salladı. "Özünü yitiriyorsun, Göçebe. Gördüğün bütün dünyalar, edindiğin bütün tecrübeler hiçbir işe yaramayacak. Dosyanda sende potansiyel bir annelik olduğunu gördüm. Kendini anneliğe adarsan, hiç değilse bütün bunlar boşa gitmemiş olur. Kendini niçin telef edesin ki? Anne olmayı hiç düşündün mü?" Yüzüm kıpkırmızı oldu. Geri çekilerek ondan uzaklaştım.

Esmer yüzü daha da karardı. "Özür dilerim," diye mırıldandı. "Terbiyesizlik ettim. Bunu söylediğimi unut."

"Ben eve gidiyorum. Peşimden gelme."

"Gelme zorundayım, Göçebe. Bu benim görevim."

"Yakalanmamış olan birkaç insan seni niçin bu kadar ilgilendiriyor? Niçin? Yaptığın işi bu noktadan sonra nasıl mazur göstereceksin? Biz kazandık! Senin de topluma katılıp üretici bir iş yapmanın zamanı geldi!"

Sorularım ve dolaylı suçlamam onu rahatsız etmedi.

"Onların dünyasının etekleri ne zaman bizimkine sürtünse sonuç ölüm oluyor." Bunları sakın hır sesle söylemişti. Bir an için, onun yüzünde başka bir insan gördüm. Onun yaptığı işe samimiyetle inandığını anlamak beni şaşırttı. Onun bu işi, için için şiddetten hoşlandığından seçtiğini sanıyordum. "Seninki-nin bahsettiği Jared ya da Jamie için tek bir ruh bile kaybedilse, bu çok fazladır. Bu gezegende mutlak barış gerçekleşene kadar, benim görevim devam edecektir. Jaredlar hayatta kaldıkça, bizim türümüzü korumak için bana ihtiyaç olacaktır. Ruhları burunlarından tutup sürükleyen Melanieler oldukça da..."

Ona arkamı dönüp uzun adımlarla evime doğru yürümeye başladım. Eğer bana yetişmek istiyorsa koşmak zorunda kalacaktı.

Arkamdan, "Kendini kaybetme, Göçebe," diye seslendi. "Sana tanınan sürenin sonuna yaklaşıyorsun!" Durakladı, sonra daha yüksek bir sesle bağırdı. "Sana Melanie diye hitap etmemi istediğin zaman bana haber ver!"

Aramızdaki mesafe büyüdükçe sesi zayıfladı. Kendi hızıyla, yavaş da olsa, beni izleyeceğinden emindim. Her derste, en arka

ada onun yüzünü gördüğüm, her gün kaldırımda, kamdan gelen ayak seslerini duyduğum bu hafta his-sezz-dırgınlık, daha sonra yaşayacaklarımın yanında hiç Uzm. hayatı bana zehir edecekti.

Melanie, sanki kafatasımın iç duvarlarının üstüncü duryordu.

Onu hapsettirelim. Amirlerine, başışlanmaz bir şey yaJL ğiıı bize saldırdığını söyleyelim. Ya onun dünyası, ya bizim ik^--

Ona, bu ancak insanların dünyasında olur, diye hatırladım. Cezalandırılması konusunda başvuruda bulutla* « ma üzölmüş gibiydim. Bizim dünyamızda amir diye b>iı— I ferkes eşit olarak, hep birlikte çalışır. Bilgilerin düzenli bir b* J Umması için, herkesin rapor verdiği kişiler ve bu bilgiler karar veren danışmanlar vardır ama onu sürdürmeyi islcd iğ J den almazlar. Bak, bu düzen...

Bize yararı olmadıkça, düzenin nasıl işlediğine kim t i yapmamız gerektiğini biliyorum; onu öldürelim. Gözlerim Avcı'mın boğazına sarılan ellerimin hayali geldi.

İşte bu yüzden, bu beden bana teslim edildi. Böyle şeyler diye.

Bundan benim kadar sen de hoşlanırsın. Aynı hayal tel«^ı fimin önünde canlandı.

Hayalimizde Avcı'mın yüzü rmc du ama bu kez, bu hayale büyük bir zevk eşlik ediyce >r

Onu boğmaktan hoşlanırsın, ben değil. Bu söyled -i ruydu... Gözlerimin önünde canlanan hayal midemi maya başlamıştı. Ayrıca tehlikeli bir biçimde de yanlıda, Avcı'yı bir daha görmezsem çok mutlu olacağım» yordum.

Şimdi ne yapacağız? Teslim olacak değilim. Sefil Avcı d. vazgeçecek gibi görünmüyor! Ona cevap vermedim. Verecek cevabım yoktu.

Kafamın içinde, kısa bir an süren bir sessizlik oldu. di. Keşke bu sessizlik devam etse, diye düşündüm. Al ğimi elde etmenin tek bir yolu vardı. Bunun bedelini hazır mıydım? Hâlâ seçim yapma şansım var mıydı?

I l.ııic yavaş yavaş sakinleşti. On kapıdan içeri ğiı—ince, k=z pıyı kilitledim. Bunu daha önce hiç yapmamıştım. Kılı««tler, ba» içindeki bir dünyada yeri olmayan, insanların icat ettiği, onları— dünyasına özgü şeylerdi. Melanie düşüncelere dalmıştı. I.

Kendi türünüzün devamım nasıl sağladığınız kontisunc^So hiç cT şüuiieiniştim. Ben, bunun böyle olduğunu, biliniyordum.

Tahmin edebileceğin gibi, bu konuyu çok ciddiye alırız. İl^ine teşekkür ederim. Bu düşüncedeki ince alay onu rahatsız etm«smişti.

Ben bilgisayarımı açıp mekik seferlerinin tarifesine bakın» başladığımda, o hâlâ yeni keşfi üzerine düşünüyordum. Bu, yaptığının farkına varışından bir an önceydi.

Nereye gidiyoruz? Bu düşüncede korku dolu bir titreşim var Paniğe kapılmış gibiydi. Onun farkındalığının zihnipaie nüt etmeye başladığını fark ettim. Dokunuşları tüy gibi yı -imuşal-^ Ondan saklıyor olabileceğim şeyleri arıyordu.

Onu bu araştırmadan kurtarmaya karar verdim. C İiicago gidiyorum.

Korku şimdi sadece bir titreşimden ibaret değildi. Z^Vı'f//;? Şijacı'yı göreceğim. Avcı'ya güvenmiyorum. Karanını vermez önce, Şifacı ile konuşmak isliyorum.

Kısa bir sessizlikten sonra tekrar konuştu. Vereceğin karar beni öldürecek mi? Evet, o karardan söz ediyorum.

8

s4ŞA

"Uçmaktan korkuyor musun?" Avcı'nın sesi hayre mtle dol«fc du. Biraz da alay eder gibiydi. "Uzayın derinliklerinden sekiz 9= yolculuk yaptın ve mekikle Arizona, Tucson'a gitme^/e kort yorsun, öyle mi?"

"Bir kere, korkmuyorum. İkincisi, uzayın derim İıkleriı yolculuk yaptığım zaman, tam olarak nerede ptduğuRmün biL 76

yordum. Bana da yaptırmak istediği gibi, o Tucson'a bir mekiğe binip gidecekti. Bunu bilmek bana büyük bir ferahlık veriyordu. Bir şeyler yemek için her durduğumda yanıma geleceğini, benzin istasyonlarında tuvalet kapılarında bekleyeceğini, aracım kırmızı ışıpta her durduğunda, bitmez tükenmez sorularla beni taciz edeceğini biliyordum. Eğer yeni bir bedene geçmek beni AvcTdan kurtaracaksa, bu benim için de bir teşvik olabilirdi.

Bir başka seçim şansını daha vardı. Başarısızlığa uğramış bir ruh olarak, bu dünyayı terk edebilir ve onuncu hır gezegene geçebilirdim. Bütünüyle bu deneyimi unutmak için çalışabilirdim. Yeryüzü, benim lekesiz sicilimde, geçici ve kısa süren bir sorun olarak kalırdı.

Ama nereye gidecektim? Daha önce yaşadığım bir gezegene mi? En sevdiğim yerlerden biri Şarkı Söyleyen Dünya'ydı ama görme duyusunu yitirmeyi ve kör olmayı kabul edebilecek miydim? Çiçekler Gezegeni de harikaydı...ama temel gıdaları klorofil olan canlıların duyguları o kadar kısıtlıydı ki! İnsanların dünyasındaki hayattan sonra orada yaşam bana dayanılmaz ölçüde yavaş gelirdi.

Boş dairenin içinde dururken hır kez daha çevreme baktım. İçimde birini arkada bırakıyormuşum gibi bir his yoktu. Bu odalardan ayrılmak da hiç önemli değildi. Ben buradaki hayatı istesem de, sanki yalnız Melanie değil, bu dünya, gezegenin tüm çarkı beni istemiyordu. Bu garip bir duyguydu. Bir türlü buraya kök salamıyordum. Kök kelimesi hafifçe gülümsememe neden oldu. Bu duygu, boş, batıl bir inançtan başka bir şey değildi.

Daha önce hiç batıl inançları olan bir sahibim olmamıştı. Bu tuhaf bir histi. Sanki birisi sizi seyrediyordu da seyredeni bula-mıyordunuz. Ensemdeki tüyler diken diken oldu.

Kapıyı arkamdan sıkıca kapattım. Eski dünyaya ait olan kilitlere ise dokunmadım. Ben gen dönene ya da daire bir başkasına verilene kadar kimse buraya girmeye çalışmayacaktı.

Avcıya bakmadan arabaya bindim. Ne ben ne de Melanie, daha önce fazla araba kullanmamıştık. Bu yüzden biraz gergindim ama kısa sürede alışacağımdan emindim.

İam motoru çalıştırdığım sırada, Avcı pencereden içeri eği-l'K k, "Tucson'da seni bekleyeceğim," dedi.

"Bundan kuşku yok," diye söylendim.

Kapının üstündeki düğmeyi bulup pencereyi kapattım. Avcı geri sıçradı.

Kapalı pencerenin arkasından ve motorun gürültüsü arasında onu duyabılmem için, sesini iyice yükselterek, "Belki," diye bağırdı. "Belki ben de senin izlediğin yolu tercih ederim. Belki yolda karşılaşırız."

Gülümseyerek omuz silkti.

Bunu sadece beni sinirlendirmek için söylüyordu. Bunu başardığını anlamasın diye çaba gösterdim. Gözlerimi yola dikerek dikkatle park yerinden çıktım. Çevre yolunu bulmak ve işaretleri izleyerek San Diego'dan çıkmak kolay oldu. Kısa bir süre sonra işaretler ve sapaklar bitti. Artık ne izlenecek bir işaret ne de yanlışlıkla sapabileceğim bir yan yol vardı. Sekiz saat içinde Tucson'da olacaktım. Geceyi yol üstündeki küçük bir kasabada geçirecektim. Eğer Avcı'nın arkamda değil de önümde olduğundan, yolda beni beklediğinden emin olsaydım, biraz daha durup gecikmek hoşuma giderdi.

Sık sık dikiz aynasına bakıyor, peşimde bir araba olup olmadığını görmeye çalışıyordum. Gideceğim yere varmaya pek de hevesli olmadığımından, arabayı yoldaki herkesten daha yavaş sürüyordum. Diğer arabalar durmadan beni geçiyorlardı. Hiçbirinin içinde tanıdık bir yüze rastlamadım. Avcı'nın beni kızdırmak için söylediklerini ciddiye almakla hata etmişim. O hiçbir yere yavaş gitmeyi göze alacak biri değildi. Buna rağmen çevremi kollamaya devam ediyordum. Daha önce, batıya, kuzeye ve doğuya gitmiş ve güzel California sahillerine seyahat etmişim fakat doğu tarafına ilk gidişimdi. Uygarlık çabucak arkamda kaldı. Çıplak tepeler ve ıssız çöllerin habercisi olan kayalarla kuşatılmış bir halde ilerliyordum.

Uygarlıktan uzaklaşmak çok rahatlatıcıydı ama böyle düşünmek beni rahatsız etti. Yalnızlığı bu kadar hoş karşılamamalıydın. Ruhlar atak ve arkadaş canlısı olurlardı. Bir arada yaşar, çalışır ve uyum içinde birlikte büyürlerdi. Hepimiz aynıydık: Barışçıl, arkadaş canlısı, dürüst. Kendi emsimden olanlardan ayrıken daha mutlu oluşumun nedeni neydi? Beni bu hale getiren Melanic miydi?

Onu aradım ve kafamın gerilerinde uzak bir yerde rüya görürken buldum.

Kilometreler hızla arkada kalıyordu. Karanlık, ilkel kayalar ve çalılıklarla kaplı tozlu düzlükler monoton görüntülerle yanımdan uçarak geçiyordu. Arabayı amaçladığımdan daha hızlı sürdüğümü fark ettim. Kafamı meşgul edecek bir şey olmadığı için yavaş gitmek zor geliyordu. Dalgın dalgın, Melanic'in anılarında çölün niçin çok daha renkli, çok daha saygın olduğunu merak ettim. Zihnimin onun zihnine yaklaşmasına izin vererek bu çıplak araziye onun için bu kadar özel hale getiren şeyin ne olduğunu öğrenmeye çalıştım.

Ama o, çevremizdeki ölü toprakları görmüyordu. O başka bir çölün rüyasını görmekteydi. Bu kanyonları olan kırmızı bir çöl, gizemli bir saraydı. Beni rüyasının içine almak istemediğini belli edecek bir şey yapmadı. Zaten varlığımın farkında değil gibiydi. Bu kopukluğunun nedenini tekrar sordum. Onda hiçbir saldırgan düşünce sezmedim. Daha çok sona hazırlık gibiydi.

Hoşça kal der gibi, anılarında, daha mutlu bir yerde yaşıyordu. Burası, daha önce asla görmeme izin vermediği bir yerdi.

Bir kulübe görüyordum. Kırmızı kum taşlarının içine oturtulmuş, sel yoluna tehlikeli ölçüde yakın, ustaca yapılmış bir barınak Mantıksızca seçilmiş, bütün yollardan, bütün patikalardan uzak, umulmadık bir yer. Modern teknolojinin sağladığı kolaylıklardan yoksun bir yer. Melanic, suyu pompalayarak çekmek zorunda kaldığı musluğun başında güldüğünü hatırlıyordu.

Jared, "Borulardan daha iyi," diyor. Kaşlarını çatınca alınıdaki çizgi derinleşiyor. Gülüşüm sanki onu endişelendirdi. Pompayı beğenmediğimi mi sandı? "Bizim burada olduğumuzu belli edecek hiçbir iz yok. Hiç kimse bizi bulamaz."

?

Idemen, "Pompaya bayıldım," diyorum. "Eski bir film gibi. I larıka."

Yüzünden hiç eksik olmayan gülümsemesi genişliyor; zaten ı» uykusunda bile gülümser. "Filmlerde kötü şeyleri göstermezsin-. Haydi, gel sana tuvaleti göstereyim."

Jamie dar kanyonun içinde, bizim önümüzde koşarken kahkahasını duyuyorum. Zıpladıkça siyah saçları dalgalanıyor. Bu, derisi güneşten yanmış, sıska çocuk sürekli gülüyor. Bu dar omuzların ne kadar ağır bir yük taşıdığını daha önce fark etmemiştim. Jared'in yalımdayken sürekli neşeli. Yüzündeki endişeli ifade kayboldu, yerini gülümsemeler aldı. İkimiz de tahmin etliğimden daha güçlüymüşüz. "Burayı kim yaptı?"

"Babam ve ağabeylerim. Ben de onlara yardım ettim. Daha doğrusu onlara biraz ayak bağı oldum. Babam arada sırada her şeyden uzaklaşmayı severdi. Kurallara fazla önem vermezdi. Toprağın kime ait olduğunu araştırmak ya da izinler almak zahmetine katlanmazdı. Anlarsın

ya, kırtasiye işlerinden hoşlanmıyordu." Jared başını arkaya atarak gülüyor. Güneş, saçlarının daha açık renk olan yerlerinde adeta dans ediyor. "Burası resmi olarak mevcut değil. Duruma çok uygun, öyle değil mi?" Düşünmeye gerek duymadan uzanıp elimi tutuyor. Tenim onun derisine değince yanıyor. Bu iyiden de öte bir şey. Göğsümdeki tuhaf acı geçiyor.

O hep bana böyle dokunuyor. Sanki yanında olduğumdan emin olmak istiyor. Bunun, avcuma değen sıcak avcunun, beni nasıl etkilediğini biliyor mu? Onun da nabızı damarlarında zonk-luyor mu? Yoksa sadece artık yalnız olmadığı için mi mutlu?

Evin önündeki kavak ağaçlarının altında yürürken kollarımız sallanıyor. Ağaçların yeşili kadar canlı ki, odak noktamı şaşırıyorum. Jared burada her yerde olduğundan daha mutlu. Ben de mutluyum ama bu duyguyu hâlâ yadsıyorum.

O ilk geceden beri beni öpmemi. Parmaklarım ensesindeki yara izine değince çığlık atmıştım. Beni tekrar öpmek istemiyor mu? Acaba ben mi onu öpsem? Ya hoşlanmazsa? Bana bakıp gülümsüyor. Gözlerinin çevresindeki çizgiler

örümcek ağına dönüşüyor. Merak ediyorum, benim düşündüğüm |<adar yakışıklı mı, yoksa Jamic ile benim yanımda kalan tek ııısar1 olduğu için mi böyle düşünüyorum.

Yok hayır. Bu yüzden olduğunu sanmıyorum. O gerçekten çokyakışıklı-

«jsjg düşünüyorsun, Mel?» diye soruyor. "Çok önemli bir şey düşü*nur S"5' tyr halin var." Gülüyor.

Qmt)Z silkiyorum. Midem karıncalanıyor. "Burası çok güzel." - ;

Çevreyt' bakıyor. "Evet. Ama insanın evi her zaman güzeldir.

Öyle de£l] m,?"

"£v " Bu sözleri sakın bir sesle tekrarlıyorum. "Ev."

"Seni" ^e evm- Eğer istiyorsan tabı."

"İstiy01 um" Satıla son altı yıldır yürüdüğüm bütün yollar beni buWa getiriyordu. Bir gün buradan ayrılmak zorunda kalacağın™21 biliyorum ama asla ayrılmak istemiyorum. Evet, ayrılmak- zorunda kalacağız çünkü yiyecekler ağaçlardan toplanmaz En azından, çölde bu mümkün değildir.

Elimi sıkıyor Ve kalbim kaburgalarımı parçalayıp dışarı fırlayacakmış &bl ÇarPryor. Bu zevk tıpkı acı gibi.

Melan'c' ° s,cak günün anılarının içinde dans ederek dolaştıkça göfüntülerm netliği kayboluyordu. Güneşin, kızıl kanyon duvarlar*"111 arkasma düşüşünden bu yana saatler geçmişti. Yoluma devarn ccny<"dum. Önümdeki uçsuz bucaksız yol beni sanki hi^nonze ct'nişti. İskelete benzeyen ağaçlar birer birer yanımdan £cÇ'y°r'ardı. Birbirlerinin tıpatıp aynı oluşları insanın zihnini uT^turuyordu.

Küçük yatak odasına göz atıyorum. Büyük şiltenin her iki tarafındı^' duvarla arasında ancak bir-iki santimlik mesafe var. İmie'nit1' başını yumuşak bir yastığa koymuş olarak gerçek bir yatağın {ütünde uyuyor oluşu bana büyük bir sevinç veriyor. Uzun ve sıska kollarıyla bacakları yatağın üstüne serilmiş. Ben de bu yata^ta uyuyacağım ama bana pek yer kalmamış. Jamie,

gerçekte, c^_juu kafamın içinde gel Neredeyse on yaşında. Kısa bir s Ama o, ber nim için hep çocuk k~ Jamie cz3üzenli bir şekilde nefe olmazsa ş-« ı an için rüyasında ko

Kapıyı sessizce kapatıp küçük ram. İnrec 1 orada bekliyor.

Yüksefc-^; sesle konuşsam daja

me rağme ;n, "Teşekkür ederim

kötü hiss «ediyorum. Bu kanepesi; Jamie ile tniilikte yatsan daha iyi Jared f- -gülüyor. "Mel, sen her kısasın," t—liyor "Bir kerecik raİTfc çıktığımdL bir yerden, kendini bir şey ça ^Marım."

Bu sö^--/lediği birçok nedendi kında gidL -ecek mi? Giderken bi. şekilde p^—?ylaşmamızı

kalıcı bir « Kolun, u omzuma dolayıp !:> nunca ytm reğim sızlıyor ama y\r~2 "Niçi^ ı

suratını astın?" diye "Sen ı ıc zaman...yani, biz, l> Onlusu silkiyor. "Buraya gel tecek

kac:B_ar öteberi topladık. E tiyorsan, değişik yerlerde konal kaç kez ç: _ıkıp bir şeyler

yağmala "Evet yoruldu," diye OİÜ için deri*r~ı bir nefes alıyorum. " rını.

Bana «daha sıkı sarılıyor. "İti* tercih ed. erim. Senden ayrılmak. "Ölsem tulaha iyi desem bu çılğ^; dramatilĞz olur?"

"Hay ->r. Seni anlıyorum."
O da. benim hissettiklerim»

din olarak değil de, sadece bir insan olarak görse bunları söyley miydi?

Tanıştığımız geceden beri ilk kez gerçek anlamda yalnız ol dudumuzu fark ediyorum. Derin bir uykuda olan Jamie ile bi zim aramızda kapalı bir kapı var. Uykusuz geçen birçok gece boyunca, birbirimize acı tatlı, mutlu ve dehşet dolu bütün hikâyelerimizi fısıltıyla anlattık. Jamie ise, bu zamanlarda başını kucağıma koymuş uyuyordu. Şimdiyse, o kapalı kapı yüzünden daha hızlı nefes alıyorum.

"Bir yatak bulmana gerek olduğunu sanmıyorum. Henüz değil."

Sorgulayan gözlerle bana baktığını hissediyorum ama onunla göz göze gelmeye cesaret edemiyorum. Utanıyorum ama artık çok geç. Sözler bir kere ağızımdan çıktı.

"Endişelenme. Yiyeceğimiz bitene kadar burada kalırız. Bu kanepeden daha kötü yerlerde yattım."

Önüme bakarak, "Bunu demek istemedim," diyorum.

'Yatakta sen yatacaksın, Mel. Bu konudaki fikrimi değiştirmem."

Güç duyulabilen bir fısıltıyla, "Onu demek istemedim," tüye tekrarlıyorum. "Kanepe Jamie'yc büyük bile. Kısa sürede burada yatamayacak kadar büyümez. Ben de yatağı. . .seninle paylaşabilirim."

Bir sessizlik oluyor. Yüz ifadesini görmek için başımı kaldırıp bakmak istiyorum. Ama ödüm patlıyor. Ya benden tiksindiy-se? Buna nasıl dayanırım? Acaba beni kovar mı?

Sıcak, nasırlı parmakları çenemi kavrayıp yukarı kaldırıyor. Onunla göz göze gelince kalbim gümbür gümbür atmaya başlıyor.

"Mel, ben. . ."Yüzüne bakıyor. İlk kez gülümsemiyor.

Bakışlarımı kaçırmaya çalışıyorum ama o çenemi sıkıca tutup yüzümü çeviriyor. Bakışlarından kaçamıyorum. Kendi be-deniyle benimki arasındaki ateşi hissetmiyor mu? Bu sadece benden mi kaynaklanıyor? Nasıl olur da bunu sadece ben hissediyor olabilirim? Sanki aramıza, bir kitabın sayfaları arasında

İİİİİİ bir çiçek gibi, bir güneş sıkışmış ve kâğıdı yakıyor. Bu 11 I iaşka bir şey, kötü bir şey gibi mi geliyor? Sonra başını çeviriyor. Şimdi gözlerini kaçıran o. Ama hâlâ pilcini tutmaya devam ediyor. Sakin bir sesle, "Bana böyle bir pnii un yok, Melanie," diyor. "Bana hiçbir şey borçlu değilsin."

I lı İııııı yutmak kolay değil. "Şey..demek istemedim. Kendimi l*ıııııı /orunlu hissettiğimi söylemedim. Sen de böyle hissetmeni İisin. En iyisi, söylediklerimi unut gitsin." "Bu mümkün değil, Mel."

İçini çekiyor ve ben yok olmak istiyorum. Vazgeçsem, zihnimi istilaclara teslim etsem. Bu büyük hatanın bedeli buysa, ı m İçmeye hazırım. Geçmişin son iki dakikasına karşılık gclccck-ı n vazgeçebilirim. Her şeye razıyım.

Jared derin bir nefes alıyor. Gözlerini kısarak yere bakıyor. < İözleri ve çenesi kaskatı. "Mel, yeryüzündeki son erkekle son ladin olmamız birlikte olmamızı gerektirmez." Kelimeleri bulmakta zorluk çekiyor. Onu daha önce hiç böyle gördüğümü sanmıyorum. "Bu, istemediğin bir şeyi yapmanı gerektirmez. Senden bunu bekleyecek bir adam değilim... Buna mecbur değilsin..."

Neşesi kaçtı. Hâlâ suratı asık. Bu yüzden, daha söze başlamadan hata yaptığımı bilmeme karşın, konuşmaya başlıyorum. "Demek istediğim bu değildi," diye mırıldanıyorum.

"Zorunluluktan söz etmiyorum. Senin beni böyle bir şeye zorlayacak bir adam olduğunu düşünmüyorum. Hayır. Elbette hayır. Sadece..."

Sadece ona âşığım. Kendimi daha fazla küçük düşürmemek için dişlerimi sıkıyorum. Aslında, daha fazla pot kırmaması için dilimi ısırıp kopartmalıyım.

"Sadece ne?" diye soruyor.

Başımı sallamaya çalışıyorum ama o hâlâ parmaklarıyla çenemi tutuyor. "Mel?"

Onun elinden kurtulup başımı şiddetle iki yana sallıyorum. Bana doğru eğiliyor ve birden yüz ifadesi değişiyor. Yiizüııde tanımadığım bir çelişki görüyorum. Tamamen anlamasam da, onun yüzündeki bu yeni ifade, gözlerimin yanmasına neden olan o reddedilme hissini kaybolmasına neden oluyor.

"Benimle konuşur musun? Lütfen," diye mırıldanıyor. Nefesini yanağımda hissediyorum ve birkaç dakika içinde hiçbir şey düşünemez oluyorum.

Gözleri, bana ne kadar korktuğumu, bir daha hiç konuşmak istemediğimi unutturuyor.

"Eğer terk edilmiş bir gezegende baş başa kalmak üzere birini seçecek olsaydım, bu sen olurdu," diye fısıldıyorum. Aramızdaki güneş daha da ısınıyor. "Ben sürekli seninle birlikte olmak istiyorum. Ve...ve sadece konuşmak için değil. Sen bana dokunduğun zaman..." Cesaretimi toplayıp parmaklarımı hafifçe kolunun sıcak derisine sürmüyorum. Parmaklarımın uçlarından sanki alev çıkıyor. Kolu omuzlarımı daha da sıkı sarıyor. Ateşi hissediyor mu? "Durmanı istemiyorum." Daha açık konuşmak istiyorum ama kelimeleri bulamıyorum. Olsun. Zaten bu kadarını itiraf etmiş olmak yeterince kötü. "Eğer sen bana karşı aynı şeyleri hissetmiyorsan, bunu anlayışla karşılarım. Belki durum senin için farklıdır. Buna itirazım yok." Yalanlar.

"Ah, Mel!" Kulağımın dibinde içini çekiyor. Yüzümü kendi yüzüne doğru çeviriyor.

Dudakları alev saçıyor. Bu kez daha sıcak. Ne yaptığımın farkında değilim ama önemli değil. Elleri saçlarımın arasında ve kalbim tutuşmak üzere. Nefes alamıyorum. Nefes almak istemiyorum.

Dudakları kulağıma kayıyor. Ben tekrar onun dudaklarını aradığımda yüzümü avuçlarının içine alıyor.

"Seni bulmam bir mucizeydi. Mucizenin ötesinde bir şeydi, Melanie. Şu anda ise, sana sahip olmakla dünyayı geri almak arasında bir seçim yapacak olsam, beş milyar insanın hayatı pahasına da olsa, senden vazgeçemem."

"Bu yanlış olur."

"Çok yanlış olur ama gerçek böyle."

"Jared," diye soluyorum. Tekrar dudaklarına uzanmaya ça-

Ir.ıyorum. Bir şey söylemek ister gibi geri çekiliyor. I m söylenebilir ki? "Ama..."

"Ama ne?" Nasıl olur da bir ama olabilir? Bütün I sonra, bir ama'yı ne izleyebilir?

"Ama sen on yedi yaşındasın, Melanie. Ben ise yin gmdayım."

"Bunun bizim durumumuzla ne ilgisi var?"

Cevap vermiyor. Elleriyle yavaş yavaş kollarımı o onları adeta tutuşturuyor.

"Şaka yapıyor olmalısın." Arkama dayanıp onu bakıyor, yüzündeki ifadeden gerçeği anlamaya ça! "Dünyanın sonunu geride bıraktığımız şu anda kurall şüneceksin?"

Yutkunduktan sonra konuşmaya başlıyor. "Çoğ bir nedene dayanır, Mel. Kendimi kötü hissederim insanmışım, seni kullanıyormuşum gibi hissederim gençsin."

"Artık hiç kimse genç değil. Bu güne kadar hayat başarabilmiş olan herkes çok ihtiyar."

Yüzünde bir gülümseme beliriyor. Ağzının bir kö yukarı kalkıyor. "Haklı olabilirsin. Ama bu konuda a meliyiz."

"Neyi bekleyeceğiz?" diye soruyorum. Durup uzun bir an düşünüyor. "Şey..bir kere, uygulamayla ilgili, düşünmemi, bazı...sorunlar var."

Acaba, birlikte olmayı geciktirmek için, konuyu d^ şey mi arıyor, diye düşünüyorum. Öyle görünüyor, kaldırıyorum. Bu konuşmanın böylesine yön değ-inanamıyorum. Eğer beni gerçekten istiyorsa, bu çol Tereddüt ederek, "Bak," diye anlatmaya başlıyor lan koyu teninin altında sanki kızarıyor. "Bu eve y. polarken konuklarım olabileceğini düşünmemiştii istediğim şu ki..."

Sonra, telaşla, "Doğum kontrolül olabileceği ise hiç aklıma gelmemiştii."

Alnımın kırıştığını hissediyorum. "Yaaa."

Jaredin yüzündeki gülümseme kayboluyor. Çok kısa bir an, bu yüzde daha önce hiç görmediğim bir öfke belirtisi görüyorum. Bu onu, tehlikeli gösteriyor. Bunun mümkün olabileceği hiç aklıma gelmemiştii. "Böyle bir dünyaya bir çocuk getirmek istemem."

Onun ne demek istediğini anlıyorum ve küçük masum bir bebeğin gözlerini hayata burada açması düşüncesi beni de korkutuyor. En iyi şartlarda bile hayatın ona ne getireceğini anlamak için Jamie'nin gözlerine bakmak yeterli.

Jared, birden yine Jared oluyor. Gözlerinin çevresindeki deri kırışıyor. "Zaten bunu düşünmek için bol bol vaktimiz var." Yine, ipe un sermeye çalışıyor, diye düşünüyorum. "Ne kadar kısa bir süredir birlikte olduğumuzun farkında mısın? Birbirimizi bulalı sadece dört hafta oldu."

Bu aklımı durduruyor. "Olamaz."

"Yirmi dokuz gün. Sayıyorum."

Düşüncelerim geriye gidiyor. Jared hayatımızı değiştirdi sadece yirmi dokuz gün olmuş olamaz. Bu mümkün değil. Sanki Jamie ile ben yalnız kaldıktan sonra, her anımızı Jared ile geçirdik. Belki iki, ya da üç yıl.

Jared yine, "Vaktimiz var," diyor.

Uyarıcı bir önsezi gibi, ani bir korkuya kapılıyorum. Bu yüzden bir süre konuşamıyorum. Jared, endişeli bakışlarla yüzümdeki değişikliği seyrediyor.

"Bunu bilemezsin." Beni bulduğunda hafifleyen umutsuzluğum bir kırbaç gibi saklıyor. "Ne kadar zamanımız olduğunu bilemezsin. Ay olarak mı hesaplamalıyız kalan zamanımızı, gün olarak mı, saat olarak mı, bunu bilemezsin."

Sıcacık gülümsüyor. Çatılan kaşlarımın ortasını öpüyor. "Üzülme, Mel. Mucize diye bir şey vardır. Seni asla kaybetmeyeceğim. Benden uzaklaşmana asla izin vermeyeceğim."

Beni içinde bulunduğumuz kızgın öğle güneşinin altında, kavrulan Arizona bozkırları arasındaki ince şeride geri getiren I' lanie oldu. Bu benim seçimim değildi. Önümdeki boşluğa ilk .irken içimdeki boşluğu da hissediyordum. Kafamın içinde, onun düşüncesi hafifçe içini çekti. Ne kadar .ını .ı kaldığını asla bilemezsin. (iözyaşlarım, hem bana, hem de ona aitti.

wna<

9

Güneşi arkamda bırakarak, 1-10 kavşağını çabucak geçtim. Yerdeki beyaz ve sarı çizgilerin ve bana hep doğuyu gösteren luyük yeşil tabelanın dışında fazla bir şey görmüyordum. Acelem vardı.

Aslında, ne için acele ettiğimden tam olarak emin değildim. Bundan kurtulmak için olduğunu tahmin ediyordum. Acıdan, kederden, kaybedilenlerden ve ümitsiz aşklar için üzülme kurtulmak için. Bu, içinde bulunduğum bedeni terk etmek anlamına mı geliyordu? Aklıma başka bir cevap gelmiyordu. Elbette, Şifacı'ya sorulmasını soracaktım ama kararım verilmiş olduğunu hissediyordum. Bedenden bedene atlayan, içinde bulunduğu bedenin yaşam süresini tamamlamadan onu terk eden! Kafamda kelimeleri tartıyor, onlara alışmaya çalışıyordum.

Eğer bir yolunu bulabilirsem, Melanie'yi avcının elinden kurtaracaktım. Ama bu çok zor olacaktı. Hayır, mümkün olmayacaktı. Deneyecektim.

Ona bunu vaat ettim ama o sırada beni dinlemiyordu. Hâlâ rüya görüyordu. Ona bunu söylemekten vazgeçtim ama yardım etmekten vazgeçmek için çok geç olduğunu düşündüm.

Onun kafasındaki kızıl kanyondan uzaklaşmaya çalıştım ama ben de oradaydım. Yanımdan hızla geçen arabaları, limana doğru kayan otobüsleri ve gökyüzündeki birkaç güzel bulutu görmek için ne kadar çaba sarf edersem edeyim, onun rüyalarından tamamıyla kopamıyordum. Jared'in yüzünün binlerce değişik açıdan görünüşünü ezberlemiştim. Bir deri bir kemik olan Jamie'nin boyunun aniden uzayışına, çocuğun büyüüşüne tanık olmuşum. Kollarını bir an önce ikisine sarılmak için sızlıyordu. Hayır, bu duygu sızdan daha güçlüydü. Keskin ve şiddetliydi. Dayanılacak gibi değildi. Bundan kurtulmalıyım. İki şeritli dar çevre yolunda kör gibi gidiyordum. Çöl hakkında bir şey söylemek gerekirse, onun eskisinden daha monoton ve ölü olduğunu söyleyebilirim. Daha düz, daha renksiz. Yemek saatinden çok önce Tucson'da olacaktım. Yemek saati. Bugün henüz yemek yememişim. Bunu hatırlayınca midem kazındı.

Avcı beni orada bekliyor olacaktı. Bunu düşününce açlığın yerini mide bulantısı aldı. Ayağımın gaz pedalının üstündeki baskısı otomatik olarak hafifledi.

Şoför mahallinin yanındaki koltuğun üstünde duran haritaya baktım. Kısa bir süre sonra, Picacho Peak adlı bir yerdeki bir benzinciye varacaktım. Belki orada durup bir şeyler yerim, diye düşündüm. Böylece Avcı'yı biraz daha geç görüp, birkaç değerli dakika kazanmış olurum.

Bu tuhaf ismi düşünürken, Melanie'den, pek belli etmek istemediği garip bir tepki geldi. Ne olduğunu anlayamadım. Daha önce buraya gelmiş miydi? Burayla ilgili bir anı aradım. Bir görüntü ya da bir koku. Ama bir şey bulamadım. Picacho Peak. Melanie, yine hemen bastırıldığı bir ilgi kıvılcımı çaktı. Bu sözlerin onun için ne gibi bir anlamı vardı? Beni unutup, uzak anılarına daldı. Kendi içine çekildi.

Bu beni meraklandırdı. Belki, Picacho Peak'in görüntüsü bir şeyi tetikleyebilir, diye düşünerek arabayı daha hızlı sürmeye başladım.

Ufukta bir tepe şekillenmeye başlamıştı. Normal ölçülere göre büyük bir dağ değildi ama çevresindeki, bana daha yakın olan tepelerden daha yüksekti. Olağanüstü belirgin bir şekli vardı. Arabamız yol aldıkça, Melanie, yapmacık bir ilgisizlikle onun büyüyüşünü seyrediyordu. İlgilendiği açıkça belli olduğu halde niçin ilgilenmiyormuş gibi yapıyordu? Bunu öğrenmek istediğimde onda karşılaştığım direnme gücü beni rahatsız etti. O eski siyah duvarın çevresinden dolaşmak için tek bir yol göremiyordum. Kaybolduğunu sandığım bu duvarın eskisinden daha kalın olduğunu hissediyordum.

Onu yok saymayı denedim. Bu konuda, onun gittikçe güçlendiği konusunda, düşünmek istemiyordum. Karşımdaki tepeyi, onun sıcak ve solgun gökyüzünde beliren şeklini seyretmeye başladım. Onu bir yerden tanıyordum. Ne Melanie'nin ne de benim daha önce oraya gitmediğimizden emindim ama bu dağda, yabancı olmadığım, tanıdık bir şey vardı.

Melanie sanki dikkatimi dağıtmaya çalışır gibi, Jared'ın capcanlı bir anısına dalarak beni gafil avladı.

Güneşin, sık ağaçlar arkasına çekilmiş olan solgun ışıklarını görebilmek için gözlerimi zorlarken ceketimin içinde titriyorum. Kendi kendime, havanın benim düşündüğüm kadar soğuk olmadığını tekrarlıyorum. Vücudum buna alışık değil. O kadar.

Bu yabancı yer beni ürkütüyor ama onun geldiğini duymamış olmama rağmen birdenbire omuzlarımda hissettiğim ellerden korkmuyorum. Bu ellerin ağırlığı çok tanıdık.

"Sana sinsice yaklaşmak hiç de zor değil."

Şu anda bile sesinde bir gülümseme var.

Ona dönmeden, "Daha ilk adımını atmadan geldiğini gördüm," diyorum. "Başımın arkasında gözlerim var benim."

Sıcak parmaklar, tenimin üstünde kayarak şakaklarımdan çeneme kadar yüzümü okşuyor.

Kulağıma, "Burada, ağaçların arasına saklanmış bir orman perisi gibisin," diye fısıldıyor.

"Onlardan bin gibi. O kadar güzelsin ki, gerçek olman mümkün değil."

"O zaman, kulübenin etrafına daha fazla ağaç dikmeliyiz."

Gülüyor. Bu ses, gözlerimin kapanmasına ve dudaklarımda bir gülümsemeyle aralanmasına neden oluyor.

"Gerekmez," diyor. "Sen her zaman bir orman perisine ben-ziyorsun."

"Dernek, yeryüzündeki son adam, yeryüzündeki son kadına, birbirlerinden ayrılmadan önce, böyle diyor."

Bunları söylerken yüzümdeki gülümseme soluyor. Bugün gülümsemeler kalıcı olamaz.

İçini çekiyor. Serin orman havasıyla karşılaştırıldığında, yanağımda hissettiğim nefesi sıcacık.

"Jamie bu cümlelerin içeriğine itiraz edebilir."

"Jamie hâlâ çocuk. Lütfen, lütfen onu koru."

Jared, "Seninle bir anlaşma yapacağım," diyor. "Sen kendini koruyacaksın, ben de elimden geleni yapacağım. Yoksa anlaşma yok."

Bu bir şakaydı ama ben onu hafife alamıyorum. Birbirimizden ayrıldıktan sonra, hiçbir şeyin güvencesi yok. "Ne olursa olsun," diye ısrar ediyorum.

"Hiçbir şey olmayacak. Merak etme." Bu sözlerin neredeyse hiç anlamı yok. Boşuna çaba harcıyor. Ama ne söylerse söylesin, onun sesini duymak güzel.

"Peki."

Beni kendine çeviriyor. Başımı göğsüne dayıyorum. Onun kokusunu neye benzetebilirim, bilemiyorum. Bu, ona özgü bir koku. Ardıç ya da çöl yağmuru gibi, çok özel.

Bana, "Sen ve ben, birbirimizi kaybetmeyeceğiz," diye söz veriyor. "Seni daima bulacağım." Bujared'di. Bir iki dakikadan fazla ciddi olamazdı. "Ne kadar iyi saklanırsan saklan, saklambaç oyununda kimse beni yenemez."

"Ona kadar sayıp beklemeyecek misin?"

"Hiç gözetlemeden."

Boğazıma hıçkırıkların düğümlendiğini belli etmemeye çalışarak, "Oyuna başlıyoruz," diyorum.

"Korkma. Güvende olacaksın. Güçlüsün. Hızlı koşuyorsun ve akıllısın." Bunları söylerken, kendisini de ikna etmeye çalışıyor. %

"Ondan niçin ayrılıyorum?" Sharon'ın hâlâ insan olması o kadar uzak bir ihtimal ki.

Ama haberlerde onun yüzünü görünce bundan emin oldum. 92

Binlerce kez yaptığımız gibi, kısa bir süre için televizyonu açmıştık. Hava tahminini öğrenmek için. Televizyonda eğlenceli programlar yoktu. Bu parazitler arasında haber diye adlandırılan her şeyin kusursuz olduğu yolundaki konuşmalar ise öldüresiye sıkıcıydı. Bir yandan da kileri ve buzdolabını temizliyor, her zamanki gibi, kendimizi her şeyden uzak ve güvende hissediyorduk. Gözüme takılan saçları oldu; bu güne kadar sadece tek bir kişide gördüğüm, koyu pembeye çalan, kırmızı, parlak saçlar.

Göz ucuyla kameraya bakarken yüzündeki itade hâlâ gözlerimin önündeydi. Bu ifade, ben görünmez olmaya çalışıyorum; beni görmeyin, diyordu. Ne çok yavaş, ne de çok hızlı yürüyordu. Herkes gibi, gelişi güzel yürümek için büyük bir çaba harcıyordu. Çaresizlik içinde aralarına karışmaya çalışıyordu.

Hiçbir beden avcısı buna gerek duymazdı.

Sharon, Chicago gibi büyük bir şehirde insan olarak nasıl dolaşıyor, ne yapıyor? Başkaları da var mı? Onu bulmaya çalışmakla çalışmamak arasında bir seçim söz konusu bile olamaz. Eğer orada başka insanların da olması ihtimali varsa, onları bulmak zorundayız.

Ve yalnız gitmek zorundayım. Sharon benden başka herkesten kaçır. Benden de kaçacaktır, ama belki açıklama yapmama fırsat verir. Onun gizli yerini bildiğimden eminim.

Boğuk bir sesle Jared'a, "Ya sen?" diye soruyorum. Yaklaşan bu vedalaşmaya fiziksel olarak dayanabileceğimden emin değilim. "Sen güvende olacak mısın?"

"Beni senden ne cennet ne de cehennem ayırabilir, Mela-nie.

Nefes almama ve sıcak gözyaşlarımı silmeme bile fırsat vermeden devam etti.

Jamie koltuğumun altında büzülüyor. Artık eskisi gibi sığmıyor oraya. Eğilip bükülerek bana sokuluyor. Kolları artık uzun ve kaslı. Ama şu anda o bir çocuk. Titriyor, bana sığınmaya çalışıyor. Jarcd arabaya eşyaları yüklüyor. O burada olsa, Jamic korktuğunu belli etmezdi. Jarcd gibi cesur olmak istiyor.

"Korkuyorum," diye fısıldıyor. Gece kadar siyah saçlarını öpüyorum. Burada, bu keskin reçine kokulu ağaçlar arasında bile, onun saçları güneş gibi kokuyor. Sanki benim bir parçam. Bizi ayırmak, birbirimize yapışık olduğumuz noktadaki deriyi parçalamak olacak.

"Jared'ın yanında rahat olacaksın." İster istemez cesur görünmek zorundayım.

"Biliyorum. Ben, senin için korkuyorum. Geri gelmeyeceğinden korkuyorum. Babam gibi."

İrkiliyorum. Babam geri gelmediğinde, bu bizim için çok korkunç ve çok üzücü olmuştu. Gerçi, Avcılar'ı bize getirmek için, bedeni dönmüştü ama bu dönmek sayılmazdı. Ya bunu Jamie'ye tekrar yaşatırsam?

"Geri döneceğim. Ben her zaman dönerim."

O tekrar, "Korkuyorum," diyor.

Cesur olmalıyım.

"Sana söz veriyorum, her şey iyi olacak. Geri döneceğim. Söz veriyorum. Verdiğim sözleri tuttuğumu bilirsin, Jamie. Sana verdiğim sözden dönmem." Titremesi yavaşlıyor. Bana inanıyor. Bana güveniyor.

Bir başka anıya geçiyor.

Alt kattan gelen seslerini duyuyorum. Birkaç dakika ya da saniye içinde beni bulacaklar. Pis bir gazete kâğıdının üstüne birkaç kelime karalıyorum. Bu yazıyı okumak hemen hemen olanaksız ama o bunu bulursa, anlar.

Geç kaldım. Seni se'iyonim. Jamii'yi seviyorum. Eve gitmeyin.

Onların yüreğini yakmakla kalmıyorum, sığındıkları yeri de ellerinden alıyorum. Kanyondaki küçük yuvamızın terkedilmiş halini düşünüyorum. Sonsuza dek böyle kalmak zorunda. Ya da, eğer terk edilmediyse, o artık bir mezar. Bedenimin avcılarını oraya götürüşünü görür gibiyim. Onları yakalarlarken ben gülümsüyor olacağım...

Acıların kırbacını daha fazla yememek için, koltuğumda büzülerek, yüksek sesle, "Yeter," dedim. "Amacına ulaştın. Artık ben de onları düşünmeden yaşayamıyorum. Bu seni mutlu ediyor mu? Bu durumda bana pek fazla seçenek kalmıyor, öyle değil mi? Tek seçenek, senden

kurtulmak. Avcı'nın içinde olmasını istiyor musun?" Sanki Avcı benim bedenime girecekmiş gibi, bu düşünceyi bir an önce kafamdan uzaklaştırmak istedim.

Melanie, bir seçenek daha var, diye düşündü. Yumuşacıktı.

"Gerçekten mi?" dedim. Sesimde gizli bir alay vardı.

Bak ve gör.

Hâlâ dağın tepesine bakıyordum. Melanie'nin çalılıklarla kaplı düz bir arazinin ortasından fıskıran bu kaya parçasına duyduğu ilgi, dağın ana hatlarına, zikzaklı doruğuna dikkatle bakmama neden oldu.

Yavaş ama sert bir kavis, sonra kuzeye doğru sert bir dönüş, tekrar diğer tarafa, geriye doğru ani bir dönüş, yine kuzeye yönetip o yönde devam eden uzun bir çizgi. Sonra güneye doğru ani bir iniş ve bu çizginin hafif bir kavise dönüşerek düzleşmesi.

Onun parça parça anılarında gördüğüm gibi, kuzey güney doğrultusunda bir aşağı bir yukarı inip çıkan çizgiler gibi değil.

Bu, bir dağın tepesinin görünüşü.

Jarcd ve Jamie'ye giden çizgiler. Bu ilk çizgiydi. Başlama noktası.

Onları bulabilirdim.

Melanie, onları bulabilirdik, diye düzeltti. Sen yolu tanı olarak bilmiyorsun. Kulübenin yolunu da tam olarak biliniyorsun. Sana hiçbir zaman her şeyi söylemedim.

"Anlamıyorum. Bu bizi nereye götürecektir? Bir dağ bize nasıl yol gösterebilir?" Bunları düşünürken nabzım hızlanmıştı. İhtimalleri düşünüyordum. Jarcd yakındaydı. Jamie'ye ulaşabilirdim.

Melanie bana cevabı gösterdi.

"Onlar çizgiden başka bir şey değil. Jcb Amca da deli ihtiyarın biri. Babamın ailesindeki herkes gibi." Albümü Jared'in elinden almaya çalışıyorum ama sanki o bunun farkında bile değil.

Eski fotoğraf albümünün arka kapağındaki kurşun kalemle yapılmış karalamaları incelerken, "O da Sharonin annesi gibi çatlağın biri mi?" diye soruyor. Bu albüm, oradan oraya kaçarken kaybetmediğim tek şey. Çatlakjeb Amca'nın onun üzerine yaptığı karalamaların bile şimdi manevi değeri var.

"Anlaşıldı." Eğer Sharon bâlâ hayattaysa, bu, annesi çatlak Maggie Hala'nın, çatlakjeb Amca'yla, çılgın Stryder kardeşlerin en çılgını unvanı içm yarıştığından dolayı olacaktır. Stryder çılgınlığı babama şöyle bir dokunup geçmişti. Hayaller kurup onlara inanarak arka bahçeye sığınmak filan yaptırmamıştı. Geri kalanlar, babamın kız ve erkek kardeşleri, Maggie Hala, Jeb Amca ve Guy Amca ise, kendilerini komplo teorileri üretmeye adanmışlardı. Guy Amca, istilanın ilk günlerinde, sıradan bir araba kazasında, diğerlerinden önce ölmüştü. Bu o kadar sıradan bir kazaydı ki, Maggie ile Jeb bile bu kazanın bir suikast sonucu meydana geldiğini iddia edememişlerdi.

Babam onlardan her zaman, sevecenlikle, çılgınlar diye söz ederdi. "Bizim çılgınları görmeye gitmeyi çok oldu," dediği zaman annem homurdanırdı. Annem onlardan çok hoşlanmadığı için onları çok seyrek ziyaret ederdik.

Chicago'ya yaptığımız bu nadir ziyaretlerden birinde, Sharon beni gizlice annesinin saklanma yerine götürmüştü. Yakalanmıştık çünkü kadın her tarafa bubi tuzakları kurmuştu. Sharon adamakıllı azar işitti. Bana gelince, bana da bu sırrı saklayacağım konusunda yemin ettirildi ama sanırım Maggie Hala kendisine, kimsenin bilmediği yeni bir sığınak yapmıştır.

Zaten birincisinin de nerede olduğunu hatırlıyorum. Gözümün önüne Sharon'm, orada, düşman bir kentin ortasında, Anne Frank4 gibi bir hayat sürmesi geliyor. Onu bulup buraya getirmeliyiz.

Jared, beni anılarımdan ayırıyor. "Çılgınların kurtulmuş olmaları daha olası," diyor. "Onlar, izlenildikleri bilinmediği sanılırken bunun farkında olanlar; kendilerinden başka bütün insanlar tehlikeli yaratıklara dönüşmeden de, kendilerinden başka herkesten kuşku duyanlar. Sığınacak yerlerini önceden hazırlamış olanlar." Sırtarak çizgileri incelemeye devam ediyor. Sonra daha ciddi bir sesle konuşuyor. "Benim babam gibi insanlar ise...yani, o ve ağabeylerim mücadele edeceklerine saklamalardı, hâlâ burada olacaktı."

Onun sesindeki acıyı duyunca, daha yumuşak bir sesle, "Tamam, bu varsayıma katılıyorum," diyorum. "Ama bu çizgilerin bir anlamı yok."

"Onları çizerken ne demişti, hır daha söyle bakayım."

İçimi çekiyorum. "Tartışıyorlardı, Jeb Amca'yla babam. Jeb Amca ona yolunda gitmeyen bir şeyler olduğunu, kimseye güvenmemesini söylüyordu. Babam onun söylediklerine güldü. Jeb ise kahve sehпасının üstünden fotoğraf albümünü aldı ve bir kurşun kalemi arka kapağına bastıra bastırı hır şeyler çizmeye başladı. Babam çılgına döndü. Annemin çok kızacağını söyledi. Jeb, "Linda'nın annesi hepimizi evine davet etti, öyle değil mi?" dedi. "Damdan düşer gibi. Durup dururken davet etti sizi, öyle mi? Doğrusu çok garip. Sadece Linda'nın geleceğini öğrenince de biraz canı sıkıldı, değil mi? Doğrusunu istersen, Trev, Linda'nın buraya döndükten sonra hiçbir şeyi fazla umursaya-cağmı sanmıyorum. Umursuyormuş gibi davranacaktır ama sen aradaki farkı anlayacaksın." O gün söyledikleri anlamsızdı ve babam sinirlenip Jeb Amcaya evimizi terk etmesini söyledi. Jeb önce gitmeye yanaşmadı. Bizi çok geç olana kadar beklemememiz konusunda uyardıya devam etti. Kolunu omzuma dolayıp beni yanına çekti. "Seni ele geçirmelerine izin verme, şekerim," diye fısıldadı. "Çizgileri izle. Başlangıç noktasından başla ve çizgileri izle. Jeb Amcan sana güvenli bir yer hazırlayacak" İşte o zaman, babam onu kapı dışarı etti.

Jared dalgın dalgın başını salladı. Hâlâ çizgileri inceliyordu. "Başlangıç noktası... Başlangıç noktası. Bunun bir anlamı olmalı."

"Öyle mi? Bunlar sadece eğri bğğrğ çizgiler, Jared. Bu bir harita gibi bir şey değil. Bu çizgilerin birbirleriyle bağlantıları bile yok."

"Ama birinci çizgiyle ilgili bir şey var. Tanıdık bir şey. Bunu daha önce bir yerde gördüğüm yemin edebilirim."

İçimi çekiyorum. "Belki, Maggie Hala'ya söylemiştir. Belki onda daha düzgün bir plan vardır."

"Belki," diyor ve Jeb Amca'nın karalamalarına bakmaya devam ediyor. _

Melanie beni zaman içinde geriye, çok daha eski bir anıya götürdü. Bu uzun bir süredir unuttuğu bir anıydı. Buraya geldikten sonra, onun, bu eski ve yeni anıları ancak yakın bir zamanda bir araya getirdiğini öğrenince şaşırılmışım. En değerli sırlarından biri olan çizgiler bu nedenle onun dikkatli denetiminden kaçmıştı; keşfinin yeni oluşu nedeniyle.

Bu eski bulanık anıda, Melanie babasının kucağında oturuyordu. O zaman daha yeni durumda olan bu albüm, açık olarak kucağında duruyordu. Küçük elleri, tombul parmakları vardı. Bu bedende bir çocuk olduğunu hatırlamak çok garip bir duyguydu. Albümün birinci sayfasına bakıyorlardı.

Babam, sayfanın üst kısmındaki gri renkli resmi göstererek, "Buranın neresi olduğunu hatırlıyor musun?" diye soruyor. Bu resmin kâğıdı, diğer resimlerinkinden daha ince görünüyor. Sanki aşınmış gibi. Büyük-büyük dedelerden biri onu çektiğinden beri...aşınmış, aşınmış aşınmış.

Bana öğretilmiş olanı tekrarlayarak, "Biz Stryderler buralıyız," diyorum.

"Doğru. Burası eski Stryder Çiftliği. Sen oraya bir kez gittin ama eminim hatırlamıyorsundur. Sanırım on sekiz aylıktın." Babam gülüyor. "Başlangıçtan beri orası Stryderlar'ın toprağıydı...."

Sonra resmin anısı. Birlerce kere, görmeden baktığı o resim, iv,ılı beyazdı ama artık iyice solmuş, gri olmuştu. Bozkırda, bir I ı lanın kenarında, küçük, tahtadan bir köy evi. Ön planda eğri Bğğrğ bir tel örgü. Tel örgüyle ev arasında birkaç tane ata benzer |I kil ve en arkada o tanıdık silüet...

Resmin beyaz pervazının üstüne kalemle yazılmış birkaç kelline vardı:

Stryder Çiftliği, 1904, sabah gölgesinde.

Alçak sesle, "Picacho Peak'in sabah gölgesinde," dedim. Sharou'ı hiç bulamamış olsalar bile o bunu keşfetmiştir. Jared'ı bulacağından eminim. O benden daha akıllıdır ve elinde resim var. Helki de o cevabı benden önce gördü. Jared çok yakında olabilir.

Bu düşünce onu o kadar heyecanlandırdı ve öyle derin bir ı izlem duydu ki, kara duvar tümüyle kaydı ve önüm açıldı.

Şimdi bütün yolculuk gözlerimin önüne serilmişti. Melanie, Jared ve Jamie'nin, sadece geceleri, gösterişsiz, çalıntı arabala-ıında, kırlarda dikkatle ilerleyişlerini görüyordum. Bu haftalar sürmüştü. Melanie'nin, kent dışında, ağaçlık bir yerde onları bıraktığını gördüm. Burası onların alışık olduğu boş çölden çok farklıydı. Jared ile Jamie'nin saklanıp bekleyecekleri soğuk

orman, bazı bakımlardan daha güvenli görünmüştü. Burada ağaçlar sık ve bol yapraklıydı. Birçok şeyi saklayabilirlerdi. Çölde ise ağaçlar seyrek ve çıplaktı. Orada hiçbir şey saklanamazdı. Ayrıca, bu orman, yabancı kokulan ve sesleriyle çölden daha tehlikeliydi.

Sonra ayrılık anı geldi. O kadar acı vericiydi ki, onu yaşamak istemediğimiz için atladık. Sonra, Melanie'nin içinde saklandığı terk edilmiş bina görüldü. Buradan karşıdaki evi gözetleyerek şansın yüzüne gülmesini bekliyordu. Orada, duvarların arkasında, ya da bodrumda, Sharon'ın saklanıyor olabileceğini Umuyordu.

Melanie, bunu görmene izin vermemeliydim, diye düşündü. Ne kadar yorgun olduğu sesinden belliydi. Anıların hücumu, düşünceler ve bunların içerdiği tehditler onu yormuştu. Onlara Sharon'ı nerede bulacaklarını söyleyeceksin. Onu da öldüreceksin.

"Evet," diye yüksek sesle düşündüm. "Görevimi yapmalıyım."

Niçin, diye mırıldandı. Bu sana nasıl bir mutluluk verecek? Sesi neredeyse uykulu gibiydi.

Onunla tartışmak istemediğim için bir şey söylemedim. Önümüzdeki dağ, olduğundan daha büyük görünüyordu. Birkaç dakika sonra dibinde olacaktık. Küçük bir mola yeri, bir market ve ayaküstü bir şeyler yenebilecek bir lokanta görünüyordu. Lokantanın yanında, karavanlar için, beton bir alan vardı. Burada birkaç karavan vardı. Yaklaşan yaz sıcakları, buralarda hayatı güçleştiriyor olmalıydı.

Şimdi ne olacak, diye merak ettim. Geç bir öğlen yemeği ya da erken bir akşam yemeği için burada durmalı mıyım? Yoksa benzin depomu doldurup bir an önce yeni keşiflerimi Avcı'ya anlatmak için Tucson'a doğru yoluma devam mı etmeliyim?

Bu düşünce o kadar iticiydi ki, aniden boş midem isyan etti ve çenem kilitlendi, içgüdüsel olarak trene basıp yolun ortasında durdum. Şanslıyım. Arkadan bir araba gelip bana çarpmadı. Durup bana yardım teklif edecek, ilgi gösterecek bir şoför de yoktu. Çünkü şu anda otoyol boştu. Güneş asfalta vuruyor, kimi yerlerini parlatıp kimi yerlerini görünmez kılıyordu.

Kendi yolumda yürümem ve davama hizmet etmeye devam edişim hır ihanet olarak algılanmamalıydı. İlk lisanımda, bizim asıl gezegenimizde, yaratıldığımız o yerde, konuşulan dilde ihanet ve hain kelimeleri yoktu. Hatta sadakat kelimesi bile yoktu çünkü karşıtı var olmadıkça bir kelimenin anlamı olamazdı.

Ama ben, Avcıyı düşününce büyük bir suçluluk duyuyordum. Bildiklerimi ona söylemek yanlış olacaktı. Yanlış, ama nasıl yanlış olabilir? Kendi düşünceme şiddetle karşı çıkıyordum. Eğer burada durup, sahibimin baştan çıkarıcı önerilerini dinlersem, gerçek bir hain olacaktım. Bu mümkün değildi. Ben bir ruhtum. "%>

Ama sekiz yaşamım boyunca arzuladığım her şeyden çok daha güçlü bir biçimde, istediğim şeyin ne olduğunu biliyordum. Güneşe karşı gözlerimi kırıştırdığımda Jaredin yüzü kirpiğimin arasında dans ediyordu. Bu kez gördüğüm Melanie'in anısı değildi; onun anısından benim hatırladıklarındı. Beni hiçbir şeye zorlamıyordu. Kararımı vermeme beklerken, kafamın içinde görünmüyordu bile. Sanki böyle bir şey mümkünmüş gibi onun nefesini tuttuğunu hayal ettim.

Kendimi bu bedenim isteklerinden koparamıyordum. Bu bendim. Ben olmak yolunda en fazla çaba harcadığım andan daha fazla bendim. Ben mi istiyordum, o mu? Şu anda bu ayırımın önemi bile yoktu.

Ayağımı gaz pedalına uzattım ve yavaşça dağın gölgesindeki küçük markete doğru hareket ettim. Yıpılacak tek bir şey vardı.

W

^ijoh SÂııuno

Elektrikli çingirak çaldı. Markete yeni bir müşterinin girdiğini haber veriyordu. Suçlu suçlu çevreme baktım. Bir rafın önünde durup üstündekileri incelemeye başladım. Aradığımız şey buradaydı. Ara sıra başımı kaldırıp sağa sola bakıyordum.

Melanie, cani gibi davranmayı bırak, diye öğütledi.

Kısaca, hiçbir şey gibi davrandığını yok, diye cevap verdim.

Ellerim terlemişti. Üşüyordu. Ama küçük dükkân epey sıcaktı. Gürültüyle çalışan havalandırma aygıtı, geniş pencerelerden içeri dolan güneş ışınlarıyla baş edemiyordu.

Hangisi? diye sordum.

Daha büyük olanı, dedi.

Zaten iki tane vardı. Daha büyük olan paketi aldım. Bu benim taşıyabileceğimden kesinlikle daha fazla şey alabilecek olan, kumaş bir torbaydı.

Köşeyi dönüp su şişelerinin bulunduğu rafın yanına gittim.

Melanie karar verdi: IÇ galon taşıyabiliriz. Bu bize üç gün dayanır ve böylece, bu üç gün boyunca onları arayabiliriz.

Derin bir nefes aldım. Kendime, bu işe devam etmeyeceğimi telkin etmeye çalışıyordum. Sadece yolu bulmak amacıyla ondan daha fazla ayrıntı öğrenmek çabasımdaydım, o kadar. Her şeyi öğrenince, birini, belki benim başıma sardıklarından daha az itici olan başka bir Avcıyı, bulup bu bilgileri ona aktaracaktım, içimden, görevimi hakkıyla yapmaya çalıştığımı tekrarlayıp duruyordum.

Benim kendimi kandırmak için beceriksizce çabalayışım o kadar zavallıcaydı ki, Melanie buna hiç aldırmıyor, hiç endişelenmiyordu. Avcı'nın da beni uyarmış olduğu gibi, benim için artık çok geç olmalıydı. Belki araba yolculuğu yerine mekiği tercih etmeliydim. *

Melanie, Çok mu geç? Umarım öyledir, diye homurdandı. Ben sana istemediğin hiçbir şeyi yaptırمام. Elimi bile kaldıramam. Düşüncesi, hüsrarla inledi.

Melanie'nin çok istediği gibi, su şişelerine uzanacağıma, kalçamın üstünde duran elime baktım. Onun sabırsızlığını, harekete geçmeyi ve varlığımın, kısa bir ziyaretten başka bir şey değilmiş, boşa harcanmış bir zaman dilimi geride kalmış gibi, yeniden yollara düşmeyi ne kadar istediğini hissedebiliyordum.

Buna karşılık zihinsel planda homurdandı ve tekrar iş başına döndü. Haydi, diye ısrar ediyordu. Yola çıkalım! Biraz sonra hapa kararacak.

Plastik torba içine vakumlanarak paketlenmiş su şişelerinin en büyüğünü raftan çektim. Neredeyse yere düşüyordu. Alt raflardan birinin kenarında yakaladım. O kadar ağırdı ki, bir an kollarım koştum sandım.

Yüksek sesle, "Benimle dalga geçiyor olmalısın!" dedim.

Sus!

Dükkanındaki diğer müşteri, kısa boylu, kambur bir adam, "Bir şey mi dediniz?" diye sordu.

Onunla göz göze gelmekten kaçınarak, "Şey..bir şey yok!" diye söylendim. "Bu umduğumdan ağır." *

Adam, "Yırdım etmemi ister misiniz?" diye sordu.

Telaşla, "Hayır, hayır," diye cevap verdim. "Daha küçük bir şişe alacağım."

Adam, patates cipsi seçmeye çalışıyordu. Tekrar cips torbala-rıyla ilgilenmeye başladı.

Melanie, Hayır, daha ufak bir paket almayacaksın, diye hatırlattı. Uru bundan daha ağır yükler taşıdım. Sonra, sinirli sinirli, Senin yu. ünden hamladık, Göçebe, diye ekledi.

Adımı ilk defa kullanmış oluşu hoşuma gitmişti. Özür dilerim, diye cevap verdim. Ağırlığı bacaklarına ver.

Su paketiyle mücadele ediyor, onu ne kadar süre taşıyabileceğimi merak ediyordum. En nihayetinde bu ağır paketi, hiç değilse ön taraftaki kasaya kadar götürmeyi başardım. Torbayı Suyun üstüne koydum ve en yakın raftan bir kutu Granola çubuğu, bir paket çörek ve bir torba cips aldım.

Su, çölde yiyecekten çok daha önemlidir. Zaten ancak bu kadar tanıyabiliriz...

Ben açım, diye onun sözünü kestim. Ve bunlar hafif. Bir harita al, diye buyurdu.

Onun istediği topografya haritasını da, diğer öteberinin yanına, tezgâhın üstüne koydum. Bu haritanın bir işe yaramayacağından emindim.

Beyaz saçlı, güler yüzlü bir adam olan memur, barkodları tararken, tatlı bir sesle, "Dağda yürüyüşe mi çıkacaksınız?" diye sordu.

"Dağ çok güzel."

Eliyle işaret ederek, "Yol şuradan başlıyor," dedi.

Hemen, "Yolu bulurum," diye cevap verdim. Tezgâhın üstünde dengesiz bir biçimde duran ağır paketi aldım.

"Hava kararmadan aşağı inmeye başla, şekerim. Kaybolmak istemezsin, herhalde."

"Öyle yapacağım."

Melanie bu iyi kalpli ihtiyarı zehirlemeyi düşünüyordu.

Ona, bana kibar davrandı, beni düşündü, diye hatırlattım.

Siz insanı ürkütüyorsunuz, dedi. Hepiniz böylesiniz. Hiç kimse size yabancılarla konuşmamanızı söylemedi mi?

Büyük bir suçluluk duygusuyla, bizim aramızda yabancı yoktur, dedim. Melanie konuyu değiştirerek, Satın alınan şe)'lere para ödeme-

meyi anlayamıyorum, dedi. Para ödenmediğine göre, barkodları taramak ile işe yarıyor? Envanter kayıtları için, elbette. Yeni mallar sipariş edeceği zaman, aldığımız her şeyi hatırlaması mı gerek? Ayrıca, herkes çok dürüst olduğunda, paraya ne gerek var? Durakladım. Aynı suçluluk duygusunu o kadar güçlü bir biçimde tekrar hissettim ki, fiziksel bir acı bile duydum. Benden başka herkes, tabii.

Melanie, benim güçlü duygularımdan endişelenip fikrimi değiştirmemden korktu. Benden uzaklaştı ve bu dükkândan çıkıp amaca yönelme arzusuna odaklandı. Onun telaşı içime aktı ve daha hızlı yürümeye başladım.

Marketten aldıklarımı arabaya kadar taşıyıp sağ ön kapının yanına bıraktım. "Size yardım edeyim."

Telaşla doğruldum. Dükkândaki diğer adam, elinde plastik bir torbayla, yanımda duruyordu.

"Ah, teşekkür ederim," diyebilirdim sadece. Kulaklarımın arkası zonkluyordu.

Adam eşyalarımızı arabaya yüklerken bekledik. Melanie koşmak ister gibi gerilmişti. Korkacak bir şey yok. Kibarlık yapıyor.

Adamı kuşkuyla izlemeye devam etti.

Adam kapıyı kapatırken, "Teşekkür ederim," dedim.

"Benim için zevkti."

Dönüp bize bakmadan yürüdü ve arabasının yanına gitti.

Yerime oturup elime cips torbasını aldım.

Haritaya bak, dedi. O adam gözden kaybolana kadar bekle.

Ona, kimse bizi gözetlemiyor, dedim. Ama içimi çekerek hari— tayı açtım ve cipsleri tek elle yemeye başladım. Nereye gittiği— miz konusunda bir fikir sahibi olmak iyi olacaktı.

Ona, nereye gidiyoruz? diye sordum. Yola nereden başlayacağımı— zt bulduk, bundan sonra ne yapacağız?

Çevrene bak, diye buyurdu. Eğer onu buradan göremezsek, tepenin güney tarafını deneriz. Neyi göreceğiz?

Ezberlediği bir görüntüyü önüme koydu. Bu eğri büğrü bir çizgiydi. Birbirine yakın dört zikzak vardı. Beşinci zikzak-

104 İSE KIRILIR GİBİ, GARİP BİR ŞEKİLDE BİTİYORDU. ŞİMDİ ONU, GÖRMEYİ GEREKTİĞİ GİBİ GÖRÜYORDUM. DÖRT TANE SARP TEPE VE SANKİ KIRIK GİBİ GÖRÜNEN BEŞİNCİSİ...

KUZEY UFKUNDA, DOĞUDAN BATIYA DOĞRU, DAĞIN SİLÜETİNİ İNCELİYORDUM. O KADAR KOLAYDI Kİ, DOĞRU OLAMAZMIŞ GİBİ GELİYORDU. SANKİ O ÇİZGİLERİ, KUZEY DOĞU UTKUNU OLUŞTURAN DAĞI GÖRDÜKTEN SONRA, BEN ÇİZMİŞTİM.

MELANİE, HEYECANDAN, NEREDEYSE ŞARKI SÖYLÜYORDU. İŞTE BURASI! HAYDİ GİDELİM! ARABADAN İNİP YÜRÜMEYE BAŞLAMAMI İSTİYORDU. BAŞIMI İKİ YANA SALLAYIP TEKRAR HARİTANIN ÜSTÜNE EĞİLDİM. DAĞ SİLSİLESİ O KADAR U/AK GÖRÜNÜYORDU Kİ, ONULA ARAMIZDA KAÇ KİLOMETRE OLABİLECEĞİNİ TAHMİN EDEMİYORDUM. BU PARK YERİNDEN YÜRÜYEREK YOLA ÇIKIP BOZKIRA DALMAYA NİYETİM YOKTU. BUNU ANCAK BAŞKA HİÇBİR SEÇENEĞİM YOKSA YAPABİLİRDİM.

PARMAĞIMLA HARİTANIN ÜSTÜNDEKİ İNCE ŞERİDİ izleyerek; MANTIKLI OLALIM, DİYE ÖNERDİM. BU İNCE ŞERİT, ADI BELİRTİLMİYEN BİR YOLDU. BU YOLA, DOĞUYA DOĞRU BİRKAÇ KİLOMETRE İLENDE, OTOYOLDAN GİRİLİYOR VE SONRA DAĞLARIN GENEL DOĞRULTUSUNDA DEVANI EDİYORDU.

MELANİE RAHATTI. KESİNLİKLE ÖYLE, DİYE ONAYLADI. AMA İİE KADAR ÇABUK HAREKET EDERSEK O KADAR İYİ OLUR.

TOPRAK YOLU KOLAYCA BULDUK. SEYREK ÇALILIKLARIN ARASINDA TOZLU, SOLUK BİR LEKE GİBİYDİ. GENİŞLİĞİ, ANCAK TEK BİR ARACIN GEÇEBİLECEĞİ KADARDI. DAHA CANLI BİTKİLERİN YAŞADIĞI BAŞKA BİR BÖLGEDE OLSA, KULLANILMAYA KULLANILMAYA BU YOLU OTLAR BÜRÜRDÜ, DİYE düşündüm. ÇÖL BİTKİLERİNİN kendiliklerinden YEŞERMELERİ İÇİN ONLARCA YIL GEREKİRDİ. YOLUN GİRİŞİNE PASLI BİR ZİNCİR GERİLMİŞTİ. BU ZİNCİR, BİR

TARAFTA TAHTA BİR KALASA TUTTURULMUŞ, DİĞER tarafta İSE, YİNE TAHTA BİR KALASA, GEVŞEK HIR biçimde BAĞLANMIŞTI. KOŞARAK GİDİP ZİNCİRİ ÇEKTİM. HEMEN ÇÖZÜLDÜ. DİĞER KALASIN YANMA YİĞDİKTAN SONRA MOTORU hâlâ ÇALIŞAN ARABAMA KOŞTUM. UMARIM, KİMSE YARDIM ÖNERMEK için DURMAZ, DİYE DÜŞÜNÜYORDUM. BEN TOZLU YOLA GİRİP ZİNCİRİ YERME TAKIP DA ARABAMA dönene KADAR OTOYOLDAN KİMSE GEÇMEDİ. ARKAMIZDAKİ ASFALT YOL KAYBOLUNCA İKİMİZ DE rahatladık. SÖZ-

lerle ya da sessiz kalarak, yalan söylemek zorunda kalacağın^»* kimse kalmadığı için memnundum. Yalnızken kendimi daha ^T-^L döneke hissediyordum. Melanie, hu hoş arazinin ortasında kendisini evindeymiş gih^^ hissediyordu. Çevremizdeki dikenli bitkilerin hepsinin adınra biliyordu. Kendi kendine onların adlarını mırıldanıyor, onların eski dostlar gibi selamlıyordu.

Kreozot, okotillo, kolla, Frenk inciri, inesküt...

Otoyoldan ve uygarlığın tuzaklarından uzaklaşınca, çöl, Melanie için sanki yeni bir hayat biçimi oluvermişti. Arabamız bı 1 toprak yol için gereken yükseklikte değildi. Çukurların üstünden geçerken her sarsılışımızda bunu düşünüyordum. Bun^=ı rağmen arabanın hızı hoşuna gidiyordu ama arabadan inip sıcaktan kavrulmakta olan çölün güvenliği içinde uzun adımlarını koşmayı özlediğini hissediyordum.

Bana kalırsa kısa bir süre sonra yürümek zorunda kalacaktı^Bc ama bunun onu tatmin edeceğini sanmıyordum. Onun asıl öz lemini hissedebiliyordum. Özgürlük. İsteddiği gibi, sadece kenı^Bı iradesine bağlı olarak bedenini kapıp koyuvermek istiyordu. Bir an, bedensiz bir hayatın nasıl bir zindan olduğunu görmek içiavi kendime izin verdim. İçeridesin ama seni saran kalıbı etkileye=-miyorsun. Bir kapana sıkışmış gibisin. Hiçbir seçeneğin yok.

Ürperdim ve dehşetle karışık bir acıma duygusundan kuc -tulumak için tekrar bozuk yola odaklandım. Başka hiçbir sahicin kendi konumumla ilgili böyle bir suçluluk hissetmeme nede n olmamıştı. Gerçi hiçbirini, kalmakta ısrar edip durumdan şikâye^^t de etmemişlerdi.

İlk anlaşmazlığımızı yaşadığımızda, güneş batıdaki tepelet e iyice yaklaşmıştı. Uzun gölgeler yolda garip şekiller oluşturı=r-ı-yor, taşları ve çukurları görmeyi zorlaştırıyordu.

Daha doğuda başka bir yükselti gördüğümüzde, Melanie se^_--vinçle, işte omda, diye haykırdı. Bu, yumuşak bir silüeti olan bir kayaydı. İnce uzun bir parmak gibi gökyüzüne yükseliyordu.

Hemen çalılıkların arasına sapmak istedi. Arabaya ne olaca^şii umurunda değildi.

Yavaşladım. Elini, kontrol panelinde farların düşmesini arıyordu.

Melanie, aklım mı kaybettin, diye tısladı. Burada farların nasıl görüneceğini hiç düşündün ün'i? Mutlaka bizi bir gören olur. Peki, şimdi ne yapacağız? Dua edelim de koltuk arkaya yatabilsin..

Çöl gecesinin karanlık boşluğunun ortasında vitesi boşa alıp arabada uyumaktan başka seçenek olup olmadığını düşünmeye başladım. Melanie başka hiçbir seçenek bulamayacağını bildiği için sabırla bekliyordu.

Ona, biliyorsun, bu delice bir şey, dedim. Geri vitesine takıp analı-tarı çevirerek motoru durdurdum. Baştan sona delice. Buralarda kimse olamaz. Hiçbir şey bulamayacağız. Onları ararken tamamen kaybolacağız. Yapmayı planladığımız şeyle, hiçbir yedek planımız ve dönüş yolumuz olmadan yaya olarak sıcağın içine dalmakla, ilgili soyut bir fiziksel tehlike hissediyordum. Melanie'nin tehlikeyi çok daha iyi anladığım biliyordum. Buna rağmen çizgilerin gen kalanını bana göstermiyordu.

Suçlamalarıma cevap vermedi. Bu sorunların hiçbirini onu rahatsız etmiyordu. Daha önce yaşadığım hayata döneceğine, yaşamının sonuna kadar bozkırda tek başına dolaşmayı tercih edeceği belliydi. Avcı'nın tehdidi olmasa bile, onun seçimi yine bu olurdu.

Koltuğun arkasını mümkün olduğu kadar geriye yatırdım. Rahat bir uyku çekmeyi mümkün kılacak kadar geriye gitmiyordu. Uyuyabileceğimi sanmıyordum. Ama üstünde kafa yormayı kendime yaskladığım o kadar çok şey vardı ki, zihnim bomboştü.

Gözlerimi yumdum ve gözkapaklarımla simsiyah gece arasında çok az bir fark olduğunu hissettim. Bu kadar kolay uykuya dalacağımı hiç ummuyordum.

Susuzluk'

Yüksek sesle, "Tamam," dedim. "Sen hakM. m. ~ydm, sen haklıydın!" Çevremde kimse yoktu.

Melanie, "Ben sana söylemiştim," demiyor*:---*du. Evet, kelimelerle söylemiyordu ama sessizliğinden beni s« m -çladığını hissediyordum.

Artık arabanın bana bir yararı yoktu ama —^v— ine de dışarı çık-
mayı istemiyordum. Benzin bitince onun bir - ^üre kendi hızıyla
gitmesine izin vermiştim. Biraz sonra, son fcrs» -üyük yağmurdan
kalan, sığ bir su birikintisinin içine saplanaraM^z durdu. On cam-
dan, uçsuz bucaksız düzlüğü seyrediyordum Paniğe kapılmış-
tım. Mideme kramplar saplanıyordu.
Yola çıkmalıyız, Göçebe. Hava gittikçe d _ ha fazla ısınacak.
10

İnat edip ikinci işaretin dibine kadar gitmek i_ -« 7in, bir depo ben-
zinin dörtte birini harcamış olmasaydım, bu 1—mımlu dere yatağı-
nın çok ötesine kadar gitmiş ve bir sonraki ht^ -<^_3efimize çok daha
fazla yaklaşmış olacaktık. İkinci işarete ulaştık ^^Şımızda, üçüncü-
nün oradan görünmediğini anlamış ve gelddi. ^^"nmiz yoldan geri
dönmek zorunda kalmıştık Benim yüzümden- —»•>, artık yolumuza
yürüyerek devam etmek zorundaydık. Su şi «.derini birer birer
torbaya yerleştirdim. Çok yavaş hareket ediy <_z^rdum. Geri kalan
Granola çubuklarını da torbaya yerleştirdim^ _ Bu sırada, Mela-
nie acele etmem için sızlanıyor, onun telaşı d ?EUİfçünrviemi güçleş-
tiriyordu. Hiçbir konuya odaklanamıyor, ne yapacağımızı bile
düşünemiyordum.

Ben, kaskatı kesilmiş bedenimle, hantal ~1 M 111 1 il 11 araba-
dan inene kadar, haydi, haydi, haydi, diye söy T «_-nip durdu. Doğ-
rulunca sırtım zonklamaya başladı. Bu, tor- 1_—rsanın ağırlığından
değil, dün gece son derece rahatsız uyumuş İmamdan kaynak-
lanıyordu. Torbayı taşımak için omuzların1» n kullandığımda o kadar ağır olmadıklarını fark
ettim.
Şimdi arabayı gizle, diye emretti. Hayalin <^ ~>e, beni, çevredeki
m

çalılardan ve çöl bitkilerinden dikenli dallar koparıp bunları gümüş rengi arabanın üstüne
yığarken görüyordu. "Niçin?"

Ses tonundan, bunun nedenini anlamadığım için çok aptal olduğumu düşündüğü belli
oluyordu. Kimse bizi bulmasın diye.

Ama ya ben bulunmak istiyorsam? Ya burada sıcak ve tozdan başka bir şey yoksa? Evimize
dönmek için hiçbir olanağımız yok!

Bana, San Diego'daki boş apartman dairesi, Avcı'nın en küstah yüz ifadesi, haritada Tucsou'ı
gösteren nokta gibi, soğuk ve neşesiz görüntüler sunarak, Evimize mi? diye sordu. Bu
görüntülerin arasına, yanlışıklıkla, kızıl kanyonun, insana neşe veren, kısacık bir görüntüsü de
karışmıştı. Evimiz neresi olabilir?

Onun önerisini duymazdan gelerek arabaya döndüm. Zaten çok ileri gitmiştim. Geriye dönmek
konusundaki bütün ümitlerimden vazgeçecek değildim. Belki birisi önce arabayı, sonra da beni
bulabilirdi. Beni kurtaran insana, kolayca ve açık yüreklilikle, burada ne yaptığımı
anlatabilirdim. Yolumu kaybettiğimi söyledim. Yolumu ve...kontrolümü...ve aklımı
kaybetmiştim.

Bir süre dere yatağını izledim. Bedenimin alışık olduğu uzun adımlarla yürüyordum.
Üniversiteye gittiğim zamanlar kaldırımlarda böyle yürümüyordum. Bu benim yürüyüşüm
değildi. Hiç değildi. Ama üzerinde yürümekte olduğum eğri büğrü yüzeye uygundu ve büyük
bir hızla ilerliyordum. Buna, önce şaşırdım, sonra alıştım.
İssız bozkıra ilerlerken, 'Ya bu yoldan geçmeseydim ne olacaktı?' diye merak ediyordum. Ya,
Şıfacı Fords hâlâ Chicago'da olsaydı, ya yolum buralara, onların bu kadar yakınına düşme-
seydi, o zaman ne olacaktı?

O heyecan, o telaş ve Jared ile Jamic'nin burada, bu ıssız bozkırın bir yerinde olabilecekleri düşüncesi, bu saçma plana itiraz etmemi imkânsız hale getirmişti.

Melanie, emin değilim, diye itiraf etti. Onları bulmayı daha önce deneyebilirdim ama diğer ruhlar ortalıkta dolaşırken korkuyordum. Hâlâ da korkuyorum. Sana güvenerek ikisinin de ölümüne neden olabilirim.

Bu düşünce ikimizi de ürküttü.

Ama burada, onları bulmak bu kadar yakın olmak. . . Onları bulmayı denemem gerek, diye düşünmemek neden oldu. Lütfen. Şimdi, birden bana rica etmeye, yavaş dıvarmayla başlamıştı. Düşüncelerinde hiçbir meydan okuma yoktu. Lütfen bunu, onları incitmek için kullanma. Lütfen.

"Onları incitmezdim istemiyorum. Bunu istesem bile yapabilir miyim, bilmem. . . Bunu yazıma yazmamı istemiyorum. . ."

Ne? Bunu yazmamı istemiyorum? Kaçmağına mı tercih ederim, öyle mi? Bir iki kaçak itirazı AVCL Tlar'a teslim etmektense, ölmeyi mi tercih ederim?

Bu düşünce iki mizansen birde ürküttü. Ama bu düşünce karşısında gösterdiğim onu rahatlatmış, beni ise korkutmuştu.

Dere yatağı kurulara yönetilince, Melanie onun oluşturduğu patikadan ayrılıp uzak bir hat izleyerek üçüncü işarete ulaşmamızı önerdi. Üçüncü işaret, kayalık dağın doğusunda, bir şeyi gösteren bir parmağı İli gibi bulutsuz gökyüzüne uzanan ince uzun çukurtuydu.

Arabadan inmek için direndiğim gibi, dere yatağından ayrılmak da hoşuna gitmemişti. Bu dere yatağını geriye doğru izleyerek toprak yüzünü, onu izleyerek de otoyola ulaşabilirdim.

Çok uzun bir süre "Geri dönün" diye gürledi ama bu dere yatağından ayrılmak için ayrıldım, resmen, yolumu kaybetmiş sayılırdım.

Bana inan, Göçerler. Jebel Ayr -'i bulacağız. Ya da o bizi bulacak.

İçimi çekerek ben yatağından ayrıldım hepsi birbirinin tıpa tıp aynı olan çalılıkların arasından dalarken, eğer hâlâ hayatlıysa, diye ekledim. İnan mıyım benin için yabancı bir kavram. Onu anlayabildiğime emin değilim.

O zaman güven. Yapabilir misin?

Kime? Sana mı? "Güldün" diye nefes aldığım zaman, sıcak hava boğazımı yakıyordu.

Konuyu değiştirmek gerek, dedi. Belki de hava kararmadan onları göreceğiz.

İkimiz de aynı şeyleri düşünüyorduk. İkimizin anılarında da,

bir çocuğa ve yetmiş beş yaşındaki bir esrere ait olan iki yüz vardı. Daha hızlı yürümeye başladığımda, bunun benim denetimimde olup olmadığından emin değildim.

Hava gittikçe daha tazla, daha fazla ve daha fazla ısıyordu. Terden saçlarım başıma yapışmıştı. Açık sarı tişörtüm sırlıklam olmuştu ve tenime değdikçe beni rahatsız ediyordu.

Öğleden sonra rüzgâr çıktı. Yerdeki kumlan havaya savurup yüzüme gözümü üflüyordu. Kuru hava terimi emiyordu. Saçlarımın arası toz ve kumla dolmuştu. Tişörtüm kurumuş, esen rüzgârla, yelken gibi şişiyordu. Tuzlu terim kuruyunca kumaş karton gibi olmuştu. Yürümeye devam ediyordum.

Melanie daha az su içmemi istiyordu. İçtiğim her yudum suya düşmanca yaklaşıyor, ertesi gün daha fazla suya ihtiyacımız olacağını söylüyordu. Ama bugün onun sözünü yeterince dinlemediğim. Artık dinlemek istemiyordum. Susadıkça su içiyordum.

Bacaklarım beni ileri götürüyordu. Ama ben hiç bunun farkında değil gibiydim. Düzenli ve hafif ayak seslerim bir arka plan müziği gibi geliyordu.

Çevrede görülmeye değer hiçbir şey yoktu. Çalılar birbirinin aynıydı. Boşluktaki bu tekdüzelik adeta başımı döndürmüştü, beni sersemletmişti. Sadece, dağların, ufukta, soluk gökyüzü üzerindeki silüetini görüyordum. İki üç adımda bir dikkatle baktığım bu silüeti öylesine ezberlemiştim ki, gözü kapalı çizibilirdim.

Manzara olduğu yerde donmuş gibiydi. Sürekli olarak başımı sağa sola çevirip sanki son adımından sonra perspektif değişmiş olabilirdim gibi, dördüncü işareti arıyordum. Bu işaret, bir parçası eksik olan, kubbe biçiminde bir tepedydi. Melanie bu sabah bana, onun yanından aşağı doğru inen kavisini göstermişti. Onun son ipucu olduğunu umuyordum. O zaman, buraya kadar gelebilmiş olmak bizim için büyük bir şans olacaktı. Ama Melanie'nin benden baskı şeyler de sakladığını ve yolumuzun sonunun henüz çok uzakta olduğunu hissediyordum.

İkinci boyunca Granola çubuklarını kemirdim. En sonuncuyu yediğimi fark ettiğimde çok geç kalmıştım.

Güneş batınca, gece karanlığı yine dünkü kadar büyük bir hızla çöktü. Melanie buna hazırlıklıydı ve duracak bir yer aramaya başlamıştı bile.

Burada, dedi. Kaktüslerden mümkün olduğu kadar uzak olmalıyız. İnsan uykusunda sağa sola dönerken çarpabilir.

Zayıf ışıkta tombul kaktüse baktım. Kalın bedeni, kemik rengi iğnelerle kaplıydı. Tüylere kabarmış bir kürke benziyordu. Burada, yerde mi uyumamı istiyorsun?

Başka bir seçenek görebiliyor musun? Benim paniğe kapıldığımı hissetmişti. Sanki bana acınıyordu. Yumuşadı. Bak, bu arabada uyumaktan daha iyi. Hiç değilse düz. Hava çok sıcak olduğu için hiçbir çöl yaratığı, bedeninin ısınısını hissedemez ve. . .

Yüksek sesle, "Çöl yaratığı mı?" diye sordum. "Çöl yaratığı mı?"

Melanie'nin anılarında kısa kısa, ölümcül böceklerin ve kıvrılıp halka olmuş yılanların tiksinti verici görüntüleri canlandı.

Endişelenme. Melanie beni sakinleştirmeye çalışıyordu. Ben ise, aşağıda kumların içinde saklanıyor olabilecek her türlü yaratıktan mümkün oldukça uzaklaşabilmek için ayak parmakları ucunda yükselmıştim. Gözlerim bir kaçış yolu bulabilmek için karanlığı tarıyordu. Önce sen onu rahatsız etmedikçe hiçbir yaratık seni rahatsız etmez. Buradaki diğer şeylerden çok da büyük değilsin.

Düşüncelerimizde, bu kez, leş yiyen orta boy bir kır kurdunun anısı şimşek gibi çaktı.

Hâlâ akımdaki karanlık topraklardan korktuğum halde, dizlerimin üstüne çökerek, "Harika," diye inledim. "Vahşi köpekler tarafından parçalanacağım! Bunun böyle...bu kadar basit bir biçimde sonuçlanacağını kim tahmin edebilirdi? Ne kadar beklenmedik bir şey! Buğulu gezegendeki canavarların pençesinde ölebilirdim! Bunun hiç olmazsa bir onuru olurdu. Ama kurtlar tarafından parçalanmak!

Melanie'nin bana cevap verirken kullandığı ses tonu, onun gözlerini devirdiğini düşünmemeye neden öldü. Bebekgibi davranmayı bırak. Hiçbir hayvan seni yemez. Şimdi yat ve biraz dinlen. Yarın bugünden daha zorlu olacak.

"Bu güzel haber için teşekkür ederim," diye homurdandım. Giderek bir zorbaya dönüşüyordu. Bu bana insanlar arasında yaygın olan bir atasözünü hatırlattı: Elini verirken, kolunu kaptırırsın. Ama ne kadar yorgun olduğumun farkında değildim. Gönülsüzce yere otururken, yere uzanıp gözlerimi kapamak için birden büyük bir istek duydum.

Sanki birkaç dakika sonra şafak söktü ve ortalığı, gözleri kör eden bir aydınlık kapladı. Hava hemen ısınmış, ben de terlemeye başlamıştım. Uyandığimde taş toprak içindeydim. Sağ kolum bedenimin altında ezilmişti ve hiçbir şey hissetmiyordu. Giysilerimi silkeleyip su almak için torbama uzandım.

Melanie bunu onaylamadı ama onu duymazdan geldim. Dolu ve boş şişelerin arasında, son olarak yarısını içtiğim şişeyi aradım. Bu arada birden, hır şey fark ettin.

Korkuya kapılarak saymaya başladım. İki kez saydım. Boş şişelerin sayısı dolu olanlardan iki fazlaydı. Suyun yarısından fazlasını içmiştim.

Sana çokJazla su içtiğini söylemiştim.

Ona cevap vermedim ve su içmeden torbayı omzuma astım. Ağzım kupkuru ve kumlu. Hissettiğim safra tadı korkunçtu. Bunu düşünmemeye çalıştım; zımpara gibi olan dilimi tozlu dişlerimin üstünde dolaştırmayı bırakıp yürümeye başladım.

Güneş ufukta yükselip, kızgın ışınlarını daha dikey olarak göndermeye başladıkça, midemin sesini duymazlıktan gelmek gittikçe güçleşiyordu. Belirli aralıklarla buruluyor ve kasılıyor, gelmeyen yiyecekleri bekliyordu. İkinci olduğunda, açlık, artık kontrol edilemez olmaktan çıkmış ve acıya dönüşmüştü.

Melanie bana, bu bir şey değil, daha aç olduğumuz günler oldu, diye hatırlatıyordu.

Ona, senin daha aç olduğun günler olmuştur, diye cevap verdim. Şimdi onun ne kadar dayanıklı olduğu konusundaki anılarını dinleyecek durumda değildim.

Ümidimi yitirmeye başladığım sırada, bir müjdeyle karşılaştım. Sık sık yaptığım gibi, başımı isteksizce ufka çevirdiğimde, küçük tepelerden oluşan kuzey ufkunun ortasında, bir ampule benzeyen o kubbe beliriverdi. Sadece eksik parça görünmüyordu. Sanki bu avantaj puanında hır eksi işareti gibiydi.

İlerleme kaydetmiş oluşumuza benim kadar Melanie de sevinmişti. Yakındayız, dedi.

Adımlarımı hızlandırarak kuzeye yöneldim. Bir sonrakini kaçırma! Onun bu sözleri üzerine

hemen başımı sağa sola çevirerek çevreyi gözden geçirmeye başladım. Oysa bu kadar erken aramaya başlamanın işe yaramayacağını biliyordum.

Doğuda olması gerekiyordu. Kuzey, sonra doğu, sonra yine kuzey. Kroki böyleydi. Bacaklarım yorgunluktan gittikçe ağır-laşıyordu. Ama yeni bir işaret bulma hevesi beni ileri doğru sürüklüyordu. Yavaşladığım zaman, yoluma devam etmem için Melanie beni teşvik ediyor, beni yüreklendirecek şeyler söylüyor, hareket edemez hale geldiğimde, Jared ve Jamie'yi düşünüyordu. Yürümeye devam ediyor, Melanie'nin onayı olmadıkça su içmiyordum. Boğazım kuruluktan çatlamaya başlamıştı.

Bu kadar güçlü olduğum için kendimle gurur duyduğumu itiraf etmeliyim. Toprak yol görüldüğünde, bu bana bir ödül gibi geldi. Yılan gibi kıvrılarak kuzeye doğru ilerliyordum. Ben de bu yöne gidiyordum. Ama Melanie ürkekti.

Bu yolun görünüşü hoşuma gitmiyor, diye ısrar ediyordu.

Bu yol, çalılıkların arasında soluk hır çizgi olarak uzayıp gidiyor, üzerinde hiçbir bitki olmayışı onun belirgin olarak görünmesini sağlıyordu. Eski tekerlek izleri, iki yanda birer çukur iz bırakarak, ortada ince bir patika oluşturmuştu.

Eğer yanlış bir yere gidiyorsa, bu yolu terk ederiz. Tekerlek izlerinin ortasındaki patikada yürümeye başlamıştım. Kaktüslerin dikenlerinden sakınarak çalılıkların arasında yürümekten iyidir.

Cevap vermedi ama huzursuzluğu beni biraz korkutuyordu. Bir sonraki işareti aramaya devam ediyordum; kusursuz bir M harfi, eşit yükseklikte iki volkanik nokta. Bir yandan da, çevremdeki bozkırı da, eskisinden daha büyük bir dikkatle kolluyordum.

Çevreyi özel bir dikkatle gözlediğim için, ilerideki gri lekeyi de hemen gördüm. Ama biçimini henüz seçemiyordum. Acaba gözlerim beni aldatıyor mu diye düşünüyorum, çevremi bulutlu görmeme neden olan toza karşı gözlerimi kırptırıyordum. Bir kaya bu renk olamazdı. Biçimi ise ağaç olamayacak kadar somuttu. Parlak aydınlığa bakıyor, tahminler yürütüyordum.

Sonra tekrar gözlerimi kırptırdım ve gri leke, bir yapı biçimi aldı. Düşündüğümünden daha yakındaydı. Bu küçük bir ev ya da bir binaydı. Rüzgârın etkisiyle aşınmış, soluk gri bir renk almıştı.

Melanie o kadar korktu ki, görünmemek için yoldan çıkıp çalılıkların arasına sığırdım.

Ona, dur bakalım, dedim. Eminim içinde kimse yoktur. Terk edilmiş, bir yerdir.

Nereden biliyorsun? Oraya yaklaşmaktan o kadar korkuyordu ki, ayaklarımı güçlkle kımıldataabildim.

Burada kim yaşıyor? Biz ruhlar kalabalıktan hoşlanırsınız. Bu açıklamayı sert bir sesle yaptığımı fark ettim. Bunun şu anda bulunduğum yerden kaynaklandığını biliyordum. Fiziksel ve düşünsel olarak, vahşi doğanın içinde, ıssız hır yerde tek basmaydım. Ben niçin artık ruhlar topluluğuna dâhil değildim? Niçin...artık o topluluğa ait olmak istemediğimi hissediyordum? O topluluğa ait olmak üzere yaratılmıştım ama bunu yapabilmemiş miydim? Bu yüzden mi, birbiri ardına bu kadar çok hayat yaşamıştım? Her zaman toplum dışı bir varlık mıydım, yoksa Melanie mi beni böyle yapmıştı? Bu gezegen beni değiştirmiş miydi, yoksa aslında ne olduğumu anlamama mı yardım etmişti?

Melanie, benim yaşamakta olduğum iç hesaplaşmaya dayanacak durumda değildi. O binadan mümkün olduğu kadar çabuk uzaklaşmamı istiyordu. Düşünceleri düşüncelerimin arasına giriyor, beni kendi sorunlarımdan uzaklaştırıyordu.

Ona, sakın ol, diye emrettim. Kendi düşüncelerime odaklanmaya, kendi düşüncelerimi onunkilerden ayırmaya çalışıyordum. Eğer gerçekten burada yaşayan biri varsa, bu bir insandır. Bu konuda bana inan. Ruhlar arasında, burada inzivada yaşayacak biri olamaz. Belki de. burada yaşayan Jeb Amam olabilir...

Bu düşünceye şiddetle karşı çıktı. Hiç kimse böyle orta yerde emmim

Ona güven vermek için, burada yaşayan her kimse, I*- Jzlerden biri olduysa, burayı terk etmiştir, dedim. Ancak bir insan bı «aM şekilde yaşayabilir... Sustum. Birden, ben de korkmuştum.

Ne? Korkuma şiddetli bir tepki verdi. Olduğumur^^^: yerde durduk. Düşüncelerimi tarıyor, beni korkutan şey n «e olduğunu, ne görüp de korktuğumu bulmaya çalışıyordu.

Oysa yeni bir şey görmemişim. Melanie, ya burada insanlar

varsa? Yani, Jeb Anıca, Jared ve Jamie değil de başkaları... Ya bmrZ xi başka biri bulursa?

Bu düşünceyi yavaşça özümsemi. Üstünde düşündü. Haklısın. Bizi hemen öldürürler. Kupkuru ağzımdaki dehşetin lezzetinden kuttum m ak için yutkunmaya çalıştım.

Melanie, başkası olamaz, dedi. Naili olabilir? Sciiinkilt^—r burada yaşayamaz. Burada ancak birisi saklanmış olabilir. Elaydı, ^-^idip bakalım. Sen seninkilerdeu birinin burada olmayacağından emi ^isiıı, ben de benimkilerden birinin burada olmayacağından eminim, i? m*4ki silah olarak kullanabileceğimiz yararlı bir şey buluruz.

Onun düşüncelerindeki keskin bıçaklan ve süng—mZLi olarak kullanılacak uzun metal aletleri görünce ürperdik» Tİ. Silah istemem.

Ah! Sizin gibi korkak yaratıklar bizi nasıl yenilgiye uğrr^- tti?

Gizlilik ve sayısal üstünlük sayesinde. Herhangi biriniz^ çocuklarınız bile bizlerden birinden yüz kere daha tehlikelidir. Aıı- —n siz, bir karınca yııvasmdaki tek bir beyaz karınca gibiydiniz. Bizden- sr milyonlarcası, amacımıza ulaşmak için, hep birlikle uyum içinde çalr'—^ıyor.

Ruhların birlikteliğini anlatırken, o korku ve ait otn^Bâ ama hissini yemden duydum. Ben kimdim?

Küçük binaya yaklaşırken, çalılıkların arasında iler^B^ iyorduk. Bu bir ev, yol kenarındaki küçük bir kulübe gibi görü»_ eliyordu. Başka bir amacı olduğunu gösteren hiçbir belirti yok«^ u. Niçin burada olduğu ise bir sırda çünkü burada sıcakve boşluktan başka hiçbir şey yoktu.

Yakın bir zamanda kullanıldığını gösteren bir belirtiye rastlamadık. Binanın kapısı yoktu. Kapı çerçevesinin içi boştu. Boş pencere çerçevelerinde kırık camlar vardı. Eşik tozluymdu. Tozlu gri duvarlar rüzgârdan eğrilmiş gibiydi. Sanki burada rüzgâr hep aynı yönden esiyordu.

Kapı boşluğuna doğru yürürken heyecanıma hâkim olmayı başardım. Burada, bugün ve dün bütün gün olduğumuz gibi, yalnız olduğumuz kesindi.

Karanlık girişin çekiciliği, korkularımı yenecek güçteydi. Yine de kulağım kırışteydi ve ayaklarım hızla ilerliyordu. Kapıdan içeri ok gibi girdim ve hemen kenara çekilerek arkamı duvara verdim. Bunu Melanie'nin çöpleri karıştırarak beslendiği, kaçak günlerinden kalma bir alışkanlıkla, içgüdüsel olarak yapmıştım. Orada, duvarın dibinde bir süre durdum. Hiçbir şey görmüyordum. Bu kendime olan güvenimi sarsmıştı. Korkmuşum. Gözlerimin karanlığa alışmasını bekledim.

Küçük kulübe, tahmin ettiğimiz gibi, boştu. Dışında olduğu gibi, içinde de yaşam belirtisi yoktu. Odanın ortasında, kırık bir masa, sağlam bacalarının üstüne yatmış olarak duruyordu. Yanında paslı bir metal iskemle vardı. Yerdeki kirli ve aşınmış kilimin üstündeki iri deliklerden beton zemin görünüyordu. Odanın mutfak olarak kullanılan bölümündeki evye paslıydı. Bir sıra mutfak dolabı vardı, içlerinden bazılarının kapısı yoktu. Bele kadar gelen bir buzdolabının kapısı açıktı. İçi küf tutmuştu. Karşı duvarın dibinde bir kanepa iskeleti duruyordu. Yastıkları yoktu. Kanepenin üstünde, poker oynayan köpekleri gösteren bir resim vardı.

Melanie, raimi bir eve benziyor, dedi. Espri yapabilecek kadar sakinleşmişti. Burada, seiiıı daireidekindenı fazla eşya var. Musluğa yöneldim.

Melanie, vardım etmek ister gibi, rüya görmeye devam et, dedi.

Bu ücra yerde suyu akar durumda bırakmak savurganlık olurdu. Ruhlar asla böyle bir şey yapmazlar. Ama buna rağmen eski muslukları açmayı denedim. Birisi kırılıp elimde kaldı. Tamamen paslanmıştı.

Sonra, dolaplara yöneldim. İçlerini iyice görebilmek için, pis kilimin üstüne diz çöktüm. Dolap kapılarını açarken, zehirli ya da saldırgan çöl hayvanlarından birinin içine yerleşmiş olması olasılığına karşı geri çekiliyordum.

İlk dolap boştu. Arkası da kapalı değildi. Kulübenin dış duvarlarının tahta kırışleri görünüyordu. İkinci dolabın kapısı yoktu. Ama içinde, üstü tozla örtülmüş bir deste eski gazete vardı. Bir tanesini merakla çekip aldım. Üstündeki tozu silkeleyip tarihini okudum.

İmanların egemen oldukları dönemden kalına, diye açıkladım. Ama bunu anlamak için bir tarihe ihtiyacım yoktu. Gazetenin başlığı, "Adam Üç Yaşındaki Kızını Yakarak Öldürdü," diye bağıırıyordu. Yan sütunda, sarışın, melek gibi hır küçük kız resmi vardı. Bu gazetenin birinci sayfası değildi. Bu dehşet verici hikâye birinci derecede önemli ve birinci sayfaya basılacak kadar korkunç değildi. Bunun altında, bu gazetenin yayın kandiği tarihten iki yıl önce karısını ve iki çocuğunu öldürdüğü için aranan bir adamın resmi vardı. Adam Meksika'da görülmüş olabilir. Şoförün sarhoş olduğu bir trafik kazasında ise, iki kişi ölmüş, bir kişi yaralanmıştı. Tanınmış bir. insan olan yerel bir bankacının, sözüm ona intiharında yolsuzluk ve cinayet

ihtimalleri üstünde duruluyor. Soruşturma başlatıldı. İtirafı önlenen çocuk tacizcisi serbest bırakıldı. Bir çöp tenekesinde öldürülmüş evcil hayvanlar bulundu.

Gazeteyi bir an önce kendimden uzaklaştırmak için tekrar karanlık dolabın içine koydum.

Melanie, sakindi. Benim tepkimin içerdiği dehşetin, kendisinin o yıllara ait anılarının içine sızmasını ve onların rengini değiştirmesini önlemeye çalışıyor, bunlar istisnalardı, sıradan tipler değil, diye düşünüyordu.

Ama bizim niçin bu gezegendeki yaşamı güzelleştirebileceğimizi, sizin bu dünyadaki kusursuz şeylere layık olmadığınızı düşünmüş olabileceğimizi anlıyor musun?

Acı bir sesle cevap verdi, Madem gezegeni temizlemek ıııız, neden havaya uçurmayı denemediniz?

Sizin bilimkurgu yazarlarınızın rüyaları aksini söylüyor-teknolojiye sahip değiliz. Esprimi komik bulmamıştı.

Üstelik, diye ekledim, bu büyük bir savurganlık olurdu, gen çok güzel. Bu iğrenç çöl hariç, elbette.

Melanie, yine o korkunç haber başlıklarını düşünme-bırada olduğunuzu anlamamıza bunlar neden olmuştu, decz haberlerinde, bu tür hikâyelerden başka bir şeyden söz edilmez— da, çocuk tacizcileri ve uyuşturucu bağımlıları tedavi olmak içimlerde kuyruğa girmeye başladığında, işte o zaman durumu ani

Kuru bir sesle, "Ne feci bir değişiklik," deyip bir som fabın kapağını açtım. Ana damarı bulmuştum.

Yan ezilmiş, sararmış kraker kutusunu kaparak, "TI rekler!" diye haykırdım. Arkasında bir kutu daha var üstüne basmış gibi duruyordu. "Kek!" diye şakıdım.

Melanie, Bak! diyerek, zihinsel parmağıyla, dolabap binde duran iki şişe çamaşır suyunu gösterdi.

Çamaşır suyunu ne yapacaksın? diye sordum. Tuzlu kutusunu açmaya başlamıştım. Birinin gözüne mi atacak?—. şişeyle kafalarını patlatmayı mı planlıyorsun?

Tuzlu kurabiyeler ezilmişti ama hâlâ plastik tor" içinde duruyorlardı. Torbalardan birini açıp kırıntılar boşalttım. Biraz çiğneyip hemen yuttum. Yme de önleme yeterince çabuk gönderememiştim.

Melanie benim söylediklerimi duymazdan gelerek, birini aç ve kokla, diye emretti. Babam suyu garajda böyl^ Şişenin içindeki çamaşır suyu kalıntısı, suda canlıların yeşermem olurdu.

Bir dakika bekle. Kutunun içindeki plastik torbalarda deki tuzlu kurabiye kırıntılarını bitirip ikinciye başlacz yatlamışlardı ama benim ağzımın tadıyla karşılaştırıldı^ lezzetliyidiler. Üçüncü torbayı bitirdiğimde, tuzun, duci_ daki ve ağzımın kenarlarındaki çatlakları yaktığını fark Çamaşır suyu şişelerinden biri m aldım. Dileğim, Me

istiyordu-s ama bu

Bij geze-

_rek, sizin 3i. Akşam olduğun-- J hasta açmamıştık. iraki do-

—ızlu gevdi. Birisi

n en dikti rabiye ~ııı? Yoksa

"»alarımın ı ağzıma _rı mide-

şişelerdeıı - saklardı, "sine engel

_ =m birin-Jııtı. Babında çok

aklarım-

ettim.

anie'nin

h.ıklı ^»İmasıydı. K o l.ı, şiş^«iyi zar zor- k al kadar formdan c3ü ^ji
Şiş=e o kadar ^ık==:ı
tünle^şmiş olabil ec :e^
ııme çevirerek k af
Çama şır suyunur^™
lemiy ordum. Ç«ok^z: dikka^de kokladinn bcklc^mişti, küf İkc—~>k iluuı ^-ıldım SerL n b
Kana kana içmc^ye f>
M^^lanie, her» i, y< daydiMin. Şans esc zri savur^^an bir biçriı^^K tuzı^M yakıcı
etl*ds=—i dum. Kek kutusu— n-keklc^«den üçün-»i =s~n
So^— n dolap hcaşfc— u
Aç=-lıktan kay ıı; ~=îk
Mela^_ie'nın sah ir; >ı
hiçbiı— direnişle 3cı rş-
nin iç=ine bıraktı ın v
suyu şişeleri ağı rdB_. kuml=arın üstün c -iv daim: İyacağını İla tı şunu İ sağladığı eı
İC=

"E^Su imkânsı a! Y~ U uzaklara baleci)—»o lanm^=ıya başlam ış«3i.

Dün sabah, kahvaltı olarak, son ezik keki yemiş, öğlenden sonra da, çifte tepeleri bulmuş ve tekrar doğuya yönelmiştim. Melanie bana, son işaret olduğunu söylediği bilgiyi vermişti. Onu bulacaktım. Bu haber beni sevinçten çıldırtmıştı. Dün gece, geri kalan suyun hepsini içmiştim. Bu, dördüncü gündü.

Bu sabah artık bulanık bir anıydı. Güneş parlıyordu, umutlarım vardı. Umutlanmaktan başka çarem de yoktu. Zaman geçiyor ve gittikçe artan bir korkuyla ufukta son işareti arıyordum; iki başında, iki nöbetçi kulesi gibi birer küt tepc^olan yüksek ve uzun bir düzlük. Fakat bu tanıma uygun bir yer göremiyordum. Böyle bir yer, büyük bir alanı kaplardı. Oysa doğu ve kuzey yönündeki dağlar, sık tepelerle kaplıydı. Düz bir yaylanın bunlar arasında nerede saklı olabileceğini düşünmüyordum.

Öğlene doğru, güneş hâlâ doğuydu ve gözüme giriyordu. Dinlenmek için durmuştum. Kendimi o kadar zayıf hissediyordum ki, bu beni korkutuyordu. Bedenimdeki bütün kaslar ağrımaya başlamıştı. Ama bu sadece yürümekten değildi. Yolculuğun yorgunluğundan ve yerde yatmaktan da kaynaklanıyordu. Ayrıca yeni bir acı hissediyordum. Bedenim yavaş yavaş ölüyor, kaslarım bu işkenceye isyan ediyordu. Bu şekilde daha fazla devam edemeyeceğimi düşünüyordum.

Güneş ışıkları yüzüme gelmesin diye bir an için doğuya arkamı döndüm.

İşte, o zaman onu gördüm. Geniş bir yayla. İki yanındaki küt tepeler onu hemen tanımamı sağladı. Tanımamak olası değildi. İşte orada, batı yönündeydi. O kadar uzaklardaydı ki, çölün üzerindeki hır serabın üstünde, koyu renk bir bulut gibi pırl pırl parlıyordu. Şu ana kadar hep yanlış yöne yürümüştük. Son işaret çok daha batıydı. Tekrar, "İmkânsız," diye fısıldadım.

Melanie kafamın içinde donakalmıştı. Düşünemiyor, çaresizlik içinde, bu yeni bilgiyi reddetmeye çalışıyordu. Bakışlarımla, inkâr edilmez biçimde tanıdık olan bu yeni şekilleri tararken, onu bekledim. Birden, onun durumu kabul etmekten kaynaklanan acısının ağırlığıyla dizlerimin üstüne çöktüm.

Onun yenilgi karşısinc—M a ses siz> = e yas tutuşu 1
landı \ 'e acıma bir katn ian cL aha ekledi. Nefes
Gözya şı dökmeden, se r isi/et- : hı — -kırıyordum.
yukarı tırmanıp siyah :— açlal ımı > arasına gim

«iirikile lam etmişti.

Kem idime gldiğinc«««_ —e, gca^^lgem. n, altımda kü
halind eydi. Güçlkle ^=«. yağa kal Metim Bacakla
taşlar 1 latmıştı. Onları s j— lkelc mc^> »/e bile gerek d
ta, yüt ^seklerde asılı du ~«««ran v c 1 ini alay eder g
uzun & izün seyrettim.

Nil«««Biyet, neden yap—« iğim daiML tam olarak en ri doğ- rn yürümeye bjL ^^şladıt
m. — bitliğim tek ş

etkisir-^=de kalmadan, k: «^smdil iğ'r—' iden yürüdü^
beynit nin içinde küçü<r- ük k alıru» iş, kendi içine
yumafczî. n gibi olmuştu, f J» ana v m-,«l jm etmiyordu

Ay; ıkkabılarım, bozl— irin ;ert ama kırılğan y
sesler çıkarıyordu.

Ke :za««Midı kendime, "O zateı ı thfci dyar sapığın bi
Öandı» n. "Aldanmış ol t ? —Mı." O -;ırnHa göğsüm
sarsılıcmt 1 ve boğazıma dc—» ğru 1 >nğı «k bir öksürük
öksür«««s^iklcr birbirini ı/?? iyorc^^Mu. _M==—Cah kabalarla g

Şmı ar^Bmmmcak gözlerim yaş =innr aı^» ladım.

İst* 'rik kakhahalar —ırası ıda, "Orada...hiçi:
şey yc ıktu," diye söylet —piyore İuul u. Sarhoş gibi
kamd^^^s düzensiz ayak i— leri 1 :—>ım <.ırak ilcrliyort

Her- yır. Melanie top;««« Tİanr»mm«muş «?« . Hâlâ inandı
devan' ı ediyordu. Ben y_c ulış c—ıııla *r—~ niş olabilirim. I

Şii ndi ona gülüyorczzA um. Yak_z«mm cı rüzgâr kahl
emiyı— »rdu.

Mc zshîic, dur, dır, c 9—ıye e ~—üişC =^ndü. Dikkatli
tarafu ndan, gerçeğe çel* , ~mey« : ça_ «??i.şiyordu. Sem
yorum ki, sence onlar da t—?» unu e=E —leııe- ^^mr—ıış olamazlar ıı

Oı ıun bu beklenn ~»« edik ko ^?mmrkusu karşısın
donuj) kaldı. Boğulur < —~__ibi öl^««ksü=«t=-düm. Nefes a cirme _Zkte olduğum
iste _ri nf \he-t— -i yüzünden g

gibiydi. Nefes almaya başladığımda, biraz önceki halimden eser kalmamıştı. Gözlerim içgüdüsel olarak bozkırın boşluğunu taradı. İ layatım bu şekilde harcayan tek insanın ben olmadığım konusunda bir kanıt arıyordum. Bu düzlük, uçsuz bucaksızdı ama ben yine de bir takım kalıntılar aramaktan vazgeçemiyordum.

Melanie kendisini teselli etmeye başlamıştı. Hayır, elbette ha-yır.Jared çok akıllıdır. O buraya asla bizim gibi hazırlıksız gelmezdi. Jainie'yi asla tehlikeye atmazdı.

Ona, haklı olduğundan eminim, dedim. Buna,"Ben de onun kadar inanmak istiyordum. Evrende bizden başka, bu kadar budala olabilecek birisi bulunmadığından eminim. Üstelik büyük bir olasılıkla, Jared buraya hiç gelmemiştir. Belki çizgilerin burayla ilgili olduğunu anlamamıştır bile. Keşke sen de anlamamış olsaydın.

Ayaklarım yürümeye devam ediyordu. Bunu farkında bile olmadan yapıyordum. Önümüzdeki mesafeyi düşünecek olursak, yürümek oldukça anlamsızdı. Hatta mucizevî bir biçimde yaylanın eteklerine ulaştırılsak bile, sonra ne olacaktı ki? Ötesinde hiçbir şey olmadığından kesinlikle emindim. Yaylada, bizi kurtarmak için bekleyen hiç kimse yoktu.

"Öleceğiz," dedim. Hışırtılı sesimde korku belirtisi olmayışı beni şaşırttı. Bu da, herhangi bir gerçek gibi bir gerçektir. Güneş sıcaktır. Çöl kuraktır. Biz öleceğiz.

Evet. O da sakindi. Bu ölümü kabul etmek, bir çılgınlık uğruna harcadığımız çabaları kabul etmekten daha kolaydı.

"Bu seni rahatsız etmiyor mu?"
Cevap vermeden önce bir an düşündü.

Hiç olmazsa onları bulmaya çalışırken ölüyorum. Ve ben kazandım. Onları asla ele vermedim. Onlara asla zarar vermedim. Onları bulmak için elimden geleni yaptım. Sözümü tutmaya çalıştım. Onlar için ölüyorum...

Ona cevap vermeden önce on dokuz adım saydım. Kumun üstünde atılmış, on dokuz cansız, güçsüz, çitirtili adım.

"Peki, ben ne içim ölüyorum?" Gözyaşı kanallarımın kaşınmaya başladığını hissediyordum. "Sanırım yenildiğim için ölüyorum, öyle değil mi? Neden bu mu?" 124

Melanie benim soruma cevap verene kadar c—~ itir/ döi 1 ç adım daha saydım.

Ağır ağır, hayır, diy=—e düşündü. Bana :;y" g-1 -y— B —en, Şey...bence sen insan olım^cık için ölüyorsun. Bu sözler— rin fark_Z3ı 1 kilde de anlaşılabilirce ğmi kavrayınca, düşünce? =i gülün ısı oldu. Arkada bıraktığın bütün gezegenlerden ve bütü ^^aı ev sahi^^pit sonra, nihayet uğruna öle—bileceğin yeri ve bede iii bildi^—n. Bence— se vatanını buldun, Göçebe—. On gıcirtılı adım.

Artık ağızımı açacat=^c gücüm yoktu.

Verdiği cevabın doyumlüğundan emin dcğilL im. Bel^fc—d nım kentlimi daha iyi_ hissetmemi sağlamaya çz alışıyorc hı ölmesi için buraya getzzzirdim; bir sakinleştirici v^==^reyim, di şünüyor olmalıydı. C^™ kazanmıştı. Hiçbir zam; m yok e >ln kaybolmamıştı.

Sendelemeye başlamamıştım. Kaslarım, onlara yardım ed mişim gibi çığlıklar at -^ırak merhametime sığınıy. 'orlardi- S; orada duracaktım ama Melanie her zamanki g ihi bene iei güçlüydü.

Şimdi onu sadece beynimde değil, b»acıklar azımın, kc i11 içinde de hissediyorezzdum.

Adımlarım TnzlanL ı. Daha_ d çizgide yürümeye ba şladım. Sadece irade ku\ 'vetiyle, y; iskeletimi imkânsız aiMiacma doğru süreklüyor du.

Bu anlamsız çabayı ın verdiği beklenmedik t:—=r>ir coşkt ı s nusuydu. Benim om—ı hissettiğim gibi, o da h< —ni hisse di O artık bizim beders^imizdi. Benim zrtyf düs^— .mern k —™or ona geçmesini sağlaiTTzmıştı. Bu hareketler ne kad ar yarar^=ız olsun, kollarımızı ve bacaklarımızı iler i doğn^^^m hareker t (özgürlüğü onu yüceltmiyordu. Bunu tekrar yapa .^^bilmek, cl—m

büyük bir mutlulukta ı. Yavaş yavaş gelei r ölüm~ in tatm^=zziy; diğimiz acısı bile bundun yanında hafif kalıyorc^^fcıı.

Sona doğru yürü^neyc devam ederken, ba_ na, wnrr ? o olabilir? diye sordu. B~ iz öldükten sonra ne görecekk^^^in?

Hiçbir şey. Kelimel er boş, sert ve kesindi.

Ona son ölüm dem emiz için hiçbir neden yok.

Ruhlar ölümden sonraki hayata inanmazlar mı?

Bizim o kadar çok hayatımız var ki. Bundan fazlası...çok fazla şey beklemek olur. Bir sahibi terk ederken, her seferinde küçük bir ölüm yaşarız. Bir başka sahipte tekrar hayat buluruz. Burada öldüğüm zaman, bu son olacak.

Uzun bir sessizlik oldu. Ayaklarımız gittikçe daha yavaş hareket ediyordu.

Nihayet, ya sen? diye sordum. Bütün bunlardan sonra bile, daha fazla bir şeyler olduğuna inanıyor musun? Düşüncelerim, onun insanların dünyasının sonuyla ilgili anılarını karıştırıyordu.

Bana ölmeyecek bir şeyler varmış gibi geliyor.

Artık zihnimizde yüzleri berrak ve çok yakındı. Jared ve Jamie'ye duyduğumuz sevginin çok kalıcı olduğunu hissediyorduk. O anda, ölümün bu kadar canlı ve keskin bir şeyi yok edebilecek kadar güçlü olup olmadığını merak ettim. Belki bu aşk, incilerle süslenmiş kapıları olan bir masal âleminde, onunla birlikte yaşamaya devam edecekti. Benimle değil.

Ondan kurtulmak bir ferahlık verecek miydi? Bundan emin değildim. Artık onun kimliğimin bir parçası olduğunu hissediyordum.

Ancak birkaç saat daha dayanabildik. Melanie'nin korkunç zihinsel gücü bile, tükenmekte olan bedenimizden bundan daha fazlasını isteyemezdi. Gözlerimiz güçlükle görüyordu. İçimize çekip dışarı üflediğimiz havada ihtiyacımız olan oksijeni bula-mıyorduk. Duyduğumuz fiziksel acılar yüzünden ağızımızdan inilti dökülüyordu.

Alçak çalının yanında duran, ondan biraz daha uzun, kuru bir sopayı andıran ağaca doğru düşe kalka yürümeye çalışırken ona, bı kadar kötüsünü hiç yaşamamıştın, diye takıldım. Sesim fisıltı halinde çıkıyordu. Yere düşmeden önce çıplak dalların gölgesine ulaşmak istiyorduk.

Hayır, diye onayladı. Bu kadar kötüsünü hiç yaşamamıştım.

Amacımıza ulaştık. Ölü ağaç bizi örümcek ağını andıran göl-geşiyle sardı. Bacaklarımız kopup düşecek gibiydi. Yüzükoyun yere kapandık. Tek istediğimiz, güneşin bir daha yüzümüze vurmamasıydı. Başımız kendiliğinden yana döndü. Nefes alabilmek için yakıcı havayı arıyordu. Burnumuzun birkaç santim ötesindeki kumlara dik dik bakıyor, hırıltılı nefesimizi duyuyorduk.

Kısa mı uzun mu olduğunu anlayamadığımız bir süre sonra, gözlerimizi kapadık. Göz kapaklarımız kırmızı ve içleri parlaktı. Bir örümcek ağını andıran gölgeyi hissedemiyorduk. Belki de artık bizim üstümüzde değildi.

Ona, ne kadar sürer? diye sordum.

Bilmiyorum. Daha önce hiç ölmedim.

Bir saat mi, daha mı fazla? Sen de benim kadar tahmin edebilirsin.

Kır kurdu nerede? Şimdi ona ihtiyacımız var.

Belki şansımız yaver gider. Pençeli bir canavar ya da buna benzer bir şey kaçmıştır... Düşünceleri kopuk kopuk dağılıyordu.

Bu son konuşmamızdı. Kelimeleri dile getirmek ya da düşünmek için gerekli konsantrasyonu sağlamak çok güçtü. Tahmin ettiğimizden daha fazla acı çekiyorduk. Bedenimizdeki bütün kaslar isyan ediyor, ölüme karşı mücadele ederken spazmlar geçiriyorlardı.

Mücadele etmiyor, rastgele sürükleniyor ve bekliyorduk. Bu arada düşüncelerimiz, anılarımızın arasında gelişigüzel dolaşıyordu. Kafamızın içinde kendimize bir ninni mırıldanıyorduk. Bu, yattığı yer çok sert, bava çok soğuk olduğu ve uyuyama-yacak kadar çok korktuğu zaman Jamie'yi sakinleştirmek için söylediğimiz ninniydi. Başını omzumuzun hemen altındaki çukurda, sırtını koltuğumuzun altında hissediyorduk. Sonra kendi başımızın daha geniş bir omuza dayandığını ve yeni bir ninninin bizi rahatlattığını hissettik.

Göz kapaklarımız simsiyah olmuştu ama bunun nedeni ölüm değildi. Gece olmuş ve bu da bizi kederlendirmişti. Gündüzün sıcağı olmayınca, belki daha uzun süre dayanacaktık.

Zamanın durduğu boşluk karanlık ve sessizdi. Sonra bir ses duyduk.

Bu ses bizi fazla etkilemedi. Onu hayal edip etmediğimizden emin değildik. Belki de bir kır kurduydum. Bunu ister miydik? Bilmiyorduk. Düşüncelerimiz dağıldı ve sesi unuttuk.

Bir şey bizi sarstı. Hissiz kollarımızı çekti. Ölümün artık çok çabuk gelmesini istediğimizi söyleyecek cümleyi kuramadık. Ama dileğimiz ve umudumuz buydu. Etimize dişlerin saplanmasını bekledik. Fakat çekme itmeye dönüştü. Şimdi yüzümüz gökyüzüne çevrilmişti.

Onu yüzümüzde hissettik; ıslak, serin ve imkânsız. Gözleri-mizdeki kumlan yıkadı. Göz kapaklarımız, suyu görünce kuş-kınatları gibi çırpındı.

Gözlerimize dolan kumlara aldığımız yoktu. Çenemiz yukarı kalktı, ağızımız açması bir çaresizlik içinde, bir açılıp bir kapanıyordu. Yumurtadan yeni çıkmış bir yavru kuş gibiydik. Birinin içini çektiğini duyduğumuzu sandık.

Sonra su ağızımızın içine aktı. Onu kana kana içtik. Nefes borumuza kaçtı. Neredeyse boğulacaktık. Oksürdük. Güçsüz ellerimiz suya doğru uzanıyordu. Nefes alabilmemiz için, ağır bir el sırtımıza vurdu. Ellerimiz yukarı uzanıyor, boşlukta suyu arıyordu.

Bu kez, birinin içini çektiğini duyduğumuza kesinlikle emindik.

Çatlak dudaklarımıza bir şey dayandı ve su tekrar ağızımızın içine aktı. Bu kez, nefes borumuza kaçırmamaya dikkat ederek içmeye başladık. Boğulsak aldırılmazdık ama suyun tekrar uzaklaşmasını istemiyorduk.

Midemiz şişene ve ağrıyaya başlayana kadar içtik. Su bitince boğuk bir çığlık kopararak itiraz ettik. Ağızımıza başka bir şişe dayandı. Onu da sonuna kadar içtik.

Bir yudum daha içsek midemiz patlayacaktı ama yine de gözlerimizi kırıştırdık ve su aramak için etrafı görmeye çalıştık. Ama çok karanlıktı. Tek bir yıldız bile görünmüyordu. Sonra tekrar gözlerimizi kırıştırdık ve karanlığın gökyüzünden çok daha yakın olduğunu gördük. Gecedden daha karanlık bir şekil üstümüze eğilmişti.

Kumaşın kumaşa sürtünmesinden çıkan hafif bir ses ve üstüne basılan kumların sesi duyuldu. Şekil geri çekildi ve sert bir ses duyduk; bir fermuar sesi. Gecenin sessizliğinde, kulakları sağır edici bir ses gibiydi. 128 •

Işık, bir bıçak gibi gözlerimize saplandı. Duyduğumuz acıdan dolayı inledik. Elimiz, gözlerimizi örtmek üzere havalandı. Gözkapaklarımız kapalıyken bile ışık çok parlaktı. Sonra ışık kayboldu ve bu sefer, içini çeken kişinin nefesini yüzümüzde hissettik

Gözlerimizi dikkatlice açtık ama hâlâ bir şey göremiyorduk. Karşımızdaki her kimse kımıldamadan oturuyor ve hiçbir şey söylemiyordu. O anın gerilimini hissetmeye başlamıştık. Ama bu gerilim sanki çok uzakta, hızım dışımızdaydı. Midemizdeki sudan ve daha fazlasını nerede bulabileceğimizden başka bir şey düşünmek çok zordu. Dikkatimizi toplamaya, bizi kimin kurtardığını görmeye çalışıyorduk.

Gözlerimizi dakikalarca kırptıktan ve kısmaya çalıştıktan sonra, ilk gördüğümüz şey, esmer bir yüzden aşağı sarkan yoğun bir beyazlık oldu. Sonra bunun bir sakal olduğunu anladık ve karışık düşünceler arasında, Noel Baba gibi, diye düşündük. Bu yüzün diğer parçalarını belleğimiz tamamladı. İTerşey yerine oturdu. Ucunda bir çukur bulunan iri bir burun, geniş elmacık kemikleri, kaim beyaz kaşlar, derin çizgilerle kaplı, derisinin içine gömülmüş kısık gözler. Bunların hepsini tam olarak göremiyorduk ama ortalık iyice aydınlandığında bu yüzün nasıl görüneceğini çok iyi biliyorduk.

Şaşırmıştık Ağzımızdan karga gaklamasına benzer bir ses çıktı. "Jeb Amca, bizi buldunuz." Boğuk bir sesle, "Şey," dedi; "Şey..işte bir diken!" Bu sesi duyunca hayalimizde binlerce anı canlandı.

/3

utafıAûm

"Buradalar mı?" Bu sözleri sanki boğulurken söylemiştik. Su, nefes borumuza kaçtığında, ciğerlerimiz onu nasıl geri püs-kürtmüşse, bu sözler de ağzımızdan öyle fıskırmıştı.

Karanlıkta, Jeb Amca'nın yüz ifadesinden bir şey anlamak olanaksızdı. "Kim?" diye sordu.

"Jamie, Jared!" Bunu fısıldayarak söylemiştik ama boğazımız, çığlık atmışız gibi yanmıştı.

"Jared, Jamie ile beraberdi. Kardeşimizle! Buradalar mı? Geldiler mi? Onları da buldunuz mu?" Jeb Amca belli belirsiz bir tereddüt geçirdi.

"Hayır." Cevabı kesindi. Bu cevapta ne merhamet ne de duygusallık vardı.

"Hayır," diye fısıldadık. Onun sözünü tekrarlamıyor, tekrar hayata döndürülmüş olmaya isyan ediyorduk. Bunun ne anlamı vardı? Tekrar gözlerimizi kapadık ve bedenimizin acılarını dinledik. Bu acıların, yüreğimizdeki acının içinde boğulmasına izin verdik.

Jeb Amca, biraz sonra, "Şey...benim yapmam gereken bir şey var," dedi. "Sen biraz dinlen. Ben seni almaya geleceğim."

Bu sözleri duymuş ama anlamını kavrayamamıştık. Gözlerimiz hâlâ kapalıydı. Jeb amcanın çitirtılı ayak sesleri sessizce bizden uzaklaştı. Hangi yöne gittiğini anlayamamıştık. Zaten umurumuzda da değildi.

Gitmişlerdi. Onları bulmak konusunda hiçbir umudumuz kalmamıştı. Jared ile Jamie ortadan kaybolmuşlardı. Bu onların çok iyi becerdikleri bir şeydi. Onları bir daha hiç göremeyecektik. Su ve gecenin serinliği sayesinde kendimize gelmeye başlamıştık. Oysa bunu istemiyorduk. Yüzümüzü tekrar kuma gömmek için yüzükoyun döndük. O kadar yorgunduk ki, bitkinlik noktasını çoktan geçmiş, daha derin, daha acılı bir aşamaya gelmiştik. Uyuyabileceğimiz kesindi. Bütün yapmamız gereken düşünmemektir. Bunu yapabiliydik. Yaptık.

Uyandığımızda hâlâ geceydi. Ama doğu ufkunda şafağın belirtileri vardı. Dağların üstünde sıra sıra donuk kırmızı çizgiler oluşmuştu. Ağzımızda toz tadı vardı. Önce, Jeb Amca'yı rüyamızda gördüğümüzü sandık. Kesinlikle öyle olmalıydı.

Bu sabah zihnimiz daha berrakti. Sağ yanağımızın yanındaki i',n ip şekli hemen fark ettik. Bu bir kaya parçası ya da bir kaktüs ?eğildi. Ona dokunduk. Sert ve kaygandı. Elimizle dürtünce, İçil iden nefis bir su sesi geldi.

Jeb Amca gerçektir ve bize bir matara bırakmıştı.

Dikkatle doğrulup oturduk. Kuru bir sopa gibi kırılıp or-ladan ikiye bölünmediğimize şaşırdık. Kendimizi çok daha iyi hissediyorduk. Su, bedenimizin bir bölümüne de olsa ulaşmaya vakit bulmuş olmalıydı. Bedenimizin acılarını daha az hissediyorduk ve uzun bir zamandan beri, ilk kez, karnımız acıkmıştı.

Mataranın kapağını açmak için çeviren parmaklarımız kaskatıydı. Hantallaşmışlardı. Matara ağzına kadar dolu değildi ama içinde midemizi yeniden şişirmeye yetecek kadar su vardı. Midemiz küçülmüş olmalıydı. Hepsini içtik. İdareli davranmaktan ınsanmıştık. Metal matarayı kumların üstüne bıraktık. Şafak öncesi sessizlikte küt diye bir ses çıkardı. Artık tamamen uyanmıştık. Keşke ayrılmış olmasaydık, diye düşünerek içimizi çektik. Başımız avuçlarımızın içine düştü. Şimdi ne yapacaktık?

Çok yakından gelen öfkeli bir ses, "Bu yaratığa niçin su verdin, Jeb?" diye sordu. Sesin sahibi arkamızda olmalıydı.

Dizlerimizin üstünde döndük. Gördüğümüz manzara karşısında kalbimiz duracak gibi oldu. Neye uğradığımızı şaşırдық. Gözlerimiz yeniden kararır gibi oldu.

Ağaçların altında diz çöktüğüm yerin çevresinde, yarım daire şeklinde sıralanmış sekiz insan vardı. Hepsinin insan oldukları konusunda en küçük bir şüpheye bile yer yoktu. Daha önce benim cinsimden olan hiç kimsede, onların yüzlerindeki çarpık çurpuk ifadelere rastlamamıştım. Dudakları nefretle kıvrılmış, sıkılmış dişlerinin üstünde, vahşi hayvanlarınkı gibi geriye çekilmişti. Kaşları, öfkeyle parlayan gözlerinin üstüne inmişti.

Altı adam ve iki kadın vardı. Bazıları çok iri yapıydı. Çoğu benden iriydi. Ellerini niçin böyle garip bir şekilde önlerinde tuttuklarını anlayınca, kanımın donduğunu hissettim. Hepsinin ellerinde, sıkı sıkı tuttıkları birer şey vardı. Bunlar silahtı. Bazılarının ellerinde, benim mutfakta kullandığım cinsten kısa bıçaklar, bazılarında ise daha büyük ve korkunç bıçaklar vardı. Bu büyük bıçaklar mutfakta işe yaramazdı. Melanie onların adının pala olduğunu söyledi.

Geri kalanların ellerinde kimisi metal, kimisi tahta olan uzun sopalar vardı. Cop!

Aralarında Jeb Amca'yı fark ettim. Elinde, gevşek olarak, daha önce hiç görmediğim bir şey tutuyordu. Büyük bıçak gibi bir şey. Daha önce Melanie'nin anılarında rastladığım bir şeydi. Bu bir tüfekti.

Gördüklerim dehşet vericiydi. Ama Melanie onlara merakla bakıyordu. Sekiz kişi olduklarına inanamıyordu. Avcıların elinden kurtulabilmiş sekiz insan. O, Jeb'in yalnız, ya da en iyimser tahmine göre, iki kişiyle birlikte olabileceğini sanmıştı. Kendi cinsinden bu kadar insanı canlı görmek onu çok sevindirmişti.

Ona, sen aptalın birisin, dedim. Onlara iyi bak ve ne olduklarını gör.

Onu, bu insanları benim açımdan görmeye, kirli kot pantolonlar ve tozdan kahverengine dönüşmüş ince gömlekler giymiş olan bu tehditkâr şekilleri görmeye zorladı m. Onlar, bir zamanlar insan olmuş olabilişlerdi ama bu anda başka hır şeydiler. Birer barbar, birer canavardılar ve kana susamış bir halde başımızda duruyorlardı. Gözlerinden adeta ölüm fermanımız okunuyordu.

Melanie de bunları gördü ve isteksizce de olsa, beni haklı bulduğunu itiraf etti. Şu anda onun sevgili insanları iyice canavarlaşmalar, terk edilmiş kulübedeki gazetede gördüğümüz hikâyelerin kahramanlarına benziyorlardı. Karşımızda katiller vardı. Daha akıllıca davranıp dün ölmeliydik.

Jeb Anıca bizi bu adamların karşısına çıkarmak için mi kurtarmıştı? Bunu niçin yapmıştı?

Bunu düşününce titredim. İnsanların yaptıkları gaddarlıkların tarihini incelemiştim. Midemin kaldıracığı şeyler değildi. Belki daha dikkatle okumalıyım. İnsanların belli sebeplerden dolayı, onların beyinlerinden ya da bedenlerinden elde etmek istedikleri şeyler olduğu zaman, düşmanlarının kısa bir süre yaşamalarına izin verdiklerini biliyordum.

Benden öğrenmek isteyecekleri sır, elbette, hemen aklıma geldi. Bu, bana ne yaparlarsa yapsınlar, onlara asla, asla söylemeyeceğim bir sırdı. Bunu yapacağıma, önce kendimi öldürürdüm.

Koruduğum sırrı Melanie'nin görmesine izin vermedim. Ona karşı, onun kendi savunma silahlarını kullandım ve zihnimde, arkasına saklanacağım bir duvar ördüm. Bu bedene yerleştirildiğimden beri ilk kez bu sırrı düşünüyordum. Daha önce onu düşünmem için bir neden olmamıştı.

Melanie duvarın öteki tarafındaydı. Diğer tarafta ne olduğunu merak bile etmemiş, duvarı yıkmayı denememişti. Şu anda, onun, bazı bilgileri kendine saklayan tek kişi olmayışından çok daha önemli ve acil şeyler vardı.

Sırrımı ondan saklamamın önemi var mıydı? Ben Melanie kadar güçlü değildim. Onun işkenceye dayanabileceğinden hiç kuşku yoktu. Peki, ben acıya ne kadar dayanabilirdim? Hangi noktada istedikleri her şeyi onlara vermeyi kabul ederdim?

Midem bulanmaya başlamıştı. İntihar iğrenç bir seçenektir. Aynı zamanda cinayet anlamına geleceği için, iğrenç olmanın da ötesindeydi. Melanie, ya işkenceyi ya da ölümü paylaşacaktı. Kesinlikle başka bir seçeneğim kalmayana kadar bekleyecektim.

Hayır yapamazlar. Jeb Anica bana zarar vermelerine asla izin vermez.

Ona, Jeb Amca senin burada olduğunu bilmiyor, diye hatırlattım.

Söyle ona.

İhtiyar adamın yüzüne dikkatle baktım. Gür beyaz bıyığı, ağzındaki ifadeyi görmemi engelliyordu. Ama onun gözleri diğerlerinin gözleri gibi ateş saçmıyordu. Göz ucuyla, adamlardan birkaçının bakışlarını benden ona çevirdiklerini gördüm. Onların orada olduklarını fark etmeme neden olan sorunun cevabını vermesini bekliyorlardı. Jeb Amca, onları yok sayarak, beni seyrediyordu.

Ona söyleyemem, Melanie. Bana inanmaz. Bu adamlar, kendilerine yalan söylediğimi düşünürlerse benim bir Avcı olduğumu zannederler. Ancak bir Avcı 'mn buraya kadar gelip onların arasına sızmak için hikâyeler uyduracağını, yalanlar söyleyeceğini bilecek kadar tecrübeleri vardır.

Melanie düşüncemin doğru olduğunu hemen gördü. Avcı kelimesi onun nefretle irkilmesine neden oldu. Bu yabancıların da aynı tepkiyi göstereceklerini biliyordu. Zaten önemli değil. Ben bir ruhum ve onlar için dejnemli olan bu.

Elinde pala olan adam, siyah saçlı, açık tenli ve parlak mavi gözlüydü. İğrendiğini belli eden bir ses çıkarıp yere tükürdü. Elindeki palayı yukarı kaldırarak öne doğru bir adım attı.

Haydi, çabuk ol. Bizi öldüren ben olmayayım, bu gaddar el olsun. Kendi kanımdan olduğu kadar Melanie'nin kanından da sorumlu canavar bir yaratık olarak ölmekten iyidir.

Jeb sakın bir sesle, "Dur, Kyle," dedi. Bunu sakın bir sesle söylemişti ama in yarı adam yine de durdu. Yüzünü ekşitip Melanie'nin amcasına döndü.

"Niçin? Emin olduğunu söyledin. Bu da onlardan biri."

Bu sesi tanımıştım. Jeb'e, bana niçin su verdiğini soran adamdı.

"Evet, kesinlikle onlardan biri. Ama bu iş biraz karmaşık."

"Nasıl?" Bu soruyu başka bir adam sormuştu. Siyah saçlı, in yarı olan bu adam Kyle'ın yanında duruyordu. Birbirlerine o kadar benziyorlardı ki, kardeş olmalıydılar.

"Bak, bu aynı zamanda benim yeğenim."

Kyle sert bir sesle, "Artık değil," dedi. Tekrar yere tükürdükten sonra bana doğru kararlı bir adım attı. Bıçağı hazırды. Omuzlarının kasılışından, bu kez sözlerin onu durduramayacağını anlamıştım. Gözlerimi yumdum. İki madeni ses duyuldu. Birisinin hızla nefes aldığını duydum. Gözlerimi hızla açtım.

"Sana dur dedim, Kyle." Jeb Amca hâlâ sakın bir sesle konuşuyordu ama şimdi elindeki uzun tüfeği sıkı sıkı tutuyordu Kyle'ın sırtına nişan almıştı. Kyle ise, birkaç adım ötemde kala-kalmıştı. Palası omzuna dayanmış, hareketsiz duruyordu.

Kyle'ın kardeşi dehşet içinde, "Jeb," dedi. "Ne yapıyorsun?" "Yeğenimden uzaklaş, Kyle."

Kyle bize arkasını dönüp hızla Jeb'e yöneldi. "O senin yeğenin değil, Jeb!"

Jeb omuz silkti. Silahını hâlâ sıkı sıkı tutuyordu. Namlusu Kyle'a dönüktü. "Konuşulması gereken şeyler var."

Boğuk bir kadın sesi, "Doktor ondan bir şeyler öğrenebilir," dedi.

Bu sözcüklerde benim en büyük korkularım gizliydi. Ödüm koştum. Biraz önce, Jeb benden 'yeğenim' diye söz ettiğinde aptalca ümitlenmişim. Bir saniye için bile bunu düşünebilmiş olmam büyük aptallıktı. Bu yaratıklardan, merhamet adına ancak ölümü umabilirdim.

Biraz önce konuşan kadına baktım ve onun Jeb kadar, belki de daha yaşlı olduğunu görüp şaşırdım. Saçları beyaz değil, griydi. Belki de bu nedenle, onun bu kadar yaşlı olduğunu daha önce tahmin edememişim. Yüzü derin çizgilerle kaplıydı ve bu çizgilerde yoğun bir öfke seziliyordu. Bu hatların arkasındaki yüz bana tanıdık geliyordu.

Melanie bu ihtiyar yüzle, kendi anılarındaki daha pürüzsüz bir yüz arasında bağlantı kurdu.

"Maggie Hala sen misin? Demek buradasın, öyle mi? Nasıl olur? Sharon..." Bunlar Melanie'nin sözleriydi ama benim ağızından çıkmışlardı. Onların ağızından çıkmasını engelleyememişim. Bu kadar uzun bir süre çölde birlikte yaşamamız onu güçlendirmiş ya da beni zayıflatmıştı. Ya da öldürücü darbenin nereden geleceğine odaklanmıştım. O ailesiyle tekrar bir araya gelmenin tadını çıkarırken, ben ölüme hazırlanıyordum.

Melanie henüz sözünü bitirmemişti. Maggie adındaki ihtiyar kadın, bedeninin kırılğan görüntüsünden beklenmeyecek bir hızla öne atıldı. Siyah levveyi tutan elini yerinden

oynatmıyordu ve ben o eline baktığım için, diğer elinin yüzüme şiddetli bir tokat indirmek için havaya kalktığını görmedim.

Başım bir öne, bir arkaya sallandı. Kadın yüzüme bir tokat daha attı.

"Bizi aldatamazsın, parazit. Sizin nasıl çalıştığınızı biliyoruz. Bizi ne kadar iyi taklit edebileceğinizi biliyoruz." Avurdumun kanadığını hissettim.

Melanie'yi, buttu bir daha yapma, diye azarladım. Sana onların ne düşüneceğini söylemiştim. Melanie o kadar şaşırmişti ki, cevap veremedi.

Jeb, onu sakinleştirmeye çalışıyordu. "Haydi, Maggie," dedi.

"Bana, haydi Maggie deme, ihtiyar budala! Belki de arkasında bir ordu vardır. Onları bize getiriyordur." Gerileyerek benden uzaklaştı. Tostoparлак olmuş bir yılanmışım gibi, gözleriyle beni ölçüp biçiyordu. Erkek kardeşinin yanında durdu.

Jeb Amca'nın sesi hâlâ sevecendi. "Pekâlâ," dedi. "Kim olursan ol. Ortalık iyice kızışmadan, buradan uzaklaşalım."

Kyle'm kardeşi olması gerektiğini düşündüğüm adam, elini Jeb'in koluna koydu.

"Ona yaşadığımız yeri gösteremezsin, Jeb."

Maggie sert bir sesle, "Sanırım bu önemli değil," dedi. "Masal anlatmaya fırsat bulamayacak."

Jeb içini çekerek boynundan, sakalının altında saklanan bir handana çıkardı.

"Bu saçma," diye mırıldandı ve gözlerime bağlamak için, terilen kaskatı olmuş kirli kumaşı katladı.

Gözlerimi bağlarken bıç kımıldamadan durdum. Düşmanlarımı göremeyince daha çok korkmaya başlamıştım ama bu korkuyla mücadele etmeye çalışıyordum.

Onu göremiyordum ama etiyile sırtıma dokunarak beni yönlendirenin Jeb olduğunu biliyordum. Diğerlerinin hiçbirisi bu kadar şefkatli olamazdı.

İlerlemeye başladık. Kuzeye doğru gittiğimizi tahmin ediyordum. Başlangıçta kimse konuşmuyordu. Sadece bir sürü ayağın altında gıcırdayan kumların sesi duyuluyordu. Düz bir yolda yürüyorduk ama hissiz bacaklarımın üstünde sürekli sendeliyordum.

Biz yürürken güneşin doğduğunu hissettim. Bazı ayak ses

leri diğerlerinde. süre sonra sesleri kişi daha kalmış _ş yacakları biri gibi gibiydim. Yalpalsr-Kafamm içi boşa. "Ona söylem--Bu Maggie'iil Jeb, "Bilmeyen inatçı tını vardı. "Bu yaptığın s "Hayat acıma Bu ikisinden rar vermek güçti~ mi? Yoksa önce içgüdüsel bir ko*-acımasızlık konu^m yordu.

Hiç konuşm^= külünce, Jeb beM^-matarayı dayadı.

"Yürüyebilecek sevecen gibi gel ti yordum.

Birisi sabırsız — Bir erkek ses Bu sesi daha öne "Doktor için mi mene gerek yokt^

Jeb^ "Aslında lendi. "O bunu l

Adam, "BUİİL^S vam etti. "Bütüne

"Bütün gördü ==z ğunu öğrı-nnıcvf ^

bunun acımakla ilgisi yoktu. Eğer bu zavallı yaratığa yeterince acısaydım, onun ölmesine izin verirdim."

Hava bir fırın kadar sıcak olmasına rağmen titredim.

Kyle'in kardeşi, "Öyleyse neden?" dedi.

Uzun bir sessizlik oldu. Sonra Jeb, eliyle benim elime dokundu. Bu eli sıkı sıkı tuttum. Ayağa kalkabilmek için buna ihtiyacım vardı. O, diğer eliyle arkama destek oldu ve kalkıp tekrar yürümeye başladım.

Jeb, alçak sesle, "Meraktan," dedi. -

Kimse cevap vermedi.

Hep birlikte yürümeye devam ederken, birkaç kesin gerçek üzerinde düşündüm. Birincisi, benim yakaladıkları ilk ruh ol-madığımdı. Burada oturmuş bir düzen vardı. Bu "doktor" benden öncekilerden de istediği cevabı almayı denemişti.

İkincisi, bunu denemiş ama başarıya ulaşamamış oluşuydu. Eğer tek bir ruh bile, insanların işkencesi altında çözülmeyi intihara tercih etmiş olsaydı, şimdi bana ihtiyaçları olmazdı. Ölümüm bir an önce gerçekleşirdi.

Tuhaf ama buna rağmen hızlı bir ölümü ümit etmeye yanaşmıyor ya da bunun gerçekleşmesine yardım edecek bir şey yapmıyordum. Aslında çok bir şey yapmama gerek yoktu. Onlara bir yalan söylemem, Avcıymışım gibi davranmam, arkadaşlarımın beni izlemekte olduklarını açıklamam, onlara diklenmem ve onları tehdit etmem, bunun gerçekleşmesi için yeterli olurdu. Ya da onlara gerçeği, Melanie'nin içimde yaşadığını ve beni buraya getirenin o olduğunu, söylemem de aynı sonucu doğururdu.

Onlara yine yalan söylediğimi düşüneceklerdi. Üstelik bir insanın, ruh transplântasyonundan sonra bile yaşayacağı, onların inanmayı çok isteyecekleri bir yalan olacaktı. Buna inanmak isteğine karşı koymak kolay olmayacak, bu da onları daha çok kızdıracaktı. Bu sözüm ona sinsice yalan, kesinlikle* Avcı olduğuma inanmalarını sağlardı. Avcı olduğumu ağızla itiraf etsem bile bu kadar inandırıcı olmazdı. Bunun bir tuzak olduğunu sanarak benden bir an önce kurtulup buradan çok uzakta, saklanacak başka bir yer bulurlardı. 138 Melanie, sanırım haklısın, dedi. Ben c^de olsam

Ama henüz fiziksel acılar çekmeye ""başlama-rumda, intiharın herhangi bir şeklini ka-bul etm < elle sarılmak kolay değildi. Yaşam içgü^düm ap yordu. Tesellimle son görüşmemin anısı alr-buluşma şimdi bana o kadar uygarca g^örünüy-*. zaman başka bir gezegendeymişiz gibi hissettin denini çöpe attırmam konusunda bana__ meydan güya, bir intihar içgüdüsünün dile gerdirilmesi -sadece bir blöftü. Rahat bir koltukta otururker—ı menin ne kadar güç olduğunu hatırladı m.

Dün gece, Melanie de ben de ölmek—c istiyor yorduk fakat bunun sebebi o anda ölümdün bize siydi. Şimdi ayağa kalkmış yürüyordurr=ı ve dur-»

Melanie, ben de ölmek istemiyorum, diy-re fısılda^ olabilirsiniz. Belki yaşamamıza izin veriş necSenleri bı^ mm... Bize neler yapabileceklerini düşv5mmmek isr inmiyorum, bizden öğrenmek isledikleri bu t=inemli şe^

Asla söylemem! Ne sana, ne de başka bir— insana.

Bu cesur bir açıklamaydı. Ama...her»»üz işken tı.

Bir saat daha geçmişti. Güneş tam tepemin saçlarımın üstünde ateşten bir taç gibiydi. İşt<. ayak seslerinin niteliği değişti. Artık gıcızırtılı se muştum. Ön taraftan farklı sesler gelmeye k> ayakları, benimkiler gibi, hareket ettikçe çıtırtıl vam ediyordu ama önümüzde yürüye^n birini türüne ulaştığı belliydi.

Jeb, "Dikkatli ol," dedi. "Başını koll=a."

Tereddüt ettim. Başımı neden koli -amam gözüm görmezken nasıl kollayabileceği mi anla-3. elini sırtımdan çekip başımın üstüne koydu, söyleyerek eliyle hafifçe bastırdı. Öne eğildik katıydı.

Tekrar elini sırtıma koyarak beni ileri dng^

Şimdi bizim ayaklarımız da, o değişik, yankılı sesleri çıkarmaya başlamıştı. Yer, kumlu ya da kayalık hissi vermiyordu. Düz ve sert bir zeminde yürüyorduk.

Güneş kaybolmuştu. Artık onun derimi dağladığını ya da saçlarımı yakıp kavurduğunu hissetmiyordum.

Bir adım daha atınca havayı yüzümde hissettim. Bu bir esinti değildi. Durgun bir havaydı. İçine girdim. Güneş gibi kuru çöl rüzgârı kaybolmuştu. Hava durgun ve daha serindi. Hafif bir rutubet hissediliyordu. Küf kokusu alıyordum. **

İkimizin de kafasında birçok soru vardı. Melanie kendi sorularını sormak istiyor ama ben sessizliğimi bozmuyordum. Şu anda ikimizin de söyleyebileceği herhangi bir şeyin bize yararı olamazdı.

Jeb, "Tamam, doğrulabilirsin," dedi.

Yıvaşça başımı kaldırdım. Gözlerim bağlı olduğu halde bulunduğumuz yerde ışık olmadığını hissedebiliyordum. Banda-nanın kenarları zifiri karanlıktı. Arkamdakilerin sabırsızlandığını, hızım ilerlememizi beklerken ayaklarını sabırsızlıkla oldukları yerde hareket ettirdiklerini duyuyordum.

Jeb, "Bu taraftan," dedi. Yine hem eliyle yönlendiriyordu. Ayak seslerimiz yakın hır yerden yankılanıyordu. Bulduğumuz yer dar hır mekân olmalıydı. İçgüdüsel olarak başımı eğdiğimi hissettim.

Birkaç adım daha yürüdüktan sonra keskin bir dönemeci döndük. Sanki şimdi, tekrar, geldiğimiz yöne doğru yürümeye başlamıştık Zemin aşağı doğru inmeye başlamıştı. Her adımda açığı daha da dikleşiyordu. Düşmemem için, Jeb, sert eliyle elimi tutuyordu. Kayarak, karanlıkta ne kadar süre yürüdüğümü bilmiyorum. Büyük bir korku duyuyordum. Bu korku yüzünden dakikalar uzuyordu. Belki de bu nedenle, bu yürüyüş bana gerçekte olduğundan daha uzun geldi.

Bir sert dönemeci daha arkada bıraktıktan sonra, zemin yukarı doğru tırmanmaya başladı. Bacaklarım öylesine uyuşmuştu ki, tahta gibiydiler. Zemin dikleştikçe, Jeb beni neredeyse sürükleyerek yürütmeye başladı. Küf kokusu ve rutubet gittikçe artıyor ve karanlık değişiyordu. Ayak seslerimiz ve yakından gelen yankılarından başka bir şey duyulmuyordu. Patika bir düzlüğe ulaştı ve yılan gibi kıvrılarak ilerlemeye başladı.

Nihayet, bandananın alt ve üst kenarları aydınlandı. Onu kendim çekip gözlerimi açmaya korkuyor, keşke kayıp düşse diye düşünüyordum. Nerede olduğumu ve yanımdaki insanları görebilsem bu kadar korkmayacağımı hissediyordum.

Işıklarla beraber sesler duyulmaya başladı; neredeyse küçük bir çağlayanın sesini andıran gevelemeye benzer garip sesler.

Biraz daha ilerlediğimizde ses daha yakından gelmeye başladı. Artık su sesine benzemiyordu. Karmakarışık sesler duyuluyordu. Aralarında yüksek ve alçak sesler vardı. Birbirlerine karışıp yankılanıyorlardı. Bu ses, eğer bu kadar çeşitli ve uyumsuz öğelerden oluşmasaydı, Şarkı Söyleyen Dünya'da sürekli dinlediğim ve söylediğim şarkıların kötü bir benzeri olduğunu söyleyebilirdim. Gözlerinin bağlı olmasından kaynaklanan karanlık, bu anıya, kör olduğum zamanın anısına, uyuyordu.

Melanie, bu uyumsuz sesler karmaşasının ne olduğunu benden önce anladı. Bu sesi daha önce duymamıştım çünkü daha önce insanlarla birlikte olmamıştım.

Bu bir tartışına, dedi. Sanki çok kalabalık bir grup tartışıyor. Bu ses, onun bazı şeyleri fark etmesini sağlamıştı. Burada başka insanlar da mı vardı? Sekiz kişiyi görmek bile bizi yeterince şaşırtmıştı. Burası neresiydi?

Eller enseme dokundu. Korkuyla ürpererek geri çekildim. Jeb, "Sakin ol," dedi. Bandanayı çözdü.

Yavaşça gözlerimi kırıştırdım. Çevremdeki gölgeler şekillenmeye başladı. Pürtüklü, eğri büğrü duvarlar, yıpranmış, tozlu bir yer gördüm. Anlamaya başlamıştım. Yer altında hır mağaradaydık. Çok derinde olamazdık. Aşağı inmekten çok yukarı tırmandığımızı tahmin ediyordum.

Kayalardan oluşan duvarlar ve tavan, morumsu koyu kahverengiydi. İsviçre peynirleri gibi delik deşiktiler. Daha aşağıdaki deliklerin kenarları aşınmıştı ama başımın üstündeki deliklerin biçimleri daha belirgindi ve kenarları keskin görünüyordu.

Işık ilerideki bir delikten geliyordu. Biçimi, mağaranın içindeki deliklerden farklı değildi ama daha da iriydi. Bu bir giriş, daha aydınlık bir yere açılan bir kapıydı. Melanie heyecanlanmış, insan sayısının daha fazla oluşuna sevinmişti. Ben ise çekimserdim. Körlüğün görmekten daha iyi olabileceğini düşünüp endişelenmeye başlamıştım.

Jeb içini çekti. "Özür dilerim," dedi. Bunu o kadar alçak sesle söylemişti ki, benden başka kimsenin duymadığından eminim. —

Yutkunmaya çalıştım ama beceremedim. Başım dönmeye başlamıştı. Ama bu açıklıktan olabilirdi. Jeb beni büyük delikten geçirirken, ellerim rüzgâra tutulmuş bir yaprak gibi titriyordu.

Tünelin ucunda o kadar büyük bir oda vardı ki, gözlerimin gördüğünü kabul etmekte zorlandım. Tavan apaydınlık ve çok yüksekti. Yapay bir gökyüzü gibiydi. Nasıl olup da bu kadar aydınlık olduğunu anlamaya, onu neyin aydınlattığını görmeye çalıştım. Ama güçlü ışık gözlerimi yaktı.

O karmaşık seslerin artmasını bekliyordum ama şimdi koca mağaranın içi bir ölüm sessizliğine bürünmüştü.

Çok yukarılardaki tavanın aydınlığıyla karşılaştırıldığında, zemin loştu. Gözlerimin şekilleri seçebilmesi kısa sürdü.

İlk gördüğüm şey kalabalık oldu. Gördüklerime başka bir isim veremezdim. Bu kalabalığı oluşturan insanların hepsi, oldukları yerde kıpırdamadan durmuş, nefret dolu bakışlarla beni seyrediyorlardı. Bu bakışları, bu sabah, şafak sökerken de görmüştüm.

Melanie o kadar şaşırmişti ki, tek yapabildiği onları saymak oldu. On, on beş, yirmi, yirmi beş, yirmi altı, yirmi yedi...

Kaç kışı oldukları umurumda değildi. Ona, bunun ne kadar önemsiz olduğunu söylemeye çalıştım. Beni, bizi, öldürmeleri için yirmi kişi olmalarına gerek yoktu. Durumumuzun ne kadar hassas olduğunu ona anlatmaya ve bunu görmesini sağlamaya çalıştım. Ama şu anda benim uyarılarımı dinleyecek halde değildi. Burada olacağını asla tahmin etmediği bu insanların dünyasında kaybolmuştu.

Bir adam, kalabalığın arasından sıyrılarak öne çıktı. Bir silah taşıyor olabileceğini düşünerek önce ellerine baktım. Yumruklarını sıkıyordu ama silahı yoktu.

Gözlerim ışığa alışıkça önce ellerinin güneş yanığı, yaldızlı derisini gördüm, sonra onu tanıdım.

Başımı döndüren bu ani umut az daha beni boğacaktı. Başımı kaldırıp yüzüne baktım.

/4

Bir daha hiç görmeyeceğimizi kabul edip onu sonsuza dek kaybettiğimize inandıktan sonra onu burada görmek, ikimiz içim de çok fazlaydı. Taş kesildim, hiçbir tepki gösteremedim. Jeb Amca'ya bakmak, onun bize çölde niçin olumsuz bir cevap verip kalbimizin parçalanmasına neden olduğunu anlamak istiyordum ama gözümü Jared'dan alamıyordum. Ona bakakalmıştım. Hiçbir şey anlayamıyordum.

Melanie'nin tepkisi farklıydı.

"Jared," diye haykırdı. Yara içindeki boğazımdan boğuk bir ses çıktı.

İleri doğru bir hamle yaptık. Çölde olduğu gibi, taş kesilmiş bedenimin kontrolünü tekrar ele geçirmişti. Ama bu kez güç harcaması gerekmişti. Tek fark buydu. Yeterince çabuk davranıp ona engel olamamıştım.

Kollarımı açarak ona doğru atıldı. Kafamın içinde haykırarak onu uyardım. Ama beni dinlemiyordu. Benim burada olduğumun farkında bile değildi.

Melanie, Jared'a doğru atılınca, benden başka hiç kimse onu engellemeye çalışmadı. Ona dokunmak üzereydi ama benim gördüğüm şeyleri, birbirlerinden ayrı oldukları uzun aylar içinde Jared'ın yüzünün nasıl değiştiğini, nasıl sertleştiğini ve şimdi dudaklarının farklı yönlerde kıvrıldığını, onun anılarını süsleyen o bilinçsiz gülümsemenin bu yüze yakışmayacağını hâlâ göremiyordu. Jared'm yüzünde sadece tek bir kez karanlık ve tehlikeli bir ifade görmüştü. Ve o ifade, şu andaki yüz ifadesiyle karşılaştırıldığında hiçbir şeydi. Melanie bunları göremiyordu ya da umursamıyordu.

Jared'm kolu benimkinden uzundu.

Parmaklarım Melanie'nin gücüyle onun yüzüne değmeye fırsat bulamadan, o hızla kolunu uzattı ve elinin tersiyle yanağıma hır tokat indirdi. Bu tokat öylesine şiddetliydi ki, önce ayaklarım yerden kesildi, sonra başım taş zemine çarptı. Bedenimin geri kalan kısmının küt diye bir ses çıkararak yere çarptığını duydum ama bir şey hissetmedim. Gözlerim yuvalarından dışarı fırlayacak gibi oldu ve kulaklarını çınlamaya başladı. Başım dönmeye başlamıştı. Bayılmamak için çaba gösteriyordum.

İnleyerek Melanie'ye, budala, budala, dedim. Sana bunu yapmamam söyledim.

Jared burada, Jared yaşıyor, Jared burada. Kopuk kopuk konuşuyor, bunları bir şarkının sözleri gibi tekrarlıyordu.

Gözlerimi odaklamaya çalıştım ama bu garip tavanın saçtığı ışıklar beni kör ediyordu. Başımı çevirip boğazımda düğümlenen hıçkırığı yuttum. Bu hareketi yaparken, yüzümün Jared'm tokatladığı tarafında dayanılmaz bir acı duydum.

Bilinçsiz hır dürtüyle attığı hu tek tokadın acısına güçlükle dayanıyordum. Yoğun, planlanmış bir işkenceye ne kadar dayanabilirdim?

Hemen yanı başımda ayak sesleri duydum. Bu seslerin oluşturduğu tehdidin nereden geldiğini görmek için hemen o yana baktım. Jeb Amca başımda duruyordu. Bir elini bana doğru uzatır gibiydi. Ama kararsızdı ve bana değil, başka bir yere bakıyordu. Başımı biraz kaldırdım

ve tam «deyecekken kendimi tuttum. Onun gördüğünü ben de görmüştüm.

Jared bize doğru geliyordu. Yüzünde, çölde gördüğümüz o barbarların yüzündeki ifade vardı. Ama bu öfkeli yüz korkunç olmaktan çok güzeldi. Kalbim teklemeye başlamıştı. İçimden kendi halime gülmek geldi. Onun beni öldürmek üzere olduğu şu anda, benim ona âşık oluşumun ya da onun güzelliğinin ne önemi vardı?

Onun yüz ifadesinde ölümü gördüm ama ölüm özlemim kaybolmuştu.

Jeb ve Jared uzun bir an bakiştılar. Jeb birkaç kez çenesini sıkıp gevşetti ama Jared'm yüzü sakindi. Sonra, Jared'm öfkeyle nefesini kesik kesik dışarı üfleyip bir adım geri çekilmesiyle bu bakışma sona erdi.

Jeb elini uzattı ve beni ayağa kaldırmak için diğer elini belime doladı. Başım dönüyor ve ağrıyor, midem bulanıyordu. Eğer günlerdir aç olmasaydım kusabilirdim. Ayaklarım sanki yere değiniyordu. Yalpalayarak öne doğru kapaklandım. Jeb beni yakaladı ve düşmemem için dirseğimi kavradı. Jared bizi seyrediyordu. Yüzünde garip bir ifade vardı. Dişleri görünüyordu. Melanie, yine de, aptal gibi, ona doğru atılmak istedi. Ama ben onu burada görmenin şokunu atlattım ve şu anda Melanie kadar aptal değildim. Onun Jared'a doğru tekrar atılmasına izin verecek değildim. Zihnimde yaratabildiğim bütün engellerle yolunu kestim.

Sesini kes arlık. Onun benden nasıl nefret ettiğini görmüyor musun? Ne söylersen söyle, ancak durumun daha kötü olmasını sağlayabilirsin. Biz öldük. Ama Jared hayatla, Jared burada, diye şakıdı.

Mağaradaki sessizlik bozulmuştu. Dört bir yandan, hepsi aynı anda konuşan insanların fısıltıları geliyordu. Bu tıslayan fısıltıların tek hır kelimesini bile anlayamıyordum.

Gözlerim insanların üstünde dolaşıyordu. Hepsi yetişkin insanlardı. Aralarında, daha küçük, daha genç biri yoktu. Bunu görünce yüreğim parçalandı. Melanie'nin ise sormak istediği bir soru vardı. Onu dile getirmek için çırpınıyordu. Sert bir tavırla onu susturdum. Burada, bu yabancıların ve Jared'm yüzündeki öfke ve nefretten başka görebileceğimiz bir şey yoktu. Sonra başka bir adam, fısıldanan kalabalığın arasından sıyrıldı. Uzun boylu, ince bir adamdı. Kemik yapısı diğerlerine göre daha belirgindi. Saçları ıslak olduğu için rengi belli değildi. Açık kahverengi ya da donuk bir sarı olabilirdi.

Saçları v^e ince vücudu gibi, yüz hatları da yumuşak ve inceydi. Yüzünde öfke belirtisi yoktu. Bu yüzden dikkatimi çekmişti.

Diğerleri yana çekilerek bu gösterişsiz adama yol verdiler. Sanki önenrih biriydi. Sadece Jared onun yolundan çekilmedi. Olduğu ye irde durmuş beni seyrediyordu. Uzun boylu adam onun etrafı rıdan dolaşarak ilerledi. Birinin yolunu kesiyor oluşuna hiç aldırılmamış, onu görmezden gelmişti.

Jared'in önüne geçip karşıma dikildi. Garip bir neşe içinde, "Tamam. Tsimam," dedi. "İşte geldim? Elimizde ne var?"

Maggie Hala, onun dirseğinin dibinde bitivererek cevap verdi. "Jeb onu çölde bulmuş. Eskiden yeğenimiz Melanie'ydi. Herhalde, J eb'in ona verdiği yol tarifim kullanarak buralara gelmiş." Sözüüü bitirdikten sonra pis pis Jeb'e baktı.

Uzun boylu, kemikli adam, "Mmm..." diye mırıldandı. Beni merakla inceliyor, adeta ölçüp biçiyordu. Bu inceleme oldukça garipti. Göf dükleri hoşuna gitmişti. Bunun nedenini anlayamadım.

Bakışlarım başka bir kadına kaydı. Bu genç bir kadındı. İnce yapılı adamın yanında duruyordu. Elini onun koluna koymuştu. Gözlenen, gür ve parlak saçlarına takıldı. Melanie, Sharon! diye haykırdı.

Melanie'nin kuzeni, gözlerimden onu tanıdığımı anladı ve ifadesi sertleşti.

Melanie'y kabaca kafamın gerisine ittim. Şisştt

Uzun boylu adam, başını sallayarak tekrar, "Mmm..." dedi. Yüzüme dokunmak için elini uzatınca geriye sıçrayıp Jeb'm yanına sığındım. Bu hareketim Jeb'i şaşırtmıştı.

"Tamam, tamam," dedi. Bana cesaret vermek ister gibi gülümsedi. "Sana zarar vermeyeceğim."

Yine yü züme dokunmak üzere uzandı. Ben de yine Jeb'in yanına çeki İdim. Ama Jeb beni tutan kolunu gevşetti ve bcuona doğru itti. tızun boylu adam çeneme dokundu. Parmakları umduğumdan daha yumuşaktı. Yüzümü yana çevirdi ve parmaklarının enseme dolaştığını hissedip ruh transplântasyonundan kalan izi in ^elediğini fark ettim. 146

Göz ucuyla Jared'ın yüzünü seyrediyordum. Bu adamın yaptığı işin onu sinirlendirdiği açıkça belliydi. Bunun nedenini anlıyordum. Ensemdeki o açık pezmbe çizgiden kim bilir nasıl da nefret ediyordu.

Jared kaşlarını çatmıştı ama yimzündeki öfke ifadesinin büyük ölçüde kaybolduğunu görüne* sevindim. Kaşları çatılmıştı ve kararsız görünüyordu.

Uzun boylu adan ellerini çekip» yanımdan uzaklaştı. Dudakları büzülmüş, gözleri meydan okmır gibi parlamıştı.

'Yeterince sağlıklı görünüyor. Sadece çok yorulmuş, susuz ve gıdasız kalmış. Sanırım susuzlu-k artık geçerli değil ve işimizi engellemez çünkü ona yeterince su vermişsin. Peki, o zaman." Elleriyle, tuhaf, bilinçsiz bir hareket yaptı. "Haydi başlayalım."

O zaman, adamın sözleri ve kjsa açıklaması anlam kazandı. Biraz önce bana zarar vermeyeceğine söz vermiş olan bu yumuşak görünümlü adam doktordu.

Jeb Amca derin bir iç çekip gözlerini yumdu. Doktor bana elini uzattı. Ona elimi vermeme bekliyordu. Ellerimi yumruk yaparak arkama sakladım. Bana tekrar dikkatle baktı. Gözlerindeki dehşeti değe dendiriyordu. Ağzının kenarları aşağı sarktı ama bunun sebebi öfke değildi. Nasıl başlayacağını düşünüyordu.

"Kyle, lan," diye seslendi. Başımı uzatarak çağırıldıklarının kalabalığının arasında olup olmadığına baktı. Siyah saçlı, iri yarı iki kardeşin kalabalığının arasından sıyrılıp öne geldiklerini görünce dizlerim titredi.

Doktor, "Sanırım biraz yardıma ihtiyacım var. Belki, siz taşırırsınız..." diye söze başladı.

KyMe'in yanında o kadar da uzun boylu görünmüyordu. "Hayır."

Herkes bu sesin nereden geldiğini görmek için döndü ama benim bakmama gerek yoktu çünkü sesi tanımıştım. Yine de ona baktım.

Jared'ın gözleri sınımsı kapalıydı. Ağzı çarpılmış, tuhaf hır şekil almıştı. Yüzünde bir sürü farklı duygunun izi vardı. Bunları anlamlandıramıyordum hiç kolay değildi. Öfke, meydan okuma, şaşkınlık, nefret, korku...ve acı, bu duygulardan sadece birkaç tanesiydi.

Doktor gözlerini kırıştırdı. Şaşkınlığı yüzünden belliydi. "Jared? Bir sorun mu var?" "Evet."

Herkes bekliyordu. Jeb yanımda duruyordu. Dudaklarının yanları aşağı sarkmıştı. Sanki içinden gülmek geliyor da, bunu yapmamak için kendini güç tutuyordu. Eğer durum buysa, bu, ihtiyaç adamın garip bir mizah anlayışı olduğu anlamına geliyordu.

Doktor, "Sorun nedir?" diye sordu.

Jared dişlerinin arasından, "Sorunun ne olduğunu sana söyleyeceğim, Doktor," dedi. "Onu sana vermekle Jeb'in onun beynine bir kurşun sıkması arasında ne fark var?"

Titredim. Jeb kolumu okşadı.

Doktor tekrar gözlerini kırıştırdı. Sadece, "İşte!" dedi.

Jared kendi sorusuna cevap verdi. "Cevap şu: Onu Jeb öldürürse, bu hiç değilse teiniz bir ölüm olur."

"Jared." Doktor, onunla konuşurken de, aynı hellimleyken yaptığı gibi, yumuşak ses tonunu kullanıyordu. "Her seferinde o kadar çok şey öğreniyoruz ki! Belki bu sefer..."

Jared, "Hah!" diye homurdandı. "Fazla bir ilerleme kaydettiğiniz kanısında değilim, Doktor." Melanie biraz ümitlenmişti. Jared bizi koruyacaktır, dedi.

Kelimeler oluşturmak için dikkatimi toplayamıyordum. O kadar zordu ki. Bizi değil, sadece senin bedenini.

Bu da bir şeydir... Sesi, uzaktan, gümbür gümbür atan kalbimin dışından gelir gibiydi.

Sharon ileri doğru bir adım attı. Şimdi nerdeyse doktorun önünde duruyordu. Bu garip bir şekilde koruyucu bir tavırdı.

Heyecanlı ve ateşli bir sesle, "Bu fırsatı harcamanın anlamı yok," dedi. Flepimiz bunun için güç olduğunu biliyoruz, Jared ama sonuçta, bu senin vereceğin bir karar değil. Çoğunluğun iyiliğini düşünmeli ve ona göre hareket etmeliyiz.

Jared öfkeli bakışlarla ona baktı. "Hayır," diye homurdandı. Onun bu kelimeyi fısıldayarak söylemediğini anlamıştım. Ortalık birden sessizleşmişti. Sharon'ın dudakları kımıldadı. Parmağını Jared'a doğru sallıyordu. Ama hafif hır tıslamadan başka bir şey duymadım. İkisi de tek bir adım atmamalarına rağmen benden uzaklaşıyor gibiydiler.

Siyah saçlı kardeşlerin öfkeli bir tavırla Jared'a yürüdüklerini gördüm ve elimin, onları durdurmak ister gibi havaya kalktığını fark ettim. Fakat güçsüz bir şekilde titremekle yetindi. Jared'm yüzü kıpkırmızı oldu ve boynundaki damarlar şişti. Sanki bağıyordu ama ben bir şey duymuyordum. Jeb kolumu bıraktı. Sonra, tüfeğin donuk gri namlusunun yanı başında

sallandığını gördüm. Namlu bana doğru çevrilmiş değildi ama ben yine de geri çekildim fakat bu dengemi kaybetmeme neden oldu ve odanın yana doğru kaydığını hissettim.

Gözlerim kararırken, "Jamie," diye inledim.

Jamic'nin yüzünü çok yakınımda gördüm. Öfkeli hır yüz ifadesiyle üstüme eğilmişti.

Tekrar, "Jamie, sen mism?" diye soludum. "Jamie?"

Uzaktardan, Jeb'in boğuk sesi duyuldu. "Çocuk iyidir. Onu buraya Jared getirdi."

Jared'in yüzüne baktım. Acı çektiği belliydi. Sonra her şey gözlerimi örten sisin arkasında kayboldu.

"Teşekkür ederim," diye fısıldadım.

Ve karanlığın içine kaydım.

15

c,Kcvuimna

Kendime geldiğimde hiç şaşırmadım. Nerede olduğumu tahmin edebiliyordum. Gözlerimi bilinçli olarak kapalı tutuyor, düzenli nefes almaya çalışıyordum. Kendime geldiğimi belli etmeden, durumumun ne olduğunu anlamak istiyordum.

Acıkmıştım. Midem kazınıyor ve öfkeli sesler çıkarıyordu ama bu seslerin beni ele vereceğini sanmıyordum. Uyurken ılı midemin aynı sesleri çıkardığından emindim.

Başımda şiddetli bir ağrı vardı. Bunun ne kadarının yorgun luktan, ne kadarının yediğim darbelerden olduğunu tahmin el mek imkânsızdı.

Sert bir yerde yatıyordum. Sert ve. . .pürüzlü bir zemin Bedenim dümdüz değildi, sanki derin olmayan bir çanakta ya tıyormuşum gibi, tuhaf bir şekilde bükülmüştü. Bu durumda yatmaktan sırtım ve kalçam ağrıyordu. Belki de beni uyandıran bu ağrılar olmuştur. Kendimi hiç de dinlenmiş gibi hissetmiyordum.

Bulduğum yer karanlıktı. Gözlerim kapalı olduğu halde anlamıştım. Zifiri karanlık değildi ama çok karanlıktı.

Havadaki küf kokusu eskisinden daha güçlüydü. Rutubet ve küf kokusu adeta boğazıma yapışmış gibiydi. Bulduğum yer, çöl kadar sıcak değildi ama bu münasebetsiz rutubet de aynı derecede rahatsız ediciydi. Yine terlemeye başlamıştım. Jeb'in verdiği su gözeneklerimden dışarı çıkmaya başlamıştı.

Nefesimin sesi, yankılanarak bana geri dönüyordu. Çok küçük bir yerde olduğumu tahmin ediyordum. Can kulağıyla dinledim. Sesim sanki iki yandan da yankılanıyordu.

Büyük bir olasılıkla, hâlâ Jeb'in beni getirdiği mağaranın uzantısında olduğumu tahmin ediyordum. Gözlerimi açınca ne göreceğimden emin gibiydim. Kayanın içindeki küçük bir kovukta olmalıydım; duvarları peynir gibi delik deşik olan bir kovukta.

Bedenimin çıkardığı sesler dışında hiçbir ses duyulmuyordu. Gözlerimi açmaya korktuğum için duyduklarımınla yetiniyor, kendimi zorlayarak sessizliğin içinde bir şeyler duymaya çalışıyordum. Bulduğum yerde yalnız olduğumu hissediyordum ama bu oldukça anlamsız geliyordu.

Yanımda bir nöbetçi vol-madan beni yalnız bırakmazlardı, öyle değil mi? Hiç değilse, elinden bırakmadığı tüfeğiyle Jeb Amca ya da onun kadar merhametli olmayan başka biri başımda beklerdi. Beni yalnız bırakınak onların gaddarlığına ve benim cinsime karşı hissettikleri nefrete uymazdı. Ancak. . .

Yutkunmaya çalıştım ama duyduğum dehşet boğazımı dü-î'.ümlcmıştı. Öldüğümü düşündükleri ya da kesinlikle öleceğimden emin oldukları için beni yalnız bırakmış olabiliirdi. Bu mağarada içine girenin bir daha çıkamadığı yerler olabiliirdi. Ve...

Bulduğum yeri daha önce hayalimde canlandırmıştım. Ama şu anda, hayalimdeki bu görüntü değişiyor, başım dönmeye başlıyordu. Şimdi kendimi derin bir kuyunun dibinde ya da dört tarafı duvar örülü bir mezarın içine sıkışmış gibi hissediyordum. Nefesim hızlanmıştı. Havadaki oksijen azalmış gibiydi. Ciğerlerimin çevresindeki kaslar şişmişti. Sanki gidiyorum diye çığlık atmaya hazırlanıyorlardı. Bağırılmamak için dişlerimi sıktım.

Yakında bir yerden, başımın yanından bir gıcırta geldi. Acı bir çığlık kopardım ve çığlığım sessizliğin içinde çingır çingır öttü. O korkunç sestem uzaklaşmak için kendimi duvara doğru fırlattım. Başım alçak tavana çarpınca büyük bir acı duydum ve içgüdüsel olarak ellerimi kaldırıp yüzümü kapadım. İçinde bulduğum küçük mağaranın daire biçimindeki girişinde

donuk bir ışık belirdi. Jared, içeri girebilmek için eğilince, yii/ü hafifçe aydınlandı. Kolunu bana uzatmıştı. Sımsıkı kapalı (dan ağzında öfkeli bir ifade vardı. Dehşet dolu tepkimi seyrederken alınıdaki bir damar atıyordu.

Kimıldamıyor, beni öfkeli bakışlarla seyrediyordu. Kalbim yeniden atmaya başlamış, nefesim düzene girmişti. Bakışlarım onun öfkeli bakışlarıyla karşılaşınca, Jared'm eskiden ne kadar sessiz olduğunu hatırladım. İsteddiği zaman, hayalet gibi olurdu, yaklaştığını bile fark edemezsiniz. Herhalde bu yüzden, onun dışarıda nöbet tuttuğunu hissetmemiştim.

Ama bir şeyler duymuştum. Ben bunu düşünürken, Jared'ın kolu bana daha fazla yaklaştı ve biraz önceki gıcırta yeniden duyuldu. O tarafa baktım. Ayaklarımın dibinde tepsi görevi yapan kırık bir plastik parça vardı. Ve üstünde...

Kapağı açık plastik gişedeki suyu içmek arzusuyla yanıp tutuşuyordum. Şişeyi dudaklarıma götürürken, Jared'ın ağzının tiksintiyle çarpıldığını gördüm. Beni engelleyeceğinden emindim ama şu anda gözün sudanı başka bir şey görmüyordu. Hayatım boyunca, suyun varlığını, bir daha asla doğal karşılamayacağımdan emindim. Bu arada aklıma fazla yaşamayacağım geldi.

Jared, girdiği yerden dışarı çıkıp gözden kaybolmuştu. Sadece gömleğinin kolunun küçük bir parçasını görebiliyordum, o kadar. Donuk ışık, onun yanından geliyordu^Yapay bir mavi rengi vardı.

Suyun yarısını içtikten sonra, yeni bir koku hissettim ve tek hediyenin su olmadığını anladım. Tekrar tepsiye baktım. Yemek. Beni besliyorlardı.

Önce siyah ve şekilsiz ekmeğin kokusunu aldım. Bir de soğan kokusu gelen bir sıvı vardı. Daha yakından bakınca, dipte soğan parçalarını gördüm. Bunların yanı sıra, boru şeklinde, kısa ve kalın üç beyaz şey vardı. Bunların sebze olduğunu tahmin ettim ama ne olduklarını anlayamadım.

Bunları keşfetmem sadece birkaç saniye sürdü. Ama bu kısa süre içinde, midem adeta yiyeceklere ulaşmak için ağızımdan dışarı fırlayacak gibiydi.

Ekmeği kemirmeye başladım. Çok katıydı. Buğday taneleri dişlerimin arasına giriyordu. Yumuşak değildi ama tadı nefisti. Daha önce hiçbir şeyin tadı bu kadar lezzetli gelmemişti, terk edilmiş kulübedeki mutfak dolabında bulduğum ezilmiş keklerin bile. Var gücümle çiğnemeye çalışıyor ama dayanamayıp ekmeğin yarısını çiğnemedemden yutuyordum. Her lokmayı yuttuğumda midemden lıkır lıkır sesler geliyordu. Bir şeyler yiyince kendimi daha iyi hissedeceğimi sanmıştım. Ancak, çok uzun süredir boş olan midem, yemeğe olumsuz tepki veriyordu.

Bunu yok sayarak sıvı yiyeceğe yöneldim. Bu bir çorbaydı. Onu mideme indirmek daha kolay oldu. Burnuma gelemağır soğan kokusuna rağmen çorbanın lezzeti hafifti. İçindeki yeşil sebzeler yumuşak ve sünger gibiydi. Çorbayı doğrudan çanakta içtim ve keşke çanak daha derin olsaydı diye düşündüm.

Son yudumuna kadar içtiğimden emin olmak için iyice kafama ılıktım.

Sebzeler gevrekti. Ne çorba kadar doyurucu ne de ekmeğe kadar lezzetliydi ama katı oluşları çok hoşuma gitti. Doymamıştım. Doymak şöyle dursun, doyar gibi bile olmamıştım. Eğer çiğneyebileceğinden emin olsam, tepsiyi de yiyebilirdim.

Yiyecekleri bitirdikten sonra, aslında beni beslememeleri gerektiğini düşündüm. Bunun için, Jared'la doktor arasındaki tartışmayı Jared'ın kaybetmiş olması gerekirdi. Eğer durum böyleyse, nasıl oluyor da Jared benim başımda nöbet bekleyebiliyordu?

Tepsi boşalınca ileri ittim. Çıkardığı ses beni korkuttu. Jared onu almak için uzandığında, korkudan hücremin duvarına yapışmıştım. Bu sefer bana bakmadı.

O tekrar kaybolmak üzereyken, "Teşekkür ederim," diye fısıldadım. Hiçbir şey söylemedi. Yüz ifadesinde en küçük bir değişiklik olmadı. Bu kez gömleğinin kolu bile görünmüyordu .una orada olduğundan emindim.

Melanie, bana vurduğum inanmıyorum, diye düşünüyordu. Öfkeli olmaktan çok kuşkuluydu. Henüz şaşkınlığını yenememişti. Ben ise hiç şaşırmağımdım. Evet, bana vurmuştu.

Acaba o sırada neredeydin? diye cevap verdim. Beni bu pisliğe bulaştırıp soma kenara çekilmek pek de terbiyeli bir davranış sayılmaz.

Acı hır sesle konuştuğumu duymazdan geldi. Böyle bir şey yapabileceği aklıma gelmezdi, dedi. Ben olsam, ona vuramazdım.

Elbette vururdun. Oda senin yanına, insan olmayan gözlerlegelseyle, sen de ona vururdun. Sen doğal olarak şiddete yatkın birisin. Avcı'yı boğma hayallerini hatırlamıştım. Bunun birkaç gün önceye ait bir hayal olduğunu biliyordum ama aylarca öncesine aitmiş gibi geliyordu.

Aradan daha fazla zaman geçmiş olması gerekirdi. İnsanın kendisini bu kadar kısa bir süre içinde böyle bir duruma düşürmüş olması inanılır gibi değildi.

Melanie duruma tarafsız bir açıdan bakmaya çalışıyordu. Sanmıyorum. Jared ve Jamie'ye bunu yapamazdım. Jainie ne olursa olsun, ona zarar veremezdim... Bunun düşüncesi bile korkunç olduğu için sözü yarıda kaldı. Biraz düşününce onu bu konuda haklı buldum. Çocuk baş ka bir şey ya da başka birisi olsa da, ne Melanie, ne de ben onı el kaldırabilirdik Bu farklı bir durum. Sen...şey...bir anne gibisin ve bu konuda mantıklı düşünemiyorsun. Duyguların söz konusu.

Annelikte daima duygular söz konusudur. Bu, siz ruhlar için bile böyle. Cevap vermedim.

Sence şimdi ne olacak? **

İnsanlar konusunda uzman sensin, diye hatırlattım ona. Bana yemek vermeleri galiba iyiye alâmet değil. Aklıma sadece tek bir neden geliyor. Güçlü olmamı isteyebilirler. Aklıma insanların gaddarlıkları hakkındaki birkaç hikâye geldi ve geçen gün, o eski gazetede okuduğumuz olayları hatırladım. Yangın; bu kötü bir hikâyeydi. Melanie, saçma bir kazada, sağ elinin parmak uçlarının hepsini yakmıştı. Sıcak olduğunu fark etmeden, kızgın bir tavayı eline almıştı. Duyduğu acının onu nasıl şaşırttığını hatırladım. Bu, hiç beklenmedik ve çok büyük bir acıydı fakat en nihayetinde bu bir kazaydı. Buz, merhem ve ilaçlarla çabucak tedavi edilmişti. Bunu kimse kasten yapmamış, duyduğu acıyı sürekli kılmak için çaba göstermemişti.

Yaşadığım hiçbir gezegende, ruhlar gelmeden önce bile, böyle gaddarlıklar yoktu. Buıası, gerçekten de, bütün dünyalar içinde en yüce ve düşük olanıydı. En güzel görüntüleri, en yüce duyguları, en şeytanî arzuları ve en karanlık eylemleri bulmak mümkündü. Belki de böyle olmak için yaratılmıştı. Belki alçaklıklar olmadan yüceliğe ulaşmak mümkün değildi. Ruhlar bu kurala bir istisna mı oluşturuyordular? Bu dünyanın karanlığı olmadan aydınlığa kavuşabilirler miydi?

Melanie, ben.. .ben...o sana vurduğu zaman ben bir şey hissellim, diyerek düşüncelerimi böldü. Kelimeler, ağır ağır, teker teker geldi. Sanki onları düşünmek istemiyordu.

Ben de bir şey hissellim. Melanie ile bu kadar süre bir arada yaşadıkdan sonra şaka yapmak ne kadar kolaydı. Jared'in eli çok ağır, öyle değil mi?

Demek istediğim bu değildi. Ben... Uzun bir duraklamadan sonra telaşla cümlesini tamamladı. Her şeyin bende başlayıp bende bittiğini düşündüm. Bu durumun benim...kontrolümdegeleştğini düşündüm.

Bu kelimelerin arkasındaki düşünce, kelimelerin kendisinden daha açıktı.

Yani, çok istediğin için beni buraya getirmeyi başardığını, ben seni kontrol edeceğime, senin beni kontrol ettiğini düşündün. Bu düşünceye sinirlenmemeye çalışıyordum. Beni yönlendirdin, öyle mi?

Evet. Ben sinirlendiğim içm değil, yanılmak hoşuna gitmediği için sertleşmişti. Ama... Bekliyordum.

Bana yine telaşla yaklaştı. Sadece ben değil, sen de ona âşıksın. Bu, benini duygularımdan farklı bir şey. Çok farklı. O biz görünene, yani sen onu ilk kez görene kadar bunu fark etmemiştim. Bu nasıl oldu? Üç beş santim uzunluğunda bir solucan, bir insana nasıl âşik olabilir?

Solucan mı?

Özür dilerim... Sanırım sizin de bir çeşit kollarınız ve bacaklarınız var.

Tam sayılmaz. Daha çok anten gibi ve onları uzattığımda sadece iki-üç santimden biraz daha uzun oluyorum.

Onun seninle aynı türden olmadığını anlatmak istiyorum.

Ona, bedenim insan, dedim. Bu bedenin içinde yaşadığım sürece, ben de insanım. Üstelik sen fared'i anılarında öyle bir görüyorsun ki... Hepsi senin suçun.

Bir an söylediklerimi düşündü. Yüzünden bunun pek hoşuna gitmediği belliydi.

Tucson'a gidip yeni bir bedene sahip olsaydın, onu artık sevmeyecektin, öyle mi? Bunun doğru olmasını, gerçekten, çok ama çok isterdim.

Cevabım ikimizi de tatmin etmemişti. Başımı dizlerime dayadım. Melanie konuyu değiştirdi.

Hiç olmazsa Jamie güvende. Jared'm onu kollayacağını biliyordum. Onu Jared'dan daha güvenli birine bırakamazdım. Keşke Jamie'yi görebilseydim.

Böyle bir şey talep edecek olursa, alacağı tepkiden korktum. Sana butııı sormuyorum.

Bir yandan, ben de çocuğun yüzünü görmenin özlemini çekiyordum. Onun gerçekten de burada ve güvende olduğundan, ona iyi baktıklarından, karnim doyurduklarından emin olmak istiyordum. Çünkü Melanie artık bunları yapamayacaktı. Ben kimsenin annesi değildim an" ona bakmak istediğim gibi bakıldığını bilmek istiyordum. Geceleri ona ninni söyleyecek, masal anlatacak bin var mıydı? Onun yeni meleği Jared, bu küçük detayları da düşünüyor muydu? Korktuğu zamansokülabileceği kimse var mıydı?

Melame, sence ona benim burada olduğumu söylerler mi? diye sordu. Ben de, bunun ona yaran tm olur, zararı uu? diye sordum.

Fısıldayarak cevap verdi- Bilmiyorum... Keşke ona, verdiğim sözü tuttuğumu söyleycbilseydi'i-

Çok şaşırıştım. Verdiğii' sözü kesinlikle tuttun, dedim. Kimse senin geri döndüğünü inkâr edemez.

Teşekkürler. Sesi çok zayıftı. Acaba son söylediğim sözlere mi, yoksa onu buraya getirişime mi teşekkür etmişti?

Birden kendimi çok yorgun hissettim. Onun da bitkin olduğunu hissedebiliyordum- Midem artık sesini kesmişti. Neredeyse yarı yarıya doluydu. Geri kalan ağırlar da uyanık kalmama neden olacak kadar şiddetli değildi. Gürültü yapmaktan korktuğum için hareket etmekten kaçınıyordum. Ama bedenim gerinmek istiyordu. Mümkün olduğunca ses çıkarmamaya çalışarak gerindim. Sonunda, ayaklarım, neredeyse küçük mağaranın girişinin dışına taşacak hale' geldi. Bunu isteyerek yapmadım. Jared'ın yanı başındaki hareketi hissedip kaçmaya çalıştığımı zannetmesinden korkuyordum. Ama hiçbir tepki göstermedi. Yüzümün sağlam tarafını koluma yasladım, zeminin omurgamı çarpittiğini düşünmemeye çalışarak gözlerimi kapadım.

Sanırım uyudum. Ama bu derin bir uyku değildi. Uyandığımda uzaktan gelen ayak seslerini duydum.

Bu kez gözlerimi hemen açtım. Hiçbir şey değişmemişti. Yu- arlak delikten hâlâ donuk mavi bir ışık görünî hâlâ orada olup olmadığını göremiyordum. Biri ru geliyordu. Ayak seslerinin yaklaştığını duyu Mümkün olduğunca yavaş hareket etmeye çalı delikten çektim ve tekrar duvarın dibine sindii bilmek isterdim. O zaman kendimi bu kadar aş.- » mezdim. Başıma geleceklere daha hazırlıklı oh o kadar küçüktü ki, çömelmek bile güçtü. Bir adam, "Ah, işte buradasın," dedi. Boşluğ, sizlikten sonra onun sesi bana o kadar yüksek rimden sızdırdım. Bu sesi tanımıştım. Çölde göi lerden birinin, elinde pala olan Kyle'ın sesiydi. Jared konuşmuyordu.

"Buna izin veremeyiz, Jared." Bu başka birii mantıklı birinin. Konuşan, Kyle'ın kardeşi la kardeşin sesleri birbirine benziyordu. Ya da şc Kyle her zaman bu kadar öfkeli olmasaydı ve saydı, sesleri birbirine benzeyecekti. "Birisini olsun, herkesi kaybettik. Ama bu çok saçma."

Kyle, "Eğer onu doktora vermezsen ölmesi kükredi.

lan, "Onu burada tutsak olarak barındırmanı vam etti. "Eninde sonunda kaçır ve hepimizi y, Jared konuşmuyordu ama yana doğru bir onu görmemi sağladı. Şimdi küçük mağaranın ruyordu.

Kardeşlerin söylediklerini duyunca, kalbim \ cakgibi çarpmaya başladı. Jared kazanmıştı. Bai mayacaktı. Öldürülmeyecektim; hiç değilse şin Bu şartlar altında, bu harika bir şeydi.

Sana onun bizi koruyacağım söylemiştim.

Tanımadığım başka bir erkek sesi, "Bu işi bi tirme, Jared," dedi. "Bunun yapılması gerek." Jared cevap vermedi.

"Sana zarar vermek istemiyoruz, Jared. Bur: ^

deşiz. Ama bizi buna mecbur edersen yaparız." Kyle'ın sesindci ı blöf yapmadığı belliydi. "Kenara çekil."

Jared, bir kaya gibi, kımıldamadan duruyordu.

S

Kalbim daha hızlı çarpmaya başlamıştı. Kaburgalarımı öylesine zorluyordu ki, ciğerlerimin ritmi bozuldu. Güçlkle nefe alıyordum. Melanic korkudan düşünemez olmuştu. Ancak ko puk kopuk düşünebiliyordu.

Ona zarar vereceklerdi. Bu çılgın insanlar, aralarından birine zarar verecekti.

lan, "Jared...lütfen," dedi.

Jared cevap vermedi. Küt diye bir ses çıktı. Bir saldırı söz konusuydu. Ağır bir şeyin sert bir şeye vurduğu duyuldu. Birisi boğuluyormuş gibi bir ses geldi.

Hayır, diye haykırdım ve sürünerek yuvarlak delikten dışarı fırladım.

16

Kaya kovuğunun girişini oluşturan deliğin yüzeyi aşınmıştı ama emekleyerek dışarı çıkarken yine de avuçlarım ve bacaklarım sıyrıldı. Canım yandı. Bedenim kaskatı da olsa, kıvranarak doğrulmaya çalıştım. Soluğum kesilmişti. Kayaların oluşturduğu çizikler ve sıyrıklardan kanlar süzülürken başım dönmeye başladı.

O anda beni sadece tek bir şey ilgilendiriyordu: Jared'ın nerede olduğunu görmek ve onunla saldırganların arasına girmek.

Hepsi oldukları yerde donakalmış, bana bakıyorlardı. Jared arkasını duvara vermişti. Yumrukları sıkılmıştı. Onun tam önünde, iki büklüm olmuş duran Kyle midelerini ovuşturuyordu, lan ve bir yabancı onun biraz arkasında duruyorlardı. Şaşkınlıktan ağızları açık kalmıştı. Onların şaşkınlığından yararlandım. Titreyen arasına girdir

İlk tepki Eliyle omzur
medim çünkü: ü bir el beni bileğimden
~u.

engel olmuş Jared yaptız den zehir fışır-"İçeri gir., Kyle'mki kac neldim.

Bu delik renin dışındpfc. sahipti, sadec daha çok bir diğim küçüle tıyor, bu da a a oluyor ve on Arkamı Ja_ Doğrudan kın."

Uzun bir Sonunda, hilekâr!" diyes Jared, ark^ Kylc'ı göz beni koruma_ T Jared yüz -itmek için eli Yoldan çer Z yenlere yakla_

lan kollaraL kurtulmak iç= geriye doğru Jared öne havlardı.

Kylc onu yakalayıp olduğu yerde çevirdi ve bedenini güreşir gibi kavradı. Öteki adam, Jared'm sağa sola salladığı kollarından birini yakaladı.

"Ona zarar vermeyin," diye bağırdım. Beni tutan kollardan kurtulmak için çırpıyordum.

Jared, boşta kalan koluyla Kyle'in midesine dirsek attı. Kyle nefessiz kaldı ve elleri gevşedi. Jared çırpınarak saldırganların elinden kurtuldu ve Kyle'in burnuna bir yumruk çaktı. Lambanın ve duvarın üstüne siyah ve kırmızı kanlar saçıldı.

Kyle, "Bitir şu işi, lan," diye bağırdı. Başını bir boğa gibi öne eğip Jared'a saldırdı ve onu diğer adama doğru itti.

Jared ve ben, aynı anda, "Hayır," diye haykırdık, lan kollarımı bırakıp boğazıma sarıldı. Nefes alamıyordum. Boğulmak üzereydim. Küt tırnaklarımla ellerini tırmalamaya çalışıyordum. O ise boğazımı gittikçe daha sıkı sıkıyordu. Ayaklarım yerden kesilmişti.

Beni boğmaya çalışan bu eller, ciğerlerimin aniden paniğe kapılmasına neden olmuştu. Canım yanıyor, büyük bir acı duyuyordum. Beni öldürmeye çalışan ellerden çok, bu acıdan kurtulmak için çırpıyordum. Tık, tık.

Bu sesi daha önce sadece tek bir kez duymuştum ama hemen tanıdım. Herkes tanıdı. Hepsi oldukları yerde kalakaldılar, lan hâlâ boğazımı sıkıyaya devam ediyordu.

Jeb, "Kyle, lan, Brandt! Geri çekilin!" diye kükredi.

Hiç kimse kimildamadı. Sadece benim Ian'ın ellerini tırmalayan ellerimle, havaya tekmeler savuran ayaklarım durdu.

Jared, birden, Kyle'in hareketsiz kolunun altından sıyrılarak bana doğru atıldı. Yumruğunun bana doğru hareketlendiğini görünce gözlerimi kapadım.

Başınım tam arkasında pat diye bir ses oldu. lan uludu ve ben de yere düştüm. Jared'ın ayaklarının dibine yığılmış>nefes almaya çalışıyordum. Jared öfkeli bakışlarla bana baktıktan sonra gidip Jeb'in dirseğinin dibinde durdu.

Jeb, "Burada misafir olduğunuzu unutmayın, beyler," diye

Kyle, "O halde bu soruların cevabı kime bağlı?" diye haykırdı.

Jeb'in bakışları nihayet başka yere kaymıştı. Başka bir yüze, sonra tekrar Kyle'a baktı. "Bu karar Jared'a ait," dedi.

Ben de dâhil olmak üzere, herkes Jared'a baktı.

O da herkes kadar şaşırılmıştı. Şaşkın gözlerle Jeb'e bakıyordu. Sonra dişlerini sıktı. Herkes çıkan sesi duydu. Nefret dolu bakışlarla bana baktı.

Kyle, tekrar Jeb'e dönerek, "Jared'a mı?" diye sordu. "Bu çok anlamsız."

Kontrolünü kaybetmişti. Öfke içinde sağa sola tükürüklerini saçarak, "Niçin?" diye kükredi. "O, nasıl olur da, bu konuda mantıklı bir karar verebilir?"

Jared, "Jeb, ben..." diye mırıldandı.

Jeb, sert bir sesle, "Onun sorumluluğu sana ait, Jared," dedi. "Tekrar böyle bir şey olursa, onu gözaltında tutma konusunda sana yardım edeceğim elbette. Ama iş karar vermeye gelince bu tamamen sana ait." Kyle tekrar itiraz etmeye kalkışınca Jeb elini kaldırdı. "Duruma şu açıdan bak, Kyle," dedi. "Bir istila sırasında, biri Jodi'yi bulup buraya geri getirirse, ona ne yapacağımıza benim ya da doktorun karar vermesini mi, bunun için oylama yapılmasını mı isterdin?"

Kyle'm dudağından kan fışkırıyordu. "Jodi öldü," diye tısladı. Onun yüzündeki ifade de Jared'mkinden farksız değildi.

"Yani bedeni buraya gelseydi demek istiyorum. Bu konuda karar vermek sana düşerdi. Yoksa başka türlü olmasını mı isterdin?"

"Çoğunluk..."

Jeb, sert bir sesle onun sözünü kesti. "Benim evimde, benim kurallarım geçerlidir. Artık bu konuda tartışma, oylama veya infaz girişimleri istemiyorum. Siz üçünüz, bunu herkese söyleyin. Bundan sonra böyle olacak. Yeni kural bu." %
lan, "Bir kural daha," diye söylendi.

Jeb onu duymazdan geldi. "Böyle bir şeyin tekrarlanacağını sanmam ama ola ki tekrarlanacak olursa, beden kime aitse, cezayı o uygulayacak." Tüfeğin namlusuyla Kyle'ı dürttü ve sonra namluyu hafifçe oynatarak arka taraftaki sahanlığı gösterdi. "Defolun buradan! Sizi bir daha buralarda görmek istemiyorum. Herkese bu koridorun yasak bölge olduğunu söyleyin. Jared'dan başka hiç kimsenin burada işi yok. Herhangi birinin buralarda dolaştığını görürsem, bir şey sormadan işini bitiririm. Anladınız mı? Şimdi buradan uzaklaşın. Hemen." Tüfeğin namlusuyla Kyle'ı tekrar dürttü.

Üç katilin, ne Jeb'e ne de bana son bir kez olsun bakmadan geri çekilip uzaklaştıklarını görünce şaşkırdım.

içtenlikle Jeb'in blöf yaptığına inanmayı arzu ediyordum.

Onu ilk gördüğüm andan beri, Jeb hep sevecen davranışlar sergilemişti. Bir kez olsun bana şiddet içeren bir şey yapmamış, düşmanca bile bakmamıştı. Şimdi ise, onun, burada benim için kötülük düşünmeyen iki kişiden biri olduğu anlaşılıyordu. Jared benim hayatta kalmamı sağlamak için mücadele etmiş olabilirdi ama bu kararıyla ilgili çelişkiler içinde olduğu açıkça belliydi. Her an fikrini değiştirebileceğini hissediyordum. Yüz ifadesinden, özellikle de şimdi, Jeb, bu karar verme sorumluluğunu onun omuzlarına yükleyince, bu işin bitmesini istediğini anlamıştım. Ben bu tahlilleri yaparken Jared de bana öfke saçan bakışlarla bakıyordu. Yüzünün her çizgisinde bana duyduğu nefretin izleri vardı.

Her ne kadar Jeb'in blöf yaptığına inanmak istesem de, üç adamın benden uzaklaşıp karanlığın içinde kayboluşlarını seyrederken, bu işin şakası olmadığını da anlıyordum. Sevecen dış görünüşünün altında, Jeb de diğerleri kadar ölümcül ve acımasız olmalıydı. O tüfeği daha önce, tehdit etmek için değil, ama öldürmek için kullanmamış olsa, kimse ona böyle itaat etmezdi.

Melanie, çaresizlik anları, diye fısıldadı. Sizin yarattığınız bu dünyada sevecen olmamız mümkün değil. Biz hepimiz birer kaçağız. Türümüz kaybolmak tehlikesiyle karşı karşıya. Her seçimimiz, ya ölüm ya da hayat demek.

Şşşt. Sus. Tartışmaya vaktim yok. Dikkatimi toplamam gerek.

Jarcd şimdi Jeb'in karşısında duruyordu. Elini ona doğru uzatmış, parmaklarını açmıştı.

Ötekiler gittikten sonra, ikisinin de bedenleri biraz gevşemiş gibiydi. Hatta Jeb gülümsüyordu.

Adamları silahının namlusunun karşısında sıraya dizmek hoşuna gitmiş gibi görünüyordu. Garip bir insan olmalıydı.

Jared, "Lütfen bu sorumluluğu bana yükleme, Jeb," dedi. "Kyle bir konuda haklı. Mantıklı bir karar peremeni."

"Kimse senden şu anda karar vermeni istemiyor. Onun bir yere gittiği yok." Jeb hâlâ sırtıyordu. Bana baktı. Benim tarafımda bulunan gözünü kırpıverdi. Jared bunu göremezdi. "Buraya ne zahmetlere katlanarak geldiğim düşünürsen, gitmeyeceğini anlarsın. Düşünmek için bol bol vaktin var."

"Aslında düşünecek bir şey yok. Melanie öldü. Ama yapamıyorum Jeb... Yapamıyorum işte...." Jared cümlesini bitirc-miyordu.

Söyle ona.

Şu anda ölmeye hazır değilim.

Jeb, ona, "Öyleyse bu konuda düşünme," dedi. "Belki daha sonra bir çözüm bulursun. Biraz vakit geçsin."

"Onu ne yapacağız? Yirmi dört saat başında nöbet tutamayız."

Jeb, başını iki yana salladı. "Bunu bir süre yapmak zorundayız. Zaman içinde ortalık sakinleşecek. Kyle bile ölümcül bir kini birkaç haftadan fazla taşıyamaz."

"Birkaç hafta mı? Burada birkaç hafta nöbet tutamayız. Başka işlerimiz..."

Jeb içini çekti. "Biliyorum, biliyorum. Bir şey düşüneceğim."

"Üstelik bu sorunun sadece yarısı." Jared tekrar bana baktı. Alnındaki bir damar atıyordu. "Nerede kalacak? Hücrelerden oluşan bir bölümümüz yok ki."

Jeb, bana bakarak gülümsedi. "Bize sorun çıkarmayacaksın, değil mi?" diye sordu. Sesimi çıkarmadan ona baktım.

Jared sinirlenmişti. "Jeb," diye mırıldandı.

"Onun için endişelenme. Bir kere, gözümüzü ondan ayır-m— ayacağız, ikincisi, buradan hiçbir yere gidemez çünkü yolu as 73a bulamayacaktır. Gitmeye kalkışsa bile bir yere varamaz. Biri»—'ne rastlayana kadar bozkırda dolaşp durur. Bu da bizi üçüncü gi GÜVENCEMİZE götürüyor. Evet, üçüncüsü de şu ki, bu kız o kadar dr^au aptal değil." Bana bakıp kalın beyaz kaşlarından birini kaldırdı. "Kyle'ı ya da diğerlerini aramaya kalkışmayacaksın, öyle değil rr»— i? Onların senden pek hoşlandıklarını sanmıyorum."

Ona bakmaya devam ediyor ve benimle böyle rahatça sohbet cemler gibi konuşmasına aldanmamaya çalışıyordum.

Jared, "Onunla böyle konuşmamanı tercih ederdim," dedi.

"Ben terbiyenin daha önemli olduğu bir devirde büyüdüm, ew" lat, Başka türlü konuşamam. Elimde değil."Jeb, elini Jared'ın kc >luna koyup yavaşça sıvazladı. "Bak, bütün gece bekledin. ŞjL mdi nöbeti ben devralayım. Sen biraz uyu."

Jared itiraz edecek oldu ama sonra bana baktı ve yüz ifadesi ses— rtleşti.

"Nasıl istersen, Jeb. Ve...ben...bu yaratığın sorumluluğunu kf »bul etmiyorum. İstersen öldür onu." Ürktüm.

Jared benim tepkim karşısında kaşlarını çattı. Sonra birden aı kasını döndü ve diğerlerinin gittiği yöne doğru yürüyerek u^ yaklaştı. Jeb arkasından bakıyordu. Onun dikkati oraya yönel-n^fc işken, ben de emekleyerek deliğime girdim.

Jeb'in girişin yanında yere oturduğunu duydum. İç geçirip

gı srindi ve parmaklarını çitirdatti. Birkaç dakika sonra hafif hafif is lık çalmaya başladı. Bu neşeli bir melodiydi.

Göğsüne çaktığım dizlerimin etrafında kıvrıldık. Sırtımı, km içük deliğimin en uzaktaki girintisine dayadım. Ensemde başla -yan ürpertiler, bel kemiğimden aşağı inmeye başlamıştı. Elleri an titriyor, sıcağa rağmen dişlerim birbirine çarpıyordu.

Jeb, ya kendine ya da bana, 'Yatıp biraz uyusan iyi olur,' de: di. 'Yarın zorlu bir gün olacak.' Bunları kime söylediğinden et -nin değildim.

Bir süre, belki yarım saat sonra titremeler geçti. Onlar geçin

ce kendimi bitkin hissettim. Jeb'in önerisini uygulamaya karar verdim. Ancak birkaç saniye içinde, pürüzlü taşların eskisinden de daha rahatsız edici olduğunu fark ettim.

ç**

Yemek kokusu alarak uyandım. Bu kez gözlerimi açtığımda sersem gibiydim ve nerede olduğumu anlayamadım. Tamamen kendime gelmeden içgüdüsel olarak paniğe kapıldım ve ellerim yine titremeye başladı.

Aynı tepsi, yanımda, yerde duruyordu. Üstünde -aynı yemekler vardı. Jeb'i hem görüyor hem de sesini duyuyordum. İçinde bulunduğum kovuğun önünde oturuyordu. Yan dönmüştü. Önünde uzanan uzun koridora bakıyor ve hafif hafif ıslık çalıyordu.

Çok susadığımı hissederek doğruldum ve ağzı açık su şişesini elime aldım. Jeb, bana bakıp başını sallayarak, "Günaydın," dedi.

Elim şişenin üstünde kalakaldım. Sonra, yine başını çevirip ıslık çalmaya başladı.

Şu anda, eskisi kadar susamış durumda olmadığım için, suyu içtikten sonra ağızda kalan kötü tadı fark edebiliyordum. Bu havanın buruk ve yakıcı tadına benziyordu ama biraz daha güçlüydü. Ağızda uzun süre kalıyordu. Hissetmemek mümkün değildi.

Yemeğimi çabucak yedim. Bu kez çorbayı en sona bırakmıştım. Bugün midem yiyecekleri daha hoş karşılıyor, lokmaları yuttukça garip sesler çıkarmıyordu.

Ama bedenimin başka ihtiyaçları da vardı. En önemli ihtiyaçlarım giderilmiş olduğu için, şimdi sıra onlara gelmişti. Küçük ve karanlık kovuğun içinde çevreme bakındım. Pek fazla seçenek yoktu. Ama bu ihtiyacımı dile getirmekten ve tuhaf bir adam olmasına rağmen bana dostça davranan Jeb'den bu yönde bir talepte bulunmaktan korkuyordum.

Bir öne, bir arkaya sallanarak düşünmeye başladım. Kovuğumun şekline uyabilmek için bükülmekten kalçam ağrıyordu.

Jeb, "Hey," dedi.

Yine bana bakıyordu ve beyaz saçlı; rengi her zamankinden daha koyu görm

"Bir süredir burada kapalı kaldın., maya ihtiyacın var mı?" Başımı salladım.

"Ben de biraz yürüsem iyi olur." Ne du. Şaşırtıcı ölçüde çevik bir hareketle Emekleyerek kovuğun deliğine yak tim.

Jeb, "Sana küçük tuvaletimizi gö: bak, büyük meydandan geçeceğiz. Eni aldı." Dalgın dalgın tüfeğini okşadı.

Yutkunmaya çalıştım. İdrar torbam ?« yok sayamayacağım bir acı veriyordu, ğunun içinden nasıl geçecektim? Jeb miydi?

Jeb gözlerimdeki korkuyu fark ettL çekildiğimi gördü. Dudaklarını büzüp» karanlık sahanlıkta yürümeye başladı »* lendi. Dediğini yaptığımdan emin olnx madan yoluna devam etti.

Bir an için, Kyle beni burada yalnızla ğini düşündüm ve bir saniye bile geç z likten dışarı çıkıp düşe kalka Jeb'in peş. hissizdi ama Jeb'e yetişmek için onls ayakta durabilmek hem çok güç, herr acı veriyordu ama duyduğum rahatlat-Tünelin sonuna vardığında ona yetişmt_

Girişten bakıldığında içerisi karanL düt ederek geriye döndüm ve Jeb'in YEZ^M re baktım. Karanlık mağaradaki tek ışık geri mi getirmeliydim?

Durduğumu fark edip omzunun İL şımla feneri işaret ettim. Sonra yine OiİL

"Bırak. Ben yolu biliyorum." Ban^» dımcı olurum."

Uzun bir an eline baktım. Sonra kasıklarımdaki sancıyı hissederek elimi, neredeyse tenine dokunmadan, avcıma koydum. Bir yılan dokunmaya mecbur kalsam, herhalde aynen böyle yapardım.

Jeb, karanlığın içinde, hızlı ve emin adımlarla beni gideceğimiz yere götürüyordu. Uzun tüneli, insanı şaşırtan, aksi yönlerde bir dizi dönemeç izliyordu. V biçiminde, keskin bir köşeyi döndüğümüzde, gereksiz yere dönüp durduğumuz hissine kapıldım. Jeb'in bunu bilinçli olarak yaptığından emjjidim. Feneri bunun için bırakmış olmalıydı. Bu labirentten çıkabilmek için yolumu bulmamı istememesi doğaldı.

Bir yandan da buranın nasıl oluştuğunu, Jeb'in burayı nasıl bulduğunu ve diğerlerinin nasıl olup da burada toplandıklarını merak ediyordum. Ama ağızımı sıkı sıkı kapalı tutmak için kendimi zorluyordum. Şu anda yapabileceğim başka bir şey yoktu. Ne istediğimden, ne beklediğimden de emin değildim. Birkaç gün daha yaşamak mı? Sadece acılarımın dinmesi mi? İsteyebileceğim başka bir şey kalmış mıydı? Bildiğim tek şey, Melanie'ye daha önce de söylediğim gibi, ölüme hazır olmadığım. Benim yaşam içgüdüüm de diğer insanlarınki kadar gelişmişti.

Bir köşeyi daha döndük ve ilk ışığı gördük. Yukarıdan aşağıya doğru inen, dar ve uzun bir yarık, başka bir odadan gelen bir ışıkla parlıyordu. Bu ışık, benim kovuğumun yanındaki fenerin ışığı gibi yapay değildi. Bembeyaz ve çok doğaldı.

İncecik yarıktan yan yana geçmemiz mümkün değildi. Jeb önden geçti ve arkasından da beni çekti. Oradan geçince ortalık aydınlandı ve tekrar çevremi görmeye başladım. O zaman elimi Jeb'in elinden çektim. Jeb herhangi bir tepki göstermedi. Boş kalan elini tüfeğinin üstüne koydu.

Kısa bir tünelde yürüyorduk. İlerdeki kırıli bir geçitten ışık geliyordu. Duvarlar yine delik deşik kayalardan oluşuyordu.

Sesler duyuyordum. Bunlar, geçen defa kalabalıktan yüksek'i seslere benzemiyordu. O kadar heyecanlı olmayan, daha alçak seslerdi. Bugün kimse bizi beklemiyordu. Jeb'le beni görünce nasıl tepki göstereceklerini tahmin edebiliyordum. Avuğlarım

aldırıya uğramamız mümkündü ama o zaman Jeb onları birer)irer vururdu.

Gözlerimin önünde öyle tüyler ürpertici bir görüntü can-anmıştı ki, buna daha fazla dayanmam mümkün değildi. Dık-^•catimi, zaten yeterince kötü olan gerçek görüntülere vermeye çalıştım.

Jeb bir an durakladı. Silahının namlusunu yukarı kaldırmış-ı. Orada bulunan herkese, teker teker dikkatle baktı. Bu fazla uzun sürmedi. Çevrede ancak yirmi kişi vardı. Jeb-onları gözden geçirdikten sonra, mağaranın sol tarafındaki duvara yöneldi. Kulaklarım zonklayarak onun peşinden gittim.

Mağaranın ortasından değil, bombeli duvarın dibinden yürüyordu. Önce buna şaşırdım. Sonra zeminin orta yerinde, daha koyu renkte, çok büyük bir kare gördüm. Bu daha koyu renkli zeminin üstünde duran hiç kimse yoktu. Bu tuhaf durumu fark etmişim ama daha fazlasını düşünmek beni korkutuyordu. Bu duruma bir neden aramaya bile cesaret edemiyordum.

Sessiz odanın çevresini dönerken bazı küçük hareketlenmeler dikkatimi çekti. Eğilmiş olan kadın doğruldu. Dönüp bizi seyretmeye başladı. Kolu havada asılı kalmış adam, kollarını göğsünde kavuşturdu. Bütün gözler kısılmış, bütün yüzlerde nefret dolu ifadeler belirmişti. Ancak hiç kimse bize doğru gelmeye kalkışmadı ve hiç kimse konuşmadı. Kyle ile diğerleri, bu insanlara Jeb ile tartışmaları hakkında ne anlattıysa, bunun onları Jeb'in istediği gibi etkilediği kesindi.

İnsan heykellerinden oluşan bu heykellerin yanından geçerken, Sharon ile Maggie'nin, bizi bir mağaranın ağzından seyrettiklerini gördüm. Soğuk ve boş bakışlarla bakıyorlardı. Bana değil, Jeb'e bakıyorlardı. Jeb ise onları görmezden geldi.

Büyük mağaranın en uzak köşesine vardığımızda, aradan yıllar geçmiş gibiydi. Jeb, orta büyüklükte bir çıkışa yöneldi. Burası, aydınlık odada, siyah bir leke gibiydi. Arkamdan beni izleyen gözler sırtımın karıncalanmasına neden oldu. Ama geri dönüp bakmaya cesaret edemedim. İnsanlar hâlâ sessizdi ama arkamızdan gelebilecekleri düşüncesi beni endişelendiriyordu.

=> gibi bir ye =âı, şimdi dah masına girmiş =^erebileceğir

yetmişlerde salonun dar ?ıslıydım. Dı_ =>ey uzun sür acıkmıştım =da çiftlikte t fedmse yakt Stım. En kü czeledim ve ~~yı ihtiyacım

?tüm. Biz St=

?mak isteriz.

ışığı geçtik, tn geliyor, ze —ten sonra, il_ ?n bu mağara — etmiştim. ? ^ın, burada 1 yanardağ vjk_ Biraz sonra tr soğurken İm

B-

ER

RR

-^dc=

_ı ı^ Lınt de -in

»çul

Zlar«

=-nş-adc

kolaydı. Tübülleri birbirine bağlamak için biraz emek harcamak yetti. Diğer kısımlar için daha fazla yaratıcılık gerekiyordu. Büyük salonun tavanını gördün mü? Onun istediğim gibi olması yıllar sürdü."

Bunu nasıl yaptığını sormak istedim ama bir türlü konuşa-mıyordum. Sessizlik daha güvenliydi.

Zemin aşağı doğru iyice dikleşmişti. Bir süre sonra, eğri büğrü basamaklar başladı. Ama sağlam olduklarını hissediyordum. Jeb beni güvenli bir biçimde aşağı indiriyordu. Aşağı indikçe sıcak ve rutubet artıyordu.

Bir takım sesler duyunca kasıldım. Bu sefer sesler ön taraftan geliyordu. Jeb şefkatle elimi okşadı.

"Burası hoşuna gidecek," dedi. "Herkes en çok burayı beğenir."

Karşımıza pırıl pırıl parlayan geniş bir kemer çıktı. Bu ışık, büyük salondaki ışıkla aynı renkti. Bembeyazdı. Ama dans eder gibi, hızla hareket ediyordu. Bu mağaradaki anlayamadığım her şey gibi, bu ışık da beni korkuttu.

Jeb, beni kemerin altından geçirerek heyecanla, "İşte geldik," dedi. "Nasıl buldun?"

17

Önce sıcaklığı hissettim. Rutubetle yüklü hava, buhardan bir duvar gibi karşıma çıkıp beni sarıverdi. Tenim nemlendi. Birden yoğunlaşan havada, ağzım nefes alabilmek için kendiliğinden açıldı. O bildik koku daha da güçlenmişti. Burada içtiğim suda da tadını hissettiğim, boğazıma yapışan o madeni koku.

Dört bir taraftan, mırıltı halinde, kalın ve ince sesler geliyor, duvarlarda yankı yapıyordu. Gözlerimi kısarak endişeyle buhar bulutunun arkasını görmeye, seslerin nereden geldiğini anlamaya çalışıyordum.

I lırnsı çok daha aL

kör eden pa

sağl =anıak iç sarıB_ dım.

C rarip bi

hiçi jir tepki

salıL pleri bi J^ -eb, yüz calı^^arak öz

ve t abattı a

San ^Bci çevre sine=- rağmer

ilk 1—^:cz görd. ıııı lıııı İÇL voll=~^anik ka^ du. leb çevr-ç<-kı en de ki

L -jörünü» bize^ daha y; gi ö Z^RGÜ bir yuv==arlanıve yorc_—3a.

C lünil g İleri de, du Aka ^»su siya

^dınlıl 1, tavan, büyük salondaki gibi p

çaktı. Ir^—=5ik, buharın içinde dans ediyç zrlak biL r perde oluşturuyor, gözlerim d

in çab a gösteriyordu. Paniğe kapılal

e akışkan olan bu seslerin bizi neyişine şaşırmıştım. Belki di görememişlerdi, emen önündeki buharları eliy gibi, "Burası biraz havasız," de sek sesle konuşmuştu. Yerime diuse yokmuş gibi konuşuyorc kulap *ı miza gelen mırıltılarda hiçbir

sanma," dedi. "Burası olmasa I nde mağaralarda yolumu kaybe saklanamazdık Saklanacak ye
-yle değil mi?"

ıiden İraları» ?İmizd

mse y ? ~de sac_ -kındı şeridi . = _ "ccekı*

gibi dirseğiylc beni dürttü, ir şey için çok uygun bir yer. < ndan iyisi olmazdı." buhar tabakasını
dağıttı. İşte o serinde yüksek bir kubbe olan, akarsu geçiyordu. Duyduğu

ihından ve üstünden akan sula

kimse yokmuş gibi konuşmuş UZktu.

—re bir nehir ve küçük bir den ?HB yukarıdan gelen ışığın altında ıdırıyordu. Üzerinden atladığı
?~BT_ş gibiydi. Küçük dalgalar ince 1

ın nehirden daha baskın bir s tündeki deliklerden dumank aranın yüzeyinin altından akıy

büyük, yuvarlak deliklerden görünüyordu. Bu delikler karanlık ve tehlikeli görünüyordu. Nehir
ise görünmeyen ve tahmin edilemeyen bir hedefe doğru akarken belli belirsiz seçiliyordu. Sular
için için kaynıyor, böylece sıcak hava ve buhar oluşuyordu. Sesler de suyun kaynarken
çıkardığı sesler gibiydi.

Tavandan ince uzun birkaç sarkıt sarkıyor, bu sarkıtlardan
altlarındaki dikitlere sular damlıyordu. Bunlardan üç tanesi, iki
akarsuyun arasında birleşerek siyah, ince direkler oluşturmuş-
lardı.

Jeb, "Burada dikkatli olmak gerek," dedi. "Sıcak derede güçlü bir akıntı var. Düşersen
sürüklenip gidersin. Daha önce bir kez böyle bir şey oldu." Başını önüne eğdi. Yüzünde kederli
bir ifade belirmişti.

Birden bu yeraltı nehrinin hızla dönen girdapları gözüme korkunç göründü. Kaynar suyun
içinde akıntıya kapıldığımı hayal edip ürperdim.

Jeb elini hafifçe omzuma koydu. "Endişelenme. Sadece bastığın yere dikkat et. Hiçbir şey
olmaz. Haydi," dedi. Sığ derenin karanlık bir kovuğun içinde kaybolduğu mağaranın uzak bir
köşesini göstererek, "Şu ilk kovuk banyo," dedi. "Yeri kazıp güzel derin bir banyo küveti yaptık.
Banyo için liste yaparız. Ama her zaman tek başına yıkanmak mümkün olmuyor. Ancak bu
önemli değil, çünkü içerisi zifiri karanlık. Rahat ve sıcak bir oda. Dereye çok yakın ama oradaki
su, insanı buradaki kaynar sular gibi yakmaz. Onun hemen yanında, bir yarıktan geçilen bir
kaya kovuğu daha var. Rahatça geçilmesi için yarığı genişlettik. Orada, sığ akarsu bizi terk
ederek yer altına giriyor. O kovuğu bir tuvalet haline getirdik. Kullanışlı ve temizdir."

Doğanın yarattığı eserlerden gurur duymak en doğal hak-kıymış gibi konuşuyordu. Eh,
burayı keşfetmiş ve geliştirmişti. Biraz da olsa gurur duymak hakkıydı.

"Pillerimizi harcamak istemiyoruz. Zaten çoğumuz burayı ezbere biliyoruz. Ama senin ilk
gelişin olduğundan, yolunu bulmak için bunu kullanabilirsin."

Jeb, cebinden bir el feneri çıkarıp bana uzattı. Onu görünce

=çölde beni bul rimi kontrol etr _yorum ama bu

Beni, "Nehir Kİiye uyardı, anaz."

Bu uyarısına» Hadım. Onu ürl-= rrerek el fenerin. Bana cesaret Onun söyle =sesi tedirginliği
=ma gitmiyordu, um i tahmin EDEM onuyordum. Jeb =sesini duyabilir

Sağa sola pın -olarak kullanılanın oluşturduğj aradığımı bular Banyo küveti, Nefesinizi tut;
niz... Hayalime kapı olarak kul ayrılınca büyü dum. Kulakları den, başka hiç odaya koşarak

Jeb'i orada t sınırlarime ilaç yavaşlayarak ne bana böylesine Sanırım bu, M< lanabilirdi.

Jeb, yüzüne öyle değil mi?"

nir cevap^- bel ntecek h^zh

yavaşça «mn_ /ermek i stet klerini ı_jygt_ ii arttın^or«: a biri, b -<mi« -k bu kabala»
akarsulau rın miydi?

u kurmm^ış br odanın her-titrete g-^ilg^ adım. İi-ura_ ir yüzm_e rm. ildiğimize sü__
canlana_n k_ —nılan ya>ıkt^ ir pani^ğe ks Ull arkasınd__ r şey d uya_ 5ndüm. k başın^^,
be= ;ibi geldik. N-?male dcfjnd-a lluzur v<retz anie'ninv dec

mağrutr- bin ledi.

..... / .....

Yine başımı salladım ve feneri ona geri verdim.

İkimiz birlikte karanlık geçide doğru yürümeye başladık. Jeb, "Bu mağaralar bizim için büyük bir lütuf," dedi. "Onlar olmasa bu kadar büyük bir grup olarak hayatta kalamazdık. Magnolia ile Sharon, Chicago'da, saklandıkları yerde, mutlu bir şekilde yaşıyorlardı. Hiçbir sorunları yoktu. Ama sadece iki kişi oldukları için, bir bakıma şanslarını zorluyorlardı. Tekrar bir cemaat halinde yaşayabilmek çok güzel. İnsan olduğumu hissediyorum."

Eğri büğrü merdivenleri tırmanmaya başladığımızda, bana yardımcı olmak için tekrar dirseğimi tuttu. "Senin kaldığın yer pek rahat değil," dedi. "Sana ancak burayı verebildiğimiz için üzgünüm. Ama aklıma gelen en güvenli yer burasıydı. O çocukların, nasıl olup da seni bu kadar çabuk bulabildiklerini anlamış değilim." Jeb içini çekti. "Kyle hemen alevlenir. Ama bana kalırsa bu iyi oldu. Herkes gibi onun da burada işlerin nasıl yürüdüğünü öğrenmesi gerek. Belki sana daha rahat bir yer bulabiliriz. Bu kınında düşüneneğim... En azından ben yanındayken o küçük deliğe girmek zorunda değilsin. İstersen, benimle birlikte sahanlıkta oturabilirsin. Jared'a gelince..." Sözünü yarıda kesti.

Benimle özür diler gibi konuşmasını hayretle dinlemiştim. Bu beklediğimden de daha büyük bir sevecenlikti. Bu türün, düşmanlarına bu ölçüde bir merhamet duyabileceğini düşünmemiştim bile. Dirseğimi tutan elini, biraz tereddüt ederek hafifçe okşadım. Ona, kendisini anladığımı ve sorun yaratmayacağımı anlatmak istiyordum. Jared'ın ise gözüne görünmememi tercih ettiğinden emindim.

Jeb, benim konuşmadan anlatmak istediklerimi dile getirmekte güçlük çekmedi.

"Aferin sana," dedi. "Her şeyin çözümünü bulacağız. Doktorun sadece insanları iyileştirmeye odaklanması daha uygun. Bence sen ölüden çok canlı olarak ilginçsin."

Bedenlerimiz birbirine çok yakın olduğu için titrediğimi hissetti.

"Endişelenme. Doktor artık rahatsız etmez." Titrememe engel olamıyordum. Jeb, bana ancak şimdi için söz verebiliyordu. Benim sırrımın, IV~Melanie'nin bedenini korumaktan daha önemli olduğuna karar vermeyeceğinin garantisi yoktu. Kaderimde böyle bir şey varsa, Ian'ın dün gece beni öldürmüş olmasını tercih edeceğimi biliyordum. Yutkundum. Boğazımın boydan boya berelenmiş olduğunu hissediyordum.

Melanie, günler önce, ne kadar zaman İHİNİN kaldığını asla bilemezsin, demişti. O zaman dünyam hâlâ benim altındaydı.

Jeb'in insanlardan oluşan cemaatinin başlıca toplantı yeri olan büyük salona girdiğimizde kafamızda bu cümle yankılanıyordu. Burası, ilk gece olduğu gibi çok kalabalıktı. Herkes bize nefretle parlayan gözlerle bakıyordu. Jeb'e yönelen bakışlarda nefret ve ihanet, bana yönelen bakışlarda ise ölüm vardı. Ben ise gözlerimi ayaklarımın altındaki kayalardan ayırmıyordum. Göz ucuyla, Jeb'in, tüfeğinin namlusunu insanlara çevirdiğini görüyordum.

Aslında her şey an meselesiydi. Nefret ve korkunun hâkim olduğu havadan bunu anlamak mümkündü. Jeb beni uzun süre koruyamazdı.

Kayaların arasındaki dar yarıktan geçip dönemeçlerle dolu zifiri karanlık labirente ve iki büklüm olmadan sığmadığım deliğime yöneldiğimizi düşünmek bile fciuzur vericiydi. Arkamızda kalan büyük mağarada, bir yılan yuvasından gelen sesleri hatırlatan tıslamalar geliyordu ve bu sesler, keşke Jeb daha hızlı yürüse diye düşünmemeye eden oluyordu.

Jeb kendi kendine güldü. Gittikçe tuhaflaşıyordu. Amaçları kadar, esprinin anlayışını da anlamam mümkün değildi.

Ya kendi kendine, ya da bana, "BiBiyor musun, burası bazen biraz sıkıcı oluyor," dedi. "Bana karşı duydukları öfke geçtiğinde, belki onlara sağladığım heyecan için minnet duyarlar."

Karanlık yolumuz, yılan gibi kıvrıla kıvrıla ilerliyordu. Bu yol hiç tanıdık gelmiyordu. Belki de "benim öğrenmem için, dönüşte başka bir yol izlemeyi seçmişti. Bana bu yol daha uzun sürmüş gibi gelmişti fakat bir süre sonra, bir dönemeci dönünce, uzakta, fenerin donuk mavi ışığının gördük.

Jaredin orada olup olmadığını merak ediyor, bir yandan da cesaretimi toplamaya çalışıyordum. Eğer oradaysa, sinirleneceğini biliyordum. Ne kadar gerekli olursa olsun, Jeb'in beni gezintiye çıkarmasını onaylamayacaktı.

Köşeyi döner dönmez, lambanın yanında, duvara dayanmış birini gördüm. Uzun gölgesi bize doğru uzanıyordu. Bunun Jared olmadığını hemen anladım. Korku içinde Jeb'in koluna sarıldım.

Ve sonra orada bekleyen karaltıya dikkatle bakım. Zayıf biriydi. Boyu benden kısaydı. Çelimsizdi ama her nedense çok uzun boylu görünüyordu. Fenerin donuk mavi ışığında bile, teninin güneşten koyu kahverengi olduğunu, dağınık, ipeksi saçlarının kulaklarının altına kadar geldiğini gördüm.

Dizlerimin bağı çözüldü.

Korkudan Jeb'in koluna yapışmış olan elim, bu kolu şimdi de düşmemek için tutuyordu.

Jebin, onun orada olmasından hoşlanmadığı belliydi. "Tanrı aşkına!" dedi. "Burada hiç kimse bir sırrı yirmi dört saatten fazla saklayamaz mı? İşte bu bütün sinirlerimi yıpratıyor! Bir avuç dedikoducu..." Homurdanarak sözünü yarıda kesti.

Jeb'in söylediklerini anlamaya bile çalışmadım. Hayatımın, şimdiye kadar yaşadığım bütün hayatların, en güç savaşını veriyordum.

Bedenimin bütün hücrelerinde Melanie'nin varlığını hissediyordum. Onun tanıdık varlığının ortaya çıkmasıyla sinir uçlarım karıncalanmaya başlamıştı. Kaslarım onun vereceği talimatları uygulamaya hazırlanıyordu. Ağızım açılmaya çalışıyor, dudaklarım titriyordu. Sahanlıktaki çocuğa eğildim. Kollarım ona uzanmayı reddediyor ama bedenim ona yaklaşıyordu.

Melanie, onun iradesine boyun eğdiğimde neler olabileceği konusunda birkaç şey öğrenmişti. Yine de onunla çetin bir mücadeleye girmek zorunda kaldım. Bu o kadar kıyasıya bir çatışmaydı ki, alnımda ter tanecikleri oluştu. Ama şu anda çölde can çekişir durumda değildim. Başım dönmüyor, kendimi o zamanki kadar zayıf hissetmiyordum. Kaybettiğime inandığım bi-

yaşlarla doldu ve yaşlar yanaklarımdan aşağı süzölmeye başladı. Ağladığımın loş ışıkta görünmemesini umuyordum.

Jamie, "Jeb," dedi. Bu hoyrat bir selamlamaydı. Çocuğun bakışları bana kaydı. Sonra hemen başını çevirdi.

Sesi ne kadar da kalındı! Bu kadar büyümüş olabilir miydi? On dördüncü yaş gününü kaçırdığımı hatırlayıp büyük bir suçluluk duydum. Melanie bana o günü göstermiş, ben de bunun Jamie'yi rüyamda ilk gördüğüm güne denk geldiğini anlamıştım. Uyanık olduğumuz saatlerde, acısını belli etmemek, çocuğu korumak amacıyla anılarını saklamak için o kadar büyük bir çaba göstermişti ki, Jamie rüyasına girmişti.

Nasıl bu katlar vurdumduymaz olabildiğimi düşününce tüylerim ürperdi.

Jeb, "Burada ne yapıyorsun, evlat?" dedi.

Jamie karşılık olarak, "Bana niçin söylemedin?" diye sordu.

Jeb, cevap vermedi.

Jamie, "Bu Jared'in fikri miydi?" diye ısrar etti.

Jeb, içini çekti. "Tamam, işte öğrendin," dedi. "Bunun sana ne yararı oldu, söyler misin? Biz seni..."

Jamie, kendinden emin, "Korumak mı istemiştiniz?" diye onun sözünü kesti.

Bu çocuk ne zaman bu kadar huysuz olmuştu? Bu benim suçum muydu? Elbette benim suçumdu. Melanie kafamın içinde hıçkırarak ağlamaya başlamıştı. Yüksek sesle ağlayıp dikkatimi dağıtıyor, Jeb ile Jamie'nin seslerini duymamı güçleştiriyordu.

"Tamam, Jamie. Demek korunmaya ihtiyacın yok! Peki, ne istiyorsun?"

Jeb'in ona boyun eğmesi Jamie'yi şaşırtmıştı. Bakışları Jeb ile benim aramda gidip geliyordu. İsteddiği şeyi dile getirmek için, kendi kendisiyle mücadele ediyordu.

Nihayet, "Onunla... O şeyle, konuşmak istiyorum," dedi. Kendinden emin olmadığı zaman daha yüksek sesle konuşurumu. Şimdi de öyle yapmıştı.

Jeb, "Fazla bir şey söylemiyor," dedi. "Ama denemende bir sakınca yok, evlat."

sal

Alçak se Onunla

z^yen ben

? adım. "Ama or Yine bi—

Üadım. "Yüzün <

Omuz silktim. Yüzümün nasıl görüldüğünü bilmiyor ama tahmin edebiliyordum.

"Bunu kim yaptı?" Çekinerek elini boynumun yan tarafına dokunacak kadar yaklaştırdı. Hiç kıyıdamadım. Bu elden çekinmek, uzaklaşmak, aklıma bile gelmedi.

Jeb sıkıntılı bir sesle, "Maggie Hala, Jared ve lan," diye saydı. Onun sesini duyunca ikimiz de yerimizden sıçramıştık. Jeb ne yerinden kıyıdamış, ne de gözlerini açmıştı. O kadar huzurlu görünüyordu ki, sanki Jamie'nin sorusuna uykusunun arasında cevap vermişti.

Jamie bir an bekledi, sonra yine o yoğun yüz ifadesiyle bana döndü.

"Sen Melanie değilsin ama onun bütün anılarını, her şeyini biliyorsun, öyle değil mi?"

Tekrar başımı salladım.

"Benim kim olduğumu biliyor musun?"

Kelimeleri yutmak istedim ama ağızımdan kaçırırverdim. "Sen Jamie'sin." Sesimin onun adını kucaklar gibi sarmalamasına engel olamamıştım.

Sessizliğimi bozmama şaşırmıştı. Gözlerini kırıştırdı. Sonra başını salladı, "Doğru," diye fısıldadı.

İlk önce hâlâ hiç kıyıdamadan duran Jeb'e, sonra da birbirimize baktık.

"O zaman, ona ne olduğunu hatırlıyorsundur, öyle değil mi?"

Yüzümü buruşturdum. Sonra yavaşça başımı salladım. "Bilmek istiyorum," diye fısıldadı.

Başımı iki yana salladım.

Jamie, "Bilmek istiyorum," diye tekrarladı. Dudakları titriyordu. "Ben çocuk değilim. Anlat bana."

Kendimi engelleyemeyerek, "Pek hoş şeyler değil..." dedim. Bu çocuğu reddetmek çok zordu.

Kocaman gözlerinin üstündeki düz siyah kaşları çatıldı. "Lütfen," diye fısıldadı.

Jeb'e baktım. Kirpiklerinin arasından bizi gözetliyor olabileceğini düşünüyordum ama bundan emin değildim.

de olmadan gülümsedim. "Çok uzaklardan, başka bir gezegenden geliyordum."

Jamie, "Adı..." diye söze başlamışken başka bir soru yüzünden cümlesi yarıda kaldı.

"Bu da ne demek oluyor?" Jared sahanlığa giriyordu. Köşeyi dönünce bizi gördü. "Lanet olsun, Jeb... Hani bu konuda anlaşmıştık..."

Jamie doğruldu. "Beni buraya Jeb getirmedi. Ama sen getir-meliydin* ^

Jeb içini çekip ayağa Laikti. O sırada silah kucağından yere düştü. Sadece birkaç santim ötemde duruyordu. Rahatsız oldum ve geri çekildim.

Jared'in tepkisi farklıydı. Koşarak yanıma geldi. Duvara yapışmış, kollarımla yüzümü örtmüştüm. Dirseğimin arasından bakınca, yerden silahı aldığını gördüm.

Silahı ihtiyar adamın göğsüne dayayarak, "Bizi öldürtmeye mi çalışıyorsun?" diye bağırdı.

Jeb tüfeği tek eliyle kavrayarak yorgun bir sesle, "Sakin ol, Jared," dedi. "Bu tüfeği bütün gece burada bıraksam, bu kız yine de ona dokunmaz. Bunu nasıl göremiyorsun?" Namluyu bana doğrultunca, geri çekildim. "Bu kız Avcı değil."

"Sus, Jeb. Sus."°

Jamie, "Ona sataşma," diye bağırdı. "O yanlış bir şey yapmadı."

Jared öfkeli çocuğa dönerek, "Sen!" diye bağırdı. "Hemen defol buradan. Yoksa..."

Jamie yumruklarını sıkmış yerinden kıyıdamıyordu. Jared de yumruklarını sıkı.

Dehşet içinde kalmış, sanki olduğum yere kök salmıştım. Bu ikisi, nasıl olur da birbirlerine böyle bağırabilirlerdi? Onların arasında, akrabalıktan çok daha güçlü bağlar vardı. Jared Jamie'ye vuramazdı, vuramazdı! Bir şey yapmak istiyor amavne yapacağımı bilmiyordum. Onların dikkatini benim üzerime çekecek her şey, onları daha çok öfkeliendirecekti.

Başlangıçta Melanie benden daha sakindi. Gizlice, Jamie'ye zarar veremez, diye düşündü. Bu mümkün değil. 184

ınların düşmane L nce korkuya ka
ıraya hiçgeb nenr eliydiT-t r3im.

^^?mie dişlerimin ssurastîâ ı—ıeliydin," dı ye 1 ^ırladj mruklarıncJan biri a. ü işaret
ediyord u. ıredyere tük-ıürc^^Bü."C~ ecek, Jamie. "

unie, "Bu o:nun yüze=
r laklar seni rtınlvıt ^sız etm
-cıyla ve y'

sonr

r=cçim_ inem s—i. Bai

: adımlarla r»zakz_ laştı.

_n için içim sizim yord

i. Sert 'irdi. kanı?

-ıred'ın eller i ya_ nlarıL s aldı. 'Ya şimdi, hem e, ya da ben sen_ i gön^
namayacağı xn. f Mil ad miyiz, lütfen n?" =ıred'ın gözleri OL amie ona b?»ktı _u. Kısa bir
süre: s geri dönmeyecr. Şimdi onu cJüşü_ ^ımie omuz silktı

lı

=ıred, Jcb'e hsakt ^*_b gözlerini de>

ı ice ara verdi ğin

c ılurum."

onu

" Git." -^:b endişeli göri oranlığın çıkış sna —ared arkasın dan ""Efendim?" Şimdi send en

Î. B

ıdaı

M

rdu ? yü

_ıen

ıııy ıa c en dei'L m ıx

Jeb ağır ağır yürümeye devam ediyordu. Ama cevabı çok açıktı. "Bunu yapmak zorundayım. Kendi koyduğum kurallara daima uyarım. Bu nedenle, gerçekten kararlı olmadıkça bana böyle bir şey söyleme," dedi ve karanlıkta kayboldu.

Jareü arkasından bakıyordu. O, nefret saçan bakışlarını bana çevirmeden önce, küçük ve rahatsız sığınağıma girdim ve en uzak köşeye kıvrıldım.

18

SıAcınlı/

Günün geri kalan kısmını, kısa bir istisna dışında tam bir sessizlik içinde geçirdim. Günün tek hareketli anı, Jeb'in, Jared ile bana yemek getirmesiyle gerçekleşti. Tepsiyi sığınağımın girişine bırakırken, bana bakıp özür diler gibi gülümsedi.

"Teşekkür ederim," diye fısıldadım.

"Rica ederim," diye cevap verdi. Jeb'le aramızda geçen bu küçük konuşma Jared'ı sinirlendirmişti. Homurdandığını duydum.

Jared, gün boyunca bundan başka ses çıkarmadı. Onun dışarıda olduğundan emindim ama onun orada olduğunu kanıtlayacak hiçbir şey yoktu. Nefes alışışı bile duyulmuyordu.

Çok uzun bir gündü. Küçük yerde sıkışıp kalmış ve çok sıkılmışım. Aklıma gelen her oturuşu denemiş ama tüm bedenimin rahat ettiği bir pozisyon bulamamışım. Kuyruk sokumum zonklamaya başlamıştı.

Melanie ve ben Jamie hakkında uzun uzun düşündük. En çok da buraya gelerek onu yaralamış olmaktan ve üzmetten korkuyorduk. Bunun yanında, bir vaadin tutulmasının ne önemi olabilirdi ki? ^

Zamanın anlamı kalmamıştı. Gün batımı ya da şafak vakti olabilirdi. Bunu anlamak için hiçbir ipucuna sahip değildim. Burada, toprağın altında gömülüydüm. Artık Melanie ile konu

şabileceğimiz bir kez den, televizyon kar özellikle bakmak iç dece bir kez uykuya_ olduğu için buna ge

Nihayet Jeb geri nü öpmek geldi. Ba

"Bir gezinti daha

Sevinçle başımı s

Jared, "Ben göt ver."

Tereddüt ediyor bilmez bir halde kr ladı.

"Haydi, git," de

Emekleyerek dı mem için bana uzatt bir ses çıkarıp başı elinde silah görmek; beni Jeb'in elindeki

Jared bana karşı, bilmem için adımla

Zor yürüyordum mek zahmetine gir uzanmış bir halde için kapatıyor, diğer— şıyordum. İki kez dmZ rar ayağa kalktığımı bölümünden geçert uzattığım elim, yan duvar olmadığını ar yerde sıçradı ve öfkü

"Özür dilerim," kızardığını hissetmi

Cevap vermed lemek, benim için

ı kalma_mıştı _ Om—tak at, arını zaplar gibi umu hiçbir şj-eyin -üstt=^ nde lar gibi oldum ai la be-İK bir u^ku d eme^r kmi;

Idiğindes, için—idei ZM oniL

ı içeri u-zattı. GüI^B. üms-* pmanın zam anı ^^şgeldi adım.

rüm," diye hotz—nurcl

m. Sığı inağımın ?ıp kain—ııştırır». Je"

IranJ

çıktım ve Jared elini tu ttum. Jar« -evirdi. Tüfeği sı suma gitmiyor tahtan dsha fa_zla gibi düşünc eli c ı yavaşlatmıy ord ared sessizce ile ordu. Kir eL im üyorduam. YLizür imle de duva«-a ti —üm. Batna yar-dı —yana ka«jar bekle ona bi iraz daha ıkla sırtına d <:ğd ana kacdar, omu: ~~bir hırlaimayl a uz^ =ıklaş iye fısıldadım.

eye

s daha hızlı y^ürü -a da güçleşti.

Birden karşıma bir ışık çıkınca şaşırđım. Aklım karıştı. Farklı bir yol mu izliyorduk? Bu en büyük mağaranın parlak beyaz ışığı değildi. Bu, hafif, solgun ve gümüş rengi bir ışıktı. Ama geçtiğimiz kaya yarığı aynı görünüyordu. Dev mağaraya girince farkın neden kaynaklandığını anladım.

Gece olmuştu. Yukarıda parlayan ışık, güneşe değil, aya benziyordu. Diğeri kadar göz alıcı olmayan bu ışıktta tavanı gözden geçirip sırrını çözmeye çalıştım. Çok yükseklerde, yüzlerce küçük ay parlıyor ve aşağıdaki karanlık ve uzak zemini aydınlatıyordu. Küçük aylar, öbek öbek tavana serpiştirilmişti. Bazıları diğelerinden daha yakındı. Başımı iki yana salladım. Şimdi ışığa doğrudan bakabiliyordum ama hâlâ sırrını çözmüş değildim.

Jared ilerlemişti. Öfkeli bir sesle, "Haydi," diye emretti.

Ürkerek hızlandım. Dikkatimin dağılmasına izin verdiğime pişman olmuştum. Benimle konuşmak zorunda kalmanın onu ne kadar rahatsız ettiğini görebiliyordum.

Nehirlerin aktığı mağaraya geldiğimizde bir el fenerinin yardımını beklemiyordum.

Beklediğimden fazlası da olmadı. Ama şimdi burası da, büyük mağara gibi hafifçe

aydınlatılmıştı. Ancak burada sadece yirmi kadar ay vardı. Ben simsiyah havuzun bulunduğu

mağaraya çekinerek yaklaşırken, Jared tavana bakıyordu. Çenesi kasılmıştı. Eğer ayağım takılarak kaynar suların içine düşüp kaybolup gıtseydim, Jared'ın bunu kaderin bir müdahalesi olarak kabul edeceğini düşünüyordum.

Duvara tutuna tutuna karanlık banyo kovuğuna girdiğimde, Melanie, benim fikrime, bence böyle bir şey olsa, üzülürdü, diye karşı çıktı.

Sanmıyorum. Belki, seni ilk kaybedişinin acısını hatırlardı ama ben kaybolsam sevinirdi.

Melanie, çünkü seni tanımıyor, diye fısıldadı. Sonra birden bitkin düşmüş gibi geri çekilip içine kapandı.

Olduğum yerde donakaldım. Şaşırmıştım. Emin değildim ama sanki Melanie bana bir iltifat etmişti.

Jared bitişik odadan, "Çabuk ol," diye kükredi.

Karanlığın ve korkularımın izin verdiği ölçüde çabuk olmaya gayret ediyordum. 188

Döndüğümü- zd Ayaklarının dibi—ad rü iki kap vardı. B biz yokken onlatn ;

Jeb, önemsiz bi mi kalacaksın, bcz_m Jared, Jeb'in =ry Kısaca, "Ben, var."

Jeb, tek kaşın ı kz

"O bizlerden bi_ zaman, karışma. "

"Bizlerden bi- ri peğē bile böyle cSBav-

Jarcd cevap v ^*_ -rr

Jeb yumuşak bi hiç düşünmemi şti-omzuna astı. So nr= olmalıydı, koltuğu« zumu okşadı, "I<^;us=.

Jared, "Kes şı mm

Jeb omuz sil ~kea bol madan, ben ezrie köşesine saklantım— meyecek kadar k=ü

Jared, sessizc^=. - dL benim hücremii—ı g—: kaç kez vurarak ^?otzz kollarını göğsün«Kle ve göğsünde kav- uş

Teni son altı ^—ıyc

Rüyalarımın bu pr

olması tuhaf, ade rta

Beni, "Yanım, da daha yumuşak v^_ - c kısarsan..." Esnecredi.

a 1

r ^=ı

-i ^

it—

-di*

d-

m: ?nt

"di

dik:
nn & ra 1

3c
la\$
Kı 3m
arı işir
RTT
aVL rd _ rC_
~as

Sc
KU 5e1

Cevap vermedim. Bu uyarı, bana biraz hakaret gibi gelmişti. Niçin onun yanından geçip kaçacaktım? Nereye gidecektim? Buradan kaçıp dışarıda beni bekleyen barbarların eline mi düşecektim? Zaten hepsi böyle aptalca bir girişimde bulunmamı bekliyordu. Ya da, diyelim kı, bir şekilde, onlara görünmeden aralarından geçmeyi başardım; geçen defa beni neredeyse kavurup öldürmesine ramak kalan çöle mi dönecektim? Benim neler yapabileceğimi, onların küçük dünyasını yıkmak için nasıl bir plan tasarladığımı düşünüyordu, kim bilir? B« kadar güçlü mü görünüyordum? Ne kadar acınacak durumda, ne kadar savunmasız olduğum açıkça belli değil miydi?

Derin bir uykuya daldığını fark ettim çünkü Melanie'nin anlattığı gibi kolları ve bacakları seçirmeye başlamıştı. Onun, yalnız sinirli olduğu zaman uykusunda böyle huzursuz olduğunu söylemişti. Parmaklarını açıp kapadığını görüyordum. Rüyasında boğazımı mı sıkıyor, diye merak ettim.
???

Sonraki günler, bir hafta kadar, çok sakin geçti. Hatırlanmaya değer hiçbir şey olmadı. Jared, benimle dünyadaki - ıyı ya da kötü - her şeyin arasında sessiz bir duvar gibiydi. Kendi nefesim ve kendi hareketlerimin çıkardığı küçük çitirtılar dışında hiçbir ses duymadım, çevremdeki karanlık mağaradan, yuvarlak donuk ışıktan, üstünde daima aynı yemeklerin olduğu plastik tepside ve Jared'ın kısa, çalıntı görüntülerinden başka hiçbir şey görmedim. Tenime pürüzlü kayalardan başka hiçbir şey değmedi. Acı su, sert ekme, tahta gibi kökler ve hep aynı çorbadan başka bir şey yiyip içmedim.

Yaşadıklarım çok garip bir bileşimdi. Sürekli terör, hiç geçmeyen ağrılar, rahatsızlık ve çekilmez bir tekdüzelik... Bu üçü arasında, en öldürücü olanı can sıkıntısıydı. Hücrem, bir duyumsal mahrumiyet odası gibiydi. Melanie de, ben de çığırmaktan korkuyorduk.

İkimiz de kafamızda sesler duyuyoruz, diyordu. Bu hiç de iyi bir belirti değil.

ama ayağa kalkıp gözden kayboldu. Bir süre sonra, onun cips yemeye devam ettiğini duydum. Ama sesler uzaktan geliyordu. Hücremin girişindeki delikten bakınca, onun koridorun sonundaki gölgelerin arasında, arkası bana dönük oturduğunu gördüm. Dönüp hem ona bakarken yakalayabileceğini düşünerek başımı içeri çektim. O günden sonra, mümkün olduğu kadar, orada oturdu. Sadece geceleri hücremin önünde yatıyordu.

Günde iki kez - daha doğrusu her gece iki kez; çünkü başkaları varken beni asla dışarı çıkarmıyordu - nehirlerin aktığı odaya gidiyordum. Bu dehşet verici olmasına karşın, rahatlatıcı bir deneyimdi ve günün en parlak anlarını oluşturuyordu. Çünkü hücremden dışarı çıkıp, bir süre de olsa bedenimi doğal haline bırakabiliyordum. Oysaki hücremdeyken bedenim, küçük mağaramın şekline uyum sağlamak zorundaydı. İçeriye girip büzülmek, her seferinde daha güç oluyordu.

O hafta, üç kez, uyku saatlerinde, biri bizi denetlemeye geldi.

İlk gelen Kyla'dı.

Jared'in birden ayağa fırlamasıyla uyandım. Silahlı Kyle'at doğrultarak onu, "Defol buradan," diye uyardı.

Kyle, "Sadece kontrol ediyorum," dedi. Sesi uzaktan geliyordu ama yüksek sesle ve sert bir üslupla konuşuyordu. Be yüzden, onun kardeşi değil de, Kyle olduğundan emin oldum "Bir gün burada olmayabilirsin. Bir gün çok ağır bir uykuya da labilirsin."
Jared'in cevabı sadece silahı hatifçe kımıldatmak oldu.

Kyle uzaklaşırken kahkahasının sesini duydum.

Diğer iki seferinde, gelenin kim olduğunu anlayamadım Belki Kyle, belki Ian, belki de adını öğrenemediğim biriydi. Te bildiğim, iki kez daha, Jaredin ayağa fırlayıp istenmeyen ko nuğa silahını doğrultmasıyla uyandığımdı. İki seterinde de hiç bir şey konuşulmadı. Sadece kontrol eden her kiinse, betjbel konuşmak zahmetine katlanmamıştı. Adamlar gittikten sonr Jared kolayca uykuya dalıyor, benim kalbim sesini susturmat ise çok daha uzun sürüyordu.

Dördüncü kontr

Jared uyanıp di uykuya dalmamıştır

Uzaktan gelen b gelmedim."

Jared, "Sana inar

Ses yaklaşmıştı, müldün. Önemli t: ihtiyacımız var."

Jared, alaycı bir.

"Bırak şu silahı, ma dört kişi alırdım

Ksa bir sessizlik: sinde alaycı bir ton ruyu sormak hoşui onu rahatlatmıştı. C Gevşemişti ama sila

Ona zarar verer boynum ağrımaya b»

Ian, "Burnuna y daha önce de birkaç nu söyleyeceğim."

"Pişman değilim

"Biliyorum. Hiç

İkisi birden, alçak-feğiyle Ian'a nişan al olmayan, dostça bir sinde, insanlar arası güçlü olmalıydı.

Ian, şiltenin üstü filini görebiliyordu tim. Ünlü heykelle dümdüzdü. Acaba kırılan kardeşinden kandırmakta daha n

"PBkİ, ne istiyorsun, Ian? Sanırım, tek isteğin Kyle'dan öz-ı dilemem değil."

"Jeb sana söyledi mi?"

"Neden söz ettiğini anlamadım."

"Aramaktan vazgeçmişler. Avcılar bile."

Jared cevap vermedi ama gerginleştiğini hissettim.

"Herhangi bir değişikliği gözden kaçırmamak için dururm dikkatle izliyorduk. Ama onlar hiçbir zaman fazla telaşlı görü mediler. Arabayı bıraktığımız yerden ileri gitmediler. Son birt gündür canlı kalabilmiş olan birini değil de, bir cesedi aradıkl açıkça belliydi. İki gece önce, şansızım yaver gitti. Keşif gru-çöplerini açıkta bırakmıştı. Vahşi köpekler kamp yerini bastıL İçlerinden biri geç gelip köpekleri şaşırttı. Köpekler bu Avcı " saldırdı ve diğerleri onun çığlıklarını duyup yardımına koşa*, kadar, uzaklara sürüklediler. Diğer Avcılar silahlıydı, elbet; Vahşi köpeklen kolayca korkutup kaçırdılar. Saldırıya uğraya avcıya da fazla bir şey olmadı. Ama anlaşılan, bu olay, buna* bulunan konuğumuzun başına gelmiş olabilecekler konuşur kafalarındaki soruları cevaplamış." -

Beni arayan Avcıları nasıl, bütün bu ayrıntıları görebile<^_ kadar, yakından gözetlediklerini merak etmişim. Bu fikir, 1 şeyin göz önünde olduğunu düşünmeme neden oldu. Net" ettikleri ruhları seyreden görünmez insanların hayalimde c=j lanan görüntüleri hiç hoşuma gitmedi. Ensem karıncalanın başlamıştı.

"Toparlanıp gittiler. Yani, aramaktan vazgeçtiler. Bütün nullüler evlerine döndüler. Artık onu arayan kimse yok. zünü bana dönmüştü. Benim de onun gibi siyah bir şekil c_r rak görüdüğümü, karanlıkta beni göremeyeceğini umarakz büklüm oldum. "Bana kalırsa, eğer onlar da bizim gibi, bu •= rumları kayda geçiriyorlarsa, onu ölü ilan ettiler," diye devletti. "Jeb, böyle olacağını göreceğimizi söylemişim, diyor."

Jared, anlaşılmaz bir şeyler mırıldandı. Bu sözler arasından dece Jeb'in adını seçebilmişim. Sonra derin bir nefes alıp di_ üfledi ve, "Peki o zaman," dedi. "Sanırım, bu iş bitti."

orada çalışan parazitlerle konuştu. Oysa o daha önce sorgulan tı."

Jared, "Hıh!" diye homurdandı. Konu ilgisini çekmiş, meceyi çözmeye çalışıyordu.

"Sonra tepeye yürüdü. Salak şey! Tepeden tırnağa siyah yinmişti. Sıcaktan kavrulmuştur."

Bedenim bir sancıyla sarsıldı. Yerden kalkıp hücremin a duvarının dibine büzüldüğümü fark ettim. Ellerim yüzük korumak için uçarcasına havalandı. Küçük mekânda bir tı. ma yankılandı ve ancak o ses duyulmaz olduktan sonra bea çıktığını anladım.

Ian şaşkın bir sesle, "O da neydi?" diye sordu.

Parmaklarımın arasından bakınca, ikisinin de delikten 1 bakmakta olduklarını gördüm. Ian'ın yüzü karanlıktı Jared'in yüzünün bir kısmı aydınlıktı ve yüz hatlarının kaya sert olduğunu görebiliyordum.

Hiç ses çıkarmamak, kıpırdamamak istiyordum ama eli* olmadan tır tır titriyordum. Jared geriye uzanıp feneri aldı.

Ian, "Şunun gözlerine bak," diye söylendi. "Korkuyor."

Şimdi ikisinin de yüzlerini görebiliyor ama yalnız Jar— bakıyordum. Endişeli bakışlarla dikkatle bana bakıyor, durm_ çözmeye uğraşıyordu. Onun, Ian'ın söylediklerini düşünmü nüve benim davranışımın nedenini anlamaya çalıştığını tahx_ ettim.

Bedenimin titremesine engel olamıyordum.

Melanie, asla vazgeçmeyecek, diye inledi.

Ben de, biliyorum, biliyorum, diye cevap verdim.

Ondan hoşlanmıyorduk. Bu belli bir şeydi. Ama bu ho mama ne zaman korkuya dönüşmüştü? Midem buruluyca kasılıyordu. Niçin o da diğerleri gibi beni ölmüş kabul ett yanaşmıyordu? Ölsem bile peşimi bırakmayacak mıydı?

Jared birden bana bakarak, "Siyahlı Avcı kim?" diye kC di.

Dudaklarım titredi ama cevap vermedim. En güveni susmaktı.

an»

?

ey^

Jared, şimdi aydınlıkta, dikkatle bana bakıyordu. Her kelimeyi bir cümle gibi vurgulayarak, "O. Avcı. Kim." diye sordu.

Ellerimi yüzümden çekip onun acımasız gözlerine baktım. Konuşmadığım için, bir zamanlar beni öldürmek istemiş olsa da, bir başkasının hırpalanmış olmasından rahatsızlık duyuyordum. İşkence böyle olmamalıydı.

Jared, yüz ifademdeki değişikliği fark etmiş, onun yüz ifadesi de değişmişti. Eskisi kadar kendinden emin görünmüyordu.

"Seni hırpalamam şart değil," dedi. "Ama sorunun cevabını öğrenmek zorundayım." "r

Bunun asıl soruyla, saklamak zorunda olduğum sırla ilgisi yoktu.

"Söyle," diye ısrar etti. Gözlerinde mutsuzluk ve öfke vardı.

Ben gerçekten korkağın biri miydim? Buna inanabilirdim çünkü her şeyden çok, canımın yanmasından korkuyordum. Ama ağızımı açıp konuşmamın gerçek nedeni çok daha acıklıydı.

Onu, benden şiddetle nefret eden bu insanoğlunu, memnun etmek istiyordum.

"O Avcı," diye söze başladım. Sesim boşuk ve kısık çıkmıştı. Uzun bir süredir konuşmamıştım.

Sabırsızlanarak sözümü kesti. "Onun Avcı olduğunu biliyoruz."

"Hayır, o herhangi bir Avcı değil," diye fısıldadım. "O benim Avcım."

"Senin Avcın da ne demek?"

"Beni izlemekle görevlendirilen Avcı. Onun yüzünden..." Ölümümüze sebep olabilecek kelimeyi söylemek üzereyken -tam bizi diyecekken - farkına varıp sustum. Bu kesin gerçeği, onun en derin arzuları ve en derin açlılarıyla oynayan bir yalan olarak görecekti. Arzularının gerçekleşmesinin mümkün olabileceğine asla inanmayacak, sadece sevdiği gözlerden ona bakan tehlikeli bir yalancıyı görecekti.

"Onun yüzünden?" diye tekrarladı.

"Onun yüzünden kaçtım," diye soludum. "Onun yüzünden buraya geldim."

"Şey...ben...ben...onun anılarıyla sorun yaşıyordum. Anlaya-mıyordum...her şeye ulaşamıyordum. Duvarlar vardı. Avcı bu yüzden beni izlemekle görevlendirilmişti. Benim geri kalanını çözmemi bekliyordu." Dilimi ısırardım...

Ian'la Jared bakıştılar. Daha önce hiç böyle bir şey duymamışlardı. Bana güvenmiyorlar, ama bunun mümkün olduğuna inanmayı çok istiyorlardı. Hem de çok fazla istiyorlardı ve bu onları korkutuyordu.

Jared'in sesi birden sertleşerek bir kırbaç gibi sakladı.

"Benim kulübeme ulaşabildin mi?"

"Uzun bir süre ulaşamadım."

"Ulaşınca da Avcı'ya söyledin, öyle değil mi?"

"Hayır."

"Hayır mı? Neden?"

"Çünkü...onu hatırlayabildiğim zaman...artık söylemek istemiyordum."

Ian'ın gözleri fal taşı gibi açılmıştı.

Jared'in sesi değişti. Şimdi daha alçak, adeta yumuşak bir sesle konuşuyordu. Bu bağırmasından çok daha tehlikeliydi. "Niçin söylemek istemedin?"

Çenem kilitlendi. Bu söylenmemesi gereken sır değildi. Ama yine de bir sırды ve onu ağızımdan zorla alması gerekiyordu. Şu anda, çenemi tutmak konusundaki kararım kendimi koruma isteğimden çok, bir çeşit aptalca gurur duygusundan kaynaklanıyordu. Benden nefret eden bu adama, onu sevdiğimi söyleyecek değildim.

Gözlerimdeki meydan okuyan ifadeyi gördü ve bu sorunun cevabını almanın neye mal olacağını anladı. Bu soruyu atlamaya ya da belki daha sonra sormaya, sona saklamaya karar verdi. Beni konuşamayacak hale getirirse, başka sorulara cevap veremeyeceğimi düşünmüş olabilirdi.

"Niçin her şeye ulaşamadın? Bu...normal mi?"

Bu soru da çok tehlikeliydi. Şu ana kadar, ilk kez açıkça yalan söylüyordum.

"Çok yüksekte düşmüştü. Bedeni hasarlıydı."

"Vc hiç bir şey bulamazdı, öyle değil mi? Ama o...içimize girdi."

"Kaç kere ölümden döndü..."

"Ama hâlâ nefes alıyor, öyle değil mi?"

Uzun bir süre sustular. Bu sessizlik o kadar uzun sürdü ki, biraz gevşeyip uyku pozisyonuna girmeyi düşünmeye başladım.

Ancak yatarken ses çıkarmaktan korkuyor, uyuyabilmek için

Ian'm gitmesini bekliyordum. Adrenalin damarlarımdan çeki-

lirken beni iyice bitkin bırakmıştı. ?;

Nihayet Ian, "Sanırım Jeb'le konuşacağım," dedi. Jared alaycı bir sesle, "Aaa, bak bu harika bir fikir," dedi.

"O ilk geceyi hatırlıyor musun? Seninle Kyle'm arasına atlamıştı. Çok tuhaftı."

"Sadece hayatta kalmaya, kaçmaya çalışıyordu..."

"Haydi, beni öldür, der gibi Kyle'm önüne atlayarak mı? Güzel plan."

"İşe yaradı."

"İşe yarayan Jeb'in tüfeği oldu." "Jeb'in geleceğini biliyor muydu?"

"Abartıyorsun, Ian. O da senin böyle düşünmeni istiyor."

"Haklı olduğunu sanmıyorum. Nedenini bilmiyorum ama bana kalırsa o, kendisi hakkında hiç bir şey düşünmemizi istemiyor." Ian'm ayağa kalktığını duydum. "Tuhaf olan ne biliyor musun?" Bunu yüksek sesle söylemişti. Artık fısıltıyla konuşmuyordu.

"Nedir?"

"Onun bizden korktuğunu fark edince, boynundaki morluklar yüzünden kendimi suçlu, çok suçlu, hissettim."

"Sem böyle etkilemesine izin veremezsin." Jared birden tedirgin olmuştu. "O insan değil. Bunu unutma."

Ian, "İnsan olmadığı için acı hissetmediğini mi sanıyorsun? Dayak yiyen, hem de bizden dayak yiyen, bir kızın hissettikleri^ ni hissetmeyeceğini mi sanıyorsun?" diye söylenerek uzaklaşırken sesi yavaş yavaş duyulmaz oldu.

Jared arkasından, "Kendine gel," diye tısladı.

Jeb, Jared'in karşısına otururken, "Seninle konuşmam gerekiyor," dedi. Sonra bana bakıp başını sallayarak, "Selam," diye seslendi.

Jared, "Ondan ne kadar nefret ettiğimi biliyorsun," diye mırıldandı. "Evet."

"İlan bana Avcıları anlattı."

"Biliyorum. Onunla şimdi konuştum."

"Harika. O zaman ne istiyorsun?" "

"Sadece benim isteğim değil, herkesin ihtiyacı söz konusu. Hemen hemen her şeyimiz tükenmek üzere. Oldukça yüklü bir malzeme takviyesine ihtiyacımız var."

Jared, "Yaaa," diye mırıldandı. Gerginliği bu konu ile ilgili 1 değildi. Kısa bir sessizlikten sonra, "Kyle'ı yolla," dedi.

Jeb, rahatça, "Olur," dedi. Ayağa kalkmak için eliyle duvara dayandı.

Jared iç geçirdi. Anlaşılan bu öneri bir blöftü. Jeb önerisini kolayca kabul edince, "Hayır, Kyle olmaz," dedi. "O..."

Jeb güldü. "Geçen sefer tek başına gittiğinde, neredeyse başımızı belaya sokuyordu, öyle değil mi?" dedi. "Düşünüp taşındıktan sonra harekete geçen biri değil. İlan'ı göndersek nasıl olur?"

"O da çok fazla düşünüyor." "Brandt?"

"Uzun yolculuklar ona göre değil. Birkaç hafta içinde paniğe kapılmaya başlıyor. Hatalar yapıyor."

"Peki. O zaman sen söyle, kimi gönderebiliriz?"

Saniyeler geçti. Arada sırada Jared'in nefesini içine çektiğini duyuyordum. Her seferinde Jeb'e bir cevap verecek gibi oluyor, sonra vazgeçip, sadece derin bir nefes almakla yetiniyordu.

Jeb, "İlan ile Kyle'ı birlikte mı göndersek?" diye sordu. "Belki; birbirlerini dengelerler."

Jared, "Geçen seferki gibi mi?" diye homurdandı. "Tamam, tamam. Biliyorum, benim gitmem gerekiyor."

Jeb, "Bu işi en iyi sen yaparsın," diyerek onun bu fikrini onayladı. "Buraya geldiğinden beri hayatımızı değiştirdin."

Mel^stnie ve ben başımızı salladık. Bu nııştı.

Jarec^ziin içgüdülerini izlediğimiz süre v^endey«=dik. Yakalanmamız hiçbir zaman CZhicag«=r3'da benim yerime Jared olsaydı, l-^olayca. sıyrılırdı.

Jare«=J omzuyla beni işaret etti. "Bu ne "ORMM. -u elimden geldiğince gözümün i> cJa seni^B~~ale gönderirim. Bunun da yararı c "Bu -yeterli olmaz. Sen elinden geldiği Kyle da— burada olmayacak. Bu yeterli değ:

Jeb «3tnuz silkti. "Elimden geleni yapa ?^yapam£^«.Tn."

Jare -<d ağır ağır başını sallamaya başladı Jeb, "Orada ne kadar kalırsın?" diye sc Jare <d, "Bilmiyorum," diye fısıldadı. Uzt—n_n bir sessizlik oldu. Bir kırç dakik -ya başl^=ı_dı.

Nihz^.ayet Jared nefesini dışarı üfledi. ±arkınc^B.a değildim.

"Bia™. gece yola çıkarım." Bu sözleri ağıı siz old T_ığu belliydi ama bir yandan da r: "biraz d eğişmiş, yumuşamıştı. Ben ortaya ligine -<döner gibiydi. Omuzlarından bir -yerine daha istekli olarak taşıyacağı bir ba Ber-im hayatta kalmamı sağlama gön labahğ=a.Ti adaletine bırakıyordu. Döndüğ sam, b candan kimseyi sorumlu saymayac: tı. Büt-«*Lnn bunları bu dört kelimeden anla İns^^nların acıyı nasıl abarttıklarını b Melan i e bu sözcükleri kendisinin de kul Ama f>- cn bunu hep bir abartma, gerçek p mayana geleneksel bir tanım olarak düşü] göğsün mde hissettiğim acıyı hiç beklemiş lanma^s ı, boğazımda hıçkırıkların düğü yakıcı —yaşların birikmesi beklenebilirdi, e

min altındaki bu acı da neydi? Bunun mantıksal bir açıklaması yoktu.

Etimden et kopanlıyormuş gibiydi. Sanki içimde bir şeyler parçalanıyordu. Çünkü Melanie'nin de kalbi kırılmıştı. Ve o da ayrı bir duyguydu. İkiz farkındalığımızı taşımak için yeni bir organ oluşturmuş gibiydik. İki zihin için iki kalp. İki misli acı.

Gidiyor, diye hıçkırdı. Onu bir daha hiç görmeyeceğiz. Öleceğimizden emindi.

Ben de onunla birlikte ağlamak istiyordum ama birimizin başını dik tutması gerekiyordu. İnllemelerimi içimde tutmak için elimi ısırıyordum.

Jeb, "Sanırım bu en iyisi," dedi.

"Bazı hazırlıklar yapmalıyım..." Jared'ın akli artık bu boşucu sahanlıktan çok, çok uzaklardaydı.

"Burada senin yerine bekleyeceğim. Sana güvenli bir yolculuk dilerim."

"Teşekkürler. Ne zaman görüşeceğimiz belli olmaz, Jeb." "Sanırım öyle."

Jarcd, silahı Jeb'e uzatıp ayağa kalktı. Üstündeki tozları silkeledi. Sonra koridor boyunca yürüyüp uzaklaştı. Ayak seslerinin hızından aklının başka yerde olduğu anlaşılıyordu. Bana bakmadı bile. Başıma gelecekler konusunda hiç endişelenmediği belliydi.

Gittikçe daha güç duyulan ayak seslerini dinledim. Sonra, Jeb'in orada olduğunu unutup yüzümü ellerimle örtüp hıçkırıma başladım.

20

Jeb istediğim kadar ağlamama izin verdi. Hiç karışmadı. Tek bir kelime söylemedi. Nihayet, ağlamaya son verip yarım saatten fazla bir süre tam bir sessizlik içinde oturdum. En sonunda, Jeb bir şeyler söyleme ihtiyacı hissetti.

206

"Hâlâ uyanık mısın?"

Cevap vermedim. Konuşmamaya alışmıştım.

"Buraya gelip uzanmak ister misin?" dedi. "O mağaranın şeklini düşündükçe benim sırtım ağrıyor."

Çıldırıcı bir sessizlik içinde geçen bir haftaya rağmen sohbet etmek arzusunda olmayışım oldukça gülünçtü ama bu reddedebileceğim bir öneri değildi. Düşünmeye fırsat bulamadan, ellerim beni hücremin dışına taşıdı.

Jeb bağdaş kurmuş şiltenin üstünde oturuyordu. Nasıl bir tepki göstereceğini görmek için ona baktım ama gözleri kapalıydı. Jamie'yi görelî ne kadar zaman geçmişti? Acaba şimdi nasıldı? Yaralı kalbim yine sızlamaya başladı.

Jeb gözlerini açarak, "Kendini daha iyi hissediyor musun?" diye sordu.

Omuz silktim.

"Her şey düzelecek." Yüzünde geniş bir gülümseme belirdi. "Jared'a söylediğim şeyler... Şey, tam olarak yalan söyledim, diyemem. Çünkü belli bir açıdan bakıldığında söylediklerim doğrudur. Ama başka bir açıdan da çok doğru değildi. Onun bunları işitmeye ihtiyacı vardı."

Ona bakakaldım. Söylediklerinin tek bir kelimesini bile anlamamıştım.

"Her neyse, Jared'ın bu olaydan, biraz uzaklaşmaya ihtiyacı var." Sonra çabucak, "Senden değil, evlat," diye ekledi. "Bu durumdan. Buradan uzaklaşınca bu konuya başka bir açıdan bakabileceği yeni bir perspektif kazanacak."

Bana dokunacak kelimeleri ve deyimleri sanki biliyordu. Bunun nasıl mümkün olabileceğini merak ettim. Üstelik Jeb sözlerinin beni üzmemesine niçin özen gösteriyor, sırtımın ağrmasıyla niçin ilgileniyordu? Bana gösterdiği sevecenlik, anlamsız ve anlaşılmaz olduğu için ürkütücüydü. Jared'ın davranışlarının hiç değilse bir anlamı vardı. Kyla ile Ian'ın beni öldürme girişimleri, doktorun bana acı vermek için sabırsızlanması ve sevinci... Bu davranışlar mantıklıydı. Sevecenlik değil. Jeb benden ne istiyordu?

207

Jeb, "O kadar karamsar olma," diye ısrar etti. "Bunun bir de iyi yanı var. Jared sana karşı domuzluk ediyordu. Şimdi onu geçici olarak aradan çıkardık. Bu da senin daha rahat etmeni sağlayacak."

Kaşlarımı çatarak onun ne demek istediğini anlamaya çalıştım.

"Örneğin," diye devam etti. "Bu mekân genellikle depo olarak kullanılır. Jared ve çocuklar döndüğünde, onların getirdikleri şeyleri koyacak bir yere ihtiyacımız olacak. Bu nedenle, sana

şimdiden başka bir yer bulsak iyi olur. Belki biraz daha' büyük bir yer olmalı, öyle değil mi? içinde yatak olan bir yer olsa daha iyi olmaz mı?" Önüme bir havuç koyarken tekrar gülümsedi. Onu önümden çekip, şaka yaptığını söylemesini bekledim.

Aksine, soluk mavi kot pantolonların rengindeki gözleri çok yumuşaktı. Bu gözlerdeki ifadeye ilişkin bir şey, boğazıma yine hıçkırıkların düğümlenmesine neden oldu.

"O deliğe geri dönmek zorunda değilsin, tatlım. En kötü dönem sona erdi."

Onun yüzündeki samimiyetten asla kuşku duyamayacağımı anladım. Bir saat içinde ikinci kez, ellerimi yüzüme kapatıp ağlamaya başladım.

Ayağa kalkıp beceriksizce omzumu okşadı. Gözyaşlarına da-yanamadığı belliydi. "Haydi, haydi," diye mırıldandı.

Bu kez daha çabuk toparlandım. Gözlerimdeki yaşları silip ona geçici olarak gülümsedim.

Tekrar omzumu okşayarak, "Aferin," dedi. "Şimdi Jared'ın gittiğinden ve bizi yakalayamayacağından emin olana kadar burada oyalanmak zorundayız." Bir sırrı paylaşıyor muyuz gibi gülümsedi. "Sonra biraz eğleniriz."

Onun eğlence dediği şeyin, genellikle silah zoruyla birini etkisiz hale getirmek anlamına geldiğini hatırladım.

Yüz ifademi görünce güldü. "Bu konuda endişelenme," dedi. "Burada beklerken biraz dinlenmeye çalışsan iyi olur. Şu incecik şiltede bile çok rahat edeceğinden eminim." Bakışlarım, onun yüzüyle yerdeki şilte arasında gidip geldi.

"Haydi," dedi. "Belli ki uykun var. Ben senin başında beklerim."

Bu sözler bana dokunmuş, gözlerim yeniden nemlenmişti. Şiltenin üstüne çöküp başımı yastığa koydum. Jeb bu şiltenin ince olduğunu söylemişti ama bana harika geldi. Boylu boyunca uzandım, hatta ayak ve el parmaklarımı bile uzattım. Eklemlerimin çıtırdadığını duyuyordum. Sonra şilteye gömüldüm. Şilte, sanki bana sarılıyor, ağırlarımı dindirip berelerimi yok ediyordu. İçimi çektim.

Jeb, "Şimdi çok memnunum," diye söylendi. "Evinizin içinde birinin sıkıntı çektiğini bilmek, kaşınan bir yeri kaşıyama-mak gibi bir şey."

Biraz ötede yere oturdu ve alçak sesle bir ilahı mırıldanmaya başladı. O daha ilk satırı bitirmeden uykuya dalmıştım.

Uyandığımda, uzun bir süre, mışıl mışıl uyumuş olduğumu hissettim. Buraya geldiğimden beri hiç bu kadar uzun uyuma-mıştım. Ne ağrı ne sızı, ne de beni korkutan davetsiz konuklar vardı. Kendimi çok iyi hissetmemem için hiçbir neden yoktu. Ancak yatakta doğrulunca Jared'ın gittiğini hatırladım. Yastıkta hâlâ onun kokusu vardı. Benim kokum gibi değildi. Güzel bir kokuydu.

Melanic, yine rüyalarla yetinmek zorundayız, diye umutsuzca içini çekti.

Jeb , "Günaydın, evlat," dedi. Neşeli görünüyordu.

Gözlerimi güçlükle açarak ona baktım. Bütün gece orada oturup beni mi beklemişti? Yorgun görünmüyordu ama yine de, onun yatağını işgal ettiğim için suçluluk duydum.

Heyecanla, "Çocuklar çoktan gittiler," dedi. "Biraz dolaşmak ister misin?" Belindeki kuşağın arasına soktuğu, aşağı doğru sarkan tüfeği, farkına varmadan, okşadı.

Gözlerim büyüdü. Duyduklarıma inanamıyordum. Ona şaşkın bakışlarla baktım. Dolaşmak mı?

"Hemen korkmaya başlama. Hiç kimse seni rahatsız edecek değil. Giderek bu mağaraların içinde kendi başına dolaşabilecek duruma gelmelisin. Bunun için de yolları öğrenmen gerekir." Ayağa kalkmama yardımcı olmak için elini uzattı.

Bana uzanan eli hiç düşünmeden tuttum. Onun ne demek istediğini anlamaya çalışırken başım dönmeye başlamıştı. Kendi başıma dolaşabilecek duruma gelmeliydim, öyle mi? Niçin? Ve "giderek" demekle neyi kastetmişti? Ne kadar yaşayacağımı umuyordu? Beni çekip ayağa kaldırdı ve öne doğru yönlendirdi.

Beni yönlendiren bir elin yardımıyla karanlık tünellerden geçmenin nasıl bir şey olduğunu unutmuştum. O kadar kolaydı ki. Yürümek için dikkatli olmak bile gerekmiyordu.

Jeb, "Dur bakalım," diye mırıldandı. "Belki önce sağ kanadı dolaşsak daha iyi olur. Sana rahat bir yer bulalım. Sonra mutfaklar..." Kayaların arasındaki dar geçitten, o çok aydınlık olan büyük odaya giden, aydınlık tünele geçerken gezintimizi planlamaya devam ediyordu. İnsan sesleri duyulmaya başladığında ağızımın kurduğunu hissettim. Jeb benimle konuşmaya devam ediyordu. Ne kadar korktuğumu ya anlamamıştı ya da anlamazdan geliyordu.

Beni büyük salona yönlendirirken, "Eminim artık havuçlar topraktan fıskırmıştır," dedi. Işık gözlerimi kör etmişti. İçeridekileri göremiyordum ama gözlerin üzerimde olduğunu hissediyordum. Ani bir sessizlik oldu. Bu, her zamanki gibi, tekin olmayan bir sessizlikti.

Jeb kendi kendisine cevap verdi. "Evet. Bana kalırsa, bunların görünüşü çok güzel. Böyle bir ilkbahar yeşili gözler için adeta bir ziyafet."

Durdu ve bakmam için eliyle ilerde bir yeri gösterdi. Gözlerimi kısarak gösterdiği yere baktım. Ben gözlerimin ışığa uyum sağlamasını beklerken, onlar odayı tarıyordu. Bir an sonra onun sözünü ettiği şeyi gördüm. Ayrıca bugün burada yaklaşık on beş kişinin olduğunu da görmüştüm. Hepsisi de bana düşmanca bakışlarla bakıyorlardı ama daha çok ilgilendikleri başka bir şey vardı. (

Büyük mağaranın ortasında bulunan koyu renkli kare biçimindeki alan artık koyu renk değildi. Jeb'in söylediği gibi, yarısı ilkbahar yeşiline bürünmüştü. Güzel ve şaşırtıcıydı.

Demek bu yüzden kimse buraya basmıyordu. Burası bir bahçeydi. "Havuçlar mı?" diye fısıldadım.

Jeb normal konuşma sesiyle, "Bu yeşillenen kısım," diye cevap verdi. "Bu alanın yarısı havuç, diğer yarısı ispanak. Onlar da birkaç güne kadar çıkar." Orada bulunanlar işlerinin başına dönmüşlerdi. Hâlâ, arada bir, bana bakmaya devam etseler de, yaptıkları işe odaklanmışlardı. Artık bahçeyi, tekerlekli büyük fiçı ve hortumları gördüğüm için, ne yaptıklarını anlamak kolaydı.

Tekrar fısıldadım, "Bahçeyi suluyorlar, değil mi?"

"Evet, öyle. Bu sıcakta çabucak kuruyor."

Başımı salladım. Tahminime göre, henüz erkendi ama terlemeye başlamıştım. Tepemizdeki yoğun ışınlar, dışını olduğu gibi mağaranın içini de ısıtıyordu. Tekrar tavanı incelemek istedim ama çok parlak olduğu için bakmak mümkün değildi.

Gözlerimi kısıp parlak ışığa bakmaya çalışırken, Jeb'in kolunu çekiştirdim. "Nasıl?"

Jeb gülümsedi. Anlaşılan, merakım çok hoşuna gitmişti. "Sihirbazların yaptığı gibi yaptık, evlat. Aynalar kullandık. Yüzlerce ayna. Hepsini oraya yerleştirmem çok uzun sürdü. Temizlemek gerektiği zaman yardıma ihtiyacım oluyor. Bak, tavanda sadece dört küçük hava deliği vardı. Bunlardan giren ışıkla burası benim istediğim gibi aydınlanmıyordu. Nasıl buldun?" Gurur duyduğu belliydi.

"Harika," diye fısıldadım. "Hayret verici."

Tepkim Jeb'in hoşuna gitmişti. Sırtarak başını salladı.

"Gezintimize devam edelim," dedi. "Bugün çok işimiz var."

Beni yeni bir tünele götürdü. Bu büyük mağaradan çıkılan doğal bir tüneldi. Burası yeni bir bölgeydi. Kaslarım kilitlenmiş, bacaklarım kaskatı kesilmişti. Dizlerim bükülmüyor, güçlükle yürüyordum.

Jeb elimi okşadı ama sinirli oluşumu görmezden geldi. "Burada daha çok, yatak odaları ve bazı depolar var," dedi. Buradaki tüneller yüzeye daha yakındır. Bu nedenle aydınlanma daha kolaydır."

Tünelin tavanındaki aydınlık, ince çatlağı gösterdi. Bu çatlak, yerde el kadar beyaz bir leke oluşturuyordu.

Geniş bir çatala ulaştık Tam bir çatal olduğu söylenemezdi çünkü çok fazla dişi vardı. Geçitlerin ahtapot gibi kollara ayrıldığı bir yerdi.

Jeb, "Soldan üçüncü," dedi ve bir şey sormamı bekler gibi bana baktı.

"Soldan üçüncü mü?" diye tekrarladım.

"Evet, doğru. Buralarda kaybolmak kolaydır. Bu da senin için güvenli olmaz. İnsanlar sana doğru yolu göstereceklerine, seni bıçaklamayı tercih ederler."

Ürperdim Alaycı bir tavırla, "Teşekkürler," diye mırıldandım.

Cevabım çok hoşuna gitmiş gibi güldü. "Gerçeği görmezden gelmenin anlamı yok. Bu hiçbir şeyi daha beter hale getirmez."

Daha iyi hale de getirmiyordu ama bunu söylemedim. Çok az da olsa eğlenmeye başlamıştım. Birisinin, eskisi gibi, benimle konuşması ne kadar güzeldi. Hiç değilse, Jeb, ilgi çekici bir arkadaşıtı.

Beni soldan üçüncü koridora doğru yönlendirirken, "Bir, iki, üç..." diye sayıyordu. Yapay kapıyla örtülmüş girişlerin önünden geçiyorduk. Bazılarında desenli kumaşlardan perdeler

vardı. Bazıları birbirine bantla yapıştırılmış büyük kartonlarla örtülmüştü. Bir deliğin iki gerçek kapısı vardı. Bunlardan biri kırmızıya boyanmış tahta bir kapı, diğeri gri madeni bir kapıydı. Deliğin girişine dayanmışlardı.

Jeb yine sayıyordu. "Yedi," dedi ve ufakça bir yuvarlağın önünde durdu. Bu yuvarlağın en yüksek noktası, benim boyumu ancak birkaç santim geçiyordu. Giriş, yeşim taşı renginde güzel bir paravanla örtülmüştü. Böyle bir paravan, zarif bir oturma odasında, mekânı bölmek için kullanılabilirdi. İpek kumaşın üzerine kiraz çiçekleri işlenmişti. ^

"Şimdilik aklıma gelen tek yer burası," dedi. "Bir insanın yatabileceği tek yer. Bir kaç hafta boş kalacak... Ona tekrar ihtiyaç olduğunda, sana daha iyi bir yer bulmuş oluruz."

Paravanı kenara çekince, karşımıza koridordan daha aydınlık bir alan çıktı.

Bu odayı görünce, beki de yüksekliği eninden çok daha fazla olduğu için, başım dönmeye başladı. Onun içinde durmak, bir kule ya da bir ambarın içinde durmak gibiydi. Böyle bir yerde daha önce bulunmamıştım ama bu karşılaştırmaları Melanie yapıyordu. Odanın genişliğinin iki misli yüksekliğindeki tavan çatlaklarla doluydu. Işık, tavanı bir örümcek ağı gibi sarıyordu. Bu bana tehlikeli göründü ama Jeb, beni içeri sokarken en küçük bir korku belirtisi göstermiyordu.

Yerde çift kişilik bir şilte, şiltenin üç tarafında boş alanlar vardı. Şiltenin üstünde bir yastık ve iki battaniye duruyordu. Burayı bir çift kullanmış olmalıydı. En uzaktaki duvarda, omuz hizasında, uçları kayanın içinde oyulmuş deliklere yerleştirilmiş, yatay duran kalın bir tahta kalas vardı. Üzerinde bir kaç tişört ve iki kot pantolon duruyordu. Duvarın dibinde tahta bir tabure, yerde de bir yığın eski kitap vardı.

Jeb'e, "Kim?" diye fisıldadım. Burası besbelli birine aitti. Artık Jeb'le yalnız olmadığını hissediyordum.

"Yiyecek toplamaya giden çocuklardan biri," dedi. "Bir süre gelmeyecek. O gelene kadar sana başka bir yer buluruz."

Bu hoşuma gitmemişti. Hoşuma gitmeyen odanın kendisi değil, orada kalmak fikriydi. Eşyalar sayıca az ve basitti ama odanın sahibinin varlığı güçlü bir biçimde hissediliyordu. Kim olursa olsun, odasını kullanmamdan memnun kalmayacak ve bunu nefretle karşılayacaktı.

Jeb, sanki düşüncelerimi okumuştı. Ya da yüz ifadem o kadar açıktı ki, zihnimi okumasına gerek kalmamıştı.

"Haydi, haydi," dedi. "Bunu düşünme. Burası benim evim. Bu da birçok misafir odasından bin. Kimin konduğum olup kimin olmadığına ben karar veririm. Ve şimdi bu odayı sana veriyorum."

Bu iş hâlâ hoşuma gitmiyordu ama Jeb'in canını sıkacak değildim. Yerde uyumak pahasına bile olsa, hiçbir şeyin yerini değiştirmemeye karar verdim.

"Haydi gezintimize devam edelim. Unutma, soldan dördüncü koridorda yedinci oda." "Yeşil paravan," diye ekledim. "Çok doğru."

Jeb beni geri götürüp tekrar bahçeli odadan geçirdi. Bu kez diğer tarafa yöneldik ve en büyük tünel girişinden geçtik. Biz bahçeyi sulayanların yanından geçerken, onlar da gerginleşip döndüler. Arkalarında oluşum onları korkutmuştu.

Bu tünel aydınlıktı. Tavandaki çatlaklar, doğakolamayacak kadar düzenli aralıklarla sıralanmıştı.

"Gittikçe yüzeye daha fazla yaklaşıyoruz. Nem azalır ama sıcaklık da artar."

Bunu hemen fark etmiştim. Adeta kavruluyorduk. Havadaki rutubet ve küf kokusu azalmıştı. Ağzımda çöl tozunun tadı vardı.

İlerden sesler geliyordu. Bedenimin vereceği kaçınılmaz tepkiyi engellemek üzere hazırlandım. Jeb, bana bir insanımsım gibi davranmakta ve beni bir konuğu olarak ağırlamakta ısrar ettiğine göre, buna alışmam gerekirdi. Tekrar tekrar sınırlarımın bozulmasına gerek yoktu. Ama yine de mideme sancılar saplanmaya başlamıştı.

Jeb, "Burası mutfak," dedi.

Oysa ben, yeni ve kalabalık bir tünelde olduğumuzu sanmış, duvara sokulup kendimi insanlardan uzak tutmaya çalışmıştım.

Mutfak, yüksek tavanlı uzun bir koridordu. Benim yeni odam gibi, yüksekliği eninden fazlaydı. Işık parlak ve sıcaktı. Kayaların arasındaki ince çatlakların yerinde çok büyük delikler vardı.

"Doğal olarak, gündüz yemek pişiremiyoruz. Anlarsın ya, duman. Bu nedenle, gün batana kadar burayı yemek odası olarak kullanıyoruz."

Herkes susmuş olduğu için, Jeb'in sözlerini duymuşlardı. Arkasına saklanmaya çalıştım ama önümden hızla yürümeye devam ediyordu.

Kahvaltı edenlerin arasına girmiştik. Belki de öğle yemeği yiyorlardı.

İnsanlar. Yirmi kişi kadar vardılar. Büyük mağaradaki gibi bir araya toplanmışlardı. Sadece önüme bakmak istiyor ama bakışlarımın çevreyi taramasını engelleyemiyordum. Bedenimin koşmaya hazırlandığını hissediyor ama nereye koşacağımı bilmiyordum.

Uzun kayalar, tünelin iki tarafında da üst üste yığılmıştı; çoğunlukla pürüzlü, mor, volkanik kayalar. Aralarında, onları birleştiren, daha açık renk yabancı bir madde göze çarpıyordu. Çimento olabilir miydi? Bu kayaların üstüne, daha kahverengi ve düz taşlar yerleştirilmiş, onlar da açık gri bir maddeyle birbirlerine yapıştırılmıştı. Sonuç olarak, bir tezgâh ya da masayı andıran düz bir yüzey ortaya çıkmıştı. Bunun her iki amaçla da kullanıldığı anlaşılıyordu.

İnsanlar, bunlardan bazılarının üstünde oturuyor, bazılarını dayanıyorlardı. Jeb'ı ve birlikte dolaştığı kişiyi, yani beni görünce, ekmek tutan elleri, ağızlarıyla masa arasında asılı kalmıştı.

Bazıları tanıdıktı. Bana en yakın olan grup, Sharon, Maggie ve doktordan oluşuyordu. Melanic'nin kuzeni ve halası, öfke saçan bakışlarla Jeb'e bakıyorlardı. Amuda kalkıp ciğerlerimi parçalarcasına, başıra başıra Melanic'nin belleğinden şarkılar söylesem, onların yine de bana bakmayacaklarını düşündüm. Doktor, beni açık ve adeta dostça bir merakla süzüyordu. İliklerime kadar titrediğimi hissettim.

Mutfağın arka tarafındaki simsiyah saçlı adamı tanıyınca kalp atışlarım hızlandı. Jared'm, bana düşman olan kardeşlerini de yanma alarak, Jeb'in hayatta kalmamı sağlamasına biraz da olsa yardım edeceğini sanmıştım. Hiç değilse, bu yaşça daha genç olan Ian'dı. Son zamanlarda vicdanı sızlamaya başlamıştı. Jared'm Kylei bırakıp gitmesinden daha iyiydi. Ancak, bu teselli kalp atışlarımı yavaşlatamadı.

Jeb alay eder gibi, "Herkes bu kadar çabuk mu doydunuz?" diye sordu. Maggie, "İştahımız kaçtı," diye mırıldandı.

nsolJeb bana dönerek, "Ya sen?" dedi. "Aç mısınız?"

Kalabalık arasında homurtular dolaştı.

Başımı olumsuz anlamda salladım. Bu küçük ama kararlı bir hareketti. Aç olup olmadığımı bile bilmiyordum. Ama beni seve seve yemeye hazır olan bu kalabalığın önünde yemek yiyemeyeceğimi biliyordum.

Jeb, "Eh, ben açım," diye homurdandı. Tezgâhların arasına girdi ama ben onun peşinden gitmedim. Onlara, bana dokunabilecekleri kadar, yaklaşmayı göze alamazdım. JDurduğum yerde, duvara yapışarak bekledim. Maggie ve Sharon, onun bir tezgâhın üstünde duran büyük bir kovanın yanına gidip bir somun ekmek almasını izlediler. Onlardan başka herkes beni seyrediyordu. Bir santim kıpırdasam üzerime çullanacaklardı. Nefes almamaya çalışıyordum.

Jeb, elindeki ekmeği kemirerek bana yaklaştı, "Haydi gezintimize devam edelim," dedi. "Biz buradayken hiç kimse dikkatini yemeğe veremiyor. Bunların dikkati kolayca dağılır." Birkaç tanesini tanıyıp isimlerini hatırladığım o ilk andan sonra, insanların yüzüne bakmayı kesmiştim ama ani bir hareket yapan olursa, fark edebilmek için, gözlerimi onlardan ayırmıyordum. Bu nedenle, Jamie ayağa kalkana kadar, onun orada olduğunu fark etmemiştim.

Yanındaki yetişkinlerden bir baş daha kısa ama tezgâhın önünde duran iki küçük çocuktan daha uzundu. Yerinden fırlayıp Jeb'in peşine takıldı. Yüz ifadesi gergindi. Sanki kafasında güç bir denkleme çözmeye çalışıyor gibiydi. Jeb'in arkasından gelirken, gözlerini kısarak yüzüme baktı. Şimdi odada nefesini tutan tek kişi ben değilim. Diğerlerinin bakışları da Melanie'nin kardeşiyle benim aramda gidip geliyordu.

Melanie, Ah, Jamie, diye düşündü.

Onun yüzündeki olgun, kederli ifadeden nefret ediyordu. Bana gelince, ben de bu ifadeden, belki Melanie'den daha fazla, nefret ediyordum. Melanie kendisini benim kadar sorumlu hissediyor olamazdı.

Ah onun yüzünden bu ifadeyi çekip alabilseydik. İçini çekti.

Çok geç. Onu değiştirmek, düzeltmek için artık ne yapabiliriz ki?

Bu, benim açımdan cevabı belli olan bir soru değildi. Ona bir cevap aradığımı fark ettim. Melanie de arıyordu. Bu konuyu düşündüğümüz kısa süre içinde bir cevap bulamadık. Bulunacak bir şey olmadığından emindim. Ama ikimiz de, gezinti bitince, fırsat bulduğumuzda, bu konuyu tekrar düşüneceğimizi biliyorduk. Tabii, eğer o zamana kadar yaşarsak. Jeb, Jamie'ye bakmadan, "Ne istiyorsun, evlat?" diye sordu.

Jamie, "Sadece senin ne yaptığını merak ettim," diye cevap verdi. Heyecanını belli etmemeye çalışıyor ama başaramıyor-du.

Jeb benim yanıma gelince durdu ve dönüp Jamie'ye baktı. "Her yeni gelene yaptığım gibi, ona mağaraları gezdiriyorum," dedi.

Kalabalıktan homurtular yükseldi. Jamie, "Ben de gelebilir miyim?" diye sordu. Sharon'ın şiddetle başını iki yana salladığını gördüm. Öfkelenmişti belliydi. Jeb onu görmezden geldi. "Terbiyeli davranman şartıyla, bence sakıncası yok." Jamie omuz silkti. "Sorun değil."

Jamie'nin dağınık saçlarını gözlerinin önünden çekmek, sonra da kolumu omzuna atmak için dayanılmaz bir istek duyuyordum ama bunu yapmamın uygun olmadığını çok iyi biliyordum.

Jeb ikimize birden, "Haydi gidelim," dedi. Sonra bizi geldiğimiz yoldan geri götürdü. Bir tarafımda Jeb, diğer tarafımda Jamie yürüyordu. Jamie gözlerini yerden ayırmamaya çalışıyor ama sürekli bana kaçamak bakışlar atıyordu. Elimde olmadan ona bakıyordum. Göz göze geldiğimizde, ikimiz de hemen başka tarafa bakıyorduk.

Büyük salonun ortasına geldiğimizde, arkamızda ayak sesleri duydum. Aniden, düşünmeden tepki vererek duvarın dibine çekildim. Aynı anda Jamie'yi tek kolumla kavrayıp sürükledim ve arkamızdan gelen her kimse, onunla Jamie'nin arasına girdim.

"Hey!" diye itiraz etti ama kolumu itmedi.

Jeb de hızlı davrandı. Göz açıp kapayana kadar silahı belinden çıkarmıştı. Ian ve Doktor, ellerini yukarı kaldırdılar.

Doktor, "Biz de terbiyeli davranabiliriz," dedi. Yüzünde dostça bir ifade olan ve yumuşak bir sesle konuşan bu adamın, kadrolu bir işkenceci olduğuna inanmak kolay değildi. Görünüşü bu kadar yumuşak olduğu için bana daha da korkunç görünüyordu. İnsan, karanlık ve tekin olmayan bir gecede tetikte olurdu. Ama berrak ve güneşli bir günde önlemjilmek kimin aklına gelirdi ki?

Jeb, gözlerini kısarak Ian'a baktı. Tüfeğin namlusunu ona doğru doğrultmuştu.

"Sorun çıkarmaya niyetim yok, Jeb. Ben de doktor kadar terbiyeli olacağım."

Jeb silahını indirerek sert bir sesle, "Tamam," dedi. "Yalnız beni denemeye kalkmayın. Çok uzun süredir kimseyi vurmam. Bunun verdiği zevki özlemeye başlıyorum diyebilirim."

Garip bir ses çıkararak irkildim. Herkes duydu ve dönüp yüzümdeki dehşet dolu ifadeye baktılar. İlk gülen doktor oldu ve sonra Jamie de, şaşırtıcı bir şekilde, küçük bir gülüşle ona katıldı.

Jamie bana, "Bu bir şaka," diye fısıldadı. Eli sanki benim elimi tutmak ister gibi yanında sallanıyordu fakat sonra hemen toparlanıp onu şortunun cebine soktu.

Jeb, oldukça sert bir sesle, "Vakit geçiyor," dedi. "Hepiniz bana ayak uydurmak zorundasınız. Sizi bekleyecek değilim," dedi ve en önden yürümeye başladı.

21

eni/ cfl!)İA/ ^sinv

>

Jeb'den uzaklaşmamaya çalışarak biraz önünden yürüyor ve bizi izleyen iki adamdan mümkün olduğunca uzak durmaya çalışıyordum. Jamie, nerede yürümek istediğine karar verememiş gibi, ortalarda bir yerde yürüyordu. 218

Gezintinin geri kalan bölümüne dikkatimi veremedim. Jeb'in beni götürdüğü iki yeni bahçeye de odaklanamadım. Bunlardan birisi aynaların yansıttığı sıcaklığın altında boy atmış mısırlarla örtülüydü. Bir de, Jeb'in "eğlence odası" dediği, alçak tavanlı geniş bir yer vardı. Burası, yerin çok derininde ve çok karanlıktı. Jeb, oyun oynamak istediklerinde buraya lambaları getirdiklerini söyledi. Oynamak kelimesiyle ne kastettiğini anlayamamıştım. Bu gergin ve öfkeli grupla oyunun ne gibi bir ilgisi olabilirdi? Ama bunu sormadım. Burada da su vardı. Jeb, bu küçük pınarın zehirli olduğu için içilemediğinden, kimi zaman ikinci bir tuvalet olarak kullanıldığını söyledi.

Dikkatim, yanımda yürüyen çocukla, arkamda yürüyen adamlar arasında bölünmüştü.

Ian ile Doktor, şaşırtıcı bir şekilde terbiyeli davranıyorlardı. İkisi de bana arkadan saldırmadılar. Ama böyle bir şey olması halinde, görebileyim diye adeta arkamda gözler oluşturmuştum. Bizi sessizce izliyorlar, arada sırada alçak sesle, birbirleriyle konuşuyorlar, bilmediğim isimlerden, mağaraların içinde olup olmadığını anlayamadığım yerlere ve bazı şeylere taktıkları adlardan söz ediyorlardı. Konuşmalarından hiç bir şey anlayamıyordum.

Jamie konuşmuyor ama sık sık bana bakıyordu. Diğerlerinden gözümü ayırmamaya dikkat ederken, arada ona da göz atıyordum. Bu durumda, Jeb'in gösterdiği şeylerle ilgilenmeye vakit kalmıyordu. Ama o, sanki benim başka şeyler düşündüğümün farkında değildi.

Tünellerden bazıları çok uzundu. Genellikle zifiri karanlıktılar ama Jeb de, diğerleri de, hiç duraklamadan devam ettiler. Besbelli buraları çok iyi tanıyorlardı ve karanlıkta yollarını bulmaya alıştıktılar. Benim için, karanlıkta yürümek, Jeb'le yalnızken daha kolaydı. Karanlıktayken her ses bir saldırı anlamına geliyordu. Doktor ve Ian'ın çene çalmaları bile, sanki kurdukları bir kumpası gizlemek içindi.

Melanie, paranoyak, dedi.

Eğer hayatta kalabilmemiz için gerekliyse, paranoyak olalım, önemli değil.

Keşke Jeb Amca'yı biraz daha dikkatle dinleyebilseydin. Anlattıkları büyüleyici.

Sen zamanını dilediğin gibi harca.

Melanie, Ben sadece senin duyduğunu duyabilir, gördüğünü görebilirim, Göçebe, dedi. Sonra konuyu değiştirdi. Jamie iyi görünüyor, öyle değil mi? Ne dersin? Çok mutsuz değil. Bana...oldukça tedbirli göründü.

Rutubetli karanlık içindeki en uzun yolculuğumuzu bitirmiş, aydınlığa çıkıyorduk.

Jeb yürümeye devam ederek, "Bu, tünellerin en güney uzantısıdır," diye açıkladı. "Çok kullanışlı bir yer olduğu söylenemez ama gün boyunca iyi ışık alır. Bu yüzden burayı hastane kanadı yaptık. Doktor işini burada yapar."

Jeb bunları söylediği anda bedenim taş kesildi. Hafifçe kayarak durdum. Dehşetten fal taşı gibi açılmış gözlerim, Jeb'in yüzüyle doktorun yüzü arasında gidip geliyordu.

Yoksa bütün bunlar, dik başlı Jared'ı uzaklaştırıp beni kandırarak buraya getirmek içm bir tuzak olabilir miydi? Bunca yolu kendi ayaklarımla yürüyerek geldiğime inanamıyordum. Ne kadar da aptalım, diye düşündüm.

Melanie de benim kadar şaşırmişti. Kendimizi hediye kâğıdına sarıp onlara takdim etmiş gibi olduk!

Onlar da bana bakıyorlardı. Jeb'in yüzü ifadesizdi. Doktor ise benim kadar şaşırmış görünüyordu ama benim gibi dehşete kapılmamıştı.

Koluma dokunan el bu kadar tanıdık olmasaydı geri çekilir, kendimi ondan kurtarırdım.

Jamie, elini kararsız bir dokunuşla, dirseğimin tam altına koyarak, "Hayır," dedi. "Hayır, sorun yok. Gerçekten. Öyle değil mi, Jeb Amca?" Jamie'nin ihtiyar adama güvendiği belliydi. Onun yüzüne bakıyordu. "Öyle değil mi, Jeb Amca?" diye tekrarlardı.

"Elbette öyle." Jeb'in soluk mavî gözleri sakin ve berraktı. "Sana malikânemi gösteriyorum, evlat. Hepsi bu!"

Ian arkadan, "Ne konuşuyorsunuz?" diye homurdandı. Anlayamadığı için tedirgin olmuştu.

Jamie, elini kararsız bir dokunuşla, dirseğimin tam altına koyarak, "Hayır," dedi. "Hayır, sorun yok. Gerçekten. Öyle değil mi, Jeb Amca?" Jamie'nin ihtiyar adama güvendiği belliydi. Onun yüzüne bakıyordu. "Öyle değil mi, Jeb Amca?" diye tekrarlardı.

"Elbette öyle." Jeb'in soluk mavî gözleri sakin ve berraktı. "Sana malikânemi gösteriyorum, evlat. Hepsi bu!"

Ian arkadan, "Ne konuşuyorsunuz?" diye homurdandı. Anlayamadığı için tedirgin olmuştu. Jamie, elini kararsız bir dokunuşla, dirseğimin tam altına koyarak, "Hayır," dedi. "Hayır, sorun yok. Gerçekten. Öyle değil mi, Jeb Amca?" Jamie'nin ihtiyar adama güvendiği belliydi. Onun yüzüne bakıyordu. "Öyle değil mi, Jeb Amca?" diye tekrarlardı.

"Elbette öyle." Jeb'in soluk mavî gözleri sakin ve berraktı. "Sana malikânemi gösteriyorum, evlat. Hepsi bu!"

Ian arkadan, "Ne konuşuyorsunuz?" diye homurdandı. Anlayamadığı için tedirgin olmuştu. Jamie, elini kararsız bir dokunuşla, dirseğimin tam altına koyarak, "Hayır," dedi. "Hayır, sorun yok. Gerçekten. Öyle değil mi, Jeb Amca?" Jamie'nin ihtiyar adama güvendiği belliydi. Onun yüzüne bakıyordu. "Öyle değil mi, Jeb Amca?" diye tekrarlardı.

"Elbette öyle." Jeb'in soluk mavî gözleri sakin ve berraktı. "Sana malikânemi gösteriyorum, evlat. Hepsi bu!"

Ian arkadan, "Ne konuşuyorsunuz?" diye homurdandı. Anlayamadığı için tedirgin olmuştu. Jamie, elini kararsız bir dokunuşla, dirseğimin tam altına koyarak, "Hayır," dedi. "Hayır, sorun yok. Gerçekten. Öyle değil mi, Jeb Amca?" Jamie'nin ihtiyar adama güvendiği belliydi. Onun yüzüne bakıyordu. "Öyle değil mi, Jeb Amca?" diye tekrarlardı.

"Elbette öyle." Jeb'in soluk mavî gözleri sakin ve berraktı. "Sana malikânemi gösteriyorum, evlat. Hepsi bu!"

Ian arkadan, "Ne konuşuyorsunuz?" diye homurdandı. Anlayamadığı için tedirgin olmuştu. Jamie, elini kararsız bir dokunuşla, dirseğimin tam altına koyarak, "Hayır," dedi. "Hayır, sorun yok. Gerçekten. Öyle değil mi, Jeb Amca?" Jamie'nin ihtiyar adama güvendiği belliydi. Onun yüzüne bakıyordu. "Öyle değil mi, Jeb Amca?" diye tekrarlardı.

Jeb beni, "Doktorla konuşabilirsin," diye teşvik etti. "Her şeye rağmen çok düzgün bir adamdır."

Başımı iki yana salladım. Doktorun sorusuna cevap vermek, bu konuda hiçbir şey bilmediğimi anlatmak istemiştim ama beni yanlış anladılar.

Ian buruk bir sesle, "Meslek sırlarını söylemeye yanaşmıyor," dedi. "Öyle değil mi, tatlım?" Jeb, "Terbiyeli ol, Ian," diye kükredi.

Jamie temkinli bir sesle, "Bu bir sır mı?" diye sordu. Merak ettiği belliydi.

Tekrar başımı salladım. Hepsi şaşkın şaşkın bana baktılar. Doktor da yavaşça başını salladı. O da şaşırmişti.

Derin bir nefes aldıktan sonra, "Ben Şifacı değilim," diye fısıldadım. "İlaçların ne işe yaradığını bilmiyorum. Ama işe yarıyorlar. Hastalığın belirtilerini ortadan kaldırmakla kalmıyor, haslığı tamamen geçiriyor, iyileştiriyorlar. İnsanların ilaçları elbette çöpe atıldı."

Dördü de bana bakıyorlardı. Yüzlerinden bir şey anlamak mümkün değildi. Önce cevap vermeyişime, şimdi de cevap vermeme şaşırmışlardı. İnsanları memnun etmek mümkün değildi.

Bir an sonra Jeb, "Seninkiler bizden kalanları fazla değiştirmediler," dedi. Düşünceliydi. "Sadece ilaçları kullanmadılar. Uçakların yerine de uzay gemilerini kullanıyorlar. Hepsi bu. Bunun dışında, hayat, görünüşte, eskisi gibi devam ediyor."

"Biz buraya yaşamaya geldik, değiştirmeye değil," diye fısıldadım. "Ama sağlık bu felsefeden önemlidir."

Ağzımı hızla kapadım. Garip bir ses çıktı. Daha dikkatli olmalıydım. İnsanlar ruhların felsefesiyle ilgili bir konferans dinlemek istemiyorlardı. Onları neyin öfkeliendireceğini ya da neyin sabırlarını taşıyacağını kim bilebilirdi?

Jeb başını salladı. Hâlâ düşünceliydi. Sonra yürümeye devam etti. Sağlık kanadındaki birkaç mağarayı gezdirirken daha önceki kadar heyecanlı ve hevesli görünmüyordu. Geri dönüp karanlık tünele girdiğimizde sessizleştik. Uzun, sessiz bir yürüyüşü. Onları rahatsız edecek bir şey söyleyip söylemediğimi düşünüyordum. Jeb'i hiç böyle görmemiştim. Acaba onu kızdırmış mıydım? Diğerleri zaten bana düşmandılar ve benden kuşkuluyorlardı. Bunda şaşılacak bir şey yoktu. Ama Jeb'in tavrını nasıl açıklayabilirdim? Toprakтан fıskıran sürgünlerin oluşturduğu yeşil bir halıyla kaplı bahçeli büyük mağaraya girer girmez gezintimiz birdenbire bitti.

Jeb, Doktor ile Ian'a bakarak sert bir sesle, "Gösteri bitti," dedi. "Haydi, gidip yararlı bir şey yapın."

Ian, gözlerini devirerek doktora baktı. Sonra ikisi de, uyunir lu bir tavır içinde, arkalarını dönüp mutfağa giden en geniş çıkışa yöneldiler. Buranın mutfak girişi olduğunu hatırladım. Jamie kararsızdı. Onların arkasından bakıyor ama kıpırdamıyordu.

Jeb ona, "Sen benimle gel," dedi. Bu kez sesi o kadar sert değildi. "Sana bir iş vereceğim."

Jamie, "Tamam," dedi. Jeb kendisini seçtiği için memnun görünüyordu.

Yatak odalarının bulunduğu bölüme doğru ilerlerken, Jamie yanımda yürüyordu. Soldan üçüncü koridora girerken, onun nereye gittiğimizi çok iyi bildiğini anlayıp şaşırım. Jeb biraz arkamızdan geliyordu. Ama yedinci odanın girişini kapatan yeşil paravanın önüne gelince, Jamie durdu. Benim içeri girmem için paravanı çekti ama kendisi koridorda kaldı.

Jeb bana, "Bir süre burada yalnız başına oturup bekler misin?" diye sordu. Gözlerden uzak olmak fikrini minnetle karşılayarak başımı salladım. İçeri girip bir süre kapının önünde durdum. Ne yapmak istediğimden emin değildim. Melanie burada kitaplar gördüğümüzü hatırladı. Ama ona, hiçbir şeye dokunmamaya yemin ettiğimi hatırlattım.

Jeb, Jamie'ye, "Yapmam gereken işler var, evlat," dedi. "Bilirsin ya, yemek kendi kendine pişmez. Nöbeti benden devralır mısın?"

Jamie'nin yüzü aydınlandı Gülümseyerek, "Elbette," dedi. Jeb'in, tüfeği Jamie'nin eline verdiğini görünce gözlerim büyüdü.

"Deli misin?" diye haykırdım. O. kadar yüksek sesle konuşmuştum ki, sanki şimdiye kadar hep fısıldayarak konuşmuşum gibi, kendi sesimi tanıyamadım.

Jeb ile Jamie çok şaşırmışlardı. Bana baktılar. Bir saniye içinde koridora çıkıp onların yanına gitmiştim.

Neredeyse elimi uzatıp tüfeği çocuğun elinden alacaktım. Beni engelleyen, böyle bir hareketin ölümüne neden olacağını bilmem değildi. Bunu, bu insanlardan daha güçsüz olduğumu bildiğim için de yapmamıştım. Yoksa çocuğu kurtarmak için silaha elimi sürebilirdim. Jeb'e döndüm.

"Aklında ne var? Silahı bir çocuğun eline vererek ne yapmak istiyorsun? Kendisini öldürebilir."

"Bana kalırsa, Jamie, yetişkin bir erkek sayılabilecek kadar güçlü. Silahı nasıl kullanacağını biliyor."

Jeb'in övgüsü karşısında Jamie'nin omuzları dikleşti. Silahı sıkı sıkı tutarak göğsüne bastırdı.

Jeb'in budalalığı karşısında şaşkına dönmüştüm. Ağzım açık kalmıştı. "Ya o buradayken beni öldürmeye gelirlerse ne olacak? Bunun şakası yok. Beni ele geçirmek için ona zarar verirler."

Jeb sakindi. Yüzünde dingin bir ifade vardı. "Bugün bir sorun çıkacağını sanmam," dedi. "Hatta çıkmayacağına bahse girerim."

"Ne olursa olsun, bunu istemiyorum!" Yine bağırmağa başlamıştım. Sesim tünelin duvarlarında yankılanıyordu. Birinin duyacağı kesindi ama aldırıyordum. Jeb buradayken gelmelerini tercih ederdim. "O kadar eminsen beni burada yalnız bırak. Bırak, ne olacaksa olsun. Ama Jamie'yi tehlikeye atma!"

Jeb, "Çocuk için mi endişeleniyorsun, yoksa onun seni vurmasından mı korkuyorsun?" diye sordu. Sesinde yorgunluk belirtileri vardı.

Gözlerimi kırıştırdım. Öfkem kontrolden çıkmıştı. Bu düşünce aklımdan bile geçmemişti. Jamie'ye baktım ve onun şaşkın bakışlarıyla karşılaştım. Besbelli, bu düşünce onu da şaşırtmıştı.

Hemen toparlandım. Bu arada Jeb'in yüz ifadesi de değişmiş, dudakları büzülmüştü. Bakışları düşünceliydi. Sanki insanın kafasını karıştıran bir yapbozun son parçalarını tamamlamak üzereydi. Kararlı bir sesle, "Silahı Ian'a ya da diğerlerinden birine ver," dedim. "Umurumda değil. Yalnız çocuğu bu işe karıştıрма."

Jeb'in yüzüne yayılan gülümseme, tuhaf bir şekilde, saldırıya hazırlanan bir kediye hatırlattı.

"Burası benim evim, evlat Ne istersem onu yaparım. Bu her zaman böyledir." ^

Bunu söyledikten sonra arkasını dönüp ıslık çalarak koridor boyunca yürüyüp uzaklaştı. Arkasından baktım. Ağzım açık kalmıştı. O gözden kaybolunca, beni ciddi bir yüz ifadesiyle seyretmekte olan Jamie'ye döndüm. 224

Her zamankinden daha kalın bir sesle, "Ben çocuk değilim," dedi.

Çenesi kavgacı bir ifadeyle öne çıkmıştı. "Şimdi...şimdi odana girmelisin."

Bu ciddi bir emir değildi ama yapabileceğim başka bir şey yoktu. Jeb'le aramdaki uyuşmazlıkta, büyük farkla yenilmiştim. Mağaramın girişinin bir tarafını oluşturan kayaya arkamı dayayarak yere oturdum. Buraya oturunca, hem yarı açık paravanın arkasına saklanabiliyor hem de Jamie'yi görebiliyordum. Kollarımı dizlerime doladım ve bu akıldışı durum devam ettikçe yapmaya devam edeceğim şeyi yapmaya, endişelenmeye başladım.

Tetikteydim. Yaklaşan birini hissedebilmek ve hazır olmak için, gözlerimi ve kulaklarım dört açmıştım. Jeb'in söyledikleri önemli değildi. Bana ulaşmak için Jamie'ye zarar vermelerine engel olmaya kararlıydım. Onlar istemeden teslim olacaktım. Melanie, kısaca, evet, diye onayladı.

Jamie bir kaç dakika koridorda ayakta durdu. Tüfeği elinde sıkı sıkı tutuyordu. Görevini nasıl yapması gerektiği konusunda kararsızdı. Sonra, paravanın önünde dolaşmaya başladı. Ama bir kaç kere tekrarladıktan sonra bunu saçma bulmuş olacak ki, paravanın açık olan tarafının yanına, yere oturdu. Silahı kucağına, bacaklarının üstüne koydu. Dirseklerini de baldırlarına dayayıp çenesini birleştirdiği ellerinin üstüne koydu. Uzun bir süre sonra içini çekti. Nöbetçilik umduğu kadar heyecan verici bir şey değildi.

Ben ise onu seyretmekten sıkılmamıştım. Bir-iki saat geçtikten sonra bana yine kaçamak bakışlar atmaya başladı. Birkaç kez ağzını açtı ama sonra, ne söyleyecekse, söylemekten vazgeçti.

O kendi kendisiyle mücadele ederken, ben de çenemi dizlerime dayayarak bekliyordum. En sonunda sabrımın ödülünü aldım.

Sonunda, "Melanie'nin bedenine girmeden önce yaşadığın gezegen," dedi. "Nasıl bir yerdi? Burası gibi miydi?"

Düşüncelerinin yönü beni hazırlıksız yakalamıştı. "Hayır," dedim. Burada sadece Jamie vardı. Fısıltıyla konuşmama gerek yoktu. Normal sesimle konuşuyordum. "Hayır, çok farklıydı."

Melanie'nin ona akşamları uyumadan önce anlattığı masallardan birine büyük bir ilgi duyduğunda yaptığı gibi, başını yana eğmişti. "Nasıl bir yer olduğunu bana anlatır mısın?" Ben de anlattım.

Ona, Deniz Yosunları'nın su içindeki hayatından, oval yörüngeden, çifte güneşlerden, gri sulardan, kıvıldamadan duran köklerden, binlerce gözün inanılmaz ufuklarından, milyonlarca sesin, herkesin duyabildiği sonsuz sohbetlerinden söz ettim. Beni gözleri büyüyerek, büyülenmiş gibi dinledi. Ben susmuş, söylemeyi unuttuğum bir şey kaldı mı diye düşünürken, "Deniz Yosunları..." deyip güldü. "Deniz Yosunları'ndan başka yabancı yaratıklar yok mu?"

Ben de güldüm. "O kadar çok var ki," dedim. "Böyle düşünmek, benim bu gezegendeki tek yabancı olduğuma inanmak gibi bir şey olur."

"Anlat."

Ben de ona, Şarkı Söyleyen Dünya'daki yarasaları, müzik dolu bir körlüğün, uçmanın nasıl olduğunu anlattım. Ona, Buğulu Gezegen'den, ısınmak için kalın beyaz bir kürke ve iki kalbe sahip olmanın, pençeli canavarlara geniş bir alan ayırmanın nasıl bir şey olduğundan söz ettim.

Ona Çiçekler Gezegeni'nden söz etmeye, renk ve ışık dünyasını anlatmaya başladığımda, bir soruyla sözümü kesti.

"Ya ufoları Roswell'e5 düşen üçgen kafalı, iri kara gözlü o küçük yeşil yaratıklar? Onlar da sizden miydi?"

"Hayır, bizden değillerdi."

"O olay uydurma mıydı?"

"Bilmiyorum. Belki evet, belki de hayır. Evren çok büyük ve çok kalabalık."

"Peki, o zaman buraya nasıl geldiniz? Siz o küçük yeşil adamlar değilseniz, kimsiniz? Hareket edebilmek için bedenleriniz olması gerekirdi, öyle değil mi?"

"Doğru," diye onayladım. Olayları kavrayış biçimine şaşırıyordum. Onun ne kadar akıllı olduğunu biliyordum. Zihni suya aç bir sünger gibiydi. "Olayı başlatmak için, önce örümcek bedenlerimizi kullandık."

"Örümcek mi?"

Ona muhteşem bir tür olan örümceklerden söz ettim. Çok akıllıydılar. Her birinde, o inanılmaz beyinlerden üçer tane vardı. Bedenlerinin her parçasında bir beyin. Onların çözemeyecekleri bir problem bulamamıştık henüz. Ama o kadar çözüme yönelik ve o kadar soğukkanlıydılar ki, merak edip de çözmek isteyecekleri bir problem yoktu. Bütün ev sahiplerimiz arasında, bizim bedenlerini işgal edişimizi en iyi karşılayan yaratıklar örümceklerdi. Farkı anlayamadılar. Anladıkları zaman da, onları yönlendirişimizi sevinçle karşıladılar. Örümcekler Gezegeni bizim tarafımızdan işgal edilmeden önce, oraya giden birkaç ruh, bu gezegenin soğuk ve gri olduğunu söylemişti. Örümceklerin her şeyi siyah görmeleri ve ısı konusunda sınırlı bir algılamaları oluşu bundan olsa gerekti. Örümceklerin hayatı kısıydı ama ana- babalarının bildiği her şeyi bilerek doğuyorlar, böylece de hiçbir bilgiyi kaybetmiyorlardı.

Bu türün kısa hayatlarından birini yaşadım ve geri dönme arzusu duymadan başka bir gezegene geçtim. O bedendeyken, düşüncelerimin inanılmaz berraklığı, hemen hemen her soruya, hiç kendimi zorlamadan, cevaplar buluşum, sayıların hareketleri ve dans edişleri, duygu ve rengin yerini tutamıyordu. O bedenin içindeyken bunu ancak belli belirsiz anlayabiliyordum. Bir ruhun orada nasıl mutlu olabileceğini anlayamıyordum ama bu gezegen, kendi kendine yetcrck, binlerce dünya yılı boyunca yaşamıştı. Hâlâ yerleşime açıktı çünkü örümcekler çok çabuk ürüyorlardı.

Jamie'ye, dünyaya yapılan baskının orada nasıl başladığını anlattım. Örümcekler en iyi mühendislerimizdi. Bizim için yaptıkları uzay gemileri yıldızlar arasında görünmeden, dans eder gibi dolaşıyordu. Örümceklerin bedenleri de, beyinleri kadar yararlıydı. Vücutlarının her parçasında dört uzun bacak, her bacakta da on iki parmaklı elleri vardı. Bu nedenle, bu gezegende onlara bir ad takılmıştı. Bu altı eklemlili parmaklar çelik teller kadar ince ve güçlüydüler. En ince işleri yapabiliyorlardı. Örümcekler inceydiler ama ilk ruh transplantasyonlarında hiç güçlük çekmediler. İnsanlardan daha güçlü, daha zeki ve duruma hazırlıklıydılar. Oysa insanlar değildi.

Jamie'nin yanağında bir kristal zerresi gibi parlayan şeyi görünce cümlem yarıda kaldı.

Uzaklara bakıyordu. Ağzı sınıksız kapalıydı. Bana yakın olan yanağından aşağı bir tuzlu su damlası süzülüyordu.

Melanie, salak, diye azarladı beni. Bu hikâyenin onun için ne anlama geleceğini düşünmedin mi?

Beni daha önce uyarmak aklına gelmedi mi? Cevap vermedi. Besbelli o da kendini benim gibi hikâyeye anlatmaya kaptırmıştı.

"Jamie," diye mırıldandım. Sesim ağlamaklıydı. Onun gözyaşını görünce boğazıma bir şeyler düğümlemişti. "Jamie, özür dilerim. Düşünmeden konuştum."

Jamie başını iki yana salladı. "Olsun. Ben sordum. Nasıl olduğunu öğrenmek istedim." Sesi buruktu. Duyduğu acıyı gizlemeye çalışıyordu.

İçimden eğilip onun yanağındaki gözyaşını silmek geldi. Önce bu isteğimi yok saymaya çalıştım. Ben Melanie değildim. Ama o gözyaşı orada duruyordu. Sanki hiç akmayacak, hep orada kalacaktı. Jamie'nin bakışları duvara takılıp kaldı. Dudakları titriyordu.

Benden çok uzakta değildi. Kolumu uzatıp parmaklarımla yanağına dokundum. Gözyaşı dağıldı ve yanağının üstünde kayboldu. Yine içgüdülerimle hareket ederek elimle sıcak yanağını okşadım. Kısa 'bir an için, ben orada değilmişim gişii davrandı.

Sonra yuvarlanarak bana yaklaştı. Ellerini uzatıyordu. Gözleri kapalıydı. Bana sokulup yanıma büzüldü. Yanağını omzumun çukuruna dayadı ve hıçkırmaya başladı. 228

Bunlar bir çocuğun gözyaşları değildi ve bu onlara farklı bir derinlik kazandırıyor. Benim önümde ağlaması, bu gözyaşlarını hem daha kutsal hem de daha acıklı hale getiriyordu. Bu bir erkeğin, bütün ailesinin cenazesinde duyduğu acıydı.

Ona sarıldım ve onunla birlikte ağladım. Kollarımın arasına, eskisi gibi kolayca sığmıyordu.

Tekrar tekrar, "Özür dilerim," dedim. Bu iki kelimeyle her şey için özür diliyordum; burayı bulduğumuz için, burayı seçtiğimiz için, ablasını onun elinden aldığı için, onu buraya getirip Jamie'ye tekrar acı çektirdiğim için, bugün onu duygusuz hikâyelerimle ağılattığım için.

Jamie sakinleşince de onu bırakmadım. Acelem yoktu. Anlaşılan, bedenim başlangıçtan beri bu anı özlüyordu. Ama şu ana kadar, bunun açlığını doyuracağını hiç anlayamamıştım. Anne ile çocuk arasındaki, bu gezegende çok güçlü olan o gizemli bağ artık benim için bir sır değildi. Başka birisinin hayatını kurtarmak için canınızı vermeye hazır olduğunuz bağdan daha güçlüsü yoktu. Bu gerçeği daha önce anlamıştım. Ama nedenini anlayamamıştım. Şimdi bir annenin çocuğu için niçin canını vereceğini biliyordum ve bu bilgi evrene bakışıma sonsuza dek biçim verecekti.

"Sana silahına sahip olmayı öğrettiğimden emindim."

Sıçrayarak birbirimizden ayrıldık-Jamie ayağa fırladı. Ben de duvarın dibine kıvrıldım.

Jeb eğilip ikimizin de unuttuğu silahı yerden aldı. "Silahını daha iyi korumayı öğrenmelisin, Jamie." Jeb sevecen bir sesle konuşuyor, bu da eleştiriyi yumuşatıyordu. Uzanıp Jamie'nin dağınık saçlarını düzeltti.

Jamie'nin yüzü utançtan kıpkırmızı olmuştu.

"Özür dilerim," diye mırıldandı ve kaçmaya hazırlanır gibi döndü. Ama bir adım attıktan sonra durup bana baktı. "Senin adını bilmiyorum," dedi.

"Bana Göçebe adını verdiler," diye fısıldadım.

"Göçebe mi?"

Başımı salladım.

O da başını salladı ve telaşla uzaklaştı. Ensesinin kızarıklığı geçmemişti.

O gittikten sonra, Jeb kayalara dayandı ve aşağı kayarak biraz önce Jamie'nin olduğu yere oturdu. O da Jamie gibi, tüfeği kucağına koydu.

Bana, "İlginç bir ismin var," dedi. Anlaşılan, yine konuşkanlığı üzerindeydi.

"Belki bir gün, bana bu isme nasıl sahip olduğunu anlattırır. İlginç bir hikâyesi olduğuna bahse girerim. Ama uzun bir isim, öyle değil mi, Göçebe?"

Yüzüne baktım.

"Bu ismi biraz kısaltıp sana Göçer desem nasıl olur? Sence bir sakıncası var mı? Söylemesi daha kolay."

Bu kez cevap bekliyordu. Omuz siltim. Bana "evlat" diye, ya da insanlara özgü, tuhaf bir takma adla hitap etmesi önemli değildi. Bunu iyi niyetle yaptığını biliyordum.

"Tamam, o zaman, Göçer." Kendi uydurduğu bu ismi telaffuz ederken gülümsedi. "Bu hoşuma gitti," dedi. "Sanki eskiden ben arkadaşmışız gibi oldu." Yanaklarını gererek o kocaman gülümsemesiyle sırttı. Ben de elimde olmadan ona gülümsedim. Ama benimki kederli bir gülümsemeydi. Bu adam benim düşmanım olmak durumundaydı. Büyük bir olasılıkla deliydi. Ama benim dostumdu. Olaylar o yönde gelişirse beni öldürebilir, ama bunu isteyerek yapmazdı. Söz konusu insan olunca, böyle bir arkadaştan bundan fazla ne bekleyebilirdiniz ki?

Jeb ellerini başının arkasına koydu ve düşünceli bir yüzle taç vanı seyretmeye başladı. Konuşmaya devam ediyordu. "Biliyor musun, yakalanmanın nasıl bir şey olduğunu çok düşündüm ve merak ettim. İnsanların yakalanışım birçok kez gördüm. Kendim de az kalsın birkaç kez yakalanıyordum. Nasıl bir şey olduğunu hep merak ettim. Kafanın içine bir şey konması acı verir mi? Transplântasyon işlemini de seyrettim aslında. Ama nasıl bir duygu olduğunu bilmiyorum tabii." Şaşkınlıktan gözlerim büyüdü ama o bana bakmıyordu.

"Galiba bunu yaparken bir çeşit uyuşturucu kullanıyorsunuz. Ama bu sadece bir tahmin. Hiç kimse bağırıyor, çığlık atmıyordu. Demek ki insanların canı yanmıyordu. İşkence gibi bir şey değil."

Alnımı kırıştırdım. İşkence. Bu insanlara özgü bir şeydi.

"Çocuğa anlattığın o hikâyeler çok ilginçti."

Gerginleştım. Jeb ise neşeyle güldü. "Evet, sızı dinliyordum. Konuşmalarınıza kulak misafiri olduğumu itiraf ediyorum. Ama pişman değilim. Anlattıkların harika şeylerdi ve benimle Jamie ile konuştuğun gibi konuşmayacağını biliyorum. O yarasalar, bitkiler ve örümcekler çok ilgimi çekti. Bunların üzerinde düşünülecek çok şey var. Uzayda olup bitenlerle ilgili çılgın bilim kurgu romanlarını ve bu gibi şeyleri okumayı hep severdim. Bu çocuk da bana benziyor. Benim bütün kitaplarımı, ikişer, üçer kez okudu. Yeni hikâyeler dinlemek çok hoşuna gitmiş olmalı. Benim de çok hoşuma gitti. Çok güzel hikâye anlatıyorsun."

Gözlerimi önümden ayırmıyordum ama yumuşadığımı hissettim. Gevşemeye başlamıştım. Bu bedenlerin içindeki herkes gibi, ben de kolayca kanıyordum.

"Buradakilerin hepsi, bizi Avcılara teslim etmek için arayıp bulduğunu sanıyorlar."

Bu sözü duyunca, beni tepeden tırnağa sarsan bir şok geçirdim. Çenem kasıldı ve dilimi ısırđım. Ağzımın tadından, dilimin kanadığını anladım.

"Başka ne neden olabilirdi ki?" diye devam etti. Tepkimi fark etmemiş ya da görmezden gelmişti. "Ama bence, onlar sabit fikirlerin tuzağına düşmüş kişiler. Sadece benim kafamda soru işaretleri var. Yani, geri dönme olanağı olmadan çölün içine dalmak ne tür bir plan olmalı, gibi." Güldü. "Dolaşmak, oradan oraya göçmek, bu senin uzmanlık alanın olmalı, değil mi Göçer?"

Eğilip beni dirseğiyle dürttü. Gözlerim, kararsızlık içinde, yerle Jeb'in yüzü arasında gidip geliyordu. Tekrar güldü.

"Bana kalırsa, izlediğin yol, intihar demektir. Bu kesinlikle bir Avcı'nın tarzı olamaz. Umarım ne demek istediğimi anlı-yorsundur. Böyle bir şeye niçin kalkıştığını anlamaya çalıştım. Mantığımı kullandım, tamam mı? Arkandan destek gelmeye-cekse, ki böyle bir şey olmadığını anlamış bulunuyoruz ve geri dönme olanağın yoksa, başka bir amacın olmalıydı. Buraya geldiğinden beri, biraz önce çocuğa anlattıklarının dışında, hemen hemen hiç konuşmadın. Ama ona söylediklerini dinledim. Bana öyle geliyor ki, ölümü göze alarak bu yollara düşmenin nedeni, bu çocuğu ve Jared'ı bulma arzusuydu."

Gözlerimi yumdum.

Jeb, "Ancak bir şey var," dedi. "Bu seni niçin ilgilendiriyor?" Benden cevap beklemiyor, sanki yüksek sesle düşünüyordu. "Şimdi, bana kalırsa, sen, ya bir süper avcı, gerçekten çok iyi bir oyuncu ya da bundan da daha sinsi, anlayamadığım bir planı olan, yeni bir tür olabilirsin. Ya da rol yapmıyorsun. Birinci varsayım senin ara sıra sergilediğin davranışlara karmaşık bir açıklama getiriyor. Ona inanmıyorum. Ama, eğer rol yapmıyorsan..." Bir an durakladı.

"Senin türünü çok uzun süre izledim. Biliyor musun, hep değişmelerini bekledim. Yani bizim gibi olmaktan vazgeçmelerini. Ortalıkta insan kalmayınca, rol yapmaya da gerek olmayacaktı. Onları izlemeye devam ettim. Onlar da insanlar gibi davranmaya devam ettiler. Bedenlerinin ailelerinin yanında kalıp iyi havalarda pikniğe gittiler, çiçekler ekip resim yaptılar. Sizlerin de giderek insanlaştığınızı düşünmeye başlamıştım. Sonunda gerçekten etkimiz altında mı kalacaksınız, diye merak

ediyordum." Cevap vermeme olanak sağlamak için bekledi. Sesimi çıkarmadım. *

"Bir kaç yıl önce hiç unutamadığım bir şeye tanık oldum. İhtiyar bir kadınla ihtiyar bir adam, yani ihtiyar bir kadınla ihtiyar bir adamın bedenleri, o kadar uzun zaman birlikte yaşamışlardır ki, nişan yüzükleri, parmaklarındaki etlerin içine gömülmüştü. El ele tutuşmuşlardı. Adam kadını yanağından öptü ve kadının buruşukyüzü kızardı. O zaman, sizin de bizimle aynı duygulara sahip olduğunuzu düşündüm. Çünkü siz, bir kuklanın içindeki el değil, bizdiniz."

"Evet," diye fısıldadım. "Aynı duygular bizde de var. İnsani duygular. Umut, acı ve sevgi."

"Ve sen de, Göçer, eğer rol yapmıyorsan...eh, işte o zaman, yemin ederim ki, ikisini de seviyorsun. Sen seviyorsun, Göçer. Onları seven sadece Mel'in bedeni değil."

Başımı kollarımın üstüne koydum. Bu hareket bir itiraf gibiydi ama aldırıldığım yoktu. Kendimi daha fazla tutmam mümkün değildi.

"Demek ki bu sensin. Ama yeğenimi de merak ediyorum. O neler hissetti? Onun yerinde olsam ben neler hissederdim? Başının içine başka birini koyduklarında sen çekip gidiyor musun? Siliniyor musun? Ölmüş gibi mi oluyorsun? Yoksa bu uyumak gibi bir şey mi? Dışındaki gücün farkında mısın? O senin farkında mı? Bir kapana kısılmış gibi çılgılık mı atıyorsun?"

Yüzümü buruşturmamaya çalışarak kırırdamadan oturuyordum.

"Anıların, davranışların, her şey geride kalmış oluyor. Ama bilincin... Bana, bazı insanlar mücadele etmeden teslim olmaz gibi geliyor. Lanet olsun, ben olsam, kalmak için direnirdim. Bundan eminim. Bu güne kadar reddedilmeyi hiç kabul etmedim. Beni tanıyan herkes bunu bilir. Ben mücadeleciler bir adamım. Şu ana kadar hayatta kalmış olan bütün insanlar mücadeleciler kimselerdir. Biliyor musun, ben Mel'i de mücadeleciler biri sanırdım."

Gözlerini tavandan ayırmıyordu. Ama ben önüme, yere bakıyordum. O kadar dikkatle bakıyordum ki, gri tozun üstündeki desenleri ezberlemiştim.

"Evet, bu konuyu uzun süredir çok merak ediyorum."

Hâlâ önüme bakıyordum ama şimdi gözlerini üstümde hissediyordum. Hiç kırırdamıyor, sadece hafif hafif nefes alıyordum. Bunu sürdürmek, yavaş yavaş nefes almanın ritmini bozmamak çok güçtü. Yutkunmak zorundaydım. Dilim hâlâ kanıyordu.

Mel, nasıl oldu da onun deli olduğunu düşünemedik, diye merak ediyordu. O her şeyi görüyor. O bir dahi. O hem deli hem de dahi. İkisi birden. Eh, bu durumda belki de artık susmamız gerekmiyor. O her şeyi biliyor. Ümitliydi. Son zamanlarda çok sessizdi. Çoğunlukla varlığı hiç hissedilmiyordu. Nispeten mutlu olduğunda, herhangi bir şeye odaklanması kolay olmuyordu. Hayaller âlemine dalmış gibiydi. Büyük savaşını kazanmış, bizi buraya getirmişti. Sırları artık tehlikede değildi. Jared ile Jamie'nin, onun anıları yüzünden ihanete uğramaları artık mümkün değildi.

Savaşı kazandığına göre artık mücadele etmesine gerek yoktu. Bu nedenle, benimle konuşacak irade gücünü bulması şimdi daha zordu. Amacına ulaşmış, mücadeleyi bırakmıştı. Eskiden keşfedilmek, diğer insanların onun varlığını fark etmesi için çaba göstermek ona güç veriyordu. Bunu anlıyordum. Jeb biliyor, evet. Ama bu bir şeyi değiştirir mi? Diğer insanların Jeb'c bakışını düşündü. İçini çekti. Ama bence, Jamie... O bilmiyor, tahmin de edemiyor, ama sanırım gerçeği hissediyor.

Haklı olabilirsin. Sanırım, en sonunda, bunun ona ya da bize yararı olacak mı, göreceğiz.

Jeb ancak birkaç saniye konuşmadan durabildi. Sonra yine çenesini açıp Melanie ile benim konuşmamızı böldü. "Oldukça ilginç. Sevdiğim o eski filmler gibi. Bam bam! Gibi bir şey değil, ama yine de ilgi çekici. Şu örümcekler hakkında daha başka şeyler de öğrenmek isterdim. Ben meraklı bir adamım. Çok meraklı bir adamım, buna hiç şüphe yok."

Derin bir nefes alıp başımı kaldırdım. "Ne öğrenmek istiyorsun?"

Bana sıcacık gülümsedi. Gözleri birer yarım ay gibi küçüldü.

"Uç beyinleri vardı, öyle mi?"

Başımı salladım.

"Kaç tane gözleri vardı?"

"Bedenle bacağı birleştiği noktalarda birer tane olmak üzere on iki. Göz kapakları yerine lifler, çelik yününe benzer kirpikler vardı. Gözlerimizi onlar koruyordu."

Jeb'in gözleri pırıl pırıl parlıyordu. Başını salladı. "Tarantıda gibi tüylü müydüler?"

"Hayır. Yani...zırhlı gibiydiler. Pullu. Balıklar ve sürüngenler gibi."

Duvara dayanarak uzun bir sohbete hazırlandım.

Jeb, beni bu açıdan hayal kırıklığına uğratmadı. Bana sorduğu soruların sayısına şaşırdım. Ayrıntıları merak ediyordu. Örümceklerin görünüşü, davranışları nasıldı ve Dünya'ya nasıl uyum sağlamışlardı? İstilanın ayrıntılarını dinlerken rahatsız olmadı. Aksine, bu bölümün diğer bölümlerden daha fazla hoşuna gittiğini hissettim. Benim cevaplarımın arkasından hemen yeni sorular geliyor, cevaplarımı genellikle sırtarak dinliyordu. Saatler sonra, örümcekler hakkında verdiğim bilgilerle tatmin oldu ve Çiçekler hakkında daha fazla şey öğrenmek istediğini söyledi.

"Onlar hakkında hiçbir şey anlatmadın sayılır," diye hatırlattı.

Bunun üzerine ona, o en güzel ve en huzurlu gezegenden söz ettim. Nefes almak için durduğum zaman yeni bir soruyla sözümü kesiyordu. Ben sorularına cevap vermeden, tahminler yürütmek, cevaplar bulmak hoşuna gidiyor, tahminleri yanlış çıksa da buna hiç aldırılmıyordu.

"Sinekkapan bitkisi gibi sinek yiyor muydunuz? Eminim yi-yordunuz. Ya da daha büyük şeyler, örneğin bir kuş gibi..."

"Hayır, besin olarak, buradaki çoğu bitkiler gibi, güneş ışınlarını kullanıyorduk."

"İşte bu benim düşündüğüm şeyler kadar eğlenceli değil."

Kimi zaman kendimi, onunla birlikte gülerken yakalıyordum.

Tam ejderhaları anlatmaya başlayacağım sırada, Jamie üç kişilik yemekle çıkageldi. Çekingen bir tavırla, "Selam, Göçebe," dedi.

Ben de çekinerek, "Selam, Jamie," diye cevap verdim. Acaba aramızda oluşan yakınlıktan pişman olur mu, diye düşünüyordum. Ne de olsa ben 'kötü adam'dım.

Ama Jeb'le ikimizin arasına, tam yanıma oturup başdaş kurdu. Tepsiyi tam ortaya koydu. Açlıktan ölüyordum. Konuşmaktan ağızım kurumuştu. Bir kâse çorba aldım ve birkaç yudumda bitirdim.

"Mutfakta kibarlık ettiğini anlamalıydım. Karnın acıkınca söylemelisin, Göçer. Düşüncelerini okuyamam."

Son söylediklerine katılmıyordum ama ağızımdaki ekmeği çiğnemekte olduğum için cevap vermedim.

Jamie, "Göçer mi?" diye sordu.

Jeb'in bana böyle hitap etmesinden rahatsız olmadığımı anlaması için başımı salladım.

"Ona yakışıyor, öyle değil mi?" Jeb bu takma adı bulduğu için o kadar gururluydu ki, elini uzatıp kendi sırtını sıvazlama-yısına şaşırdım.

Jamie, "Sanırım yakışıyor," dedi. "Siz ikiniz ejderhalardan mı söz ediyordunuz?"

Jeb heyecanla, "Evet," dedi. "Ancak bunlar timsah cinsi ejderha değil. Bedenleri pelte gibi ama uçabiliyorlar...yani buna bir çeşit uçmak denebilir. Hava daha kalın, o da bir çeşit pelte... Yüzüyorlar demek daha doğru olabilir. Asit koklayabiliyorlar, içlerine çekebiliyorlar. Ateşi içine çekmek gibi bir şey, öyle değil mi?"

Kendi payıma düşenden çok fazlasını yerken, Jeb'in Jamie'ye, o yokken konuştuklarımızı anlatıp sözünü bitirmesini bekliyordum. Bu arada, bir şişe suyu bitirmiştım. Ağızım boşaldığı zaman, Jeb yeni sorular sormaya başladı.

"Şimdi bu asit..."

Jamie, Jeb gibi sorular sormuyordu. Ben de onun yanındfc konuştuklarıma daha fazla dikkat ediyordum. Ancak Jeb de, asla, tesadüfen ya da özellikle hassas bir konunun açılmasına neden olacak bir şey sormuyordu. Bu nedenle benim tedbirli olmama gerek yoktu. 236

İşık yavaşça soluyordu. Nihayet, koridor tamamen karardı. Sonra gümüş rengine büründü. Gözlerim aydan gelen bu küçük ve loş ışığa alışınca, yanımdaki adamla çocuğu görmeye başladım.

Gece ilerledikçe Jamie bana gittikçe yaklaşıyordu. Jeb'in elime baktığını görene kadar, parmaklarımla onun saçlarını okşamakta olduğumun farkında değildim. Kollarımı göğsümün üstünde kavuşturdum.

Nihayet Jeb doya doya esnedi. Jamie ile ben de, ondan etkilenererek aynı şeyi yaptık.

Üçümüz de esneyip gerindikten sonra Jeb, "Güzel hikâye anlatıyorsun, Göçer," dedi.

"Eskiden işim buydu... San Diego'daki üniversitede öğretemdim. Tarih dersleri veriyordum."

Jeb heyecanla, "Öğretmen ha!" diye tekrarlardı. "Bu müthiş bir şey, öyle değil mi? Bu işimize yarayabilir. Meg'in kızı Sharon üç çocuğa ders veriyor ama birçok konuda onlara yararlı olamıyor. O, daha çok matematik ve buna benzer konularda ders vermekten hoşlanıyor. Şimdi, tarih deyince..."

Onun sözünü kestim. "Benim verdiğim dersler sadece bizim tarihimizle ilgiliydi." Onun konuşmaya ara vermesini beklemek boşunaydı. Bu nedenle devam ettim, "Burada öğretmen olarak pek yararlı olamam. Bu konuda eğitimim yok."

"Hiç yoktan iyidir. Eskiden, bu kadar kalabalık bir evrende yaşadığımızdan haberimiz yoktu ama şimdi bildiğimize göre, bazı şeyleri öğrenmemizde yarar var."

Çaresizlikten deliye dönmüştüm. "Ama ben gerçek bir öğretmen değilim," dedim. Söylediklerinde samimi olabilir miydi? Burada yaşayan insanların, anlattığım şeyleri dinlemek şöyle dursun, sesimi duymak isteyebileceklerini nasıl düşünebilirdi? "Konuk konuşmacı, fahri profesör gibi bir şeydim," diye devam ettim. "Beni bu iş için, bana Göçebe adının verilmesine neden olan geçmiş hayatlarım yüzünden seçtiler."

Jeb, ilginç bir şey söylemişim gibi, "Ben de tam bunu sormak üzereydim," dedi. "Senin öğretmenlik deneyiminden daha

sonra söz edebiliriz... Şimdi anlat bakalım, sana niçin Göçebe adını verdiler? Kuru Su, Gökyüzündeki Parmaklar, Yukarı Düşmek gibi bir sürü garip isim duydum. Tabı, hepsi de Pam ve Jim gibi isimlerle karışmıştı. Bak, bunlar insanı meraktan çıldırtacak türden şeyler."

Konuşmaya başlamak için, onun sözünü bitirdiğinden emin olana kadar bekledim. "Bakın, genelde, bir ruh bir ya da iki, ortalama iki, gezegeni dener. Sonra en beğendiği yere yerleşir ve sahip beden ölümüne yaklaşınca aynı gezegende, yeni bir bedene geçer. Süreç böyle devam edip gider. Bir türden diğerine atlamak şaşırtıcıdır. Ruhların çoğu bundan nefret eder. Bazıları doğdukları gezegenden hiç ayrılmazlar. Kimi zaman, bir ruh, kendine uygun yeni bulmakta zorlanabilir. O zaman, üç gezegeni deneyebilir. Yarasalara yerleşene kadar beş gezegeni dolaşmış olan bir ruh tanıdım. O gezegenden ben de hoşlanmış, ilk defa olarak, bir gezegene yerleşebileceğimi hissetmişim. Ama şu körlük, beni engellemiştir."

Jamie alçak sesle, "Kaç gezegende yaşadın?" diye sordu. Ben konuşurken, bir yolunu bulup elini avcumu vermişti.

Parmaklarını hafifçe sıkarak, "Bu benim dokuzuncu gezegenim," dedim.

"Vay canına! Dokuz ha!" dedi heyecanlı. "Öğretmenlik yapmamı bu yüzden istediler. İstatistikleri herkes anlatabilir. Ama benim...şey..ele geçirdiğimiz gezegenlerin çoğunda kişisel deneyimim var." Ele geçirdiğimiz gezegenler sözlerini tereddüt ederek söylemişim ama Jamie rahatsız olmadı. "Hiç görmediğim sadece üç gezegen var. Şimdi dört oldu, çünkü kısa bir süre önce, yeni bir dünya açıldı."

Jeb'in beni, bu yeni dünya ya da söz etmeden geçtiğim gezegenler konusunda soru yağmuruna tutmasını bekliyordum ama o dalgın dalgın sakalıyla oynuyordu.

Jamie, "Niçin bu gezegenlerden hiçbirinde kalmadın?" diye sordu.

"Kalmak isteyeceğim bir yere hiç rastlamadım da ondan." "Ya Dünya? Burada kalmayı düşünür müsün?"

Onun kendi düşünceleri konusundaki çocukça özgüveni karşısında içimden gülümsemek geldi. Sanki başka bir bedene geçecek kadar yaşama şansım varmış gibi konuşuyordu. Acaba bu bedende bir ay daha yaşama şansım var mıydı?

"Dünya...çok ilginç," diye mırıldandım. "Daha önce yaşadığım yerlerden çok daha zor."

Jamie, "Pençeli canavarlar ve donmuş hava olan yerden daha mı zor?" diye sordu.

"Bir bakıma öyle." Buğulu gezegenin insana sadece dışarıdan böyle göründüğünü, içeriden saldırıya uğramanın ise bambaşka bir şey olduğunu nasıl anlatabilirdim? Melanie, benimle, saldırıya uğramak mı? diye alay etti.

Esnedim. Ona, doğrusunu istersen, seni düşünmüyordum, dedim. Bana daima ihanet eden bu tutarsız duyguları düşünüyordum. Ama sen de, anılarını böyle önüme sürerek bana saldırdın.

Buruk bir ifadeyle, dersimi aldım, dedi. Avcumdaki elin nasıl yoğun bir biçimde farkında olduğunu hissedebiliyordum. İçinde, yavaş yavaş, tanımadığım bir duygu büyüyordu; içinde belli belirsiz bir arzu ve bir parça umutsuzluk olan, öfkenin kıyısında dolaşan bir duygu. Kısakançlık, diye açıklayarak beni aydınlattı.

Jeb tekrar esnedi. "Sanırım kabalık ediyorum," dedi. "Çok yorgun olmalısın. Bütün gün yürüttüm seni. Sonra da gece yarısına kadar uyanık kalmama neden oldum. Daha iyi bir ev sahibi olmam gerekirdi. Haydi, Jamie, gidelim de Göçer biraz uyusun."

Bitkindim. Jeb'in sözlerini duyunca, gerçekten yorucu bir gün geçirdiğimi, bunun benim hayal gücümün eseri olmadığını anladım.

"Tamam, Jeb Amca!" Jamie hemen ayağa fırlayıp ihtiyar adamın ayağa kalkmasına yardım etmek için elini uzattı.

Jeb ayağa kalkarken, "Teşekkürler, evlat," diye inledi. Sonra bana dönüp, "Bu, uzun zamandır, hatta belki de hayatım boyunca yaptığım, en ilginç sohbetti," dedi. "Dinlen ve yeni sorulara hazırlıklı ol, Göçer. Çünkü benim merakımın sonu yoktur. Ah işte geldi! Tam zamanında."

Yaklaşan ayak seslerini ancak o zaman duydum, içgüdüsel olarak büzüldüm ve sürünerek mağara-odamın içine yöneldim. Ama o zaman da, yaklaşan her kimse, onun beni içeride daha iyi görebileceğini anladım. Çünkü burası daha aydınlıktı.

Bu koridorun üstünde birçok yatak odası olduğu için, vakit gece yarısını geçtiği halde, daha önce hiç kimsenin odasına dönmemiş oluşuna şaşırılmışım. Bu ilkti. J

"Özür dilerim, Jeb. Sharon'la sohbe dalmışım. Sonra da uyuya kalmışım."

Bu sakin, yumuşak SESİ tanımamak mümkün değildi. Midem bulandı. Keşke yemek yememiş olsaydım, diye düşündüm.

Jeb, "Farkına bile varmadık, Doktor," dedi. "Hayatımız boyunca hiç bu kadar çok eğlenmemiştik. Bir gün sen de onun hikâyelerini dinlemelisin. Harika şeyler. Ama bu gece olmasın. Kızın çok yorulduğuna bahse girerim. Sabahleyin görüşürüz."

Doktor da, tıpkı Jared'ın yaptığı gibi, mağaramın kapısına bir şilte serdi.

Jeb tüfeği şiltenin yanına bırakırken, "Bundan gözünü ayırma," dedi. Jamie, "İyi misin, Göçebe?" diye sordu. "Titriyorsun."

Farkında değildim ama bütün vücudum titriyordu. Ona cevap vermedim. Boğazım sanki şişip tıkanmıştı.

Jeb beni sakinleştirmeye çalışıyordu. "Haydi, haydi," dedi. "Doktordan bu gece nöbeti devralmasını istedim. Endişelenmene gerek yok. Doktor şerefli bir adamdır."

Doktor mahmur mahmur gülümsedi. "Sana zarar verecek değilim... Sen uyurken sana bekçilik edeceğim."

Dudağımı ısırđım. Titremem geçmemişti.

Ama Jeb, her şeyin düzene girdiğini sanıyordu. Koridorun sonuna doğru yürürken, "İyi geceler, Göçer. İyi geceler, Dok% tor," dedi.

Jamie tereddüt ediyor, yüzünde endişeli bir ifadeyle bana bakıyordu. "Doktordan zarar gelmez," diye fısıldadı.

"Haydi, oğlum, geç oldu."

Jamie telaşla Jeb'in arkasından yürüdü.

Onlar gittikten sonra, doktorun tavrında bir değişiklik olmasını bekleyerek onu izlemeye başladım. Ama doktorun yüzündeki huzurlu ifade değişmediği gibi silaha da dokunmadı. Şiltenin üstüne boylu boyunca uzandı. Dizlerinden aşağısı şiltenin dışına taşıyordu. Çok zayıftı, hatta yatarken daha da ufak tefek görünüyordu.

"İyi geceler," diye mırıldandı.

Ona cevap vermedim, elbette. Donuk ay ışığında onu seyretmeyi sürdürdüm. Gümbür gümbür atan kalbimin sesini dinleyerek onun nefes aldıkça kalkıp inen göğsünü izliyordum. Biraz sonra daha yavaş nefes almaya, sonra da hafif hafif horlamaya başladı.

Belki de uyuyormuş gibi yapıyordu. Eğer öyleyse de, bu konuda yapabileceğim fazla bir şey yoktu. Emekleyerek odanın içine doğru ilerledim ve sonunda, şiltenin kenarının sırtıma değdiğini hissettim. Bu odayı dağıtmayacağıma dair kendi kendime söz vermişim ama yatağın ayakucuna kıvrılıp yatsam bunun kimseye bir zararı olmayacağını düşündüm. Yer pürtüklü ve çok sertti.

Doktorun hafif hafif horlayışı bana huzur veriyordu. Bunu belki de beni sakinleştirmek için yapıyordu. O yüzden yapmıyor olmasa bile, hiç değilse, karanlıkta onun nerede olduğunu anlayabiliyordum.

Hayatım pahasına da olsa, uyuyacağımı anlamışım. Çok yorgundum. Melanie'nin deyişle pestilim çıkmıştı. Gözlerim kapandı. Şilte, buraya geldiğimden beri dokunduğum her şeyden daha yumuşaktı. Yatağa gömülüp gevşedim.

Hafif bir sürtünme sesi vardı. Odanın içinden geliyordu. Gözlerimi açtım. Ay ışığının sızdığı tavanla benim aramda bir gölge duruyor, dışarıdan doktorun düzenli horlamaları gelmeye devam ediyordu.

Gölge oldukça iri ve eğri büğrüydü. Üzerime eğiliyor, dalgalanarak yüzüme yaklaşıyordu. Sanırım bağırarak istedim ama yapamadım. Ağzımdan hırıltılı bir ciyaklama çıktı.

Jamie, "Şışt, benim," diye fısıldadı. Büyük bir şey omuzlarından aşağı kayarak yavaşça yere düştü. Şimdi, ay ışığında onun gerçek gölgesini görebiliyordum. Elimi boğazıma götürüp nefes almaya çalıştım.

Şiltenin ucuna oturarak, "Özür dilerim," dedi. "Galiba saçma bir şey yaptım. Doktoru uyandırmamaya çalışıyordum. Seni korkutacağım aklıma bile gelmedi. İyi misin?" Ayak bileğimi okşadı. Bedenimin ona en yakın olan yeri orasıydı.

"Kesinlikle," dedim nefes nefese. Nefesim hâlâ düzene girmemişti.

"Burada ne için var, Jamie? Senin uykuda olman gerekmiyor mu?"

"İşte bu yüzden buradayım ya. Jeb Amca öyle bir horluyor-du ki inanamazsın. Daha fazla dayanamadım."

Cevabından bir şey anlamamıştım. "Her zaman Jeb'in yanında yatmıyor musun?"

Jamie esneyerek getirdiği şilteyi açmak için eğildi. "Hayır. Ben Jared'm yanında yatıyorum. O horlamaz. Ama sen zaten bunu biliyorsundur herhalde."

Biliyordum.

"O halde, niçin Jared'ın odasında yatmıyorsun? Yalnız yatmaktan korkuyor musun?" Bunun için onu suçlayamazdım. Ben de burada sürekli korku içinde yaşıyordum.

Alınmıştı. "Korkmak mı?" diye homurdandı. "Hayır. Jared'ın odası BURASI. Ve benim odam." ^

Ağzım açık kalmıştı. "Ne? Jeb bana Jared'ın odasını mı verdi?"

Buna inanamıyordum. Jared bunu duysa beni öldürürdü. Hayır, önce Jeb'i, SONRA beni öldürürdü.

"Burası benim de odam. Jeb'e senin burada yatabileceğim söyledim."

"Jared çok kızacak," diye fısıldadım.

Jamie isyankâr bir tavırla, "Odamı istediğim gibi kullanırım," dedi. Ama hemen sonra, dudağını ısırıldı. "Ona söylemeyiz. Bilmesi gerekmez."

Başımı salladım. "Bu iyi bir fikir."

"Burada yatmamın sence bir sakıncası yok, öyle değil mi? Jeb Amca gerçekten de çok gürültü yapıyor."

"Hayır, benim için sakıncası yok. Ama burada yatman doğru değil."

Kaşlarını çattı. İncindiğini belli etmemeye, sert görünmeye çalışıyordu. "Niçin yatmayayım?"

"Çünkü burası güvenli değil. Geceleri, bazen insanlar bana saldırmaya geliyorlar."

Gözleri büyüdü. "Öyle mi? KİM?"

"Bilmiyorum. Bazen Kyla geliyordu. Ama kesinlikle başkaları da vardı. Onlar hâlâ buradalar."

Başını salladı. "Öyleyse burada kalmam şart. Doktor'un yardıma ihtiyacı olabilir."

"Jamie..."

"Ben çocuk değilim, Göçer. Kendimi koruyabilirim."

Onunla tartışmanın hiçbir yararı olmayacağı açıkça belliydi. Teslim olarak, "Hiç değilse yatakta yat," dedim. "Ben yerde yatarım. Burası senin odan."

"Bu doğru olmaz. Sen misafirsin."

Alçak sesle itiraz ettim, "Hayır, yatak senin."

"Asla olmaz." Şiltenin üstüne uzandı. Kollarını göğsünün üstünde kavuşturdu.

Jamie ile tartışmanın yanlış bir taktik olduğunu anlamıştım. O uykuya dalar dalmaz, onunla yer değiştirebilirdim. Jamie'nin uykusu çok ağırdı, adeta komaya girmiş gibi uyuyordu. Bir kere uykuya daldı mı, Melanie onu istediği yere taşıyabilirdi. Yattığı yerin yanında duran yastığı eliyle okşayarak, "Benim yastığımı kullanabilirsin," dedi. "Oraya, yatağın ayakucuna büzülmene gerek yok."

İçimi çekerek yatağın başucuna kaydım. Jamie, "Hah, işte böyle," dedi. "Şimdi Jared'ın yastığını bana atsana."

Tereddüt ettim ve kendi başımın altındaki yastığa uzandım. Ama Jamie sığırayarak benim üzerimden uzanıp diğer yastığı kaptı. Tekrar içimi çektim.

Bir süre, Doktor'un nefesinin ıslığını dinleyerek sessizce yattık.

Jamie, "Doktor'un horlaması güzel, değil mi?" diye fısılda-

di. ; '•

"Uyumana engel olan türde bir ses değil," diye onayladım.

"Yorgun musun?"

"Evet."

"Yaa."

Bir şey daha söylemesini bekledim ama sesini çıkartmadı.

"Bir şey mi istiyordun?" diye sordum.

Hemen cevap vermedi ama kendi kendisiyle mücadele ettiğini hissediyordum. Bekledim.

"Sana bir şey sorsam, bana gerçeği söyler misin?"

Tereddüt etme sırası bendeydi. "Her şeyi bilmiyorum," dedim.

"Bunu bilirsin. Biz konuşurken, ben ve Jeb, o bana bazı şeyler söyledi, düşündüğü bazı şeyleri... Ama haklı olup olmadığını bilmiyorum."

Melanie, birdenbire beynimdeki yerini alıverdi. "Jeb Amca, Melanie'nin hâlâ hayatta olabileceği kanısında. Yani, senin içinde, seninle birlikte, demek istiyorum."

Melanie, AHJAMİE, diye iç geçirdi.

İkisine de hiçbir şey söylemedim.

"Böyle bir şeyin olabileceğini bilmiyordum. Olabilir mi?" Sesi titriyordu. Sesinden ağlamaklı olduğunu anladım. O ağlayacak bir çocuk değildi ama işte ben, bir günde, onu iki kea, ağlatacak kadar derinden yaralamıştım. Göğsüme bir ağrı saplandı.

"Olabilir mi, Göçer?"

SÖYLE ONA. LÜTFEN ONA, KENDİSİNİ SEVDİĞİMİ SÖYLE.

"Niçin bana cevap vermiyorsun?" Jamie şimdi gerçekten ağlıyor ama belli etmemeye çalışıyordu.

Emekleyerek yataktan inip yatakla şilte arasındaki dar alana sıkıştım ve kolumu onun sarsılmakta olan göğsüne koydum. Başımı saçlarına dayadım ve sıcak gözyaşlarını boynumda hissettim.

"Melanie hâlâ yaşıyor mu, Göçer? Lütfen söyle."

Belki o bir araçtı. İhtiyar onu bunun için göndermiş olabilirdi. Jeb, Jamie'nin benim bütün savunmamı ne kadar çabuk etkisiz hale getirdiğini kolayca anlayacak kadar zeki bir adamdı. Jeb'in teorisinin kanıtlanmasına ihtiyacı olabilir ve bunun için çocuğu kullanmak isteyebilirdi. Peki, tehlikeli gerçekten emin olunca ne yapacaktı? Bu bilgiyi nasıl kullanacaktı? Bana kötülük etmek istediğini düşünmüyordum ama kendi mantığıma güvenebilir miydim? İnsanlar, sadakatsiz ve hain yaratıklardı. Onların, benim türüm için düşünülemez olan karanlık planlarını tahmin etmem mümkün değildi.

Jamie yanı başımda tir tir titriyordu.

Melanie, ÇOCUK ACI ÇEKİYOR, diye feryat etti. Kontrol mekanizmamı etkisiz darbeler indiriyordu.

Bu büyük bir hata olsa bile Melanie'yi suçlayamazdım. Şu anda konuşanın kim olduğunu biliyordum.

"Geri döneceğine söz vermişti, öyle değil mi?" diye mırıldandım. "Melanie'nin sana verdiği bir sözü tutmaması mümkün mü?"

Jamie kollarını belime doladı ve uzun bir süre bana sarıldı. Bir kaç dakika sonra, "Seni seviyorum, Mel," diye fısıldadı.

"O da seni seviyor. Burada güvende olduğun için çok mutlu."

Jamie, tenime bulaşan gözyaşları, arkalarında, çok ince, tuzlu bir toz bırakıp kuruyana kadar konuşmadı.

Aradan o kadar uzun bir süre geçmişti ki, onun uyuya kaldığını sanmaya başlamıştım. O sırada, "Bu herkes için geçerli mi?" diye sordu. "Herkes kalır mı?"

Kederli bir sesle, "Hayır," dedim. "Melanie çok özel biri."

"O güçlü ve cesurdur."

"Çok."

"Sence..." Burnunu çekmek için sustu. "Sence, babam da hayatta olabilir mi?"

Boğazımdaki yumruyu aşağı göndermek için yutkundum ama başaramadım. "Hayır, Jamie. Hayır, sanmıyorum. Melanie gibi olamaz."

"Niçin?"

"Çünkü o Avcılara senin yerini gösterdi. Yani, bunu içindeki ruh yaptı. Baban hâlâ orada olsaydı, buna İZİN vermezdi. Ablan, asla Jared'in kulübesinin nerede olduğunu görmeme izin

vermedi... Çok uzun bir süre, senin varlığını görmeme bile engel oldu. Sana zarar vermeyeceğimden emin olana kadar da beni buraya getirmedi."

Ona çok fazla bilgi vermişim. Ancak sözümü bitirdiğimde, doktorun artık horlamadığını fark ettim. Nefesini de duymuyordum. SALAK, diye kendi kendime küfür ettim içimden.

Jamie, "Vay canına!" dedi.

Kulağına, "Evet, o çok güçlü biri," diye fısıldadım. Doktor'un bunu duymasına imkân yoktu.

Jamie beni duyabilmek için zorlandı. Kaşlarını çattı. Sonra, koridora açılan boşluğa baktı. O da benim fark ettiğimi fark etmiş olacak ki, yüzünü kulağıma çevirerek eskisinden daha yumuşak bir tonda, "Bunu niçin yapasın? Yani bize niçin zarar vermeyesmi? Setlin istediğin bize zarar vermek değil mi?" diye fısıldadı.

"Hayır. Sana zarar vermek istemiyorum." "Niçin?"

"Ablan ve ben...birlikte çok uzun bir zaman geçirdik. O, seni benimle paylaştı. Ve...ben de...seni sevmeye başladım." "Jared'ı da mı?"

Bir an içim dişlerimi gıcırdattım. Bu bağlantıyı bu kadar çabuk kurmasına şaşırıyordum.

"Elbette Jared'a zarar verecek bir şey olmasını da istemem."

Jamie, "O senden nefret ediyor," dedi. Besbelli buna çok üzülüyordu.

"Evet. Herkes benden nefret ediyor." İçimi çektim. "Haksız da değiller."

"Jeb nefret etmiyor. Ben de etmiyorum."

"Biraz daha düşününce sen de edebilirsin."

"Ama ruhlar dünyayı istila ettiklerinde sen burada bile değildin. Babamı, annemi ya da Melanie'yi sen seçmedin. O zaman uzaydaydın, öyle değil mi?"

"Evet, ama bu benim ne olduğumu değiştirmez, Jamie. Ben de ruhların yaptığını yaptım. Melanie'den önce birçok SAHİBİM oldu. Hiçbir şey.....tekrar tekrar hayatlara kastetmemi engelleyemedi. Bu benim hayatım."

"Melanie senden nefret ediyor mu?"

Bir an düşündüm. "Eskisi kadar değil."

HAYIR. SENDEN HİÇ NEFRET ETMİYORUM. ARTIK DEĞİL.

"Artık benden hiç nefret etmediğini söylüyor," diye mırıldandım.

"O...o nasıl?"

"Burada olduğu için mutlu. Seni gördüğüne o kadar seviniyor ki... Bizi öldüreceklerine bile aldıracağı yok."

Jamie'nin kollarımın arasındaki bedeni sertleştirdi. "Öldürç-mezler. Mel hâlâ hayattaysa bunu yapamazlar."

Melanie, ONU SİNİRLENDİRDİN, diye sızlandı. BUNU SÖYLEMEN GEREKMEZDİ.

HAZIRLIKLI OLMAZSA, ONUN İÇİN DALIAGUÇ OLUR.

"Buna inanmazlar, Jamie," diye fısıldadım. "Seni kandırmak için yalan söylediğimi sanırlar. Onlara bunu söylersen, beni öldürmeyi daha çok isteyeceklerdir. Sadece Avcılar yalan söyler." Bu kelimeyi duyunca titredi.

Bir an sonra, "Ama sen yalan söylemiyorsun. Biliyorum," dedi.

Omuz silktim.

"Onu öldürmelerine izin vermeyeceğim." SESİ bir nefes kadar sakindi ama kararlılıkla yüklüydü. Bu olaya benimle birlikte daha fazla karışması düşüncesi beni üzmişti. Birlikte yaşadığı barbarları düşündüm. Beni korumaya kalkışırsa, yaşının küçük oluşu onu koruyacak mıydı? Bundan emin değildim. İnatçılık damarına basmadan, bu işe bulaşmaması konusunda ikna etmeyi nasıl başaracağımı düşünüyordum.

Ben bir şey söylemeye fırsat bulamadan Jamie konuştu. Birden sakinleşmişti. Sanki sorunun çözümü önümüzde duruyordu. "Jared bir şey düşünür. O her zaman bir çözüm bulur."

"Jared da sana inanmayacak ve en çok o öfkelenecek."

"İnanmasa bile onu korur. Ne olur, ne olmaz diye."

"Göreceğiz," diye mırıldandım. Kusursuz kelimeleri daha sonra bulacaktım; bir tartışmaya benzemeyen, ikna edici sözleri.

Jamie susmuştu. Düşünüyordu. Giderek nefesi yavaşladı, ağzı açıldı. Uykuya daldığından emin olana kadar bekledim. Sonra üstüne eğilip onu dikkatle yatağa geçirdim. Eskiye göre daha ağırdı ama başardım. Uyanmadı.

Jared'ın yastığını yerine koyup yere uzandım.

İŞTE, diye düşündüm. HİÇ OLMAZSA İÇİMİ DÖKMÜŞ OLDUM. Bu yüzden ertesi gün başıma gelebilecekleri düşünemeyecek kadar yorgundum. Bir iki saniye içinde kendimden geçtim.

Uyandıgımda, tavandaki çatlaklardan içeri güneş ışığı dolmuştu ve birisi ıslık çalıyordu. ıslık sesi kesildi.

Gözlerimi açınca Jeb, "Nihayet!" dedi.

Ona bakabilmek için yan döndüm. Ben hareket edince, Jamie'nin eli kolumdan aşağı kaydı. Geceleyin bir ara bana dokunmak istemiş olmalıydı; bana değil, ablasına.

Jeb, doğal bir kapı çerçevesi oluşturan kayaya dayanmış, kollarını göğsünün üstünde kavuşturmuştu. "Günaydın," dedi. "Uykunu aldın mı?"

Gerindim ve dinlenmiş olduğuma karar verdim. Başımı salladım.

Yüzünü buruşturarak, "Yine o sessiz cevaplarına başlama," diye sızlandı.

"Özür dilerim," diye mırıldandım. "İyi uyudum. Teşekkür ederim."

Sesimi duyunca Jamie kıdıladı. "Göçer?"

Uykusundan tam uyanmamışken benim saçma takma adımı söylemesi bana çok dokunmuştu. "Efendim?"

Jamie gözlerini kırptırdı ve saçlarını gözlerinin üstünden yukarı doğru itti. "Aaa, selam, Jeb Amca."

"Odamı beğenmedin mi, evlat?"

Jamie, "Feci horluyorsun," dedi ve esnedi.

Jeb, "Sana hiçbir şey öğretememişim," dedi. "İnsan bir hanımı ya da bir konuğu yerde yatırır mı?"

Jamie birden sıçrayıp doğruldu ve kafası karışmış bir halde saçlarını çatarak etrafına bakındı.

Jeb'e, "Onun kafasını karıştırma," dedim. "Yatakta yatmamak için ısrar etti. Uykuya daldıktan sonra onu ben yatağa aldım."

Jamie homurdandı. "Mel de hep böyle yapardı."

Ona bir uyarıda bulunmak için gözlerimi açarak yüzüne baktım.

Jeb küçük bir kahkaha attı. Onun yüzüne baktığımda, bu yüzde dünkü, saldırmak üzere olan kedi ifadesini gördüm. Sanki bir bilmece çözmüştü. Gidip ayağıyla şiltenin ucuna bir tekme attı.

"Sabah dersini kaçırdın," dedi. "Sharon kızar. Çabuk ol." Jamie, "Sharon her şeye kızar," diye sızlandı ama hemen ayağa kalktı.

"Haydi, evlat!"

Jamie tekrar bana baktı, sonra hızla yürüyerek gözden kayboldu.

İkimiz yalnız kalınca Jeb, "Bana kalırsa bu 'bebeğin başında bekleme' işi fazla uzun sürdü. İş başından aşkın bir adamım. Burada herkesin iş başından aşkın. Kimsenin 'nöbetçilik' oynamaya vakti yok. Bu yüzden, bugün benimle gelecek, işlerimi yaparken bana yardım edeceksin."

Ağzım açık kalmıştı. Gülümseliyordu. Ciddiydi.

"O kadar korkacak bir şey yok," diye homurdandı. "Hiçbir sorun çıkmayacak." Silahını okşadı. "Evimde bebeklere yer yok."

Buna itiraz edecek durumda değildim. Sinirlerimi yatıştırmak için, çabucak, üç kez derin derin nefes aldım. Kan beynime çıkmıştı. Kulaklarım öyle bir zonkluyordu ki, Jeb tekrar konuştuğunda, sesi bu zonklamaya oranla çok hafif geldi. ^

"Haydi, Göçer. Vakit geçiyor."

Dönüp odadan çıktı.

Bir an olduğum yerde donakaldım. Sonra arkasından yürümeye başladım. Blöf yapmıyordu. İlk köşeyi dönüp gözden kaybolmuştu bile. Bu kanatta insanların yaşadığını bildiğim için, birine rastlamak korkusuyla, telaşla arkasından koşuyordum. Tünellerin açıldığı sahanlığa varmadan ona yetiştim. Yanma vardığımda, adımlarımı ona uydurmak için yavaşladım. Bana bakmadı bile.

"Kuzeydoğudaki tarlanın ekilmesinin zamanı geldi," dedi. "Önce toprağı altüst etmemiz gerek. Umarım ellerinin kirlenmesine aldırılmazsın. İşimiz bittikten sonra yıkanabilirsin. Zaten buna ihtiyacın var."

Burnunu çekerek havayı kokladıktan sonra güldü.

Ensem ısındığını hissettim ama Jeb'in sözlerinin son bölümünü duymamış gibi yapmayı tercih ettim. "Ellerimin kirlenmesine aldırılmaz," diye mırıldandım. Hatırladığıma göre, kuzeydoğudaki tarla yol üstünde değildi. Belki de ikimiz yalnız başımıza çalışacaktık.

Büyük mağaraya gelince insanlara rastlamaya başladık. Bana her zamanki gibi öfkeyle bakıyorlardı. Çoğunu tanımaya başlıyordum. Uzun bir saç örgüsü olan orta yaşlı kadını dün

bahçe sularken görmüştüm. Hafif dökülmüş, kır saçlı, kısa boylu, şiş göbekli, kırmızı yanaklı adam da onunla birlikteydi. Buraya ilk geldiğim gün, eğilmiş ayakkabısını bağlamakta olan, koyu tenli, atletik yapılı kadın da buradaydı. Diğer, koyu renk tenli, şiş gözlü kadını mutfakta, iki siyah saçlı çocuğun yanında görmüştüm. Acaba anneleri olabilir miydi? Şimdi Maggie'nin yanından geçiyorduk. Jeb'e öfke saçan gözlerle bakıp beni görmemek için başını çevirdi. Hastalıklı görünen, beyaz saçlı, soluk tenli adamı daha önce görmediğimden emindim. Sonra, Ian'ın yanından geçtik.

Neşeli bir sesle, "Selam, Jeb," diye seslendi. "Nereye gidiyorsun?"

Jeb, "Doğudaki tarlanın toprağını altüst etmeye," diye cevap verdi.

'Yardıma ihtiyacın var mı?'

Jeb, "Bir işe YARAMAK ZORUNDASIN," diye söylendi.

Ian bunu olumlu bir cevap olarak kabul etti ve bir adım arkamdan bizi izlemeye başladı. Bakışlarını sırtımda hissedince, tüylerim diken diken oldu.

Jamie'den çok büyük olmayan bir delikanlının yanından geçtik. Siyah saçları, zeytin rengi alınının üstünde çelik yünü gibi dimdik duruyordu.

Ian onu, "Merhaba Wes!" diye selamladı.

Biz önünden geçerken, Wes bizi sessizce seyrediyordu. Yüz ifadesi Ian'ı güldürdü.

Doktor'un yanından geçtik.

Ian, "Selam Doktor!" dedi.

"Ian." Doktor başını salladı. Elinde bir topak hamur vardı. Gömleği una bulanmıştı. "Günaydın, Jeb. Günaydın, Göçer." Jeb, "Günaydın," diye cevap verdi.

Ben de çekinerek başımı salladım. Doktor elindeki hamurla aceleyle uzaklaşırken, "Görüşürüz," dedi. Ian, "Göçer mi?" diye sordu.

Jeb, "Bu benim fikrimdi," diye cevap verdi. "Bence ona yakışıyor."

Ian, "İlginç," demekle yetindi.

Nihayet kuzeydoğudaki tarlaya geldiğimizde, büyük bir hayal kırıklığına uğradım.

Burada geçtiğimiz yerlerde olduğundan daha fazla insan vardı; beş kadın ve dokuz erkek.

Yaptıkları işi bıraktılar ve kaşlarını çatıp bize baktılar.

Jeb bana dönüp, "Onlara aldırma," diye mırıldandı.

Kendisi de öyle yaptı. En yakın duvarın dibinde, bir arada duran bahçe gereçlerinin yanına gidip bir tırmık ve iki kürek aldı. Silahı, belindeki kuşağın içinden aşağı doğru sallanıyordu.

O benden bu kadar uzaklaşınca, kendimi korunmasız hissettim, Ian bir adım arkamdaydı, nefes aldığını duyuyordum. Diğer insanlar nefret saçan bakışlarla beni seyretmeye devam ediyorlardı. Kazma ve kürekleri hâlâ ellerindeydi. Toprağı yarıp parçalayan bu gereçlerin, bir insan bedenini de kolayca yarıp parçalayabilecekleri gerçeğinin bilincindeydim. Yüzlerindeki ifadelerden, bunu sadece benim düşünmediğim anlaşılıyordu.

Jeb yanıma gelip küreğin birini bana uzattı. Küreğin pürüzsüz ve aşınmış sapını kavrayıp ağırlığını elimde hissettim. İnsanların gözlerindeki Lana susamış bakışları görüp de, onu bir silah olarak düşünmemek mümkün değildi. Bu fikir hoşuma gitmemişti. Onu, kendimi korumak için bile havaya kaldırabileceğimden emin değildim.

Jeb, tırmığı Ian'a verdi. Rengi siyaha dönmüş, sivri kenarlı bir maden parçası olan kazma, Ian'ın elinde öldürücü bir silah gibi duruyordu. Onun ulaşamayacağı bir yere kaçmamak için bütün irade gücümü kullanmam gerekti. "Haydi, arka köşeyi kazalım."

Jeb, beni bu uzun ve güneşli mağaranın en az kalabalık olan bölümüne götürmüştü. O ve Ian, önümüzdeki taş gibi sert toprağı ezip yumuşatırken, ben de toprağı altüst ediyordum. Jeb ise arkamdan, toprak parçalarını ezip toz haline getiriyordu.

Ian'ın beyaz teninden aşağı süzülen terleri görüp - biraz önce aynaların yansıttığı yakıcı ışık altında gömleğini çıkarmıştı - onun hırıltılı nefeslerini duyuyor, en kolay işin bana verildiğini anlıyordum. Keşke Jeb bana daha zor bir iş verseydi dç, diğer insanların yaptıkları her hareketle dikkatim dağılmasaydı. Onların her hareketi benim irkilmeme ve korkuyla ürpermeme neden oluyordu.

Ian'ın yaptığı işi yapamazdım. Sertleşmiş toprağı yarabilmek için gerekli olan kalın kollara ve sırt kaslarına sahip değildim. Ama Jeb'in yaptığı işi yapmaya, yarılan sert toprağı küçük parçalara ayırmaya karar verdim. Bunun biraz yararı oldu. Gözlerimi meşgul ediyor ve beni yoruyordu. Böylece çalışabilmek için dikkatimi toplamak zorunda kalıyordum.

Ian ara sıra bize su getiriyordu. Kısa boylu, sarışın bir kadın vardı. Dün onu mutfakta görmüştüm. Anlaşılan görevi insanlara su vermektir. Ama bize vermiyordu. Ian her seferinde üç

kişilik su getiriyordu. Onun yüzündeki ifade sinirimi bozuyordu. Artık ölmemin gerekli olmadığını düşünüyor olabilir miydi? Yoksa bir fırsat mı kolluyordu? Buradaki suyun tadı bana hep tuhaf gelmişti, kükürtlü ve küf kokulu, ama şimdi değişik bir tat alıyordum, bu da beni kuşkulandırıyor. Korkularımı mümkün olduğunca görmezden gelmeye çalışıyordum. Gözlerimi işimden ayırmamaya, hiç bir şey düşünmemeye uğraşırken, son sıranın sonuna geldiğimizi fark etmemiştim. Ancak, lan durunca durdum. Tırnağı iki eliyle başının üstüne kaldırarak gerindi. Havaya kalkan tırnaktan uzaklaşmak için geri sıçradım ama o bunu görmedi. Diğerlerinin de durduğunu hissettim. Altüst edilmiş taze toprağa baktım ve tarlanın hazır olduğunu gördüm.

Jeb yüksek sesle, bütün gruba hitaben, "İyi bir iş başardınız," dedi. "Yarın tohumlayıp sularız."

Konuşma sesleri ve gereçlerin duvarın dibine yığılmasından çıkan madeni sesler duyulmaya başlamıştı. Konuşmaların bir kısmı sıradan sohbetlerdi. Bazı konuşmalar ise, benim orada oluşum nedeniyle daha gergindi. Lan küreğimi almak için elini uzattı. O sırada moralimin iyice bozulduğunu hissettim. Jeb, "Yarın tohumlayıp sularız," derken, bu işi benimle birlikte yapacağını ima ettiğinden emindim. Yarın da bugün kadar zor geçecekti.

Üzgün bakışlarla Jeb'e baktım. O da bana bakıp gülümsü-yordu. Bakışlarından, ne düşündüğümü anladığını hissettim. Huzursuzluğumuzu anlamakla kalmamıştı. Bundan hoşlandığı belli oluyordu.

Çılgın arkadaşım bana göz kırptı. İnsanların arkadaşlığından en fazla bu kadarının beklenebileceğim anlamıştım.

lan odanın öteki ucundan, "Yarın görüşürüz, Göçer," diye seslendi ve kendi kendine güldü. Herkes baktı.

24

Kötü koktuğum doğruydu.

Kaç gündür burada olduğumun farkında bile değildim. BİR haftayı geçmiş olabilir miydi? Ya da iki haftayı? Bütün bu günler boyunca, çölde yaptığım o korkunç yolculuk boyunca üstümde olan giysiler, terden ıslanıp ıslanıp kurumuştur. Pamuklu gömleğime o kadar çok tuz bulaşmıştı ki, üstünde akordiyon gibi çizgiler belirmiş, açık sarı olan rengi mağaranın zemini gibi mor olmuş, üstünde açıklı koyulu dalgalar oluşmuştu. Kısa saçlarım sertleşmiş ve gıcır gıcır olmuştu. Karmakarışık bir görüntüsü olduğundan emindim. Tepemde ibik gibi duran kaskatı bir tutam saç vardı. Son zamanlarda yüzümü görmemişim ama orada da morun iki tonunun yan yana olduğundan emindim; mağara tozunun moru ve iyileşmekte olan çürüklerin morluğu.

Bu yüzden, Jeb'in ne demek istediğini anlamıştım. Evet, yıkanmaya ihtiyacım vardı. Yıkanmamın bir işe yaraması için giysilerimi de değiştirmeliydim. Jeb, benimkiler kururken, Jamie'nin giysilerinden birini giymemi önerdi. Ama onun kıyafetlerini mahvetmek istemiyordum. Bana dar gelecekleri için, giyecek olursam bollaşacaklardı. Ama yine de, Jared'in giysilerinden birini giymemi önermediğine sevinmişim. Sonunda Jeb'in eski ama temiz bir pazen gömleğini ve aylardır kimseç nin sahip çıkmadığı bir eşofman altını giymeye karar verdim. Gömleğin kollarını kıvıracaktım. Eşofmanla gömleği koluma atmış, Jeb'in peşinden, kabaca şekil verilmiş, iğrenç kaktüs sabunu elimde, çifte nehirlerin aktığı mağaraya doğru yürümeye başladım.

Oraya vardığımızda yalnız olmadığımızı görüp yine hayal kırıklığına uğradım. Uç erkek ve saçlı örgülü olan kadın, küçük akarsudan kovalara su dolduruyorlardı. Banyo olarak kullanılan mağaradan su sesleri ve gülüşmeler geliyordu.

Jeb, "Sıramızı bekleyeceğiz," dedi.

Duvara dayandı. Bedenim kaskatı kesilmiş, onun yanında duruyordum. Üzerimdeki dört çift göz beni huzursuz ediyordu. Gözlerimi delikli zeminin altından akan karanlık ve sıcak ılıcadan ayırmıyordum.

Kısa bir süre bekledikten sonra, banyo olarak kullanılan mağaradan üç kadın çıktı; atletik yapılı, koyu renk tenli bir kadın, daha önce gördüğümü hatırlamadığım sarışın bir genç kadın

ve Melanie'nin kuzeni Sharon. Saçlarından damlayan sular gömleklerinin sırtından aşağı akıyordu. Bizi görür görmez gülüşmeleri kesildi.

Jeb kasketinin siperliğine dokunur gibi, alnına dokunarak, "İyi günler, hanımlar," dedi. Koyu renk tenli kadın kuru bir sesle, "Merhaba, Jeb," dedi.

Sharon'la diğer kız bizi görmezden geldiler.

Onlar gittikten sonra Jeb, "Haydi, Göçer," dedi. "Banyo artık tamamen sana ait."

Ona baktım ve dikkatle karanlık odaya girdim.

Zeminin nasıl olduğunu hatırlamaya çalışıyordum. Suyun kenarına gelene kadar biraz yürümem gerektiğinden emindim. Suyu hissedebilmek için, önce ayakkabılarımı çıkardım.

İçerisi çok karanlıktı. Havuzun ne kadar karanlık olduğunu hatırlayıp bu karanlığın içinde nelerin saklanabileceğini düşünerek ürperdim. Ama yıkanmadan önce ne kadar çok beklersem burada o kadar çok kalmış olacaktım. Bu nedenle, temiz giysileri ayakkabılarımın yanına koyup kokulu sabunu elimde tutarak havuzun kenarına gelene kadar, ağır ağır, dikkatle ilerledim.

Su, dışarıdaki mağaranın buharlı havasından daha serindi. Bu hoşuma gitti. Hâlâ korku içindeydim ama bu serin suyun keyfine varmamı engellemedi. Çok uzun süredir SERİN diyebileceğim bir şeye rastlamamıştım. Üstümde hâlâ pis giysilerim vardı. Belime kadar suya girdim. Ayak bileklerimin çevresinde, nehrin akıntısının suları okşadığını hissediyordum. Suyun durgun olmayışından memnundum. O kadar pistim ki, eğer durgun olsaydı temizlenmemin kolay olmayacağını biliyordum. Simsiyah suyun içinde çömelerek omuzlarıma kadar battım. Pürtüklü sabunu giysilerimin üstünde dolaştırdım. Bunun, onları temizlemenin en kolay yolu olduğunu düşünüyordum. Sabunun tenime dokunduğu yerlerde hafif bir yanma hissediyordum.

Sabunlu giysilerimi çıkarıp suyun içinde çitiledim. Sonra, terimin ve gözyaşlarımın bütün izleri akıp gidene kadar, tekrar tekrar duruladım. Kıyafetleri sıktıktan sonra ayakkabılarımın durduğunu tahmin ettiğim yere bıraktım.

Sabun çıplak tenimi daha çok yakıyordu ama buna dayanıyordum çünkü bu bana temizlenmekte olduğumu hatırlatıyordu. Sabunlanmayı bitirdiğimde, derim karıncalanmaya başladı. Kafa derim haşlanmış gibiydi. Morlukların oluştuğu yerler, bedenimin diğer yerlerinden daha hassastı. Bu çürüklerin geçmediğini gösteriyordu. Asitli sabunu kayaların üstüne koyup bedenimi, giysilerimi yaptığım gibi, tekrar tekrar durulamak hoşuma gitti.

Hem rahatlayarak hem de istemeyerek havuzdan çıktım. Su çok güzeldi. Bedenim karıncalanıyor olsa da, temiz olduğumu hissetmek çok zevkliydi. Ama karanlıkta hiç bir şey göremediğim için, kıyıda köşede neler olabileceğini hayal ediyor ve dehşete kapılıyordum. Bu nedenle, bir an önce bu zifiri karanlık mağaradan çıkmak iyi olacaktı. Elimle kayaları yoklayarak kuru giysilerimi buldum. Onları çabucak giydikten sonra, suyun içinde buruşmuş olan ayaklarıma ayakkabılarımı geçirdim. Bir elimde ıslak giysilerimi taşıyor, diğer elimin iki parmağının abasında da dikkatle sabunu tutuyordum.

Jeb beni görünce güldü. Sabunu tutuşuma bakıyordu. "Biraz yakıyor, öyle değil mi? Bunu düzeltmeye çalışıyoruz." Gömleğinin eteğini avcuna alarak elini bana doğru uzattı. Sabunu içine koydum.

Sorusuna cevap vermedim çünkü yalnız değildik. Jeb'in arkasında, sessizce bekleyen bir kuyruk oluşmuştu; o gün tarlada çalışmış beş kişi. Sıranın başında lan vardı.

Bana, "Daha iyi görünüyorsun," dedi. Ama ses tonundan bundan memnun olup olmadığını anlayamadım. Belki de tedirgin olmuştu.

Kolunu kaldırıp uzun beyaz parmaklarını boynuma doğru uzattı. Geri çekildim. O da elini çekti.

"Özür dilerim," diye mırıldandı.

Şu anda beni korkuttuğu için mi, yoksa boynumu berelediği için mi özür dilemişti? Beni öldürmeyi denediği için özür dilediğine inanamıyordum. Hâlâ ölmemi istediğinden emindim. Ama soracak değildim. Yürümeye başladım. Jeb de peşime takıldı.

Karanlık koridordan geçerken Jeb, "Bugün hiç de fena geçmedi," dedi.

"Fena geçmedi," diye mırıldandım. Hiç değilse öldürülme-mistim. Bu daima bir artıydı.

"Yarın daha güzel olacak," dedi. "Tohum ekmekten, ölü gibi görünen o küçük şeylerin içindeki mucizeyi hissetmekten çok hoşlanırım. Gübre olmak üzere olan düşkün bir ihtiyarın içinde biraz güç kalmış olabileceğini hatırlatırlar bana." Jeb kendi yaptığı şakaya güldü.

Bahçeli, büyük mağaraya geldiğimizde, Jeb dirseğimi kavradı ve beni doğru yerine batıya doğru yönlendirdi.

"O kadar zaman toprağı kazdıktan sonra, aç değilim deme bana," dedi. "Odalara yemek servisi yapmak benim görevim değil. Sen de herkesin yediğı yerde yemek yiyeceksin." Yere bakarak yüzümü buruşturdum ama itiraz etmedim.

Yemek her zamankinin aynıydı ama bunun önemi yoktu. Çünkü eğer bir mucize olup da, karşıma bir biftek ya da bonfile çıksaydı da tadına varamayacaktım. Bütün gücümle, mümkün olduğunca dikkat çekmemeye, adeta görünmez olmaya odaklanmışım. Mutfağa girdiğimde ortalığı bir ölüm sessizliği kapladı. Bu sessizlikte gürültü çıkarmamak için en küçük bir hareket yapmaktan bile kaçınıyordum. Fazla kalabalık yoktu. On kişi kadar vardı. Tezgâhlara dayanmış, ekmeklerini yiyip sulu çorbalarını içiyorlardı. Yine sohbetlerini bölmüş olmalıydım. İşlerin ne kadar süre böyle devam edebileceğini merak ediyordum.

Jeb'in ne yapmak istediğini, niçin kibar bir ev sahibinden huysuz bir işçi başına dönüştüğünü anlamam dört gün sürdü.

Toprağı alt üst ettiğimiz günün ertesinde, tüm günü, tohum ekerek ve ektiğimiz tohumları sulayarak geçirdik. Bu kez çalışanlar bir gün öncekinden farklı kişilerdi. Burada görevlerin dönüşümlü olarak yapıldığını tahmin ettim. Maggie ve koyu renk tenli kadın bu gruptaydılar. Ama o kadının adını öğrenemedim. Genel olarak kimse çalışırken konuşmuyordu. Bu sessizliğin doğal olmadığını hissediyordum. Oradaki varlığıma karşı bir protesto gibiydi.

Besbelli Ian'ın da orada çalışma sırası değildi ama o bizimle çalışıyor ve bu da beni rahatsız ediyordu.

Yine mutfakta yemek yemek zorunda kaldım. Jamie de oradaydı. Onun orada oluşu sessizliği bozdu. Flassas bir insan olduğunu, bu doğal olmayan sessizliği hissetmemesinin mümkün olmadığını biliyordum. Ama o, özellikle anlamazdan geliyor ve sanki odada, Jeb, ben ve kendisinden başka kimse yokmuş gibi davranıyordu. O gün Sharon'ın dersinde neler olduğunu anlattı; sırası gelmeden konuştuğu için azar işittiğinden böbürlenerek söz edip, Sharon'ın ona ceza olarak verdiği küçük görevlerden şikâyet etti. Jeb, çok da içinden gelmeyerek onu azarladı. İkisi de rollerinde çok başarılıydılar. Her şey normalmiş gibi davranıyorlardı. Benim rol yapma yeteneğim yoktu. Jamie bana günümün nasıl geçtiğini sorduğunda, gözlerimi tabağıma dikip tek kelimelik cevaplar vermekten başka bir şey yapamadım. Bunun onu kederlendirdiğini hissettim ama ısrar etmedi.

Gece ise farklıydı. Jamie susmak bilmiyor, benim de susmama izin vermiyordu. Nihayet uyumama izin vermesi için ona yalvarmak zorunda kaldım. Jamie odasına dönmüştü. Yatakta, Jared'ın yerinde yatıyordu. Bana da ısrarla kendi yerini vermişti. Bu Melanie'nin anılarına çok uyduğu için her şeyi onayladı.

Jeb de onayladı. "Bu beni, seni bekleyecek bir nöbetçi aramak zahmetinden kurtarıyor," dedi. Jamie'ye de, "Silahı yanında tut ve başka bir yerde unutma," diye tembih etti.

Yine itiraz ettim ama ne ihtiyar adam ne de çocuk beni dinledi. Jamie, diğer tarafında duran silahın yanı başında uyuyor ve ben de bununla ilgili karabasanlar görüyordum.

Üçüncü iş günümde mutfakta çalıştım. Jeb bana hamuru yoğurmayı, yuvarlak somunlar halinde dizip kabarmasını beklemeyi, sonra da hava dumanının görünmeyeceği kadar karardıktan sonra, taş fırının içindeki ateşi beslemeyi öğretti.

İkindide, Jeb, belindeki, tüfeği arasına soktuğu kuşağıyla oynayarak, "Biraz daha un getireceğim," diye mırıldanarak beni bırakıp gitti.

Yanımızda sessizce çalışmakta olan üç kadın başlarını kaldırıp bakmadılar bile. Dirseklerime kadar yapış yapış hamura bulanmışım. Onun peşinden gidebilmek için, kollarımdaki hamurları sıyırmaya başladım.

Jeb sırttı. Kendi işleriyle meşgul olan kadınlara baktıktan sonra başını iki yana salladı ve ben kımıldamaya bile fırsat bulamadan dışarı fırladı.

Donakalmışım. Nefes bile almıyordum. Üç kadına baktım. Biri banyoda gördüğüm sarışın, diğeri saç örgülü kadın, üçüncüsü de şiş gözleri olan anneydi. Şu anda beni öldürebileceklerinin bilincine varmalarını bekliyordum. Jeb yoktu. Silah yoktu. Kollarım dirseklerime kadar yapışkan hamurun içindeydi. Onlara engel olabilecek hiçbir şey yoktu. Ama kadınlar işlerine devam ediyorlardı. Bu korkunç gerçeğin farkına varmamış gibiydiler. Nefes almadan geçen uzun bir an sonra ben de tekrar hamuru yoğurmaya başladım. Çalışmayıp hareketsiz durursam, bu, durumu kavramalarına yardımcı olabilirdi.

Jeb çok uzun bir süre dönmedi. Belki de biraz daha un öğülİNESİ gerektiğini söylemek istemişti. Bu kadar uzun süre ortadan kaybolmasının başka bir açıklaması olamazdı.

Geri döndüğü zaman, örgülü saçlı kadın, "Ne kadar geç kaldın," deyince, Jeb'in gerçekten uzun süredir burada olmadığını, bunun benim hayal gücümünden kaynaklanmadığını anladım.

Jeb, elindeki çuvalı gürültüyle yere bıraktı. "Burada bol miktarda un var. Bakalım onu taşıyabilecek misin, Trudy."

Trudy, "Bana kalırsa buraya gelene kadar birçok kjez durup dinlenmek zorunda kalmışsındır," diye homurdandı.

Jeb sırttı. "Elbette."

Jeb gittiğinden beri büyük bir hızla çarpmakta olan kalbim yavaşlar gibi olmuştu.

Ertesi gün, mısır tarlasının bulunduğu mağaradaki aynaları temizledik. Jeb, bunun düzenli olarak yapılması gereken bir şey olduğunu söylemişti. Rutubet ve toz, aynaların üstünde kalın bir tabaka oluşturuyor, bunun sonucunda da ışık bitkileri besle -yemeyecek kadar donuklaşıyordu. Ian yine bizimle birlikte çalışıyordu, Ian tahta merdivene tırmanıyor, Jeb'le ben de merdiveni tutarak dengeyi korumaya çalışıyorduk. El yapımı merdiven ve Ian'ın ağırlığı birleşince iş çokgüçleşiyordu. Günün sonunda kollarım ağrımaya başlamıştı.

İşimiz bitip mutfağa doğru yürümeye başlayana kadar, Jeb'in kuşağının boş olduğunu fark etmemiştim. Ağzım açık kaldı, irkildim ve korkmuş bir kısrak gibi olduğum yere çakıldım. Dizlerim kilitlenmişti.

Jeb hiçbir şey anlamamış gibi, "Ne oldu, Göçer?" diye sordu.

Ian, benim davranışımı parlak mavi gözlerinde derin bir hayranlıkla seyrediyor olmasaydı cevap verirdim.

Ama sadece gözlerimi açarak Jeb'e bakmakla yetindim. Bu bakışlarda şaşkınlık ve sitem vardı. Sonra başımı sallayarak yavaş-, yavaş yürümeye başladım. Jeb küçük bir kahkaha attı.

Sanki ben sağırmışım gibi, Ian, Jeb'e, "Ne oluyor?" diye sordu.

Jeb, "Bir şey olduğu yok," diye cevap verdi. Ancak bir insanın yapabileceği gibi, rahatça ve teklemeden yalan söyledi.

İyi bir yalancıydı. Bugün silahı yanına almayı, dün beni yalnız bırakması, bu işi kendisi yapmadan beni öldürtmek için olabilir miydi? Merak etmeye başlamıştım. Aramızdaki dostluk benim uydurduğum bir şey, bir başka yalan mıydı? Bugün, mutfakta yemek yediğim dördüncü gündü.

Jeb, Ian ve ben, uzun, sıcak odaya, günün olaylarından söz etmekte olan kalabalığın arasına girdik. Ve hiçbir şey olmadı.

Hiçbir şey olmadı.

Biz içeri girince odaya sessizlik çökmedi. Hiç kimse susup nefretle bana bakmadı. Kimse bizi fark etmedi bile.

Jeb beni boş bir köşeye yönlendirdi; sonra üç kişilik ekmek almaya gitti. Ian yanımda oturuyordu. Diğer tarafındaki kıza döndü. Bu, o genç sarışındı. Ian, ona, Peggie diye hitap etti. "Ne var ne yok? Andy'nin yokluğunda ne yapıyorsun?"

Genç Ladin dudağını ısırarak, "Onu çok merak ediyorum," dedi. "Bunun dışında her şey yolunda."

Ian, "Yakında döner," dedi. "Jared her zaman, herkesi geri getirir. Bu konuda gerçek bir yeteneği var. O geldiğinden ben, hiç kaza olmadı ve hiçbir sorun yaşanmadı. Andy sağ salım dönecektir."

Jared'in ismi geçince konuşmalarını dinlemeye başladım. Son günlerde sesi sedası çıkmayan Melanie de hareketlendi. Ama Ian başka bir şey söylemedi. Peggie'nin omzunu okşamakla yetindi ve Jcb'den yemeğini almak üzere döndü.

Jeb yanıma oturdu. Etrafına bakarken, yüzündeki derin memnuniyetin izleri açıkça görülüyordu. Ben de onun gördüklerini görebilmek için etrafa bakındım. Ben gelmeden önce burası böyle olmalıydı. Ancak bugün onları rahatsız etmediğim anlaşılıyordu. Hayatlarını kesintiye uğratmamdan bıkmış olmalıydılar.

Ian, Jeb'e, "Her şey yerine oturuyor," dedi. "Böyle olacağını biliyordum. Burada yaşayanlar aklı başında insanlar."

İçimden kaşlarımı çattım.

Ian gülerek, "Bu sözün şu an için geçerli," dedi. "Kardeşim burada yok."

Jeb, "Çok doğru," diye onayladı.

Ian'ın kendisini aklı başında bir insan sayması bana ilginç gelmişti. Jeb'in silahsız olduğunu fark etmiş miydi? Meraktan yanıp tutuşuyordum. Ama fark etmemiş olabilirdi ve ben de tehlikeyi göze alıp bunu açıkça söyleyemedim.

Yemek başladığı gibi devam ediyordu. Benim varlığım bir yenilik olmaktan çıkmıştı.

Yemek bittikten sonra, Jeb, dinlenmeyi hak ettiğimi söyledi. Beni kapıma kadar götürdü. Yine kibar bir beyefendi rolü oynuyordu.

Hayali şapkasına dokunarak, "İyi akşamlar, Göçer," dedi. Cesaretimi toplamak için derin bir nefes aldım. "Jeb, dur." "Efendim?"

"Jeb..." Tereddüt ediyordum. Kibarca söylemek istiyordum ama bunu nasıl yapacaktım? "Ben...şey, belki aptallık ettim ama dost olduğumuzu sanıyordum."

Yüzüne dikkatle bakıyor, bana yalan söylemek üzere olduğunu gösterecek bir değişiklik bekliyordum. O ise, sadece sevecenlikle bana bakıyordu. Ama ben yalancılar hakkında hiç bir şey bilmiyordum ki.

"Elbette dostuz, Göçer."

"O halde, niçin beni öldürtmeye çalışıyordun?" Gür kaşları hayretle çatıldı. "Bunu da nereden çıkardın, şekerim?"

Kanıtlarımı sıraladım. "Bugün silahı yanına almadın. Dün de beni yalnız bıraktın."

Jeb sırıttı. "Senin o silahtan nefret ettiğini sanıyordum." Cevap bekliyordum.

"Göçer, eğer senin ölmeni isteseydim, ilk gün ölürdün." Nedenini bilmeden utanmaya başlamıştım. "Biliyorum," diye mırıldandım. "İşte bu yüzden, kafam bu kadar KARIŞTI." Jeb neşeyle güldü. "Hayır, ölmeni istemiyorum! Bütün sorun da bu, evlat! Onları seni görmeye, durumu farkına varmadan kabul etmeye alıştıırıyordum. Bu bir kurbağayı haşlamaya benzer." Bu tuhaf benzetme karşısında alnımı kıristirdim.

Jeb açıkladı, "Kurbağayı kaynamakta olan bir tencere suyun içine atarsan dışarı sıçrar. Ama onu bir tencere ılık suyun içine koyar ve suyu yavaş yavaş ısıtırsan kurbağa iş işten geçene kadar ne olduğunu anlayamaz. Kurbağa haşlaması. İşin sırrı bir şeyi yavaş yavaş arttırarak uygulamaktadır."

Bir saniye süreyle onun söylediklerini düşündüm. Bugün öğlen yemeğinde insanların benim varlığımı nasıl önemsemediklerini hatırladım. Jeb onları bana alıştırmıştı. Bunu anlamak bana garip bir umut verdi. Benim durumumda umut saçma bir şeydi ama içime girmişti bir kere. Artık olaylara daha iyimser bir açıdan bakmamı sağlayacaktı.

"Jeb?"

"Efendim?"

"Ben kurbağa mıyım, su muyum?"

Güldü. "Bu bilmeceyi çözmeyi sana bırakıyorum," dedi. "Kendi kendini sorgulama ruha iyi gelir." Gitmek üzere dönerken, bu kez daha yüksek sesle tekrar güldü. "Amacım kelime oyunu yapmak değil."

"Dur! Bir soru daha sorabilir miyim?"

"Elbette. Benim sana sorduğum onca sorudan sonra, istediğini sorabilirsin."

"Sen NİÇİN benim dostumsun, Jeb?"

Bir an dudaklarını büzerek ne cevap vereceğini düşündü.

"Benim meraklı bir adam olduğumu biliyorsun," diye söze başladı. Başımı salladım. "Ruhları çok gördüm, izledim ama onlarla hiç konuşmamıştım. Onlara sormak istediğim o kadar soru birikmişti ki... Giderek de çoğalıyordu. Artı, ben, bir insanın isterse, hemen hemen herkesle anlaşacağına inanırım. Bir yandan da teorilerimin ne kadar doğru olduğunu anlamak için deneyler yapmak isterim. Ve bak, işte tanıdığım en şeker kızlardan biri olarak karşımdasın. Bir ruhla dost olmak gerçekten de çok ilginç. Bunu beccrebildiğim için kendimi çok ama çok özel hissediyorum."

Bana göz kırptı ve eğilip selamladıktan sonra uzaklaştı.

??*

Jeb'in planını anlamış olmak korkularımdan kurtulmamı sağlayamamıştı. Artık silahını yanında taşııyordu. Silahı nerede sakladığını bilmiyordum ama hiç değilse, Jamie'nin o silahla uyumadığını bilmek beni rahatlatıyordu. Jamie'nin korunmasız olarak benim yanımda bulunmasından biraz huzursuz oluyordum ama en sonunda, silahsız olarak daha az tehlikede olduğuna kırar verdim. O bir tehdit oluşturmadığı sürece kimse ona zarar vermek gereğini duymazdı. Zaten artık kimsenin bana saldırmak için geldiği de yoktu.

Jeb beni sağa sola göndermeye başlamıştı. Karnı doymadığı zaman, koş mutfaktan bir somun ekmek daha getir. Tarlanın bu köşesi kuru olduğunda, git bir kova su getir. Jeb'in Jamic ile konuşması gerektiğinde, Jamie'yi sınıftan alıp buraya getir. Ispanaklar filizlenmiş mi? Git, bak. Ne zaman bu basit görevlerden birini yapmak zorunda kalsam, korkudan ter basıyordu.

Görünmemeye odaklanıyor, büyük odalardan ve karanlık koridorlardan, koşmadan, ama mümkün olduğunca hızlı yürüyerek geçerken önüme bakıyor ve sık sık duvarlarla burun buruna geliyordum. Kimi zaman, eskiden olduğu gibi, beni görünce susuyorlar ama çoğunlukla varlığımın farkına varmıyorlardı. Sadece tek bir kez, Jamie'yi almak için Sharon'ın sınıfına girdiğimde, ölümle burun buruna geldiğimi hissettim. Sharon bana öyle bir baktı ki, bu bakışın arkasından düşmanca bir hareketin geleceği kesin gibiydi. Ona ne istediğimi fısıldayarak, boğulur gibi söyledim. O da başını sallayarak Jamie'nin dışarı çıkmasına izin verdi. Ama yalnız kaldığımızda, Jamie titreyen elimi tutup Sharon'ın dersini bölen herkese böyle baktığını söyledi.

En kötüsü de Doktor'u aramaya gidişimdi. Çünkü Ian bana yolu göstermek için ısrar etmişti. Sanırım onu reddedebilirdim ama Jeb onun teklifini çok doğal karşılamıştı. Bu da Jeb'in, Ian'm beni öldürmeyeceğine inandığını gösteriyordu. Bu varsayımın doğruluğunu sınamaktan yana değildim. Ancak anlaşılana, bu sınamayı engellemek mümkün değildi. Eğer Jeb, Ian'a güvenmekte hatalıysa, Ian kısa bir süre sonra aradığı fırsatı bulacaktı. Ateşle imtihan edilir gibi, Ian'la birlikte güney yönünde uzayıp giden karanlık dehlize girdim.

Tünelin ilk yarısını canlı olarak geçtim. Doktor'a, Jeb'İN ona ulaştırmamı istediği haberi verdim. Ian'IN yanımda oluşuna şa-şırmamış görünüyordu. Onların anlamlı bir biçimde baktıklarını görür gibi oldum. Ama bu, belki de, benim hayal gücümün yarattığı bir şeydi. YİNE de, o anda, ikisinin bir olup, beni doktorun tekerlekli sedyelerinden birine yatırmalarını beklediğimi inkâr edemem. Bu odalar midemi bulandırmaya devam ediyordu.

Ama Doktor sadece bana teşekkür etmekle yetindi. Sanırım işi vardı çünkü beni hemen geri göndermek istediğini hissetmiştim. Ne yaptığını tam olarak anlayamadım. Önünde açık duran birkaç kitap ve birkaç deste kâğıt vardı. Bu kâğıtlarda bazı çizimlerden başka hiç bir şey yoktu. Dönüşte, merakım korkumu yendi.

"Ian?" İlk defa ismini söylüyordum. Bu kolay olmamıştı.

Ona bu şekilde hitap edişime şaşırı. "Efendim?"

"Beni niçin henüz öldürmedin?"

"Açık konuşuyorsun," diye homurdandı.

"Öldürebilirdin. Bunu biliyorsun. Jeb kızabilirdi ama beni öldürdüğün için seni vuracağını sanmıyorum." Ne diyordum? Sanki onu beni öldürmesi için ikna etmeye çalışıyordum. Dilimi ısırırdım.

Kayıtsız bir tavırla, "Biliyorum," dedi. Bir AN süren bir sessizlik oldu. Sadece, tünelin duvarlarından yankılanan ayak seslerimiz duyuluyordu.

Nihayet Ian, "Bu bana adaletsizlik gibi göründü," dedi. "Çok düşündüm ve seni öldürmenin kimseye yararı olmayacağı sonucuna vardım. Bu, bir generalin savaş suçları için bir eri öldürmesi gibi bir şey olacaktı. Bak, ben Jeb'in çılgın düşüncelerinin hepsine inanmıyorum. İnansam kesinlikle iyi olurdu ama bir şeyin doğru olmasını istemen, onun doğru olmasını

sağlayamaz. Jeb haklı mı, haksız mı bilemem ama senin bize zarar vermek ister gibi bir halin yok. İtiraf etmeliyim ki o çocuğa samimiyetle bağlı olduğun belli. Sizi seyrederken insan bir tuhaf oluyor. Her neyse, bizi tehlikeye atmadığın sürece, seni öldürmek acımasızlık olur. Burada uyumsuz birinin daha bulunmasından ne çıkar ki?"

Bir an uyumsuz kelimesi üzerinde düşündüm. Benim hak-kımda şimdiye kadar söylenmiş olan en doğru söz buydu. Bu güne kadar nereye uyum sağlamıştım ki? „_

Ayrıca, Ian'ın bu kadar yufka yürekli olması ne kadar'şaşırtıcı, ne kadar tuhaftı. Şu ana kadar acımasızlığın, onun gözünde olumsuz bir şey olabileceğinin farkında değildim. Ben bunları düşünürken o sessizce bekledi.

"Beni öldürmek istemiyorsan, niçin bugün benimle geldin?" diye sordum. Cevap vermeden önce durakladı.

"Jeb olayların yatıştığını düşünüyor. Ama ben..." Durup düşündü. "Ben bundan tam olarak emin değilim. Hâlâ birkaç kişi var... Her neyse, Doktor ve ben, elimizden geldiğince seni gözümüzün önünden ayırmamaya çalışıyoruz. Ne olur ne olmaz diye. Seni güney tüneline göndermek, biraz şansını zorlamak gibi göründü bana. Ama bu tam Jeb'e göre bir şey. O şansını sonuna kadar zorlar."

"Sen ve Doktor, beni korumaya mı çalışıyorsunuz?"

"Tuhaf bir dünya, öyle değil mi?"

Ona ancak bir kaç saniye sonra cevap verebildim. "Gördüğüm en tuhaf dünya!"

25

Bir, belki de iki hafta daha geçti. Burada zaman öylesine göreceliydi ki, hesabını tutmanın hiç bir anlamı yoktu. Geçen süre içinde, her şey gittikçe daha da tuhaflaştı. Günlerimi diğer insanlarla birlikte çalışarak geçiriyordum ama Jeb her zaman yanımda olmuyordu. Bazı günler lan, bazı günler Doktor, geri kalan günlerde de Jamie yanımda oluyordu. Tarlalarda çalıştım, ekmek yoğurdum, tezgâhlan sildim. Su taşıdım, soğan çorbası pişirdim, siyah havuzun en uzak köşesinde çamaşır yıkadım ve o asitli sabunla ellerimi yaktım. Herkes görevini yapıyordu. Benim burada bulunmaya hakkım olmadığı için, herkesin iki misli çalışıyordum. Kendime bir yer edinemeyeceğimi biliyordum ama hiç olmazsa, varlığımın mümkün olduğu kadar hafif bir yük olması için uğraşıyordum.

Çevremdeki insanlar hakkında, genelde konuşmalarını dinleyerek, bazı bilgiler edinmiş, hiç değilse isimlerini öğrenmiştim. Koyu renk tenli kadının adı Lily idi ve Philadelphialı'ydı. Kuru bir mizah anlayışı vardı ve herkesle iyi geçiniyordu çünkü hiçbir şeye sinirlenmiyordu. Bristly, siyah saçlı genç adam, yani Wes sık sık ona bakıyor ama genç kadın bunun farkında değilmiş gibi görünüyordu. Wes henüz on dokuz yaşındaydı ve Montana eyaletindeki Eureka'dan kaçmıştı. Şiş gözlü annenin adı Lucina, oğullarının adları ise Isaiah ve Freedom idi. Freedom burada, mağaralarda doğmuştu. Bu üçünü fazla görmüyordum. Anlaşılan, anne, çocuklarını, mümkün olduğu oranda benden uzak tutmaya çalışıyordu. Saçları dökülmüş kırmızı yanaklı adam Trudy'nin kocası Geoffrey idi. Onlar genellikle, Geoffrey'in çocukluktan beri en yakın arkadaşı olan, kendilerinden yaşça büyük bir adamla birlikte oluyorlardı. Bu adamın adı Heath'dı. Ruhların istilası sırasında üçü birlikte kaçmışlardı. Beyaz saçlı, soluk yüzlü adam Walter'di. Walter hastaydı ama Doktor hastalığına bir tanı koyamamıştı. Laboratuvarlar ve testler olmadan buna imkân yoktu. Zaten doktor onun hastalığını teşhis edebilseydi bile, tedavisi için gerekli olan ilaçlar yoktu. Belirtiler arttıkça, doktor onun hastalığının bir çeşit kanser olduğunu düşünmeye başlamıştı. Birinin, bu kadar kolay tedavi edilen bir hastalık yüzünden ölüşünü izlemek bana büyük bir acı veriyordu. Walter çok çabuk yoruluyordu ama daima neşeliydi. Gözleri koyu renk olan, beyaz tenli sarışın - ilk gün tarlada herkese su getiren - kadın Heidi idi. Hiç değilse bütün isimleri biliyordum. Travis, John, Stanley, Reid, Carol, Violetta, Ruth Ann... Burada otuz beş kişi yaşıyordu. Jared de dâhil olmak üzere, altı kişi yiyecek bulmaya gitmişti. Şu anda mağaralarda yirmi dokuz insan ve istenmeyen yabancı bir ruh yaşıyordu. Komşularım hakkında da bilgiler edindim. Girişine iki gerçek kapı dayanmış mağarayı lan ile Kyle paylaşıyorlardı, lan, benim burada kalışımı protesto etmek için, Wes ile birlikte, başka bir koridorda kalmaya başlamış, ama iki gün sonra geri dönmüştü. Yakındaki diğer mağaralarda bir süre boş kalmıştı. Jeb, buralarda kalanların benden korktuklarını söyleyince güldüm. Yirmi dokuz çingiraklı yılan, nasıl olur da tek bir tarla faresinden korkabilirdi?

Paige, bitişikteki odasına dönmüştü. Burada, hayat arkadaşı Andy ile birlikte kalıyordu. Andy, Jared ile birlikte erzak temin etmek için sefere çıkmış olduğundan şu anda yalnızdı. Andy'yi merak ediyor ve özlüyordu. Lily ve Heidi, çiçekli çarşafın olan birinci mağarada birlikte kalıyorlardı. Girişine oluklu, kartondan bir plaka dayanmış ikinci mağarada Heath, çizgili bir yorgan bulunan üçüncü mağarada Trudy ve Geoffrey, benimkinden bir sonraki mağarada ise Reid ile Violetta kalıyorlardı. Bu mağaranın girişine, eski ve lekeli bir doğu halısı asılmıştı. Bu koridordaki dördüncü mağara Doktor ve Sharon'a, beşinci ise Maggie'yc aitti. Ama bu üçünden hiçbiri yerine dönmemişti.

Doktor ve Sharon beraber yaşıyorlardı. Maggie, nadir rastlanan neşeli anlarında, Sharon'ın kusursuz erkeği bulmak için insanlığın sonunun gelmesini beklediğini, her annenin kızının bir doktorla birlikte olmasını istediğini söyleyerek kızına takılıyordu.

Sharon, Melanie'nin anılarında gördüğüm kız değildi. Suratsız Maggie ile yalnız yaşadığı yıllar mı onu annesinin daha renkli bir kopyası haline getirmişti? Doktor'la ilişkisi, onun dünyası için benden daha yeni bir şeydi ama buna rağmen yeni aşkının yumuşatıcı etkileri hiç belli olmuyordu.

İlişkilerinin ne zaman başladığını Jamie'den öğrenil

1

Maggie ile Sharon, benim yanlarında olduğumu hiçbir /im ı unutmaz ve dikkatli konuşurlardı. Onlar hâlâ bana karşı en lü muhalefetti. Beni görmezden gelişleri sadece SALDIRGAN I)(düşmanlıktan kaynaklanıyordu.

Jamie'ye, Sharon ile Maggie'nin buraya nasıl geldikleri ni sordum. Jeb'i kendi başlarına mı bulmuş, buraya J.in <\ <\> Jamie'den önce mi gelmişlerdi? Jamie asıl sormak istediğim anlamış görünüyordu. Melanie'nin onları bulmak için gösti 111> ği son çaba tümüyle boş bir girişim miydi?

Jamie, hayır, dedi. Jared ona Melanie'nin son yazdığı puiU layı gösterip onu kaybettiklerini - bu kelimeyi söyledikten sınıı.ı kendini toplamak için bir süre susmak zorunda kaldı ve beti o anın onları nasıl etkilediğini gördüm - söyledikten som ı Sharon'ı aramaya gitmişlerdi. Maggie, Jared'ı, antika kılıcım < > kerek karşılamış ve ona durumu açıklayana kadar Jared epe) 11 zorlanmış.

Maggie ile Jared'ın, birlikte çalışarak Jeb'in şifrelerim çö meleri kolay olmuş.

Dördü, ben Chicago'dan San Diego'ya nakledilmeden ön< ı Jeb'in mağaralarına ulaşmışlar.

Jamie ile ben, Melanie'den söz ettiğimizde, bu olması g< rektiği kadar güç olmadı. O, her zaman, bu sohbetlerin bir pai çasıydı. Çok az konuşmasına rağmen Jamie'nin acılarını din diyor, benim uyumsuzluğuma çözüm getiriyordu. Artık be nimle çok seyrek konuşuyor, konuştuğu zaman da sesi güçlükk duyuluyordu. Kimi zaman onun sesini duyup duymadığımdan emin olamıyordum. Belki de duyduğumu sandığım şey, benini onun düşünceleriyle ilgili tahminlerimdi. Amajamie konusunda çaba gösteriyordu. Onu ne zaman duysam, konuştuğundan emin olsam, bu Jamie ile ilgiliydi. Ama ikimiz de, konuşmadığı zaman bile, onun varlığını hissediyorduk.

Bir gece, geç bir saatte, Jamie, "Melanie niçin bu kadar suskun?" diye sordu. Her nedense, o gün beni Örumcekler ve Ateşin Tadına bakanlar hakkında soru yağmuruna tutmuyordu. İkimiz de yorgunduk. Havuç toplayarak yorucu ve uzun bir gün geçirmiştik.

"Konuşmak ona güç geliyor," diye cevap verdim. "Konuşmak için senden de benden de çok daha fazla çaba göstermesi gerekiyor. Bu yüzden, söylemeyi çok istediği bir şey olmadıkça susmayı tercih ediyor."

"Vaktini nasıl geçiriyor?"

"Dinleyerek. Sanırım, onun vaktini nasıl geçirdiğini bilmiyorum."

"Şu anda onu duyabiliyor musun?"

"Hayır."

Esnedim. Jamie ise sustu. Uyuduğunu sandım. Ben de uy u kl uy ord u m.

Jamie birden, "Ne dersin, acaba çıkıp gidecek mi? Gerçekten ortadan kaybolacak mı?" diye fısıldadı. Son kelimeyi boğuk bir sesle söylemişti.

Ben yalancı biri değilim. Yalancı biri bile olsam, Jamie'ye yalan söyleyeceğimi sanmıyordum. Ona karşı hissettiklerimin anlamını düşünmemeye çalışıyordum. Dokuz hayatım boyunca hissettiğim en büyük sevginin, ilk gerçek aile bilincinin, ilk annelik içgüdüsünün yabancı bir yaratığa karşı oluşu ne anlama geliyordu? Bu düşünceyi kafamdan uzaklaştırdım.

"Bilmiyorum," dedim. Bu söylediğim doğru olduğu için, hemen arkasından, "Dilerim öyle bir şey olmaz," diye ekledim.

"Beni sevdiğin gibi onu da seviyor musun? Eskiden, onun senden nefret ettiği gibi, sen de ondan nefret ediyordun mu?"

"Ona karşı hissettiklerim sana karşı olan sevgimden farklı. Ve ondan hiç bir zaman, gerçek anlamda nefret etmedim. Ondandır çok korkuyor ve ona kızırıyordum. Çünkü onun yüzünden, herkes gibi olamıyordum. Ama her zaman güce hayranlık duymuşumdur. Melanie de benim tanıdığım en güçlü insan."

Jamie güldü. "Sen, ondan korkuyor muydun?" \

"Sence ablan korkulacak biri olamaz mı? Kanyonda uzaklara gidip de eve geç döndüğün günü hatırla. Nasıl köpürmüş, nasıl öfkeye kapılıp, Jared'ın deyişiyle, 'isteri nöbeti' geçirmişti?" O olayı hatırlayınca, küçük bir kahkaha attı. Ona acı veren soruyu unutturabildiğime sevindim. Çevremdeki bu yeni insanlarla elimden geldiğince iyi geçinmeye çalışıyordum. Ne kadar yorucu ya da pis kokulu olursa olsun, her işi seve seve yapmaya hazır olduğumu sanıyordum ama yanılmıştım.

Ortalığın sakinleşmesinden yaklaşık iki hafta sonra bir gün Jeb bana, "Düşündüm de..." dedi.

Onun bu tür konuşmalarından nefret etmeye başlamıştım.

"Senin burada öğretmenlik yapabileceğin konusundaki sözlerimi hatırlıyor musun?"

Kısaca, "Evet," diye cevap verdim.

"Yapmak ister misin?"

Düşünmeme gerek yoktu. "Hayır."

Onu reddettikten sonra, hiç beklemediğim bir suçluluk duygusu hissettim. Şimdiye kadar, hiç bir görevi reddetmemiştim. Bu bana bencilce bir şey gibi geldi. Bir yandan, bu bana daha önce önerilen görevlerden farklıydı. Ruhlar benden asla, böyle intiharla eş anlamlı, bir şey yapmamı istememişlerdi.

Birer tırtılı andıran kaşlarını çatarak bana baktı. "Niçin?"

"Sence Sharon bunu nasıl karşılar?" diye sordum. Bu sadece bir nedendi. Ama belki en güçlü nedendi.

Başını salladı. Hâlâ kaşları çatıktı ama ne demek istediğimi anlamıştı.

"İyi olurdu," diye homurdandı.

"İyi mi olurdu? Bu beni öldürtmek demek olur."

"Bu, dar görüşlülük, Göçer." Sanki onu ikna etmeye çalı-şıyormuşum gibi benimle tartışıyordu. "Burada olağanüstü bir öğrenme fırsatı söz konusu. Bunu harcamak savurganlık olur."

"Kimsenin benden bir şey öğrenmek istediğini sanmıyorum. Gerçekten. Seninle ya da Jamie ile konuşmaya itirazım yok ama..."

Jeb, "Onların ne istediği önemli değil," diye ısrar etti. "Önemli olan onlar için neyin iyi olduğu. Brokoliye karşı çikolata gibi. Gezegenimizdeki yeni kiraçıların dışında evren hakkında fazla bilgi sahibi olmalılar."

"Bunun onlara ne yaran olur, Jeb? Ruhları yok edebilecek, bu durumu tersine çevirebilecek bir şey bildiğimi mi sanıyorsun? Her şey bitti, Jeb."

Sırtarak, "Biz burada oldukça her şey bitmiş sayılmaz," dedi.

Gülüşünden yine benimle şakalaşmakta olduğunu anlamıştım.

"Türüne ihanet etmeni ya da bize süper güçlü bir silah vermeni beklemiyorum. Sadece, içinde yaşadığımız dünya hakkında daha fazla bilgi edinmemiz gerektiğine inanıyorum."

İhanet kelimesini duyunca ırkılmıştım. ^

"İstesem de sana verebileceğim bir silah yok, Jeb. Bizim, Aşil'in topuğu gibi zayıf bir noktamız yok. Uzayda, sizin yardımınıza gelebilecek düşmanlarımız, sizi sağ bırakıp bizi yok edebilecek bir virüs de yok. Üzgünüm."

Yumruğunu sıkıp şakacıktan koluma vurdu. "Abartma," dedi. "Sana buranın sıkıcı olmaya başladığını söylemiştim. İnsanlar senin anlatacağın hikâyelerle tahmin ettiğinden çok daha fazla ilgilenebilirler."

Jeb'in bu işin peşini bırakmayacağını biliyordum. Jeb yenilgiyi kabul edebilir miydi? Hiç sanmıyorum.

Yemeklerde, genellikle Jeb ve eğer okulda değilse ya da başka bir işi yoksa, Jamie ile birlikte oturuyordum. Ian, yanımızda değil ama daima bize yakın bir yerde oturuyordu. Kendisini benim korumalığımıza atmasını hâlâ tam olarak kabul edemiyordum. Bu inanılmayacak bir şeydi.

Jeb'in, insanlar için iyi olacağını düşünerek yaptığı öğretmenlik teklifinin üzerinden bir kaç gün geçmişti. Akşam yemeğinde, Doktor gelip yanıma oturdu.

Sharon, her zamanki gibi, benden en uzak yerde oturuyordu. Olduğu yerde kaldı. Bugün yalnızdı. Yanında annesi yoktu. Doktor bana doğru yürürken, ona bakmak için dönmedi bile. Parlak saçlarını tepesine toplayıp topuz yapmıştı. Boynunun kaskatı kesildiğini, omuzlarının çökmüş olduğunu görebiliyor^ dum. Gergin ve mutsuzdu. Onun bu halini görünce, Doktor'un bana söyleyeceği her neyse, onu söylemeden, hemen, kalkıp gitmek istedim. Böylece, kimse onunla gizli bir anlaşma içinde olduğumu düşünemeyecekti. 272

Amajamie yanımdaydı ve gözlerimde, çok iyi tanıdığı o dehşet dolu bakışları görünce elimi tuttu. Ürktüğümü hissetmişti.

Doktor, yanımdaki tezgâha otururken, her zamanki sesiyle, "Ne var ne yok?" diye sordu.

Biraz uzakta oturan Ian bize doğru döndü. Böylece, o da grubumuza katılmış oldu.

Omuz silktim.

Jamie, "Bugün çorba yaptık," dedi. "Gözlerim hâlâ yanıyor."

Doktor ellerini havaya kaldırdı. Kıpkırmızıydılar. "Sabun." Jamie güldü. "Kazandın."

Doktor öne doğru eğilerek ona şakacıktan bir selam verdi. Sonra dönüp bana baktı. "Sana bir şey soracağım, Göçer..." Kaşlarımı kaldırdım.

"Şey, merak ediyordum... Gördüğün bütün gezegenler arasında, hangisinde, insanlara en çok benzeyen türden yaratıklar yaşıyor?"

Gözlerimi kırıştırdım. "Niçin sordunuz?"

"Sadece meraktan. Uzun süredir Şifacılarınızı düşünüyorum... Senin de dediğin gibi, hastalıkların belirtilerini yok etmek yerine, iyileştirme bilgisini nereden öğreniyorlar?" Doktor gereğinden daha hızlı konuşuyor, yumuşak sesi, her zamankinden daha yüksek çıkıyordu. Bir kaç kişi, başlarını kaldırıp bize baktılar; Trudy, Geoffrey, Lily, Walter...

Kollarımı kendi bedenime sıkı sıkı doladım. Küçülmeye çalışıyordum. "Bunlar iki ayrı soru," diye mırıldandım.

Doktor gülümsedi ve devam etmem için eliyle işaret etti.

Jamie elimi sıktı.

İçimi çektim. "Buğulu Gezegen'deki Ayılar olabilir." Jamie, "Pençeli Ejderhaların olduğu yer mi?" diye fısıldadı. Başımı salladım.

Doktor, "Ne açıdan benziyorlar?" diye sordu.

Bu sorulan sormaya onu Jeb'in yönlendirdiğini düşünerek gözlerimi devirdim. Ama devam ettim. "Onlar birçok bakımdan memelilere yakındır. Kürklüdürler. Sıcakkanlıdırlar. Kanları sizinkiyle tam olarak aynı değil ama temelde aynı işi yapıyor. Benzer duygulan, toplumsal ilişkiler ve yaratıcı boşalimler konusunda benzer gereksinimleri var."

Doktor, büyülenmiş gibiydi. Ya da rol yapıyordu. One eğildi. "Yaratıcı mı?" diye sordu. "Nasıl olur?"

Jamie'ye baktım. "Sen biliyorsun. Doktora anlatsana."

"Yanlış aktarabilirim."

"Hayır, böyle bir şey yapmazsın."

Başını sallayan Doktor'a baktı.

"Bak, onların inanılmaz elleri var." Jamie hemen heyecanla anlatmaya başlamıştı. "Çift eklemli eller, iki tarafa da kıvrılabilir." Kendi parmaklarını geriye doğru kıvrırmak ister gibi esnetti. "Ellerinin bir tarafı, benim avucum gibi yumuşak. Ama diğer tarafı jilet gibi. Buzu kesiyor, buza şekil veriyorlar. Kristal kalelerden oluşan ve hiç erimeyen kentler yapıyorlar. Bu kentler çok güzel, öyle değil mi, Göçer?" Onaylamam için, dönüp bana baktı.

Başımı salladım. "Onlar farklı renkler görüyorlar. Kentleri onlar için gurur kaynağıdır. Sürekli onları daha da güzelleştirmeye çalışırlar. Adı...şey..İşiltılı Dokumacı gibi bir şey olan bir ayı biliyorum ama bu isim onların dilinde kulağa daha hoş geliyor. Buz sanki onun isteklerini hissediyor ve onun arzuları doğrultusunda şekilleniyordu. Bu yüzden ona bu isim verilmişti. Onunla bir kere karşılaştım ve eserlerini gördüm. Bu, en güzel anılarımdan bindir," diye tamamladım.

lan alçak sesle, "Rüya görürler mi?" diye sordu.

Acı acı gülümsedim. "Rüyaları insanlarınki kadar renkli değildir."

"Şifacılarımız yem bir türün fizyolojisi hakkında nasıl bilgi edinebiliyorlar? Bu gezegene hazırlıklı olarak geldiler. Onları ta en başından beri izledim. Ölümcül hastaların hastaneden iyileşmiş olarak çıktıklarını gördüm." Doktor kaşlarını çatınca alnında V şeklinde bir çizgi oluşmuştu. O da herkes gibi istilacılara karşı nefret duyuyor ama herkesten farklı olarak, onlara gıpta ediyordu.

Cevap vermek istemedim. Herkes bizi dinlemeye başlamıştı. Ama bu, buza şekil veren ayılarınki gibi bir peri masalı değildi. Bu onların yenilgisinin hikayesiydi.

Doktor kaşlarını çatmış bekliyordu.

"Onlar...onlar, örneklerden yararlanırlar," diye mırıldandım.

lan anlamıştı. Gülümsedi. "Bunlar, başka gezegenlerden gelen yabancıların kaçırdıkları insanlar olsa gerek!"

Onu duymazdan geldim. Doktor dudaklarını büzdü. "Mantıklı görünüyor."

Sessizlik, bana bu odaya ilk girdiğim günü hatırlattı.

Doktor, "Türünüz nerede başladı?" diye sordu. "Hatırlıyor musun? Yani, tür olarak nasıl ortaya çıktığınızı biliyor musun?" demek istiyordum.

Başımı sallayarak, "Origin'de," dedim. "Hâlâ orada yaşıyoruz. Ben orada...doğdum."

Jamie, "Bu özel bir durum," diye söze karıştı. "Origin gezegeninden gelen birine her zaman rastlanmaz, öyle değil mi? Ruhların çoğu orada kalmaya çalışır, değil mi, Göçer?" Cevabımı beklemedi. Onun sorularına geceler boyu ayrıntılı ve doğru cevaplar verdiğim için pişman olmaya başlıyordum. "Bu nedenle, birisi oradan ayrılıp başka bir gezegene geçerse...sanki soylu bir aileye katılmış gibi oluyor."

Yanaklarımın kızarmaya başladığını hissediyordum.

Jamie, "Orası, değişik renklerde, kat kat bulutların olduğu serin bir yer," diye devam etti. Sadece bu gezegende, ruhlar, sahip bedenlerin dışında çok uzun süre yaşayabilirler. Origin gezegenindeki sahipler, bir çeşit kanatları, birçok kollar ve gümüş rengi iri gözleri olan çok güzel yaratıklar."

Doktor, öne eğilip yüzünü avuçlarının içine almıştı. "Sahip - parazit ilişkisinin nasıl oluştuğunu hatırlarlar mı? Orada istila nasıl başladı?"

Jamie omuz silkererek bana baktı.

Bu konularda konuşmaya istekli değildim. Ağır ağır, "Hep böyle yaşadık," diye cevap verdim. "Hiç değilse kendimizi bil-

(ligimizden beri, bu böyleydi. Sonra, başka bir tür tarafından keşfedildik. Bu türe, burada, görüntülerinden çok kişilikleri yüzünden, Akbabalar deniyor. Onlar bize karşı... sevecen davranmadılar. Ama biz, başlangıçtan beri sahibimiz olan türle aramızdaki bağları onlarla da kurabileceğimizi anlamıştık. Onları denetlemeye başladıktan sonra teknolojilerinden yararlandık. Önce gezegenlerini aldık, sonra onları Ejderha Gezegeni'ne ve Yaz Dünyası'na kadar izledik. Buralar çok güzel yerlerdi ama Akbabalar, oralarda da sevecen davranmamışlardı. Koloniler kurmaya başladık. Sahiplerimiz bizden çok daha yavaş ürüyorlardı ve yaşam süreleri kısaydı. Biz de evrende başka keşifler yapmak üzere çalışmaya başladık..."

Yüzümde odaklanan gözleri hissettiğim için sözlerim yarıda kaldı. Sadece Sharon bana bakmıyordu.

İlan alçak sesle, "Sanki oradaymışsın gibi konuşuyorsun," dedi. "Bu olaylar ne kadar zaman önce oldu?"

"Dinozorlar burada yaşayıp kaybolduktan sonra, siz daha burada yokken. Ben o zaman orada değildim ama ninelerimin ninelerinin hatırladığını hatırlıyorum."

İlan parlak mavi gözlerini bana dikmişti. "Sen kaç yaşındasın?" diye sordu.

"Dünya yılına göre kaç yaşında olduğumu bilmiyorum."

"Tahminen," diye ısrar etti.

Omuz silktim. "Binlerce yıl yaşamış olabilirim," dedim. "Hibernasyonda geçen yılların sayısını bilmiyorum."

İlan arkasına yaslandı. Çok şaşırılmıştı.

Jamie, "Vay canına, çok ihtiyarlanmışsın!" diye soludu.

Ona bakıp, "Ama gerçek anlamda senden daha gencim," diye mırıldandım. "Bir yaşında bile değilim. Kendimi hep çocuk gibi hissediyorum."

Jamie hafifçe gülümsedi. Ağzının kenarları yukarı kalktı. Benden büyük olmak fikri hoşuna gitmişti.

Doktor, "Sizin yaşlılık süreciniz nasıldır?" diye sordu. "Doğal yaşam süresi nedir?"

"Böyle bir şey yok," dedim. "Sağlıklı bir sahibimiz olduğu sürece, sonsuza dek yaşayabiliriz."

276

Mağaranın içinde hafif bir mırıltı dolaştı. Bu öfkeli bir mırıltı mıydı? Korkudan mı kaynaklanmıştı? Anlayamadım. Akılsızca cevaplar verdiğimi görüyordum. Bu sözlerin onlar için ne demek olduğunu anlamıştım.

"Harika!" Bunu Sharon söylemiş ama yüzünü bana dönmemişti.

Jamie gözlerimdeki kaçıp gitme arzusunu görerek elimi sıktı.

"Artık aç değilim," diye fısıldadım. Oysa ekmeğim yanımda, tezgâhın üstünde duruyordu. Ona neredeyse hiç dokunmamış-tım. Sıçrayarak tezgâhtan indim ve duvarın dibinden yürüyerek dışarı çıktım.

Jamie beni izliyordu. Bahçeli salonda bana yetişti. Ekmeğimi getirmişti. Elime verdi.

"Gerçekten çok ilginçti," dedi. "Kimsenin tedirgin olduğunu sanmıyorum."

"Doktoru Jeb yönlendirdi, değil mi?"

"Güzel hikâyeler anlatıyorsun. Bunu herkes öğrenince, hikâyelerini dinlemek isteyeceklerdir. Jeb'le benim gibi." "Ya ben anlatmak istemezsem?"

Jamie kaşlarını çattı. "Eh, o zaman...bence, o zaman anlat-mamalısın. Ama bana hikâye anlatmanın seni rahatsız ettiğini sanmıyorum."

"O başka. Sen benden hoşlanıyorsun." Sen beni öldürmek istemiyorsun diyebilirdim ama onun kafasını karıştırmak istemedim.

"Tanıyınca, diğer insanlar da seni sevecekler, lan ve Doktor da."

"lan ve Doktor benden hoşlanmıyorlar, Jamie. Sadece çok meraklılar. Hepsi bu." "Olsun."

Odamıza gelmiştik. Paravanı kenara ittim ve içeri girip kendimi şiltenin üzerine attım. Jamie yavaşça yanıma oturup kollarını dizlerine doladı.

"Kızma," diye yalvardı. "Jeb iyi niyetlidir."

Yine homurdandım. "Sonucu kötü olmayacak."

"Her mutfağa girişimde Doktor aynı şeyi yapacak, öyle değil mi?"

Jamie saf saf başını salladı. "Ya da lan veya Jeb." "Ya da sen."

"Hepimizin öğrenmek istediği şeyler var."

İçimi çekerek dönüp midemin üstüne yattım. "Jeb her zaman her istediğini elde eder mi?"

Jamie biraz düşündükten sonra başını salladı. "Çoğunlukla evet."

Ekmeğimden büyük bir lokma ısırđım. Çiğnemeyi bitirdikten sonra, "Sanırım bundan sonra yemeğimi burada yiyeceğim," dedim.

"Yarm sen ıspanak ayıklarken, lan sana bazı sorular soracak. Bunu Jeb yaptırmıyor. Kendisi istiyor." "Eh, işte bu harika."

"Çok alaycısın. Ben de parazitlerin, yani ruhların, olumsuz şakalardan hoşlanmadıklarını, sadece neşeli şeyleri sevdiklerini sanırdım."

"Burada her şeyi çabucak öğrendiler, evlat."

Jamie güldü ve elimi tuttu. "Buradan nefret etmiyorsun, değil mi? Sıkılmıyorsun, değil mi?"

Çikolata rengi, kocaman gözlen sıkıntılıydı.

Elini yanağıma bastırdım. "Burada mutluyum," dedim. O anda gerçek buydu.

26

Jeb'in bana önerdiği öğretmenlik görevini kabul etmemiştim ama bu benim iradem dışında gerçekleşti. Derslerim söyleşi niteliğindeydi. Her akşam, yemekten sonra sorulara cevap veriyordum, lan, Doktor ve Jeb'm beni gün boyunca ancak böyle rahat bırakacaklarını anlamıştım. Onlar beni rahat bırakınca, ben de yaptığım işlere dikkatimi verebiliyordum. Daima mutfakta toplanıyorduk. Konuşurken ekmeğ pişirmeye yardımcı olmak hoşuma gidiyordu. Bunu yaparken, her soruya cevap vermeden biraz durup düşünmek fırsatını da bulmuş oluyordum. Ayrıca, kimseyle göz göze gelmek istemediğim bakabileceğim başka bir yer oluyordu. Bence bu uygundu. Böylece sözlerim kimi zaman onları tedirgin etse dahi, yine de onların iyiliği için çalıştığımı göstermiş oluyordum.

Jamie'nin haklı olduğunu kabul etmek istemiyordum. İnsanların benden hoşlanmadıkları açıkça belliydi. Zaten hoşlanmaları mümkün değildi. Ben, onlardan biri değildim. Jamie beni seviyordu ama bu akılcı bir açıklaması olmayan, beden kimyası ile ilgili bir şeydi. Jeb de benden hoşlanıyordu ama o deliydi. Diğerleri bu iki mazerete de sahip değildi.

Evet, benden hoşlanmıyorlardı ama konuşmaya başladığımda durum değişmişti. Bunu, ilk kez, yemekte doktorun sorularına cevap verdiğim akşamın ertesi sabahında fark etmiştim. Siyah banyo odasında, Trudy, Lily ve Jamie ile birlikte çamaşır yıkıyordum. Sol taraftaki Trudy, "Sabunu verir misin, Göçer?" dedi.

Adımı bir kadın sesinden duyunca elektrik çarpmış gibi oldum. Neye uğradığımı şaşırılmıştım..Sabunu ona uzattım. Sonra sabunun kokusundan kurtulmak istediğim için elimi suya soktum.

"Teşekkür ederim," dedi.

"Önemli değil," diye mırıldandım. Son heceyi çatlak bir sesle söylemiştim.

Akşam yemeğinden önce, Jamie'yi ararken Lily'nın yanından geçtim.

Başını sallayarak, "Selam, Göçer," dedi.

"Selam, Lily," dedim. Boğazım kurumuştu.

Kısa bir süre geçtikten sonra, akşamları, Doktorla Ian'dan başkaları da soru sormaya başlamışlardı. En fazla sesi çıkan, bitkin durumdaki Walter'dı. Yüzü kül rengiydi ama Şarkı Söyleyen Dünya'nın yarasalarına karşı bitip tükenmek bilmeyen bir ilgi duyuyordu. Genellikle suskun bir adam olan ve Trudy ile Geoffrey'nin onun adına konuşmasını tercih eden Heath ise akşamları bülbül kesiliyordu. O da Ateş Dünyası'na hayrandı. Bu benim anlatmayı hiç sevmediğim bir hikâyeydi ama o beni sorularıyla öyle bir hazırladı ki, bildiğim en küçük ayrıntılara kadar her şeyi öğrendi. Lily ise makinelerle ilgileniyordu. Uzay gemilerinin bizi gezegenden gezegene nasıl taşıdıklarını öğrenmek istiyordu; pilotları kimlerdi, hangi yakıtı kullanıyorlardı? Lily'ye kiryotankları da anlattım. Bunları hepsi görmüştü ama pek azı ne işe yaradıklarını biliyordu. Genelde Lily'ye yakın bir yerde oturan utangaç Wes, diğer gezegenler hakkında soru sormuyordu. O, bu gezegenle ilgileniyordu. Burada işler nasıl yürüyordu? Para kullanılmıyor, yapılan işler karşılığında bir ücret ödenmiyordu. Nasıl oluyor da ruhlar toplumu paramparça olmuyordu? Ona, ruhlar toplumunun işleyişinin, mağaralarda-kı hayattan çok farklı olmadığını anlattım. Biz de para almadan çalışmıyor muyduk? Emeğimizin ürünleri insanlar arasında eşit olarak pay edilmiyor muydu?

Başını sallayarak, "Evet," diye sözümü kesti. "Ama buradaki durum farklı. Jeb'in, tembellere karşı kullanabileceği bir silahı var."

Herkes Jeb'e bakınca o da göz kırptı ve hep birlikte güldüler.

Jeb, iki akşamda bir geliyor ama konuşmalara katılmıyor, düşünceli bir yüz ifadesiyle arka tarafta oturuyor, arada sırada sırtıtmakla yetiniyordu. Hikâyeye dinlemenin eğlendirici olduğu konusunda haklıydı. Bu açıkça belli oluyordu. Tuhaf ama hepimizin bacakları olduğu için, bu durum bana Deniz Yosunlan'ın hatırlatıyordu. Orada eğlendiriciler için, Tescllici ya da Şifaa veya Ava gibi özel bir isim kullanılırdı. Ben Hikayeci idim. Bu nedenle, burada, Dünya'da, öğretmenliğe geçişim, hiç değilse mesleki açıdan, büyük bir değişiklik olmamıştı. Hava karardıktan sonra, fırında pişmekte olan ekmeğin kokusu mağarayı doldurduğunda da aynı şeyi yapıyordum. Llerkes buraya kök salmış gibi kırırdamadan oturuyordu. Hikâyelerim onlar için bir yenilikti ve onlara gündelik olayların - onları ter içinde bırakan, bitmek tükenmek bilmeyen hep aynı işlerin, hep aynı olan otuz beş yüzün, üzüntüyle hatırladıkları başka yüzlerin, uzun süredir birlikte yaşadıkları o korku ve umutsuzluğun - dışında, üzerinde düşünebilecekleri konular sağlıyordu. Bu nedenle de, benim sohbet ortamında süre giden derslerim sırasında mutfak daima dolu oluyordu. Sadece Maggie ve Sharon, sanki kendi aralarında anlaşmış gibi, hiç gelmiyorlardı. Öğretmenliğimin dördüncü haftasında, mağaradaki hayat tekrar değişti.

Mutfak her zamanki gibi kalabalıktı. Hiçbir zaman aramızda olmayan Sharon ile Maggie'nin dışında, Jeb ile doktordan başka herkes oradaydı. Yanımdaki tezgâhın üstünde, bir tepsi koyu renk ekmek duruyordu. Kabarıp ilk boyutlarının iki misline ulaşmıştı. Fırına girmek üzere, içerideki tepsinin çıkmasını bekliyorlardı. Trudy, yanmamaları için, ikide bir fırındaki ekmekleri kontrol ediyordu.

Söz konusu hikâyeyi iyi bildiğinden emin olduğumda, kendim konuşacağıma, genellikle Jamie'yi konuşturuyordum. Onun heyecanını izlemek ve elleriyle havada resimler çizdiğini görmek hoşuma gidiyordu. O gece, Heidi, Yunuslar hakkında sorular soruyordu. Jamie'den, onun sorularına cevap vermesini istedim.

insanlar bizim en son istilamızdan söz ederken daima kederli bir sesle konuşuyorlardı. Yunusları, istilanın ilk yıllarındaki kendi hallerine benzetiyorlardı. Heidi sorularını sorarken, yüzünü çerçeveleyen beyaza çalan sarı saçlarıyla çelişen kara gözleri merhametle kısılmıştı. Onlara acıyordu.

"Onlar balıktan çok dev boyutlu yusufçuklara benziyorlar, öyle değil mi, Göçer?" Jamie hemen hemen her zaman benim onayımı almak ister ama cevabımı asla beklemezdi. "Hepsinin bedenleri serttir. Kaç yaşında olduklarına bağlı olarak, üç, dört ya da beş çift kanatları vardır, öyle değil mi? Bu yüzden suyun içinde uçar gibi hareketler yaparlar. Orada su, buradakinden daha hafif, yoğunluğu daha azdır. Hangi cinsiyetten olduklarına bağlı olarak, beş, yedi ya da dokuz bacakları vardır, öyle değil mi, Göçer? Üç ayrı cinsiyetleri vardır. Çok uzun elleri ve sert, güçlü parmakları vardır. Bu parmaklarla her şeyi yapabilirler. Suyun altında, orada yetişen sert bitkilerden kentler inşa ederler. Bu sert bitkiler ağaca benzer ama tam olarak ağaç oldukları söylenemez. Bizim kadar ileri değil, öyle değil mi, Göçer? Çünkü hiç bir zaman bir uzay gemisi ya da iletişim için, telefona benzer bir şey yapmadılar, insanlar daha ileriydiler."

Trudy ekmeği tepsisini fırından çıkardı. Ben de diğer tepsinin içindeki kabarmış hamurları, dumanı tüten deliğe sürmek için eğildim. Onu düzgün bir şekilde yerleştirmek için biraz dürtüklemek ve sarsmak gerekiyordu.

Ateşin önünde ter dökerken, mutfağın dışında bir yerden gelen sesleri duydum. Sesler koridor boyunca yankılanarak bize ulaşıyordu. Mağaraların içinden geliyor olmalıydı. Burada mesafeleri hesaplamak ya da tahmin etmek çok güçtü.

Arkamda duran Jamie "Heeey!" diye bağırdı. Döndüğümde, onun koşarak dışarı çıktığını gördüm.

Doğrulup peşine takıldım. İçgüdüsel olarak yapmıştım bunu.

lan, "Dur," dedi. "Birazdan gelir. Sen bize Yunusları anlatmaya devam et."

lan, fırının yanındaki tezgâhın üstünde oturuyordu. Burası, benim asla oturmak istemeyeceğim çok sıcak bir yerdi. Bana çok yakın olduğu için, uzanıp bileğimi tuttu. Kolumu çekip bu beklenmedik temastan kurtuldum ve olduğum yerde kaldım.

"Dışarıda neler oluyor?" diye sordum. Sesler gelmeye devam ediyor, bu arada sanki Jamie'nin heyecanla konuştuğunu da duyuyordum.

lan omuz silkti. "Kim bilir, belki Jeb..." Düşünmeye bile zahmet etmediğini göstermek için tekrar omuz silkti. Umursamaz görünüyordu ama gözlerinde anlam veremediğim gergim bir ifade vardı.

Neler olup bittiğini hemen öğrenemeyeceğimden emin olduğum için ben de omuz silktim ve Yunuslar'ın, inanılmaz derecede karmaşık olan aile ilişkilerini anlatmaya başladım. Bir yandan da, Trudy'nin sıcak ekmekleri plastik kaplara koymasına yardım ediyordum.

"İlk gelişim aşamasında kurtçukların başında beklerler. Üç ebeveyn de, kendi altı büyükanne ve büyükbabalarıyla birlikte, ailenin yaşadığı konuta, yavrular hareket edecek duruma geldiklerinde içinde yaşayacakları bir kanat eklemek için çalışırlar." Bunları anlatırken, dinleyicilerime bakacağıma, genellikle yaptığım gibi, elimdeki ekmeklere bakıyordum. O sırada, arka taraftan gelen olumsuz bir ses duydum. Söylediklerimin kimi rahatsız ettiğini anlamak için bakışlarımla kalabalığı tararken yeni bir cümleye başlamıştım. "Geri kalan altı büyükanne ve büyükbaba da..."

Hiç kimse benim söylediklerimden rahatsız olmamıştı. Herkes başını çevirmiş, benim baktığım yere bakıyordu. Karanlık girişe bakıyordum.

İlk gördüğüm şey, Jamie'nin ince silüeti ve onun birinin koluna sarılmış olduğuydu. Bu insan, tepeden tırnağa o kadar kirli ve toz içindeydi ki, mağaranın duvarıyla aynı renkte olduğu söylenebilirdi. Jeb olamazdı çünkü ondan çok daha uzun boyluydu. Zaten Jeb, Jamie'nin arkasında duruyor, çocuğun omzunun üstünden başı görünüyordu. Uzaktan da olsa, Jeb'in gözlerinin kısıldığı, burnunun buruştuğu görünüyordu. Sanki endişeliydi. Bu Jeb'de nadir görülen bir şeydi. Jamie'nin yüzü ise sevinçten parlıyordu.

lan, yanı başımda, "Haydi bakalım," diye mırıldandı. Alevlerin çıtırtısı arasında sesini güçlükle duymuştum.

Jamie'nin hâlâ koluna sarılmaya devam ettiği kirli adam öne doğru bir adım attı. Ellerinden birini yavaşça yukarı kaldırdı ve sonra bu el, sanki kendiliğinden bir yumruk oluverdi.

Kirli adam, Jared'in sesiyle, "Bu da ne demek oluyor, Jeb?" diye sordu.

Sanki birisi boğazımı sıkıyordu. Boğulacak gibiydim. Yutkunmaya çalıştım ama boğazım tıkanmıştı. Yutkunamadım. Kalbim göğsümden dışarı fırlayacak gibi atıyordu.

Melanie, sevinçli bir scsh-Jared! diye haykırdı. Bu sessiz bir mutluluk çığılığıydı. Kafamın içinde birden canlanıvermişti. Jrt-red eve dönmüş!

Jamie, her nasılsa, Jared'ın öfkelenmediğini anlayamamıştı. Patavatsızca, "Göçer bize evreni anlatıyor," diye açıkladı. Belki de Jared'ın öfkesini anlayamayacak, dikkatini buna veremeyecek kadar heyecanlıydı.

Jared alçak sesle, "Göçer mi?" diye tekrarladı. Sesi bir hırıltıyı andırıyordu.

Arkasında duran diğer adamlar da onun kadar kirliydiler.

Sahanlıkta, Jared'ın arkasında sarı bir kafa görününce, Paige, "Andy!" diye haykırarak ayağa fırladı ve çevresinde oturanların arasından sendeleyerek sıyrıldı. Genç kadın neredeyse Wes'in üzerine düşmek üzereyken, üstü başı pislik içinde olan, kirli bir adam Jared'ın arkasından dolaşarak onu tuttu. Paige, "Ah, Andy," diye hıçkırıyor, ses tonu bana Melanie'yi hatırlatıyordu.

Paige'in sevinç gösterisi bir an için havayı değiştirmişti. Sessiz kalabalıktan mırıltılar yükseldi. İnsanların çoğu ayağa kalktılar. Yolculuktan dönmüş olan arkadaşlarına hoş geldin demek istiyorlardı. Onlar dudaklarında zoraki gülümsemelerle, yan gözle bana bakarlarırken ben yüz ifadelerinin anlamını çözmeye çalışıyordum. Uzun süren ve çok yavaş geçen bir andan sonra - zaman sanki çevremde donuyor, beni buzlar arasına hapsediyordu - beni şaşırtan bu yüz ifadesinin suçluluk olduğunu anladım.

"Sorun çıkmayacak, Göçer," dedi.

Ona baktım. Aynı suçlu ifadeyi onun yüzünde de arıyordum. Ama bulamadım. Sadece, yeni gelenlere bakarken, parlak mavi gözlerinin çevresinde, kendini savunmaya yönelik bir gerginlik belirlediğini gördüm.

Tanımadığım bir ses, "Burada neler oluyor, arkadaşlar?" diye gürledi.

Kyle, toza bulanmış olmasına rağmen iriyarı bedeni sayesinde kolayca tanınıyordu. Jared'ın arkasından dolaşarak bana doğru ilerlemeye başladı.

"Onun size anlattığı yalanları dinliyorsunuz, öyle mi? Hepiniz birden çıldırdınız mı? Yoksa bu yaratık buraya Avcıları mı getirdi? Artık tişpiniz birer parazit misiniz?"

Birçok kişinin başı utançla önüne düştü. Sadece birkaç kişi omuzlarını dik tutuyordu: Lily, Trudy, Heath, Wes...ve en olmayacak kişi, çelimsiz Walter.

Walter zayıf bir sesle, "Yavaş ol, Kyle," dedi.

Kyle onu duymazdan geldi. Kararlı adımlarla bana doğru yürüyordu. Kardeşiyle aynı renk olan kobalt mavisi gözleri öfkeyle parlıyordu. Ben ise Jared'dan gözlerimi ayıramadığım, onun yüz ifadesini anlamaya çalıştığım için, Kyle ile fazla ilgilenemi-yordum.

Melanie'nin sevgisi, bir barajdan taşan göl gibi benden dışarı taşıyordu. Öyle ki, bana gittikçe yaklaşan gözü dönmüş bir barbarla bile ilgilenecek halde değildim.

Bir ara Ian'ı gördüm. Ayağa kalkıp benim önüme geçti. Jared'ı görebilmek için başımı uzattım.

"Sen yokken çok şey değişti, kardeşim."

Kyle durdu. Yüz hatları gevşedi. Duyduklarına inanamıyor-du. "Avcılar mı geldi, Ian?"

"O bizim için tehlikeli biri değil."

Kyle dişlerini gıcırdattı ve gözümün ucuyla onun cebinde bir şey aradığını gördüm. Cebinden bir silah çıkaracağını düşünerek korkuyla çömel-dim. Boğuk bir sesle, "Onun önüne çıkma, Ian," diye fısıldadım.

Ian cevap vermedi. Ian için bu kadar büyük bir korkuya kapılmış olmak beni şaşırtmıştı. Kyle'in ona zarar vermesinden ödüm kopuyordu. Jared ve Jamie'ye karşı duyduğum, iliklerime kadar işlemiş koruma ihtiyacı ya da doğal koruma içgüdüğü değildi. Sadece, Ian'ın beni korumaya çalışırken başına bir şey gelmesini istemiyordum.

Kyle'in eli havaya kalktı ve içinden dışarı doğru bir ışık huzmesi süzüldü. Işığı Ian'ın yüzüne tuttu. Bir an Ian'ın yüzü aydınlandı, Ian ışıktan kaçmadı.

/

Kyle, "Neler oluyor?" diye sordu. "Sen parazit değilsin. Nasıl oldu da seni kandırdı?"

"Sakin ol. Sana her şeyi anlatacağız." "Hayır."

Bu itiraz Kyle'dan değil, onun arkasından gelmişti. Jared'ın olayı sessizce seyredenlerin arasından geçerek bize doğru geldiğini gördüm. Jamie hâlâ onun elini sıkı sıkı tutuyordu. Yüzünde şaşkın bir ifade vardı. Jared'ın yüzü ise kır içinde ve tanınmayacak haldeydi ama ben, onun yüzündeki ifadenin anlamını kavrayabiliyordum. Onun başına bir şey gelmeden dönmüş oluşunu çılgınca bir sevinçle karşılayan Melanie bile bu yüzdeki nefreti görmezden gelemezdi.

Jeb yanlış insanları etkilemeye çalışmıştı. Trudy ile Lily'nin benimle konuşmaları, Ian'ın kardeşi ile benim arama girmesi, Sharon ile Maggie'nin bana karşı düşmanca bir hareket yapma-yışları önemli değildi. Asıl ikna edilmesi gereken kişi, şimdi kararını vermiş bulunuyordu.

Jared dişlerinin arasından, "Kimsenin sakinleşmesine gerek olduğunu sanmıyorum," dedi. Jeb'in onun arkasından gelip gelmediğini görmek için etrafına bakınmadan, "Jeb," dedi. "Silahı bana ver."

Onun bu sözlerinin arkasından öyle gergin bir sessizlik oldu ki, basıncı kulaklarımda hissettim.

Jared'ın yüzünü gördüğüm anda her şeyin bittiğini anlamıştım. Ama yapmam gereken bir şey vardı. Bunu Melanie de onaylıyordu. Ian'ın arkasından çekilmek için, önce yana, sonra da arkaya doğru bir adım attım. Gözlerimi yumdum.
Jeb, "Silah taşımıyorum," diye cevap verdi.

Jared, Jeb'in doğru söyleyip söylemediğini anlamak için dönerken, gözlerimi kısarak ona baktım.

Nefesi burnundan bir ısıklık gibi çıktı. "Olsun," dedi. Bana doğru bir adım daha attı. "Ama böyle daha yavaş olacak. O silah* bulsan daha insancıl bir uygulama olurdu."
Ian ayaklarımı sıkı sıkı yere basarak, "Lütfen Jared, konuşalım," dedi. Ama alacağı cevabı biliyordu.

Jared, "Bana kalırsa, bu konuda çok fazla konuşuldu," diye kükredi. "Jeb bu işi bana bıraktı ve ben de kararımı verdim."

Jeb gürlütle öksürerek boğazını temizledi. Jared başını çevirip tekrar ona baktı.

"Ne var?" diye sordu. "Kuralı sen koydun, Jeb."

"İşte bu doğru."

Jared bana döndü. "Ian, yolumdan çekil."

Jeb, "Dur bakalım," diye devam etti. "Bir dakika dur. Hatırlarsan, kural, beden kime aitse, kararı onun vereceği şekildeydi."

Jared'ın alnında bir damar atıyordu. "Ve?"

"Bana öyle geliyor ki, burada bu beden üzerinde senin kadar, hatta belki senden fazla hak iddia edebilecek biri daha var."

Jared dalgın dalgın önüne bakarak, onun ne demek istediğini anlamaya çalışıyordu. Kısa bir süre sonra anladı ve kaşlarını çattı. Hâlâ koluna asılmakta olan çocuğa baktı.

Jamie'nin yüzündeki sevinç tamamen kaybolmuştu. Dehşet dolu bir ifadeyle Jared'a bakıyordu.

Boğulur gibi, "Bunu yapamazsın, Jared," dedi. "Yapmazsın. Göçer iyi biri. O benim arkadaşım! Ya Mel? Melanie ne olacak? Mel'i öldüremezsin! Lütfen! Sen..." Sözü yarıda kaldı. Çok üzgündü.

Çocuğun kederli yüzünü görmemek için gözlerimi yumdum. Yanına gitmemek için kendimi zor tutuyordum. Kaslarımı kilitledim. Kendi kendime, onun yanına gitmekle ona kötülük etmiş olacağımı tekrarlayıp duruyordum.

Jeb, "İşte," dedi. "Jamie'nin seninle aynı fikirde olmadığını görüyorsun." Böyle bir ana uygun olmayan, sakın bir ses tonuyla konuşuyordu. "Bence, onun da senin kadar söz hakkı var."

Jared o kadar uzun süre cevap vermedi ki, gözlerimi tekrar açmak zorunda kaldım.

Jared, Jamie'nin dehşet içindeki kederli yüzüne bakıyordu.

"Buna nasıl izin veribildin, Jeb?" diye fısıldadı.

Jeb, "Konuşmamız gerekiyor," diye cevap verdi. "Önce hır nefes alsan ıyı olacak. Belki banyo yaptıktan sonra kendini konuşmaya daha hazır hissedersin."

Jared, ihtiyar adama, ateş saçan, tehditkâr bakışlarla bakıyordu. Gözlerinde ihanete uğrayan insanlara özgü bir şaşkınlık ve acı vardı. Bu bakışları sadece birkaç insanda görmüştüm. Sezar'ın Brutus'e, İsa'nın Yehuda'ya bakışlarına benzettim.

Bu dayanılmaz gerilim, bir dakika daha sürdü. Sonra Jared, Jamie'nin parmaklarını kolundan silkeledi. Dönüp odadan çıkarken, "Kyle," diye kükürdü.
Kyle kardeşine veda eder gibi bakıp Jared'ı izledi.

Yoldan gelmiş olan, diğer toz ve kir içindeki adamlar da sessizce onların peşine takıldılar. Paige, Andy'nin koltuğunun altına sığınmıştı.

Diğer insanlar, beni aralarına aldıkları için suçluluk duyarak, başlan önlerinde onların arkasından dışarı çıktılar. İçeride, benim yanımda, Jamie, Jeb ve Ian'dan başka sadece Trudy, Geoffrey, Heath, Lily, We s ve Walter kalmıştı.

Diğerlerinin ayak sesleri duyulmaz olup ortalık sessizleşene kadar kimse konuşmadı.

Sonra Ian, "Vay canına!" dedi. "Az daha öldürecekti kızı! İyi düşündün, Jeb."

Jeb, "Çaresizlik anında gelen bir ilham!" dedi. "Ama henüz düzlüğe çıkmadık."

"Bilmediğimi mi sanıyorsun? Silahı ortalıkta bırakmadın, değil mi?"

"Hayır. Bunun olacağını biliyordum."

"Hiç değilse bu olumlu bir şey."

Jamie, dışarı çıkanların bıraktığı boşluğun ortasında tek başına kalmış, tır tır titriyordu. Arkadaş saydığım insanlar arasında olduğum için, onun yanına gitmeye çekinmedim. Kollarını belime doladı. Ben de titreyen ellerimle onun sırtını okşadım.

Ona yalan söyledim. "Sorun yok," diye fısıldadım. "Sorun yok." Bir aptal bile yalan söylediğimi anlardı ve Jamie aptal değildi.

Jamie boğuk bir sesle, "Sana zarar veremeyecek," dedi. Gözlerinin yaşardığını gördüm. Ağlamamak için çaba gösteriyordu. "Buna izm vermeyeceğim."
"Şşşt!" diye mırıldandım.

Dehşet içindeydim. Bunun yüzümden de belli olduğundan emindim. Jared haklıydı. Jeb buna nasıl izin verebilmişti? Jamie'nin beni henüz görmediği o ilk gün, ya da Jared'ın beni herkesten uzak tuttuğu o ilk hafta, Jamie ile ben arkadaş olmadan öldürürseydiler... Ya da ben, Melanie konusunda ağzımı sıkı tutabilseydim... Artık bütün bunlar için çok geçti. Çocuğa sıkı sıkı sarıldım.

Melanie de benim gibi şaşırıp kalmıştı. Zavallı bebeğim.

Ona, çocuğa her şeyi anlatmanın iyi bir fikir olmadığını sana söylemişim, diye hatırlattım.

Biz öldükten sonra bu onu nasıl etkileyecek?

Çok kötü olacak. Bir travma geçirecek, yaralanacak ve yıkılacak

Melanie sözümü kesti. Yeter. Biliyorum, biliyorum. Ama ne yapabiliriz?

Sanırım, ölmemeliyiz.

Melanie ile hayatta kalma olasılığımız üzerinde düşündük ve umutsuzluğa kapıldık.

Ian, Jamie'nin sırtını okşadı. Bu hareketi ikimiz de hissettik.

"Üzülme, evlat," dedi. "Yalnız değilsin."

"Sadece şaşırdılar, o kadar." Trudy'nin kalın sesi arkamdan geliyordu. "Açıklamak fırsatını bulduğumuz zaman merhamet göstereceklerdir."

Birisi, "Merhamet göstermek mi? Kyle mı?" diye tısladı. Sözleri güçlükle anlaşılıyordu.

Jeb, "Böyle olacağını biliyorduk," diye mırıldandı "Geçıştirmeye bakalım. Bütün fırtınalar geçer."

Lily sakın bir sesle, "Belki de o sakladığın silahı bulmalısın," dedi. "Bu, uzun bir gece olabilir. Göçer, Heidi ve benimle kalabilir..."

Ian itiraz etti. "Sanırım başka bir yerde kalması daha doğru olur. Belki güneydeki tünellerde kalabilir, ne dersiniz? Ben onu kollarım. Jeb, sen de bana yardım eder misin?"

Walter fısıltıyla, "Onu benim yanımda aramazlar," diye önerdi.

I.

Wes, "Ben de seninle gelirim, Ian," dedi. "Onlar altı kişi."

Nihayet, boğuk bir sesle, "Hayır," diyebilirdim. "Hayır, bu doğru olmaz. Birbirinizle boğuşmamalısınız. Siz buraya aitsiniz. Aynı topluluğun insanlarısınız. Benim yüzümden kavga etmemelisiniz."

Bana engel olmak istediğinde bileklerini tutarak Jamie'nin kollarını belimden çözdüm.

Yüzüme çevrilmiş bütün bakışları yok sayarak, "Bir dakika yalnız kalmaya ihtiyacım var," dedim. "Yalnız kalmam gerekiyor." Jeb'i bulmak için başımı çevirdim. "Siz de bu konuyu ben yokken konuşmalısınız. Stratejinizi tayin edeceğimiz tartışmayı düşmanın önünde yapmanız adil olmaz."

Jeb, "Böyle yapma," dedi.

"Bana düşünmem için biraz zaman tanı, Jeb." Jamie'nin ellerini bırakarak ondan uzaklaştım. Omzuma bir el dokundu. İrkildim.

Bu Ian'ın eliydi. "Kendi başına dolaşman iyi bir fikir değil."

Ona doğru eğildim ve Jamie'nin duymaması için alçak bir sesle, "Kaçınılmaz olanı geciktirmenin ne anlamı var?" dedim. "Böylesi onun için daha mı kolay yoksa daha mı zor olacak?"

Bu sorunun cevabını bildiğimi sanıyordum. Ian'ın elinin altından sıyrılıp çıkışa doğru koşmaya başladım.

Jamie arkamdan, "Göçer!" diye seslendi.

Birisi onu hemen susturdu. Arkamda ayak sesleri yoktu. Gitmeme izin vermelerinin daha doğru olduğunu anlamış olmalıydılar.

Koridor karanlık ve boştu. Şansım iyi giderse, karanlıkta kimseye görünmeden, bahçeli büyük mağaranın çevresini dolaşabilirdim.

Burada kaldığım sürece, sadece dışarı nasıl çıkılabileceğini öğrenememiştim. Bütün tünellerden birçok kez geçmiş ve zaman içinde bütün giriş çıkışları, şu ya da bu nedenle incelemiştik. Şimdi, büyük mağaranın en koyu gölgeli köşelerinde emekleyerek dolaşırken bunu düşünüyordum. Çıkış nerede olabilirdi? Peki ya bu bilmeceyi çözssem burayı bırakıp gidebilir miydim? 290

Burayı terk etmeye degecek bir şey düşünemiyordum. Bu kesinlikle dışarıdaki çöl ya da Avcı, Şifacı, Tesellici veya üzerimde çok sığ bir etki bırakmış olan daha önceki hayatım olamazdı. Benim için gerçekten önemli olan her şey buradaydı; Jamie ve beni öldürmek istediği halde Jared. İkisini de bırakıp gitmeyi düşünemezdim.

Sonra, Jeb ve Ian. Burada arkadaşlarım vardı. Doktor, Trudy, Lily, Wes, Walter, Heath. Benim bir ruh olduğumu görmezden gelen ve bana baktıklarında, hiç de öldürmek zorunda olmadıkları bir şey gören tuhaf insanlar. Belki bana yaklaşmaları sadece meraklandı ama yine de hayatta kalan son insanlardan oluşan ailelerine karşı benden yana olmuşlardı. Ellerimi kayaların üstünde gezdirirken şaşkınlık içinde başımı salladım.

Karşı taraftan, mağaranın içinde bulunan diğerlerinin sesleri geliyordu. Duraklamadım. Burada beni göremezlerdi ve tam bu sırada, aradığım çatlağı bulmuştum.

Gidebileceğim tek bir yer vardı. Kaçış yolunu tahmin edebilmiş olsaydım bile, yine de buradan geçerek yoluma devam edecektim. Emekleyerek akla gelebilecek en zifiri karanlığın içine daldım ve telaşla yoluma devam ettim.

27 .

Hücreme giden yolu el yordamıyla buldum.

Bu koridordan geçmeyeli haftalar olmuştu. Jared'in yiyecek bulmaya çıktığı gün, Jeb beni serbest bırakmıştı. Şimdi Jared dönmüştü ve ben, o burada oldukça hücremde yaşamak zorunda olduğumu düşünüyordum.

Artık karşıma donuk bir ışık çıkmıyordu. Mağaraların son ayağında olduğumdan aşağı yukarı emindim. Bazı dönemeler ve sapaklar sanki hâlâ tanıdık geliyordu. Sol elimle duvarı mümkün olduğu kadar alçaktan takip ediyor, emekleyerek ilerlerken koridorun ağzını bulmaya çalışıyordum. Dar ve biçimsiz hücreme girmeye henüz karar vermemiştim ama onu bulmak, orada olduğunu bilmek, hiç olmazsa, bana ait olduğum yerin neresi olduğunu hatırlatacaktı.

Ancak, olayların seyri tekrar hücreme yerleşmeme fırsat vermedi.

Parmaklarımla hücremin girişinin keskin kenarına dokunduğum anda ayağım bir engele takıldı ve dizlerimin üstüne düştüm. Dengemi sağlayabilmek için ellerimi ileri doğru uzatınca, buraya ait olmayan bir şeyle karşılaştım. Anlaşılan bir şeyleri kırıp dökmüştüm.

Sesleri duyunca ürkererek irkildim. Beklenmedik bir nesneyle karşılaşmak beni korkutmuştu.

Yanlış bir yere sapmış olabilirdim. Belki de hücremin yakınında bile değildim. Belki birinin kaldığı bir mağaradaydım. Nasıl olup da yolumu kaybettiğimi anlayamamıştım. Mağaraların içinde yaptığım son gezintiyi hatırlamaya çalıştım. Bu arada karanlıkta hiç kıpırdamadan duruyor ve çıkardığım gürültüye karşılık başka sesler duymayı bekliyordum.

Hiçbir şey olmadı. Ne bir tepki, ne de bir ses geldi. Sadece, her zamanki gibi, karanlık, boğucu bir hava ve rutubet vardı. Ortalık o kadar sessizdi ki, kesinlikle yalnız olduğumu düşündüm.

Mümkün olduğunca sessiz olmaya' çaba göstererek nerede olduğumu anlamaya çalışıyordum.

Ellerim bir şeye saplanmıştı. Bana kalırsa, bu kartondan bir kutuydu. Ellerimi saplandıkları yerden kurtardım. Kutunun üstünde çıtır çıtır sesler çıkaran, ince bir plastik tabaka vardı.

Ellerim onun içine girmişti. Kutunun içini ellerimle yoklayınca daha fazla çıtırdayan bir başka plastik tabakayla karşılaştım. Plastik tabakanın içine dikdörtgen biçiminde balonlar döşenmişti ve tuttuğum zaman büyük bir gürültü çıkarıyorlardı. Dikkat çekmekten korkarak elimi çektim.

Hücremin girişini bulduğumu sanmıştım. Bunu hatırladım. Sol tarafı yoklayınca, orada üst üste yığılmış karton kutular olduğunu anladım. Kutuların en üstüne ulaşmak istedim ama bunu yapabilmem için ayağa kalkmam gerekiyordu. Ayağa kalktım ve kutuların üstünden uzanarak duvara dokundum. Sonra deliği buldum. Tam da tahmin ettiğim yerdeydi. Gerçekten aynı yer

olduğundan emin olmak için içen girmek istedim. O deliği bir saniye içinde tanırdım. Ama girişten ileri gidemedim. Orası da kutularla doluydu.

Neye uğradığımı şaşırıştıım. Ellerimle çevreyi yoklayarak sahanlığa geriledim. Koridorda daha ileri gidemeyeceğimi anlamıştım. Orası gizemli kutularla doluydu.

Yerde emekleyerek ilerlemeye başladım. Durumu kavramaya çalışıyordum. O sırada kutulardan başka bir şeye rastladım. Bu çuvala benzer sert bir kumaştan yapılmış bir torbaydı. İçinde ağır bir şey vardı. Dürtüklediğim zaman hareket ediyor ve hisirdiyordu. Kocaman torbayı iki elimle tuttum. Bu hisirtti beni plastik tabakaların çıkardığı çıtırtılar kadar korkutmamıştı. Bu sesi duyanlar, benim burada olduğumu tahmin edemezlerdi. Birden her şeyi anlayıverdim. Buna koku neden oldu. Çuvalın içindeki kuma benzer malzemeyi ellerimle yoklarken tanıdık bir koku duydum. Bu koku beni San Diego'daki boş mutfağıma, evyenin sol tarafındaki alçak dolaba götürdü. Oradaki piriç torbasını, ölçü kabını ve torbanın arkasındaki konserve kutularını gayet belirgin olarak görebiliyordum.

Bunun bir çuval piriç olduğunu anlayınca, doğru yerde olduğuma karar verdim. Jeb burayı ambar olarak kullandıklarını söylememiş miydi? Jared da, yiyecek bulmak için uzun bir yolculuğa çıkmış ve bu yolculuktan henüz dönmüştü, öyle değil mi? İşte, Jared ve arkadaşlarının çalıp getirdiği her şey buraya depolanmıştı. Kullanılana kadar da burada duracaktı.

Birden aklımdan birçok düşünce geçti.

Önce, çevremın yiyeceklerle çevrili olduğunun bilincine vardım. Sadece kuru ekmek ve yavan soğan çorbasıyla değil, gerçek yiyeceklerle Buralarda bir yerde, yerfistiği ezmesi, içinde çikolata parçacıkları olan kurabiyeler ve patates cipsi bile olabilirdi.

Bu yiyecekleri bulup tekrar tatmayı, uygarlıktan ayrıldığımdan beri ilk kez gerçekten doymayı hayal ettikten sonra suçluluk duydum. Jared, haftalar boyu saklanarak hırsızlık yapıp hayatını tehlikeye atmıştı. Bunu beni doyurmak için yapmadığı kesindi. Bu yiyecekler başkalarına aitti.

Bir yandan da, henüz buraya taşınmamış olan başka kutular olduğundan endişe ediyordum. Onları Jared ile Kyle mı getireceklerdi? Eğer beni burada bulacak olurlarsa, başıma gelecekleri tahmin etmek için hayal gücüne gerek yoktu.

Ama ben zaten buraya bunun için gelmemiş miydim?.Tek başıma kalıp düşünmek istediğim şey bu değil miydi?

Duvarın dibine sinmiştim. Piriç çuvalı yastık görevi görüyordu. Aslında bu zifiri karanlıkta bunun hiç de gereği olmamasına rağmen gözlerimi yumdum ve düşünmeye başladım. Peki, şimdi ne olacak?

Onun uyanık ve durumun farkında olduğunu hissetmek hoşuma gitti. Çelişki ve itiraz onu canlandırıyor. İşler yolunda gittiği zamanlarda ise kendi kabına çekiliyordu.

Melanie, öncelikler, diye karar verdi. Bizim için en önemli olan şey ne? Hayatta kalmak mı? Yoksa Jamie mi?

Cevabı biliyordu. Yüksek sesle içimi çekerek, Jamie, dedim. Nefesimin sesi, karanlık koridorlardan fısıltı halinde geri geldi.

Anlaştık. Jeb ve Ian'ın bizi korumasına izin verirsek, belki bir süre daim yaşayabiliriz. Bunun Jamie'ye yararı olacak mı?

Belki. Mücadeleden vazgeçip teslim olursak, Jamie daha mı çok üzülecek? Kaçınılmaz olan nasıl olsa gerçekleşecek.

Melanie bundan hoşlanmadı. Onun çeşitli çözümler üretmeye, alternatifler bulmaya çalıştığını hissediyordum.

Kaçmayı denesek mi? diye önerdim.

Melanie, olası değil, diye cevap verdi. Üstelik dışarıda ne yapabiliriz? Onlara ne söyleyebiliriz?

Birlikte düşündük. Aylarca ortadan kayboluşumu nasıl açıklayacaktım? Yalan söyleyebilir, bir hikâye uydurabilir ya da hatırlamadığımı söyleyebilirdim. Ama Avcı'nın şüpheli yüzünü, patlak gözlerindeki kuşku dolu bakışları hatırlayınca onu aldatmayı başaramayacağımı anladım. 294

Melanie, benim denetimi ele geçirdiğimi düşüncektir, dedi, 0*Zd man da seni çıkarıp yerine onu koyacaklar.

Sanki bedenimin pozisyonunu değiştirirsem, bu fikirden uzaklaşacakmışım gibi büzüldüm ve ürperdim. Sonra, bu düşüncenin sonucunu görmek istedim. O zaman, onlara buradan söz edecek ve sonra da Avcılar gelecek.

Dehşete kapıldık.

Doğru, dedim. Bu nedenle, kaçmak söz konusu değil.

Doğru, diye fısıldadı. Duygularının yoğunluğu yüzünden tutarlı düşünemiyordu.

O zaman, kararımız ne? Çabuk mu, yavaş mı? Hangisi ona daha az acı verecek?

Pratik çözümlere odaklandığım sürece, hiç olmazsa kendi payıma, daha gerçekçi olabileceğimi düşünüyordum. Melanie de beni taklit etmeye çalışıyordu.

Emin değilim. Bir taraftan, üçümüz ne kadar uzun süre bir arada olursak, ayrılmamız onun için o kadar güç olacak. Öbür yandan da, mücadele etmez, teslim olursak, Jamie bundan da hoşlanmayacak. Kendini...ihanete uğramış hissedecek.

Onun söz ettiği bu iki alternatifi de düşündüm. Mantıklı olmaya çalışıyordum.

Yani...çabuk davranmalı, ama ölmek için elimizden geleni yapmalıyız, öyle mi?

Melanie, büyük bir ciddiyetle, savaşmalısın, diye onayladı.

Savaşmak, öyle mi? Harika! Gözümün önüne getirmeye çalıştım; şiddete şiddetle karşılık vererek mücadele edecektik. Birine vurmak için elimi kaldırmaktan söz edebilirim ama bunu hayalimde bile canlandıramazdım.

Melanie, yapabilirsin, diye beni teşvik ediyordu. Sana yardım ederim.

Teşekkürler, ama hayır, yardımını istemem, teşekkürler. Bunun nııh laka başka bir yolu olmalı.

Seni anlamıyorum, Göçer. Kendi cinsine sırtını döndün; kardeşim için ölmeye hazırsın; bizi öldürmek isteyen, sevdiğim adama âşık oldun Üstelik burada hiç de geçerli olmayan geleneklerinden vazgeçmiyorsun

Ben neysem oyum, Mel. Bunu değiştiremetn. Bundan başka her şey değişebilir ama bunu değiştiremem. Sen kendi kiudiğine dört elle sarılıyorsun. İzin ver de, ben de aynı şeyi yapayım.

Ama eğer...

Benimle tartışmaya devam edecekti ama bir ses duyduk ve konuşmamız yarıda kesildi. Kayaların üstünde ayakkabıların çıkardığı ses koridorun öbür ucundan bize doğru yankılanıyordu.

Donakal mı ştı m. Sadece kalbim atıyordu. Onun_da atışları düzensizleşmişti. Ayak seslerini dinliyordum. Bu seslerin hayal gücümün eseri olduğuna inanabilmeyi çok isterdim ama birkaç saniye sonra, seslerin iyice yaklaştığını fark ettim.

Melanie soğukkanlıydı ama ben paniğe kapılmıştım.

Bana, ayağa kalk, diye emretti.

Niçin?

Savaşmayacaksın, anladım, ama kaçabilirsin. Bir şey yapmalısın, Jamie'nin hatırı için.

Tekrar nefes almaya başladım. Ses çıkarmamaya çalışıyordum. İleri yuvarlanıp ayağa kalktım. Kaslarıma adrenalın dolunca gerildiler ve sertleştiler. Beni yakalamaya çalışacak olanlardan çok daha hızlı koşacağım kesindi. Ama nereye koşacaktım?

Birisi alçak sesle, "Göçer," diye fısıldadı. "Göçer? Burada mısın? Benim."

Kırık dökük bir sesle konuşuyordu. Onu tanımıştım.

"Jamie," dedim heyecanla. "Burada ne işin var? Sana yalnız kalmaya ihtiyacım olduğunu söylemiştim."

Sesinden, burada olduğumu anlayınca ferahladığı belli oluyordu. Artık fısıldamıyordu. "Herkes seni arıyor. Yani, anlarsın ya, herkes dediğim, Trudy, Lily ve Wes. Ve seni aradığımızı kimseye belli etmemeye çalışıyoruz. Kimse senin ortadan kaybolduğunu bilmemeli. Jeb yine silah taşımaya başladı, Ian Doktor'un yanında, Doktor'un işi bitince, Jared ve Kyle'la konuşacak. Doktor'un sözünü herkes dinler. Bu yüzden, saklanmana gerek yok.

Herkesin çok işi var. Sen de yorgun olmalısın."

Jamie bunları anlatırken bana doğru uzandı. Parmakları önce koluma değdi, sonra elimi buldu.

296

"Aslında saklanmıyorum, Jamie. Yalnız kalıp düşünmek istediğimi sana söylemiştim."

"Jeb'in yanında da düşünebilirdin, öyle değil mi?"

"Nereye gitmemi istiyorsun? Jared'ın odasına mı döneyim? Benim yerim burası."

"Artık değil." Yine inadı tutmuştu. Sesinden belliydi.

Onun ilgisini başka yere çekmek için, "Herkes niçin bu kadar meşgul?" diye sordum. "Doktor ne yapıyor?"

Girişimim başarısızlıkla sonuçlandı. Jamie cevap vermedi.

Bir an süren bir sessizlikten sonra yanağına dokundum. "Bak, senin Jeb'in yanında olman gerek. Diğerlerine de söyle, beni aramasınlar. Bir süre burada kalacağım."

"Burada uyuyamazsın."

"Daha önce uyudum." Elim yanağının üzerindeydi. Başını salladığını hissettim.

"Hiç değilse gidip şilte ve yastık getireyim." "Bir tane yeter."

"Böyle alçakça davrandığı sürece Jared'la kalmayacağım." İçimden inledim. "O zaman Jeb'le kalıp horlamasına razı olursun. Senin yerin onların yanı, benim yanı değil." "Nerede istersem orada kalırım."

Kyle'in beni burada bulması olasılığı ağır bir tehditti. Ama Jamie'ye bundan söz etmek, benimle kalıp beni korumak konusundaki kararlılığını pekiştirmekten başka bir işe yaramayacaktı.

"Tamam, ama Jeb'den izin alman gerekir."

"Daha sonra. Bu gece onunla görüşeceğimi sanmıyorum."

"Jeb ne yapıyor?"

Jamie cevap vermedi. O anda, onun daha önceki soruma da özellikle cevap vermediğini anladım. Bana söylemek istemediği bir şey vardı. Belki ötekiler de beni arıyorlardı. Belki Jared'ın dönüşü, onların da benim hakkımda başlangıçta ne düşündüklerini hatırlamalarına sebep olmuştu. Mutfaktaki durum bunu gösteriyordu. Başlarını önlerine eğmiş, suçlu bir yüz ifadesiyle bana bakmışlardı.

"Neler oluyor, Jamie?" diye ısrar ettim. "Sana söylememem gerekiyor," diye mırıldandı.

"Söylemeyeceğim." Kollarını belime sıkı sıkı dolamış, başını omzuma dayamıştı. Boğuk bir sesle, "Her şey düzelecek," dedi.

Sırtını okşadım ve elimi saçlarının arasına soktum. Onun sessiz kalma arzusuna saygı göstererek, "Tamam," dedim. Benim de kendime göre sızlarımda vardı, öyle değil mi? "Üzülme, Jamie. Her şey düzelecek," dedim. Bunları söylerken, keşke doğru olsa, diye düşünüyordum.

"Neler olacağını bilemiyorum," diye fısıldadı.

Onun benden sakladığı şeyin ne olabileceğini düşünerek karanlığa bakıyordum. Birden, uzakta, koridorun sonunda, gözüme hafif bir pırıltı ilişti; karanlık mağaranın içinde donuk ama kuşkulu bir pırıltı.

"Şişşt!" dedim sessizce. "Birisi geliyor. Çabuk, kutuların arkasına saklan."

Jamie başını kaldırıp her an daha belirginleşerek bize yaklaşan sarı ışığa baktı. Işığa eşlik etmesi gereken ayak seslerini duymak için kulak kabarttım ama çıt çıkmıyordu.

"Saklanmayacağım," dedi. "Arkama geç, Göçer."

"Hayır!"

Jared, "Jamie," diye seslendi. "Orada olduğunu biliyorum!"

Bacaklarım hissizleşmişti. Gerçekten de bunun Jared olması mı gerekiyordu? Eğer beni Kyle öldürseydi, bu Jamie için çok daha kolay olurdu.

Jamie, "Git buradan!" diye bağırdı.

Sarı ışık yükseldi ve uzaktaki bir duvarın üstünde bir daire oluşturdu.

Jared köşede göründü. Elindeki fenerle yerleri tarıyordu. Yıkanıp temizlenmiş, soluk bir kırmızı gömlek giymişti. Gömleği tanıyıştım. Haftalar boyu kaldığım odada asılıydı ve bu nedenle tanıdık bir görüntü oluşturuyordu. Yüzünde buraya ilk geldi-v ğim günkü ifade vardı - bu da tanıdıkta.

El fenerinin ışığı yüzüme vurdu. Hiçbir şey göremiyordum. Adeta kör olmuşum. Işığın, gözlerimin içindeki gümüşten pırlıl pırlıl yansıdığını anladım çünkü Jamie hafifçe sızdı ve bana daha sıkı sarıldı.

Jared, "Çekil onun yanından," diye kükredi.

Jamie var gücüyle, "Kes sesini!" diye haykırdı. "Sen onu tanıımıyorsun! Onunla uğraşma!" Ben ellerini belimden çözmeye çalışırken, o bana daha da sıkı sarılıyordu.

Jared, boğa gibi üstümüze saldırdı. Bir eliyle Jamie'nın gömleğine yapışarak onu benden ayırdı. Bir yandan bağıırırken, bir yandan da çocuğu sarsıyordu.

"Aptallık ediyorsun! Seni nasıl kullandığını görmüyor musun?"

içgüdüsel bir hareketle ikisinin arasına giriverdim. Jared şaşırarak Jamie'yi bıraktı. Onun tanıdık kokusunu hissettim, ellerim göğsüne değdi.

"Jamie'yi rahat bırak," dedim. İlk kez, keşke Melanie'nin istediği gibi olabilsem, diye düşündüm; ellerim sert, sesim güçlü olsa.

Tek eliyle iki bileğimi birden kavradı ve beni kendinden uzaklaştırarak duvara itti. Hazırlıksız yakalanmışım. Duvara çarpıp aynı hızla yere kapaklandım ve yine karton kutuların üstüne düştüm. Yme aynı çitirtılar çıktı. Ellerim yine aynı plastik tabakaya saplanmıştı.

Kutuların üstüne kapanmış, orada yüzükoyun yatarken beynim zonkluyordu. Bir an gözlerimin önünden garip bir ışığın geçtiğini gördüm.

Jamie, Jared'a, "Korkak," diye bağırdı. "O hayatı pahasına da olsa sana zarar vermez! Niçin onu rahat bırakmıyorsun?"

Kutular kımıldadı ve Jamie'nin ellerini kolumda hissettim. "Göçer, iyi misin, Göçer?"

Basımdaki zonklamayı yok sayarak, "İyiyim," diye fısıldadım. Jared el fenerini düşürmüş olmalıydı. Işıқта, Jamie'nin üzerime eğilmiş yüzünü görüyordum. "Artık gitmelisin, Jamie," diye fısıldadım. "Haydi."

Jamie inatla başını iki yana salladı.

Jared, "Ondan uzak dur," diye bağıyordu.

Onun Jamie'yi omuzlarından yakalayıp ayağa kaldırdığını gördüm. Jamie ayağa kalkınca, kutular çığ gibi üzerime geldi. Başımı kollarımla koruyarak yere yuvarlandım. Ağır bir kutu, kürek kemiklerimin arasına düşünce acıyla feryat ettim.

Jamie, "Ona zarar verme!" diye bağırdı.

Pat diye sert bir ses duyuldu ve birisi inledi.

Dirseklerime dayanarak ağır karton kutunun altında doğrulmaya çalıştım. Başım dönüyordu. f

Jared'ın eli burnunun üstündeydi ve dudaklarında koyu renk lekeler vardı. Gözleri şaşkınlıktan fal taşı gibi açılmıştı. Jamie yumruklarını sıkmış, onun önünde duruyordu. Yüzünde büyük bir öfkenin izleri vardı.

Jared ona hayret içinde bakarken Jamie'nin yüz ifadesi yumuşadı. Kederliydi. Kendini ihanete uğramış hissediyor ve bu da yüzünden belli oluyordu. Yüzünde tıpkı Jared'ın mutfağa girdiği an yüzünde beliren ifade vardı.

Jamie, "Tahmin ettiğim gibi bir adam değilmişsin," diye fısıldadı. Jared'a, o sanki çok uzaklardaymış, sanki aralarında bir duvar varmış ve Jamie duvarın öteki tarafında yapayalnızmış gibi bakıyordu.

Jamie'nin gözleri sulanmıştı. Başını çevirdi. Jared'ın önünde zayıflık göstermek istemiyordu. Çevik hareketlerle yürüyerek uzaklaştı.

Melanie kederliydi. Denedik, diye düşündü. Jamie'nin içi sızlıyor ama Jared'a bakmamı bekliyordu. Ona istediğini verdim.

Jared bana bakmıyordu. O Jamie'nin içinde kaybolduğu karanlığa bakıyordu. Eli hâlâ burnunun üstündeydi.

Birden, "Lanet olsun!" diye haykırdı. "Jamie, buraya gel."

Cevap veren olmadı.

Jared bana kaçamak bir bakış attı. Öfkesi geçmiş görünüyordu ama yine de bana baktığını hissedince duvarın dibine büzür* düm. O ise, yerden el fenerini aldı. Önündeki kutuyu tekmeledikten sonra Jamie'nin peşinden koştu.

"Özür dilerim, tamam mı? Ağlama, evlat!" Karanlığın içinde, Jamie'ye ardı ardına özürler sıralıyordu. Beni karanlıkta yerde yatar halde bırakıp gitmişti.

Uzun bir süre sadece nefes aldım ve içime çektiğim havanın bilincine vardım. İçeri, dışarı. İçeri, dışarı. Bunu başardığımdan emin olduktan sonra ayağa kalkmayı denedim. Ayaklarımı nasıl oynatacağımı hatırlamam birkaç dakikamı aldı. Ne yazık ki hâlâ titriyorlardı. Beni taşıyamayacaklarını hissediyordum. Tekrar duvara dayanıp aşağı kaydım ve pirinç dolu yastığı bulup üstüne çöktüm. Oturmuş, içinde bulunduğum durumu değerlendiriyordum.

Jared'ın burnundan başka kırılan bir şey yoktu. Yavaşça başımı salladım. Jamie ile Jared'ın kavga etmemeleri gerekirdi. Onların düzenini bozmuş, mutsuz olmalarına neden olmuşum. İçimi çekerek tekrar kendi durumumu değerlendirmeye başladım. Sırtımın ortasında bir yer acıyordu. Yüzümün yanını ise duvara çarpmıştım. Berelenmiş ve ıslak gibiydi. Dokunduğum zaman yanıyor ve parmaklanma sıcak bir sıvı bulaşıyordu. Bu en kötüsüydü. Diğer bereler ve çizikler önemli değildi.

Bunu anlayınca, beklenmedik bir şekilde rahatladım.

Yaşıyordum. Jared'ın eline, beni öldürmek için bir fırsat geçmiş ve o bunu kullanmamış, Jamie ile arasını düzeltmek için onun peşinden gitmişti. Onların ilişkisine zarar vermiş olabilirdim ama anlaşılın bu onarılmayacak bir şey değildi. Çok uzun ve yorucu bir gün geçirmiştim. Jared'la yol arkadaşları gelmeden önce bunun uzun ve yorucu bir gün olduğunu düşünüyordum ama o anlar şimdi bana yüzyıllarca önceymiş gibi geliyordu. Gözlerimi yumdum ve pirinç çuvalının üstünde uykuya daldım.

cKanan\$jAta,' ctKJalmak/

Zifiri karanlıkta uyanmak insanın kafasını karıştırıyordu. Geçtiğimiz aylar boyunca, güneşin bana sabah olduğunu haber vermesine alışmıştım. Önce hâlâ gece olduğunu sandım. Ama sonra, yüzümün yandığını, sırtımın ağrıdığını hissedince, nerede olduğumu hatırladım.

Yanımda birisinin düzenli nefesleri duyuluyordu. Bu beni korkutmadı çünkü bu sese alışkıktım. Jamie'nin dün gece geri gelip yanımda uyumuş olmasına şaşırmadım.

Belki uyandığımda nefes alışımın düzeni değişmiş ve bu onu uyandırmış olabilirdi. Belki de bedenlerimiz birbirine göre programlanmıştı. Ben uyandıktan birkaç saniye sonra, o da uyandı ve ürkek bir ses çıkardı.

"Göçer," diye fısıldadı.

"Buradayım."

Rahatlayarak iç geçirdi.

"Burası gerçekten çok karanlık," dedi.

"Evet."

"Ne dersin, kahvaltı zamanı gelmiş midir?" "Bilmiyorum."

"Ben acıktım. Haydi, gidip bakalım." Cevap vermedim.

Jamie, benim sessizliğimi doğru yorumladı. Cevap vermem için bir an bekledikten sonra, büyük bir ciddiyetle, "Burada saklanman gerekmez, Göçer," dedi. "Dün gece Jared'la konuştum. Sana sataşmaktan vazgeçeceğine söz verdi."

Neredeyse gülecektim. Bana sataşmak!

Jamie, "Benimle gelecek misin?" diye ısrar etti. Eli elimi buldu. v

Alçak sesle, "Seninle gelmemi mi istiyorsun? Gerçekten bunu mu istiyorsun?" diye sordum.

"Evet. Her şey eskisi gibi olacak."

Ne dersin Mel? En iyisi bu mu?

Bilmiyorum. İkimin içindeydi. Tarafsız olamayacağını biliyordu; Jared'ı görmek istiyordu.

Biliyorsun, bu çılgınlık olur.

Şu anda sen de onu görmek istiyorsun. Bu da çılgınlık.

"Peki, Jamie," diye cevap verdim. "Ama durum eskisi gibi olmazsa üzülme, tamam mı?

İnsanların davranışları çirkinleşir-se...şey, yani o zaman şaşırma."

"Sorun çıkmayacak. Göreceksin."

Elimi tutmuş karanlıkta bana yol gösteriyordu. Bahçeli büyük mağaraya girerken cesaretimi topladım. Bugün bana kimin nasıl davranacağını hiç bilmiyordum. Ben uyurken, kim bilir neler konuşulmuştu.

Sabah güneşi gökyüzünde pırıl pırıl parlıyordu ama bahçe boştu. Yüzlerce aynadan yansıyan güneş ışığı gözlerimi adeta kör ediyordu.

Jamie, mağaranın boş oluşuyla ilgilenmedi. Gözü benim yü-zümdeydi. Işık yanağıma vurunca, nefesini hızla içine çekti.

"Kendini nasıl hissediyorsun? Canın çok acıyor mu?"

Hafifçe yüzüme dokundum. Yanağımın derisi sertleşmiş, berelenmiş yerler kabuk bağlamıştı. Parmaklarımın dokunduğu yerler zonkluyordu.

"Sorun yok," diye fısıldadım. Boş mağara beni korkutmuştu. Yüksek sesle konuşmak istemiyordum. "Herkes nerede?"

Jamie omuz silkti. Yüzüme bakıyordu. Bakışları gergindi. Sesini alçaltmadan, "Sanırım işleri var," dedi.

Bu sözler bana dün geceyi, Jamie'nin bana söylemek istemediği sırrı hatırlattı. Kaşlarımı çattım.

Bana söylemediği şey ne olabilir? Ne dersin?

Benim bildiklerimi sen de biliyorsun, Göçer.

Sen insansın. Sezgilerin ya da, ne bileyim, buna benzer bir şeyin olmalı, öyle değil mi?

Melanie, sezgi mi? Sezgilerim bana burayı zannettiğimiz kadar iyi bilmediğimizi söylüyor, dedi.

İkimiz de düşüncelere daldık.

Mutfak koridorundan, yemek zamanı duymaya alıştığımız, aşına seslerin gelmesi sevindirici olmamıştı. Jared'ı görmek konusundaki sağlıksız özlemimi saymazsak, kimseyi görmek istemiyordum. Ama تنها tüneller, benden bir şey saklandığı gerçeğiyle birleşince sinirlerimi bozuyordu.

Mutfak, yarı yarıya bile dolu değildi. Sabahın bu saatinde, bu alışılmış bir şey değildi. Ama bunun güçlkle farkına vardım. Köşedeki taş fırından gelen kokular, bütün duygu ve düşüncelerimi bastırmıştı.

Jamie, "Ohhh!" dedi. "Yumurta!" Beni hızla ileri çekiyor, ben de ona ayak uydurmakta zorlanmıyordum. Acıktığımı anlamıştım. Midelerimiz guruldayarak koşuyorduk. İki çocuk annesi olan Lucina, elinde bir plastik kapla ayakta duruyordu. Genellikle herkes kendi kahvaltısını alırdı ama çoğunlukla kahvaltıda kuru ekmekten başka bir şey olmazdı.

Lucina konuşurken sadece Jamie'ye bakıyordu. "Bir saat önce daha lezzetliydim."

Jamie heyecanla, "Eminim şimdi de çok lezzetlidirler," diye cevap verdi. "Herkes kahvaltı etti mi?"

"Çoğunluk kahvaltısını bitirdi. Sanırım, Doktor'la diğerlerine de bir tepsi götürdüler." Lucina sustu. Bu sabah ilk kez bana baktı. Onun yüzündeki ifadenin anlamını anlayamamıştım. Zaten bu ifade hemen kaybolmuş, Lucina yüzümdeki bereleri incelemeye koyulmuştu.

Jamie, "Ne kadar kaldı?" diye sordu. Şimdi heyecanı yapmacık ve zorlama gibi görünüyordu.

Lucina dönüp eğildi ve fırının altındaki sıcak taşların üstündeki metal bir kabı, kepçenin sapıyla çekti. Bize dönmeden, "Ne kadar istiyorsun, Jamie?" diye sordu. "Çok var."

Jamie gülerek, "Benim Kyle olduğumu düşün!" dedi.

Lucina gülümseyerek, "Sana Kyle'a göre bir porsiyon vereceğim," dedi. Ama gülümsemesi kederliydi.

Çorba kâselerinden birini, çırpılarak yağda pişmiş yumurtayla tepeme doldurup Jamie'ye uzattı.

Kadın tekrar bana baktı ve bu bakışın ne anlama geldiğini anladım. 304

Jamie'yi tezgâhtan uzaklaştırmak için dürterek, "Gel, şuraya oturalım, Jamie," dedim.

Şaşkın bakışlarla yüzüme baktı. "Sen istemiyor musun?"

"Hayır, ben..." Tam 'tokum' diyecekken midem beni yalanlamak ister gibi guruldadı.

"Neler oluyor, Göçer?" Jamie, bir bana, bir de kollarını göğsünde kavuşturmuş Lucina'ya baktı.

Çocuğu oradan uzaklaştırmaya çalışarak, "Ben sadece ekmek yiyeceğim," dedim.

"Hayır. Lucina, sorun nedir?" Kadının yüzüne bakıyor, ondan cevap bekliyordu. Lucina kımıldamadı. Jamie'nin gözleri kısılmış, ağzında inatçı çizgiler belirmişti. "Senin mutfak nöbetin bittiyse, ben devralabilirim," dedi.

Lucina omuz silkerek kepçeyi taş tezgâhın üstüne bıraktı. Bana bakmadan uzaklaştı.

Telaşla, "Jamie," diye mırıldandım. "Yumurtadan yemeye hakkım yok. Jared ve diğerleri, hayatlarını, benim kahvaltıda yumurta yiyebilmem için tehlikeye atmadılar. Ekmek yeter."

Jamie, "Aptallık etme, Göçer," dedi. "Sen de hepimiz gibi burada yaşıyorsun. Çamaşır yıkamana ya da ekmek hamurunu yoğurmana kimsenin itiraz ettiği yok. Üstelik bu yumurtalar uzun süre dayanmaz. Sen yemesen de çöpe atılacaklar."

Odadaki bütün gözleri sırtımda hissediyordum.

Duyulmayacak bir sesle, "Bazıları bunu tercih edebilir," dedim. Bunu Jamie'den başka kimsenin duymasına imkân yoktu.

Jamie, "Bunu aklına bile getirme," dedi. Sonra, tezgâhın üstünden atlayıp başka bir kâseye yumurta doldurdu ve bana doğru itti. Kararlı bir sesle, "Bunu bitireceksin," dedi.

Kâseye bakar bakmaz ağzım sulandı. Yumurtaları biraz öteye itip kollarımı kavuşturdum.

Jamie kaşlarını çattı ve kendi kâsesini itti. "Tamam," dedi. "Sen yemezsen, ben de yemem."

Midesi gürültüyle guruldadı. O da kollarını göğsünde kavuşturdu.

İki uzun dakika boyunca birbirimize baktık. Yumurta kokusu yüzünden ikimizin de midesi gurulduyor, Jamie, arada sırada, gözünün ucuyla yumurta dolu kâseye bakıyordu. Onun gözlerindeki özlem yenilmeme neden oldu.

Suratımı asarak, "Tamam," dedim. Onun kâsesini önüne itip, benimkini de kendime doğru çektim. Yemeğe başlamak için benim ilk lokmayı ağızıma götürmemi bekledi. Yumurta tadını dilimin üstünde hissettiğimde neredeyse inleyecektim. Kendimi güç tuttum. Bu soğumuş, lastik gibi yumurtalar, şimdiye kadar yediğim en lezzetli şey değildi ama bana öyle gelmişti.

Jamie de benzer bir tepki verdi. Sonra o kadar hızlı yemeye başladı ki, bir an hiç nefes almadığını düşündüm. Boğulmadı-ğından emin olmak için gözümü ondan ayırmıyordum.

Kendi yumurtasını bitirdikten sonra benimkinden de biraz yemesi için onu ikna edebilmek umuduyla yavaş yiyordum.

Karnım biraz da olsa doyduktan sonra, mutfağa hâkim olan havayı fark edebildim.

Aylardır aynı şeyleri yedikten sonra, kahvaltıda yumurta yemenin herkesi mutlu edeceğini, mutfakta bir bayram havası eseceğini düşünmüştüm ama aksine kasvetli bir ortam vardı. Herkes fısıltıyla konuşuyordu. Bu, dün geceki sahneye bir tepki miydi? Anlamaya çalışarak gözlerimle odayı taradım. Aralarından bazıları bana bakıyorlardı ama ciddi ciddi fısıldayanlar onlar değildi. Kendi aralarında konuşmakta olan bu kişilerin bana aldıkları yoktu. Üstelik hiçbiri, umduğum gibi öfkeli veya gergin görünmüyordu.

Bu insanlar üzgündüler. Odanın her yanından keder fıski-rıyordu.

En son gördüğüm Sharon oldu. Uzak bir köşede, her zamanki gibi tek başına kahvaltı ediyordu. O kadar sakin görünüyordu ki, yanaklarından aşağı süzülen gözyaşlarını ilk bakışta fark edemedim. Yaşlar tabağının içine akıyor, ama o, bunu fark edemeyecek kadar üzgünmüş gibi yemeğe devam ediyordu.

Birden korkmuştum, Jamie'ye, "Doktor'a bir şey mi oldu?'^ diye sordum. Belki de paranoyak gibi davranıyordum. Belki de bütün bunların benimle hiç bir ilgisi yoktu. Odadaki kederli atmosferin, benimle ilgisi olmayan insanî bir felaketten kaynaklandığını düşünmeye başlamıştım. Acaba, bu yüzden mi herkesin işi vardı? Bir kaza mı olmuştu?

Jamie, bana cevap vermeden önce, Sharon'a bakıp iç çekti. "Hayır, Doktor'un bir şeyi yok."

"Ya Maggie Hala? Ona mı bir şey oldu?"

Jamie başını iki yana salladı.

"Walter nerede?" diye fısıldadım. Benden nefret bile etseler, buradakilerden birine bir şey olması endişesi içimi kemiriyor-du.

"Bilmiyorum ama iyi olduğundan eminim." Artık Jamie'nin de diğerleri kadar üzgün olduğunu anlamıştım.

"Ne oldu, Jamie? Niçin üzgünsün?"

Jamie büyük bir dikkatle tabağına bakıyor ve yavaş yavaş yumurtalarını yemeye devam ediyordu. Cevap vermedi.

Sessizce yemeğini bitirdi. Benim çanağım da kalanları ona vermek istedim ama öyle büyük bir şiddetle itiraz etti ki, bir şey diyemedim ve yumurtalarımı itiraz etmeden bitirdim. Çanaklarımızı, kirli tabakların durduğu büyük plastik kovanın içine koyduk. Kova doluydu. Onu tezgâhtan aldım. Neler olup bittiğini bilmiyordum ama bulaşıkların yıkanmasına kimsenin itiraz edeceğini sanmıyordum.

Jamie yanıma geldi. Dikkatle çevreyi kolluyordu. Bu hoşuma gitmemiştii. Gerekli olsa bile, benim korumalığımı yapmasına izin veremezdim. Mutfakta işimizi bitirip büyük bahçenin kenarından aşağı doğru ilerledik.

Ian pislik içindeydi. Tepeden tırnağa toza bulanmıştı. Yüzünde, terden kaynaklanan, yol yol uzanan kahverengi çizgiler oluşmuştu. Çok yorgun olduğu açıkça belliydi. Onun da herkes kadar üzgün olduğunu görmek beni şaşırtmadı. Ama bu tozun neden kaynaklandığını merak etmiştim. Bu mağaralardaki morumsu siyah toz değildi. Ian bu sabah dışarı çıkmış olmalıydı.

Bizi görünce, "Nihayet sizi buldum," diye mırıldandı. Uzun adımlarla, hızlı hızlı yürüyordu. Bizim yanımıza gelince yavaşlamadı ama beni koltuğumun altından kavrayarak ileri yönlendirdi. "Bir süre buralarda oyalanalım," dedi.

Beni, mısırların hemen hemen olgunlaşmış olduğu doğudaki bahçeye giden dar tünelin içine çekti. Çok uzağa gitmedik. Büyük mağaradan bizi kimsenin göremeyeceği şekilde, karanlığın içine sığınmıştık. Jamie'nin elini, hafifçe diğer koluma koyduğunu hissettim.

Yarım dakika sonra, büyük mağaradan boğuk sesler yankılandı. Bu sesler, bu sabah gördüğüm yüzler kadar kederli ve kasvetliydi. Sesler saklandığımız çatlağın önünden geçerken, Ian'm dirseğimi tutan elinin kasıldığını, parmaklarının kemiklerin üstündeki yumuşak noktalara battığını hissettim. Jared ve Kyle'in seslerini tanıdım. Melanie, zaten çok kırılğan olan denetim

mekanizmamı zorluyordu. İkimiz de Jared'ın yüzünü görmek istiyorduk. Ian'ın bizi burada tutması iyi oluyordu.

Jared, "Onun tekrar tekrar denemesine niçin izin verdik, bilmem," diyordu. "Bitti mi bitmiştir."

Kyle onunla aynı fikirde değildi. "Bu kez başardığını sandı. O kadar emindi kı... Eh, işte! Eğer bir gün başarırsa bütün bunlara değer."

Jared, "Eğer," diye terslendi. "Şu konyağı iyi ki bulmuşuz. Bu hızla giderse, Doktor akşam olmadan bir kasa konyağı bitirecek."

Kyle, "Yakında sızar," dedi. Sesi gittikçe uzaklaşıyordu. "Keşke Sharon..." Bundan sonrasını duyamadım.

Ian, sesler tamamen duyulmaz olana kadar bekledi. Sonra kolumu bıraktı.

Jamie, "Jared söz verdi," diye mırıldandı.

Ian, "Ama Kyle söz vermedi," dedi.

Yürüyüp aydınlığa çıktılar. Ben de onları izliyordum. Ne hissettiğimden emin değildim.

Ian, birden elimdeki plastik bulaşık kovasını fark etti. "Şimdi bulaşık yıkamanın sırası değil," dedi. "Onlara yıkanıp temizlenmeleri için fırsat verelim."

Ona nasıl olup da bu kadar kirlendiğini sormak istiyordum. Ama belki, o da Jamie gibi bana cevap vermeyecekti. Dönüp nehirle giden tünele baktım. Tahmin yürütmeye çalışıyordum.

Ian öfkeli bir ses çıkardı.

Korku içinde ona baktım ve neye öfkeli olduğunu anladım, yüzümü görmüştü.

Çeneme dokunmak için elini kaldırdı ama ben geri çekilince, elini aşağı indirdi.

"Bu midemi bulandırıyor," dedi. Gerçekten de midesi bula-nır gibi konuşuyordu. "En kötüsü de şu kı, eğer ben de burada kalmayıp onlarla gıtseydim, ben de aynı şeyi yapabilirdim."

Başımı salladım. "Önemli değil, Ian."

"Ben öyle düşünmüyorum," dedi; sonra Jamie ile konuşmaya başladı.

"Sanırım senin okula gitmen gerek. Mümkün olduğu kadar kısa bir zaman içinde, normal yaşantımıza dönmeliyiz."

Jamie, "Sharon bugün kâbus gibi olacak," diye homurdandı.

Ian sırttı. "Bu günlük katlaniver, evlat," dedi. Senin yerinde olmak istemezdim.

Jamie içini çekerek toprağa bir tekme savurdu. "Göçer'den gözünü ayırma."

"Merak etme."

Jamie yavaş yavaş uzaklaştı. Başka bir tünele girip gözden kaybolana kadar, birkaç dakikada bir dönüp bize baktı.

Ian, "Ver şunları bana," dedi ve benim uzatmamı beklemeden kovayı elimden aldı.

"Ağır değildi," dedim.

Tekrar sırttı. "Sen onları taşıırken ben elimi kolumu sallayarak yürüyünce, kendimi salak gibi hissediyorum. Bunu hesaba yaz. Senden alacaklı olayım. Haydi, gel, ortalık sakınleşene kadar gidip bir yerde dinlenelim."

Bu sözler beni endişelendirdi. Onu sessizce izlemeye başladım. Benden niçin alacaklı olacaktı?

Mısır tarlasına kadar yürüyüp tarlanın içine girdi. Kimsenin bizi göremeyeceği kadar ilerledikten sonra, boyları belimizi geçen mısırların arasına, yere uzanıverdi.

Yanına oturup bağdaş kurdum. "Burada bizi kimse göremez," dedim. "Ama çalışmamız gerekmiyor mu?"

"Sen çok çalışıyorsun, Göçer. Tekbir gün bile tatil yapmayan tek kişi sensin."

"Oyalanmış oluyorum," diye mırıldandım.

"Bugün kimse çalışmıyor. Sen de çalışmayabilirsin."

Ona merakla baktım. Aynalardan yansıyan ışıkla, mısırların gölgeleri, bir zebranın üstündeki çizgiler gibi Ian'ın üstüne düşüyordu. Ian'ın solgun yüzü, bu çizgilerin ve kirin altında bile kederliydi.

"Görünüşe bakılırsa sen çalışmışsın." <-

Gözlerinde gergin bir ifade belirdi. "Ama şimdi dinleniyorum."

"Jamie bana neler olduğunu söylemiyor," diye mırıldandım.

"Hayır. Ben de söylemeyeceğim." İçini çekti. "Bu zaten bilmek isteyeceğin bir şey değil."

Mideme kramplar saplanırken, koyu mor ve kahverengi tonlarındaki toprağa baktım.

Bilmemekten daha kötü bir şey düşünmüyordum. Ama belki bu benim hayal gücümün kısır-lığıydı.

Ian kısa süren bir sessizlik anından sonra, "Ben senin soruna cevap vermediğime göre, bu haksızlık olacak," dedi. "Ama sana bir soru sorabilir miyim?" Konunun değişmesi hoşuma gidecekti. "Sor," dedim.

Hemen konuşmadı. Kararsızlığının nedenini anlamak için yüzüne baktım. O ise kir içindeki ellerine bakıyordu. Alçak sesle, "Senin yalancının biri olmadığını biliyorum," dedi. "Şu anda bana vereceğin cevaba inanacağımı da biliyorum."

O kirli ellerine bakmaya devam ederken, ben onun sorusunu bekliyordum.

Sonra yüzüme baktı ve, "İlk önce Jeb'in anlattıklarına inanmamıştım. Ama o ve Doktor, bundan çok emin görünüyorlar... Ne dersin, Göçer?" diye sordu. "O hâlâ seninle birlikte mi? Bedenini kullandığın kız..."

Bu artık sadece benim sırrım değildi. Hem Jeb, hem de Jamie gerçeği biliyorlardı. Zaten, en önemli sır da bu değildi. Üstelik

Ian'ın, ona söylediklerimi sağda solda anlatarak, öldürülmeme neden olmayacağını biliyordum. "Evet," dedim. "Melanie hâlâ burada." Ağır ağır başını salladı. "Bu nasıl bir his? Hem senin hem de onun açısından?"

"İkimiz için de kolay değil. Başlangıçta, onun gerektiği gibi ortadan kaybolması için her türlü özveride bulunmaya hazırdım. Ama şimdi...artık ona alıştım." Acı acı gülümsedim. "Bazen onun arkadaşlığı hoşuma gidiyor. Bu durum, Melanie için daha güç. Birçok bakımdan bir tutsak gibi yaşıyor. Benim kafamın içinde hapis. Ama tutsak olarak yaşamayı, yok olmaya tercih ediyor." "Böyle bir tercih hakkı olduğunu bilmiyordum."

"Başlangıçta yoktu. Olup bitenlerin bilincine varınca bir direniş başladı. Bence işin anahtarı burada, ne olacağını bilmekte! Gafil avlanan insanlar, yok olmamak için savaşmadılar."

"Peki, ben yakalansaydım ne olacaktı?"

Yüz ifadesinin anlamını, zeki gözlerindeki ateşi, çözmeye çalıştım.

"Sanırım yakalansan yok olurdu. Ama artık durum değişti. Şimdi yetişkin insanları yakaladıklarında, onları sahip olarak kullanmıyorlar. Çok fazla sorun çıkıyor." Hafifçe gülümsedim. "Örneğin, benim gibi sorunlar. Ruhlar yumuşuyor, ev sahibine sempati duymaya başlayıp yolunu kaybediyor."

Uzun bir süre düşündü. Arada yüzüme, bazen de mısırlara bakıyordu.

Nihayet, "Beni şimdi yakalasalara, ne yaparlar?" diye sordu. "Sanırım, bilgi almak amacıyla, yine bir yerleştirme yaparlar. Belki senin bedenine bir Avcı yerleştirirler." Ürperdi.

"Ama seni sahip bir beden olarak kullanmazlar... İstedikleri bilgiyi alabilseler de almasalar da bedenini çöpe atarlar." Bunu söylemek kolay değildi. Bu düşünce midemi bulandırıyor. Ne tuhaf.. Eskiden midemi insanlarla ilgili şeyler bulandırır. Ama olaylara hiç bir zaman bedeninin açısından bakmamıştım. Hiç bir gezegen beni buna zorunlu kılmamıştı. Gerektiği gibi çalışmayan bir beden, hemen ve hiçbir acı söz konusu olmadan ortadan kaldırılırdı. Çünkü o çalışmayan bir otomobil gibi, işe yaramaz bir şey olarak kabul edilirdi. Onu saklamanın anlamı neydi? Bir bedeni kullanılamaz hale getiren zihinsel koşullar da vardı. Bunlar, tehlikeli zihinsel bağımlılıklar, sağlıksız özlemler, iyileştirilemeyen ve bedeni başkaları için zararlı hale getiren şeylerdi. Silinemeyecek kadar güçlü bir iradeye sahip bir zihin de söz konusu olabilirdi. Bu da, sadece bu gezegene özgü bir anormallikti. ^

Şimdiye kadar, fethedilemeyen bir zihnin bir kusur olarak kabul edilmesinin ne kadar çirkin bir şey olduğunu, hiç bu kadar belirgin bir biçimde görmemişim. Şu anda Ian'ın gözlerine bakarken bunu anlayabiliyordum.

Ian, "Ya seni yakalarlarsa?" diye sordu.

"Kim olduğumu anlarsalarsa... Eğer hâlâ beni arayan varsa..."

Avcımı düşünüp tıpkı Ian gibi ürperdim. "Beni bu bedenden çıkarıp başka bir bedene koyarlar; genç ve izleyebilecekleri bir bedene. Kısa bir zaman içinde gerçek benliğime kavuşmamı beklerler. Başka bir olasılık da, beni, kötü etkilerden uzaklaştırmak için, başka bir gezegene göndermeleri olabilir.

"Tekrar kendin olabilir misin?"

Göz göze geldik. "Ben kendimim. Benliğimi yitirip Melanie olmadım. Bir ayı ya da çiçek olarak da şimdi hissettiğimden farklı duygular içinde olmayacağım. Aynı olacağım."

"Seni çöpe atmazlar mı?"

"Bir ruhu çöpe atmazlar. Kendi cinsimize ölüm cezası uygulanmaz. Ya da şöyle söyleyeyim, hiçbir ceza uygulanmaz. Beni kurtarmak için her şeyi yapacaklardır. Eskiden ölüm cezasına ya da herhangi bir cezaya gerek olmadığını düşünüyordum ama kendi durumum bu varsayımımın doğru olmadığını kanıtlıyor. Beni ortadan kaldırmaları büyük bir olasılıkla doğru bir hareket olurdu. Ben bir hainim, öyle değil mi?" \

Ian dudaklarını büzdü. "Bana kalırsa, yabancı bir toplumda yaşamayı tercih ettiğin de söylenebilir," dedi. "Onları ele vermedin. Sadece topluluğu terk ettin."

Tekrar sustuk. Onun söylediğinin doğru olduğuna inanmak istiyordum. Yabancı bir toplumda yaşamayı tercih etmek üzerine düşünüyor, daha kötü bir şey yapmadığım konusunda kendimi ikna etmeye çalışıyordum.

Ian derin bir nefes aldı ve bunu yaparken öyle bir ses çıkardı ki, yerimden sıçradım. "Doktor ayıklığında söyleyelim de yüzündeki sıyrıklara baksın." Uzanıp elini çenemin altına koydu. Bu kez geri çekilmedim. Yüzümdeki yarayı incelemek için yüzümü yana çevirdi.

"Önemli bir şey değil. Gerçekte olduğundan çok daha kötü görünüyor."

"Umarım öyledir. Çok kötü bir görüntüsü var." İçini çekip gerindi. "Sanırım yeterli bir süre saklandık. Kyle yıkanmış ve yatıp uyumuştur. Bulaşıkları yıkamana yardım etmemi ister misin?"

Ian, bulaşıkları genelde yaptığım gibi, buharda yıkamama izin vermedi. Ortalıkta görünmemi istemediği için, karanlık banyo odasına gidip orada yıkamamda ısrar etti. Karanlık havuzun sonundaki sığ sularda bulaşıkları yıkadım. Ian da yıkanarak gizemli çalışmalarını sırasında üstüne bulaşmış olan kirlerden arındı. Sonra da, sona kalan kirli çanakları yıkamama yardım etti. İşimiz bittiğinde birlikte mutfağa döndük. İnsanlar öğle yemeği için toplanmaya başlamıştı. Menüde, yumuşak beyaz ekmek dilimleri, çedar peyniri, koyu pembe füme sosis gibi alışık olmadığımız şeyler vardı. İnsanların omuzları çöküktü. Keder bulutu hâlâ üzerlerinden kalkmamıştı. Gülümseyen ya da küçük kahkahalar atan yoktu. Ancak bu lezzetli yiyecekleri iştahla yiyorlardı.

Jamie, her zamanki yerimizde beni bekliyordu. Önündeki tabağın içinde dört tane çift katlı sandviç vardı ama yemeye başlamamıştı. Beni beklerken kollarını göğsünde kavuşturmuştu, Ian onun yüz ifadesini merakla inceledi ve bir şey sormadan, kendi yemeğini almaya gitti. Jamie'nin inatçı ifadesi karşısında gözlerimi devirerek sandviçimden bir lokma ısırardım. Jamie de hemen yemeğe başladı, Ian çabucak döndü. Konuşmadan karnımızı doyurmaya başladık. Yiyecekler o kadar lezzetliydi ki, konuşacak bir konu ya da ağızımızın boş kalmasına neden olacak herhangi bir şey düşünmek bile mümkün değildi. Kocaman bir sandviçi yedikten sonra durdum. Ama Jamie ile Ian, mide ağrısından böğürmeye başlayana kadar yediler. Ian yere yıkılacak gibi görünüyor, gözlerini açık tutmakta zorlanıyordu.

Jamie'ye, "Haydi okula, evlat," dedi.

Jamie onun haline bakarak, "Belki de nöbeti devralsam senin için daha iyi olur," dedi.

Telaşla, "Okula dön," dedim. Bugün Jamie ile aramda güvenli bir mesafe olmasını istiyordum.

"Sonra görüşürüz, tamam mı? Hiçbir şey için endişelenme... Hiçbir şey için."

"Elbette." Tek kelimelik bir yalan kendini çok fazla belli etmiyordu. Ya da belki yine alaycılığım üstümdeydi.

Jamie gittikten sonra Ian'a döndüm. "Git, biraz dinlen. Beni düşünme. Güvenli bir yerde saklanırım. Bir mısır tarlasının içinde, ya da buna benzer bir yerde."

"Dün gece nerede uyudun?" diye sordu. Gözleri yarı kapalıydı ama bakışları cin gibiydi. "Niçin sordun?"

"Ben orada uyuyabilirim. Sen de benim yanımda güvende olursun."

Mırıltıyla konuşuyorduk. Buna fısıldanmak da denebilirdi. Zaten kimsenin bizle ilgilendiği yoktu. "Beni her an kollayamazsın." "İddiaya girer misin?"

Omuz silktim. Teslim olmuşum. "Şeye...hücreme döndüm. Buraya geldiğim ilk günlerde kaldığım yere."

Ian kaşlarını çattı. Bundan hoşlanmamıştı. Ama ayağa kalktı ve ambar olarak kullanılan koridora doğru yürümeye başladı. Büyük salon yine kalabalıktı, önlerine bakarak bahçenin çevresinde dolanan insanlarla doluydu. 314

Karanlık tünelde yalnız kaldığımızda, onu tekrar mantıklı olmak konusunda ikna etmeye çalıştım.

"İlan, bunun anlamı ne? Ben ne kadar uzun yaşarsam, ölümüm Jamie'yi o kadar fazla üzecek, öyle değil mi? Sonuçta, şey...onun için daha iyi olmaz mı?"

"Böyle düşünme, Göçer. Biz hayvan değiliz. Senin ölümün kaçınılmaz bir şey değil."

Alçak sesle, "Senin hayvan olduğunu düşünmüyorum," dedim.

"Teşekkürler. Ama ben bunu bir aşağılama sözcüğü olarak kullanmadım. Sen beni hayvan olarak görseydin de sana hak verirdim."

Konuşmamız burada bitti çünkü ikimiz de koridorun bir sonraki dönemecinin arkasından yansıyan soluk mavi ışığı görmüştük.

İlan, "Şşşt!" dedi heyecanla. "Burada bekle."

Elini omzuma koyarak beni hafifçe aşağı itti. Sonra ayak seslerini duyurmamak için hiçbir çaba göstermeden ışığa doğru ilerledi. Köşeyi dönüp kayboldu.

Onun, şaşırılmış gibi yaparak, "Jared, sen misin?" dediğini duydum.

Kalbim göğsüme sığmıyordu.

Jared, "Onun senin yanında olduğunu biliyorum," diye cevap verdi. Koridorda bulunabilecek herkesin duyabileceği kadar yüksek sesle konuşuyordu. "Çık ortaya. Neredeysen, çık ortaya," diye seslendi. Alaycı ve sert bir sesle konuşuyordu.

29

Belki diğer tarafa doğru koşmalıydım. Ama şimdi beni tutan yoktu ve sesi öfkeli ve soğuk da olsa, Jared beni çağırıyordu. İhtiyatlı adımlarla köşeyi dönüp mavi ışığın içine girdiğimde, Melanie de benim kadar sabırsızdı. Durakladım.

İlan birkaç adım önümde dimdik duruyordu. Jared bana saldıracak olursa, onu engellemeye hazırdı. Jared yerde, Jamie ile benim bıraktığımız şiltelerden birinin üstünde oturmuş, İlan kadar yorgun görünüyordu. Ama onun da gözleri pırıl pırıl parlıyordu.

Jared, İlan'a, "Sakin ol," dedi. "Onunla sadece konuşmak istiyorum. Çocuğa söz verdim ve sözümü tutacağım." İlan, "Kyle nerede?" diye sordu.

"Mışıl mışıl uyuyor. Sizin mağara şimdi onun horultusuyla sarsılıyordun "

İlan yerinden kıpırdamadı.

"Yalan söylemiyorum, İlan. Onu öldürmeyeceğim. Jeb haklı. Bu ne kadar karışık bir durum olursa olsun, bu konuda benim kadar Jamie'nin de söz hakkı var. Yazık ki çocuğun beyni tamamıyla yıkanmış durumda. O şeyi öldürmem için bana kısa bir süre içinde izin vereceğini sanmıyorum."

İlan, "Hiç kimsenin beyni yıkanmış değil," diye bağırdı.

Jared, kelimeler üzerinde durmak istemediğini belli etmek ister gibi elini salladı. "Demek istediğim şu ki, bu yaratık benim açımdan tehlikede değil." Bana ilk kez baktı. Ellerimin titrediğini ve duvara nasıl yapışmış olduğumu gördü. "Bir daha sana zarar vermeyeceğim," dedi.

Öne doğru küçük bir adım attım.

İlan hemen, "Eğer istemiyorsan, onunla konuşmak zorunda değilsin, Göçer," dedi. "Bu bir görev ya da yapman gereken bir şey değil. Senin isteğine bağlı."

Jared'in kaşları çatıldı. İlan'ın sözleri aklını karıştırmıştı.

"Hayır," diye fısıldadım. "Onunla konuşacağım." İleri doğru bir adım daha attım. Jared ellerini kaldırıp avuçlarını açtı ve parmaklarını açıp kapayarak biraz daha yaklaşmamı işaret etti.

Çok yavaş yürüyor, her adımdan sonra duraklıyordum. Jared'in biraz ötesinde durdum. İlan de benimle birlikte ona doğru ilerliyor, yanımdan ayrılmıyordu.

Jared ona, "Bir sakıncası yoksa onunla yalnız konuşmak istiyorum," dedi.

İlan yerinden kıpırdamadı. "Sakıncası var."

Kolunu hafifçe ittim. "Hayır, İlan. Sorun yok. Bana bir şey olacak değil. Gidip biraz uyu."

Yüzümü buruşturdum. Ian'ın yüzünden bana inanıp inanmamakta kararsız olduğu, ikilemde kaldığı belli oluyordu. "Bu intihar etmek arzusu değil, öyle değil mi?" diye sordu. "Çocuğu korumak için..."

"Hayır, Jared Jamie'ye bu konuda yalan söylemez."

Güvenli bir sesle adını söylediğim zaman Jared kaşlarını çattı.

"Lütfen, Ian," diye yalvardı. "O şeyle konuşmak istiyorum."

Ian uzun bir an bana baktı sonra Jared'a döndü. Emir verir gibi, "Onun adı şey değil, Göçer. Ona elini sürmeyeceksin. En küçük bir darbe izinin acısını senden kat kat çıkarırım."

Bu tehdit karşısında yüzümü buruşturdum.

Ian çabucak döndü ve karanlığın içinde kayboldu.

Bir an ikimiz de onun kaybolduğu boşluğa bakıp sustuk. O hâlâ Ian'ın arkasından bakarken, ben onun yüzüne baktım. Dönüp gözlerimin içine baktığında ise başımı eğdim.

Jared, "Vay canına! Şaka yapmıyor, öyle değil mi?" dedi.

Bu soruya cevap beklemediğini düşünüp susmaya devam ettim.

Yanıdaki şilteye hafifçe dokunarak, "Otursana," dedi.

Bir an düşündükten sonra, aynı duvarın önüne, ama ondan mümkün olduğunca uzağa, şiltenin diğer ucuna oturdum. Melanie bundan hoşlanmadı. O, Jared'a yakın olmak ve benim aracılığımı onun kokusunu duyup, bedeninin sıcaklığını hissetmek istiyordu.

Ben bunu istemiyordum. Bunun nedeni bana zarar vermesinden korkmam değildi. Şu anda öfkeli görünmüyordu. Sadece yorgun ve üzüntülüydü. Ona daha fazla yaklaşmak istemiyordum. Bana bu kadar yakın olduğunda, yakın mesafeden benden nefret ettiğini hissettiğimde, göğsümün içinde bir şey acıyordu.

Başını yana eğmiş beni seyrediyordu. Onun bakışlarıyla karşılaşınca hemen başka yere baktım.

"Dün gece için, yüzün için, özür dilerim. Bunu yapmamalıyım."

Ellerim iki yumruk halinde kucağımda duruyordu. Onlara baktım.

"Benden korkman gerekmez." Ona bakmadan başımı salladım.

"Benimle konuşacağını söylemiştin. Yanlış mı anladım?"

Omuz silkтім. Aramızda, havada asılı duran onun düşmanca duygularının ağırlığı altında sesim çıkmıyordu.

Kımıldadığını hissettim. Şiltenin üstünde kayarak yanıma geldi. Melanie'nin istediği de buydu. Çok yakındık. Doğru düşünmek, doğru nefes almak mümkün değildi. Ama ondan uzaklaşamıyordum. Melanie, Jared ile yakınlaşmamdan birden rahatsız oldu. Oysa bunu kendisi istiyordu.

Onun duygularının yoğunluğu karşısında irkildim. Ne var? diye sordum.

Senin yanında oturması hoşuma gitmiyor. Bu doğru değil. Senin, onun yakınlığını arzulaman da hoşuma gitmiyor. Uygarlıktan uzaklaştığımızdan beri ilk kez, onun bana karşı düşmanca bir tavır içinde olduğunu hissettim. Düşmanca duyguları dalga dalga yayılıyordu. Çok şaşırmıştım. Bu haksızlıktı.

Jared, ikimizin konuşmasının arasına girdi. "Tek bir sorum var," dedi.

Onunla göz göze geldim ve hemen bakışlarımı kaçırdım; hem onun sert bakışlarından, hem de Melanie'nin öfkesinden kaçırıyordum.

"Bu sorunun ne olduğunu sanırım tahmin edebilirsin. Jeb ile Jamie, bütün gece beni ikna etmeye çalıştılar..."

Karanlık koridordaki, dün geceki yastığım olan, pirinç çuvalına bakarak sorusunu bekliyordum. Jared'ın elini kaldırdığını görüp geri çekildim ve duvarın dibine büzüldüm.

Sabrı tükenmiş gibiydi. "Sana zarar verecek değilim," dedi. Çenemi nasırlı avucuna alarak yüzümü, ona bakmam için, kendisine çevirdi.

Bana dokunduğunda kalbim duracak gibi oldu ve gözlerim birden yaşlarla doldu.

"Göçer." Adımı yavaşça söylemişti, isteksizce. Sesinde öfke belirtisi yoktu ama isteksizce söylediğini anlamıştım. "Melanie hâlâ hayatta mı? O hâlâ seninle birlikte mi? Bana gerçeği söyle."

Melanie var gücüyle saldırdı. Bir migren krizinin ani saldırısı gibi acı vericiydi. Dışarı çıkmaya çalışıyordu. Dur! Görmüyor musun?

Jared'ın sım sıkı kapalı dudaklarının duruşundan, gözlerinin altındaki çizgilerden her şey o kadar belliydi ki, benim söylediğim ya da Melanie'nin söyleyeceği hiçbir şeyin önemi yoktu.

Melanie'ye, ben onun için bir yalancıdan başka bir şey değilim, dedim. O gerçeği öğrenmek istemiyor. Sadece, benim bir yalancı, bir Avcı, olduğumu kanıtlayacak deliller arıyor. Jeb ve Janie'ye bunun kanıtlarım gösterebilirse beni öldürmesine izin vereceklerini düşünüyor.

Melanie cevap vermeyi, belki de bana inanmayı, reddetti. Onun konuşmasını engellemek için büyük bir çaba göstermem gerekiyordu.

Jared alnımda biriken ter tanelerine, bedenimin garip bir biçimde ürpermesine bakıyordu. Gözleri kısılmıştı. Hâlâ çenemi tutuyor, yüzümü saklamama engel oluyordu.

Melanie, Jared, seni seviyorum, diye haykırmaya çalışıyordu. Ben buradayım.

Dudaklarım kımıldamıyordu ama bu cümleyi nasıl olup da gözlerimden okuyamadığına şaşıyordum.

O benim cevabımı beklerken zaman çok yavaş geçiyordu. Gözlerinin içine bakmak zorundaydım ve bu bana acı veriyordu. Bu da yetmezmiş gibi, içerden de, Melanie'nin öfkesiyle muhatap oluyordum. Kıskançlığı şişip korkunç bir dalga halini almış, bedenimin içini kaplayıp kirletmişti.

Biraz daha zaman geçti. Artık gözyaşlarımı tutamıyordum. Yanaklarımdan aşağı akıp Jared'in avcuna damlamaya başlamışlardı. Onun yüz ifadesi ise değişmiyordu.

Daha fazla dayanamayacağımı anlayıp gözlerimi yumdum ve başımı eğdim. Canımı yakmamak için elini çekti.

Derin bir iç çekti. Sinirlenmişti.

Kalkıp gideceğini tahmin ediyordum. Bunu beklerken ellerime bakıyordum. Kalp atışlarım dakikaların geçtiğini gösteriyordu. Jared kımıldamıyordu. Yanımda, taştan oyulmuş bir heykel gibi duruyordu. Bu sessizlik, ona, onun yeni sert yüz ifadesine ve gözlerindeki pırıltıya yakışıyordu.

Melanie düşünüyor, bu Jared'ı eski haliyle karşılaştırıyordu. Sıradan bir günü anımsadı.

Jared ile Jamie, ikisi bir ağızdan, "Ahhh!" diye bağıyorlar.

Jared deri kanepeye uzanmış. Jamie ise onun önüne, halının üstüne yayılmış. Büyük televizyon ekranında bir basketbol maçı seyrediyorlar. Bu evde oturan parazitler işte. Cipi tıka basa doldurduk. Tekrar ortadan kaybolmadan önce dinlenebileceğimiz saatlerce vaktimiz var.

Televizyonda, iki oyuncu kenarda, terbiyeli bir biçimde tartışıyorlar. Kameraman onlara yakın. Konuştuklarını duyabiliyoruz.

"Sanırım en son ben dokundum. Top senin."

"Emin değilim. Haksızlık etmek istemem. Hakemler videoyu izleyip karar versinler."

Oyuncular el sıkışıp birbirlerinin omzunu sıvazlıyorlar.

Jared, "Bu çok saçma!" diye homurdanıyor.

Jamie, Jared'ın ses tonuyla, "Buna dayanamıyorum," diye ona katıldığını belirtiyor.

Konuşması her gün biraz daha fazla Jared'a benziyor. Jared onun kahramanı. Her şeyini taklit ediyor. Sesini bile. "Seyredebileceğimiz başka bir şey yok mu?"

Jared birkaç kanala bakıyor ve bir atletizm müsabakası buluyor. Parazitler şu anda Haiti'de olimpiyat oyunları yapıyorlar. Görünüşe bakılırsa çok heyecanlılar. Birçoğu evlerine olimpiyat bayrakları asmışlar. Ama bu farklı bir olimpiyat. Katılan herkes madalya alıyor. Acıklı. Parazitleri bireysel sporlarda seyretmek, birbirleriyle doğrudan doğruya mücadele ettikleri sporları seyretmekten çok daha eğlenceli. Tek başlarına çok daha iyi bir performans sergiliyorlar.

Jared, "Mel, buraya gelsene," diye sesleniyor.

Kaçmaya hazır olmak için değil, alışkanlıktan arka kapının yanında duruyorum. Korktuğum için değil. Sadece boş bir alışkanlık. O kadar.

Jared'ın yanına gidiyorum. Beni çekip kucağına oturtuyor ve çenesini başıma dayıyor.

"Rahat mısın?" diye soruyor.

"Evet," diyorum, çünkü burada, bir yabancının evinde olmama rağmen gerçekten, tam anlamıyla rahatım.

Babamın söylediği komik sözleri anımsadım. Kendine has bir lisanı vardı; yirmi üç patinaj, salata günleri, meraklı kişi, taze şapka kutusu, kedi kuşu koltuğu, çikolata çaydanlık ve yumurta emen büyükanne gibi. En sevdiği sözlerden biri, ev kadar güvenli deyimiydi.

Babam bana bisiklete binmeyi öğretirken, eşikte duran anneme, "Sakin ol, Linda. Bu cadde evler kadar güvenli," demişti. Bir keresinde de, Jamie'yi, geceleri karanlıkta uyumaya ikna

etmek için, "Burası ev kadar güvenli, evlat. En yakındaki ejderha, kilometrelerce uzakta," demişti.

Sonra, bir gece içinde, dünya korkunç bir karabasana; bu sözler de, Jamie ile benim için, acı bir şakaya dönüşmüştü. Evler artık en tehlikeli yerler olmuşlardı.

Birkaç çelimsiz çam ağacının arasına saklanarak, تنها bir yerdeki bir evin garajından hır arabanın çıktığını görüp yiyecek bulmak içeri girmek ya da girmemek arasında bir seçim yapmak, bunun ne kadar tehlikeli olduğuna karar vermek durumundaydık. "Ne dersin, parazitler uzun süre dönmezler mi?" "Dönmeyeceklerini hiç sanmam. Haydi, buradan uzaklaşalım."

Şimdi ise, beden avcıları, bir torba kuru fasulye ve bir çanak soğuk makarnayla ortadan kaybolan hırsızları fenerlerle ararken, Jamie ile ben, geceyi birkaç fareyle birlikte, bir borunun içinde geçirmemiş gibi, burada oturup televizyon seyredebiliyoruz. Annemle babam beş yıl önce olduğu gibi öteki odadaymışlar.

Biliyorum, Jamie ile ben, yirmi yıl hayatta kalmayı başarabilseydik bile, bu duyguyu, bu güvenlik duygusunu, hiçbir zaman kendi başımıza hissedemeyecektik. Hatta güvenliğin bile ötesinde bir duygu; mutluluk. Güvenli ve mutlu; bu duyguları bir daha hiç hissedemeyeceğimi sanıyordum.

Jared, hiçbir çaba göstermeden, sadece Jared olarak, bunları hissetmemizi sağlıyor. Onun teninin kokusunu içime çekiyorum.

Jared her şeyi güvenli ve mutlu kılıyor; evleri bile.

Melanie, onun benim bedenimden birkaç parmak uzak olan kolunun sıcaklığını hissedince, birden yeni bir şey fark etti. O benim burada olduğumu bilmiyor bile ama hâlâ kendimi güvende hissetmemi sağlıyor.

Ben ise kendimi güvende hissetmiyordum. Jared'ı sevmek, kendimi düşünebileceğim her durumda olacağımdan daha güvensiz hissetmeme neden oluyordu.

Merak ediyordum; eğer Jared, Melanie'ye, onun anılarında-ki, umut ve gizemle dolu, gülümseyen adam olarak değil de, şimdiki kişiliğiyle gelseydi, onu sever miydik? Her zaman bu kadar katı ve şüpheli olsaydı, sürekli gülen babasını ve çılgın ağabeylerini kaybetmek onu Melanie'yi kaybetmek kadar etki-leser ve böylesine soğuk bir adam haline gelmesine neden olsaydı, Melanie onun peşinden buralara kadar gelir miydi?

Mel çok emindi. Elbette. Onu, ne olursa olsun, severdim. Bu haliyle bile, onun yeri benim yanımda.

Aynı şeyin benim için de geçerli olup olmadığını merak ettim. Eğer Jared, Melanie'nin anılarında da böyle olsaydı, onu sever miydim?

O sırada düşüncelerim bölündü. Anlayamadığım bir nedenle, Jared birden, sanki bir sohbetin ortasındaymış gibi konuşmaya başladı.

"Ve senin yüzünden, Jeb ile Jamie, insanların yakalandıktan sonra da, belli bir farkındalığı sürdürebilmelerinin mümkün olduğuna inanıyorlar. İkisi de Mel'in de seninle birlikte yaşadığından emin."

Yumruklarıyla yavaşça başıma vurdu. Ben geri çekilince, kollarını göğsünde kavuşturdu.

"Jamie, Melanie'nin kendisiyle konuştuğuna inanıyor." Gözlerini devirdi. "Çocuğu böyle kandırmak haksızlık. Ama bu durumda zaten haklılık diye bir şey söz konusu olamaz." Kollarımı bedenime doladım.

"Ancak, Jeb'in haklı olduğu noktalar var. Bu da beni öldürüyor. Sen, neyin peşindesin? Avcılar seni rastgele aradılar. Burayı bilmedikleri belliydi. Bizi değil, seni arıyorlardı. Belki onlar da senin neyin peşinde olduğunu bilmiyorlardı. Acaba tek başına mı çalışıyorsun? Gizli bir şey mi yapıyorsun? Ya da..."

Böyle saçma şeyler düşünüp söylediğinde onu duymazlıktan gelmek daha kolay oluyordu. Dizlerime odaklandım. Her zamanki gibi kirliydi; mor ve siyah.

"Belki de haklılar; en azından senin öldürülmemen konusunda."

Bu sözleri duyunca tüylerim diken diken olmuştu. Parmaklarıyla hafifçe koluma dokundu. Bunu hiç beklemiyordum. Tekrar konuştuğunda, sesi daha yumuşaktı. "Bundan sonra, sen sorun çıkarmadıkça sana kimse zarar vermeyecek." Omuz silkti. "Onların düşüncelerini anlayabiliyorum. Sağlıksız bir düşünce biçimi olsa da, seni öldürmek bir bakıma yanlış olabilir. Belki de bunu haklı çıkaracak bir neden yok. Ancak Jamie..."

Başımı kaldırdım. Gözlerini bana dikmiş, bu sözlere göstereceğim tepkiyi bekliyordu. İlgilendiğimi belli ettiğime pişman oldum ve yine dizlerimi seyretmeye başladım.

Jared, "Onun sana bu kadar bağlandığını görmek beni korkutuyor," diye mırıldandı. "Yola çıkarken onu da yanıma almalıydım. Hiç aklıma gelmedi. Şimdi ne yapmam gerektiğini bilmiyorum. Jamie, Melanie'nin seninle birlikte yaşadığına inanıyor. Onun bundan nasıl etkileneceğini düşünsene..." Böyle bir şey olursa değil de, bundan demişti. Bütün vaatlerine rağmen uzun vadede hayatta kalacağıma inanmıyordu.

Konuyu değiştirerek, "Jeb'ı etkilemene şaşırdım," diye mırıldandı. "O cin gibidir. Sahtekârlığı hemen anlar. Şimdiye kadar hep böyleydi."

Bir an düşündü.

"Konuşmaktan pek hoşlanmıyorsun, öyle değil mi?" Uzun bir sessizlik daha oldu.

Birden dili çözüldü. "Onların haklı olabileceği düşüncesi beni rahatsız ediyor. Bunu nasıl anlayabilirim? Onların inandıkları şeyin bana mantıklı gelmesinden de nefret ediyorum. Bunun başka bir açıklaması olmalı."

Melanie yine konuşabilmek için çaba gösterdi. Ama sesini duyurabileceğinden eskisi kadar umutlu değildi. Ben ise kollarımı bedenime dolamıştım. Ağzım adeta kilitliydi.

Jared kııldı. Duvardan biraz uzaklaştı. Şimdi bana dönmüştü. Bu hareketini göz ucuyla gördüm.

"Niçin buradasın?" diye fısıldadı.

Belli etmeden yüzüne baktım. Yumuşak ve sevecendi. Aynı Melanie'nin anılarındaki gibiydi. Kontrolümü kaybetmekte olduğumu hissettim. Onun yüzüne dokunmak istiyor, kollarımı oldukları yerde tutabilmek için bütün gücümü harcamak zorunda kalıyordum. Bu Melanie'nin hoşuna gitmedi.

Eğer onunla konuşmama izin vermeyeceksen, hiç olmazsa ellerine hâkim ol, diye tısladı.

Bunun için çaba gösteriyorum. Üzgünüm. Gerçekten üzgündüm. Bu tavrım ona acı veriyordu. İkimiz de farklı açılardan acı çekiyorduk. Şu anda kimin daha çok acı çektiğini anlamak kolay değildi. Gözlerim yine yaşlarla dolmuştu. Jared merakla beni seyrediyordu.

Yumuşak bir sesle, "Niçin?" diye sordu. "Biliyorsun, Jeb'in delice bir fikri var. Senin buraya Jamie ile benim için geldiğine inanıyor. Çok saçma, öyle değil mi?"

Ağzım açılır gibi oldu. Hemen dudağımı ısırardım. Gözlerim kapandı.

"Bana cevap vermeyecek misin?"

Başımı iki yana salladım. Bunu kimin yaptığından emin değildim. Ben mi cevap vermeyeceğim diyordum, yoksa Melanie mi cevap veremiyordum diyordu?

İki eliyle çenemi avuçladı. Gözlerimi açtım. Yüzü bana çok yakındı. Kalbim hızla çarpmaya başladı. Midem karıncalandı. Nefes almaya çalıştım ama ciğerlerim sözümü dinlemiyordu. Onun gözlerindeki niyeti tanıdım. Onun nasıl kıılmaya çalıştığını, dudaklarının tadını biliyordum. Dudakları, dudaklarımın üstüne kapandığında, bu benim için çok yeni bir şeydi; bütün ilklerden daha yakıcı bir ilk.

Sanırım sadece yumuşak bir öpüşle dudaklarını dudaklarıma değdirmek istemişti. Ama tenlerimiz birbirine değince her şey değişti. Elleri yüzümü yüzüne doğru çekiyor, dudakları dudaklarıma alışık olmadığım şeyler yaptırıyordu. Bu hatırlamaktan çok farklı, çok daha güçlü bir şeydi. Başım dönmeye başlamıştı.

Bedenim baş kaldırmıştı. Artık ben değil, o beni kontrol ediyordu. Bu Melanie değildi. Beden ikimizden de daha güçlüydü. İkimiz de hızlı hızlı nefes alıyorduk. O adeta hırılıyor, ben ise inliyordum. Kollarım da kontrolümden çıkmış, başlarına buyruk davranıyorlardı. Sol elim uzanıp onun yüzüne dokundu, sonra parmaklarım saçlarının arasına daldı.

Sağ elim daha hızlı davrandı. Ama o el benim değildi.

Melanie'nin yumruğu Jared'in çenesini bulup, onun yüzünü benimkinden uzaklaştırdı. Eten ete öfkeyle ve sertçe değmesinden dolayı küt diye bir ses çıkmıştı.

Yumruğun gücü Jared'ı benden çok da fazla uzaklaştırmaya yetmedi. Ama dudaklarımız birbirinden ayrılınca, hemen geri çekildi ve dehşet dolu gözlerle benim dehşet dolu yüz ifademe bakakaldı.

Hâlâ sıkılı olan yumruğuma baktım ve elimin yerinde bir akrep görmüş gibi irkildim.

Duyduğum tiksinti, bir öksürük halinde boğazıma düğümlendi. Sol elimle sağ bileğimi yakaladım. Melanie'nin, bedenimi yine kaba kuvvet uygulamak için kullanması karşısında çaresizlik içindeydim.

Başımı kaldırıp Jared'a baktım. O 4a benim yumruğuma bakıyor ve yüzündeki dehşet ifadesi, yerini yavaş yavaş şaşkınlığa bırakıyordu. Yüz ifadesi tamamen savunmasızdı. Yüzündeki ifadeden düşüncelerini kolayca okuyabiliyordum. Bunu beklemiyordu. Başka beklentileri vardı. Bu bir sınavdı; değerlendirmeye hazır olduğunu zannettiği, sonuçlarını kendinden emin bir biçimde tahmin ettiği bir sınav. Ama sonuç onu şaşırtmıştı.

Bu, geçmek mi, kalmak mı demekti?

Göğsümdeki sancı sürpriz değildi. Kırık bir kalbin abartılı bir benzetme olmadığını çoktan öğrenmiştim.

Hiçbir zaman savaşmakla kaçmak arasında bir seçeneğim olmamıştı. Kaçmak her zaman benim için tek seçenek olacaktı. Jared tünel çıkışındaki karanlıkla benim aramda olduğu için hızla dönüp kendimi kutularla dolu deliğe attım.

Kutular bedenimin ağırlığıyla çatırdadılar. Ben ise, küçük ve yumuşak kutuları ezip daha ağır, yerinden kıpırdamayan kutuların arasından süzülerek daracık bir boşluğa sığmaya çalışıyordum. Jared ayak bileğimi yakalamak için uzandığında, parmaklarının ayağıma süründüğünü hissettim ve aramızdaki kutulardan birkaçını tekmeledim. O homurdanınca, pişmanlık, beni boğmak isteyen bir çift el gibi boğazıma dolandı. Canını yakmak istememiştim. Sadece kaçmaya çalışıyordum.

Yüksek sesle hıçkırıyor ama kendi hıçkırıklarımın sesini duymuyordum. Tıka basa dolu olan delikte daha fazla ilerleye-meyeceğimi anlayınca, sağa sola iteklediğim kutuların çıkardığı sesler kesildi. Kendi hıçkırıklarımın sesini ve kesik kesik nefes alışımı duyunca perişan oldum. Çok utanmış, gerçekten perişan olmuşum. Kendi durumum karşısında dehşete düşmüştüm. Bilinçli ya da bilinçsiz olarak böyle bir şiddet dalgasının bedenimi kaplamasına nasıl izin verebilmişim? Ama hıçkırıklarımın nedeni bu değildi. O öpüş, bir sınav olduğu için, aptal, aptal ve duygusal bir yaratık olduğum için hıçkırıyor, o öpüşün gerçek olmasını istiyordum.

Melanie ise, içimde, acı içinde kıvranıyordu. Bu çifte acıyı anlamak kolay değildi. Ben, o öpüş gerçek olmadığı için sanla ölüyordum. Melanie'ye gelince, o da ölüyordu çünkü o öpüş ona yeterince gerçek görünmüştü. Dünyası sona erdiğinden beri çektiği onca acıya rağmen daha önce hiç ihanete uğradığını hissetmemişti. Babası, Avcıları çocuklarının peşine taktığı zaman, Melanie onun kendisi olmadığını biliyordu. Orada ihanet yoktu, sadece acı vardı. Babası ölmüştü. Ama Jared yaşıyordu ve kendisiydi.

Sana ihanet eden yok, budala, diye itiraz ettim. Acı çekmesini istemiyordum. Onun acısı benim için fazladan bir yükü ve buna dayanamayacaktım. Kendi acım bana yeterdi.

O, beni duymazdan gelerek, bunu nasıl yapabildi? Nasıl? diye direndi.

ikimiz de, kontrolümüzü kaybetmiş, hıçkırığa hıçkırığa ağlıyorduk.

Sonra bir ses, isterinin kıyısından dönmemizi sağladı. Jared deliğin girişinden boğuk bir sesle, "Mel, orada mısınız?" diye seslendi.

30

Tekrar, "Mel, orada mısınız?" diye- sordu. Hissetmek istemediği umut, sesini neşelendiriyordu.

Artçı bir şok geçirerek tekrar hıçkırmaya başladım.

"O öpüş sanaydı, Mel. Bunu sen de biliyorsun. Onu...hayır, o şeyi öpmek istememiştim."

Bu kez hıçkırıklarım inlemeye dönüşmüştü. Niçin susamı-yordum? Nefesimi tutmaya çalıştım.

"Mel, eğer oradaysan..." Durakladı.

Melanie "eğer" kelimesinden nefret ediyordu. Ciğerlerimde bir hıçkırık patladı ve nefes almakta zorlandığımı hissettim.

Jared, "Seni seviyorum," dedi. "Orada değilsen bile, beni duyamıyorsan bile, seni seviyorum."

Tekrar nefesimi tuttum ve dudacağımı kanatana kadar ısırđım.

Duyduğum fiziksel acı, dikkatimi umduğum kadar dağıtmadı. Şimdi deliğın içinde ve dışında sessizlik hâkimdi.

Kıvrılıp iki büküm olmuş, akıl almaz bir pozisyonda oturuyordum. Başım en alçak noktadaydı. Yüzümün sağ tarafını zemindeki pürüklü kayaya dayamıştım. Omuzlarım, ezilmiş bir kutunun kenarında yatay olarak duruyordu. Sağ omzum, sol omzumdan daha yüksekteydi. Sol baldırım tavana dayanmıştı. Kutularla savaşmak bedenimde morluklar oluşmasına neden olmuştu. Ian ve Jamie'ye, bunları kendi kendime yaptığımı açıklamanın bir yolunu bulmak zorundaydım. Bunu nasıl yapacaktım? Ne söyleyecektim? Onlara, Jared'ın beni, tepkisini görmek için, bir laboratuvar tavşanına elektrik verir gibi, bir deneme olarak öptüğünü nasıl söyleyebilirdim?

Hem sonra bu pozisyonda ne kadar süre kalacaktım? Gürültü yapmak istemiyordum ama bel kemiğim birkaç dakika sonra kırılacak gibi hissediyordum. Duyduğum acıya dayanmam her saniye daha da güçleşiyordu. Buna uzun süre sesimi çıkarmadan dayanamayacaktım. İşte, bir inilti, boğazıma doğru yükseliyordu.

Melanie'nin bana söyleyebileceği hiçbir şey yoktu. O kendi öfkesini yatıştırmaya çalışıyordu. Jared onunla konuşmuş, sonunda onun varlığını kabul etmişti. Onu sevdiğini söylemişti. Ama beni öpmüştü. Kendisini, bunun onu yaralaması için bir neden olmadığına, görüldüğünden farklı olduğuna inandırmaya çalışıyordu. Deniyordu ama henüz başarıya ulaşamamıştı. Bunların hepsini duyuyordum ama o benimle konuşmuyordu. Onun içinden geçenleri hissediyordum. Melanie bana yüz vermiyor, soğuk davranıyordu.

Ona karşı alışık olmadığım bir öfke duydum. Bu, başlangıçta, ondan korktuğum ve kafamın içinden silinmesini, yok olmasını istediğim zamanlarda duyduğum öfkeye benzemiyordu. Hayır, şimdi ben de kendimi ihanete uğramış hissediyordum. Bu olay için bana nasıl kızabilirdi? Bunu hangi mantık kabul edebilirdi? Kendisinin zorla beynime soktuğu anılar yüzünden Jared'a âşık olmam, nasıl olur da benim suçum olabilirdi? Ben onun acı çekmesine üzülyordum ama onun için benim acılarımın hiç bir anlamı yoktu. Hatta hoşuna bile gidiyordu. Bu, insanlara özgü bir kötülüktü.

Gözyaşları yanaklarımdan aşağı sessizce akıyordu. Artık onları engellemem olanaksızdı.

Melanie'nin bana karşı düşmanca davranması, beni gittikçe daha fazla etkiliyordu.

Birden, berelenmiş ve iki büküm olmuş sırtımdaki ağrı dayanamayacağım kadar şiddetlendi.

Kayalara ve karton kutulara dayanarak kendimi arkaya doğru itelemeye çalışırken, "Aaaah!" diye inledim. Artık gürültü çıkarmak umurumda değildi. Sadece buradan çıkmak istiyordum. Bir daha asla bu deliğın eşığından içeri adımımı atmayacağım konusunda kendi kendime söz verdim. Ölüm bundan iyiydi. Bir solucan gibi sürünerek dışarı çıkmak, içeri girmekten daha güçlü. Kendimi fiyonk biçimindeki çarpık bir kraker biçimine sokarak, durumu daha da güçleştirdiğimi hissediyordum. Bir an için, asla özgürlüğüme kavuşamayacağımdan korktum ve tekrar, bir çocuk gibi ağlamaya başladım.

Melanie iç geçirdi. Ayağım, girişin kenarına takıp kendini çek, diye önerdi.

Onu duymazdan geldim. Bedenimi döndürerek sivri bir köşeden geçirmeye çalışıyordum.

Kutunun köşesi kaburgalarımın altına saplandı.

Melanie, bayağılık etme, diye homurdandı.

Bunu senden duymak bir iltifat sayılır.

Biliyorum. Tereddüt etti ama sonra yumuşadı. Tamam, özür dilerim. Bak, ben insanım. Kimi zaman adaletli davranmak kolay olmuyor. Her zaman doğru olanı hissedememeyiz. Her zaman doğru olanı yapamayız. Sesi hâlâ kırgındı ama biraz önce onun gerçek aşkıyla sevdiğimi - Melanie olayı böyle görüyordu - bağışlamaya ve unutmaya çalışıyordu.

Ayağımı kenara takıp kendimi çektim. Dizim yere çarptı ve onu bir kaldıraç gibi kullanarak kaburgalarımı o sivri yerden uzaklaştırdım. Nihayet ellerim yere değdi ve ters doğan bir bebek gibi ilerlemeye başladım. Sonunda, koyu yeşil minderin üstüne düştüm. Orada kısa bir süre, nefes alarak yüzükoyun yattım. Jared'ın çoktan gitmiş olduğunu tahmin ediyordum. Ama hemen, bundan eminmiş gibi davranmadım. Derin derin nefes alarak başımı kaldırmaya hazırlandım.

Yalnızdım. Bu gerçeğın neden olduğu acıyı unutmaya çalışarak kayaya tutunmaya çalıştım. Yalnız olmak daha iyi ve daha az utanç vericiydi.

Yüzümü küflü kumaşa gömerek minderin üstüne kıvrıldım. Uykum yoktu ama yorgundum. Jared'ın beni reddedişinin ezici ağırlığı altında kendimi perişan hissediyordum. Gözlerimi

yumyum ve gözyaşlarının tekrar akmasına neden olmayacak şeyler düşünmeye çalıştım. Jared'ın yüzündeki dehşet dolu ifadenin dışında herhangi bir şey düşünebilirdim.

Şu anda Jamie ne yapıyordu? Benim burada olduğumu biliyor muydu, yoksa beni mi arıyordu? Ian o kadar bitkin görünüyordu ki, uzun bir süre uyuyacağı kesindi. Kyle kısa bir süre sonra uyanacak mıydı? Uyanınca beni aramaya çıkar mıydı? Jeb neredeydi? Onu bütün gün görmemiştim. Doktor gerçekten kendinden geçene kadar içiyor muydu? Bu hiç de ona uygun bir davranış değildi...

Yavaşça uyandım. Midemin gurultusu beni uyandırmıştı. Nerede olduğumu hatırlayabilmek için birkaç dakika sessizce yatmaya devam ettim. Gece miydi, gündüz mü? Burada tek başıma ne kadar süre uyumuştum?

Ama midemi uzun süre yok saymam mümkün olmayacaktı. Dönüp dizlerimin üstünde doğruldum. Bu kadar acıktığıma göre, uzun bir süre uyumuş, bir ya da iki öğün atlamış olmalıydım. Küçük mağaranın içindeki yiyeceklerden alıp karnımı doyurmayı düşündüm. Zaten kutuların büyük bir kısmına zarar vermiş, belki de tümünden kullanılmaz hale gelmelerine neden olmuşum. Ama bu, daha fazlasını almak konusunda suçluluk duymama neden oldu. Mutfaktan ekmek almaya karar verctyni.

Açıkçası biraz üzgündüm. Daha doğrusu, uzun zamandır burada olmama rağmen kimsenin beni aramaya gelmemiş oluşuna üzülmüştüm. Gerçi beni aramaları saçma olmaz mıydı?

Başıma herhangi bir şey gelmiş olsa bile, bu kimi ilgilendirirdi? Bu nedenle, Jamie'yi büyük bahçenin girişinde otururken bulunca hem rahatlamış, hem de sevinmişim. Arkasındaki insanların dünyasına sırtını dönmüş, besbelli beni bekliyordu.

Birbirimizi görünce ikimizin de gözleri parladı. Jamie ayağa fırladı. Yüz ifadesinden rahatladığı belli oluyordu.

"Bir şeyin yok, öyle değil mi?" dedi. Keşke haklı olsa, diye düşündüm. Dolaşmaya başladı. "Yani, Jared'ın yalan söyleyebileceği aklıma gelmedi de... O bana, senin yalnız kalmak istiyor olabileceğini söyledi. Jeb de seni aramaya gitmemi yasakladı. Burada, beni görebileceği bir yerde oturmamı şart koştu. Arka tarafa gidip seni aramamı istemiyordu. Eh, senin yaralı filan olmadığından emindim ama kesin olarak bir şey bilmemek de kötüydü... Anlarsın ya!" Ona, "İyiyim," dedim ve bir teselli arayarak ellerimi ona doğru uzattım. Jamie kollarını belime doladı. İkimiz karşı karşıya ayakta dururken, onun başını omzuma dayaması, boyunun bu kadar uzamış olması, beni çok ama çok şaşırttı.

"Gözlerin kızarmış," diye fısıldadı. "Sana kötü mü davrandı?"

"Hayır." İnsanlar laboratuvarda denek olarak kullanılan farelere kötü davranmazlardı. Sadece benden bilgi almak istemişti. O kadar.

"Ona ne söyledin bilmem ama sanırım artık bize inanıyor. Mel hakkında, demek istiyorum. Mel neler hissediyor?" "Sevindi."

Jamie memnun olmuştu. Başını salladı. "Yı sen?"

Gerçeklere dayalı bir tepki vermek istediğim için durakladım. "Doğruyu söylemek, benim için gerçeği saklamaya çalışmaktan daha kolay."

Bu kaçamak cevap, Jamie için yeterli olmuş gibiydi.

Bahçedeki kızıl ışık soluyordu. Çölde güneş batmıştı bile.

"Açım," diyerek kollarından sıyrıldım.

"Aç olacağını tahmin ettim. Sana güzel şeyler ayırdım."

Derin bir iç çektim. "Ekmek yeter."

"Kafana takma, Göçer. Jeb senin çok özverili olduğunu ve hiçbir şeye hakkın yokmuş gibi davrandığını, kendini hiç düşünmediğini söylüyor." Yüzümü buruşturdum.

Jamie, "Bence haklı," diye mırıldandı. "Biz hepimiz seni istesek de, sen, kendin karar vermeden buraya ait olamazsın."

"Buraya^âit olmam mümkün değil. Zaten burada hiç kimse de beni gerçekten istemiyor, Jamie." "Ber/istiyorum." /-'Onunla tartışmadım ama yanılıyordu. Yalan söylemiyordu çünkü söylediğine inanıyordu. Ama onun asıl istediği Melanie'ydi. İkimizi, olması gerektiği gibi, birbirimizden ayıramıyordu.

Trudy ile Heidi mutfakta ekmek yapıyor ve sulu yeşil bir elmayı paylaşıyorlar, sırayla ısırıyorlardı.

Trudy, elmanın son parçasını çiğnemekte olduğu için, eliyle ağzını kapatarak, "Seni gördüğüme sevindim, Göçer," dedi. Samimiydi. Heidi elmayı ısırırken başını sallayarak beni

selamladı. Jamie, diğerlerine belli etmemeye çalışarak beni dürttü. İnsanların beni istediğini anlatmaya çalışıyordu. Kibar davranmayı bir yana bırakmıştı.

Telaşla, "Ona yemek ayırdınız mı?" diye sordu. Trudy, "Elbette," dedi. Fırının yanından aşağı eğilip elinde \ metal bir tepsiyle doğruldu. "Hem de soğumasın diye buraya \koydum. Kurumuş ve sertleşmiş olabilir ama her zamanki yemeklerden daha lezzetli olduğu kesin."

\ Tepsidede oldukça iri bir kırmızı et parçası vardı. Bana ayrılan paVçayı reddetmeye çalışırken ağızım sulanmaya başlamıştı bile. \Bu çok fazla."

Jâmie,- "Bozulabilecek şeyleri ilk gün yiyip bitirmemiz gerek," diye beni yüreklendirmeye çalıştı. "Herkes patlayana kadar yerABu bir gelenektir."

Trudy\ "Proteine ihtiyacın var," diye ekledi. "Çok uzun süredir az bi\ yemekle yetinmek zorunda kaldık. Kimsenin hastalanmamış olmasına şaşıyorum."

Jamie, tepside ağzıma giden her lokmayı bir kartal dikkatiyle izlerken, ben de ihtiyacım olan proteini alıyordum. Bu kadar çok yemek, midemi ağrıtmaya başlamıştı ama Jamie'yi memnun etmek için etin hepsini bitirdim.

Ben yemeğimi bitirmek üzereyken mutfak dolmaya başlamıştı. Birkaç kişinin elinde elmalar vardı. Hepsi de elmalarını başka biriyle paylaşıyorlardı. Meraklı gözler, yüzümün yaralanmış tarafını inceliyordu.

Jamie'ye bakarak, "Niçin herkes şimdi buraya geliyor?" diye mırıldandım. Dışarı s karanlıktı. Yemek zamanı çoktan geçmişti.

Jamie bir an bana boş gözlerle baktı. "Senin dersini dinlemek için," dedi. Ses tonu, bu cümleye, elbette kelimesini ekliyordu. "Şaka mı yapıyorsun?"

"Sana değişen bir şey olmadığını söylemişim."

Dar odanın içine göz gezdirdim. Dolu değildi. Bu gece Doktor yoktu. Yolculuktan dönenlerin hiçbiri burada değildi. Bu, Paige'in de olmaması demekti. Jeb yoktu. Ian yoktu. Walter yoktu. Birkaç kişinin daha eksik olduğunu gördüm: Travis, Carol, Ruth Ann. Ama bu kadar olağandışı bir günden sonra, bu kadar insanın bile burada olacağı, alışılmış düzeni sürdüreceği aklıma gelmemişti.

Durum değerlendirmesi yapmaya çalışıyordum. Wes, düşüncelerimin kesintiye uğramasına neden olarak, "Yunus balıklarında kalmıştık, oradan devam edebilir miyiz?" diye sordu. Bana kalırsa, bunu, yabancı bir gezegendeki akrabalık ilişkilerine büyük bir ilgi duyduğundan değil, sohbeti başlatma görevini üstlendiği için yapmıştı.

Herkes beklenti içinde bana baktı. Besbelli, hayat benim zannettiğim kadar değişmemişti.

Bir tepsi ekmeği Heidi'nin elinden alıp taş fırına sürdürdüm. Sırtım dinleyicilerime dönük olarak konuşmaya başladım.

"Ve...şey..evet...üçüncü büyük anne-babalar grubu... Bunlar, kendi toplumlarına, genellikle uygun gördükleri biçimde hizmet ederler. Dünyada olsa, onlar, para kazanıp ekmeği getirenler olurlardı. Yani, evden çıkıp yiyeceklerle geri dönerlerdi. Çoklukla çiftçilik yaparlar. Çiftlik gibi bir oluşum yaratıp ürün almak için onun bakımını üstlenirler..." Ve hayat devam ediyordu.

Jamie, beni erzakların depolandığı koridorda kalmaktan vaz-^geçirmeye çalışıyor ama bunu yarım ağızla yapıyordu çünkü geceyi geçirebileceğim başka bir yer yoktu. Her zamanki gibi inatçıydı. Benimle birlikte yatmak için ısrar etti. Jared'ın bundan hoşlanmayacağını düşündüm ama onu o gece ya da ertesi gün görmediğim için, bu düşüncemde haklı olup olmadığımı anlayamadım.

Yiyecek bulmak için yollara düşmüş olan altı kişi geri dönmüş olduğundan, günlük görevlerimi yapmak, Jeb'in beni topluluğun içine ilk soktuğu günlerdeki kadar güç geliyordu. Düşmanca bakışlar, öfkeli bir sessizlik... Aslında, durum, onlar için, benim için olduğundan daha güçlü. Çünkü ben buna alışıkтым. Oysaki onlar, diğerlerinin bana karşı davranışlarına hiç ama hiç alışık değildiler. Örneğin Lily, ben mısır toplamaya yardım ederken, kendisine dolu bir sepet uzattığımda, gülümseyerek bana teşekkür etmişti. Andy, bu durumu şaşkınlıktan gözleri fal taşı gibi açılmış bir halde izlemişti. Bir keresinde de, Trudy ve Hei-di ile birlikte banyo havuzunda sıra beklerken, Heidi saçlarımla oynamaya başlamıştı. Saçlarım uzuyordu. Bu günlerde hep gözlerimin önüne düşüyordu. Yine kısacık kesmek istiyordum. Heidi, saçlarımı eliyle sağa sola oynatarak bana yakışacak bir model bulmaya çalışıyordu. Brandt ve yiyecek bulma yolculuğuna çıkanların en yaşlısı olan Aaron, onu daha cince gördüğümü hatırlamıyordum, bizi gördüler. O sırada Trudy, Heidi'nin tepemde oluşturmaya çalıştığı komik topuza gülüyordu. İki adamın da yüzleri asıldı ve sessizce yanımızdan geçip gittiler.

Aslında, böyle küçük şeylerin hiç bir önemi yoktu. Kyle mağaraların içinde dolaşıp duruyordu. Bana ilişmemek konusunda emir aldığı belliydi ama yüz ifadesinden bu emirden hiç hoşlanmadığı da belli oluyordu. Onunla karşılaştığımda, yanımda daima başkaları oluyordu. Ben de, acaba bana nefret dolu bakışlarla bakmaktan ve parmaklarını bir pençe gibi kasmaktan başka bir şey yapmayışının nedeni bu mu, diye merak ediyordum. Bunları düşününce de, burada geçirdiğim ilk haftalarda duyduğum korku ve panik yeniden canlanıyordu. Bu korkuya yenilip tekrar saklanmaya, kalabalık alanlardan uzak durmaya başlayabilirdim. Ama o ikinci gece, Kyle'ın ölümcül bakışlarından daha önemli bir şey keşfettim.

Mutfak yine dolmuştu. Bu kalabalığın ne kadarının beni dinlemeye, ne kadarının da Jeb'in dağıttığı çikolataları yemeye geldiğini gerçekten merak ediyordum. Jamie çikolatayı reddedişime üzülmüştü. Ona, çikolata yerken konuşamayacağımı söyledim. İnatçılığını bildiğimden, benim için bir çikolata saklayacağından emindim. Ian her zamanki gibi ateşin yanındaki yerinde oturuyordu. Andy de oradaydı, Paige'in yanında oturuyordu. Meraklı gözlerle bana bakıyordu. Ondan başka, yolculuktan dönen gruptan kimse yoktu ve doğal olarak, Jared de orada olmayanlara dâhildi. Doktor da yoktu. Acaba hâlâ sarhoş mu, diye düşündüm. Belki de ayılmıştı ama akşamdan kalmaydı ve baş ağrısı çekiyordu. Walter da yoktu.

Trudy'nin kocası Geoffrey, bu gece ilk kez, bana bir soru sormuştu. Buna, bana hoşgörülle yaklaşır görünen insanların saflarına katılmasına, memnun olmuştum ama belli etmemeye çalıştım. Ama sorusuna gerektiği kadar iyi cevap veremedim, bu da çok kötü oldu. Sorusu, doktorun sorularına benziyordu.

"İyileştirmeye ilgili olarak hiç bir şey bilmiyorum," diye itiraf ettim. "Buraya geldiğim ilk günden beri bir şifacıya gitmedim. Hiç hasta olmadım. Bütün bildiğim şu: Sahip bedenleri kusursuz biçimde yaşatamayacağımız hiçbir gezegeni seçmeyiz. Küçük bir kesikten kırık bir kemiğe, iyileştirilemeyecek hiç bir şey yoktur. Artık ölümün tek nedeni yaşlılık. Sağlıklı insan bedenleri bile belli bir süre yaşamak üzere tasarlanmıştır. Ve sonra bir de kazalar var. Ama sanırım bunlar ruhların başına pek sık gelmiyor. Bu konuda oldukça tedbirli davranınız." Birisi, "Silahlı insanlar sadece bir kaza sayılmaz," diye mırıldandı. O sırada sıcak ekmekleri çeviriyordum. Kimin konuştuğunu görmedim. Sesi de tanımadım.

Duraklamadan, "Evet, doğru," diye cevap verdim.

Geoffrey, "Demek hastalıkları iyileştirmek için ne kullandıklarını bilmiyorsun, öyle mi?" diye ısrar etti. "İlaçlarının içinde ne var?"

Başımı iki yana salladım. "Üzgünüm. Bilmiyorum. Bu bilgileri edinebileceğim dönemde, bu konularla ilgilenmiyordum. Korkarım ki, bu bilgilere hiç bir zaman ihtiyacın olmayacağından emindim. Şimdiye kadar yaşadığım bütün gezeğenlerde, sağlıklı bir yaşam, doğal olarak herkesin sahip olduğu bir şeydi."

Geoffrey'nin kırmızı yanakları iyice kızardı. Ağzının kenarlarında öfke çizgileri belirdi ve önüne baktı. Onu kızdıracak ne söylemiş olabilirdim?

Geoffrey'nin yanında oturan Heath onun kolunu sıvazladı. Odada inanılmaz bir sessizlik vardı. Ian, "Şey..." dedi. "Şu akbabalar hakkında..." Bu sözleri, konuyu değiştirmek için söylediği belliydi. "Bu bölümü kaçırdım mı bilmiyorum ama onların 'acımasız' olduklarını söylediğini hatırlamıyorum?"

Bu anlattığım bir şey değildi ama Ian'ın da bu konuyla gerçekten ilgilendiğini sanmıyordum. Bu, sadece onun aklına gelen ilk soruydu.

Gayri resmi dersim, o gün her zamankinden çabuk sona erdi. Sorular yavaşta ve çoğuna Jamie ile Ian cevap verdi. Geoffrey'nin soruları yüzünden herkes düşüncelere dalmıştı. Sıkıntılı sessizliği Jeb bozdu, "Yarın sabah erkenden sapsarı sökmeye başlayacağız." Bu sözler dersin bittiğini gösteriyordu. İnsanlar ayağa kalkıp birbirleriyle alçak sesle konuşarak gerinmeye başlamışlardı.

Ian'a, "Ben ne söyledim?" diye fısıldadım.

Ian içini çekti. "Hiçbir şey. Ölümü düşünüyorlar."

Başımın içindeki insan beyni, sezgi adı verilen sıçramalarından birini yaptı.

Fısıltıyla, "Walter nerede?" diye sordum, Ian, yine içini çekti. "Güney kanadında... Çok iyi değil." "Bunu bana niçin hiç kimse söylemedi?" "Son zamanlarda epeyce zorluk yaşadın... Bu yüzden..." Bu düşünce karşısında başımı iki yana salladım. "Ona ne oldu?"

Jamie yanıma gelmişti. Elimi tuttu.

Alçak sesle, "Walter'in kemiklerinden bazıları kırıldı," dedi. "Çok incelmışlerdi. Doktor onun kanser olduğundan emin. Son aşamasında olduğunu söylüyor..."

Ian üzgün bir sesle, "Anlaşılan, Walter uzun süredir çektiği ağırları bizden saklıyordu," dedi. Kaşlarını çatarak, "Yapılacak bir şey yok mu?" diye sordum. "Hiçbir şey yapılamaz mı?"

Ian, pırl pırl parlayan gözlerini gözlerime dikerek başını salladı. "Bizim yapabileceğimiz bir şey yok. Burada kapalı olmasaydık da onun için yapılacak bir şey olduğunu sanmıyorum. Bu hastalığın tedavisi yok."

Bir teklif yapmak istedim ama sonra hemen vazgeçip dudağımı ısırđım. Walter için yapılabilecek bir şey yoktu, elbette. İnsanların hepsi, bedenlerinin iyileştirilmesi karşılığında zihinlerinden vazgeçmek yerine, acı çekerek yavaş yavaş ölmeyi tercih ederlerdi. Artık ben de bunu anlayabiliyor ve onlara hak veriyordum.

Ian, "Hep seni soruyor," diye devam etti. "Şey, yani, arada sıra senin adını söylüyor. Ne demek istediğini anlamak çok güç. Doktor, daha az acı çekmesini sağlamak için sürekli onu sarhoş ediyor."

Jamie, "Doktor, alkolün büyük bir kısmını da kendisi tükettiği için vicdan azabı çekiyor," diye ekledi. "Her konuda kötü bir zamanlama."

"Onu görebilir miyim?" diye sordum. "Yoksa bu diğerlerini mutsuz mu eder?"

Ian suratını asıp homurdandı. "Bu bazıları kızdırabilir, öyle değil mi?" Sonra başını salladı. "Ama eğer bu Walt'un son arzusuysa, onların kızması kimin umurunda ki?"

"Doğru," dedim. Son arzu kelimesini duyunca gözlerim yanmaya başlamıştı. "Walter beni görmek istiyorsa, sanırım başkalarının ne düşündüğü ya da ne kadar öfkeleneyeceği önemli değil."

"Bu konuda endişelenme. Kimsenin seni engellemesine izin vermeyeceğim." Ian'ın bembeyaz dudakları düz bir çizgiye dönüşmüştü.

Huzursuz olmuştum ve bir an saate bakmak zorundaymışım gibi hissettim. Artık zamanın benim için fazla bir anlamı yoktu ama birden, bir zaman sınırının ağırlığını hissetmişim. "Bu gece gidemez miyiz? Çok mu geç oldu? Onu rahatsız eder miyiz?"

"Onun normal uyku saatleri yok. Gidip görebiliriz."

Hemen yürümeye başladım. Elimi hâlâ sıkı sıkı tutmakta olduğu için Jamie'yi de beraberimde sürüklüyordum. Zamanın geçtiğini, bir şeyin sona ermek, bitmek üzere olduğunu hissetmek, beni hızla ileri doğru itiyordu. Ian, uzun adımlarıyla çabucak bana yetişti.

Ay ışığının vurduğu bahçeden, bize dikkat bile etmeyen insanların arasından geçtik. Genellikle Ian ve Jamie ile birlikte olduğum için, her zamanki tünellere doğru yürümediğimiz halde, kimsenin ilgisini çekmemişim.

Tek istisna Kyle'dı. Kardeşini benim yanımda görünce olduğu yerde donakaldı. Jamie'nin benim elimi tuttuğunu fark eden gözleri ateş saçıyordu. Sonra dudakları büzüldü ve ağzından bir hırıltı yükseldi.

Ian, kardeşinin tepkisini görünce omuzlarını geri attı, ağzı tıpkı Kyle'ın ağzı gibi aralandı ve uzanıp diğer elimi tuttu. Kyle kusacakmış gibi bir ses çıkararak bize arkasını döndü.

Güney yönündeki uzun tünelin karanlığına girdiğimiz zaman Ian'ın şimdi daha sıkı tutmakta olduğu elimi onun elinden kurtarmak istedim.

"Keşke onu daha fazla kızdırmasaydın," diye mırıldandım, t

"Kyle hatalı. Hata yapmak onun alışkanlığıdır. Bu duruma alışması diğer herkesin alışmasından daha uzun sürecektir. Ama bu ona taviz vermemizi gerektirmez."

Fısıltıyla, "Ondan korkuyorum," diye itiraf ettim. "Benden nefret etmesi için daha fazla nedeni olmasını istemiyorum."

Ian ve Jamie aynı anda ellerimi sıktılar. Sırayla ikisi de konuştu.

Jamie, "Korkma," dedi.

Ian da, "Jeb düşündüklerini açıkça söyledi," dedi. Ian'a, "Ne demek istiyorsun?" diye sordum. "Kyle, Jeb'in kurallarını kabul etmezse, burada kalamayacak."

"Ama bu doğru olmaz. Kyle, buraya ait."

Ian, "Burada kalacak," diye homurdandı. "Bu yüzden de uyum sağlamayı öğrenecek."

Uzun yürüyüş boyunca bir daha konuşmadık. Kendimi suçlu hissediyordum. Anlaşılan buradayken içimde sürekli bu duyguları hissedecektim; suçluluk, korku ve kırgınlık. Buraya niçin gelmişim?

Melanic, tuhaf, aslında buraya ait olduğun için geldin, diye fısıldadı. Melanie, ellerimi sıkı sıkı kavramış, parmakları parmaklarıma dolanmış olan Jamie ile Ian'ın ellerinin sıcaklığını hissediyordu. Böyle bir şeye başka nerede rastladın?

Hiçbir yerde, diye itiraf ettim. Ama bunu düşünürken daha da karamsardım. Ama bu benim buraya ait olduğum anlamına gelmiyor. Senin gibi buraya ait değilim ben. Biz bir ekibiz, Göçer.

Sanki bunun bana hatırlatılmasına ihtiyacım vardı...

Onu bu kadar iyi duymak beni biraz şaşırtmıştı. İki gündür sesi çıkmıyor, bekliyordu. Endişeliydi. Jared'ı tekrar görmek istiyordu. Doğrusu benim kafamda da aynı düşünceler vardı.

Melanie umutlanmıştı. Belki Walter'in yanındadır. Belki iki gündür oradaydı, diye düşünüyordu.

Walter'ı görmeye bunun için gitmiyoruz.

Hayır. Elbette hayır. Sesinde pişmanlık ve üzüntü vardı. Ama Walter'in onun için, benim için olduğu kadar önemli olmadığını anladım. Elbette onun öleceğine üzülüyordu ama bu sonucu çoktan kabul etmişti. Oysaki ben, bunu şimdi bile, kabul edemiyordum. Walter benim arkadaşım. Onun değil. O beni korumuştur.

Hastane kanadına geldiğimizde, o soluk mavi ışıklardan bin bizi karşıladı (Artık fenerlerin güneş enerjisiyle çalıştığını, şarj olmaları için, gündüzleri güneşli köşelere bırakıldıklarını biliyordum.). Şimdi hepimiz daha sessiz hareket ediyorduk. Bu konudan konuşmamıza gerek kalmadan daha yavaş yürümeye başlamıştık. J^Y-

Bu odadan nefret ediyordum. Karanlıkta oluşan koyu renk gölgelerle/daha da korkunç görünüyordu. Yeni bir koku vardı; hafıf bir çürük, keskin bir alkol ve safra kokusu.

/Portatif karyolalardan ikisi doluydu. Doktor'un büyük ayakları birinden aşağı sarkıyordu. Hafif hafif horlayışını tanımıştım. Diğer karyolada ise, korkunç derecede küçülmüş ve şekilsiz bir hale gelmiş olan Walter bize bakıyordu.

Ian, "Misafirlerini karşılamak için mi uyandın, Walt?" diye fısıldadı. Walter'in bakışları ona kaydı.

"Aaaah!" diye inledi. Yüzü iyice çökmüştü.

"Bir şey ihtiyacın var mı?" diye fısıldadım. Ellerimi Ian ile Jamie'nin ellerinden kurtardım. Artık bu eller, Walter ile benim aramda, boşlukta çırpınıyordu.

Bilinçsizce dönüp duran gözleri karanlığı taradı. Ona bir adım daha yaklaştım.

"Senin için yapabileceğimiz bir şey var mı? Herhangi bir şey?"

Beni gördü. Birden, sarhoşluğun verdiği uyuşukluk ve hissettiği acının arasında, bakışları yüzüme odaklandı.

"Sonunda," dedi nefes nefese. Hırıltılı nefesi bir ısıklık sesini andırıyordu. "Yeterince beklersem geleceğini biliyordum. Ah Gladys, sana anlatmak istediğim o kadar çok şey var ki."

Donkalmıştım. Arkamda biri mi var, diye baktım. Jamie kısık bir sesle, "Gladys karısıymış," diye fısıldadı. "O kaçmadı."

Walter, gösterdiğim tepkiyle ilgilenmiyordu. "Gladys, kanser olacağım aklıma gelir miydi?" dedi. "Hem kanser olma olasılığım var mıydı? Hayatım boyunca bir gün bile hasta olmadım..." Sesi giderek yavaşladı. Sonunda onu duyamaz oldum ama dudakları kıpırdamaya devam ediyordu. Elini kaldıramayacak kadar güçsüzdü. Parmakları yavaşça karyolanın kenarına, yani bana doğru uzandı.

Ian beni ileri doğru itti.

"Ne yapmalıyım?" dedim. Alnımdan aşağı süzülen terin odanın nemi ve sıcaklığı ile hiçbir ilgisi yoktu.

Walter hırıltılı ama bu kez duyulabilir bir sesle "Büyükbabam tam 101 sene yaşadı," dedi. "Ailemde kimse kanser olmadı, kuzenlerim bile. Ama teyzen Regan cilt kanseri olmuştu, değil mi?"

Bana güvendiği belliydi. Cevap bekledi. Ian sırtımı dürttü. "Hımm..." diye mırıldandım.

Walter, "Belki de o Bill'in teyzesiydi," diye söylendi.

Paniğe kapılarak Ian'a baktım. Ian omuz silkti. Ona, ağız hareketiyle, "Yardım et," dedim.

O da Walter'in elimi arayan parmaklarını tutmamı işaret etti.

Walter'in derisi kireç gibi beyazdı. Başının arkasındaki mavi damarların içerisinde kanın belli belirsiz akışını görebiliyordum. Jamie'nin, çok zayıf olduğunu söylediği kemiklerini kırmamaya özen göstererek ve de korkarak elini hafifçe kaldırdım. Eli, sanki içi boşmuş gibi çok hafifti.

"Ah Gladdie, sensiz yaşamak çok zordu. Burası güzel bir yer, ben ölmüş olsam bile beğeneceğine inanıyorum. Konuşmaya ne kadar çok ihtiyacın olduğunu biliyorum... Burada konuşabileceğin bir sürü kişi var..." Sesi yine zayıflamaya başlamıştı. Sonunda onu duyamaz oldum. Ama o hâlâ konuşuyor, karısıyla paylaşmak istediklerini söylüyordu. Gözlerini kapamış, başı yana düşmüştü. Ama dudakları hâlâ kıpırdıyordu.

Ian ıslak bir bez buldu ve Walter'ın parlayan yüzünü silmeye başladı.

Walter'ın gevelemelerini izliyor, beni dinlemediğinden emin olmaya çalışıyordum. Fısıltıyla, "Ben insanları kaedirmayı pek beceremem," dedim. "Onu üzmem istemiyorum."

Ian, "Ona bir şey söylemene gerek yok," dedi. "Bunları düşünecek durumda değil."

"Ben ona benziyor muyum?"

"Hayır, hiç benzemiyorsun. Onun resmini gördüm. Kızıl saçlı, tıknaz biri."

"Dur, ben yapayım."

Ian elindeki bez parçasını bana verdi, ben de Walter'ın boynundaki teri sildim. Ellerimin hareket etmesi beni rahatlattı. Walter, bir şeyler gevelemeye devam ediyordu. Bir an onun, "Teşekkür ederim Gladdie, çok nazıksın," dediğini duyar gibi oldum.

Doktor'un horlamasının kesildiğini fark etmemiştim. Birden, arkamda onun tanıdık sesini duydum. Bu ses insanı ürkütmeyecek kadar yumuşaktı.

"Walter nasıl?" dedi.

Ian, "Akli başında değil," diye fısıldadı. "Konyaktan mı yoksa acıdan mı?"

"Daha çok acıdan olmalı, şu an biraz morfin bulabilmek için sağ kolumu bile verebilirim."

Ian, "Belki de Jared bir mucize daha yaratır," diye karşılık verdi.

Doktor, "Belki..." diye iç geçirdi.

Dalgın dalgın, Walter'ın solgun yüzünü sildim. Doktorla Ian'ın konuşmalarını dikkatle dinlemeye başlamıştım. Ama artık Jared'dan söz etmiyorlardı.

Melanie, burada değil, diye fısıldadı. Walter'a yararı olacak bir şey arıyor, diye onayladım. Tek başına, diye ekledi.

Onu son görüşümü düşündüm; öpüşmemiz, bana inanması... Kendisine biraz vakit ayırmak istemiş olabilir.

Umarım bir kenara çekilmiş, kendisini yeniden senin çok yetenekli bir oyuncu ve Avcı olduğuna inandırmakla meşgul değildir. Bu da mümkün, elbette. Melanie sessizce homurdandı.

Ian ve Doktor alçak sesle önemsiz şeyler hakkında konuşuyorlardı, Ian genelde Doktor'a mağarada olup bitenler hakkında bilgi veriyordu.

Doktor, "Göçer'in yüzüne ne oldu?" diye fısıldadı. Çok yavaş konuşmasına rağmen onu rahatça duyabiliyordum.

Ian gergin bir sesle, "Yine aynı şeyler," dedi.

Doktor üzüntülü bir ses çıkardı.

Ian ona, dün akşamki sıradışı dersten ve Geoffrey'nin sorularından söz etti.

Doktor, "Melanie'nin içine bir şifacının ruhunu yerleştirmiş olsalardı iyi olurdu," diye mırıldandı.

Bunu duyunca irkildim ama arkamda oldukları içim bunu görmediler.

Ian, beni korumak ister gibi, "Onun bedenine Göçer'i yerleştirdikleri için şanslıyız," dedi.

"Ondan başka hiç kimse..."

Doktor, her zamanki iyimserliğiyle, "Biliyorum," diye onun sözünü kesti. "Galiba şöyle desem daha doğru olur: Göçer'in tıbbi ilgi duymamış olması kötü."

"Üzgünüm." diye mırıldandım. Kusursuz bir sağlığın keyfini sürerken, bunun nedenlerini hiç merak etmemiştim.

Omzuma bir el dokundu. Ian, "Özür dileyecek bir şey yok," dedi.

Jamie'nin hiç sesi çıkmıyordu. Etrafa baktım ve onun Doktor'un yattığı karyolanın üstüne kıvrılmış olduğunu gördüm.

Doktor, "Geç oldu" dedi. "Walter'ın hiçbir yere gittiği yok. Biraz uyumaksınız."

Ian, "Hemen döneriz," dedi. "Sana ya da Göçer'e yatacak bir şey getirelim..."

Walter'in elini yavaşça okşayarak yatağın üstüne bıraktım. Gözleri bir anda fal taşı gibi açıldı, öncekinden de ayık bakışlarla bana bakmaya başladı.

"Gidiyor musun?" dedi. "Bu kadar çabuk gitmek zorunda mısınız?"

Telaşla tekrar elini tuttum. "Hayır, gitmek zorunda değilim."

Gülümsemi ve gözlerini tekrar yumdu. Parmakları'parmaklarıma sımsıkı kenetlenmişti, lan içini çekti.

Ona, "Sen gidebilirsin," dedim. "Benim için fark etmez. Jamie'yi de götür."

Ian çevresine bakındı. "Bir dakika dur," dedi. Sonra en yakınındaki karyolayı şöyle bir tuttu. Ağır değildi. Onu kolayca kaldırıp Walter'in karyolasının yanına doğru kaydırıldı. Ian'ın, karyolayı Walter'in yattığı yatağın yanına yerleştirebilmesi için geri çekildim. Hâlâ Walter'in elini tutuyordum. Kolumu iyice uzatıp germiştim. Sonra Ian beni de kaldırıp Walter'in yanındaki karyolanın üstüne koydu. Walter'in gözleri hiç kıpırdamadı. Sessizce nefesimi tuttum. Ian'ın bana, sanki gerçek bir insanımsım gibi, bu kadar rahatça dokunabilmesi karşısında gafil avlanmış ve ne yapacağımı şaşırılmıştım... Ian çenesiyle Walter'in elime sarılmış olan elini işaret etti.

"Böyle uyuyabilecek misin?"

"Evet, uyuyabileceğime eminim."

Gülümseyerek, "O zaman sana iyi uykular, " dedi. Sonra dönüp diğer karyolanın üstünde sızmış Jamie'yi kucakladı. Çocuğu bir bebek gibi kolayca kaldırılmıştı. "Hadi gidelim evlat," diye fısıldadı. Ian'ın ayak sesleri yavaş yavaş uzaklaşarak iyice duyulmaz oldu. %

Doktor esnedi ve belli belirsiz bir ışık veren lambasını eline alarak alüminyum bir kapı ve tahta sandıklardan yaptığı masanın başına geçti. Walter'in yüzü karanlıkta kalmıştı. Onu göremiyordum ve bu beni rahatsız ediyordu. Sanki çoktan aramızdan ayrılmış gibiydi. Parmaklarına sımsıkı dolanmış parmaklarıyla teselli buluyordum.

Doktor önündeki kâğıtları karıştırmaya başlamıştı. Anlaşılmaz bir şeyler mırıldanıyordu. Bu yumuşak ve huzur verici sesin eşliğinde uykuya daldım.

Sabahleyin Walter beni tanıdı.

Ian, beni geri götürmek için geldi. Mısır tarlasının temizlenmesi gerekiyordu. Tam o sırada Walter da uyandı.

Doktor'a, tarlada çalışmaya gitmeden önce kendisine kahvaltı getireceğime dair söz verdim. Yaptığım en son şey Walter'in sımsıkı tuttuğu parmaklarımı onun elinden yavaşça kurtarmak oldu.

Walter gözlerini açtı. "Göçer," diye fısıldadı.

"Walter?" Geceyi hatırladığından ya da beni ne kadar süre tanıyacağından emin değildim. Ellerini havaya kaldırdı, ben de ona hissiz olmayan sol elimi uzattım.

"Beni görmeye geldin. Bu çok güzel. Biliyorum...ötekilerin geri dönmesi...senin için...zor olmalı...Yüzün..."

Güçlkle konuştuğu belliydi. Gözleri kaydı. Bu tam ona göre bir şeydi, ilk kelimeleri benimle ilgili endişelerini dile getiriyordu.

"Her şey yolunda, Walter. Sen nasılsın?"

"Aaah..." diye inledi. "Aslında çok iyi değilim... Doktor?"

Doktor arkamdan, "Buradayım," diye mırıldandı.

Walter, "İçki var mı?" dedi nefes nefese.

"Elbette."

Doktor hazırlıklıydı. Kalın cam şişenin ağzını Walter'in kupkuru dudaklarına yaklaştırıp içindeki koyu kahverengi sıvıyı ağır ağır ağzına akıttı. İçki boğazını yakarak aşağı inerken Walter yüzünü buruşturdu. Birkaç damla da ağzının kenarlarından süzülerek yastığının üzerine döküldü. İçkinin kokusu burnumu yakmıştı.

Doktor, "Şimdi daha iyi misin?" diye sordu. Walter homurdandı. Bu olumlu bir cevaba benzemiyordu. Gözlerini yumdu.

Doktor, "Biraz daha ister misin?" diye sordu. Walter yüzünü ekşitip inledi.

Doktor, sessizce bir küfür savurdu. "Jared nerde?" diye homurdandı.

Bu ismi duyunca kaskatı kesildim. Melanie de kıvıldadı, daha sonra yine sakinleşti.

Walter'in yüzü çökmüştü. Başı arkaya düştü. "Walter?" diye fısıldadım.

Doktor, "O kadar acı çekiyor ki, uzun süre ayık kalamaz. Onu kendi haline bırak," dedi. "Ne yapabilirim?"

Doktor'un sesi ümitsizdi. "Benim yaptığımdan fazlasını yapamazsın. Ben de hiçbir şey yapamıyorum. Ona hiç bir yararım yok."

Ian, "Öyle düşünme, Doktor. Bunda senin suçun yok. Dünya artık eskisi gibi değil," diye mırıldandı. "Kimse senden daha fazlasını beklemiyor."

Öne eğildim. Evet, onların dünyası artık eskisi gibi değildi.

Koluma bir parmak dokundu. Ian, "Haydi, gidelim," diye fısıldadı.

Kafamı salladım ve bu kez sol elimi Walter'in avcımından kurtarmaya çalıştım.

Walter'in gözleri fal taşı gibi açıldı. Ama bir şey gördüğü yoktu. Yalvaran bir sesle, "Gladdie, burada mısınız?" diye sordu.

Elimi çekmekten vazgeçerek, kararsızlık içinde, "Şey... Buradayım, evet," dedim.

Ian omuz silkti. "İkinize de biraz yemek getireceğim," diye fısıldayıp dışarı çıktı.

Walter'in yanığı bana acı veriyordu. Sabırsızlık içinde Ian'm geri dönüşünü bekliyordum. Walter tekrar tekrar Gladys'in adını geveliyordu ama benden istediği bir şey yoktu. Bunun için şükrediyordum. Belki yarım saat, belki de bir saat sonra, Ian'ın bu kadar gecikmesinin nedenini merak ederek ayak seslerini beklemeye başladım.

Doktor sürekli masasının başında duruyor, omuzları çökmüş bir halde boşluğa bakıyordu. Besbelli, hiçbir işe yaramadığını düşünüyordu. Bunu anlamak çok kolaydı.

Sonra bir şey duydum ama bu ayak sesi değildi.

Fısıldayarak Doktor'a, "Bu da ne?" diye sordum. Walter yine sessizleşmiş, belki de kendinden geçmişti. Onu rahatsız etmek istemedim.

Doktor bana bakmak için döndü. Bir yandan da, bu yabancı sesi dinlemek için başını yana eğmişti.

Bu, garip, hızlı ama yumuşak bir tıngırtıydı. Bir an sesin yükseldiğini düşündüm ama sonra yine yavaşladı.

Doktor, "Çok tuhaf," dedi. "Sanki şeye benziyor..." Durak-sadı. Hiç tanıdık olmayan bu ses kaybolurken, doktor alnını kırıştırarak düşüncelere dalmıştı.

Hepimiz kulak kesilmiştik. Çok uzaklardan gelen ayak seslerini duyabiliyorduk. Ama bu sesler, Ian'ın, beklediğimiz ayak seslerine benzemiyordu. Ian yürümüyor, koşuyordu.

Doktor, ayak seslerinden bir sorun olduğunu anlayınca hemen Ian'ı karşılamaya koştu. Keşke ben de sorunun ne olduğunu bir an önce anlayabilseydim. Ama Doktor'a birlikte koridora çıkmak için, elimi çekip Walter'i rahatsız etmek istemiyordum. Onun elini bırakmak yerine sesleri dikkatle dinlemeyi tercih ettim.

Doktor'un şaşkınlık içinde, "Ne oldu, Brandt?" dediğini duydum.

Diğer kişi nefese, "O nerede, o nerede?" diyordu. Koşan ayak sesleri kesildi, daha sonra yeniden duyuldu. Ana bu kez biraz önceki kadar hızlı değildi.

Doktor, bizim olduğumuz tarafa doğru seslenerek, "Sen kimden söz ediyorsun?" diye sordu.

Brandt, sabırsızlık ve telaş içinde hastaneye girerken nefese nefese, "Parazit!" diye tısladı.

Brandt, Kyle ya da Ian gibi iriyarı bir adam değildi. Sanırım benden beş ya da altı santim uzundu. Ama bir gergedan gibi Lalın ve sağlam yapılydı. Odaya göz gezdirdi. İnsanın içine işleyen bakışları, yarım saniyeliğine bana odaklandı. Sonra

Ian, "Hemen döneriz," dedi. "Sana ya da Göçer'e yatacak bir şey getirelim..."

Walter'ın elini yavaşça okşayarak yatağın üstüne bıraktım. Gözleri bir anda fal taşı gibi açıldı, öncekinden de ayık bakışlarla bana bakmaya başladı.

"Gidiyor musun?" dedi. "Bu kadar çabuk gitmek zorunda mısınız?"

Telaşla tekrar elini tuttum. "Hayır, gitmek zorunda değilim."

Gülümsedi ve gözlerini tekrar yumdu. Parmakları parmaklarıma sımsıkı kenetlenmişti, /Ian içini çekti.

Ona, "Sen gidebilirsin," dedim. "Benim için fark etmez. Jamie'yi de götür."

Ian çevresine bakındı. "Bir dakika dur," dedi. Sonra en yakınındaki karyolayı şöyle bir tuttu. Ağır değildi. Onu kolayca kaldırıp Walter'ın karyolasının yanına doğru kaydırıldı. Ian'ın, karyolayı Walter'ın yattığı yatağın yanına yerleştirebilmesi için geri çekildim. Hâlâ Walter'ın elini tutuyordum. Kolumu iyice uzatıp germiştim. Sonra Ian beni de kaldırıp Walter'ın yanındaki karyolanın üstüne koydu. Walter'ın gözleri hiç kıpırdamadı. Sessizce nefesimi tuttum. Ian'ın bana, sanki gerçek bir insanımsım gibi, bu kadar rahatça dokunabilmesi karşısında gafil

avlanmış ve ne yapacağımı şaşırılmışım... Ian çenesiyle Walter'ın elime sarılmış olan elini işaret etti.

"Böyle uyuyabilecek misin?"

"Evet, uyuyabileceğime eminim."

Gülümseyerek, "O zaman sana iyi uykular, " dedi. Sonra dönüp diğer karyolanın üstünde sızmış Jamie'yi kucakladı. Çocuğu bir bebek gibi kolayca kaldırıvermişti. "Hadi gidelim evlat," diye fısıldadı. Ian'ın ayak sesleri yavaş yavaş uzaklaşarak iyice duyulmaz oldu. ^

Doktor esnedi ve belli belirsiz bir ışık veren lambasını eline alarak alüminyum bir kapı ve tahta sandıklardan yaptığı masanın başına geçti. Walter'ın yüzü karanlıkta kalmıştı. Onu göremiyordum ve bu beni rahatsız ediyordu. Sanki çoktan aramızdan ayrılmış gibiydi. Parmaklarına sımsıkı dolanmış parmaklarıyla teselli buluyordum.

Doktor önündeki kâğıtları karıştırmaya başlamıştı. Anlaşılmaz bir şeyler mırıldanıyordu. Bu yumuşak ve huzur verici sesin eşliğinde uykuya daldım.

Sabahleyin Walter beni tanıdı.

Ian, beni geri götürmek için geldi. Mısır tarlasının temizlenmesi gerekiyordu. Tam o sırada Walter da uyandı.

Doktor'a, tarlada çalışmaya gitmeden önce kendisine kahvaltı getireceğime dair söz verdim. Yaptığım en son şey Walter'ın sımsıkı tuttuğu parmaklarımı onun elinden yavaşça kurtarmak oldu.

Walter gözlerini açtı. "Göçer," diye fısıldadı.

"Walter?" Geceyi hatırladığından ya da beni ne kadar süre tanıyacağından emin değildim. Elleri havaya kaldırdı, ben de ona hissiz olmayan sol elimi uzattım.

"Beni görmeye geldin. Bu çok güzel. Biliyorum...ötekilerin geri dönmesi...senin için...zor olmalı...Yüzün..."

Güçlkle konuştuğu belliydi. Gözleri kaydı. Bu tam ona göre bir şeydi, ilk kelimeleri benimle ilgili endişelerini dile getiriyordu.

"Her şey yolunda, Walter. Sen nasılsın?"

"Aah..." diye inledi. "Aslında çok iyi değilim... Doktor?"

Doktor arkamdan, "Buradayım," diye mırıldandı.

Walter, "İçki var mı?" dedi nefes nefese.

"Elbette."

Doktor hazırlıklıydı. Kalın cam şişenin ağzını Walter'ın kupkuru dudaklarına yaklaştırıp içindeki koyu kahverengi sıvıyı ağır ağır ağzına akıttı. İçki boğazını yakarak aşağı inerken Walter yüzünü buruşturdu. Birkaç damla da ağzının kenarlarından süzülerek yastığının üzerine döküldü. İçkinin kokusu burnumu yakmıştı.

Doktor, "Şimdi daha iyi misin?" diye sordu. Walter homurdandı. Bu olumlu bir cevaba benzemiyordu. Gözlerini yumdu.

Doktor, "Biraz daha ister misin?" diye sordu. Walter yüzünü ekşitip inledi.

Doktor, sessizce bir küfür savurdu. "Jared nerde?" diye homurdandı.

Bu ismi duyunca kaskatı kesildim. Melanie de kımıldadı, daha sonra yine sakinleşti.

Walter'ın yüzü çökmüştü. Başı arkaya düştü. "Walter?" diye fısıldadım.

Doktor, "O kadar acı çekiyor ki, uzun süre ayık kalamaz. Onu kendi haline bırak," dedi. "Ne yapabilirim?"

Doktor'un sesi ümitsizdi. "Benim yaptığımdan fazlasını yapamazsın. Ben de hiçbir şey yapamıyorum. Ona hiç bir yararım yok."

Ian, "Öyle düşünme, Doktor. Bunda senin suçun yok. Dünya artık eskisi gibi değil," diye mırıldandı. "Kimse senden daha fazlasını beklemiyor."

Öne eğildim. Evet, onların dünyası artık eskisi gibi değildi.

Koluma bir parmak dokundu. Ian, "Haydi, gidelim," diye fısıldadı.

Kafamı salladım ve bu kez sol elimi Walter'ın avcımından kurtarmaya çalıştım.

Walter'ın gözleri fal taşı gibi açıldı. Ama bir şey gördüğü yoktu. Yalvaran bir sesle, "Gladdie, burada mısın?" diye sordu.

Elimi çekmekten vazgeçerek, kararsızlık içinde, "Şey... Buradayım, evet," dedim.

Ian omuz silkti. "İkinize de biraz yemek getireceğim," diye fısıldayıp dışarı çıktı.

Walter'in yanılıgısı bana acı veriyordu. Sabırsızlık içinde Ian'ın geri dönüşünü bekliyordum. Walter tekrar tekrar Gladys'in adını geveliyordu ama benden istediği bir şey yoktu. Bunun için şükrediyordum. Belki yarım saat, belki de bir saat sonra, Ian'ın bu kadar gecikmesinin nedenini merak ederek ayak seslerini beklemeye başladım.

Doktor sürekli masasının başında duruyor, omuzları çökmüş bir halde boşluğa bakıyordu. Besbelli, hiçbir işe yaramadığını düşünüyordu. Bunu anlamak çok kolaydı.

Sonra bir şey duydum ama bu ayak sesi değildi.

Fısıldayarak Doktor'a, "Bu da ne?" diye sordum. Walter yine sessizleşmiş, belki de kendinden geçmişti. Onu rahatsız etmek istemedim.

Doktor bana bakmak için döndü. Bir yandan da, bu yabancı sesi dinlemek için başını yana eğmişti.

Bu, garip, hızlı ama yumuşak bir tıngırtıydı. Bir an sesin yükseldiğini düşündüm ama sonra yine yavaşladı.

Doktor, "Çok tuhaf," dedi. "Sanki şeye benziyor..." Durak-sadı. Hiç tanıdık olmayan bu ses kaybolurken, doktor alnını kırıştırarak düşüncelere dalmıştı.

Hepimiz kulak kesilmiştik. Çok uzaklardan gelen ayak seslerini duyabiliyorduk. Ama bu sesler, Ian'ın, beklediğimiz ayak seslerine benzemiyordu. Ian yürümüyor, koşuyordu.

Doktor, ayak seslerinden bir sorun olduğunu anlayınca hemen Ian'ı karşılamaya koştu. Keşke ben de sorunun ne olduğunu bir an önce anlayabilseydim. Ama Doktor'la birlikte koridora çıkmak için, elimi çekip Walter'i rahatsız etmek istemiyordum. Onun elini bırakmak yerine sesleri dikkatle dinlemeyi tercih ettim.

Doktor'un şaşkınlık içinde, "Ne oldu, Brandt?" dediğini duydum.

Diğer kişi nefes nefese, "O nerede, o nerede?" diyordu. Koşan ayak sesleri kesildi, daha sonra yeniden duyuldu. Ama bu kez biraz önceki kadar hızlı değildi.

Doktor, bizim olduğumuz tarafa doğru seslenerek, "Sen kimden söz ediyorsun?" diye sordu.

Brandt, sabırsızlık ve telaş içinde hastaneye girerken nefes nefese, "Parazit!" diye tısladı.

Brandt, Kyle ya da Ian gibi iriyarı bir adam değildi. Sanırım benden beş ya da altı santim uzundu. Ama bir gergedan gibi kalın ve sağlam yapıydı. Odaya göz gezdirdi. İnsanın içine işleyen bakışları, yarım saniyeliğine bana odaklandı. Sonra

Walter'in çarpılmış, şekilsiz bedenine baktı. Daha sonra odanın içinde şöyle bir dolaştıktan sonra, yine bana döndü.

O sırada Doktor, Brandt'in yanına gelmişti. Kalın gövdeli tıknaz adam bana doğru bir adım atarken, Doktor uzun parmaklarıyla onu omzundan yakaladı.

"Ne yapıyorsun?" diye sordu. Doktor, bu soruyu, ondan şimdiye kadar ilk kez duyduğum bir ses tonu ile, tıpkı kükrer gibi, sormuştu

Brandt cevap vermeden önce, o ilginç ses yeniden duyuldu. Bir yükselip bir alçalıyordu. Ses güçlendiğinde garip-bir titreşim hissediliyordu. Hepimiz donakalmıştık.

Doktor fısıltıyla, "Bu... Bu bir helikopter mi?" diye sordu.

Brandt de fısıldayarak, "Evet," diye cevap verdi. "O Avcı. Daha önce gelen. Hani, onu arayan." Çenesiyle beni işaret ediyordu.

Bir anda birisi boğazımı sıkıyormuş gibi hissettim. İçime çektiğim hava yeterli gelmiyordu. Başım dönmeye başladı. Hayır. Şimdi değil. Lütfen.

Mel, kafamın içinde homurdanmaya başlamıştı. Onun sorunu ne? Neden bizi rahat bırakmıyor?

Onun bu insanlara zarar vermesine izin veremeyiz!

Ama ona nasıl engel olabiliriz?

Bilmiyorum. Bütün bunların sorumlusu benim.

Hayır ben de sorumluyum, Göçer. Bundan biz sorumluyuz..

Doktor, "Emin mısınız?" diye sordu.

"Helikopter havada dolaşırken, Kyle dürbünle bakıp onu gördü. Daha önceki gördüğü kadının ta kendisi olduğunu söyledi."

Doktorun sesi bir anda değişti. Dehşet içinde, "O buraya mı bakıyor?" diye sordu. Yarı dönerek alev saçan gözlerle girişe baktı. "Sharon nerede?"

Brandt başını salladı. "Helikopter dolaşıp duruyor. Picacho'dan başlıyor, sonra döne döne dolaşıyor. Özel olarak herhangi bir yere odaklanmış gibi görünmüyor. Arabayı bıraktığımız yerin çevresinde birkaç kez döndü."

Doktor yine, "Sharon?" diye sordu.

"O çocuklar ve Lucina ile birlikte. Gayet iyiler. Bu akşam buradan gitme olasılığımız olduğundan, çocuklar eşyalarını topluyorlar. Amajeb öyle bir şeye gerek kalmayacağını söylüyor."

Doktor nefesini dışarı üfledi. Sonra gidip masasına yaslandı. Uzun bir yarıştan çıkmış gibi yorgun görünüyordu. "Yani, aslında yeni bir şey yok," diye mırıldandı.

Brandt, "Hayır. Sadece birkaç gün dikkatli olmamız gerek," diye cevap verdi. Gözleriyle sürekli olarak odayı tarıyor ve ikide bir bana bakıyordu. "Sizde ip var mı?" diye sordu. Sonra, boş bir karyolanın üstündeki çarşafın kenarını kaldırarak inceledi.

Doktor onun ne demek istediğini anlamamıştı. "İp mi?" diye sordu.

"Parazit için. Kyle onu kontrol altına almam için beni yolladı."

Kaslarım isteğim dışında kasılmaya başladı. Walter'ın parmaklarını öyle bir sıktım ki, zavallı adam inledi. Brandt'in yüzüne bakarken, Walter'ın parmaklarını sıkmamaya çalışıyordum. Brandt ise ümitle Doktor'u bekliyordu.

Doktor, "Sen buraya Göçer'i kontrol altına almaya mı geldin?" diye sordu. Sesi yine sertleşmişti. "Bunun gerekli olduğunu nerden çıkardın?"

Brandt, "Hadi doktor, aptallık etme," dedi. Sonra, ilerideki duvarın dibinde duran dosya dolabını gösterdi. "Burada büyük tavan delikleri ve bir yığın yansıtıcı metal var. Dikkatin yarım dakikalığına dağılacak olsa, Avcı'ya işaret verir,"

Şok geçiriyordum. Derin bir nefes aldım. Odanın sessizliğinde nefesimin sesi duyuldu.

Brandt, "Gördün mu?" dedi. "Onun planını hemen tahmin ettim." Ben peşimdeki Avcı'nın o acımasız patlak gözlerinden saklanmak için bir kayanın altına sığınmayı düşünürken, bu adam benim onu buraya getireceğimi düşünüyordu. Avcı'yı, Jamie'yi, Jared'ı, Jeb'i ve Ian'ı öldürmesi için buraya getirecektim, öyle mi? Kusmak istiyordum.

Doktor buz gibi soğuk bir sesle, "Gidebilirsin Brandt," dedi. "Göçer'e ben göz kulak olurum." Brandt tek kaşını yukarı kaldırarak, "Ne oldu size?" dedi. "Sana, Ian'a, Trudy'ye ve gen kalanınıza ne oldu? Hepiniz hipnotize olmuş gibisiniz. Gerçeği göremiyorsanız, bunun nedenini merak etmem doğal değil mi?"

"İstediğin kadar merak edebilirsin, Brandt. Ama buradan çık ve dışarıda merak et."

Brandt başını sallayarak, "Benim bir görevim var," dedi.

Doktor Brandt'e doğru yürüdü ve benimle Brandt'in arasında durdu. Kollarını göğsünün üstünde kavuşturdu.

"Ona dokunmayacaksın." *

Uzaktan helikopterin pervanesinin sesi geliyordu. Hepimiz sessizce bekliyorduk. Helikopterin sesi kesilene kadar nefes bile almadık.

Ortalık sessizleşince Brandt başını salladı. Hiçbir şey söylemeden masanın başına gidip Doktor'un iskemlesini aldı ve dosya dolabının yanındaki duvarın dibine getirdi. Hızla yere bırakıp üstüne çöktü. İskemlenin metal bacakları gıcırdadı. Ellerini dizlerine koyarak öne eğildi ve beni seyretmeye başladı. Can çekişen bir tavşanın son nefesini vermesini bekleyen bir akbaba gibiydi.

Doktor'un çenesi küçük bir çıtırtı çıkararak kasıldı.

Walter uykusundan uyanır gibi oldu ve, "Gladys," diye mırıldandı. "Buradasın."

Brandt beni seyrederken konuşamayacak kadar sinirliydim. Onun elini okşamakla yetindim.

Bulutlu gözleri yüzümde dolaştı. Orada, gerçek olmayan çizgiler görüyordu.

"Acı çekiyorum, Gladdie. Çok acı çekiyorum."

"Biliyorum," diye fısıldadım. "Doktor?"

Doktor çoktan yanımıza gelmişti. Elinde konyak şişesi vardı. "Ağzını aç, Walter."

Uzaklardan yine helikopterin sesi geliyordu. Çok uzaklarda olmalıydı ama hâlâ bize çok yakındı. Doktor ürküp irkildi ve koluma bir kaç damla konyak damladı.

***

Korkunç bir gündü, bu gezegende geçirdiğim en kötü gün. Buna, mağaralardaki ilk günüm, ölüme çok yaklaştığım, çöldeki o son, susuz, kavurucu sıcak gün de dâhildi.

Helikopter havada dönüp duruyordu. Bazen uzaklaşıyor, bir saat kadar sesi duyulmuyor ve ben de kurtulduğumuzu düşünmeye başlıyordum. Ama, birden, sesi yine duyulmaya başlıyordu. O zaman Avcı'nın inatçı yüz ifadesi, ıssız çölde insanların varlığını gösteren bir iz arayan patlak gözleri, gözümün önüne geliyordu. Onun hayalini kafamdan uzaklaştırmayı deniyor, boş ve renksiz çöle ilgili anılarıma odaklanmaya çalışıyordum. Böyle yaparak, sanki

onun başka bir şey görmesini engellemeye, sıkılıp geri dönmesini sağlamaya gayret ediyordum.

Brandt, kuşku dolu bakışlarını benden ayırmıyordu. Ona hemen hemen hiç bakmıyordum ama üzerimdeki bakışlarını hissedebiliyordum, lan yanıma gelince durum biraz düzeldi. Burayı - sözüm ona - terk etmek gerekirse diye bazı şeyleri toparlayıp paketlemiş, bu arada üstü başı kirlenmişti. Bu ne demektir? Nereye gidebilirlerdi? Gidebilecekleri bir yer var mıydı?

Brandt, üstü kapalı bir biçimde orada oluş nedenini anlattığı zaman, lan öyle bir öfkelenmişti ki, o anda tıpkı Kyle'a benzedi. Sonra, yatağımın yanına bir boş yatak daha çekti ve Brandt'le benim arama oturdu. Böylece Brandt'in beni görmesini engellemiş oluyordu.

Ne helikopter ne de Brandt'in kuşku dolu bakışları beni etkiliyordu. Eğer hâlâ böyle bir şey varsa, sıradan bir günde bu ikisinden biri üzücü olabilirdi. Ama bugün benim için her ikisinin de bir önemi yoktu.

Öğlen olduğunda, Doktor, Walter'a, konyağın son damlalarını da içirmişti. Aradan birkaç dakika geçmemişti ki Walter fenalaştı. Nefes alamıyor, parmakları elimi kıracak gibi sıkıyordu. Elimi çektiğim anda inlemeleri tiz çığlıklara dönüşüyordu. Bir kez, tuvalete gitmek için dışarı çıktım. Brandt beni izleyince, lan da peşimden gelmek zorunluluğunu hissetti. Koridor boyunca koşar adım yürüyerek geri döndüğümüzde, Walter'in çığlıkları artık insan sesine benzemez olmuştu. Walter'in duyduğu acılar Doktor'a yansıyor olmalıydı ki, adamın yüzü çökmüş, avurtları içeri göçmüştü. Walter'la kısaca konuşup onu karısının yanında olduğuna inandırdım ve bunun üzerine çığlıkları kesildi. Bu iyilik amaçlı, beyaz bir yalandı. Brandt tedirgin olduğunu belli eden sesler çıkardı ama ben onun haksız olduğunu biliyordum. O an Walter'in duyduğu acıdan başka hiçbir şeyin önemi yoktu.

İnlemeler ve çırpınmalar devam ediyordu. Brandt ise, onun sesinden mümkün olduğunca uzaklaşmak istediğinden, odanın diğer tarafında volta atıp duruyordu.

Akşamüstüne doğru Jamie beni görmeye geldi. Dört kişiye yetecek kadar yiyecek getirmişti. Onun yanımda kalmasına izin veremezdim. Ian'ın, yemek yemesi için onu mutfağa götürmesi ve gizlice buraya dönmemesi için bütün gece gözünü ondan ayırmayacağı konusunda bana söz vermesini sağladım. Walter, çırpınırken kırık bacağını oynattıkça, elinde olmadan çığlık atıyordu. Bu çığlıklara dayanmak olanaksızdı. Bu gece, Doktor'un ve benim belleklerimize, hatta belki de Walter'i yok saymak için elinden geleni yapan, kulaklarını tıkayıp duymamak için bir şarkı mırıldanan Brandt'in belleğine kazanacaktı ama Jamie'nin belleğine kazanmamalıydı. Doktor, Walter'in korkunç acıları ile arasına mesafe koymaya çalışmıyor, aksine onunla birlikte acı çekiyordu. Walter'in çığlıkları, Doktor'un yüzünde derin çizgiler oluşturuyor, sanki biri yüzünü pençeleriyle tırmıklamış gibi izler bırakıyordu.

Bir insanda, özellikle de Doktor'da böyle derin bir merhamet ve sevecenlik görmek beklenmedik bir şeydi. Onu, Walter'in acılarını yaşarken gördükten sonra, Doktor'a artık aynı gözle bakmam mümkün değildi. Merhameti öyle derin ve büyüktü ki... Onun acımasız bir insan olduğuna inanmak, artık benim için imkânsız hale gelmişti. Bu adam işkenceci olamazdı. Kim ne söylemişti de, böyle bir şeye inanmıştım? Bunu hatırlamaya çalıştım. Onu doğrudan doğruya suçlayan biri olmuş muydu? Sanmıyordum. Dehşet içindeyken yanlış sonuçlara varmış olmalıydım. 352

Bir karabasandan farksız olan bu günden sonra, bir daha Doktor'a karşı güvensizlik duyabileceğimi hiç sanmıyordum. Buna rağmen onun hastanesi, benim için her zaman korkunç bir yer olarak kalacaktı.

Günün son ışıkları kaybolunca, helikopterin sesi de duyulmaz oldu. Karanlıkta oturuyor, loş, mavi ışığı açmaya bile cesaret edemiyorduk. İçimizden birinin bile, avcılarının uzaklaştığına inanması için, birkaç saat geçmesi gerekti. Bunu ilk kabul eden Brandt oldu. Hastanede beklemekten bıkmıştı.

Çıkışa doğru yürürken, "Aramaktan vazgeçmeleri mantıklı," diye mırıldandı. "Gece karanlığında hiçbir şey görünmüyor. Jeb'in sevgili paraziti dışarı çıkıp yolumu kesmesin diye, senin fenerini alacağım, Doktor."

Doktor cevap vermedi. Hatta dışarı çıkan suratsız adama bakmadı bile.

Walter, "Durdur bu acıları, Gladdie, durdur bu acıları," diye yalvarıyordu. O, elimi avcunda ezerken, ben de onun terini si-liyordum.

Zaman yavaşlamış, adeta durmuş gibiydi. Simsiyah gece hiç bitmeyeceğe benziyor, Walter'in çığlıkları gittikçe sıklaşıyor, daha dayanılmaz oluyordu.

Melanie, yararlı bir şey yapamayacağını bildiği için uzaklara çekilmişti. Walter'in bana ihtiyacı olmasaydı, ben de saklanırdım. Kafamın içinde yapayalnızdım. Bu, bir zamanlar en çok istediğim şeydi. Ama şimdi, kendimi kaybolmuş gibi hissediyordum. Nihayet, tavandaki deliklerden içeri, soluk gri bir ışık süzölmeye başladı. Uykunun kenarlarında dolaşıyordum. Walter'in iniltileri ve çığlıkları derinlere dalmamı engelliyordu. Arkamda Doktor'un horladığını duyuyor, onun kısa bir süre için de olsa uyuyabilmiş olmasına seviniyordum.

Jared'ın içeri girdiğini duymadım. Walter'i sakinleştirmeye çalışıyor, onu teskin etmek için zayıf bir sesle anlamsız şeyler mırıldanıyordum. O çığlık çığlığa karışının adını tekrarlarlarken, "Buradayım, buradayım," diyordum. "Haydi, geçecek..." Bumlar anlamsız sözlerdi. Ama söylüyordum işte. Sesim, onun a_cı çığlıklarını susturuyordu sanki.

Jared'ın, ne kadar süre Walter'la beni seyrettL_ ğini bilmiyorum ama onu fark ettiğimde bize bakıyordu. İlk tc^pkisinin öfke olacağından emindim ama sonra sakin bir sesle konuştuğunu duydum.

"Doktor," dedi. "Doktor, uyan." Arkamdaki pc^rtatif karyolanın sarsıldığını duydum.

Elimi Walter'in avcundan kurtardım ve çok ryi. tanıdığım bu sesin sahibinin yüz ifadesini görmek için hızla dcV ndüm.

Uyuyan Doktor'un omzunu sarsarken bana b>- akıyordu. Loş ışıkta, bu bakışlardaki anlamı çözmek mümkün değildi. Yüzü ise ifadesizdi.

Melanie canlanmıştı. Jared'm maskesinin arl=nasındaki duyguları anlayabilmek için onun yüzünü inceliyord —u.

"Gladdie! Gitme! Gitme!" Walter'in çığhk_Harı Doktor'u uyandırmıştı. Sıçrayıp oturdu. Neredeyse karyoL ayı devirecekti.

Ben de tekrar Walter'a dönüp ona elimi uzattıran. Elim o kadar sıkı tutuyordu ki parmaklarım acımişti.

"Haydi, Walter. Haydi. Buradayım. Bir yere ^gitmeyeceğim. Söz veriyorum."

Walter sakinleşti. Küçük bir çocuk gibi inliyo—du. Islak bezle alını sildim. Hıçkırdı ve ardından, içini çekti.

Arkamda duran Jared, "Bu da ne demek olu^ayor?" diye mırıldandı.

Doktor bitkin bir sesle, "Göçer, şu ana kadar V> ulabildiğim en iyi ağrı kesici," dedi.

"Ben sana evcilleşmiş bir Avcı'dan daha iyi bu» şey buldum."

Midem düğüm düğüm oldu. Melanie kafamfcin içinde tıslıyordu. İnatçılığı yüzünden gözleri kör olmuş! Ne kc^^dar da budalaca davranıyor! diye homurdandı. Ona güneşin batıdan battığını söflesen bile sana inanmaz.

Ama Doktor, beni hedefleyen bu saldırıya alcM-iracak durumda değildi. "Bir şey mi buldun?" 354

"Morfin, ama fazla değil. Eğer Avcı'dan saklanmak zorunda kalmasaydım daha çabuk gelecektim."

Doktor aniden hareketlenmişti. Bir kâğıt hışırtısı ve ardından, "Jared, sen mucizeler yaratan bir adamsın!" diye haykırdığını duydum.

"Doktor, bir dak..."

Ama Doktor yanı basımdaydı. Çökük yüzü ümitle aydınlanmıştı. Elinde küçük bir şırınga vardı. İnce iğneyi Walter'in dirseğindeki kat kat olmuş derilerin arasına soktu. Walter elimi sıkı sıkı tutuyordu. Görmemek için başımı çevirdim.

Yarım dakika içinde, Walter'in bedeni gevşedi ve ince şiltenin üstünde, yumuşak bir et yığınınna dönüştü. Artık sık sık ve güçlükle nefes almıyordu. Şimdi, düzenli nefesleri fısıltıdan farksızdı. Parmakları gevşeyerek elimi bıraktı.

Sağ elimle sol elimi ovuşturmaya başladım. Parmak uçlarıma kan gelmesini sağlamaya çalışıyordum. Parmaklarım önce karıncalandı, sonra da ısınmaya başladı.

Jared, "Ah, Doktor," diye mırıldandı. "Ne yazık ki buna yetecek kadar morfin yok."

Walter'in yüzünde nihayet huzurlu bir ifade belirmişti. Başımı kaldırdım. Jared'ın arkası dönüktü. Doktor'un yüzündeki şaşkın ifadeyi gördüm.

"Neye yetecek kadar? Bunu daha kötü günler için saklayacak değilim, Jared. Ona tekrar ihtiyacımız olacağından eminim. Hem de çok yakında. Elimde ona yardım edebilme olanağı varken, Walter'in acılar içinde kıvranmasına razı olamam."

Jared, "Demek istediğim bu değildi," dedi. Bir konu üzerinde uzun uzun düşünüp karara vardıktan sonra böyle konuşurdu; Walter'in nefesleri gibi, ağır ağır ve düzenli. Doktor onun ne demek istediğini anlayamamıştı. Kaşlarını çattı.

Jared, "Dozunu iyi ayarlarsan Walter'in acısını üç dört gün dindirecek kadar morfin var," dedi. Jared'in ne demek istediğini anlayamamıştım ama Doktor anlamıştı. İçini çekerek, "Anladım," dedi. Sonra dönüp tekrar Walter'a baktı. O zaman, Doktor'un gözlerinde yaşlar biriktiğini gördüm. Bir şey söylemek ister gibi ağzını açtı ama sesi çıkmadı. Neden söz ettiklerini anlamak istiyordum ama Jared'in orada oluşu konuşmamı engelliyor, yeniden içime kapanmama neden oluyordu. Oysa buna hiç ihtiyacım yoktu.

"Onu kurtaramazsın. Ancak acı çekmesini engelleyebilirsin, Doktor."
Doktor, kırık dökük bir sesle, "Biliyorum," diye cevap verdi. Hıçkırıklarını güçlükle tutar gibiydi. "Haklısın."

Neler oluyor? diye sordum. Melanie uyandığına göre, ondan yararlısam iyi olurdu.

Gerçekçi bir tavırla, Walter'i öldürecekler, dedi. Ona aşın doz verecek kadar morfin var.

Tıkanır gibi oldum. Boğazımdan garip bir ses çıktı. Bu ses sessizliği bozdu. Ama aslında sadece yolunu şaşırılmış bir nefes sesiydi. Ayakta duran iki sağlıklı erkeğin verdiği tepkiyi görmemek için dönüp bakmadım. Gözlerim yaşlarla dolmuştu. Walter'in yastığının üzerine eğildim.

Hayır, diye düşündüm. Hayır. Henüz değil.

Canhıraş çığlıklar atarak ölmesini tercih mi edersin?

Ben sadece... Sonun gelmesine...dayanamam. Bu o kadar kesin ve mutlak bir şey ki! Arkadaşımı bir daha asla görmeyeceğim.

Daha önce hiç böyle arkadaşlarım olmamıştı.

Diğer gezegenlerdeki arkadaşlarımın düşüncesi kafamın içindeki bulanık bir anı gibiydi. Ruhlar birbirinin tıpkısıydı. Hatta kimi zaman, bazı bakımlardan, birbirlerinin yerini tutabilirlerdi. Oysa Walter sadece kendisiydi. O gittiği zaman, bir başkası yerini dolduramazdı.

Walter'in başını kollarımın arasına alıp bir bebek gibi okşa-

dım. Gözyaşlarına tenine damlıyordu. Ağladığımı belli etmeye çalışıyor, ama kendimi tutamıyor, hıçkırmadan, sessiz sessiz ağlıyordum. ^

Melanie, Biliyorum. Yine bir ilki yaşıyorsun, diye fısıldadı. Sesinden bana acıdığı belliydi. Bu da bir ilkti.

Doktor, "Göçer?" diye seslendi.

Cevap veremedim. Sadece başımı sallamakla yetindim. "Sanırım burada fazla vakit geçirdin," dedi. Eliyle hafifçe omzuma dokundu. Sıcaklığını hissettim. "Ara vermelisin."

Sessizce ağlamaya devam ediyordum. Başımı iki yana salladım.

Doktor, "Bitkinsin," dedi. "Gidip elini yüzünü yıka, ayaklarını uzat. Bir şeyler ye."

Ona öfkeli bakışlarla baktım. Gözyaşları arasında, "Döndüğümde Walter burada olacak mı?" diye sordum.

Gözlerini kıstı. Endişeliydi. "Bunu mu istiyorsun?"

"Vedalaşmak isterim. O benim arkadaşım."

Kolumu okşadı. "Biliyorum, Göçer. Ben de vedalaşmak istiyorum. Acelem yok. Biraz hava alıp gel. Walter bir süre uyuyacak."

Perişan yüzündeki anlamı çözdüm ve samimiyetine inandım.

Başımı sallayıp Walter'in elini dikkatle yastığın üstüne bıraktım. Buradan bir süre uzaklaşacak olursam, belki bu duruma dayanabilmenin bir yolunu bulabilirdim. Ama bundan emin değildim. Gerçek vedalaşmalar konusunda hiç deneyimim yoktu.

Jared'a âşık olduğum için, odadan çıkmadan önce, farkında olmadan ona baktım. Mel de bunu istiyordu ama keşke beni bu sürecin dışında bıraksaydı.

O da gözlerini dikmiş, bana bakıyordu. Uzun süredir bana bakmakta olduğunu hissettim. Bir şey belli etmemeye çalışıyordu ama ben yüzündeki şaşkınlık ve kuşkuyu görebiliyordum.

Bundan bıkmıştım. Çok yetenekli bir yalancı bile olsam, böyle bir anda rol yapmanın ne anlamı olabilirdi ki? Walter artık asla beni koruyamayacak, ben de bir daha asla onu kullanamayacaktım.

Uzun bir an Jared'in gözlerinin içine baktım. Sonra döndüm ve onun yüz ifadesinden daha aydınlık olan zifiri karanlık koridora daldım.

Mağaralar sessizdi. Güneş henüz doğmamıştı. Büyük mağaranın tavanındaki aynalar, şafağın ilk ışıklarında, soluk gri bir renge bürünmüştü.

Birkaç parça eşyam hâlâ Jared ile Jamie'nin odasında idi. Jared'ın nerede olduğunu bildiğim için gönül rajaatlığıyla içeri girdim.

Jamie, şiltesinin üst köşesinde tostoparlak olmuş, mışıl mışıl uyuyordu. Genelde böyle uyumazdı ama sonra bunun nedenini anladım. Şiltenin geri kalan kısmına lan yayılmıştı. Elleri ve ayakları yatağın dört tarafından aşağı sarkıyordu.

Her nedense bu manzara karşısında gülme krizine tutuldum. Kahkahalarımı bastırmak için yumruğumu ağzıma soktum. Kirde renk değiştirmiş eski tişörtümle şortumu kaptım ve telaşla dışarı çıktım. Koridora çıktığımda, hâlâ kahkahalarımı bastırmaya çalışıyordum.

Melanie, Sinir krizigeçiriyorsun, dedi. Uykuya ihtiyacın var.

Daha sonra uyurum. Yani... Bu düşünceyi tamamlayamadım. Kahkahalarım kesildi. İçime kapandım. Derin bir sessizlik oldu.

Tuvalete giderken telaş içindeydim. Doktor'a güveniyordum ama... Fikrini değiştirebilirdi. Jared benim isteğimin aksinin uygulanmasında ısrarcı olabilirdi. Bütün günü kendime ayıramazdım.

Ahtapot biçimindeki kavşağa geldiğimde arkamda bir ses duyar gibi oldum. Bütün yatak odalarının koridorları burada buluşuyordu. Arkama baktım ama loş mağaranın içinde kimseyi göremedim. İnsanlar uyanmaya başlamış olmalıydılar. Biraz sonra kahvaltı vakti gelecek, sonra da iş günü başlayacaktı. Eğer mısır sapları toplandıysa, doğudaki tarlaların topraklarını altüst edilmesi gerekecekti. Belki yardım edecek vaktim olabilirdi... daha sonra.

Yeraltındaki ırmaklara giden tanıdık yolu izledim. Aklım başka yerlerdeydi. Hiçbir şeye odaklanamıyordum. Ne zaman - Walter, Jared, kahvaltı, yapılacak işler, banyo gibi - bir konuya odaklanmayı denesem, aradan saniyeler geçmeden, başka bir konu dikkatimi dağıtıp aklımı çeliyordu. Melanie haklıydı. Uykuya ihtiyacım vardı. O da benim kadar sersemlemiş durumdaydı. Düşünceleri Jared'ın çevresinde dolaşiyor ama bu düşünceler de tutarlı bir sonuca bağlanmıyordu.

Banyo olarak kullandığımız mağaraya alışmıştım. Bu bölmenin zifiri karanlığı beni artık rahatsız etmiyordu. Zaten burada o kadar çok karanlık yer vardı ki, gündüzlerimin yarısı karanlıkta geçiyordu. Banyo havuzuna birçok kez girmiştim. Burada, su yüzeyinin altına saklanmış, beni suyun içine çekmek için bekleyen bir şeyin olmadığını biliyordum.

Ama suya girecek vaktim olmadığını biliyordum. Birazdan diğerleri uyanacaktı. Bazıları, güne yıkanıp temizlenmiş olarak başlamaktan hoşlanıyordu. Acele etmeliydim. İşe koyuldum. Önce yıkandım, sonra da giysilerimi yıkadım. Ayaklarımı, son iki gecenin anılarını silmek ister gibi hırsla ovalıyordum.

İşimi bitirdiğimde ellerim yanıyor, parmaklarımdaki çatlaklar sızlıyordu. Ellerimi suya sokup duruladım. Ama hatırı sayılır bir yararı olmadı. Derin bir iç çektim ve giyinmek için sudan çıktım.

Kuru giysilerimi arka taraftaki kayaların üstünde bırakmıştım. Ayağımı kazayla bir taşla çarptım. Çıplak ayağım çok acımış, taş karşıdaki kayalara çarpıp geri gelerek gürültüyle havuzun ortasına düşmüştü. Gürültüyü duyunca irkilerek sıçradım. Gerçi, biraz ötede kükreyerek akan nehirlerin gürültüsünün yanında bu ses hiçbir şeydi.

Tam eski ve pis spor ayakkabılarımı giyiyordum ki, bir başka ses duydum.

Karanlık girişten, tanıdık bir ses, "Tak, tak," diye seslendi. "Günaydın, lan," dedim. "İyi uyudun mu?" Ian'ın sesi, "lan uyuyor," diye cevap verdi. "Ama eminim sonsuza dek uyumayacak. Bu yüzden, işimizi bitirsek iyi olur."

Donakalmıştım. Kıpırdayamıyor, nefes alamıyordum.

Bunu daha önce fark etmiş ama Kyle'in uzun haftalar süren yokluğunda unutmuşum. Ian'la kardeşi, fiziksel olarak birbirlerine çok benzedikleri gibi - Kyle, bağırmadan konuştuğunda (ki bu çok nadir oluyordu) - sesleri de tıpatıp aynıydı.

Havasız bir yerdeydim. Bu karanlık delikte kısılıp kalmıştım. Kyle kapıda duruyordu. Dışarı çıkmam mümkün değildi.

Melanie, kafamın içinde, Sesini çıkarma, diye haykırıyordu.

Bunu kolayca yapabilirdim. Burası o kadar hayasızdı ki, bağırمام olanaksızdı.

Dinle!

Bana söyleneni yaptım. Beynime binlerce buz parçası gibi saplanan korkuya rağmen dikkat kesilip odaklanmaya çalıştım.

Hiç bir şey duyamıyordum. Kyle benim cevabımı mı bekliyordu? Sessizce içeri mi girmişti? Daha büyük bir dikkatle dinledim. Ama nehrin gümbürtüsü bütün sesleri bastırıyordu.

Melanie, Çabuk! Eline bir kaya parçası al! diye emretti.

Nişin?

Kendimi kocaman bir kaya parçasını Kyle'ın kafasına indirirken gördüm. Bunu yapamam!

Melanie, Öyleyse öleceğiz! diye haykırdı. Ben bunu yapabilirim! Bırak yapayım!

Bunun başka bir yolu olmalı, diye inledim. Kilitlenmiş dizlerimi bükülmeye zorladım. Ellerim karanlığı yokluyordu. Nihayet kocaman, pürtüklü bir kaya parçası ve bir avuç taş buldum. Savaşmak ya da kaçmak.

Çaresizlik içinde Melanie'yi çözmeyi, serbest bırakmayı denedim. Kapıyı bulamıyordum. Ellerim hâlâ bana aitti. Asla silaha dönüştüremeyeceğim nesnelere sıkı sıkı tutuyorlardı.

Bir ses duydum.

Banyo olarak kullandığımız bu karanlık delikteki havuzu oluşturan minik ırmaktan bir şıkırtı gelmişti. Birazcık öteden. Ellerimi geri ver bana!

Bunu nasıl yapacağımı bilmiyorum! Kendin al.

Emekleyerek duvara sokuldum ve çıkışa doğru ilerlemeye başladım. Melanie, kafamdan dışarı çıkmanın yolunu arıyor ama o da çıkışı bulamıyordu.

Bir ses daha duydum. Bu uzaktan gelen bir ses değildi. İçinde bulunduğum deliğin çıkışından gelen bir nefes sesiydi.

O nerede?

Bilmiyorum.

Yine nehrin gümbürtüsünden başka bir şey duyulmaz olmuştu. Kyle yalnız mıydı? O beni havuzun çevresinde kovalarken, başka birisi de beni yakalamak için çıkışta bekliyor olabilir miydi? Şu anda Kyle bana ne kadar yakındı?

Kollarımdaki ve bacaklarımdaki tüyler diken diken olmuştu. Havada bir basınç hissediyordum. Bu sanki Kyle'ın sessiz hareketlerinden kaynaklanıyordu. Kapı. Nefes sesini işittiğim noktadan uzaklaşmak için geldiğim yere doğru geri çekilmeye başlamıştım.

Kyle sonsuza dek bekleyemezdi. Söylediği birkaç kelime acelesi olduğunu gösteriyordu. Her an birisi gelebilirdi. Ama şans ondan yanaydı. Bunun herkes için iyi olacağını düşünecek olanların sayısı, ona engel olmak isteyenlerden fazlaydı. Onu durdurmak isteyenler arasında ise, bunu başarabilecek olanların sayısı fazla değildi. Sadece Jeb ve silahı işe yarayabilirdi. Jared, en az Kyle kadar güçlüydü ama şu anda Kyle ondan daha kararlıydı. Büyük bir olasılıkla, Jared bu durumda onunla mücadele etmeyi başaramazdı.

Bir ses daha duydum. Bu kapının yanından gelen bir ayak sesi miydi? Yoksa benim hayal gücümün eseri miydi? Bu sessiz bekleyiş ne kadar sürmüştü? Kaç saniye ya da kaç dakika geçtiğini tahmin edemiyordum.

Hazır ol. Melanie, bu bekleyişin yakında sona ereceğini biliyordu. Elimdeki kaya parçasını daha sıkı tutmamı istiyordu.

Ama önce kaçmayı denemek istiyordum. Denesem bile başarılı bir dövüşçü olamazdım.

Kyle, sanırım, benim iki katım ağırlığındaydı ve kolları çok daha uzundu.

Çakıl taşlarını avuçlamış elimi kaldırıp arka koridorun girişine nişan aldım. Belki onu, saklanacağıma ve birinin yardımına gelmesini bekleyeceğime inandırabilirdim. Çakıl taşlarını fırlattım ve kayalara çarptıklarında çıkardıkları sesin geldiği noktadan uzaklaşmaya çalıştım.

Tekrar, kapıdan gelen bir nefes sesi ve yaklaşan hafif bir ayak sesi duydum. Duvara yapışmış gibiydim. Mümkün olduğunca ses çıkarmadan ilerliyordum.

Ya iki kişilirse?

Bilmiyorum. ^

Neredeyse çıkışa varmıştım. Tüneli geçebilirim, koşarak

kurtulabilirim diye düşünüyordum. Ondan daha hafif ve daha hızlıydım.

Bu kez çok belirgin bir ayak sesi duydum. Odanın arka tarafındaki akarsuyun sesini bastırıyordu. Daha hızlı ilerlemeye başladım.

Dev bir su sesi gergin sessizliği bozdu. Yüzüme sular sıçradı. Islak bir gürültü dalgası kayalara çarptı. Havuzun içinden geliyor! Koş!

Bir an durakladım ama bu an fazla uzun sürmüştü. İri parmaklar ayak bileğimi kavradı. Saldırgan beni hızla havuza doğru çektı. Tökezledim ve yere kapaklandım. Kyle'ın parmakları kaydı. Ayakkabımı yakaladı. Ayağımı sallayıp ayakkabıyı çıkardım ve onun elinde bıraktım.

Düşmüştüm ama o da tökezlemişti. Bu ileri atılmak için zaman kazanmamı sağladı. Sert ve keskin kaya parçaları dizlerimi parçalıyordu.

Kyle homurdandı ve eliyle topuğumu yakaladı. Ama tutamadı. Yine elinden kurtuldum. İki büküm ilerliyordum. Başım önümdeydi. Her an tekrar düşmek tehlikesiyle karşı karşıyaydım çünkü neredeyse bedenim zemine paralel bir halde ilerliyordum. İrade gücüyle dengemi korumaya çalışıyordum.

Başka kimse yoktu. Dışarı çıkarken yolumu kesecek kimse yoktu. Damarlarımda adrenalin ve ümit dolaşüyor, gittikçe hızlanarak çıkışa doğru ilerliyordum. Kendimi son hızla nehirlerin bulunduğu odaya attım. Tek düşüncem koridora ulaşmaktı. Arkunda Kyle'ın hırıltılı nefeslerim duyuyordum. Hana yakındı ama fazla uzakta da değildi. Her adım atışta ayağımı yere daha ilki basıyor, ondan biraz daha uzaklaşıyordum ama ayağıma ağırlık saplanıyor, bu da hareket etmemi güçleştiriyordu.

Nehrin gümbürtüsü arasında iki ağır taşın zemine çarpıp yuvarlandığını duydum. Bunlardan biri benim avcumdaki, diğeri de Kyle'ın beni tökezletmek için attığı taşı. Bacağım iki büküm oldu ve sırtüstü yere düştüm. Tam o anda, Kyle da üstüme çullandı.

Onun bedeninin ağırlığıyla başımı kayaya çarptım ve kafamın içinde adeta ziller çaldı. Yere çakılmıştım. Kurtulma umudum yoktu.

Çığlık at!

Hepimizi şaşırtan bir çığlık kopardım. Ciğerlerimden taşan hava, alarm düdüğünü andıran bir ses çıkarmıştı. Bu çığlık umduğumun ötesindeydi. Mutlaka onu duyan biri olacaktı. Alı, lütfen çığlığımı duyan Jeb olsun! Lütfen silahı yanında olsun!

Kyle'ın eli o kadar kocamandı ki yüzümün büyük bir kısmını örtüyordu. Avcu ağızımı eziyor, çığlık atmamı engelliyordu.

Sonra döndü ama buna o kadar şaşırdım ki, bu hareketinden yararlanamadım. Döne döne yuvarlanıyor, beni bir altına bir üstüne alıyordu. Başım dönüyor, midem bulanıyordu. Onun ne yapmak istediğini anlayamamıştım. Başım dönüyordu. Ama yüzüm suya değer değmez Kyle'ın amacının ne olduğunu anladım. Eliyle enseme bastırıyor, yüzümü banyo olarak kullandığımız havuza giden sığ ve serin suya batırmaya çalışıyordu. Bir ağız dolusu suyu ciğerlerime çekmiştim bile.

Su ciğerlerime ulaşınca bedenim paniğe kapılıp şiddetle sarsıldı. Kyle bunu beklemiyordu. Kollarım ve bacaklarım değişik yönlerde doğru sallanırken, enseme tutan eli kaymıştı. Beni daha sıkı tutmayı denedi ama içgüdülerim ondan uzaklaşmaktansa, ona yaklaşmamı sağladı. O ise, kendisinden uzaklaşmaya çalışacağını sanıyordu. Ona sadece on-on beş santim yaklaştım ama bu ağızımın sudan kurtulmasını sağladı. Öksürerek ciğerlerimdeki suyun bir kısmını tukurdum ve bir nefes aldım.

Kyle, beni tekrar suyun içine itmek için büyük bir çaba gösteriyordu. Ama ben kıvranarak onun altına girdim. Bedeninin ağırlığı amacını gerçekleştirmesine engel oluyordu. Bedenim hâlâ ciğerlerimdeki suya tepki gösteriyordu. Elimde olmadan öksürüyor, kasılıyordum.

Kyle, "Yeter," diye kükredi.

Üstümden çekildi. Ben de ondan uzaklaşmaya çalıştım. Herşey bitmişti. Bunu biliyordum. Sakatlanan ayağımda bir sorun vardı. Hissizdi ve emirlerimi uygulamıyordu. Zeminde, sadece ellerimi ve sağlam ayağımı kullanarak ilerliyordum. Bunu yapabilmek için bile öksürmek zorundaydım. Tekrar çığlık atmam ise çok güçtü.

Kyle bileğimi yakaladı ve hızla çektı. Bedenimin ağırlığıyla bacağım büküldü ve üstüne düştüm.

Tek eliyle iki bileğimi birden tuttu ve diğer kolunu belime doladı. Beni yerden kaldırıp bir un çuvalı gibi yanına sürükledi. İki büküm oldum ve sağlam bacağımla boşluğa bir tekme savurdum.

"Bu işi bitirelim."

Sıçrayarak küçük akarsuyun üstünden atladı ve diğer tarafa geçti. Şimdi beni en yakındaki lağım çukuruna doğru sürüklüyor, yerden fıskıran sıcak sular yüzüme vuruyordu.

Beni o kızgın suyla dolu karanlık çukura atacak ve kaynayan suların içinde yanarak yerin altına sürüklenişimi seyredecekti.

Boğuk bir sesle, "Hayır! Hayır!" diye haykırdım. Ama bu ses yeterince güçlü değildi. Uzaklara ulaşamazdı.

Var gücümle çırpıyordum. Dizim, sütunlardan birine çarptı. Hemen ayağımı etrafına doladım. Kendimi Kyle'in elinden kurtarmaya çalışıyordum. Sabrı tükenmiş gibi homurdanarak beni bıraktı.

Nihayet bir hareket daha yapma fırsatını bulmuştum. Bu daha önce işe yaramıştı. Bu nedenle tekrar denedim. Kendimi kurtarmaya çalışacağıma, dönüp bacaklarımı onun beline doladım. Sakat bileğimi, sağlam bileğime kilitledim. Orada kalabilmek için acıya dayanmaya çalışıyordum.

"Benden uzaklaş!" Beni kendisinden uzaklaştırmaya çalışıyordu. Bileklerimizden birini bıraktı. O kolumu boynuna doladım ve gür saçlarına yapıştım. Eğer ben karanlık nehre düşecek-sem, o da benimle birlikte gelecekti.

Kyle bacağımla uğraşmayı bırakıp böğrümüne bir yumruk attı.

Acıyla irkilip diğer elimi de saçlarına yapıştırdım.

O ise, iki kolunu da bedenime doladı. Sanki bu ölümcül bir dövüş değil de, bir kucaklaşmaydı. Sonra, iki yandan belimi yakaladı ve bütün gücüyle beni kendisinden uzaklaştırmayı denedi.

Saçları ellerimde kalmaya başlamıştı. Ama o sadece homurdanıyor ve beni kendisinden uzaklaştırmak için giderek daha büyük bir güç harcıyordu.

Kaynar sular sanki tam altımızdan akıyordu. Sesini duyabiliyordum. Sudan yükselen buhar, yoğun bir duman oluşturmuştu. Kyle'in, öfkeden, hayvansı ve acımasız bir ifadeye bürünmüş yüzünden başka hiçbir şey göremez olmuştum.

Sakatlanan bacağımla iyice güçsüzleştiğini hissediyordum. Bedenimi ona iyice yapıştırmaya çalıştım. Ama Kyle'in vahşi gücü, çaresizlik içindeki mücadelemi bastırmaya başlamıştı. Bir an sonra beni kendisinden uzaklaştıracak ve ben de bu kaynar suyun içine düşüp kaybolacaktım.

Jared, Jamie! Bu düşünce ve bu acı hem Melanie'ye hem de bana aitti. Onlar benim başıma gelenleri asla öğrenemeyeceklerdi, lan. Jeb. Doktor. Walter. Vedalaşamayacaktık.

Kyle birden havaya sıçrayıp pat diye bir ses çıkararak yere indi. Bu hareket onun beklediği sonucu vererek beni sarstı ve bedenine dolanmış bacaklarım gevşedi.

Ama Kyle'in sıçrayışının bir sonucu daha oldu.

Kulakları sağır eden bir çatırtı duyuldu. Mağara yıkılıyor sanmıştım. Altımızdaki zemin sarsılıyordu.

Kyle irkildi ve saçlarını hâlâ sıkı sıkı tutmakta olduğum için, beni de kendisiyle birlikte sürükleyerek geri sıçradı ve ayaklarının altındaki zemin çatırdarak parçalanmaya başladı. İkimizin ortak ağırlığı, sert ama kırılabilir zeminin çatlamasına neden olmuştu. Kyle parçalanmakta olan zeminden uzaklaşmaya çalışırken çatlak onun adımlarını izliyor, hatta ondan daha da hızlı ilerliyordu.

Topuğunun altındaki bir kaya parçası göçüp gözden kayboldu ve Kyle gürültüyle boşluğa düştü. Benim ağırlığım onu geri çekti ama bu kez de başını hızla bir kayaya çarptı. Kolları gevşeyerek beni serbest bıraktı.

Zeminin çatırtısı korkunç bir gıcırtya dönüşmüştü. Kyle'in bedeninin altındaki titreşimi hissedebiliyordum.

Göğsünün üzerindeydin. Bacaklarımız boşlukta sallanıyordu. Akarsu üzerimize milyonlarca damla su fışkırtıyordu.

"Kyle?"

Cevap gelmedi.

Kımıldamaya cesaret edemiyordum.

Onun üstünden çekilmelisin, ikinizin ağırlığı çok fazla. Dikkatli ol. Kayaya tutun. Çatlak zeminden uzaklaşmaya çalış.

Korku içinde inliyordum. Düşünecek durumda değildim. Melanie'nin dediğini yaptım. Kyle'in saçlarını bıraktım ve tedbirli hareketlerle onun baygın bedeninin üstünden çekilmeye çalıştım. Kenarda bir direk gibi yükselen kayaya tutunuyor, kendimi öne çekmek için ondan güç alıyordum. Bu kaya yeterince sağlamdı ama altımızdaki zeminden hâlâ garip sesler geliyordu.

Tutduğum sağlam kayanın ilerisine, onun arkasındaki zemine ulaşmayı başarmıştım. Ellerimin ve dizlerimin altındaki zemin sağlamdı ama ben daha ileri, daha güvenli olduğumu düşündüğüm çıkış koridoruna doğru ilerledim.

Bir çatırtı daha olunca arkama baktım. Kyle'ın altındaki kayalardan biri daha suya gömülmüş, bacaklarından biri daha aşağı kaymıştı. Kaya parçasının aşağıdaki nehre düştüğünü duydum. Zemin Kyle'ın bedeninin ağırlığıyla sarsıldı.
Melanie, O/j olsun! diye söylendi.
Ama...! ^

Eğer düşerse bizi öldüremez, Göçer. Eğer düşmezse öldürecek. Bunu yapamam...
Elbette yapabilirsin. Yürü git. Yaşamak istemiyor musun?
İstiyordum. Yaşamak istiyordum.

Kyle yok olabilirdi. Eğer o yok olursa, büyük bir olasılıkla, artık kimse bana dokunmayacaktı. Hiç değilse, buradaki insanlar dokunmayacaktı. Elbette Avcı hâlâ varlığını sürdürecekti ama belki o da, günün birinde peşimi bırakırdı. İşte o zaman sonsuza dek buradaki çok sevdiğim insanlarla birlikte yaşayabilirdim.

Ayağım zonkluyordu. Bacağımdaki hissizliğin yerini sancılar almaya başlamıştı. Dudaklarımdan aşağı sıcak bir sıvı akıyordu. Hiç düşünmeden bu sıvının tadına baktım ve kendi kanım olduğunu anladım.

Uzaklaş buradan. Uzaklaş, Göçebe. Ben yaşamak istiyorum. Benim de bir seçim lıakkım olmalı.

Bulduğum yerden sarsıntıları hissedebiliyordum. Bir parça daha zeminden koparak nehre düştü. Kyle kaydı ve çukura bir kaç santim daha yaklaştı.
Bırak gitsin.

Melanie ne söylediğinin bilincindeydi. Bu onun dünyası, bunlar onun dünyasının kurallarıydı. Ölmek üzere olan adamın yüzüne baktım. Bu adam beni öldürmek istiyordu. Şu anda kendinde olmadığı için artık yüzünde o öfkeli ifade yoktu. Sakin, hatta huzurlu görünüyordu. Kardeşiyle arasındaki benzerlik şimdi daha da belirgindi.
Melanie, Hayır! diye itiraz etti.

Ellerimle dizlerim üzerinde emekleyerek Kyle'ın yanına döndüm. Zemini santim santim yoklayarak ilerliyordum. Sağlam kaya parçasının ötesine geçmekten korkuyordum. Sağlam ayağımı kayaya doladım ve yine ondan güç alarak uzanıp Kyle'ı koltuklarının altından kavradım.

Onu o kadar büyük bir güçle çektim ki, neredeyse kollarım omuzlarımdan çıkacaktı. Ama Kyle kımıldamadı. Zemin un ufak olurken, bir kum saatinin içindeki kumların kayışına benzer bir ses duydum.

Onu tekrar çektim ama bu sadece zeminin daha hızlı parçalanmasına sebep oldu. Onun ağırlığını kımıldatmak zeminin daha hızlı kırılmasına neden oluyordu.

Tam bunu düşünürken, büyük bir kaya parçası nehre düştü ve Kyle'ın pamuk ipliğine bağlı dengesi bozuldu. Düşmeye başladı.

"Hayır!" diye haykırdım. Boğazımdan yine alarm düdüğüne benzer bir ses çıkmıştı. Ayağımla tutduğum kayaya yapışarak Kyle'ı ellerimle geniş göğsünden kavradım ve diğer tarafa çekip orada tutmaya çalıştım. Kollarım ağırmaya başlamıştı.
"Yardım edin!" diye haykırdım. "İmdat! İmdat!"

33

Foşşş diye bir ses daha duyuldu. Kyle'ın bedeni kollarımda ağırlaşıyor, onu taşımakta zorlanıyordum. "Göçer? Göçer."

"İmdat! Kyle! Zemin çöküyor! İmdat!" Yüzümü kayaya dayamış, gözlerimi mağaranın girişine dikmişim. Şafak sökmüş, ortalık aydınlanmıştı. "Göçer! Neredesin?"

Ian, elinde silahla kapıdan içeri daldı. Silahın namlusunu aşağı eğmişti. Ateş etmeye hazırды. Yüzünde, biraz önce kardeşinin yüzünde gördüğüm öfkeli ifade vardı.

Ona, "Dikkatli ol," diye seslendim. "Zemin çöküyor! Onu uzun bir süre daha tutamayacağım."

Ian'ın böyle bir sahneyle karşılaşmayı beklemediği belliydi. Kyle'ın beni öldürmeye çalıştığını sanmıştı. Oysa bu, bir kaç saniye önceki sahneydi. Gördüklerini sindirmesi biraz zaman aldı.

Sonra silahı yere atıp uzun adımlarla bana doğru ilerlemeye başladı.

"Yere çömel, ağırlığın yayılsın!"

O da yere kapandı ve emekleyerek bana yaklaşmaya başladı. Şafağın aydınlığında gözleri parlıyordu.

Beni, "Onu bırakma," diye uyardı. Acıyla inledim.

Ian bir an durakladıktan sonra arkama geldi ve beni kayaya doğru itti. Kolları benimkilerden uzundu. Kardeşiyle arasında durmama rağmen yine de o uzun kollarıyla ona ulaşabilmeyi başardı.

"Bir, iki, üç," diye homurdandı.

Kyle'ı, benim yaptığımdan çok daha güvenli bir şekilde, kayaya doğru çekti. Bu hareketin etkisiyle yüzüm hızla kayaya çarptı. Yüzümün kayaya çarpan yanı, zaten önceden yaralanmış olan tarafıydı. Daha kötü bir hale gelmiş olamazdı.

"Onu bu tarafa çekeceğim. Aramızdan çıkabilir misin?"

"Denerim."

Ian'ın Kyle'ı sıkıca tuttuğundan emin olunca onu tutan ellerimi gevşettim. Yükten kurtulan omuzlarım inler gibi sızladı. Sonra, zeminin tehlikeli kısmına kaymamaya özen göstererek Ian ile kayanın arasından dışarı süzüldüm. Emekleyerek kapıya doğru geriledim. Ama gözüm Ian'daydı. Kaymaya başlarsa ona doğru atılmaya hazırdım.

Ian, hareketsiz kardeşini kayanın yanına bıraktı ve üst üste ataklar yaparak onu çekmeye başladı. Zemin kırılıp parçalanmaya devam ediyordu. Ama tavana doğru, bir sütun gibi yükselen kayanın temeli sağlamdı.

Ian da benim gibi emekleyerek geriledi. Kas ve irade gücüyle kardeşini de sürüklüyordu. Bir dakika sonra, üçümüz de koridorun ağzındaydık. Ian ve ben kesik kesik nefes alıyorduk.

"Tanrı aşkına...ne...oldu?"

"Zemin...ikimizin ağırlığını...taşımadı. Çöktü."

Başımı önüme eğip nefes almaya odaklandım.

Söyle ona.

O zaman ne olacak?

Ne olacağını biliyorsun. Kyle kurallara karşı geldi. Jeb onu vuracak ya da onu buradan kovacaklar. Belki önce, Ian ona iyi bir sopa çeker. Bunu seyretmek çok zevkli olur doğrusu. Melanie'nin sözleri samimi değildi. En azından ben öyle düşünüyordum. Bizi öldürmek isteyen adamı kurtarmak için hayatımızı tehlikeye attığımdan dolayı bana hâlâ kızgındı.

Çok haklısın... dedim. Ama eğer Kyle'ı benim yüzümden kovarlarsa...ya da öldürürlerse... Ürperdim. Bunun ne kadar anlamsız olacağını göremiyor musun? O sizden biri.

Hayatımız söz konusu, Göçer ve sen bizi tehlikeye atıyorsun.

O benim de hayatım. Ve ben...ben, benim,

Melanie tiksintiyle homurdandı.

Ian, "Göçer?" diye seslendi. Mırıltılarımı duymuş olmalıydı.

"Bir şey yok," dedim.

"Kötü bir yalancısın. Bunu biliyorsun, öyle değil mi?" Başımı önüme eğip nefes aldım. "Kyle sana ne yaptı?"

Zayıf bir sesle, "Hiçbir şey," diye yalan söyledim, Ian elini çenemin altına koyup yüzümü yukarı kaldırdı. "Burnun kanıyor." Başımı çevirdi. "Saçlarında kan var." "Zemin çöktüğünde başımı çarptım." "Başının iki yanını da mı çarptın?" Omuz silktim.

Ian bana ateş saçan bakışlarla baktı.

"Kyle'ı doktorun yanına götürmeliyiz. Zemin çöktüğü zaman başını çok kötü vurdu."

"Onu niçin koruyorsun? Seni öldürmeye çalıştı." Bu bir soru değil, gerçeği yansıtan bir cümleydi. Ian'ın yüz ifadesi artık öfkeli değil, daha çok dehşet içinde gibiydi. Sanırım, altımızdaki zemin sarsılırken neler yapıyor olabileceğimizi düşünüyordu. Bunu gözlerinden anlıyordum. Ben cevap vermeyince fısıltıyla, "Seni nehre atacaktı..." dedi. Bedeni garip bir ürpertiyle sarsıldı.

Ian bir kolunu Kyle'ın üzerine atmış, öylece yayılıp kalmıştı. Kimi dayamayacak kadar yorgun görünüyordu. Birden, baygın kardeşini kabaca itti. Tiksintiyle kayarak ondan uzaklaştı. Yanıma gelip kollarını omuzlarıma doladı ve beni göğsüne çekti. Göğsünün hızlı hızlı kalkıp indiğini, sık sık nefes aldığını hissediyordum. 370

Bu çok garipti.

"Onu tekrar suyun kenarına yuvarlayıp bir tekme savurarak sağı itmeliyim."
Başımı şiddetle iki yana salladım. Şakaklarım zonklamaya aşlamıştı. "Hayır." "Bu bize vakit kazandırır. Jeb kesin kurallarını açıklamıştı. Burada, birisine zarar vermeye kalkışmanın bir cezası vardır. Böyle durumlarda mahkeme kurulur."

Ondan uzaklaşmaya çalışmama rağmen bana daha da sıkı sarıldı. Bu, Kyle'ın sarılışı gibi ürkütücü değildi ama rahatsız olmuştum. Dengemi bozuyordu. "Hayır. Bunu yapamazsın. Çünkü kimse kurallara karşı gelmedi. Zemin çöktü. Hepsi tou."

"Göçer..."

"O senin kardeşin."

"O bunu bilerek yaptı. Evet, benim kardeşim ama bunu yap-Cn ve sen...sen...benim arkadaşısın."

"O hiçbir şey yapmadı, o bir insan," diye fısıldadım. "Burası conun yeri. Benim değil."

"Bunu bir daha konuşmayacağız. Senin insan tanımınla be-aimki aynı değil. Bu kelimenin senin için olumsuz bir anlamı -var. Benim içinse bir iltifat. Benim tanımıma göre sen insansın, ?o değil. Bundan sonra değil."

"İnsan benim için olumsuz bir kelime değil. Artık sizi tanı--yorum. Ama o senin kardeşin, lan."

"Maalesef bu bana utanç veren bir gerçek."

Onu iterek tekrar uzaklaşmaya çalıştım. Bu sefer kollarını gevşetti ve uzaklaşmama izin verdi.

"İyi misin?"

"Sanırım iyiyim. Doktor'u bulmalıyız. Ama yürüeyebilir miyim bilmem. Düşerken ayağımı çarptım."

Ian'ın boğazından kükrer gibi bir ses çıktı. "Hangi bacağın? Dur bakayım."

Sakatlanan sağ bacağımı uzatmaya çalışırken yine inledim, lan ayak bileğimden başlayarak eliyle kemiğimi ve eklemelerimi yoklamaya başladı. Bileğimi yavaşça çevirdi.

"Daha yukarıda. Şurada." Elini çekerek baldırımın arkasına, dizimin tam üstüne götürdüm. Parmağını o noktaya bastıracağı zaman tekrar inledim. "Kırık olduğunu sanmıyorum. Sadece zedelenmiş olmalı."

"Derin bir kas yırtığı," diye mırıldandı. "Peki, bu nasıl oldu?"

"Düştüğümde kayaya çarpmış olmalı."

İçini çekti. "Peki. Haydi, Doktor'a gidelim."

"Kyle'ın Doktor'a benden fazla ihtiyacı var." _

"Zaten ilk önce gidip Doktor'u ya da bana yardım edecek başka birini bulmalıyım. Kyle'ı oraya kadar taşıyamam ama seni taşıyabilirim. Haydi bakalım. Bir dakika bekle."

Birden dönüp nehrin bulunduğu mağaraya girdi. Ona itiraz etmemeye karar vermiştim. Walter'ı...şeyden önce...görmek istiyordum. Doktor beni bekleyeceğine söz vermişti. O ilk doz ağrı kesicinin etkisi hemen geçer miydi? Başım dönüyordu. Beni üzen o kadar çok şey vardı ve o kadar yorgundum ki, adrenalin damarlarımdan çekilerek beni adeta bomboş bırakmıştı. lan tabancayla geri döndü. Suratımı astım. Çünkü bu bana, daha önce, tabancanın beni kurtarmasını istediğimi hatırlatmış ve bu hoşuma gitmemişti.

"Haydi gidelim."

Hiç düşünmeden tabancayı bana uzattı. Onu avcuma koymasına izin verdim ama silahı parmaklarımla kavrayamadım sonra, bu aleti taşımak gibi bir cezayı hak ettiğime karar verdim.

lan kıkırdadı. Kendi kendine, "İnsan senden nasıl korkabi-lir?" diye mırıldandı.

Beni kucaklayıp kolayca kaldırdı ve ben daha kucağına rahatça yerleşmeden yürümeye başladı. Başımın arkası ve baldırım gibi en hassas yerlerimin ona fazla sürtünmesinden kaçınmaya çalışıyordum. ' *

"Nasıl oldu da giysilerin bu kadar ıslandı?" diye sordu. Tavanda bulunan yumruk büyüklüğündeki deliklerden birinin

tından geçiyorduk. Dudaklarındaki acı gülümsemeyi görebiliyordum.

"Bilmiyorum," diye cevap verdim. "Buhardan olabilir mi?" Tekrar karanlığa girmiştik.

"Ayakkabılarından biri yok." "Yaaa."

Tekrar bir ışık huzmesinin içinden geçtik. Gözleri masmavi parlıyordu. Bakışları ciddiydi ve gözleri yüzüme kilitlenmişti.

"Ben...yaralanmadığına çok memnun oldum, Göçer. Yani daha kötü yaralanmadığına, demek istiyorum."

Cevap vermedim. Ona, Kyle'a karşı kullanabileceği bir şey söylemekten korkuyordum.

Büyük mağaraya varmak üzereyken Jeb'le karşılaştık. Beni, avcumda tabanca ve yüzümde kanlarla Ian'ın kucağında görünce gözlerinde merak pırıltıları belirdi. Ortalık bunu görebilmeme yetecek kadar aydınlıktı.

Jeb, "Demek haklıymışsın," dedi. Neler olduğunu merak ediyordu ama sesi çelik gibiydi. Çenesi kasılmıştı. "Silah sesi duymadım. Kyle nerede?"

Telaşla, "Baygın," dedim. "Herkesi uyarman gerek. Banyo odasındaki zeminin büyük bir bölümü çöktü. Şu anda ne durumda olduğunu bilmiyorum. Kyle kaçmak isterken başını çok kötü çarptı. Doktor'a ihtiyacı var." .

Jeb tek kaşını o kadar yükseğe kaldırdı ki, neredeyse saçlarını toplamak için bağladığı bandananın kenarına değecekti.

"Hikâye bu." Ian kuşkularını gizlemeye çalışmıyordu. "Göçer, bu konuda ısrarlı."

Jeb güldü. Bana, "Onu senin elinden alayım," dedi.

Silahı ona memnuniyetle verdim. Yüz ifadem karşısında tekrar güldü.

"Kyle'ı taşımama yardım etmeleri için Andy ile Brandt'i çağıracağım. Arkanızdan geliriz."

Ian sert bir sesle, "Kendine geldiği zaman gözünü ondan ayırma," dedi.

"Tamam."

Jeb yardım aramak üzere hızla uzaklaştı. "Kyle ciddi biçimde yaralanmış olabilir. Jeb acele etse iyi olur."

"Kyle'ın kafası buradaki bütün kayalardan daha kalındır."

Uzun koridor gözüme her zamankinden daha uzun göründü. Bütün çabama rağmen Kyle ölüyor olabilir miydi? Ayılmış ve beni arıyor olabilir miydi? Ya Walter? Uyuyor muydu...yoksa ölmüş müydü? Avcı, av peşinde dolaşmaktan vazgeçmiş miydi? Yoksa artık hava aydınlandığına göre geri mi gelecekti?

Jared hâlâ Doktor'un yanında olabilir mi? Melanie, kendi sorularını benimkilere ekliyordu. Seni görünce kızacak mı? Beni tanıyacak mı?

Güneydeki, güneşin aydınlattığı mağaraya vardığımızda Jared ile Doktor'u bıraktığımız gibi bulduk. Fazla hareket etmemiş gibiydiler. Doktorun uydurma masasına dayanmış, yan yana duruyorlardı. İçeri girdiğimizde ortalık sessizdi. Walter uyuyordu.

Ian beni Walter'in yanındaki portatif karyolanın üstüne bırakınca, ikisi de gözleri büyüyerek bakakaldılar. Ian, sağ bacağımı dikkatle düzeltilti.

Walter horluyordu. Bu sesi duyunca biraz rahatladım. Gerginliğim azalır gibi oldu.

Doktor öfkeyle, "Bu da ne?" diye sordu. Bu sözler ağzından çıkar çıkmaz üzerime eğildi ve yanağımdaki kanı sildi.

Jared'in yüzü şaşkınlıktan taş kesilmişti. Yüzünde farklı bir ifadenin belirip duygularını ele vermemesine dikkat ediyordu.

Ian ve ben aynı anda konuştuk. O, "Kyle," ben, "Zemin," dedim.

Doktor bir şey anlayamamıştı. Bir ona, bir bana bakıyordu.

Ian içini çekip gözlerini devirdi. Dalgın dalgın elini alnıma koydu. "İlk nehir çukurunun yanındaki zemin çökmüş. Kyle sırtüstü düşüp başını kayaya çarpmış. Göçer onun değersis^ hayatını kurtardı. Zemin çöktüğünde kendisinin de düştüğünü söylüyor." Ian doktora anlamlı bir bakışla baktı ve alaycı bir tavırla, "Kafasının arkasına bir şey çarpmış... Güçlü bir darbe yeiniş..." dedi. "Burnu kanıyor ama kırılmamış. Sanmıyorum." Baldırıma dokundu. "Burası zedelenmiş. Dizleri parçalanmış. Yüzü berbat durumda ama sanırım Kyle'ı çukurdan dışarı çıkarmaya çalışırken bunu ben yaptım." Ian son kelimeleri mırıltı halinde söylemişti.

Doktor, "Başka bir şey var mı?" diye sordu. O anda parmakları, Kyle'ın bana vurduğu yeri yokluyordu. İrkildim.

Doktor tişörtümü kaldırdı ve hem Ian'ın, hem de Doktor'un gördükleri karşısında irkildiklerini gördüm.

Ian buz gibi bir sesle, "Dur tahmin edeyim," dedi. "Bir kayanın üstüne düşmüş olmalısın," hemen, "Doğru tahmin ettin," diye cevap verdim. Doktor hâlâ yarama dokunuyor, ben de inlememeye çalışıyordum.

Doktor, "Emin değilim ama bir kaburgası kırılmış olabilir," diye mırıldandı. "Keşke sana bir ağıri kesici verebilseydim."

Güçlkle nefes alarak, "Bunun için üzölmeyin, Doktor," dedim. "Ben iyiyim. Walter nasıl? Hiç uyandı mı?"

Doktor, "Hayır. Ona verdiğim doz uzunca bir süre uyumasını sağlayacak," dedi. Elimi avcuna alıp bileğimi, dirseğimi bükmeye başladı.

"Ben iyiyim."

Göz göze geldik. Sevecen bakışları yumuşacıktı.

"İyi olacaksın. Bir süre dinlenmen gerekiyor. Gözümün önünde olacaksın. Başını çevir bakayım."

Dediğini yaptım. Ama o yaramı incelerken yüzümü buruşturdum.

Ian, "Buraya getirmesinler," diye mırıldandı. Doktor'u göremedim ama Jared'ın Ian'a sert sert baktığını gördüm.

"Kyle'ı getiriyorlar. İkisini aynı odada tutamam."

Doktor başını salladı. "Bu akıllıca olur."

"Onun için bir yer ayarlayacağım. Ama Kyle'la ne yapacağımıza karar verene kadar senin burada kalman gerekiyor."

Konuşmaya çalıştım ama Ian parmaklarını dudaklarımın üstüne koydu.

"Pekâlâ," dedi Doktor. "Eğer istediğin buysa, onu yatağa bağlarım."

"Eğer zorunda kalırsak... Göçer'i yerinden oynatmamız bir sorun olur mu?" Ian tünele doğru bir bakış attı, yüzü endişeli görünüyordu.

Doktor tereddüt etti.

"Hayır," diye fısıldadım, Ian'ın parmakları hâlâ dudaklarımın üzerindeydi. "Walter. Burada onunla kalmak istiyorum."

"bugün kurtarabileceğin kadar hayat kurtardın," dedi Ian, sesi kibar ve hüzünlüydü.

"Ben.. .veda.. .veda etmek istiyorum."

Ian başını salladı. Sonra Jared'a baktı. "Sana güvenebilir miyim?"

Jared'ın yüzü öfkeyle kızardı. Ian parmaklarını çekti.

"Ona güvenli bir yer ararken, onu burada savunmasız bir halde bırakmak istemiyorum," dedi Ian. "Kyle buraya geldiğinde bilinci yerinde olacak mı bilmiyorum. Eğer Jeb onu vurursa, bu Göçer'i üzer. Sen ve Doktor, Kyle'la ilgilenmelisiniz. Doktor'un burada tek başına kalmasını istemiyorum."

Jared sığığı dışlarının arasından konuştu. "Doktor tek başına olmayacak."

Ian tereddüt etti. "Birkaç gündür cehennem gibi bir hayat yaşıyor. Bunu unutma."

Jared başını salladı.

"Burada olacağım," diye hatırlattı Doktor Ian'a. Ian ona baktı ve, "Tamam," dedi. Eğildi ve ışıltılı gözleriyle bana baktı. "Hemen döneceğim. Korkma." "Korkmuyorum."

Biraz daha eğildi ve beni alnımdan öptü.

Onun bu hareketine kimse benim kadar şaşırılmış olamazdı ama Jared'ın da şaşkınlıktan nefesinin kesildiğini duydum. Ian hızla odadan çıkarken, şaşkınlığımdan dolayı ağızım hâlâ açıktı.

Doktor'un derin bir iç çektiğini duydum. "Pekâlâ," dedi.

İkisi de uzun bir süre gözlerini benden ayırmadılar ama ben ne düşündüklerini umursayamayacak kadar yorgun ve halsizdim. 376

"Doktor..." Jared, Doktor'a bir şey söylemek için telaşla ağızını açtı ama koridordan gelen sesler onu engelledi.

Kapı görevi yapan delikten içeri beş erkek girdi. En önde Jeb vardı. Kyle'ın sol bacağını kucağında taşıyordu. Wes ise sol ba-l ağını tutmuştu. Onların arkasında, Andy ve Aaron bedenini ışımaya çalışıyorlardı. Kyle'ın başı arkaya kayıp Andy'nin omzuna düşmüştü. Jeb, "Çok ağır," diye homurdandı.

Jared ile Doktor, yardım etmek için onlara doğru atıldılar. İJirkaç dakika süren homurdanma ve küfürler arasında, Kyle, benim yatağımın biraz ötesindeki bir karyolaya yatırıldı.

Doktor bana, "Bayıllalı ne kadar oluyor, Göçer?" diye sordu.

Bu sırada Kyle'ın göz kapaklarını yukarı doğru çekmiş, güneş ışığının göz bebeklerine vurmasını sağlamaya çalışıyordu.

Çabucak düşündüm. "Hımm... Buraya geldikten sonra geçen zaman, Ian'ın beni buraya taşıması da on dakika kadar sürmüş olabilir, bunlara ek olarak da beş dakika filan.."

"Yani en az yirmi dakika diyebilir misin?"

"Evet. Buna yakın."

Biz konuşurken, Jeb kendi teşhisini koymuştu ve o, bir şişe suyu Kyle'ın yüzüne boşaltana kadar, kimse onun Kyle'ın karyolasının başına geldiğini fark etmemişti.

Doktor onun elini hızla iterek, "Jeb," dedi.

Sonra Kyle tükürükler saçarak gözlerini kırıştırdı ve inledi. "Ne oldu? O nereye gitti?" Etrafa bakmak için doğrulmaya çalışıyordu. "Yer...sallanıyor."

Kyle'ın sesini duyunca parmaklarımla karyolamın iki yanını sıkıca kavradım. Korkuya kapılmıştım. Ayağım ağrıyordu. Sıçrayarak uzaklaşabilir miydim? Belki yavaşça...

Birisi, "Sorun yok," diye mırıldandı. Birisi değil. Bu sesi nerde duysam tanırdım.

Jared gelip benim karyolamla Kyle'ın karyolasının arasında durdu. Arkası bana dönük, gözleri ise dev adamdaydı. Kyle kük-reyerek kafasını bir öne, bir arkaya sallıyordu.

Jared alçak bir sesle, "Güvendesin," dedi. "Korkma." Bana bakmıyordu. Derin bir nefes aldım.

Melanie ona dokunmak istiyordu. Eli benimkine yakındı. Karyolamın üstünde duruyordu.

Ona, Lütfen, hayır, dedim. Yüzüm yeterince acıyor. Sana vurmaz.

Bu senin düşüncen. Ben bu telûikeyi göze almak istemiyorum.

Melanie içini çekti. Ona yaklaşmak istiyor, onu özlüyordu. Eğer ben de bunu istiyor olmasaydım, bu kadar güç olmayacaktı.

Ona zaman tanı, diye yalvardım. Bize alışmasına fırsat ver. Gerçekten inanana kadar bekle... Tekrar içini çekti.

Kyle, "Allah kahretsin!" diye kükredi. Sesini duyunca bakışlarım ona kaydı. Jared'ın dirseğinin altından, onun bana odaklanmış parlak gözlerini görebiliyordum. "Çukura düşmemiş!"

34

Jared birden öne doğru bir hamle yapıp benden uzaklaştı. Ayın anda, yumruğu güm diye, Kyle'ın suratına indi.

Kyle'm gözleri kaydı ve ağzı gevşeyip çarpıldı.

Odada bir kaç saniye süren derin bir sessizlik oldu.

Doktor alçak sesle, "Tıbbi açıdan konuşmak gerekirse, şu anda bunun Kyle'ı ayıltmak konusunda pek yararlı olduğunu söyleyemem."

Jared ciddiydi. "Ama ben kendimi daha iyi hissediyorum," dedi.

Doktor belli belirsiz gülümsedi. "Eh, belki de birkaç dakika daha baygın kalmak onu öldürmez." Doktor, Kyle'ın nabzını tekrar kontrol ediyordu.

Wes başucuma gelmişti. Mırıldanarak, "Ne oldu?" diye sordu. 378

Jared benden önce cevap verdi. "Kyle onu öldürmeye çalıştı, unda şaşılacak bir şey var mı?" "Yok," dedim. Wesjared'a baktı.

Jared, "Başkalarını düşünmek, bu yaratığa yalancılıktan daha Çı >k yakışıyor," dedi.

Sabrim tükenmişti. "Beni sinirlendirmeye mi çalışıyorsun?" dedim. Uzun bir süredir uyumamıştım. Başım, bacağımdan daha çok ağrıyordu. Her nefes alışımda yaram sancıyordu. Ruh halimin çok kötü olduğunu fark edip biraz şaşırıldım. "Eğer istediğin buysa, başarılı olduğunu söyleyebilirim."

Jared ile Wes şaşkın bakışlarla bana baktılar. Diğerlerini de görebilseydim, onların yüzlerinde de aynı şaşkın ifadeyle karşılaşacağımdan emindim. Ama onları göremiyordum. Belki Jeb hariç. O duygularını belli etmemekte ustaydı.

"Ben bir kadını," diye sızlandım. "Benden yaratık diye söz etmeniz gerçekten de sinirime dokunuyor."

Jared şaşkınlıkla gözlerini kırıştırdı. Sonra, yüz çizgileri sertleşti. "Kullandığın bedenden dolayı mı?"

Wes ona kötü kötü baktı.

"Kendimden dolayı," dedim öfkeyle.

"Kimin tanımına göre?"

"Seninkine desek olur mu? Benim türümde çocukları ben doğururum. Bu senin için yeterli bir kadın tanımı değil mi?"

Bu sözlerime verecek cevap bulamayınca adeta kendimle gurur duydum. Melanie, yaptığın doğrudu, diye onayladı. O hatalı. Domuzluk ediyor. Teşekkür ederim.

Biz kızlar, birbirimize destek olmalıyız.

Wes, "Bu hikâyeyi bize hiç anlatmadın," diye mırıldandı. "Bu nasıl oluyor?"

Jared ise benim tezimi çürütecek bir şey arıyordu.

Wes, yüksek sesle konuştuğunun bilincine varınca zeytin rengi yüzü karardı. "Yani, kabalık ettiysem kusura bakma. Sanırım bu soruya cevap vermek zorunda değilsin."

Güldüm. Psikolojik durumum, elimde olmadan, her an değişiyordu. "Uygunsuz bir şey sormadın. Bizim, sizin türünüz gibi, karmaşık ve ayrıntılı bir üreme sistemimiz yoktur." Tekrar güldüm ve yüzümde bir sıcaklık hissettim. Ne kadar ayrıntılı olabileceğini çok iyi hatırlıyordum. Pis şeyleri aklından çıkar.

Ona, Onlar senin belleğinde, diye hatırlattım.

Wes, "Öyleyse?" diye sordu.

İçimi çektim. "Sadece birkaçımız...annedir. Anne olma potansiyelimiz olduğu için bize anne diyorlar." Tekrar ciddileşmişim. Düşünüyordum. Artık anneler yoktu. Sadece anıları vardı.

Jared gergin bir sesle, "Sende o potansiyel var mı?" diye sordu.

Diğerlerinin dinlediğini biliyordum. Doktor bile, kulağını Kyle'ın göğsüne dayamak üzereyken duraklamıştı.

Bu sorusuna cevap vermedim. "Biz...biraz sizin arı kovanlarınıza ya da karıncalarınıza benziyoruz," dedim. "Çok sayıda cinsiyetsiz aile üyesi ve bir kraliçe..."

Wes, "Kraliçe mi?" diye tekrarladı ve yüzünde garip bir ifadeyle bana baktı.

"O anlamda değil. Ama benim türümden beş, on bin yaratık için sadece tek bir anne vardır. Hatta kimi zaman cinsiyetsiz ruhların sayısı daha da fazladır. Bu konuda katı kurallar yoktur." Wes meraklanmıştı. "Kaç erkek vardır?" "Ah, hayır. Erkek yoktur. Hayır, söyledim ya. Basit bir süreç."

Anlatmamı bekliyorlardı. Yutkundum. Bu konuyu açmamam gerekirdi. Daha fazla konuşmak istemiyordum. Jared'ın benden 'yaratık' diye söz etmesi gerçekten o kadar önemli miydi?

Hâlâ bekliyorlardı. Hoşnutsuzluğum yüzümden belliydi ama anlatmaya devam ettim. Bir kere başlamıştım. "Anneler... bölünürler. Her... Gerçi yapımız sizden farklı ama sanırım buna hücre diyebiliriz... Her hücre yeni bir ruh olur. Her yeni ruh annenin belleğinin küçük bir parçasına sahiptir." 380

Doktor merakla, "Kaç hücre?" diye sordu. "Kaç yavru ruh?" Omuz silktim. "Bir milyon kadar."

Gözleri fal taşı gibi açıldı. Bakışları daha da vahşileşti. Wes benden biraz uzaklaştı ama ona kırılmamam gerektiğini düşündüm.

Doktor hafif bir ısıklık çaldı. Sadece o, anlatmaya devam etmemi istiyordu. Aaron ve Andy'nin rahatsız oldukları yüzlerinden belliydi. Daha önceki derslerimi hiç dinlememiş, bu kadar uzun konuştuğumu hiç duymamışlardı. Doktor, "Bu ne zaman oluyor?" diye sordu. "Bir katalizör var mı?"

Ona, "Bölünmek seçime bağlıdır," diye cevap verdim. "Özgür bir seçim. Biz, özgürce ve kendi isteğimizle bu yolla ölümü seçebiliriz. Yerimizi yeni bir kuşağa bırakmak için."

"Sen şimdi istersen, durup dururken bütünü hücrelerini bölmeyi seçebilir misin?"

"Durup dururken değil, ama evet."

"Güç bir iş mi?"

"Karar vermek güç. Süreç ise...acılı." "Acılı mı?"

Bu onu niçin bu kadar şaşırtmış olabilirdi? İnsan türü için de aynı şey geçerli değil miydi? Melanie, bunlar erkek, diye homurdandı.

"Ona dayanılmaz acılar veren, zahmetli bir süreç," dedim. "Hepimiz annelerimizin neler çektiğini hatırlarız."

Doktor dalgın dalgın çenesini sıvazlıyordu. "Merak ediyorum, bunun evrimi nasıl bir yol izlerdi... İntihar eden kraliçeleri olan bir kovan oluşturmak..." Başka düşüncelere dalmıştı.

Wcs, "Başkaları için kendini feda etmek," diye mırıldandı. Doktor, "Himm..." diyerek ona katıldı. "Evet doğru."

Keşke ağzımı açmasaydım diye düşünerek, pişmanlıkla gözlerimi yumdum. Başım dönüyordu. Yorgun muydum yoksa basımdaki yara mı buna neden oluyordu?

Doktor, "Ah," dedi. "Sen benden de az uyudun, öyle değil mi Göçer? Seni rahat bırakalım da biraz uyu."

Gözlerimi açmadan, "Ben iyiyim," diye mırıldandım.

Birisi ağzının içinden, "Bu harika," diye söylendi. "Kahrolası bir ana kraliçe yaratık bizimle yaşıyor. Her an bir milyon piç yaratabilir."

"Şşşt!"

Bu sözleri kim söylediye, gözlerimi açmadan ona, "Onlar size zarar veremez," dedim.

"Sahip bedenleri olmazsa hemen ölürlük." Bu korkunç acıyı, bir milyon küçük çaresiz ruhun, gümüş bebeğin ziyan oluşunu düşünerek yüzümü buruşturdum.

Bana kimse cevap vermedi ama sözlerimin onları rahatlattığını hissedebiliyordum.

Çok yorgundum. Kyle'in biraz ötemde oluşu umurumda bile değildi. Kyle bana saldıracak olsa, odadaki adamlardan ikisinin onu destekleyeceklerini biliyordum ama buna da aldırıldığım yoktu. Uykudan başka bir şey düşünmüyordum.

İşte tam o sırada Walter uyandı.

"Aaaaahhhh!" diye inledi. Sonra, "Gladdie, orada mısın" diye fısıldadı.

Ben de inleyerek ona döndüm. Bacağımın ağrısı yüzümü buruşturmama neden olmuştu ama bedenimi bükemiyordum. Ona doğru uzandım ve elini buldum.

"Buradayım," diye fısıldadım.

Walter rahatlayarak içini çekti. "Aaah!"

Doktor, erkeklerden yükselen itirazları susturdu. "Göçer, onun acılarını biraz da olsa dindirebilmek için uykusundan ve rahatından vazgeçti. Walter'in ellerini tutmaktan elleri yaralandı. Sız Walter için ne yaptınız?"

Walter yine inledi. Önce alçak ve boğuk bir ses çıkardı. Sonra bu ses tiz çığlıklara dönüştü.

Doktor yüzünü buruşturdu. "Aaron, Andy, Wes... Şey... Gidip Sharon'ı çağırır mısınız, lütfen?"

"Hep birlikte mi gidelim? "

Jeb, Doktor'un sözlerini tercüme etti. "Defolun." Bu sözlerin tek cevabı odayı terk eden ayak sesleri oldu. Doktor, kulağıma eğilip, "Göçer," diye fısıldadı. "Walter acı çekiyor. Tamamen kendine gelmesine izin veremem."

Düzenli nefes almaya çalışıyordum. "Beni tanımazsa daha iyi olur. Gladdie'nin burada olduğuna inanması daha iyi."

Gözlerimi güçlkle açtım. Jeb, hâlâ uyur gibi görünen Walter'in yanındaydı.

Jeb, "Güle güle, Walt," dedi. "Öteki tarafta görüşürüz."

Geri çekildi.

Jared, "Sen iyi bir adamsın. Seni özleyeceğiz," diye mırıldandı.

Doktor morfin paketini karıştırıyor, kâğıt hışırtıları duyuluyordu.

"Gladdie, burada mısın?" Walter hıçkırdı. "Canım yanıyor." "Şşşt. Ağrılar uzun sürmeyecek. Doktor onları durdura-

Uy

"Gladdie?" "Efendim?"

"Seni seviyorum, Gladdie. Seni hayatım boyunca sevdim." "Biliyorum, Walter. Ben...ben de seni seviyorum. Seni ne kadar çok sevdiğimi biliyorsun." Walter içini çekti.

Doktor, elinde şırınga ile Walter'in üzerine eğilince gözlerimi yumdum.

Doktor, "Rahat uyu, dostum," dedi.

Walter'in parmakları gevşedi. Ben ise onun elini tutmaya devam ettim. Şimdi, o bana değil, ben ona yapışıyordum.

Dakikalar geçti. Benim nefesimden başka bir şey duyulmuyordu. Nefesim sessiz hıçkırıklara dönüşmüştü.

Birisi omzumu sıvazladı. Doktor boğuk bir sesle, "O artık aramızda değil, Göçer," dedi. "Acı çekmekten kurtuldu." Walter'in elini tutan elimi çekti ve beni çevirdi. Bunun üzerine daha rahat ettim. Ağrılarım biraz hafifledi. Ama şimdi Walter'in rahatsız olmayacağını bildiğimden daha yüksek sesle hıçkırıyor-dum. Elim zonklayan yaramın üstüne bastırdım.

Jared nefret dolu bir sesle, "Ah, haydi yap bunu," diye mırıldandı. "Yoksa mutlu olamazsın." Gözlerimi açmayı denedim ama başaramadım.

r, ı ?? •> n fv" i|' ? III yII III il,

dışığımın iç (.II.ılıml.ın, yanladığımı lı.ıııİnmiyordun),.. Mclanie, motl'tıı, diye lııldadı

Kendimizden geçmek üzereydik, Korkmayı denedim Utla beceremedim. Uzaklardaydım. Yarı uyuşmuş bir halde, KİMSE VEDA ETMEDİ, diye düşündüm. Bunujared'dan bekleyemedim...amajeb...Doktor...lan burada değildi.

Melanie, KİMSE ÖLMÜYOR, dedi. SADECE UYUYACAKSIN.

?

Uyandığımda tavan karanlıktı. Sadece yıldızların ışığı vardı. Gece olmuştu. Gökyüzünde o kadar çok yıldız vardı ki... Nerede olduğumu merak ettim. Gördüğüm kadarıyla üstümde bir tavan yoktu. Sadece yıldızlar, yıldızlar, yıldızlar vardı.

Rüzgâr adeta yüzümü okşuyordu. Toz ve...tam olarak adlan-dıramadığım bir şeyin kokusunu alıyordum. Hayır, aksine bir şey eksikti. Küf kokusu kaybolmuştu. Kükürt kokusu yoktu. Hava çok kuruydu. Çok.

Birisi sağlam yanağıma dokundu. "Göçer?"

Gözlerimi açınca Ian'ın, yıldızların ışığında bembeyaz görünen yüzüyle karşılaştım. Bana doğru eğilmişti. Tenime değen eli rüzgârdan daha serindi ama hava o kadar kuruydu ki, bu beni rahatsız etmiyordu. Neredeydim?

"Göçer? Uyandın mı? Daha fazla beklemeyecekler."

Fısıltıyla konuşuyordu. Ben de fısıldadım. "Ne?"

"Başlıyorlar. Senin burada olmak isteyeceğini biliyordum."

Jeb'in sesi, "Geliyor mu?" diye sordu.

"Ne başlıyor?" diye sordum.

"Walter'ın cenazesi."

Doğrulup oturmayı denedim. Ama bedenim lastik gibiydi, lan elini alnıma koyarak beni itip tekrar yatırdı.

Elinin altında başımı çevirdim. Görmeye çalışıyordum. Dışarıdaydım.

DIŞARIDA. \

"Sol I,tt .«IM1M 1.1, İMİ yigMI kıtıyıl |>(||L,INI MMTiy.Iİİli İHI IUftOİU|ItI

yi, linini bı L.ılılı l.ıııı.ıııııııııııııı Sabitini.ı ısı , 1,0i ıı/.ımyoi I 11 ınıklı.ı k.ıylıııııııııııııı

Ayaklarımın öUmiic bakımı ve bı m 1 J ikilin gördüm Aı,ık havada huzursuzdular. Neler bis-Hil lı um imliyordum Kendilerini tehlikede hissediyorlardı.

İi lı.11 kalkmayı denedim. Daha yakında olmak, görmek is-s ? < 1 • 11 ? 111 Ian'ın eli beni engelledi.

S ikin ol," dedi. "Ayağa kalkmaya çalışma." "Bana yanlım et," diye yalvardım. "(ioçer?"

* >n< e [amie'nin sesini duydum, sonra da onu gördüm. Beni 1 yattığım yere doğru koşarken saçları havada uçuşuyordu. Tu inak uçlarını akımdaki örtünün kenarlarında gezdirdim.

Yıldızların altında uyuyarak buraya nasıl gelmiştim?

[amie, Ian'a, "Beklemediler," dedi. "Birazdan sona erecek." "Ayağa kalkmama yardım et," dedim.

[amie elimi tutmak için uzandı ama lan başını iki yana salladı "Ben onu kaldırıyorum."

Kollarını uzattı ve en çok acıyan yerlere dokunmamaya özen göstererek beni kavrayıp kaldırdı. Başım, alabora olmak üzere olan bir gemi gibi dönüyordu. İnledim.

"Doktor bana ne yaptı?"

"Canını acıtmadan muayene edebilmek için, sana kalan morfinden bir miktar verdi. Zaten uykuya ihtiyacın vardı."

Bu hiç hoşuma gitmemişti. Kaşlarımı çattım. "Bence asıl başka birinin morfine daha fazla ihtiyacı olabilir, öyle değil mi?"

Ian, "Şşst," dedi. Uzaktan gelen alçak bir ses duyup başımı çevirdim.

İnsanları tekrar gördüm. Üst üste yığılmış kaya parçalarının altında, rüzgârın oyduğu dar ve karanlık deliğin girişinde dağınık bir halde duruyorlardı. Yüzleri gölgeler içindeki mağaraya dönüktü.

Trudy'nin sesini tanıdım.

"Walter her şeyin iyi yanını görürdü. Siyah bir deliğin bile aydınlık tarafını görebilirdi. Bunu özleyeceğim."

Birinin bir adım öne çıktığını gördüm. Yürürken sallanan siyah gri örgüsünü gördüm. Trudy karanlığa doğru bir avuç kum attı. Parmaklarının arasından dökülen kumlar, hafif bir hisirtıyla yere döküldü.

Geri dönüp kocasının yanına gitti. Geoffrey öne çıktı. Kara deliğe doğru yürüdü.

"Şimdi çok sevdiği Gladys'e kavuşacak. Eminim bulunduğu yerde daha mutludur," dedi ve o da bir avuç toprak attı.

lan, beni kalabalığın sağ tarafına götürdü. Karanlık mağaraya, içini görebilecek kadar yakındık. Önümüzde, yerde, dikdörtgen biçiminde büyükçe karanlık bir şekil vardı. İnsanlar bu şeklin çevresinde yarım daire oluşturmuşlardı.

Herkes buradaydı, herkes.

Kyle öne doğru bir adım attı.

Titredim, bunun üzerine lan şefkatle elimi sıktı.

Kyle bizim bulunduğumuz tarafa bakmıyordu. Yüzünün bir kısmım görebiliyordum. Sağ gözü şişmiş, hemen hemen kapanmıştı.

Kyle, "Walter insan olarak öldü," dedi. "Hiçbirimizin bundan fazla bir beklentisi olamaz."

Bunu söyledikten sonra, yerdeki karanlık şeklin üstüne bir avuç toprak attı.

Kyle kalabalığın arasına döndü.

Jared onun yanında duruyordu. Kısa bir yürüyüşten sonra, Walter'in mezarının yanında durdu.

"Walter her yönden iyi biriydi. Hiçbirimiz onun gibi olamayız." Avcundaki kumu savurup attı.

Jamie öne çıktı. Jared, onun yanından geçerken omzunu okşadı.

Jamie, "Walter cesur biriydi," dedi. "Ölümden korkmadı Yaşamaktan ve inanmaktan da korkmuyordu. Kendi kararların verirdi ve bunlar hep doğru kararlar olurdu." Jamie de avcundaki kumu attı. Dönüp geriye doğru yürüdü. Gözlerimin içine bakıyordu.

Yanıma gelince, "Sıra sende," diye fısıldadı. Andy, elinde bir kürekle öne doğru yürüyordu.

Jamie alçak sesle, "Dur," dedi. Etraf o kadar sessizdi ki, herkes onu duymuştu. "Göçer ve lan bir şey söylemediler."

Çevremde hoşnutsuz mırıltılar oldu. Beynim kafatasımın dışına fırlayacak gibiydi.

Jeb, Jamie'den daha yüksek bir sesle, "Biraz saygı gösterelim," dedi.

Önce içimden Andy'ye devam etmesini işaret etmek geldi. Sonra da lan beni buradan götürürdü. Bu insanların yasıydı. Benim değil.

Ama ben de acı çekiyordum ve söyleyeceklerim vardı.

"lan bana yardım et de biraz kum alayım."

Ayağımızın dibindeki kaya parçalarından bir avuç alabilmem için lan eğildi. Kendisi de bir avuç alabilmek için ağırlığımı dizine vermişti. Sonra doğruldu ve beni mezarın kenarına taşıdı.

Deliğin içini göremiyordum. Üstündeki kaya yüzünden içi karanlıktı ve mezar çok derin görünüyordu.

Ben bir şey söyleyemeden, lan konuşmaya başladı.

"lan, insanlığın en iyi ve en aydınlık yanlarına sahipti," dedi ve taş parçalarını çukura serpti.

Uzun bir süre sonra onların çukurun dibine düştüğünü duydum.

lan bana baktı.

Yıldızlı gecede çıt çıkmıyordu. Rüzgâr bile durmuştu. Fısıltıyla konuştum ama sesimi herkesin duyduğunu biliyordum.

"Senin kalbinde hiç nefret yoktu," diye fısıldadım. "Sen bizim haksız olduğumuzun kanıtıydın. Dünyanı senden almaya hakkımız yoktu, Walter. Dilerim hayallerindeki peri masalları gerçeğe dönüşür. Umarım sevgili eşin Gladdie'ye kavuşursun."

Taş parçalarını attım ve onların Walter'in derin ve karanlık mezarın içindeki görünmeyen bedeninin üstüne yumuşak bir ses çıkararak düşüşünü duyana kadar bekledim.

lan geriye doğru bir adım atar atmaz Andy çalışmaya başlamıştı. Mağaranın biraz ötesindeki, kum ve toprak karışımı tozlu bir yığını, kürek kürek alıp deliğin içine koyuyor, bunun sonucunda, fısıltıya benzer bir ses değil, ağır bir düşme sesi çıkıyordu. Ürktüm.

Aaron, elinde başka bir kürekle yanımdan geçti. lan yavaşça dönüp onlara yer açmak için beni oradan uzaklaştırdı. Çukura atılan toprağın sesi arkamızda yankılanıyordu, insanlar mırıltıyla konuşmaya başlamışlardı. İnsanlar cenaze hakkında konuşmak için küçük gruplar halinde toplanıyorlardı. lan, toprağın üstünde yaydı olan ve bulunduğu yere hiç uygun olmayan

koyu renk örtüye doğru yürürken, ilk defa olarak ona dikkatle baktım. Yüzüne tozlar yapışmıştı. Bitkin görünüyordu. Onun yüzünü daha önceden de böyle görmüştüm. Ian beni örtünün üstüne yatırana kadar, onu ne zaman böyle gördüğümü hatırla-yamadım. Aklım başka yerdeydi. Burada, açık havada ne yapacaktım? Uyuyacak mıydım? Doktor tam arkamızdaydı. Ian'la birlikte, yanı başıma çömelmişlerdi.

Doktor yarımı yoklayarak, "Kendini nasıl hissediyorsun?" diye sordu.

Doğrulup oturmak istiyordum ama bunu denediğim zaman Ian omzumu arkaya doğru itiyordu.

"İyiyim. Sanırım, belki, yürüyebilirim..."

"Kendini zorlamana gerek yok. Birkaç gün ayağının iyileşmesini bekleyelim, olur mu?" Doktor dalgın bir tavırla, sol göz kapağını kaldırdı ve küçük bir ışık tuttu. Sağ gözüm, ışığın onun yüzünde dans eden parlak yansısını gördü. Gözlerini kısarak biraz geri çekildi. Ian'ın omzumda duran eli ise kıılmadı. Buna şaşırıldım.

Doktor, "Hımm, bundan pek bir şey anlaşılmıyor," dedi. "Sonra, "Başın nasıl?" diye sordu.

"Biraz başım dönüyor ama sanırım bu basımdaki yaradan değil, bana verdiğin ilaçlardan kaynaklanıyor," dedim. "O ilaçlardan hoşlanmıyorum. Galiba, ağrı çekmeyi tercih ederim." Doktor yüzünü ekşitti. Ian da.

"Ne oldu?" diye sordum.

"Sana yine uyuşturucu vereceğim. Üzgünüm, Göçer." "Ama...niçin?" diye fısıldadım. "O kadar ağır yaralı değilim. İstemiyorum..."

Ian, sözümü keserek başkalarının duymasını istemiyormuş ibi, alçak sesle, "Seni içeri götürmek zorundayız," dedi. Arada, kayalardan yankılanan sesleri duyuyordum. "İçeri girip çıkarken ayık olmayacağına söz verdik." "Yine gözlerimi bağlayın."

Doktor cebinden küçük şırıngayı çıkardı. Şırınga hemen hemen boşalmıştı. Sadece dörtte biri doluydu. Geri çekilerek Ian'a yaklaştım. Omzumdaki eli beni engelledi.

Doktor, "Mağaraları çok iyi tanıyorsun," diye mırıldandı. "Nasıl dışarı çıkabileceğini öğrenmeni istemiyorlar."

Çileden çıkmıştım. "İyi ama nereye gidebilirim?" diye sordum. "Mağaralardan çıkış yolunu bilsem bile, niçin şimdi gideyim?"

Ian, "Bu onları rahatlatacak," dedi.

Doktor bileğimi tuttu. Ona karşı gelmedim. İğne derime saplanırken başımı çevirip Ian'a baktım. İhanete uğramış gibi baktığımı görünce gözleri gerginleşti.

"Üzgünüm," diye mırıldandı. Duyduğum en son şey bu oldu.

35

"nioAkemv

inledim. Başım dönüyordu. Sanki bedenimden ayrılmıştım. Midem alt üst olmuştu.

Birisi rahatlamış gibi, "Nihayet kendine geldi," dedi. Bu, elbette, Ian'dı. "Aç mısın?" Kendime hâkim olamayarak öğürdüm.

"Ah, aldırma. Tekrar özür dilerim. Bunu yapmak zorundaydık. Seni dışarı çıkardığımız zaman herkes büyük bir korkuya kapıldı."

İçimi çekerek, "Önemli değil," dedim.

"Biraz su ister misin?"

"Hayır."

Karanlıkta bir noktaya odaklanabilmek için gözlerimi açtım. Tavandaki çatlakların arasından iki yıldız görüyordum. Hâlâ geceydi. Ya da belki, yeniden gece olmuştu. Kim bilir?

"Neredeyim?" diye sordum. Çatlaklar yabancı gelmişti. Bu tavanı daha önce görmediğime yemin edebilirdim.

Ian, "Odandasın," dedi.

Karanlıkta onun yüzünü aradım ama sadece başının siyah şeklini görebiliyordum.

Parmaklarımla üzerinde yattığım yüzeyi yokladım. Bu gerçek bir şilteydi. Başımın altında bir yastık vardı. Şiltenin üstünde dolaşan elim, Ian'ın eline değdi. Elimi çekmeye fırsat bulamadan parmaklarımı tuttu.

"Burası aslında kimin odası?"

"Senin."

"lan..."

"Eskiden bizimdi, Kyle ile benim. Ama konu açıklık kazanana kadar Kyle hastane kanadında tutulacak. Ben de Wes'in yanına taşınabilirim."

"Odanı elinden alamam. 'Konu açıklık kazanana kadar' da ne demek oluyor?"

"Sana mahkeme olacağını söylemiştim."

"Ne zaman?"

"Niçin öğrenmek istiyorsun?"

"Çünkü eğer böyle bir şey olacaksa, olayı anlatmak için benim de orada olmam gerek." "Yani yalan söylemek için." Tekrar, "Ne zaman?" diye sordum.

"Günün ilk ışıklarıyla beraber. Ama seni oraya götürmeyeceğim."

"O zaman ben kendim giderim. Başımın dönmesi geçer geçmez yürüyebileceğimden eminim."

"Bunu yaparsın, öyle değil mi?"

"Evet. Konuşmama izin vermezsen, bu haksızlık olur*."

lan içini çekti. Elimi bırakıp yavaşça doğrularak ayağa kalktı. Kalkarken eklemelerinin çıtırdadığını duydum. Ne kadar süre karanlıkta oturup benim uyanmamı beklemişti?

"Birazdan gelirim. Sen aç olmayabilirsin ama ben aklıktan lüyorum." "Uzun bir gece geçirmiş olmalısın." "Evet."

"Hava aydınlandıktan sonra burada oturup seni beklemeyeceğim."

Güldü ama neşeli değildi. "Bundan eminim. Bu yüzden de hava aydınlanmadan geleceğim ve istediğin yere gitmene yardım edeceğim."

Girişten uzakta duran kapılardan birini kaldırıp yerine koydu. Suratımı astım. Tek bacakla bunu yapmam kolay olmazdı. DİLERİM LAN GERÇEKTEN GERİ GELİR, diye düşündüm.

Onu beklerken, gözlerimi gökyüzündeki o iki yıldızla diktim ve başımın dönmesinin geçmesini bekledim. İnsanların kullandıkları ilaçlar hiç hoşuma gitmiyordu. Off! Bedenim ağrılar içindeydi ama baş dönmesi daha kötüydü.

Zaman yavaş yavaş geçiyordu. Uyuyakalmadım çünkü son yirmi dört saatin büyük bir kısmını uyuyarak geçirmiştim. Sanırım biraz da açtım ama bundan emin olmak için midemin sakinleşmesini beklemek zorundaydım.

lan, söz verdiği gibi, hava aydınlanmadan geldi.

Kapının etrafından dolanarak içeri girerken, "Kendini daha iyi hissediyor musun?" diye sordu.

"Sanırım evet. Henüz başımı kımıldatmadım."

"Ne dersin, acaba morfine sen mi tepki gösteriyorsun, Melanie'nin bedeni mi tepki gösteriyor?"

"Melanie. O ağrı kesicilerin çoğuna kötü tepki verir. Bunu, on yıl önce bileğini kırdığında keşfetmişti."

Bir an düşündü. "Bu...tuhaf. Aynı anda iki kişiyle birden karşı karşıya olmak."

"Tuhaf," diye onayladım.

"Daha acıkmadın mı?"

Gülümsedim. "Ekmek kokusu alır gibiyim. Sanırım midem biraz olsun düzeldi."

"Bunu söylemeni bekliyordum."

Gölgesi yanıma uzandı. Elimi arayıp buldu. Parmaklarımı açtı ve avcumu, hiç de yabancı olmayan yuvarlak bir cisim koydu.

"Doğrulmama yardım eder misin?" dedim.

Kolunu dikkatle omzuma dolayıp beni kaldırdı. Oturunca yaramın ağrısı azalmıştı. Orada, derimin üstünde yabancı bir oluşum, bir gerginlik ve sertlik hissediyordum.

Nefes nefese, "Teşekkürler," dedim. Başım ağır ağır dönüyordu. Boş elimle yaramı yokladım. Tişörtümün altında derime yapışmış bir şey vardı. "Kaburgalarım mı kırılmış?"

"Doktor emin değil. Elinden geleni yapıyor."

"Büyük bir çaba gösteriyor."

"Evet, doğru."

"Başlangıçta ondan hoşlanmadığım için vicdan azabı çekiyorum," diye itiraf ettim.

lan güldü. "Ondan hoşlanmaman doğaldı," dedi. "Herhangi birimizden hoşlanmana şaşıyorum zaten."

"Sizin için de bunun tersi geçerli," diye mırıldandım ve sert ekmeğe bir parça ısırıldım. Hemen çiğneyip yuttum. Mideme inince nasıl bir etki yapacağını beklerken ekmeğin kalan kısmını bir kenara koydum.

Ian, "Biliyorum, pek iştah açıcı değil," dedi.

Omuz silktim. "Mide bulantımın geçip geçmediğini anlamak için deneme yapıyorum."

"Daha iştah açıcı bir şeyi tercih eder miydin?"

Ona merakla baktım ama yüzünü göremiyordum. Bir çıtırtı duydum... Sonra kokusunu duyunca anladım.

"Cips!" diye bağırdım. "Gerçekten mi? Bana mı getirdin?"

Dudağıma bir şey değdi. Lezzetin tadına varmak için bir an önce çiğnemeye başladım.

Çiğnerken derin bir iç çektim ve, "Bunu rüyalarımda görüyordum," dedim.

Bu onu güldürdü. Cips torbasını elime verdi.

Küçük torbanın içindekileri çabucak mideye indirdim. Sonra ekmeğimi bitirdim. Ağzımda

hâlâ peynir tadı vardı. Sonra Ian, istememe gerek kalmadan, bana bir şişe su verdi. 392

"Teşekkür ederim. Sadece cips için değil. Biliyorsun ya, benim için yaptığın her şey için

teşekkür ederim." "Bir şey değil, Göçer."

Bu cümlede saklı olan anlamı çözmek amacıyla onun koyu mavi gözlerinin içine baktım.

Sözlerinde kibarlıktan öte bir şey vardı. Sonra, Ian'ın gözlerinin rengini görebildiğimi fark

ettim. Hemen tavandaki çatlaklara baktım. Yıldızlar kaybolmuş, gökyüzü açık gri bir renk

almaya başlamıştı. Şafak sökmek üzereydi. İlk ışıklar görünmüştü.

Ian beni kucaklamaya hazırды. Ellerini bana doğru uzatmıştı. "Bunu yapmak istediğinden emin misin?" diye sordu.

Başımı salladım. "Beni taşımam gerekmez. Bacağımın daha iyi olduğunu hissediyorum."

"Göreceğiz."

Ayağa kalkmama yardım etti. Koluyla belimi kavramış, benim kolumu da yavaşça çekerek kendi boynuna dolamıştı. "Dikkatli ol. Nasıl hissediyorsun?"

Öne doğru bir adım attım. Bacağım sancıyordu ama dayanabilirdim. "Harika. Gidelim."

Bana kalırsa Ian senden biraz fazla hoşlanıyor.

Biraz fazla nu? Bunu, Melanie'den böyle açıkça duymak beni şaşırtmıştı. Son zamanlarda, sadece Jared görünürlerdeyken böyle sesini duyuruyordu.

Ben de buradayım. Onun buna aldıracağı var mı?

Elbette aldırıyor. O bize, Jamie ve Jeb dışında herkesten fazla inanıyor.

Bunu demek istemedim. Ne demek istiyorsun? Ama Melanie gitmişti.

Uzun bir süre yürümek zorunda kaldık. Yolun bu kadar uzun sürmesi beni şaşırtmıştı. Büyük

mağaraya ya da mutfağa gittiğimizi sanıyordum. Normalde toplantılar buralarda olurdu. Ama

doğudaki tarlalardan geçip yolumuza devam ettik ve nihayet, Jeb'in oyun odası adını verdiği

büyük ve simsiyah mağaraya geldik. Mağaraların içindeki ilk gezintimden beri buraya

gelmemiştim. Beni, kükürtlü suyun keskin kokusu karşıladı. Bu radaki mağaraların çoğunun

aksine, oyun odasının eni, yüksek liginden genişti. Şimdi bunu görebiliyordum çünkü soluk

mavi ışıklar yerde durmak yerine tavana asılmıştı. Tavan, başımdan sadece bir metre kadar

yüksekteydi, yani normal bir evin tavanı kadar. Ama duvarları göremiyordum çünkü onlar

ışıklardan çok uzaktı. Bir köşeye saklanmış kükürt kokulu pınar da görünmüyordu ama

şıkırtısını duyabiliyordum.

Kyle en büyük ışık halkasının içinde oturuyordu. Uzun kollarını bacaklarına dolamıştı. Yüzü

sert bir maske gibiydi. Ian'ın yardımıyla, topallayarak içeri girdiğimde başını kaldırıp bakmadı.

Bir tarafında Jared, diğer tarafında Doktor ayakta duruyorlardı. Birer muhafız gibi, kolları iki

yanlarında, hazır bekliyorlardı.

Jeb ise Jared'ın yanında duruyordu. Tabancasını omzuna asmıştı. Sakin görünüyordu. Ama

ben, bunun ne kadar çabuk değişebileceğini biliyordum. Jamie, onun elini tutuyordu. Hayır, o,

kolumu Jamie'nin beline dolamıştı. Jamie bundan hoşlanmışa benzemiyordu. Ama benim içeri

girdiğimi görünce gülümseyerek elini salladı. Derin bir nefes aldı ve dikkatle Jeb'e baktı. Jeb,

elini onun belinden çekti.

Sharon Doktor'un yanında duruyordu. Diğer tarafında da Maggie Hala vardı.

Ian beni bu tabloyu çevreleyen karanlığın kenarına çekti. Burada yalnız değildik. Birçok

insan silüeti görüyor ama yüzlerini göremiyordum. Mağaralardan geçerken, Ian hemen hemen

bütün ağırlığımı kolayca taşımıştı. Oysa şimdi yorgun görünüyordu. Bu çok garipti. Belime

doladığı kolu gevşemişti. Onun gitmek istediği noktaya kadar, bütün gücümle sıçrayarak yürüdüm. Beni yere oturtup kendisi de yanıma oturdu.

Birisinin, "Ayyy," diye fısıldadığını duydum.

Döndüm ve kalabalığın arasında Trudy'yi seçebildim. "Bize yaklaştı. Geoffrey ile Heath de onu izlediler.

Trudy bana, "Berbat görünüyorsun," dedi. "Çok mu ağır yaralandın?"

( )muz silktim. "İyiyim." lan, ne kadar ağır yaralandığımı nkesse göstermek için benim güçlükle ilerlememe izin vermiş l.ıbilir miydi? Onun için mi bana yardım etmemiştii? Tek kemir söylemeden Kyle aleyhine tanıklık etmemi istemiş olabilir İydi? Kaşlarımı çatarak yüzündeki masum ifadeye baktım.

Biraz sonra Wes ve Lily gelip, yandaşlarıma katıldılar. Hep ırlikte oturuyorduk. Birkaç saniye sonra Brandt, arkasından Heidi, onun arkasından Andy ve Paige, en son da Aaron içeri pirdiler.

Aaron, "Herkes burada," dedi. "Lucina çocuklarıyla kaldı. (hıları buraya getirmek istemedi. Yalnız gelmemi söyledi."

Aaron Andy'nin yanına oturdu ve kısa bir sessizlik oldu.

Jeb herkesin duyabileceği bir sesle, "Peki öyleyse," dedi. "Şöyle yapacağız: Karar çoğunluğun oyuna göre verilecek. Her /aman olduğu gibi, çoğunluğun kararını beğenmezsem, kendi kararımı vereceğim. Çünkü burası..."

Birçok kişi, koro halinde, "Benim evim," diye ekledi. Birisi güldü ama hemen sustu. Gülecek bir şey yoktu. Bir insan, bir yaratığı öldürmeyi denediği için yargılanacaktı. Bu hepsi için korkunç bir gün olmalıydı.

Jeb, "Kyle aleyhine kim konuşacak?" diye sordu.

lan ayağa kalkmak üzere doğruldu.

Onun dirseğini çekerek, "Hayır," diye fısıldadım.

Elimi iterek ayağa kalktı.

"Bu çok basit," dedi. Ayağa fırlayıp elimle ağzını kapatmak istiyordum ama tek başıma ayağa kalkabileceğimi sanmıyordum. "Kardeşim uyarılmıştı. Jeb'in bu konuda koyduğu kurallardan habersiz değildi. Göçer bizim topluluğumuzun bir üyesidir. Kurallar ve koruyucu önlemler, herhangi birimiz için olduğu kadar, onun için de geçerlidir. Jeb, ona burada Göçer ile yaşamak istemiyorsa gidebileceğini açıkça söyledi. Kyle kalmayı seçti. Burada cinayetin cezasının ne olduğunu o zaman da biliyordu, şimdi de biliyor."

Kyle, "Hâlâ yaşıyor," diye homurdandı.

lan onu, "Zaten bu yüzden senin ölüm cezası almanı teklif

etmiyorum," diye tersledi. "Ama artık burada kalamazsın. Sen bir katilin yüreğini taşıyorsun."

lan bir an kardeşine baktı. Sonra tekrar yanıma oturdu.

Brandt ayağa kalkarak, "Ama yakalanabilir," diye itiraz etti. "Bundan haberimiz bile olmaz. Sonra onları buraya getirir. Gafil avlanırsınız."

Odanın içinde mırıltılar dolaştı.

Kyle öfke saçan bakışlarla Brandt'e bakıyordu. "Beni asla canlı yakalayamazlar."

Andy, "Bunu garanti edemezsin," derken, bir diğeri de, "Yani bu da bir ölüm cezası," diye söylendi.

Jeb onları, "Birer birer konuşun," diye uyardı.

Kyle öfkelenmişti. "Daha önce de dışarıda yaşadım ve yakalanmadım," dedi.

Karanlığın içinden başka bir ses yükseldi. "Bu çok riskli." Sesleri tanıyamıyordum. Fısıltı halinde konuşuyorlardı.

Bir başkası, "Kyle ne yaptı? Hiçbir şey," dedi.

Jeb bu sese doğru yürüyerek, "Benim kurallarım geçerlidir," diye kükredi.

Başka biri, "O bizden biri değil," diye itiraz etti.

lan tekrar ayağa kalmak üzere doğruldu.

Jared, "Hey!" diye patladı. Sesi o kadar yüksek çıkmıştı ki, herkes sıçradı. "Burada Göçer yargılanmıyor! Kimsenin ondan somut bir şikâyeti var mı? Eğer varsa, bir mahkeme daha yapılmasını isteyin. Ama hepimiz, onun burada kimseye zarar vermediğini biliyoruz. Aksine, o, Kyle'in hayatını kurtardı." Parmağını uzatarak Kyle'i işaret etti. Kyle, onun elinin ağırlığını

hisseder gibi oldu. Omuzları çöktü. "Onu nehre atmayı denedi. Ama kısa bir süre sonra, Göçer, onu aynı acılı ölümden kurtarmak için hayatını tehlikeye attı. Onun çukura düşmesine izin verirse burada daha güvende olacağını bildiğinde eminim. Ama buna rağmen onu kurtardı. Hanginiz aynı şeyi yapabilir, düşmanınızı ölümden kurtarabiliriniz? O, Göçer'i öldürmeyi denedi. Bakalım Göçer, onun aleyhinde konuşacak mı?"

3%

Jared elini bana doğru uzatırken, bütün gözlerin üzerimde ılduğunu hissettim.

"Onun aleyhinde KONUSACAK MISIN, Göçer?"

Gözlerim fal taşı gibi açılmış, ona bakakalmıştım. Benimle inuşuyor, adımı söylüyordu. Buna şaşmamak mümkün dc-'ıldı. Melanie de çok geçiriyordu. Birbiriyle çelişen duygular ı< indeydi. Jared'ın büyük bir sevecenlikle bize bakışı, gözlerinde uzun süredir göremediği o yumuşaklığı görmek, onu mest etmişti. Ama Jared, benim adımı söylemişti...

Konuşabilmem için birkaç dakika geçmesi gerekti. "Bu sadece bir yanlış anlamadan kaynaklanıyor," diye fısıldadım. "Zemin çöktüğü zaman ikimiz de düştük. Başka bir şey olmadı." fısıltıyla konuştuğum için, yalan söylediğimin anlaşılmasının daha güç olacağını umuyordum. Ama ben sözümü bitirir bitirmez, lan bir kahkaha attı. Onu dirseğimle dürttüm ama sustu-ramadım.

Jared da bana gülümsüyordu. "Görüyorsunuz ya, onu savunmak için yalan söylemeye çalışıyor."

Ian, " Herkesi etkilemeye çalışıyor," diye ekledi.

Maggie öne doğru yürüyüp Kyle'ın yanındaki boş yere geçti. Sert bir sesle, "Yalan söylediğini nereden biliyorsunuz?" dedi. "Bunu kim kanıtlayabilir? Onun dudaklarında yalan gibi görünen şeyin gerçek olmadığını nasıl ispat edebilirsiniz?"

Jeb, "Mag..." diye söze başladı.

"Kes sesini, Jebediah! Ben konuşuyorum. Burada olmamız için hiçbir neden yok. Hiçbir insan saldırıya uğramadı. Bu sinsî davetsiz misafir de şikâyetçi değil. Burada boş yere zaman harcıyoruz."

Sharon yüksek sesle, "Buna katılıyorum," dedi. Doktorun bakışları kederliydi.

Trudy ayağa fırladı. "Bir katili aramızda barındırıp gelecek sefere başarılı olmasını bekleyemeyiz!"

Maggie, "KATİL göreceli bir terimdir," dedi öfkeyle "Ben, sadece bir insanı öldüren birini katil sayarım."

Ian'ın kolunu omzuma doladığını hissettim. Onun hareketsiz bedenine yaslanana kadar titrediğimi fark etmemiştim.

397

Jared öfke saçan bakışlarla ona bakarak, "İnsan da göreceli bir terimdir, Magnolia," dedi. "Bu terimin biraz merhamet, biraz da şefkat içerdiğini sanıyordum."

Annesi Jared'a cevap vermeye fırsat bulamadan Sharon, "Oylama yapalım," dedi. "Kyle'ın şu...yanlış anlama yüzünden ceza almadan burada kalmasını isteyenler elini kaldırsın." Benim kullandığım kelimeleri kullanırken bana değil, Ian'a bakmıştı.

Eller kalkmaya başlamıştı. Jared'ın yüzüne baktım. Suratı asılmıştı.

Elimi kaldırmak için çaba gösterdim ama Ian kollarımı sıkıca tutuyordu. Burnundan garip bir ses çıkardı. Elimi mümkün olduğunca yukarı kaldırmaya çalıştım. Ama sonuçta benim oyuma gerek kalmamıştı.

Jeb yüksek sesle sayıyordu. "On...on beş...yirmi...yirmi üç. Tamam, çoğunluk sağlandı."

Kimin ne yönde oy verdiğini görmek için çevreme bakmadım. Benim küçük köşemde bütün kolların göğüsler üstünde sıkı sıkı kavuşturulmuş ve bütün gözlerin beklenti içinde Jeb'e dikilmiş olması yeterliydi.

Jamie, Jeb'in yanından ayrılıp bize katıldı ve Trudy ile benim arama oturdu. Kolunu, Ian'ın kolunun altından omzuma doladı.

Herkesin duyabileceği şekilde, yüksek sesle, "Belki sizin ruhlar bizim hakkımızda düşündüklerinde haklıydılar," dedi. "Çoğunluk bunu..."

Onu, "Şşşşt!" diye azarladım.

Jeb, "Tamam," dedi. Herkes susmuştu. Jeb, önce Kyle'a sonra bana, daha sonra da Jared'a baktı. "Tamam. Bu konuda çoğunluğun kararını kabul ediyorum."

Jared'la Ian, aynı anda, "Jeb..." dediler.

Jeb onlara, "Benim evim, benim kurallarım," diye hatırlattı. "Bunu hiç unutmayın. Sen de beni dinle, Kyle. Sanırım sen de dinlesen iyi olur. Bundan sonra, Göçer'e zarar vermeye kim kalkışırsa, o kişi için mahkeme kurulmayacak, mezar kazılacak." Söylediklerini vurgulamak için tabancasının kabzasını okşadı.

Onun bu sözleri beni ürküttü.

Magnolia nefretle kardeşine bakıyordu.

Kyle, şartları kabul ettiğini göstermek için başını salladı.

Jeb, dağınık duran kalabalığa baktı. Benim yanımdaki küçük grubun dışındaki herkesi teker teker, dikkatle gözden geçirdi.

Sonra, "Mahkeme sona erdi," diye açıkladı. "Oyun oynamak isteyen var mı?"

36

Topluluk rahatladı ve yarım dairenin içinde daha neşeli mırıltılar duyulmaya başlandı.

Jamie'ye baktım. Dudaklarını büzüp omuz sıklı. "Jeb, durumu normale döndürmeye çalışıyor," dedi. "Son iki gün kötü geçti. Walter'ı gömdük..."

İrkilerek geri çekildim.

Jeb'in Jared'a gülümsediğini gördüm. Jared bir an direndikten sonra, içini çekip gözlerini devirerek bu tuhaf ihtiyara baktı. Sonra dönüp hızla mağaradan çıktı.

Birisi, "Jared'ın yeni bir topu mu var?" diye sordu.

Yanımda oturan Wes, "Güzeel!" dedi.

Trudy başını sallayarak, "Oyun oynuyorlar," diye mırıldandı.

Lily omuz silkererek alçak sesle, "Gerilimi azaltıyorsa iyi," diye cevap verdi.

Onlar benim yanmadaydılar ve alçak sesle konuşuyorlardı. Ama daha yüksek sesle konuşan başkalarını da duyuyordum.

Aaron Kyle'a, "Bu sefer topa yavaş vur," dedi.

Kyle kendisine uzatılan ele bakıp ayağa kalktı. Ayağa kalkarken başı neredeyse tavandan sarkan fenerlere çarpıyordu

Kyle yaşlı adama gülümseyerek, "Son oynadığımız top çok sönüktü," dedi.

Birisi, "Andy'yı kaptanlığa aday gösteriyorum," diye bağırdı.

Wes ayağa kalkıp gerinerek, "Ben Lily'yi aday gösteriyorum," diye seslendi. "Andy ve Lily." "Evet. Andy ve Lily."

Andy hemen, "Ben Kyle'ı istiyorum," dedi. Lily "Ben de Ian'ı alıyorum," diye cevap verdi. "Jared." "Brandt."

Jamie ayağa kalkıp parmaklarının ucunda yükseldi. Uzun boylu görünmeye çalışıyordu.

"Paige." "Heidi." "Aaron." "Wes."

Yoklama devam ediyordu. Yetişkinlerin yansından fazlası dururken, Lily kendisini seçince gözleri parladı. Maggie ile Jeb bile takımlara seçildiler. Lucina, Jared ile birlikte gelene kadar sayılar eşitti. İki küçük oğlan, heyecandan zıplayarak yürüyorlardı. Jared'ın elinde parlak, yeni bir futbol topu vardı. Topu havaya kaldırdı ve İsaiah, çocukların yaşça daha büyük olanı, topu onun elinden alabilmek için sıçramaya başladı.

Lily, "Oynamak ister misin, Göçer?" diye sordu.

Ayağımı göstererek başımı iki yana salladım.

"Haklısın. Özür dilerim."

Mel, Ben iyi futbol oynanın, diye gürlledi. Yani, oynardım. Yürüyemiyorum bile, diyerek ona durumumu hatırlattım, lan, "Ben oynamayacağım," dedi. "Oturup seyredeceğim." Wes, "Hayır," diye sızlandı. "Onlar Jared ile Kyle'ı aldılar. Sen olmazsan, biteriz."

Ona, "Oyna," dedim. "Ben de skoru tutarım."

Bana baktı. "Canım oynamak istemiyor," dedi. ^

"Sana ihtiyaçları var."

Homurdandı.

Jamie, "Haydi lan," diye ısrar etti.

"Ben seyretmek istiyorum," dedim. "Ama takımlardan biri çok daha avantajlı durumdaysa sıkıcı olur."

Ian içini çekerek, "Göçer," dedi. "Sen gerçekten bugüne kadar rastladığım en kötü yalancısın."

Ama yine de ayağa kalktı ve Wes ile birlikte esneme hareketleri yapmaya başladı.

Paige, dört feneri kullanarak kale direkleri yaptı.

Ayağa kalkmaya çalıştım. Sahanın tam ortasındaydım. Loş ışıkta kimse beni fark etmemişti. Atmosfer değişmiş, herkes neşelenmişti. Jeb haklı çıkmıştı. Tuhaf görünüyordu ama onların ihtiyacı olan şey buydu.

Zor olsa da doğrulmayı başardım. Sonra sağlam bacağımı öne atınca bedenimin ağırlığı sakat bacağıma yüklendi. Canım yandı. Sağlam bacağımın üzerinde sıçrayarak yürümeyi denemek istiyordum ama sakat bacağım yüzünden dengemi koru-yamadım.

Yüzüstü düşecekken bir çift güçlü el beni tuttu. Hatif bir pişmanlık duyarak Ian'a teşekkür etmek için başımı kaldırdım.

Beni saran kolların Jared'a ait olduğunu görünce kelimeler boğazımda düğümlendi.

Samimiyetle, "Yardım isteyebilirdin," dedi.

"Ben..." Hafifçe öksürerek boğazımı temizledim. "Evet, yardım istemeliydim ama...şey etmek istemedim."

"Dikkat çekmek istemedin, öyle mi?" Bunu samimi bir merakla sormuştu. Sözlerinde suçlayıcı bir hava yoktu. Mağaranın girişine kadar topallayarak yürümeme yardım etti.

"Kimseyi istemediği bir şeyi yapmaya zorlamak istemedim." Bu tam bir açıklama değildi ama ne demek istediğimi anlamış görünüyordu.

"Jamie ya da Ian'ın senden yardımlarını esirgeyeceklerini sanmam."

Omzumun üstünden onlara baktım. Yarı karanlıkta, ikisi de gittiğimi henüz fark etmemişlerdi. Topa kafalarıyla vurarak birbirlerine pas verirken, Wes yüzüne bir darbe alınca gülüşüler.

"Ama eğleniyorlar. Onların keyfini bozmak istemedim."

Jared dikkatle yüzümü inceliyordu. Şefkatle gülümsemekte olduğumu fark ettim.

"Bu çocuk senin için çok önemli," dedi. "Evet."

Başını salladı. "Ya adam?"

"Ian... Ian bana inanıyor. Beni koruyor. Bir insan olduğu halde çok sevecen olabiliyor..." Neredeyse bir ruh kadar, demek istedim. Ama bu adam, aslında bir iltifat olan bu sözleri yanlış anlardı.

Jared homurdandı. "Bir insan olduğu halde... Anlaşılan insan olmak, tahmin ettiğimden daha önemli bir farklılık içeriyor."

Girişin eşliğine oturmama yardım etti. Buraya oturmak, düz zemine oturmaktan daha kolay olmuştu.

"Teşekkür ederim," dedim. "Biliyor musun, Jeb doğru olanı yaptı."

"Buna katılmıyorum."

"Ayrıca, daha önceki sözlerin için de teşekkür ederim. Beni savunmak zorunda değildin."

"Söylediklerimin hepsi gerçektir."

Yere baktım. "Asla burada yaşayan hiç kimseye zarar verecek bir şey yapmayacağım. Yani bilinçli olarak, demek istiyorum. Buraya gelerek sana ve Jamie'ye acı verdiğim için üzgünüm. Çok üzgünüm."

Yanıma oturdu. Yüzünde düşünceli bir ifade vardı. "Doğrusunu istersen..." Tereddüt ediyordu. "Çocuk sen geldiğinden beri daha iyi. Uzun süredir duymadığım gülüşünü unutmuşum."

Şimdi ikimiz de, onun yetişkinlerin kalın seslerinin üstünde yankılanan kahkahalarını duyuyorduk.

"Bunu söylediğin için teşekkür ederim. En büyük üzüntüm buydu. Sonsuza dek kapanmayacak bir yara açmamış olmayı umuyordum."

"Niçin?"

Başımı kaldırıp ona baktım. Kafam karışmıştı.

"Onu niçin seviyorsun?" diye sordu. Merak ettiği belliydi ama heyecanlı değildi. 402 Dudağımı ısırıldı.

"Bana söyleyebilirsin. Ben...ben..." Söylemek istediklerini dile getirecek kelimeleri bulamıyordu. "Bana söyleyebilirsin," diye tekrarladı.

Önüme bakarak cevap verdim. "Kısmen onu Melanie sevdiği için." Bu ismi duymanın onu nasıl etkilediğini görmek için yüzüne bakmadım. "Onu Melanie'nin hatırladığı gibi hatırladığım için... Bu güçlü bir duygu. Sonra da, onunla karşılaşınca..." Omuz silktim. "Onu sevmemem mümkün değil. Ona duyduğum sevgi hücrelerimin yapısında var. Daha önce sahibimin beni ne kadar etkilediğini fark etmemiştim. Bu etki, belki insan bedeninden, belki de sadece Melanie'den kaynaklanıyor."

"Seninle konuşuyor mu?" Sesi titremiyordu ama ne kadar gergin olduğunu hissedebiliyordum. "Evet."

"Ne sıklıkta konuşur?"

"İstediği zaman. Herhangi bir şeye ilgi duyduğu zaman." "Bugün konuştu mu?" "Fazla değil. Bana...biraz kızgın." Bir kahkaha atarak beni şaşırttı. "Kızgın mı? Neden?" "Şeyden dolayı..." Burada çifte risk diye bir şey var mıydı? "Hiç."

Yalan söylediğimi yine anladı ve ne demek istediğimi anladı.

"Ah, Kyle yüzünden. Onun cezalandırılmasını istiyordu, öyle değil mi?" Tekrar güldü. "Bu tam da ona uygun bir şey."

"O çok acımasız olabiliyor," diye onayladım. Bu hakareti yumuşatmak için gülümsedim.

Jared bunu hakaret olarak algılamamıştı. "Gerçekten mi? Nasıl?"

"Benim saldırganlarla dövüşmemi istiyor. Ama ben...ben bunu yapamam. Ben dövüşçü değilim."

"Bunu görebiliyorum." Parmağının ucuyla, yüzümün yaralı tarafına dokundu. "Özür dilerim."

"Hayır. Senin yerinde kim olsa aynı şeyi yapardı. Neler hissettiğini biliyorum."

"Sen olsan yapmazdın..."

"insan* olsaydım yapardım. Zaten, ben, onu düşünmüyordum. Avcı'yı hatırladım da..." Gergi r.ılçtı.

Tekrar- gülümsedim. O da biraz gevşedi. "Melanie, Avcı'yı boğmamı istiyordu. Ona karşı gerçek bir nefret duyuyor. Doğrusunu isnersen onu suçlayamıyorum..."

"Avcı lviâlâ seni arıyor. Sanırım, en azından helikopteri iade etmesi gcrekiyordu." ^

Gözlerrimi kapayıp yumruklarımı sıktım. Birkaç saniye nefes almaya ocilaklandım.

"Eskid en ondan korkmuyordum," diye fısıldadım. "Şimdi beni niçino bu kadar korkutuyor, bilmiyorum. Nerede o?"

"Korkrma. Dün, otoyolda dolanıp duruyordu. Seni bulamaz."

Melanie'ye, Eline bir fırsat geçti, dedim. Otta ne söylemek istiyorsun?

İlk kezs tedbirli davrandı. Bu davet onu şaşırtmıştı. Niçin? Sana şimdii niçin inanıyor?

Gözler-imi açtım. Jared nefesini tutmuş, beni seyrediyordu.

"Şimdi i...farklı düşünmenin nedenini öğrenmek istiyor. Bize niçin inan ıyorsun?"

Bir an düşündü. "Bu...bir birikimin sonucu oldu," dedi. "Walter'a çok sevecen davrandım Doktor'dan başka hiç kimsede böyle Inir sevecenlik görmemişim. Kyla'n hayatını kurtardın. Oysa içimizden birçok kişi, kendimizi korumak için onun kızgın sul^ara düşmesine izin verebilir, hatta onu öldürebilirdi. Sonra da, : senin ne kadar kötü bir yalancı olduğunu gördüm." Güldü. "B8ütün bunları büyük bir planın parçaları olarak görmeye çalışmıyordum. Belki yarın sabah uyandıgımda, yine aynı şeyleri hissediyor olabilirim."

Mel de,, ben de ürktük. \

'Ama biugün, sana saldırmaya başladıkları zaman...işte o zaman, kenedimi onları terslemek zorunda hissettim. Onlarda, kendimde olmasını istemediğim her şeyi görüyordum. Sana inandığımı ama inatçılığım, acımasızlığım yüzünden bunu kabul etmeye yanaşmadığımı fark ettim. Galiba, o ilk gece, beni Kyle'dan kurtarmak için aramıza girişinden beri, sana biraz da olsa inanıyordum." Güldü. Kyle'ın tehlikeli olamayacağını düşündüğü belliydi. "Ben yalan söylemekte senden ustayım. Kendime bile yalan söyleyebilirim."

"Mel fikrini değiştirmeyeceğini umuyor. Değiştirmenden korkuyor."

Gözlerini yumdu. "Mel!"

Kalbim daha hızlı çarpmaya başladı. Onu hızlandıran Melanie'nin sevinciydi, benim değil. Ayrıca Jared, kendisini ne kadar çok sevdiğimi tahmin etmiş olmalıydı. Jamie ile ilgili sorularından sonra bunu anlamıştır, diye düşünüyordum.

"Ona böyle bir şey olmayacağını söyle."

"O seni duyuyor."

"Bağlantı ne kadar net?"

"Benim duyduklarımı duyuyor, gördüklerimi görüyor."

"Senin hissettiklerini de hissediyor mu?"

"Evet."

Jared'ın burnunun üstü buruştu. Yüzüme tekrar dokundu. Bu yumuşak bir okşamaydı. "Ne kadar üzgün olduğumu bilemezsin."

Elinin değdiği yerin ısındığını fark ettim. Bu hoş bir sıcaklıktı ama onun sözleri dokunuşundan daha yakıcıydı. Melanie'ye zarar verdiği için üzgündü. Bu beni rahatsız etmemeliydi.

"Haydi, Jared, gidelim!"

Başımızı kaldırıp baktık. Kyle Jared'ı çağırıyordu. Sanki bugün yargılanan o değildi. Sanki bugün ölüm cezasına çarptırılacak olan o değildi. Gayet rahat görünüyordu. Belki de sonucun böyle olacağını biliyordu. Belki böyle durumların kolaylıkla üstesinden gelebiliyor, fazla etkisinde kalmıyordu. Benim Jared'ın yanında olduğumu fark etmemiş görünüyordu. Ama o anda, diğerlerinin bizi gördüğünü anladım.

Jamie bizi mutlu bir tebessümle izliyordu. Bu ona iyi bir işaret gibi gelebilirdi. Öyle miydi? Ne demek istiyorsun?

Jamie bize baktığı zaman ne görüyor? Tekrar bir araya gelmiş olan ailesini mi?

Öyle değil mi? Yani, öyle sayılmaz mı? İstenmeyen bir ilave ile birlikte. Ama dünkünden daha iyi. Sanırım...

Biliyorum, diye itiraf etti. Jared'ın, benim burada olduğumu bildiğine seviniyorum... Ama sana dokunması hâlâ hoşum} gitmiyor.

Ben de bundan çok hoşlanıyorum. Jared'ın yüzümde dokunduğu yer karıncalanıyordu. Üzgünüm.

Bundan dolayı seni suçlamıyorum. En azından, suçlamamam gerektiğini biliyorum. Teşekkürler.

Bizi seyreden sadece Jamie değildi.

Jeb meraklanmış, dudaklarında o küçük tebessüm belirmişti.. -

Sharon ile Maggie, bizi ateş saçan gözlerle izliyorlardı. Yüz ifadeleri o kadar birbirine benziyordu ki, Sharon, genç cildine ve parlak saçına rağmen yıpranmış annesinden daha genç görünmüyordu.

Ian endişeliydi. Gözlerini kısmıştı. Beni korumak, Jared'ın beni sınırlendirmediğinden emin olmak için yanımıza gelmeye hazırlanıyordu. Ona güven vermek için gülümsedim. Gülümseyişime karşılık vermedi ama derin bir nefes aldı.

Melanie, Onun bu yüzden endişelendiğini sanmıyorum, dedi.

"Şimdi onu mu dinliyorsun?" Jared ayağa kalkmıştı ama hâlâ beni seyrediyordu.

Melanie'ye ne demek istediğini soracaktım ama Jared'ın sorusu dikkatimi dağıtmıştı. "Evet." "Ne söylüyordu?"

"Senin fikrini değiştirmen konusunda başkalarının net düşündüğünü gözlemliyoruz." Başım la Melanie'nin halasını ve kuzenini gösterdim. Aynı anda, onlar da bana arkalarını döndüler.

"Çetin cevizler," dedi.

Kyle, sahanın en aydınlık yerinde duran topa dönerek, "İyi öyleyse," diye gürlledi. "Bu maçı sensiz kazanırız."

"Geliyorum." Jared, bana - bize - özlem dolu bakışlarla baktıktan sonra oyuna koştu.

Skoru tutmayı pek beceremiyordum. Oturduğum yerden topu göremiyordum çünkü bulunduğumuz yer çok karanlıktı. Lambaların tam altında olmadıkça, oyuncular bile güçlükle görünüyorlardı. Skoru Jamie'nin verdiği tepkilere göre tutmaya başladım. Takımı bir sayı yaptığı zaman sevinç çığlıkları atıyor, karşı taraf sayı yapınca homurdanıyordu. Homurtular, sevinç çığlıklarından fazlaydı.

Herkes oynuyordu. Maggie, Andy'nin takımının, Jeb ise Lily'nin takımının kalecisiydi. Her ikisi de şaşılacak derecede başarılıydı. Kale direği yerine kullanılan lambaların ışığında silüetlerini görebiliyordum. İki de gerçekte olduklarından onlarca yıl daha gençmiş gibi çevikteler. Jeb bir golü kurtarmak için kendini yere atmaktan çekinmiyor, Maggie ise böyle aşırılıklara sapmadan etkili oluyordu. Bu görünmez topu, bir mıknaş gibi kendine çekiyordu. Ian ya da Wes ne zaman bir şut çekseler... küt! Top onun kucağına düşüyordu.

Yarım saat sonra, Trudy ile Paige oyunu bıraktılar ve dışarı çıkarken benim yanımdan geçtiler.. Heyecanlı heyecanlı çene çalıyorlardı. Bu sabah bir mahkeme vardı ama şu anda hiç böyle bir şey olmamış gibiydi. Ben ise, havanın böyle birden değişmesine seviniyordum. Ferahlamışım.

İki kadın kısa bir süre sonra, elleri kolları kutularla dolu olarak geri döndüler. Meyveli kekler! Oyun durdu. Jeb maçın ilk yarısının sona erdiğini söyledi ve herkes kahvaltı etmeye koştu.

Yiyecekler orta çizginin üstünde paylaşıldı. Önce bir itiş kakış oldu, sonra herkes yiyeceğini alıp çekildi.

Jamie kalabalığın arasından sıyrılarak yanıma geldi. Ellerinde, meyveli kekler vardı. Koltukaltlarına su şişeleri sıkıştırmıştı. "Al bakalım, Göçer," dedi.

"Teşekkürler. Eğleniyor musun?"

"Evet. Keşke sen de oynayabilseydin." "Bir dahaki sefere," dedim.

Ian da elinde bir kaç tane meyveli kekle geldi. "Sana getirdim," dedi:

Jamie, "Ben senden önce davrandım," dedi.

Jared, Jamie'nin yanına dikilmişti. Bir kişinin yiyemeyeceği kadar çok kek almıştı.

Ian ve Jared uzun uzun bakiştılar. Kyle, "Yiyecekler nerede?" diye sordu. Boş bir kutunun başında durmuş, gözleriyle karanlık mağarayı tarayarak suçluyu arıyordu.

Jared, "Yakala!" diye seslenerek, paketleri bıçak gibi sert olan meyveli kekleri birer birer ona atmaya başladı.

Kyle onları havada kolayca yakalıyordu. Sonra Jared'da daha fazla olup olmadığını anlamak için onun yanına koştu.

Ian elindekilerin yarısını kardeşine uzattı ve onun yüzüne bakmadan, "Al," dedi. "Ve hemen git."

Kyle onu görmezden geldi. Bugün ilk kez başını eğip bana baktı. Işık arkasından geldiği için gözbebekleri simsiyah görünüyordu. Yüzündeki ifadeye bir anlam veremedim.

Olduğum yerde iki büküm olup nefesimi tuttum ama ciğerlerim isyan etti.

Jared ile Ian, bir sahneyi örten perde gibi, yan yana önümde duruyorlardı.

Jared, "Onu duydun," dedi.

Kyle, "Önce bir şey söyleyebilir miyim?" diye sordu, ikisinin arasından aşağı, bana bakıyordu. Cevap vermediler.

Kyle bana, "Pişman değilim," dedi. "Hâlâ yapılması gerekenin bu olduğuna inanıyorum."

Ian kardeşini itti. Kyle arkaya doğru yalpaladı ama hemen sonra öne doğru bir adım attı.

"Durun. Sözümü bitirmedim." Jared, "Bitirdin," dedi.

Herkes bize bakıyordu. Odaya derin bir sessizlik çökmüş, maçtan kaynaklanan neşe kaybolmuştu.

Kyle teslim olmak ister gibi ellerini yukarı kaldırarak, "Hayır, bitirmedim," dedi. Tekrar bana bakarak, "Yanlıı davrandığımı sanmıyorum ama sen benim hayatımı kx_ırtardın," dedi. "Bunu neden yaptın bilmiyorum ama yaptın. Bu durumda, şöyle düşünüyorum: Bir hayata karşılık bir başk^* hayat. Seni öldürmeyeceğim ve böylece sana olan borcumu ödeyeceği m." Ian, "Seni ahmak herif," dedi.

"Bir solucana tutulan kim, kardeşin-*? Sen mi bana ahmak diyorsun?"

Ian öne eğilerek yumruklarını havaya_ kaldırdı. "Hayatını niçin kurtardığımı söyleyeyim," dedim. Amacım bu kadar yüksek sesle konuşmak değildi ama istediğim ettdyi yapmıştı. Ian, Jared ve Kyle bana döndüler. Kavga unutulmuştu. Sinirlerim bozulmuştu. Hafifçe öksürerek boğazımı tem izledim. "Senin kaynar suların içine düşmene izin vermedim çünkü ben senin gibi değilim, insanlar gibi değilim demek istemiyorum. Çünkü burada, benim yaptığımı yapacak başka insan 3ar da var. Burada sevecen ve iyi insanlar da var. Kardeşin, Jeb V<L* Doktor gibi insanlar... Bir birey olarak sana benzemediğimi söylemek istiyorum."

Kyle bir an beni süzdükten sonra l"T>ır kahkaha attı. "Vay!" dedi. Hâlâ gülüyordu. Dönüp bizden -uzaklaştı ve bir şişe su almaya gitti. Giderken omzunun üstünc3en, "Bir hayata karşılık başka bir hayat," diye seslendi.

Ona inandığımdan emin değildim-. İHiç emin değildim. İnsanlar yalan söylemeyi çok iyi biliyorlardı.

Maçların bir kuralı vardı. Jared ile Kyle aynı tarafta oynarlarsa o takım maçı kazanırdı. Jared, Ian ile aynı takımda oynarsa, o taraf kazanırdı. İki kardeşin birlikte »oynadığını görene kadar, Jared'in oynadığı takımın asla yenilemeyeceğini sanıyordum.

İlk önce, ikisinin aynı takımda oynamalarının gergin bir ortam yaratacağını düşünmüştüm.

Ama birkaç dakika sonra, ikizlere özgü bir düzen içinde yerlerini aldılar. Bu düzen, ben bu gezegene gelmeden çok önceden beri vardı.

Ian bir hareket yapmadan önce, Kyle, onun o hareketi yapacağını biliyordu. Bu her ikisi için de geçerliydi. Konuşmaya gerek duymadan birbirlerine her şeyi söylüyorlardı. Jared, en iyi oyuncular - Brandt, Andy, Wes, Aaron, Lily ve kaleci olarak da Maggie'yi - kendi tarafına çektiği zaman bile, Kyle ve Ian maçı kazandılar.

Jeb, Aaron'ın şutunu tek eliyle yakalayıp topu koltuktan sıkıştırarak, "Tamam, tamam," dedi. "Sanırım hepimiz maçı kimin kazandığını biliyoruz. Oyunbozanlık yapmak istemem ama yapılmayı bekleyen işler var... Ve doğrusunu isterseniz, çok yoruldu."

Bir kaç inilti duyuldu ve yarım ağızla itiraz edenler oldu. Ama gülüşme sesleri bunları bastırdı. Hiç kimse, eğlencenin sona ermesinden dolayı çok şikâyetçi değildi. Birkaç kişinin hemen yere çöküp nefes almak için, başlarını dizlerinin arasına sokmalarından, yorulan tek kişinin Jeb olmadığı anlaşılıyordu.

İnsanlar ikişer üçer sahayı terk etmeye başladılar. Koridorun girişinde oturduğumdan, geçebilmeleri için yana kaydım. Büyük bir olasılıkla mutfağa gidiyorlardı. Bu karanlık delikte saati tahmin etmek güçtü ama öğle yemeği saati geçmiş olmalıydı. Bu heyecan verici insanların arasındaki boşluklardan Kyle ile Ian'ı seyrediyordum.

Oyunun bittiği açıklanınca Kyle, Çak! anlamında elini kaldırdı. Ama Ian onun bu hareketini görmezden gelerek ağır adımlarla yanından geçti. O zaman Kyle kardeşini omzundan yakaladı ve onu kendine doğru çevirdi. Ian onun elini itti. Kavga edeceklerini sanıp gerginleştim. Kyle, Ian'ın midesine doğru bir yumruk savurdu. Ian yana çekilerek kolayca kurtuldu. Ama bunun güçlü bir yumruk olmadığını görmüştüm. Kyle güldü ve uzanıp yumruğuyla Ian'ın kafasına dokundu. Ian onun elini yine itti ama bu kez hafifçe gülümsedi. 410 Kyle'in, "İyi oyun çıkardık," dediğini duydum, Ian, "Sen ne salaksın," diye cevap verdi. "Senin beynin, benim yakışıklılığım yar. Adaletli bir dağılım."

Kyle kardeşine hafif bir yumruk salladı. Bu kez Ian onun yumruğunu yakaladı. Şimdi gerçekten gülümsüyordu. Kyle ise hem küfür ediyor, hem de gülüyordu.

Bunlar bana çok kötü görünüyordu. Gözlerimi kıstım. Bu sert hareketleri seyretmek beni germişti. Ama, aynı zamanda, aklıma Melanie'nin anılarından birini getirmişti; tek istedikleri kardeşlerinin boynunu koparmakmış gibi dişlerini gösterip acı acı havlayarak çimenlerin üzerinde yuvarlana yuvarlana boğuşan üç yavru köpek.

Melanie, Evet, oynuyorlar, diye onayladı. Eğer Kyle gerçekten bizi öldürmezse, bu iyiye işaret.

Melanie somurarak, eğer, diye tekrarladı.

"Aç mısın?"

Başımı kaldırdım ve bir an için, kalbim durur gibi oldu. Hafif bir acı hissettim. Anlaşılan Jared hâlâ bana inanıyordu.

Başımı iki yana salladım. Bu bana, onunla konuşabilmek için ihtiyacım olan bir anlık zamanı sağladı. "Burada oturmaktan başka bir şey yapmadığım halde, neden bilmem ama yorgunum." Elini uzattı.

Melanie hem, Aklım başına topla, diye uyardı. Bunu kibarlıktan yapıyor. Bunu bilmediğimi mi sanıyorsun?

Elini tutmak için uzanırken elimin titremesini engellemeye çalıştım.

Beni yavaşça çekip ayağa - daha doğrusu tek ayağımın üstüne - kaldırdı. Bedenimin ağırlığını tek bacağıma vererek dengemi sağladım. Nasıl yürüyeceğimi bilmiyordum. O da şaşırılmıştı. Hâlâ elimi tutuyordu ama aramızda geniş bir mesafe vardı. Mağaraları sıçrayarak geçerken ne kadar gülünç olacağımı düşünürken ensemde bir sıcaklık hissettim.

"Nereye?"

"Şey..." Kaşlarımı çattım. "Doğrusunu istersen, bilmiyorum. Sanırım şeyde...depo olarak kullanılan bölümde hâlâ yatak gibi bir şey vardır."

O da kaşlarını çattı. Bu fikir, benim gibi, onun da pek hoşuna gitmemişti.

Sonra koltukaltımda, bedenimin ağırlığını devralan güçlü bir kol hissettim.

Ian, "Ben onu istediği yere götürürüm," dedi.

Jared'ın yüzünde tedbirli bir ifade belirmişti; ne düşündüğünü anlamamı istemediği zamanlarda bana böyle bakardı. Ama şu anda Ian'a bakıyordu.

"Biz de tam onu konuşuyorduk. Kendisini yorgun hissediyor. Belki hastane...?"

Ian'la ben aynı anda, başımızı iki yana salladık. Hastanede geçirdiğim o korkunç günlerden sonra, bir zamanlar yanılgıya düşerek korktuğum o odaya, özellikle de Walter'ın boş yatağını görmeye dayanabileceğimi sanmıyordum.

Ian, "Onun için daha iyi bir yer hazırladım," dedi. "Hastanedeki portatif yataklar taş gibi sert, onun bedeni ise yara bere içinde."

Jared hâlâ elimi tutuyordu. Acaba onu ne kadar sıkı tuttuğunun farkında mıydı? Rahatsız olmaya başlamıştım ama o farkında değilmiş gibi görünüyordu. Ama şikâyet edecek değildim.

Jared Ian'a, "Niçin yemeğe gitmiyorsun," diye önerdi. "Acıkmış gibi bir halin var. Ben onu senin hazırladığın yere götürürüm."

Ian alçak sesle güldü, bu karanlık bir gülüştü. "Ben iyiyim. Doğrusunu istersen, Jared... Göçer'in, elinden tutacak birinden fazlasına ihtiyacı var. Senin ona rahatça bu tür bir yardım edebilecek kadar durumu kabullendiğinden emin değilim. Biliyorsun..." ^

Ian duraksadı ve eğilerek beni kucaklayıp kaldırdı. Bu hareket yaramın sancımasına neden olmuştu. İrkildim. Jared ise elimi bırakmıyordu. Parmaklarımın uçları kızarmaya başlamıştı.

"Bugün yeterince hareket etti. Sen mutfağa git." Gözlerini birbirlerinden ayırmıyorlardı. Nihayet Jared alçak sesle, "Ben taşıyabilirim," dedi. Ian meydan okur gibi, "Taşıyabilir misin?" diye cevap verdi. Beni ona uzatır gibi kendinden uzaklaştırdı. Bir ikram gibi.

Jared uzun bir an benim yüzüme baktı. Sonra içini çekerek elimi bıraktı. Melanie, Üjfff, bu acı veriyorl diye şikâyet etti. Üzgünüm. Bu konuda ne yapmamı istiyorsun? O senin değil. Evet, bunu biliyorum.

W

Üzgünüm.

Ian'ın dudaklarının çevresinde kazanmanın mutluluğunu yansıtan bir tebessüm dolaşıyordu. Dönüp çıkışa doğru ilerledi.

Jared, "Ben de size takılayım," dedi. "Seninle konuşmak istediğim bir şey var." "Nasıl istersen."

Hep birlikte karanlık tünelde yürürken Jared hiç konuşmadı. O kadar sessizdi ki, bir an, yanımızdan ayrıldı mı diye düşündüm. Ama mısır tarlasının aydınlığına çıktığımızda, hâlâ yanımızdaydı.

Büyük mağaradan çıkana ve etrafta üçümüzden başka kimse kalmayana kadar hiç sesini çıkarmadı.

Ian'a, "Kyle hakkında ne düşünüyorsun?" diye sordu.

Ian, "Sözünün eri olmakla övünür," diye homurdandı. "Genelde onun sözünü tutacağına inanırım. Ama bu konuda...gözümü Göçer'den ayırmayacağım."

"İyi."

"Sorun çıkmayacak, Ian," dedim. "Ben korkmuyorum."

"Korkman gerekmez. Sana söz veriyorum, bir daha asla, hiç kimse sana böyle bir şey yapmayacak. Burada, güvende olacaksın:'

Ian'ın gözleri böyle parladığı ;zaman, insanın bakışlarını bu gözlerden kaçırmaması, onun söylediklerinden kuşku duyması kolay değildi.

Jared, "Evet," dedi. "Güvende olacaksın."

Ian'ın omzunun tam arkasında yürüyordu. Yüz ifadesini göremiyordum.

"Teşekkürler," diye fısıldadım-

Ian kendi mağarasının girişindeki kırmızı ve gri kapıların önünde durana kadar kimse konuşmadı.

Ian, Jared'a kapıyı göstererek, "Açabilir mısınız?" dedi.

Jared kıınıldamadı. Ian, ikirriizin de onu görebilmesi için döndü. Jared'ın yüzünde yine tedirgin bir ifade vardı.

"Senin odanda mı kalacak? İ?aria »V» bir Yer dediğin burası mı?" Jared'ın sesinde kuşku izlefi vardı.

"Burası artık onun odası."

Dudağımı ısırđım. Ian'a, bufasınm hiç de benim odam olmadığını söylemek istiyordum. Ama Jared onu sorguya çekmeye başlamadan önce buna fırsat bulamadım.

"Kyle nerede kalacak?"

"Şimdilik Wes'le kalacak."

"Ya sen?"

"Tam olarak emin değilim." Birbirlerini tartar gibi bakiştılar-Ben, "Ian bu..." diye söze başıladım-

Ian, beni o anda hatırlamış, sanki unutulabilecek kadar ha-fıfımışim gibi, "Ah," dedi.

"Bitensin, öyle değil mi? Jared, şu kapıyı açar mısın lütfen?"

Jared hiç bir şey söylemeden- kırmızı kapıyı, biraz da gereksiz bir gayret sarf ederek çekti g" kapının üstüne dayadı.

Tavandaki dar çatlaklardan sızan öğle güneşi sayesinde, Ian'ın odasını ilk kez gerçekten görüyordum. Burası, Jared ile Jamie'nin odası kadar aydınlık değildi. Daha küçük ama daha derli topluydu. Benim ilk ATILDA1™ delik gibi yuvarlağımsıydı ama ondan on kat daha büyüktü- Yerde ikişer kişilik iki şilte duruyordu. Aralarında geçecek yer kalması için karşılıklı iki duvarın dibine itilmişlerdi. Arka taraftaki duvara, tahtadan yapılmış, alçak ve uzun bir dolap dayanmıştı. Dolabın üstünde sol tarafta, üst üste dizilmiş giysiler, iki kitap ve bir deste oyun kâğıdı duruyordu. Sol taraf boştu. Ancak toz izlerinden, buradaki öteberinin kısa bir süre önce alınmış olduğu belliydi.

Ian beni özenle sol taraftaki şiltenin üstüne bıraktı. Bacağımı çevirdi ve başımın altındaki yastığı düzeltti. Jared, arkası bize dönük olarak girişte duruyordu.

Ian, "Rahat mısın?" diye sordu.

"Evet."

"Yorgun görünüyorsun."

"Yorgun olmamam gerekir. Bir süredir uyumaktan başka hiçbir şey yapmadım."

"iyileşmek için vücudunun uykuya ihtiyacı var."

Başımı salladım. Gözlerimi güçlkle açabiliyordum. Bunu inkâr edemezdim.

"Daha sonra sana yiyecek bir şeyler getiririm. Hiçbir şey için endişelenme."

"Teşekkür ederim. Ian?"

"Evet?"

"Burası senin odan," diye mırıldandım. "Elbette, burada yatacaksın."

"Sence bir sakıncası yok mu?" "Niçin olsun?"

"Belki de bu iyi fikir. Böylece, seni gözümün önünden ayırmamış olurum. Şimdi, uyu biraz."

Gözlerim zaten kapanıyordu. Ian elimi okşadı. Sonra ayağa kalktığını duydum. Birkaç saniye sonra tahta kapının yerine çekildiğini duydum.

Melanie, Ne yapağını sanıyorsun? diye sordu.

Ne? Yine ne yapmışım?

Göçer, sen...sen daha çok insan sayılırsın. Ian'ın bu davetin hakkında ne düşüneceğinin farkında olmalısın.

Davet mi? Şimdi onun ne düşündüğü anlayabiliyordum. Öyle değil. Burası onun odası.

Burada iki yatak var. Paylaşmamız gerek, Ian da bunu biliyor olmalı.

Biliyor olmalı, ha? Göçer, gözlerini aç. O sana karşı yavaş yavaş... Anlaman için nasıl

anlatmam gerekiyor? O sana karşı, senin Jared'a karşı liiselliklerini hissetmeye başladı. Bunun farkında değil misin?

Birkaç saniye cevap veremedim.

Nihayet, bu imkânsız, dedim.

Ian kapının diğer tarafında alçak sesle, "Bu sabah olanlar Aa-ron ya da Brandt'i etkiler mi dersin?" diye sordu. "Kyle'ın bir uyan atması mı?"

"Evet, önceden kendilerini hiçbir şey yapmak zorunda hissetmiyorlardı. Ne yapılması gerekiyorsa, Kyle'ın onların yerine yapacağını biliyorlardı."

"Ne demek istediğini anlıyorum. Onlarla konuşurum."

Ian, "Sence bu yeterli olur mu?" diye sordu.

"İkisinin de hayatını kurtardım. Bana borçlular. Onlardan bir şey isteyecek olursam, yaparlar."

"Buna güvenerek, kızın hayatını tehlikeye atar mısınız?"

Jared, "Güzümüzü ondan ayırmayacağız," dedi.

Tekrar uzun bir sessizlik oldu.

Jared, "Gidip yemek yemeyecek misin?" diye sordu. "Sanırım bir süre burada bekleyeceğim. Ya sen?" Jared cevap vermedi.

Ian, "Ne var?" diye sordu. "Bana sormak istediğin bir şey mi var, Jared?"

Jared yavaşça, "Kız içeride," dedi.

"Evet. Ne olmuş?"

"O beden ona ait değil."

"Ne demek istiyorsun?"

Jared'in sesi sertti. "Ona dokunma," diye cevap verdi, Ian alçak sesle güldü. "Kıskanıyor musun?" "Konu bu değil."

Ian alaycı bir sesle, "Gerçekten mi?" dedi.

"Göçer, az çok Melanie ile işbirliği yapar gibi görünüyor. Sanki...arkadaş olmuş gibiler. Ama besbelli, kararlar Göçer veriyor. Melanie'nin yerinde sen olsaydın, bedeninin bu şekilde işgal edilmiş, ruhunun kapana kısılmış ve bir başkası, ne yapacağını konusunda, senin bedenine komutlar veriyor olsaydı, kendi adına konuşmasaydı, neler hissederdin? Dile getirebildiğin isteklerinin, hiç olmazsa diğer insanlardan saygı görmesini istemez miydin?"

"Tamam, tamam. Ne demek istediğini anladım. Bunu aklımda tutacağım."

Jared, "Aklımda tutacağım, ne demek?" diye sordu.

"Bu konuda düşüneceğim demek istiyorum."

Jared, "Düşünecek bir şey yok," diye cevap verdi. Sesinden, yüz ifadesinin nasıl olduğunu tahmin edebiliyordum. Çenesi kasılmış olmalıydı. "Bu beden ve içine hapsedilmiş insan bana aittir."

"Melanie'nin hâlâ fiziksel dokunuşları hissettiğinden emin misin?"

"Melanie her zaman bana ait olacak. Ben de her zaman ona ait olacağım." Her zaman.

Birden, Melanie ile ben, çok farklı, hatta birbirinin tamamıyla karşıtı olan şeyler hissettik. O coşkuya kapılmış, sevincinden uçuyordu. Ben ise...tam aksini hissediyordum.

Sabırsızlıkla Jared'ın sözlerini izleyen sessizliğin sona ermesini bekliyorduk.

Ian fısıltıdan biraz daha yüksek bir sesle, "Ama ya Göçer'in yerinde olsaydın," dedi. "Bir insan bedenine yerleştirilip bu gezegene bırakılsaydın, kendini kendi türüne yabancı hissetseydin, yerme geçtiğin canı kurtarmaya çalışacak kadar iyi bir insan olsaydın, onu ailesine kavuşturmak için hayatını tehlikeye atsaydı n ve birdenbire kendini senden nefret eden ve sana zarar veren, seni tekrar tekrar öldürmeye çalışan vahşi yabancıların .arasında bulsaydın..." durakladı ve bir an için sesi duyulmadı. Sonra, "Buna rağmen bu insanları kurtarmak ve iyileştirmek için elinden geleni yapsaydın, sen de kendine özgü bir yaşamı hak etmiş olmaz mıydın? Bu kadar bir hakkın bile olmaz mıydı?" diye ekledi.

Jared cevap vermedi. Gözlerimin yaşardığını hissettim. Ian beni bu kadar çok mu yüceltiyordu? Gerçekten de burada bir yaşamı hak ettiğime inanıyor muydu?

Ian, "Ne demek istediğimi anladın mı?" diye üsteledi.

"Bu konuda düşünmem gerek."

"Düşün."

"Ama yine de..."

Ian içini çekerek onun sözünü kesti. "Heyecana kıpılma. İçinde yaşadığı bedene rağmen Göçer tam anlamıyla insan değil. Fiziksel dokunuşlara bir insan gibi tepki vçrmiyor."

Jared güldü. "Bu senin teorin mi?"

"Niye güldün?"

Jared, "Fiziksel dokunuşlara pekâlâ da tepki verebiliyor," diye açıkladı. İfadesi yemden ciddileşmişti. "Bu konuda tam bir insan. Ya da bedeni tepki veriyor. Her neyse."

Yüzüm ateş gibi oldu.

Ian sesini çıkartmadı.

"Kıskandın mı?"

"Doğrusunu istersen, şaşırtıcı ama kıskandım." Ian'ın sesi gergindi. "Onun bedeninin fiziksel dokunuşlara tepki verdiğini nereden biliyorsun?"

"Tereddüt etmek sırası Jared'daydı. "Şey...bir deney yaptığımı söyleyebilirim."

"Deney mi?"

"Ama olay tahmin ettiğim gibi gelişmedi. Mel bana bir yumruk attı." Bunu gülerek hatırladığını duyabiliyordum. Gözümün önüne, Jared gülümseyince gözlerinin kenarlarında oluşan çizgiler geldi. •

"Melanie...sana...yumruk mu attı?"

"Yumruğu atanın Göçer olmadığı kesindi. Yüzünü görmeliydin... Ne? Fley, lan, sakın ol dostum!"

Lan, "Bir an için olsun, bunun onu nasıl etkilemiş olabileceğini düşündün mü?" dedi öfkeyle;

"Melanie'yi mi?"

"Hayır, budala herifi Göçer'ı!"

Jared, "Goçer'i nasıl etkilemiş olabileceğini mi?" diye tekrarladı. Bu düşünce onu şaşırtmış görünüyordu. 418

"Detol buradan. Gidip karnını doyor. Birkaç saat gözüme görünme."

lan ona cevap verme fırsatı tanımadı. Sert bir hareketle ama yavaşça kapıyı çekip odasından içeri süzüldü ve kapıyı yerine koydu.

Dönünce benim bakışlarımla karşılaştı. Yüz ifadesinden, uyanık oluşumun onu şaşırttığını anladım. Şaşırmış ve üzülmüştü. Gözleri parlıyordu ama bu gözlerdeki ateş yavaş yavaş söndü. Dudaklarını büzdü.

Sessizliği dinler gibi başını yana eğdi. Ben de dinliyordum. Jared sessizce uzaklaşmıştı. lan bir dakika daha bekledi. Sonra derin bir iç çekerek kendi şiltesinin ucuna oturdu.

"Sanırım düşündüğüm kadar alçak sesle konuşmuyorduk," dedi.

"Mağaraların içinde bütün sesler duyuluyor," dedim. Başını salladı. Sonra, "Peki ..." dedi. "Sen ne düşünüyorsun?"

38

"Ne hakkında ne düşünüyorum?"

lan, "Dışarıdaki tartışmamız hakkında," diye açıkladı.

Bu konuda ne mi düşünüyordum? Bilmiyordum.

Nasıl oluyordu bilmiyorum ama lan olaylara benim açımdan, başka bir gezegenden gelen bir yaratığın açısından bakabiliyordu. Hayatımı istediğim gibi düzenlemek hakkını kazandı-ğımı düşünüyordu.

Ama...kıskanıyor muydu? Jared'ı mı kıskanıyordu?

O, benim ne olduğumu biliyordu. Melanie'nin beyninin arkasına yapıştırılmış küçük hır yaratık olduğumun bilincindeydi. Kyle'm dediği gibi bir solucandım ben. Oysa Kyla bile lan'm bana tutkun olduğunu sanıyordu. Bana mı? Bu mümkün değildi.

Yoksa Jared hakkında ne düşündüğümü mü öğrenmek istiyordu? O deney hakkındaki duygularımı mı merak ediyordu? Fiziksel temasla ilgili tepkilerim konusunda daha fazla ayrıntı mı öğrenmek peşindeydi? Ürperdim.

Ya da merak ettiği Melanie hakkındaki düşüncelerim olabilirdi veya Melanic'nin Jared'la aralarında geçen tartışma hakkındaki düşünceleri. Melanic'nin hakları konusunda Jared ile aynı fikirde olup olmadığını merak etmiş olabilirdi.

Bunların hiç biri konusunda ne düşündüğümü bilmiyordum.

"Gerçekten bilmiyorum," dedim.

lan. "Bu anlaşılabilir bir şey," dedi.

"Bu senin çok anlayışlı olmandan kaynaklanıyor."

Bana bakıp gülümsedi. Ne tuhaf, rengi ateşten çok buza yakın olan gözleri, hem yakıcı olabiliyor, hem de insanın içini ısıtılıyordu. Şu anda sıcacıktılar.

"Senden çok hoşlanıyorum, Göçer."

"Ben bunu anlamaya daha yeni başladım. Sanırım biraz yavaş anlıyorum."

"Bu bana da sürpriz oldu." İkimiz de bir süre düşündük.

lan dudaklarını büzdü. "Ve...sanırım...ne hissedeceğini bilmediğin konulardan biri de bu."

"Hayır. Yani, evet. Ben...bilmiyorum. Ben... Ben..."

"Tamam. Bu konuda düşünmek için yeterince zamanın olmadı. Üstelik...bu sana...tuhaf geliyor olmalı."

Başımı salladım. "Evet. Tuhaf olmanın ötesinde, imkânsız." lan bir süre sonra, "Sana bir şey soracağım," dedi.

"Cevabını biliyorsam..." dedim.

"Güç bir soru değil."

Hemen sormadı. Bunun yerine, uzanıp elimi tuttu. Bir süre iki eliyle birden tuttu. Sonra parmakları, yavaş yavaş YAKARI, bileğimden omzuma doğru kaydı. Yine yavaş yavaş bileğime doğru geriledi. Yüzüme değil, koluma, parmaklarının değdiği yerlerdeki tüylerimin diken diken oluşuna bakıyordu.

"Bu senin hoşuna mı gidiyor, rahatsız mı oluyorsun?" diye sordu.

Melanie, kötü, diye ısrar ediyordu. Ama canım acımıyor, diye itiraz ettim.

Onun sorduğu bu değil. Hoşuna nügidiyor dediği zaman... Tanrım, bir çocukla konuşur gibiyim!

Biliyorsun ki henüz bir yaşında bile değilim. Yoksa bir yaşımı bitirdim mi? Tarihi düşünürken konudan uzaklaşmıştım.

Melanie'nin dikkati ise dağılmış değildi. Hoşuma gidiyor, dersin, Jared'ın bize dokunduğu zamanki gibi hissettiğini düşünecek. Hayalimde canlanan anı mağarada yaşanan olay değildi. O gizemli kanyonda güneş batıyordu. Jared, Melanie'nin arkasında durmuş, kollarını okşuyor, elleri omuzlarından bileklerine doğru kayıyordu. Bu basit dokunuşun verdiği zevkle titredim. İşte böyle.

Yaa.

"Göçer?"

"Melanie hoş olmadığını düşünüyor," diye fısıldadım. "Sen ne düşünüyorsun?"

"Ben...bilmiyorum."

Gözlerine baktığım zaman, bu gözlerin umduğumdan sıcak olduğunu gördüm. "Bütün bunların senin kafanı nasıl karıştırdığını hayal bile edemiyorum."

Durumumu anlayışla karşılaşması beni rahatlatıyordu. "Evet, aklım karıştı."

Eli tekrar kolumda dolaştı. "Durmamı ister misin?"

Tereddüt ettim. "Evet," diye karar verdim. "Bu...bu yaptığın...düşünmemi güçleştiriyor.

Melanie de bana kızıyor. Bu da düşünmemi güçleştiriyor."

Ben sana kızgın değilim. Ona dışarı çıkmasını söyle.

lan benim arkadaşım. Dışarı çıkmasını istemiyorum.

lan geri çekildi. Kollarını göğsünün üstünde kavuşturdu.

"Bizi bir an bile yalnız bırakacağını sanmam."

Güldüm. "Bundan kuşkuluyum."

lan başını yana eğdi. Yüzünde düşünceli bir ifade vardı.

"Melanie Stryder, orada mısın?" diye sordu. İkimiz de bu ismi duyunca irkildik.

lan devam etti, "Sence bir sakıncası yoksa Göçer ile özel olarak konuşmak istiyorum. Bu mümkün mü?"

Bu ne cesaret! Ona, bunun asla mümkün olamayacağını söyle. Bu adamdan hoşlanmıyorum.

Burnumun üstünde kırışıklar belirdi.

"Ne dedi?"

"Hayır dedi." Melanie'nin sözlerini mümkün olduğunca yumuşatarak tekrarlamaya çalıştım.

"Ve...senden Hoşlanmadığını söyledi."

lan güldü. "Buna saygı duyarım. Ona saygı duyabilirim. Eh, hiç değilse denemiş oldum."

İçini çekti. "Konuşurken yabancı birinin dinlemesi insanı kısıtlıyor."

Melanie, Neyi kısıtlıyor? diye kükredi.

Yüzümü buruşturdum. Onun öfkesini hissetmek hoşuma gitmiyordu. Onun öfkesi benimkinden çok daha şiddetliydi. Buna alışmalısın.

lan elini yüzüme koydu. "Düşünmen için seni rahat bırakacağım, tamam mı? Neler hissettiğine karar verebilmen için."

Onun eli konusunda tarafsız düşünmeye çalıştım. Yüzüme değen eli yumuşacıktı.

Bu...hoşuma gidiyordu. Jared'ın bana dokunuşu gibi değildi ama Jamie bana sarıldığı zaman hissettiğim şeylerden daha farklı duygular içindeydim. Bu başka bir şeydi.

Ona, "Karar vermem zaman alabilir," dedim. "Biliyor musun, bütün bunlardan hiç bir şey anlamıyorum." Gülümsedi. "Biliyorum."

Gülümsediği zaman, onun benden hoşlanmasını arzuladığımı anladım. Geri kalanlar - yüzümü okşayan el, kolumda dolaşan parmaklar - konusundaki duygularımdan hâlâ emin değildim. Ama benden hoşlanmasını ve benim hakkımda iyi şeyler düşünmesini istiyordum. Bu yüzden de ona gerçeği söylemek kolay değildi.

"Biliyor musun, aslında duyguların benimle ilgili değil," diye fısıldadım. "Bu bedenle ilgili... Gerçekten çok güzel, öyle değil mi?"

Başını salladı. "Evet, Melanie çok güzel bir kız. Sıradışı bir güzel." Yumuşak hareketlerle yaralı yanağımı, yaranın üstündeki sert kabuğu okşadı. "Yüzünü yaraladığım halde."

Normalde, buna hemen itiraz eder, yüzümdeki yaraların onun eseri olmadığını söylerdim. Ama kafam o kadar karıştı ki başım dönüyordu. Tutarlı bir cümle kurmam mümkün değildi.

Onun Melanie'yi güzel bulması beni niçin rahatsız ediyordu?

Burada da karşına çıktım. Melanie de duygularımı benden daha iyi anlayamıyordu. lan alnımdaki saçları geriye itti.

"Güzel olmasına güzel ama o benim için bir yabancı. Benim sevdiğim kadın o değil."

Bu hoşuma gitmişti. Kendimi daha iyi hissettim. Bu da iyice aklımı karıştırdı.

"lan bu yanlış... Burada hiç kimse benimle kendilerinin arasındaki farkın bilincinde, ne sen, ne Jamie ne de Jeb." Gerçek, istediğimden de daha büyük bir heyecanla, dudaklarımdan döküldü. "Beni sevmen olanaksız. Eğer beni elinde tutabilseydin, tiksindirirdin. Beni yere atıp ayağınla ezerdin."

Kara kaşlarını çatarken alnını kırıştırdı. "Ben...hayır onun sen olduğunu bilseydim, bunu yapmazdım."

Acı acı güldüm. "Nasıl bilebilirdin? Anlayamazdın ki."

Ağzının kenarları aşağı doğru sarktı.

"Sen sadece bu bedeni beğeniyorsun," diye tekrarladım.

"Hiç de değil," diye itiraz etti. "Önemli olan yüzün değil, yüzündeki ifade; sesin değil, söylediklerin; bedeninin görünüşü değil, bu bedeni nasıl kullandığın. Sen, kendin güzelsin."

Konuşurken bana yaklaştı. Yatmakta olduğum şiltenin önünde diz çöktü ve iki eliyle elimi tuttu.

"Senin gibi birini hiç tanımadım."

İçimi çektim. "lan, ya buraya Magnolia'nın bedeniyle gelseydim, neler hissederdin?"

Ben elimle alnımı ovalarken o beni seyrediyordu. Melanie'ye, sakın ol, diye yalvardım. Bana dokunmuyor. Benim burada olduğumu unuttu mu? Yoksa buna aldırıyor mu? Bu benim. Ben! Bunu ona anlatmaya çatıştım. Ya sen? Jared'ı unuttun mu?

Başlangıçta yaptığı gibi, anılan bana doğru fırlatmaya başladı. Ancak, bu kez her bir anı birer darbe gibiydi. Jared'ın gülümsemesi, gözleri, dudaklarına değen dudakları, tenimde dolaşan elleri... Hepsi binlerce darbe halinde beynime iniyordu...

Unutmadım, elbette. Ama sen, benim onu sevmemi istemediğini unuttun mu?

"Seninle konuşuyor, değil mi?"

"Bana bağıyor," diye düzelttim.

"Artık anlıyorum. Onunla konuşmaya odaklandığını hissedebiliyorum. Bugünden önce hiç fark etmemiştim." "Her zaman bu kadar çok konuşmaz."

lan, "Özür dilerim, Melanie," dedi. "Bunun senin için imkânsız olduğunu biliyorum."

Melanie onun düzgün burnuna bir tekme savurup Kyle'in burnu gibi çarpıtmak istiyordu. Ondan özür istemediğimi söyle.

Yüzümü buruşturdum.

lan yüzünü buruşturmakla gülümsemek arası bir hareket yaptı. "Kabul etmiyor mu?" Başımı iki yana salladım.

"Demek bazen istediği gibi davranabiliyor, öyle mi? Sen aşırı heyecanlandığın zaman mı oluyor bu?"

Omuz silktim. "Bazen beni gafil avlayacak olursa ya da ben fazla duygusallaşırsam. Duygusallık bir konuya odaklanmamı güçleştiriyor. Ama son zamanlarda sanki işi daha zor. Aramızdaki kapı kilitli gibi. Bunun nedenini bilmiyorum. Kyle... O zaman onu serbest bırakmaya çalıştım." Birden dişlerim^gıcır-datarak sustum.

lan gerçekçi bir yaklaşımla, "Kyle seni öldürmeye kalkıştığı zaman," diye ekledi. "O zaman onu serbest bırakmak istedin, öyle mi? Niçin?" 426

Ona dikkatle bakıyordum.

"Onunla dövüşmesi için, öyle değil mi?" diye tahmin etti. Cevap vermedim.

İçini çekti. "Tamam. Bunu bana söylemek istemiyorsun. Söyleme. Niçin aranızdaki kapının kilitli olduğunu düşünüyorsun?"

Kaşlarımı çattım. "Bilmiyorum. Belki de...zaman geçiyor ve bu bizi endişelendiriyor."

"Ama daha önce ortaya çıkıp Jared'ı yumruklamış." "Evet." Jared'm suratına inen yumruğumun artışıyla ürperdim.

"Bu, o anda çok heyecanlı ve duygusal olduğun için mi gerçekleşti?" "Evet."

"Jared ne yaptı. Seni sadece öptü mü?"

Başımı salladım.

lan irkildi. Gözleri kısıldı.

"Ne var?" diye sordum. "Ne oldu?"

"Jared seni öptüğünde duygularının etkisiyle çok mu heyecanlandın?"

Ona baktım. Yüzündeki ifadeyi görünce endişelendim. Oysa Melanie'nin hoşuna gitmişti. Evet, doğru.

lan içini çekti. "Ama ben seni öptüğümde, bunun hoşuna gidip gitmediğinden emin olamıyorsun. Büyük bir heyecan da duymuyorsun."

"Ahh!" lan kıskanmıştı. Dünya ne kadar tuhaftı. "Özür dilerim."

"Özür dileme. Sana süre tanıyacağımı söyledim. Sen her şeyi enine boyuna düşünürken bekleyebilirim. Bu beni rahatsız etmez."

"Peki, seni rahatsız eden ne?" Çünkü bir şeyin onu çok rahatsız ettiği belliydi.

Derin bir nefes alıp hemen dışarı verdi. "Jamic'yi nasıl sevdiğini gözlerimle gördüm. Bu açıkça ortadaydı. Sanırım, Jared'ı de sevdiğini görmeliydim. Belki de bunu görmek istemedim. Buraya o ikisi için geldin. İkisini de Melanie'nin sevdiği gibi seviyorsun. Jamie'yi kardeşin gibi, Jared'ı da..."

İleri bakıyordu. Gözlerini arkamdaki duvara dikmişti. Ben de başka yerlere bakmak zorunda kaldım. Güneş ışığının kırmızı zemine vurduğu noktaya bakıyordum.

"Bunun ne kadarı Melanie'den kaynaklanıyor?" diye sordu.

"Bilmiyorum. Önemli mi?"

Duyulmayacak kadar alçak bir sesle cevap verdi. "Evet, benim için önemli." lan yüzüme bakmadan, bella.de farkında olmadan yine elimi tuttu.

Bir an süren derin bir sessizlik oldu. Melanie bile sessizdi. Bu hoşuma gitti. Sonra, sanki bir düğmeye basılmış gibi, lan yeniden eski kişiliğine büründü. Güldü.

Sırıtarak, "Zaman benden yana," dedi. "Hayatımızın gen kalan kısmı burada geçecek. Bir gün Jared'da ne bulunduğunu sorgulayacaksın."

O günü ancak rüyada görürsün.

Neşelenmişim. Onunla birlikte ben de güldüm. lan yine benimle şakalaşıyordu.

"Göçer, Göçer, içeri girebilir miyim?"

Jamie'nin sesi koridorun ta öteki başından geliyordu. Ayak seslen, kendi sesine eşlik ediyordu. Kapının tam önünde sesler kesildi.

"Elbette girebilirsin, Jamie."

Jamie kapıyı yana çekerken, elimi ona doğru uzattım. Son zamanlarda onu yeterince görememişim. Ya kendimden geçmiş uyuyordum ya da sakatlığım yüzünden hareketlerim kısıtlanmıştı. Bu yüzden de onu arayıp bulamamıştım.

"Selam Göçer! Selam lan!" Jamie otuz iki dişini göstererek gülümsüyor, hareket ettikçe gür saçları dalgalanıyordu. Ona doğru uzattığım elime yöneldi ama lan yolunu kesiyordu. Bu yüzden Jamie yatağımın ayakucuna oturup elini ayağım*, koymakla yetindi. "Kendini nasıl hissediyorsun?"

"Daha iyi."

"Acıktın mı? Parça et ve mısır var. Sana getirebilirim."

"Şimdilik aç değilim. Sen nasılsın? Son zamanlarda seni faz-a göremedim."

Jamie yüzünü buruşturdu. "Sharon bana okuldan uzaklaştırma cezası verdi."

Gülümsedim. "Ne yaptın?"

"Hiçbir şey. Suçsuzdum." Yüzündeki masum ifade biraz abartılıydı. Hemen konuyu değiştirdi. "Bil bakalım ne oldu? Jared öğle yemeğinde, senin alışık olduğun odadan çıkmak zorunda kalışının haksızlık olduğunu, iyi birer ev sahibi olmadığımızı, senin benimle birlikte yatmaya devam etmen gerektiğini söyledi! Bu harika, öyle değil mi? Bunu sana hemen

söylememde bir sakınca olup olmadığını sordum. O da bunun iyi bir fikir olduğunu söyledi. Senin burada olduğunu da ondan öğrendim."

Ian, "Bundan eminim," dedi.

"Buna ne diyorsun, Göçer? Yine aynı odayı paylaşacağız." "Ama Jamie, Jared nerede kalacak?"

Ian, "Dur tahmin edeyim," diye sözümü kesti. "O odanın üç kişiye yetecek kadar geniş olduğunu söylemiştir. Yanılıyor muyum?"

"Evet. Nereden biliyorsun?"

"Tahmin ettim, doğru çıktı."

"Ama bu iyi oldu, öyle değil mi, Göçer? Herşey buraya gelmeden önceki gibi olacak."

O bunu söylediği zaman kaburgalarımın arasında keskin bir bıçağın dolaştığını hissettim. Duyduğum acı, bir darbe ya da kırılan bir kemikle açıklanacak gibi bir şey değildi.

Jamie, acılı yüz ifademi anlamını kavrayıp korkuya kıpıldı. "Ah! Hayır. Seninle birlikte demek istedim Dördümüz. Çok hoş olacak. Değil mi?"

Duyduğum acıya rağmen gülümsemeye çalıştım. Gülümse-mek daha fazla acı verecek değildi.

Ian elimi sıktı.

"Dördümüz," diye mırıldandım. "Güzel." Jamie şiltenin üstünde emekleyerek Ian'ın arkasından dolandı ve yanıma geldi. Kollarını boynuma doladı.

'Özür dilerini. Üzülme." "Boş ver."

"Biliyorsun, seni de seviyorum."

Bu gezegendeki duygular ne kadar keskin ne kadar yakıcıydı, (Jamie daha önce bana bu sözleri hiç söylememiştir. Birden, bütün vücudum birkaç derece ısındı.

Melante, kendi duyduğu acıdan korkarak, pk keskin, diye onayladı.

Jamie başını omzuma yaslayarak, "Geleceksin, değil mi?" diye yalvarıyordu.

Hemen cevap veremedim. "Mel ne yapmak istiyor?" diye sordu.

"O seninle birlikte kalmak istiyor," diye fısıldadım. Bunu Mclanie'yc sormam gerekmezdi. "Peki, sen ne istiyorsun?" "Seninle kalmamı istiyor musun?" "Bunu istediğimi biliyorsun, Göçer. Lütfen." Tereddüt ediyordu m. "Lütfen."

"Eğer senin istediğin buysa Jamie, tamam."

Jamie kulağımın dibinde neşeyle, "Yaşasam!" diye bağırdı. "Harika! Jared'a haber vereyim! Gelirken sana yiyecek bir şeyler de getiririm, tamam mı?" Ayağa kalkmış şiltenin üstünde sığıyor, bu sığırayışları adeta kaburga kemiklerimde hissediyordum.

"İmam."

"Sen bir şey istiyor musun, Ian?"

"Evet, Jared'a utanmazın biri olduğunu söylemeni istiyorum, evlat." "Ne?"

"Boş ver. Git de Göçer'e yiyecek bir şeyler getir."

"Olur. Wes'ten de yedek yatağını istemeliyim. Artık Kylv burada kalabilir. Herşey normale dönecek."

Ian, "Mükemmel," dedi. Yüzüne bakmadığım halde, gözlerini devirdiğini tahmin ettim.

Kendi kendime, mükemmel, diye mırıldandım. Tam anlamıyla mükemmel.

Ian öğle yemeğini birlikte yememiz için yanıma geliyordu. Yüzünde kocaman ve yapmacık bir gülümseme vardı. Yine beni neşelendirmeye çalışıyordu.

Melame beni, bu şiipli ve iğneleyici tavrı abartıyorsun, diye uyardı.

Bunu hatırlamaya çalışacağım.

Geçen hafta içinde onun sesini çok fazla duymamıştım. Şu anda, ikimiz de iyi birer arkadaş sayılmazdık. Sosyal ilişkilerden kaçınmak, birbirimizle bile fazla görüşmemek, yapılabilecek en akıllıca hareketti.

Ian sığırayıp yanımdaki tezgâha oturarak beni, "Selam Göçer," diye selamladı. Elinde, dumanları tüten bir tas domates çorbası vardı. Benim çorbam yanımda duruyordu. Soğumuştum. Yarısını içmiştim, şimdi de elimdeki ekmeğin parçasını utalıyorum-dum.

Ona cevap veremedim.

"Kendine gel, Göçer." Elini dizime koydu. Melanie buna uyusuk bir tepki verdi. Bu gibi şeylere alışmıştı. Artık şiddetli bir tepki göstermiyordu. "Eminim, bugün güneş batmadan dönecekler."

Ona, "Bunu üç gün önce, iki gün önce ve dün de söylemiştin," diye hatırlattım.

"Bugün geleceklerini hissediyorum." Sonra bana, "Surat asma, bu insanlara özgü bir şey," diye takıldı.

"Surat asmıyorum." Bu doğrudu. Surat asmıyordum. O kadar endişeliydim ki doğru düşünemiyordum. Başka hiçbir şey yapamayacak durumdaydım. Endişe bütün enerjimi alıyordu.

"Bu Jamie'nin ilk seferi değil."

"Bunu öğrenmem çok yararlı oldu." Yine alaycı ve iğneleyici bir tavırla konuşmuştum. Melanie haklıydı. Abartıyordum.

"Yanında Jared, Geoffrey ve Trudy var. Kyle da burada." Ian güldü. "Yani, başlarının belaya girme olasılığı yok."

"Bu konuda konuşmak istemiyorum."

"Tamam."

Beni endişelerimle baş başa bırakarak yemeğine odaklandı, Ian bu yönden çok başarılıydı. Ne istediğimin, ikimiz için de açıkça belli olmadığı zamanlarda bile, o her zaman isteklerimi yerine getirmeye çalışırdı. Beni şu andaki endişelerimden kurtarma çabaları buna dâhil değildi, elbette. Bunu istemediğimi biliyordum. Endişelenmek istiyordum. Yapabileceğim tek şey buydu.

Jamie ile Jared'in odasına taşınalı bir ay olmuştu. Bu sürenin üç haftasında dördümüz birlikte yaşamıştık. Jared, Jamie ile benim yattığımız yatağın başucunda duran yatakta yatıyordu.

Bu duruma - en azından uyku kısmına - alışmıştım. Şimdi ise boş odada uyumakta zorlanıyordum. Diğer iki bedenin nefes seslerini özlüyordum.

Her sabah Jared'in yanında uyanmaya ise alışmamıştım. Onun sabah selamına cevap vermem için hâlâ birkaç saniye geçmesi gerekiyordu. O da rahat değildi ama daima terbiyeli davranıyordu. İkimiz de çok terbiyeli davranıyorduk. Neredeyse, bir yazılı metine göre davranır gibiydik.

"Günaydın, Göçer, nasıl uyudun?"

"Çok iyi uyudum. Teşekkür ederim. Ya sen?"

"Gayet iyi. Teşekkürler. Mel nasıl?"

"O da iyi. Teşekkürler."

Jamie'nin sürekli coşkusu ve neşe dolu gevezelikleri ortamın gerilmesini engelliyordu. Sık sık, Melanie hakkında - ve Melanie'ye hitaben - konuşuyordu. Başlangıçta, özellikle de Jared'in yanında, Melanie'nin adının geçmesi gerginlik yaratıyordu. Ama Jamie'nin onun adını çok fazla tekrarlaması sonucunda Jared da buna alıştı. Her gün biraz daha rahatlıyorduk. Buradaki hayatım biraz daha keyifli hale gelmişti.

Melanie ve benim için, bu bir çeşit mutluluktan. Sonra, bir hafta önce, Jared kısa bir sefere çıkmış, Jamie'yi e yanında götürmüştü. Bu seferin başlıca amacı kırık aletleri yenilemekti. Ian, "Yorgun musun?" diye sordu.

Gözlerimi ovuşturduğumu fark ettim. "Pek sayılmaz."

"Hâlâ iyi uyuyamıyor musun?"

"Odam çok sessiz."

"Senin yanında yatabilirim. Haydi, Melanie, sakın ol. Ne demek istediğimi biliyorsun."

Melanie'nin düşmanca itirazları beni rahatsız ettiğinde, Ian hemen anlıyordu.

Ona meydan okurcasına, "Hani bugün döneceklerdi?" dedim.

"Haklısın. Sanırım böyle bir düzenlemeye gerek yok." İçimi çektim.

"Belki bugün öğleden sonra biraz dinselens daha iyi olur." Ona, "Saçmalama," dedim.

"Çalışmak için bol bol enerjim var."

Onu memnun eden bir şey söylemişim gibi gülümsedi. Sanki bunu söylememi bekliyordu.

"Güzel. Projemi uygulamak için yardıma ihtiyacım var." "Ne projesi?"

"Gösteririm. Yemeğini bitirdin mi?" Başımı salladım.

Mutfaktan çıkarken elimi tuttu. Bu o kadar sık yaptığı bir şeydi ki, Melanie artık itiraz bile etmiyordu.

"Niçin bu tarafa gidiyoruz?" Doğudaki tarlanın bakıma ihtiyacı yoktu. Bu sabah orayı sulayan grupta ben de vardım.

lan cevap vermedi. Hâlâ gülümsüyordu.

Doğu yönündeki tünel boyunca ilerliyorduk. Tırlayı geçip oyun odasına giden koridora girdik. Yankılanan konuşmalar ve bazı düzensiz sesler duydum. Bu sesleri daha önce nerede duyduğumu hemen hatırladım. Acı bir kükürt kokusu, bu sesleri o anıya bağlamama yardım etti.

"lan, havamda değilim." "

"Bol enerjin olduğunu söyledin."

"Çalışmak için. Futbol oynamak için değil."

"Ama Lily ile Wes gerçekten hayal kırıklığına uğrarlar. Onlara ikiye iki bir maç sözü verdim. Öğleden sonra serbest kalabilmek için bu sabah çok çalıştılar."

Son dönemeci dönerken, "Kendimi suçlu hissetmemi sağlamaya çalışma," dedim. Lambaların mavi ışığı ve önlerindeki gölgeler görünmüştü.

"Haydi, Göçer. Futbol oynamak sana iyi gelir."

Beni alçak tavanlı oyun odasına soktu. Lily ile vves karşı karşıya geçmiş, şut çekiyorlardı. Lily, "Selam Göçer, Selam lan," diye seslendi.

Wes, lan'a, "Bu maçı ben kazanacağım," diye seslendi.

lan, "Wes'e yenilmeme izin vermeyeceksin, değil mi?" diye söylendi.

"Onları tek başına da yenersin."

"Yine de haksızlık olurdu. Böyle bir şey yapmam."

İçimi çektim. "Tamam, öyle olsun."

lan beni kucakladı. Melanie bunun gereksiz bir heyecan gösterisi olduğunu düşünüyordu.

"Sen, içinde yaşadığımız evrende en sevdiğim insansın." Kuru bir sesle, "Teşekkürler," dedim.

Wes, "Kaybetmeye hazır mısın, Göçer?" diye seslendi. "Gezegenimizi ele geçirenlerden olabilirsin ama bu maçı kaybedeceksin."

lan güldü ama ben cevap vermedim. Bu şaka beni rahatsız etmişti. Nasıl olur da Wes böyle bir şaka yapabilirirdi? İnsanlar beni sürekli şaşırtıyorlardı.

Buna Melanie de dâhildi. O da benim gibi sıkımtılıydı. Ama şimdi, birden heyecanlanmıştı.

Geçen defa oyuayamatmıştık, diye açıkladı. Koşmayı özlediğini hissediyordum; kaçmak için değil, zevk için koşmayı. Esfaden koşmayı çok severdi. Hiçbir şey yapmadan oturup beklemek, daha çabuk dönmelerini sağlamaz. Başka bir şeye odaklanmak hoş olabilir.

Daha maç başlamadan, rakiplerimiz konusunda bir değerlendirme yapmaya, strateji belirlemeye başlamıştı.

Lily bana, "Kuralları biliyor musun?" diye sordu.

Başımı salladım. "Hatırlıyorum."

Farkında olmadan, bacağımı dizimden geriye doğru büküp kolumu arkaya uzatarak ayak bileğimi kavradım ve kaslarımı esnetmeye başladım. Bu bedenimin alışık olduğu bir şeydi. Diğer bacağımı da esnettim ve onun iyileştiğini, artık sağlam olduğunu hissedip sevindim. Sağ baldırımın arkasındaki çürüğün rengi solmuş, sararmış, geçmek üzereydi. Yaram artık ağrıyordu. Tamamıyla iyileşmişti. Kaburgamın kırılmadığını, sadece zede-1 e n d i ğ i n i d ü ş ü n ü y o r d u m .

İki hafta önce aynaları temizlerken yüzümü görmüştüm. Yüzümde avuç içi büyüklüğünde, kırmızı bir yara izi, kenarlarında da bir düzine kadar küçük çizik vardı.

Lily geriye çekildi, Wes topun yanında kaldı. Bu yanlış bir eşleşmeydi. Melanie buna sevindi. Yarışmaktan hoşlanıyordu, lan, "Ben kaleye geçeceğim," dedi.

Oyunun başladığından beri - Wcs topu gerideki Lily'ye göndermiş, sonra da beni gafil avlamak için hiç beklemeden topu bizim tarafa atmıştı - düşünenecek zaman yoktu. Sadece hissetmek ve tepki göstermek mümkündü. Lily'nin beden hareketini görmek, bu hareketin topu nereye- göndereceğini hesaplamak, Wes'in de önünü kesmek ve topu lan'a gönderdikten sonra yer değiştirmek zorundaydım. Ama Wes benim hızım karşısında şaşkına dönmüştü. Lily çok ileride oynuyordu. Onu lambaya, yani kale direğine kadar koşturup bir sayı kazandım. Şutumu kusursuz bir biçimde nişanladım ve ilk gölü attım.

Kendimi iyi hissediyordum. Kaslarımın esnemesi ve gerilmesi, sıcaktan çok hareketten kaynaklanan ter, lan'la aynı takımda olmak bana zevk veriyordu. lan ve ben kusursuz bir uyum içindeydik. Ben hızlıydım, onun şutları da her zaman isabetliydi. Wes başlangıçta sürekli bizi tahrik edecek şeyler söylüyordu ama daha lan üçüncü golü atmadan sesi kesildi.

Biz yirmi bir sayı yaptıktan sonra Lily maçın sona erdiğini ilan etti. Kesik kesik nefes alıyordu. Benim ise hiçbir sorunum yoktu. Kendimi iyi hissediyordum.

Wes bir oyun daha oynamak istiyordu ama Lily tükenmişti.

"Kabul et, onlar bizden daha iyiler."

"Hile yapıldı."

"Hiç kimse Göçer'in futbol oynayamayacağını söylemedi ki!"

"İyi de, onun profesyonel bir futbolcu olduğunu da bilmiyorduk."

Bu hoşuma gitmişti. Gülümsedim.

Lily uzanıp şakacıktan Wes'in karnını gıdıkladı. "Oyunbozanlık yapma," dedi. Wes, parmaklarını yakalayıp genç kadını kendine çekti. Lily gülerek gen çekildi. Wes onu bırakmadı ve gülen dudaklarına bir öpücük kondurdu.

Ian ve ben şaşırarak birbirimize baktık.

Wes, Lily'ye, "Senin hatırın için seve seve yenilirim," dedi ve onu bıraktı. Lily'nin rengi değişmiş, yanakları ve ensesi pembeleşmişti. Tepkimizi görmek için, Ian'a ve bana baktı.

Wes, "Şimdi," diye devam etti; "Takviye almaya gidiyorum. Bakalım senin küçük forvet Kyle'in karşısında ne yapacak, Ian." Topu mağaranın karanlık ve uzak bir köşesine fırlattı ve bir su sesi duyuldu. Anlaşılan top su kaynağına düşmüştü.

Ian onu kurtarmaya koştu. Ben ise merakla Lily'ye bakmaya devam ediyordum.

Yüzümdeki ifade onu güldürdü. Genelde kendine güvenen bir insandı ama bu kez utanarak, "Biliyorum, biliyorum," dedi.

Merakla, "Bu ne kadar zamandır sürüyor?" diye sordum.

Yüzünü buruşturdu.

"Beni ilgilendirmez. Özür dilerim."

"Sorabilirsin. Bu bir sır değil. Burada herhangi bir şeyin sır olarak kalması mümkün mü? Çok yeni. Bir bakıma senin suçun." Bana takıldığını göstermek için gülümsedi.

Ama ben kendimi biraz da olsa suçlu hissettim. Kafam karışmıştı. "Ben ne yaptım?"

"Hiçbir şey," dedi. "Sadece, Wes'm sana gösterdiği tepki beni şaşırttı. Onun bu kadar derin düşünebilen bir insan olduğunu bilmiyordum. O zamana kadar onun farkında bile değildim. Ah, evet, o bana göre çok genç. Ama burada bunun ne önemi var?" Yine güldü. "Hayat ve aşk tuhaf bir biçimde devam ediyor."

Ian, "Evet bu insana tuhaf geliyor," diye onayladı. Onun yanımıza döndüğünü fark etmemiştim. Kolunu omzuma attı. "Ama bu güzel bir şey. Wes'in buraya ilk geldiği günden beri sana hayran olduğunu biliyorsun, değil mi?"

"Öyle diyor. Farkında değildim."

Ian güldü. "O halde bunun farkında olmayan tek kişi sensin. Göçer, Wes'i beklerken karşılıklı oynayalım mı?"

Melanie'nin sesi çıkılıyordu ama heyecanını hissedebiliyordum. "Olur."

Topu önce bana verdi. Kendisi geri çekilip kale alanının önünde durdu. İlk şutumu kale direğiyle onun arasından içeri süzülerek bir sayı kazanmamı sağladı. Sonra ondan daha hızlı koşarak onun geri attığı topa vurup ikinci golü attım.

Mel, kazanmamıza izin veriyor, diye homurdandı.

"Haydi, Ian. Oyna."

"Oynuyorum."

Ona kız gibi oynadığım söyle.

"Kız gibi oynuyorsun."

Güldü ve bir gol daha attım. Onu yeterince tahrik edemediğimi düşündüm. O anda aklıma bir şey geldi. Topu onun kalesine gönderdim.

Mel, bu fikir hoşuma gitmedi, diye itiraz etti.

Ama işe yarayacağına bahse girerim.

Topu orta sahaya koydum. "Kazanırsan, onlar gelene kadar benim odamda kalabilirsin." Geceleri rahat uyumak ve dinlenmek istiyordum.

"Ona kadar." Kükrer gibi bir ses çıkararak topa öyle hızlı vurdu ki, top benim kale alanımın arkasındaki mağara duvarlarına çarpıp geri geldi.

Lily'ye baktım. "Gol oldu mu?"

"Bana kalırsa ölü noktaya geldi."

Ian, "Üç-bir," diye açıkladı.

On beş dakika içinde oyunu kazanmıştı. Ama ben de, zorlanarak da olsa, elimden geleni yapmıştım. Hatta bir gol daha attım ve bundan büyük bir gurur duydum. Topu benden çalıp son golünü attığında, artık nefes nefeseydim.

lan rahattı. "Ona dört kazandım," dedi.

Nefes almaya çalışarak, "Güzel bir oyun çıkardın," dedim.

"Yoruldu mu?" diye sordu. Sesindeki masum ton biraz abartılıydı. Komik oluyordu. Gerindi. "Sanırucj yatıp dinlenmeye ihtiyacım var," dedi. Kendini acındırmak ister gibi, pis pis sırttı. ' ? TP] F.i:!! ? ? ;

Yüzümü buruşturdum.

"Mel, şaka yaptığımı biliyorsun."

Lily yan gözle, şaşkm şaşkın bize bakıyordu.

lan ona göz kırparak, "Jared'm Melanie'si beni istemiyor," dedi.

Genç kadın kaşlarını kaldırdı. "Bu...ilginç."

lan, Lily'nin tepkisinin üstünde durmayarak, "Wes niçin bu kadar geç kaldı?" diye mırıldandı. "Gidip bakalım. Hem susadım da."

"Ben de," dedim

Lily yerde oturuyordu. Yerinden kıınıldamadan, "Bana da getirin," dedi.

Dar koridora girince lan kolunu belime doladı.

"Bilivor musun," dedi. "Melanie'nin bana öfkelendiği za-man sana eziyet etmesi gerçekten haksızlık."

"İnsanlar ne zamandan beri adaletli davranıyor?"

"Doğru söylüyorsun."

"Üstelik bıraksam sana da seve seve eziyet eder." Güldü.

"Wes ile Lily'nin birlikte olmaları güzel, öyle değil mi?"

dedi. ?%

"Evet. İkisi de çok mutlu görünüyorlar. Bu hoşuma gitti."

"Benim de hoşuma gitti. Wes sonunda sevdiği kızı elde etti. Bu bana ümit veriyor." Göz kırptı. "Ne dersin, şimdi seni öp-sem Melanie çok rahatsız olur mu?" 438

Bir adım geriye gittim ve derin bir nefes aldım. "Büyük bir olasılıkla, evet." Alı, evet.

"Kesinlikle." lan içini çekti.

O anda Wes'in seslendiğini duyduk. Sesi tünelin girişinden geliyor ve gittikçe yaklaşıyordu.

"Geldiler! Göçer, geldiler!"

Onun ne demek istediğini anlamam bir saniyeden az sürdü. Koşmaya başladım. lan arkamda, mırıldanarak boşa giden çabalarından söz ediyordu.

Koşarken Wes'e öyle bir çarptım ki, az kalsın düşüyordu. "Neredeler?" dedim nefes nefese. "Büyük mağaradalar."

Tekrar koşmaya başladım. Büyük bahçeye uçar gibi girdim. Gözlerim Jared ile Jamie'yi arıyordu. Onları bulmak güç olmadı. Jamie, güney yönündeki koridorun girişinde, birkaç kişiden oluşan bir kalabalığın önünde duruyordu.

Elini sallayarak, "Selam, Göçer!" diye seslendi.

Ben tarlanın kenarını dolaşp ona doğru koşarken, Trudy onun bana doğru koşmasını engellemek ister gibi Jamie'nin kolunu tutuyordu.

İki elimle omuzlarını kavradım ve onu kendime çektim. "Ahjamie!"

"Beni özledin mi?"

"Birazcık. Diğerleri nerede? Herkes iyi mı?" Jamie ile birlikte seferden dönenlerden sadece Trudy oradaydı. Diğerleri - Lu-cina, Rutlı, Ann, Kyle, Travis, Violetta, Reid - onlara hoş geldin demek için toplanmışlardı.

Trudy, "Hep birlikte döndük ve herkes çok iyi," dedi.

Gözlerim büyük mağarayı taradı. "Neredeler?"

"Eh, yıkanp temizleniyor, getirdiklerimizi yerleştiriyorlar."

Yardım etmeyi önermek, Jared'ı gözlerimle görüp onun güvende olduğuna inanmamı sağlayacak herhangi bir şey yapmak istiyordum. Ama eşyaların içeri nereden girdiğini görmeme izin ve r mey e ce kl e ri n i b i 1 iy or d u m.

Jamie'nin düğüm düğüm olmuş, pislik içindeki saçlarını düzelterek, "İkinizin de yıkanmaya ihtiyacı var," dedim. Onu yanımdan ayırmıyordum.

Trudy, "Onun gidip yatması gerek," dedi.

Jamie ona kötü kötü bakarak, "Trudy," diye mırıldandı.

Trudy bana bir bakış attıktan sonra gözlerini kaçırdı.

Jamie'ye bakarak, "Yatmak mı?" dedim. Sonra onu iyice görebilmek için geri çekildim. Gözleri parlıyordu. Yanakları kızarmıştı. Onu bir daha tepeden tırnağa süzdüm. Gözlerim sağ bacağına takılınca donakaldım.

Pantolonunda, dizinin biraz üstünde bir delik vardı. Deliğin çevresinde, kırmızıya çalan kahverengi bir leke oluşmuştu. Bu uğursuz renk, ince bir çizgi halinde pantolonun paçasına kadar uzanıyordu.

Melanie dehşet içinde, kan, dedi.

"Jamie! Ne oldu?"

"Teşekkürler, Trudy."

"Nasıl olsa fark edecekti. Haydi, yürürken konuşalım."

Trudy kolunu onun koltukaltından geçirdi ve öne doğru bir adım atmasına yardım etti. Jamie sıçraya sıçraya ilerliyor, ağırlığını sol bacağına veriyordu.

"Jamie, ne oldu? Anlat!" Öteki tarafına geçip, kolumu beline doladım. Ağırlığını mümkün olduğunca hafifletmeye çalışıyordum.

"Çok saçma bir şey. Benim hatam. Burada da başıma gelebilirdi." "Anlat."

"Elimde bıçak varken tökezledim."

Ürperdim. "Diğer tarafa gitsek daha iyi olmaz mı? Doktor seni görmeli."

"Onun yanından geliyorum. Önce oraya gittik."

"Doktor ne dedi?" ^

"Sorun yok. Yarayı temizleyip üstünü kapattı. Gidip yatmamı söyledi."

"Ve sen de bu kadar yolu yürüdün, öyle mi? Niçin hastanede kalmadın?" 440

Jamie yüzünü buruşturdu ve bir cevap arar gibi Trudy'ye baktı.

Trudy, "Jamie kendi yatağında daha rahat eder," dedi.

Jamie çabucak, "Evet," diye onayladı. "O korkunç portatif karyolalarda kim yatmak ister?"

Önce onlara, sonra arkama baktım. Kalabalık dağılmıştı. Güney yönündeki koridordan sesleri geliyordu.

Mel endişelenmişti. Bu da ne demek? diye sordu.

Trudy'nin benim gibi, çok da iyi bir yalancı olmadığını düşündüm. Seferden dönen diğerlerinin yıkadıklarını ve getirdikleri eşyaları yerleştirdiklerim söylerken, sözlerinin doğru olmadığından kuşkulandım. O sırada gözlerinin sağa, arkasındaki koridora kaydığını hatırladım.

"Selam Jamie! Selam Trudy!" Ian bize yetişmişti.

İkisi birden Ian'a cevap verdiler, "Selam Ian!"

"Bacağına ne oldu?"

Jamie başını yana eğerek, "Bir bıçağın üstüne düştüm," diye homurdandı, Ian güldü.

Ona, "Bence hiç komik değil," dedim. Sesim gergindi. Melanie, kafamın içinde endişeyle çırpınıyor, Ian'ı tokatlama hayali kuruyordu. Onu duymazdan geldim.

Ian, Jamie'nin koluna hafifçe vurarak, "Bu herkesin başına gelebilir," dedi.

Jamie, "Doğru," diye mırıldandı.

"Diğerleri nerede?"

Göz ucuyla Trudy'ye bakıyordum. "Onlar mı? Şey, getirdiklerini yerleştirmeleri gerekiyordu."

Bu kez gerçekten de gözleriyle güney yönündeki koridoru işaret etti ve Ian'ın yüz ifadesi sertleşti. Bir an için öfkelenmiş göründü. Sonra Trudy bana baktı ve beni onları izlerken yakaladı.

Melanie, onların dikkatini dağıt, diye fısıldadı.

Jamie'ye baktım.

Ona, "Aç mısın?" diye sordum.

"Evet."

Ian ona, "Ne zaman aç olmadın kı?" diye takıldı. Yüz hatları gevşeyip normale dönmüştü. O, aldatmakta Trudy'den daha ustaydı.

Odamıza vardığımızda Jamie sevinçle büyük şiltelerden birinin üstüne çöktü.

"İyi olduğuna emin misin?" diye sordum.

"Önemli bir şey değil. Gerçekten. Doktor birkaç güne kadar iyileşeceğimi söyledi."

İkna olmamıştım ama başımı salladım, j

Trudy dışarı çıkarken, "Yıkanmaya gidiyorum," diye mırıldandı.

Ian, duvara dayanmıştı. Hiçbir yere gitmeye niyeti yoktu. Melanie, yalan söylerken başını önüne eğ, dedi. Jamie'nin kanlı bacağına dikkatle bakıyordum. "Ian, bize biraz yemek getirir misin? Ben de acıktım." "Evet. Bize güzel bir şey getir."

Ian'ın gözlerini üstümde hissediyordum ama başımı kaldırıp bakmadım.

"Tamam," dedi. "Hemen dönerim."

Ayak seslerinin uzaklaştığını duyana kadar, Jamie'nin bacağını inceliyormuş gibi yaparak başımı kaldırmadım Jamie, "Bana kızmadın, değil mi?" diye sordu. "Elbette hayır."

"Biliyorum, gitmemi istememiştin."

"Şimdi güvendesin. Önemli olan bu." Dalgın dalgın kolunu okşadım. Sonra ayağa kalktım ve çeneme kadar uzamış olan saçlarımı açıp yüzümü gizledim.

"Şimdi dönerim, [an'a bir şey söyleyecektim, unuttum."

Ses tonum onu şaşırtmıştı. "Ne?" diye sordu.

"Burada yalnız kalabilir misin?"

Jamie'nin dikkati dağılmış, biraz önceki sorusunu unutmuştu. "Elbette kalabilirim," diye cevap verdi. ^

Bana başka bir şey sormasına fırsat vermeden dışarı fırladım.

Koridorda kimse yoktu, Ian görünmüyordu. Acele etmeliydim, Ian'ın şüphelendiğinin farkındaydım. Trudy'nin yapay ve 442 beceriksiz açıklamasına inanmadığımı fark etmişti. Kısa bir süre içinde döneceğine emindim.

Büyük mağaradan hızlı hızlı yürüyerek, ama koşmadan geçtim. Bir görevim varmış gibi, ne yaptığımı bilerek hareket ediyordum. Orada sadece birkaç kişi vardı. Reid, havuza giden koridora doğru yürüyordu. Ruth, Ann ve Heidi, doğu yönündeki koridorun girişinde durmuş, çene çalıyorlardı. Bana arkaları dönük olan Lily ile Wes ise el ele tutuşmuşlardı. Kimse bana dikkat etmedi. Güney yönündeki koridora odaklandığımı belli etmemek için ileriye doğru bakıyordum.

Zifiri karanlık koridora girer girmez hızlandım ve koşarak ilerlemeye başladım.

İçgüdülerim bana bunun Jared ve diğerlerinin geçen seferki dönüşünün tekrarı olduğunu söylüyordu. O zaman, herkes kederliydi ve Doktor sarhoş olmuştu. Bu kez de aynı durumla karşılaşacaktım. Durum aynıydı ve kimse sorularımı cevaplayamayacaktı.

O benim bilmemem gereken, Ian'a göre, bilmek istemeyeceğim şey, her neyse yine tekrarlanıyordu. Ensemdeki tüylerin diken diken olduğunu hissettim. Belki de öğrenmek istemiyordum.

Evet, istiyorsun, ikimiz de istiyoruz.

Korkuyorum.

Ben de.

Karanlık koridor boyunca var gücümle koşuyordum.

40

Konuşma seslerini duyunca yavaşladım. Bu seslerin Doktor'a ait olması mümkün değildi. Hastaneye onun sesini duyacak kadar yakın değildim. Geri dönüyor olmalıydılar. Duvara sokularak mümkün olduğunca hızla ilerlemeye başladım. Koşmaktan nefes nefese kalmıştım. Nefesimin duyulmaması için elimle ağzımı örttüm.

Birisi, "Niçin hep bunu yapıyoruz," diye sızlanıyordu.

Bu sesin kime ait olduğundan emin değildim. İyi tanımadığım biriydi. Violetta olabilir miydi? Bu kederli sesi daha önce de duyduğumu hatırlıyordum. Bu ses, endişelerimin yersiz olabileceği konusundaki bütün kuşkuları yok ediyordu.

"Doktor bunu yapmayı istemedi. Bu kez fikir Jared'dan çıktı."

Şimdi konuşanın Geoffrey olduğu kesindi. Sesinde bastırılmış bir nefret vardı. Geoffrey de, Trudy ile birlikte bu sefere katılmıştı, elbette. Onlar, her şeyi birlikte yaparlardı.

"Ben bu işe en çok karşı olanın o olduğunu sanıyordum."

Bunu söyleyenin Travis olduğunu tahmin ettim.

Geoffrey, "Şimdi daha...hevesli," diye cevap verdi. Alçak sesle konuşuyordu ama bir şeye öfkelenmiş olduğunu anladım.

Kenara çekilmiş, kayalara yapışmış bir halde bekliyordum. Tam önümden, ama şans eseri, bana sürtünmeden geçtiler. Nefesimi tutmuş, olduğum yerde kalakalmış tim.

Violetta, "Bence bu sapıklık," diye mırıldandı. "İğrenç bir şey. Asla işe yaramayacak." Yavaş yürüyorlardı. Adımları kederden ağırlaşmıştı.

Ona cevap veren olmadı. Başka bir konuşma duymadım. Ayak sesleri biraz uzaklaşana kadar kıvıldamadım ama tamamen kaybolana kadar da bekleyemedim. İnan peşime düşmüş olabilirdi.

Ses çıkarmamaya çalışarak mümkün olduğu kadar hızlı ilerlemeye, güvende olduğuma karar verince de koşmaya başladım.

Tünelin ötesinden gelen gün ışığının yansımalarını gördüm ve koşmaktan vazgeçip ses çıkarmamak için, esnek ve uzun adımlarla yürümeye başladım. Ama yine de çok hızlı İLENİYORDUM. Doktor'un, dönemeci geçtikten sonraki alanının girişini görebileceğimi biliyordum. Yoluma devam ettim ve ortalık daha da aydınlandı.

Şimdi tedbirli davranıyor, her adımımı dikkatle atıyordum. Yoğun bir sessizlik vardı. Bir an için yanıldığımı ve burada hiç kimse olmadığını düşündüm. Sonra, eğri büğrü hastane girişi görünür görünmez, karşı duvara vuran beyaz gün ışığını gördüm ve hıçkırarak ağlayan birinin sesini duydum. Parmaklarımın ucuna basarak dönemece iyice yaklaştım ve durup dinlemeye başladım.

Hıçkırık sesleri devam ediyordu. Başka bir ses, düzenli tok hır tıktırtı ona eşlik ediyordu.

"Haydi, haydi." Bu Jeb'di. Boğuk bir sesle konuşuyordu. "1 laydi Doktor! Bu kadar büyütme."

Belli belirsiz duyulan ayak sesleri vardı; birden fazla kişinin ayak sesleri. Odanın içinde dolaşıyorlardı. Sonra, kum ve taş hisirttileri duydum. Bir süpürge ya da fırça sesi. Sanki temizlik yapılıyordu.

Buraya ait olmayan bir koku vardı. Tam anlamıyla madeni olmayan ama yine de madeni kokulan anımsatan, tuhaf bir koku. Bu tanıdık bir koku değildi - ona daha önce hiç rastlamadığımdan emindim - ama garip bir şekilde, onun tanıdık olması gerektiğini hissediyordum.

Köşeyi dönmeye korkuyordum.

Melanie, bize yapacakları en kötü şey ne olabilir? dedi. Buradan kovmak tın? Haklısın.

İnsanlardan bekleyebileceğim en büyük kötülük buysa, durumda büyük bir değişiklik olmuş demektir.

Derin bir nefes aldım ve yine o tuhaf ve olmaması gereken kokuyu hissettim. Kayaların oluşturduğu köşeyi dönüp hastaneye girdim.

Hiç kimse beni fark etmedi.

Doktor, yere çömelmiş yüzünü elleriyle örtmüştü. Omuzları hıçkırıklarla sarsılıyor, Jeb onun üstüne eğilmiş sırtını okşuyordu.

Jared ile Kyle, ilkel bir sedyeyi, odanın ortasındaki portatif karyolalardan birinin yanına yerleştirmekle meşguldüler.

Jared'm yüzünde sert bir ifade vardı. Buradan uzak olduğu süre içinde o soğuk yüz ifadesi geri gelmişti.

Portatif karyolalar, genellikle olduğu gibi boş değildi. Koyu yeşil battaniyelerin altına bir şeyler saklamışlardı. Bunlar, her iki karyolayı da boylu boyunca kaplıyordu. Uzun ve girintili çıkıntılı, tanıdık yuvarlakları olan nesnelere...

1)oktorun ev yapımı masası, bu karyolaların başucuna, mağaranın en aydınlık yerine çekilmişti. Masanın üstünde gümüş gibi parlayan neşterler ve adını bilmediğim eski moda tıbbi gereçler varili.

Bunlardan daha parlak başka şeyler de gözüme çarptı. Masanın üstünde, gümüş rengi, eğri büğrü metal parçacıkları, kopmuş, kesilmiş, küçük gümüş lifler duruyordu. Masaya, yatak örtülerine ve duvarlara gümüş rengi bir sıvı sıçramıştı.

Çığlığını odanın sessizliğinde yankılandı. Oda adeta çığlığımı sallandı ve çevremde dönmeye başladı. Öyle ki çıkışı bulamadım. Ne tarafa dönersem döneyim, gümüş rengi sıvının bulaştığı duvarlar karşıma çıkıp yolumu kesiyordu.

Birisi bana seslendi ama sesi tanıyamadım. O kadar çok gürültü vardı ki, başım ağrımaya başlamıştı. Gümüş sıvıların sızdığı taş duvar üstüme gelip bana çarptı ve yere düştüm. Güçlü eller beni tuttu. "Doktor, imdat!" "Ona ne oldu?" "Yaratık kriz mi geçiriyor?" "Ne gördü" • "Hiçbir şey, hiçbir şey. Cesetler örtülüydü." Bu yalandı. Cesetler hiç de örtülü değildi. Paramparça olmuş, delik deşik edilmiş olarak masanın üstüne saçılmışlardı. Hırpalanmış, parçalanmış, işkence görmüş, organları birbirinden ayrılıp lime lime olmuş cesetler. Bir çocuğun, hâlâ parçalanmış bedeninin üst kısmına yapışık duran, uçları kesilirmiş duyargalarını belirgin olarak görmüştüm. O henüz bir çocuktu! Bir bebek! Bir masanın üstüne rastgele atılmış, kendi kanına bulanmış bir bebek...

Midem de duvarlar gibi dönüyor, midemin asidi boğazıma çıkıyordu. "Göçer? Beni duyuyor musun?" "Kendinde mi?" "Sanırım kusacak." Son konuşan her kimse doğruyu söylemişti. Midemdeki asil ağızımdan dışarı fıskırırken sert eller başımı tutuyordu. "Ne yapacağız, Doktor?" "Onu sıkı tutun. Kendisine zarar vermesine izin vermeyin." Öksürüyor ve gırpınarak ellerinden kurtulmaya çalışıyordum.

Nihayet, öksürükler arasında, "Bırakın beni gideyim," dedim. Ben ne söylediğimi biliyordum ama ağızımdan anlaşılın,iz sesler çıkıyordu. "Benden uzak durun! Çekilin! Canavarlar! İşkenceciler!"

Tekrar çılgın atmaya başladım. Beni tutan kollardan kurtulmak için çırpınıyordum. "Sakin ol, Göçer! Şşşşt! Haydi!" Bu Jared'm sesiydi. Bu kez konuşanın Jared olması biç önemli değildi. Ona, "Canavar!" diye bağırdım.

Doktor ona, "Kriz geçiriyor. Biraz bekle," dedi. Birisi suratıma şiddetli bir tokat attı. Çevremdeki kargaşadan uzakta bir ses duyuldu. Ian, "Ne yapıyorsun?" diye kükredi.

"Bir kriz ya da buna benzer bir şey geçiriyor, Ian. Doktor onun kendine gelmesini sağlamaya çalışıyor."

Kulaklarım çınılıyordu ama bu yediğim tokattan kaynaklanmıyordu. O kokudan, duvarlardan aşağı süzülen kanın, ruhların kanının kokusundan kaynaklanıyordu. Oda, canlıymış gibi, çevremde dönmeye devam ediyordu. Işık eğilip bükülüyor, tuhaf şekiller alıyor, geçmişimden kalma ejderhalara dönüşüyor, bir yarasa kanatlarını açıyordu. Bir canavar güçlü pençelerini yüzüme doğru uzatıyordu. Doktor gülümsedi ve parmak uçlarından gümüş sıvı damlayan elini bana uzattı...

Oda bu kez daha yavaş olarak bir daha döndü. Sonra her şey karardı.

***

Uzun süre baygın kalmadım. Birkaç saniye sonra kendime gelmişim. Bilincime kavuştum. Keşke daha uzun süre baygın kalsaydım, diye düşündüm. Hareket ediyor, bir öne, bir arkaya sallanıyordum. Çevremi göremiyordum çünkü oda çok karanlıktı. O korkunç koku, yok denecek kadar azalmıştı. Bu iyi bir şeydi. Mağaraların rutubetli küf kokusu artık bana parfüm gibi geliyordu.

Birisinin beni kucağında taşıdığını ve hafif hafif salladığını hissettim. Bu duygu yabancı değildi. Kyle beni yaraladıktan sonraki hafta boyunca birçok yere Ian'ın kucağında gitmişim.

Jared, "Ne yapmak istediğimizi anlar sanmıştım. Anlaşılan yanlışmışım," diye mırıldandı. Ian'ın sesi sessiz koridorda yankılandı. "Onun, Doktor kendisine de aynı şeyi yapar diye mi korktuğunu sanıyorsun?"

Jared bir süre cevap vermedi. "Sen böyle düşünmüyor musun?"

Ian'ın boğazından garip bir ses çıktı. "Hayır, düşünmüyorum. Doktor'a, üstelik de şimdi, yeni kurbanlar getirirseniz midemi bulandırıyor, bundan öğreniyorum ama Göçer'i çıldırtan bu değil. Buranın durumunu görünce neler hissetmiş olabileceğini anlamıyor musunuz?"

"Ama cesetleri örtmüştük..."

"Yanlış cesetleri örtmüştünüz, Jared. Eminim Göçer bir insan cesedi de görse altüst olurdu. O çok hassas. Onun dünyasında şiddete ve ölüme yer yok. Ama masanın üstünde gördüklerinin onun için ne anlam taşıdığını bir düşünün."

Jared hır an düşündü. "Yaa."

"Evet. Sen ya da ben, canlı insanlar üzerinde bilimsel deneyler yapılan, her yerine kan sıçramış bir ameliyathaneye gidip parçalanmış insan bedenleri, oraya buraya rastgele atılmış

insan organları görseydik, onun kadar etkilenmezdik. Çünkü biz bu görüntülere alışmışız. Bunları - istiladan önce bile - en azından korku filmlerinde gördük. O ise, bahse girerim ki, hiçbir hayatında, böyle bir şey görmemiştir."

Tekrar midem bulanmaya başlamıştı. Ian'ın sözleri o göl mü tuleri, o kokuyu hatırlatıyordu. "Bırak gideyim," diye fısıldadım. "Beni yere indir." "Seni uyandırmak istemedim. Özür dilerim." Son sözleri, beni uyandırmış oluşunu aşan bir özür dileme^

dı.

"Bırak gideyim."

"İyi değilsin. Seni odana götürüyüm."

"Hayır. İndir beni kucağından. Hemen şimdi."

"Göçer..."

"Şimdi!" diye haykırdım. Ian'ın göğsünü itiyor bacaklarımı boşlukta sallıyordum. Çılgınca

çarpınışımları onu şaşırttı. Gafil av lanarak beni düşürdü. Çömelmiş durumda yere düştüm.

Ayağa fırlayıp koşmaya başladım.

"Göçer!"

"Bırak gitsin!"

"Bana dokunmayın! Göçer, geri dön!"

Seslere bakılırsa arkamda boşuyorlardı. Onlar insandı Şiddet onlara zevk veriyordu.

Işığın içine girdiğimde duraksamadım. Çevredeki canavarları hiç bakmadan, büyük

mağarayı koşarak geçtim. Gözlerini üstümde hissediyordum ama umurumda değildi.

Nereye gittiğim de önemli değildi. Sadece yalnız kalabileceğim bir yerde olmak istiyordum.

Yakınında insanlar olan geçililere girmiyordum. Bulabildiğim ilk boş koridora daldım.

Bu doğru yönündeki koridordur. Bugün bu koridordan ikinci kez koşarak geçiyordum. Geçen

sefer sevinç, bu sefer dehşet içindeydim. Bugün öğleden sonra hissettiğim sevinci hatırlamak

kolay değildi. Şimdi, onların dönüşü de dâhil, her şey karanlık ve korkunç geliyordu. Kayalar

bile kötülükle dolu görünüyor.

Ama bu yön, benim için doğru bir seçimdi. Kimsenin bura ya gelmesi için bir neden yoktu ve

boştu.

Koridorun sonuna kadar koşup boş oyun odasının derin karanlığına daldım. Bu kadar süre

onlarla oyunlar oynamış, iç-

Icrindicki canavarları görmeden yüzlerindeki gülümsemelere inanmış olabilir miydim?

Bileklerime kadar karanlık kaynağın sularına batana kadar yürüdüm. Sonra bir duvara

dokunabilmek amacıyla ellerimi uzatarak gerilemeye başladım. Taşın pürüklü yüzeyini,

parmaklarıma değen keskin çıkıntıları, hissedince oradaki çıkıntının arkasına girip yere

uzandım ve dizlerimi karnıma çektim.

Bizim düşündüğümüz gibi değil. Doktor maksatlı olarak kimseye zarar vermiyordu. O

sadece...kurtarmaya çalışıyordu..^

DEFOL! diye haykırdım.

İleri süreceği mazeretleri dinlemek zorunda kalmamak için lafını ağzına tıkadım ve onu

itekleyip kendimden uzaklaştırdım. Bu arada, onun birbirimizle dost olduğumuz şu son aylarda

bana karşı ne kadar yumuşadığını, benim de onu ne kadar teşvik edip yüreklendirdiğimi fark

ettim.

Onu susturmak çok kolay olmuştu. Keşke baştan beri böyle

olsaydı.

Şimdi yalnızdım. Asla kaçamayacağım acı ve dehşet duygusuyla baş başa kalmıştım. O

görüntüyü asla belleğimden silmeyecektim. Ondan kurtulamayacaktım. Sonsuza dek benim

bir parçam olacaktı.

Nasıl yas tutacağımı bilmiyordum. Adlarını asla öğrenemeyeceğim bu kayıp ruhlar için,

masanın üstündeki paramparça olmuş çocuk için, insanların geleneklerine uygun bir şekilde

yas tutamazdım.

Origin'de hiç bir zaman yas tutmak zorunda kalmamıştım. Bunun orada, türümün gerçek

vatanında nasıl yapıldığını bilmiyordum. Bu yüzden Yarasalar gibi yas tutmaya karar verdim.

Bulduğum karanlık yer buna uygundu. Yarasalar sessizlik içinde yas tutarlar, haftalarca,

müziğin yokluğunun bıraktığı hiçlik, bir ruhu kaybetmenin acısından daha büyük bir acı

vermeye başlayana kadar şarkı söylemezlerdi. Kayıp duygusunu orada öğrenmişim. Bir

arkadaşım, talihsiz bir kaza sonucu, gece yarısı devrilen bir ağaç yüzünden ölmüştü ve

sahibinin ezilen bedeninden kurtarılamayacak kadar geç bulunmuştu.

Döne döne, uyum içinde yükselmmişti. Onun ölümünü bu dile, bu kelimelerle çevirebilirdim. Bire bir çeviri değil ama yeterince yakın. Onun ölümünde dehşet yoktu. Sadece acı vardı. Bir kazaydı.

Kaynak fokur fokur, ahenksiz sesler çıkarıyordu. Bu ahenksiz sesler bana bizim şarkılarımızı hatırlatamazdı ama yasımı onun uyumsuz şıkırtılarının eşliğinde tutacaktım.

Ellerimi sıkı sıkı omuzlarıma doladım ve bebek ve onunla birlikte ölen diğer ruh için, kardeşlerim için, ailem için Ps tutmaya başladım. Buradan kaçıp kurtulmanın yolunu bulal'üseydim, Avcılara haber vercbilseydim, onların kalıntıları, o kana bulanmış odada, masanın üstüne rastgele atılmış olmayacaktı-

Ağlamak, acı içinde feryat etmek istiyordum. Ama bu insanların tarzıydı. Bu nedenle ağzımı kapadım ve acımı içime attım.

Bir kaç saat sonra beni buldular. Beni aradıklarını duydum, uzun koridorlarda yankılanan seslerini işittim. Bana sesleniyorlar ve benden cevap bekliyorlardı. Cevap alamayınca ışık getirdiler. Mavi ışık veren fenerler olsaydı, bu karanlıkta asla yerimi bulamazlardı. Ama el fenerlerinin bir mızrak gibi hızla hareket edip köşe bucak her yeri tarayan ışığından kaçmak mümkün değildi. Onların yardımıyla bile beni ancak mağarayı üçüflü arayışlarında buldular. Beni niçin rahat bırakmıyorlardı?

El fenerinin, bir sarkaç gibi sağa sola sallanan ışığı beni bulunca, birinin derin bir nefes aldığını duydum.

"Onu buldum! Diğerlerine söyleyin, içeri girsinler. Burada!"

Bu sesi tanıyordum ama sahibini hatırlayamadım. Canavarlardan biriydi.

"Göçer? Göçer? İyi misin?"

Ne başımı kaldırdım, ne de gözlerimi açtım. Yastaydım, "İlan nerede?"

"Ne dersin, Jamie'yi çağıralım mı?"

"Yaralı bacağının üstüne basmaması gerekiyor."

Jamie. Onun adını duyunca ürperdim. Benim Jamie'm. O da canavarlardan biriydi. O da diğerleri gibiydi. Benim Jamie'm. Onu düşünmek bana fiziksel bir acı verdi. "O nerede?"

"Burada, Jared. Bize cevap vermiyor." "Ona dokunmadık."

Jared, "El fenerini verin bana," dedi. "Şimdi, hepiniz dışarı çıkın. Acil durum sona erdi. Ona nefes alması için fırsat verelim, tamam mı?"

Bir hışırtı oldu ama bu ses fazla uzaklaşmadı;. "Gerçekten, arkadaşlar. Yardımcı olmuyorsunuz. Dışarı çıkın. Terk edin burayı."

Hışırtı yemden duyuldu. Önce yavaştı ama sonra giderek arttı. Odanın içinde uzaklaşan ayak sesleri işittim. Sonra duyulmaz oldular.

Jared ortalık sessizleşene kadar bekledi. "Tamam Göçer, ikimizden başka kimse kalmadı."

Benden herhangi bir cevap bekliyordu. "Bak...bunun seni çok kötü etkilemiş olabileceğini biliyorum. Asla bunu görmeni istemezdim. Özür dilerim."

Özür dilemek mi? Geoffrey bunun Jared'm fikri olduğunu söylemişti. Bedenimi oyup beni dışarı çıkarmak, küçük parçalar halinde doğramak, kanımı duvarlara püskürtmek istiyordu. Eğer sevgili canavarına canlı olarak kavuşabileceğini bilse, benim gibi milyonlarcasını gözünü kırpmadan parçalar, hepimizi ince lifler halinde dilim dilim keserdi.

Uzun bir süre, sessizce cevap vermemi bekledi. "Görünüşe bakılırsa, yalnız kalmak istiyorsun. Bunun bir sakıncası yok. Eğer istediğin buysa, sem rahatsız etmelerini engellerim."

Kimıldamadım.

Omzuma bir şey dokundu. Ondan kurtulmak için sivri kalyalara doğru çekildim. \

"Özür dilerim," diye mırıldandı.

Ayağa kalktığım duydum. O uzaklaşırken, el fenerinin, kapalı göz kapaklarımdan içeri vuran kırmızı ışığı da yavaş yavaş soldu. 452

Jared, mağaranın girişinde birine rastladı. "O nerede?"

"Yalnız kalmak istiyor. Onu rahat bırak." "Bir daha sakın benim yolumu kesmeye kalkma."

"Senin tarafından teselli edilmek istediğini mi sanıyorsun? Yani, bir insan tarafından?"

"Bu işte benim hiç bir rolüm yok."

Jared ona alçak sesle cevap verdi ama ben konuşmasının yankılarını duyabiliyordum. "Bu kez katkin olmadı. Ama sen de bizden birisin, İlan. Onun düşmanısın. Hastanede ne dediğini duydun mu? Canavarlar diye haykırıyordu. Artık o bizi böyle görüyor. Senin tarafından teselli edilmek istemez."

"Işığı ver bana."

Bir daha konuşmadılar. Çok kısa bir süre sonra, odanın içinde bir ayak sesi duydum. Sonunda ışık beni yalayıp geçti ve göz kapaklarım yeniden kızardı.

Ian'ın bana dokunacağını tahmin ettiğim için, dizlerimi karnıma iyice çektim.

Önce sessizce içini çektiğini, sonra da taşların üstüne oturduğunu duydum. Ama bana umduğum kadar yaklaşmamıştı.

Çıt diye bir ses çıktı ve ışık kayboldu.

Uzun bir süre onun konuşmasını bekledim ama o da benim kadar sessizdi.

Nihayet beklemekten vazgeçip kendi acıma döndüm. Ian beni hiç rahatsız etmedi. Karanlıkta oturmuş, kayıp ruhların yasını tutuyordum. Yanımda bir insan vardı.

4/

Ian, üç gün boyunca karanlıkta benim yanımda oturdu. Arada sırada, yiyecek ve su almak için birkaç dakikalığına kayboluyor, sonra hemen geri geliyordu. Başlangıçta, ben yemiyordum ama Ian yiyordu. Ancak, tepsideki yemekleri yememe ?nedenimin iştahsızlık olmadığını anlayınca o da yemek yemekten vazgeçti.

Onun beni kısa süreli yalnız bıraktığı anlardan, görmezden gelemediğim fiziksel ihtiyaçlarımı gidermek için yararlandım. ZKükürt kokulu kaynağın oluşturduğu küçük akarsuyun varlığına şükrediyordum. Orucumun süresi uzadıkça bu ihtiyaçlarım l<ayboldu.

Uykuyu engelleyemiyordum. Ama rahat bhuyku pozisyonuna da girmiyordum. İlk gün uyandığımda, başım ve omuzlarım Ian'ın kucağmdaydı. Şiddetle ürpererek ondan uzaklaştım. Bunu görünce, bir daha böyle bir şey yapmadı. Sonraki günlerde taşlara dayanarak uyudum.

Üçüncü gün - yanı, ben üçüncü gün olduğunu düşünüyordum çünkü bu karanlık ve sessiz yerde geçen zamanı hesaplamak mümkün değildi - Ian, "Lütfen," diye fısıldadı. İlk defa konuşuyordu.

Önümde bir tepsi yemek olduğunu biliyordum. Bacağıma dokunana kadar tepsiyi bana doğru itti. Kenara çekildim.

"Lütfen, Göçer. Lütfen bir şeyler ye."

Elini koluma koydu ama ben uzaklaşınca hemen çekti.

"Lütfen benden nefret etme. Üzgünüm. Eğer bilseydim... onlara engel olurum. Bir daha böyle bir şey olmasına izin vermeyeceğim."

Onlara asla engel olmayacağını biliyordum. O da onlardan biriydi. Ve Jared'ın söylediği gibi, daha önce bu uygulamaya hiç itiraz etmemişti. Ben onların düşmanıydım. En sevecen insanlar bile sınırlı acıma yeteneklerini ancak kendi türleri için kullanırlardı.

Doktorun kasten kimseye acı vermeyeceğini biliyordum. Hassas bir adam olduğu için böyle bir şeyi seyretmeye dayanabileceğinden bile emin değildim. Ama bir solucan, bir kırkayak ona ne ifade ederdi kı? Başka bir gezegenden gelmiş yabancı bir yaratığın acısını önemsemesi için bir neden var mıydı? Bağırarak bir ağzı olmayan bir bebeği, yavaş yavaş dilimlere ayırarak öldürmek onu rahatsız etmezdi. 454

Ian, "Sana söylemeliydim," diye fısıldadı. Parçalanmış kalıntıları kendim göreceğime bu durum bana söylenmiş olsaydı bir şey değişecek miydi? Daha mı az acı duyacaktım?

"Lütfen ye."

Yine sessizleşti. Bir süre, belki bir saat daha sessizce oturduk.

Sonra Ian ayağa kalkıp hiçbir şey söylemeden uzaklaştı.

Duygularımı anlayamıyordum. İçinde yaşamaya mahkûm olduğum bedenden nefret ediyordum. Peki, nasıl oluyor da onun gidişine üzülüyordum? Tek isteğim olan yalnızlık niçin bana acı veriyordu? Canavarın geri gelmesini istiyordum ve bu düpedüz yanlıştı.

Uzun süre yalnız kalmadım. Ian mı onu benim yanıma getirmeye gitmişti, o mu benim yanıma gelmek için Ian'ın gitmesini bekliyordu, bilmiyordum. Jeb'in, karanlıkta gittikçe yaklaşan ısığını duydum.

Islık, bulunduğu yerin biraz ötesinde durdu. Çat diye bir ses duydum. Sarı bir ışık huzmesi gözlerimi yaktı.

Jeb, el fenerini yere koydu. Ampulü yukarı bakıyordu. Alçak tavanda yuvarlak bir ışık lekesi oluştu ve bulunduğumuz yer hafifçe aydınlandı.

Jeb yanıma, duvarın dibine oturdu.

"Açlıktan ölmek mi istiyorsun? Planın bu mu?"

Öfkeli bakışlarla taş zemine bakıyordum.

Kendime karşı dürüst olmam gerekirse, yasımın sona erdiğini biliyordum. Yasımı tutmuştum. O dehşet mağarasındaki parçalanmış çocuğu ve diğer ruhu tanımiyordum. Yabancılar için sonsuza dek yas tutamazdım. Hayır. Şimdi sadece öfkeliydim.

"Ölmek istiyorsan, bunun daha hızlı ve daha kolay yollar var."

Sanki ben bunu bilmiyordum. "O zaman beni Doktor'a teslim et," dedim öfkeyle. Konuştuğumu duymak Jeb'ı şaşırtmadı. Sanki ağızından bu sözlerin çıkacağını çok iyi biliyormuş gibi başını salladı.

"Bizim teslim olacağımızı mı sanıyordun, Göçer?" Şimdiye

kadar Jeb'in hiç bu kadar sert bir sesle konuştuğunu duymamıştım. Çok ciddiydi. "Bizim güçlü bir yaşam içgüdümüz var. Elbette beyinlerimizi geri almanın yolunu arıyoruz. Bir gün içimizden herhangi biri Avcılar tarafından yakalanabilir. Birçok sevdiğimizi kaybettik. Kolay hır şey değil. Doktor, her başarısızlığa uğradığında perişan oluyor, bunu gördün. Ama bu bizim gerçeğimiz, Göçer. Bu bizim dünyamız. Biz bir savaş kaybettik. Yok olmak üzereyiz. Kendimizi kurtarmanın yollarını arıyoruz'."

Jeb, benimle ilk kez, bir insan değil de, bir ruh olarak konuşuyordu. Ama aradaki farkın her zaman bilincinde olduğunu hissedebiliyordum. O sadece kibar bir canavardı.

Söylediklerinde gerçek payı olduğunu inkâr edemezdim. Üstelik mantıklıydı da. Geçirdiğim çok yavaş yavaş hafifliyor, kendime geliyordum. Adil olmak benim yapımda vardı.

Bu insanlardan birkaçı, hiç değilse lan, olaylara benim açımdan bakabiliyordu. O zaman ben de onların bakış açısını anlamaya çalışabiliyordum. Onlar canavardı ama yaptıkları şeyler sağlam nedenlere dayanıyor olabiliirdi.

Elbette, başlarına gelene şiddet kullanarak cevap vermeyi düşüneceklerdi. Başka bir çözüm düşünemezlerdi. Genetik programları sorun çözüme yeteneklerini bu şekilde kısıtlıyorsa, onları suçlayabilir miydim?

Hafifçe öksürerek boğazımı temizledim ama uzun süredir konuşmadığım için, hâlâ boğuk bir sesle konuşuyordum. "Bebekleri doğramak kimseyi kurtarmaz, Jeb. Şimdi hepsi öldüler."

Kısa bir sessizlikten sonra, "Bebekleri yetişkinlerden ayıramıyoruz," dedi.

"Bunu biliyorum."

"Sizinkiler bizim bebeklerimize acımıyor." "Ama onlara işkence yapmıyoruz. Biz asla hiç kimseye kasten acı çektirmeyiz."

"Daha kötüsünü yapıyorsunuz. Onları siliyorsunuz." "Siz ikisini de yapıyorsunuz."

"Evet, öyle yapıyoruz. Çünkü deneme yapmak zorundayız. Savaşmaya devam etmeliyiz. Bildiğimiz tek yol bu. Ya mücadele edeceğiz ya da yüzlerimizi duvara dönüp öleceğiz." Kaşını kaldırarak bana baktı.

Benim böyle yaptığımı düşünüyor olmalıydı.

İçimi çekerek Ian'ın ayağımın yanına bıraktığı su şişesini aldım. Bir yudum aldım. Yuttum. Sonra yine öksürerek tekrar boğazımı temizledim.

"Amacınıza asla ulaşamayacaksınız, Jeb," dedim. "Bizi doğramaya devam edebilirsiniz ama bunun sonucunda sadece her iki türden yaratıkları öldürmüş olacaksınız. Biz öldürmekten hoşlanmayız ama bedenlerimiz de zayıf değildir. Yumuşak, gümüş lifler gibi görünen uzantılarımız sizin organlarınızdan daha güçlüdür. Böyle oluyor, değil mi? Doktor benim ailemi dilimliyor, onların uzantıları sizinkilerin beyinlerine sızıyor."

Jeb başını sallayarak onayladı.

Öğürdüm ve bu görüntünün hayali karşısında ürperdim.

Jeb, "Benim de midemi bulandırıyor," diye itiraf etti. "Doktor da her seferinde gerçekten sarsılıyor. Tam ruhu ezdiğini sanırken ruh yeniden başını güneye doğru çeviriyor. Bildiği her şeyi denedi ama onların çoğalmalarını engelleyemedi. Sizin ruhlar, uyuşturucuya...ya da zehre tepki vermiyor."

Dehşet içinde kalmıştım. Boğuk bir sesle, "Elbette tepki vermezler. Bizim kimyasal yapımız bütünüyle farklıdır," dedim.

"Bir gün, sizlerden biri, neler olacağını tahmin etti. Doktor, bedeni bir yumrukta yere sermeden önce, gümüş solucan, içerde onun beynini parçaladı. Doktor sahibinin içini açana kadar bunun farkında değildik. Adam birden bayılıvermişti."

Şaşırmış ve tuhaf bir biçimde etkilenmiştim. Benim bu adımı atacak cesaretim yoktu. İlk başlarda, bu bilgiyi benden almak için bana işkence edeceklerinden emin olduğum zaman bile bunu yapamamıştım. Bilgiye ulaşmak için, onu kendi elleriyle kazıp çıkarmak isteyecekleri aklıma gelmemişti. Bu süreç elbette başarısızlığa uğramaya mahkûmdu.

"Jeb, bizler, sahip bedenlerimize yüzde yüz bağımlı olan çok küçük yaratıklarız. Bazı savunma yöntemlerimiz olmasa böylesine kalıcı olamazdık."

"Sizin bu savunma yöntemlerine hakkınız olmadığını söyleyecek değilim. Ben sadece her çeşit yöntemle savaşmaya devam edeceğimizi söylüyorum. Niyetimiz kimseye acı vermek değil. Savaşımızı sürdürürken yeni yöntemler keşfediyoruz. Ama savaşmaktan vazgeçmeyeceğiz."

Bir süre birbirimize baktık.

"O zaman belki Doktor'un beni de doğraması gerek."

"Saçmalama. Biz insanlar bu kadar mantıklı düşünmeyiz. Bizde, sizde olduğundan daha fazla iyilik ve kötülük çeşitleri var. Eh, kötülük çeşitleri daha fazla olabilir, elbette."

Başımı salladım ama o bunu görmezden gelerek sözüne devam etti.

"Biz bireye değer veririz. Hatta bireyi fazla önemseydiğimiz bile söylenebilir. Soyut olarak baktığımızda, insanlar... Örneğin Paige, Andy'yi yaşatmak için kaç kişiyi feda edebilir? Bütün insanların eşit değer taşıdığını düşünecek olursak, bu sorunun cevabının hiçbir anlamı olmazdı."

"İnsanların bakış açısından bakacak olursan, burada sana verilen değer de anlaşılır gibi değil. Ama bazıları sana yabancı bir insandan fazla değer veriyor. Ben de bu gruba dahil olduğumu itiraf etmek zorundayım. Seni dostum sayıyorum, Göçer. Kuşkusuz, benden nefret edecek olursan, durum değişir."

"Senden nefret etmiyorum, Jeb. Ama..."

"Evet?"

"Burada yaşamaya devam edebilir miyim, bilmiyorum. Siz bitişik odada benim akrabalarımı doğrarken bunu yapamam. Buradan ayrılmam da mümkün değil. Ne demek istediğimi anlıyor musun? Doktor tarafından amaçsızca kesilip biçilmekten başka hiçbir geleceğim yok, öyle değil mi?" Ürperdim.

Ciddi ciddi başını salladı. "Bunda gerçekten haklısın-. Senden bu korkuyla yaşamayı isteyemeyiz. Bu haksızlık olur."

Midem bulanmaya başlamıştı. "Bir seçim yapma hakkım varsa, beni vurmanı tercih ederim," diye fısıldadım.

Jeb güldü. "Sakin ol, şekerim. Kimse benim arkadaşlarımı vuramaz ya da onları doğrayamaz. Senin yalan söylemediğini biliyorum, Göçer. Bu yöntemin başarılı olmasının mümkün olmadığını söylediğine göre, her şeyi yeni baştan değerlendirmemiz gerek. Çocuklara, şimdilik buraya başka ruhlar getirmemelerini söyleyeceğim. Zaten, bana kalırsa Doktor'un sinirleri yay gibi gerildi. Buna daha fazla dayanamayacak."

Ona, "Bana yalan söylüyor olabilirsin," diye hatırlattım. "Bunu bilemem."

"O zaman bana güvenmek zorundasın. Çünkü seni vurmayacağım. Kendini açlığa mahkûm ederek yavaş yavaş ölmene de izin vermeyeceğim. Bir şeyler ye, evlat. Bu bir emirdir."

Derin bir nefes alarak düşünmeye çalıştım. Bir uzlaşmaya varıp varmadığımızdan emin değildim. Bu bedenin içinde yaşadıklarımın hiçbirini anlayamıyordum. Buradaki insanları çok seviyordum. Onlar benim arkadaşlarımdı; duygusal anlarımda, gerçek yüzlerini göremediğim canavar arkadaşlarım.

Jeb, üstüne çalınmış bal sürülmüş bir dilim mısır ekmeği verdi.

Ekmeğin kırıntıları ve bal parmaklarıma bulaştı. Tekrar içimi çekip parmaklarımı dilimle yalayarak temizlemeye başladım.

"Aferin! Bu güç durumu da atlatacağız. İşler yoluna girecek, göreceksin. Olumlu düşünmeye çalış..."

Ağzım doluydu. İnanmadığımı belli etmek için başımı iki yana salladım. Ağzımın içinde, "Olumlu düşünmek..." diye geveledim. Jeb'den başka kim...

O sırada lan geldi. Bizi saran ışık huzmesinin içine girdi. Elimdeki ekmeği görünce rahatladı. Yüzünde beliren neşeli ifade suçluluk duymama neden oldu.

Hayır, şimdiye kadar, hiç kimseye bilinçli olarak fiziksel bir acı vermemiştim. Ama kendime zarar vererek Ian'ı çok üzümüştüm. İnsanların yaşantıları anlaşılmaz ölçüde karmaşıktı.

Karşımıza otururken alçak sesle, "Demek buradasın, Jeb," dedi. Jeb'e biraz daha yakındı. "Jared senin burada olabileceğini tahmin etti."

Oturduğum yerde sürünerek ona biraz yaklaştım. Kollarım, bu kadar uzun süre hareketsiz kalmaktan ağrıyordu. Elimi onun elinin üstüne koydum.

"Özür dilerim," diye fısıldadım. Elimi avcuna aldı. "Benden özür dileme."

"Jeb'in haklı olduğunu anlamalıydım. Elbette savaşıacaksınız. Sizi bunun için nasıl suçlayabilirim?"

"Sen buraya geldikten sonra durum değişti. Bu süreç durmalıydı."

Ama benim burada oluşum, sorunun çözülmesi gerekliliğini çok daha önemli hale getirmişti. Beni Melanie'nin bedeninden çıkarıp onun yeniden aralarına katılmasını nasıl sağlayacaklardı? Onu geri getirmek için beni nasıl sileceklerdi?

Gülümsemeye çalışarak, "Savaşta her şey geçerlidir," dedim.

O da hafifçe gülümsedi. "Ve aşk. İşin o kısmını unutuyorsun."

Jeb, "Kesin şunu," diye homurdandı. "Benim söyleyeceklerim bitmedi." Ona merakla baktım. Söylenecek ne kalmıştı ki?

Denn bir nefes aldı. "Şimdi," dedi. Bana bakarak, "Yine delirme ve kriz geçirmemeye çalış, olur mu?" diye ekledi.

Donakalmıştım. Ian'ın elini sıktım.

Ian'ın endişeli bakışlarla bakıyordu. "Ona söyleyecek misin?" diye sordu. İrkilerek, "Yine ne oldu?" dedim. "Yine ne var?" Jeb'in yüzünde, yine duygularını belli etmeyen o maske vardı. "Jamie," dedi.

Bu kelimeyle birlikte dünyam yine altüst olmuştu.

Uç uzun gün, Göçebeydim; insanlar arasında bir ruh. Ama birden yine Göçer oldum; denetlenemeyecek kadar güçlü insan duyguları taşıyan, şaşkın bir ruh.

Ayağa fırladım. Ian'ın elini sıkı sıkı tutmakta olduğum için onu da çekip ayağa kaldırmıştım. Sonra başım dönmeye başladı. Yalpaladım.

"Şşşşt. Sana delirme dedim, Göçer. Jamie'nin bir şeyi yok Sadece senin için endişeleniyor. Olanları duydu. Seni sorup du ruyor. Çocuk neredeyse aklını kaçırarak. Bunun onun için iyi olduğunu sanmıyorum. Buraya, senden, gidip onu görmeni istemek için geldim. Ama böyle gidemezsin. Korkunç görünüyorsun.

Durduk yere çocuğu üzümüş olursun. Otur ve biraz daha yemek ye."

"Bacağı ne durumda?" diye sordum.

Ian, "Hafif bir iltihap var," diye mırıldandı. "Doktor bacağının üstüne basmamasını söylüyor. Yoksa çoktan seni görmeye gelirdi. Jared onu yatakta kalmaya mecbur etmeseydi, Doktor'u dinlemezdi."

Jeb, "Jared neredeyse buraya gelip seni kucaklayarak zorla onun yanına götürecekti," dedi. "Ama ona, önce seninle konuşmak istediğimi söyledim. Çocuğun seni hareketsiz ve sessiz bir durumda görmesi bir işe yaramazdı."

Damarlarımdaki kan buzlu suya dönüşmüş gibiydi.

"Nasıl bir tedavi uygulanıyor."

"Hiçbir tedavi uygulanmıyor. Çocuk sağlam ve güçlü. Bunun üstesinden gelecektir."

Ian, "Bu bir bakteri iltihabı" dedi. "Antibiyotiğimiz kalma-I di."

"Zaten işe yaramıyorlar. Bakteriler sizin antibiyotiklerinizden daha zeki. Daha etkili bir şey olması gerek. Başka bir şey."

Jeb, "Elimizde başka bir şey yok," dedi. "Jamie sağlıklı bir çocuk. Enfeksiyon normal seyrini izleyecek. Hepsi bu."

"Normal...seyrini...izleyecek," dedim. Kelimeler ağızımdan ağır ağır çıkmıştı.

Ian, "Ye biraz," diye ısrar etti. "Seni böyle görürse üzülecek."

Gözlerimi ovuşturarak kafamı toparlamaya çalıştım.

Jamie hastaydı. Burada onu tedavi edebilecek bir ilaç yoktu Tek seçenek, bekleyip vücudunun kendi kendini onarıp onartmayacağını görmektir. Ve onaramazsa...

"Hayır."

Kendimi tekrar Walter'ın mezarının başında duruyormuş gibi hissettim. Sanki yine kumun karanlıkta boşluğa düşerken çıkardığı sesi duyuyordum.

Bu anıya itiraz ederek, "Hayır," diye inledim.

Döndüm ve sert adımlarla mağaranın çıkışına doğru yürümeye başladım. Ian, "Dur," dedi. Ama hâlâ avcunda olan elimi çekmedi. O da benimle birlikte yürümeye başladı. ^

Jeb bana yetişti ve elime yine yiyecek bir şeyler tutuşturdu. "Çocuğun hatırı için ye," dedi.

Elimdeki yiyeceği ısırıp ama tadını alamadım. Düşünmeden çiğnedim ve yuttuğum halde yemeğin yemek borumdan aşağı gittiğini hissetmedim.

Jeb, "Aşırı tepki göstereceğini biliyordum," diye homurdandı. Ian sinirlenmişti. "O zaman niçin söyledin?" diye sordu.

Jeb cevap vermedi. Niye cevap vermediğini merak ettim. Yoksa durum tahmin ettiğimden de mi kötüydü?

Hissiz, anlamsız bir sesle, "Jamie hastanede mi?" diye sordum.

Ian hemen, "Hayır, hayır," dedi. "Senin odanda." Bunu duyunca ferahlamadım bile. Hissizleşmişim. Jamie için, duvarlarında hâlâ kan izleri olsa bile, hastaneye girerdim. Geçtiğimiz koridorları, mağaraları görmedim bile. Sadece, ortalığın aydınlık olduğunu fark edebilmişim. Bana bakmak için duran insanların hiçbirinin gözlerine bakamıyordum. Yatak odalarının bulunduğu koridora gelene kadar sadece yürüdüm. Yedinci mağaranın önünde birkaç kişi toplanmıştı. Başlarını açık kapıdan içeri uzatmışlardı. Hepsini tanıdık. Arkadaş saydığım kişilerdi. Onlar Jamie'nin de arkadaşlarıydı. Niçin biradaydılar? Durumu çok kötüydü de onu sık sık kontrol etmek gereğini mi duyuyorlardı?

Birisi, "Göçer," dedi. Bu Heidi'ydü. "Göçer geldi."

Wes, "Bırakın geçsin," dedi. Jeb'in sırtına vurdu. "Aferin, Jeb."

Yüzlerine bakmadan bu küçük grubun arasından geçtim. Bana yol açtılar. Bunu yapmasalardı onları ite kaka geçecektim. Şu anda içeri girmekten başka bir şey düşünemiyordum.

Yüksek tavanlı oda aydınlıktı. İçerisi kalabalık değildi. Doktor ve Jared insanların içeri girmelerini engellemişlerdi. Jared'ı belli belirsiz fark ettim. Ellerini arkasına bağlamış, duvara yaslanmıştı. Gerçekten endişeli olduğu zamanlarda böyle yapardı.

Jamie onu bıraktığım yerde, büyük yatağın üstünde yatıyordu. Doktor yanına çömelmişti. Onu niçin yalnız bırakmışım?

Jamie'nin yüzü kıpkırmızıydı ve ter içindeydi. Kot pantolonunun sağ bacağı kesilmiş, yarasının üstünü kapayan gazlı bezler açılmıştı. Yara ne umduğum kadar büyük, ne de görünüşü umduğum kadar kötüydü. Ancak yaranın kenarları o kadar kırmızıydı ki insanı korkutuyordu. Yaranın çevresindeki deri ise şişmişti. Pırl pırl parlıyordu.

Jamie beni görünce, "Göçer," diye soludu. "İyisin. Tanrı'ya şükür, iyisin." Derin bir nefes aldı. Tökezleyerek onun yanına diz çöktüm ve Ian'ı da aşağı çektim. Jamie'nin yüzüne dokundum ve derisinin yandığını hissettim. Dirseğim Doktor'a değdi. Doktor geri çekildi ama yüz ifadesinin yansıttığı duygusal durumu, nefret ya da utanç, görmek için bakmadım bile.

"Jamie, bebeğim, nasılsın?"

Sırtarak, "Salaklık," dedi. "Salaklıktan başka bir şey değil. İnsanın içinden inanmak gelmiyor, öyle değil mi?" Bacağını gösterdi. "Şu şansa bak."

Yastığının üstünde duran ıslak bir bez parçasıyla alnını sildim.

"İyileşeceksin," dedim. Sesimden yansıyan güven beni de şaşırttı.

"Elbette. Bu önemli bir şey değil. Ama Jared seninle konuşmak için yanına gelmeme izin vermedi." Yüzünde endişeli bir ifade belirmişti. "Şeyi duydum...ve Göçer, biliyor musun, ben..."

"Şşt. Bunu düşünme bile. Eğer hasta olduğumu bilseydim, daha önce gelirdim."

"Aslında gerçekten hasta değilim. Bu sadece salak bir iltihap. Yine de geldiğine sevindim. Senin ne durumda olduğumu bilmemek beni çok üzüyordu."

Boğazıma bir yumru düğümlenmişti. Yutkunamıyordum. Canavar? Benim Jamie'm mi? Asla.£

Jamie konuyu değiştirerek yüzünde geniş bir gülümsemeyle, "Duyduğuma göre, biz döndüğümüz gün, Wes'e iyi bir ders vermişsin," dedi. "Tanrım, keşke görebilseydim! Eminim, Me-lanie bu işe bayılmıştır."

"Evet, bayıldı."

"O iyi mi? Çok endişeli değildir, umarım."

Alnında dolaşan beze bakarak, "Elbette endişeli," diye mırıldandım. Sanki bezle Jamie'nin alnındaki teri silen başkasının eliymiş.

Melanie.

O neredeydi?

Kafamın içinde onun tanıdık sesini aradım. Sessizlikten başka bir şey yoktu. Melanie niçin yoktu? Jamie'nin derisi adeta yanıyordu. Bu sağlıksız sıcaklık benim kadar onu korkutmak, benim gibi o da paniğe kapılmalıydı.

Jamie, "İyi misin?" diye sordu. "Göçer?"

"Yorgunum, Jamie. Özür dilerim. Yeni...kendime geldim."

Dikkatle bana bakıyordu. "Pek iyi görünmüyorsun."

Ben ne yapmıştım?

"Bir süredir yıkanmadım."

"Ben iyiyim. Gidip bir şeyler yemelisin. Solgun görünüyorsun."

"Benim için endişelenme." ~%

Ian, "Gidip yiyecek bir şey getireyim," dedi. "Sen de aç mısın, evlat?"

"Şey.. .pek sayılmaz."

Şaşkınlık içinde Jamie'ye baktım. O hep aç olurdu.

Ian'ın elini daha sıkı tutarak, "Başka birini gönder," dedim.

"Tabii." Yüz ifadesi değişmedi ama ben onun hem şaşkın hem de endişeli olduğunu hissedebiliyordum. "Wes, biraz yiyecek getirebilir misin? Jamie için de bir şeyler getir. Sen dönene kadar iştahının açılacağından eminim."

Jamie'nin yüzünü inceliyordum. Kıpırmızıydı ama gözleri parlıyordu. Onu bir kaç dakika yalnız bırakabilirdim.

"Jamie gidip yüzümü yıkayabilir miyim? Kendimi biraz... kirli hissediyorum."

Söylediklerimin doğru olmadığını hissedip suratını astı. "Elbette yıkayabilirsin."

Çömeldiğim yerden kalkarken, Ian'ı da yine benimle birlikte ayağa kaldırdım. "Hemen geleceğim. Bu kez doğru söylüyorum."

Yaptığım şakaya gülümseyerek karşılık verdi.

Odadan çıkarken birinin gözlerini üzerimde hissettim. Bunlar Jared'ın ya da Doktor'un gözleri olabilirdi. Hangisi olduğunu bilmiyordum. Umurumda değildi. Şimdi girişte sadece Jeb duruyordu. Diğerleri, belki de Jamie'nin iyi olduğuna inanıp gitmişlerdi. Jeb başını yana eğerek merakla bana baktı. Ne yapmak istediğimi merak etmişti. Kısa bir süre içinde, birdenbire, Jamie'nin yanından ayrılmama şaşırılmıştı. Jamie'ye söylediklerimin doğru olmadığını o da anlamıştı. Ian'ı da birlikte sürükleyerek onun meraklı bakışlarının önünden geçtim.

Ian'la birlikte, yatak odalarına giden bütün koridorların birleştiği sahanlığa vardım. Büyük mağaraya doğru gideceğime, onu rastgele karanlık bir koridora sürükledim. Burada kimse yoktu.

"Göçer, ne...?"

"Yardıma ihtiyacım var, Ian." Sesim gergin ve aşırı heyecanlıydı.

"Ne istersen yaparım. Bunu biliyorsun." Yüzümü avuçlarımla arasına alarak gözlerinin içine baktım. Karanlıkta belli belirsiz mavi bir pırıltı görebiliyordum. "Beni öpmeni istiyorum, Ian. Hemen şimdi. Lütfen."

'tonlama/ Ian'ın ağzı açık kaldı. "Sen...ne?"

"Birazdan anlatacağım. Bu sana haksızlık ama...lütfen. Öp beni."

"Bu seni sinirlendirmez mi? Melanie seni rahatsız etmez mi?"

"Ian," diye sızlandım. "Lütfen."

Hâlâ şaşkıındı. Elleriyle belimi kavrayıp beni kendine çekti. Yüzünde öyle üzüntülü bir ifade vardı ki beni öpemeyeceğini düşündüm. İşin romantik yanına hiç ihtiyacım yoktu. Ama belki onun ihtiyacı vardı.

Bana doğru eğilirken gözlerim kapadı. Bu, kendiliğinden olan bir şeydi. Dudaklarını hafifçe dudaklarıma değdirdi. Sonra geri çekilip aynı üzüntülü yüz ifadesiyle bana baktı.

Hiçbir şey olmadı.

"Hayır, Ian. Lütfen öp beni... Seni tokatlamamı ister gibi. Anlıyor musun?"

"Hayır. Ne oluyor? Önce onu söyle."

Kollarımı boynuna doladım. Tuhaf şeyler hissediyordum. Bunu nasıl yapmam gerektiğinden emin değildim. Ayak parmaklarımın üstünde yükselerek dudaklarım onun dudaklarına değene kadar başını aşağı çektim.

Başka bir türle bu mümkün olmazdı. Başka bir beyin, bedeni aracılığıyla hemen heyecanlanmazdı. Diğer türlerin öncelikleri daha iyi düzenlenmişti. Ama lan insandı ve bedeni hemen tepki verdi.

İlk tepkisi beni itmek oldu. Ama ben kollarımı boynuna daha sık dolarken, dudaklarımı onun dudaklarına bastırıyordum. Daha önce onun bana yaptıklarını şimdi ben ona yapıyor, başımı onun hareketlerine göre hareket ettirerek dudaklarımı dudaklarından ayırmıyordum. Ağzı açılınca başarıya ulaştığımı hissedip garip bir zevk duydum. Alt dudağını dişlerimin arasına dım. Boğazından boğuk, vahşi bir ses çıkınca şaşırđım. O andan sonra çaba göstermem gerekmedi. Lan bir eliyle yüzümü kavradı ve diğer elini de belime doladı. Beni o kadar sıkı tutuyordu ki, güçlükle nefes alıyordum. Nefes nefese kalmıştım. O da öyleydi. Nefesi benim nefesime karışıyordu. Taş duvarın sırtıma değdiğini hissettim. Bana daha fazla yaklaşabilmek için duvarı kullanıyordu. Birbirimize yapışmış gibiydik. O kadar yakındık ki, tek beden sayılabilirdik. İkimiz.

Başka kimse yoktu. Yalnızdık.

Pes ettiğim zaman lan da bunu hissetti. Bunu bekliyor olmalıydı. Tahmin ettiğim kadar bedeninin egemenliğinde olmadığını görmüştüm. Kollarım gevşer gevşemez geri çekildi. Ama yüzü hâlâ yüzüme yakındı. Burnunun ucu benim burnumun ucuna değiyordu.

Kollarım yanıma düşünce derin bir nefes aldı. Yavaşça ellerini çekip omuzlarıma koydu. "Anlat," dedi.

"O yok," diye fısıldadım. Hâlâ kesik kesik nefes alıyordum. "Onu bulamıyorum. Şu anda bile." "Melanie mı?"

"Sesi çıkmıyor. Lan, Jamie'nin yanına nasıl dönebilirim? Yalan söylediğimi anlayacaktır. Ona ablasını kaybettiğimi nasıl söyleyebilirim? Lan, o hasta! Ona bunu söyleyemem! Bu onu üzer ve iyileşmesi daha da zorlaşır. Ben..."

lan parmaklarıyla ağzımı örttü. "Dur. Dur. Bunu düşünelim. Onun sesini en son ne zaman duydun?"

"Ah lan. Şeyi gördükten hemen sonraydı. Hastanede. Onları savunmaya çalıştı... Ben de ona bağırdım...ve onu uzaklaştırdım. O zamandan beri sesini duymadım. Onu bulamıyorum."

Tekrar, "Dur," dedi. "Sakin ol, tamam mı? Şimdi ne istiyorsun? Jamie'yi üzmem istemediğini biliyorum ama ne olursa olsun, o zaten iyileşecek. Düşün bakalım senin için en iyisi nedir? Yani eğer..."

"Hayır! Melanie'yı silemem! Bunu yapamam! Bu yanlış olur! Bu beni de bir canavara dönüştürür!"

"Tamam, tamam! Dur. Demek ki onu bulmalıyız, öyle mi?"

Evet der gibi hızlı hızlı başımı salladım.

Derin bir nefes daha aldı. "Yani, senin gerçekten çok heyecanlanman gerekiyor, değil mi?"

"Ne demek istediğini anlamıyorum."

Ama korkarım, anlıyordum.

İân'ı öpmek başka şeydi - hatta bu kadar endişeli olmasam zevkli bir şeydi - ama bunun ötesi... Daha fazla, bir yakınlık... Bunu yapabilir miydim? Bedenini böyle kullanacak olursam Mel çok kızardı. Onu bulmam için bunu mu yapmam gerekiyordu? Ama ya lan? Bu ona büyük bir haksızlık olacaktı.

lan, "Hemen geliyorum," dedi. "Bekle burada."

Ona itaat etmek kolay değildi. Peşinden gitmek, ne yaptığını, nereye gittiğini görmek istiyordum. Bu konuda konuşmamız gerekiyordu. Bunu enine boyuna düşünmeliydim. Ama zamanım yoktu. Jamie, yalan söyleyerek cevap veremeyeceğim sorularla beni bekliyordu. Hayır, beni beklemiyordu. O, Melanie'yı bekliyordu. Bunu nasıl yapabilmıştım? Ya gerçekten gittiyse?

Mel, Mel, Mel geri dön! Melanie.Jamie'nin sana ihtiyacı var. Bana değil, sana ihtiyacı var. O hasta. Mel, Mel, söylediklerimi duyuyor musun? Jamie hasta!

Kendi kendime konuşuyordum. Beni kimse duymuyordu.

Korku ve gerginlikten ellerim titriyordu. Burada daha fazla bekleyemeyecektim. Kaygılarım yüzünden gittikçe şişip en sonunda patlayacağımı sanıyordum.

Nihayet ayak sesleri ve konuşmalar duydum. lan yalnız değildi. Şaşırmıştım.

Ian, "Bunu...bir deney olarak düşün," diyordu.

Jared, "Çıldırдың mı?" diye cevap verdi. "Yoksa bu sapık bir şaka mı?"

Midem ağzımdan dışarı fırlayacak gibi oldu.

Çok heyecanlanmak derken bunu kastetmiş olmalıydı.

Yüzüme kan hücum etti. Jamie gibi alev alev yanmaya başladım. Ian bana ne yapmaya çalışıyordu? Koşmak, kaçıp bir yere saklanmak istiyordum. Geçen seferkinden daha güvenli, kaç el feneri kullanırlarsa kullansınlar, beni asla, hiçbir zaman bulamayacakları bir yer bulmalıydım. Ama bacaklarım titriyordu. Yerimden kımıldamam mümkün değildi.

Jared ile Ian tünellerin kesiştiği sahanlıkta göründüler. Ian'ın yüzü ifadesizdi. Bir elini Jared'in omzuna koymuş onu yönlendiriyor, adeta öne doğru itiyordu. Jared ise, öfke ve kuşkuyla Ian'a bakıyordu.

Ian onu bana doğru iterek, cesaret vermek ister gibi, "Buradan," dedi. Sırtımı kayaya dayamış bekliyordum.

Jared beni ve yüzümdeki perişan ifadeyi görüp durdu.

"Göçer, ne oluyor?"

Ian'a azarlar gibi baktıktan sonra Jared'in gözlerine bakmaya çalıştım.

Yapamadım. Onun yerine ayaklarına baktım.

"Melanie'yi kaybettim," diye fısıldadım.

"Kayıp mı ettin?"

Başımı salladım.

Sesi sert ve öfkeliydi. "Nasıl?"

"Emin değilim. Onu susturdum...ama Melanie daima geri döner...eskiden böyle yapardı. Şimdi ise onu duyamıyorum... Jamie ise..."

Kederli bir sesle, "Gitti mi?" diye sordu.

"Bilmiyorum. Onu bulamıyorum."

Derin bir nefes aldı. "Ian niçin seni öpmem gerektiğini söylüyor?"

"Beni değil," dedim. Bunu o kadar alçak sesle söylemişim ki, kendim bile güç ısıttım. "Onu öp. Bizi öptüğün zaman çok sinirlenmişti. Daha önce hiçbir şeye bu kadar kızmamıştı. Hiçbir şey onu bu kadar yüzeye çekmemişti. Belki... Hayır. Bunu yapmak zorunda değilsin. Onu kendim bulmaya çalışacağım."

Hâlâ ayaklarına bakıyordum. Bana doğru geldiğini gördüm.

"Sence, eğer onu öpersem..."

Başımı bile sallayamadım. Yutkunmaya çalışıyordum.

Tanıdık eller boynuma dokundu. İki taraftan aşağı kayarak omuzlarıma ulaştı. Kalbim o kadar hızlı çarpıyordu ki, acaba Jared duyuyor mudur diye düşündüm.

Onu kendime dokunmaya zorladığım için çok utanıyordum. Ya bunun, Ian'ın değil de benim fikrim olduğunu düşünürse? Ya bana inanmazsa?

Acaba Ian hâlâ orada mı, bizi seyrediyor mu, diye merak ettim. Bu onu ne kadar incitecekti?

Jared'in bir eli, tahmin ettiğim gibi, omzumdan aşağı, bileğime doğru inmeye başladı.

Dokunduğu yerleri adeta yakıyordu. Diğeri ise çenemin altında duruyordu. Yüzümü yukarı kaldırdı.

Yanağını yanağıma dayadı. Tenim yanıyordu. Kulağıma fısıldadı.

"Melanie! Orada olduğunu biliyorum. Bana dön."

Ağır ağır geri çekildi ve başını bana çevirip dudaklarıyla dudaklarımı aradı.

Beni yavaşça öpmeye çalışıyordu. Bunun için çaba gösterdiğini fark edebiliyordum.

Her yerden ateş çıkıyordu çünkü o her yerdeydi. Elleri dokunduğu yeri yakarak vücudumda dolaşıyordu. Dudakları yüzümde dolaşıyor, yüzümün dokunmadık yerini bırakmıyordu. Kayalar sırtıma batıyordu ama acı duymuyordum. Sadece yanı-yordum, o kadar. Başka bir şey hissetmiyordum.

Ellerim saçlarına yapışmıştı. Sanki daha yakın olmamız mümkünmüş gibi, onu kendime çekiyordum. Duvardan güç alarak bacaklarımı beline dolamıştım. Dili dilimle birlikte hareket ediyordu. Bedenimin her hücresi arzusunun esiri olmuştu.

Dudaklarını kulağıma yaklaştırarak, "Melanie Stryder!" diye seslendi. O kadar hızlı bağırıyordu ki. "Beni terk edemezsin. Beni seviyor musun? Kanıtla! Kanıtla! Kahretsin! Mel, buraya dön!"

Dudakları tekrar dudaklarımı buldu.

Melanie, beynimde, zayıf bir sesle, Aaalhh, diye inledi.

Onu selamlamak aklıma gelmedi. Yanıyordum. Ateş, onun sığındığı o minicik köşeye kadar sokuldu. Benim ateşim onu da tutuşturdu. 470

Ellerimle Jared'ın tişörtünü çekiştiriyor, çıkartmaya çalışıyordum. Bu onların fikriydi. Onlara ne yapmaları gerektiğini ben söylemiyordum. Jared'ın elleri çıplak sırtımı yakıyordu.

Melanie, Jared, sen misin? diye fısıldadı. Duruma uyum sağlamaya çalışıyordu. Ama paylaştığımız beyin uyumsuzluklar içindeydi.

Ellerimin altında Jared'ın kaslarını hissettim. Ellerim ikimizin arasında eziliyordu. Melanie, Ne? Nereye? diye bocaladı.

Nefes almak için ağızımı onun dudaklarından kurtardım. Dudakları boynumdan aşağı kaydı. Yüzümü saçlarına gömdüm. Kokusunu içime çektim.

Jared! Jared! HAYIR!

Kollarımın içme akmasına izm verdim. Gerçi şu anda aklım başımda sayılmazdı ama bunu istediğimi biliyordum. Jared'ın midesinin üstünde duran ellerim birden sertleşti. Parmaklarım derisine saplanıp onu hırsla itti.

Melanie benim ağızımdan, "Hayır!" diye bağırdı.

Jared onun ellerini tuttu. Sonra, tam düşeceğim sırada, beni yakaladı. Yere yığılmak üzereydim. Bedenim, aldığı çelişkili komutlar yüzünden şaşkına dönmüştü.

"Mel? Mel!"

"Ne yapıyorsun?"

Jared rahatlamıştı. "Bunu başarabileceğini biliyordum! Ah Mel!" diye inledi.

Onu, artık onun denetiminde olan dudakları tekrar öptü. Melanie de, ben de Jared'ın gözlerinden akan yaşların tadını alabiliyorduk.

Melanie onu ısırıldı.

Jared geriye doğru sıçradı ve ben de yere düşüp oracığa yığıldım.

Gülmeye başladı. "Aferin. Göçer, Melanie hâlâ seninle beraber, öyle değil mi?"

"Evet," dedim nefes nefese.

Melanie, beni, bu da ne demek oluyor, Göçer? diye azarladı.

Neredeydin? Seni bulabilmek için neler çektiğimi biliyor musun?

Evet, gerçekten aa çekmiş olduğumu görüyorum.

Ona, Ah, daha çok aa çekeceğim, dedim. Çekeceğim acıları şimdiden hissedebiliyordum. Tıpkı daha önceki gibi...

Melanie, düşüncelerimin arasında büyük bir hızla dolaşıyordu. Jamie?

Sana bunu söylemeye çalışıyordum, Jamie'nin sana ihtiyacı var. Öyleyse niçin onun yanında değiliz?

Çünkü o henüz küçük. Bu tür şeylere tanık olmaması gerekiyor.

Biraz daha araştırdı. Vay Canına1, lan'la da öpüştümsün. İşin o kısmım kaçırdığıma sevindim.

Çok endişeliydim. Ne yapacağımı şaşırılmışım.

Peki, tamam. Haydi gidelim. Jared, "Melanie, orada mısın?" diye sordu. "Burada. Çok öfkeli.

Jamie'yi görmek istiyor." Jared bana sarılıp ayağa kalkmama yardım etti. "İstediğin kadar

öfkelenebilirsin, Mel. Ama bizden uzaklaşma." Yokluğum ne kadar sürdü? Tam üç gün.

Birden sesi zayıfladı. Neredeydin?

Bilmiyor musun?

Hiçbir şey hatırlayamıyorum.

Urperdik.

Jared, "İyi misin?" diye sordu. "İyi sayılırım."

"Demin yüksek sesle benimle konuşan o muydu?" "Evet."

"Şey..bunu şimdi tekrar yapmasına izin verebilir misin?"

İçimi çektim. Bitkin durumdaydım. "Deneyebilirim." Gözlerimi yumdum.

Melanie'ye, beni aşabilir misin? diye sordum. Onunla konuşa-

bilir misin? "%

Ben mi? Nasıl? Nerede?

Kafamın içinde geri plana çekilmeye çalıştım. "Haydi," diye mırıldandım. "Burada."

Melanie çaba gösteriyordu ama yapabileceği bir şey yoktu. Jared eğilip beni dudaklarımdan hırsla öptü. Gözlerim şaşkınlıkla açıldı.

Melanie başımızı geri çekti. "Kes şunu! Ona dokunma!" Jared gülümsedi. Gözlerinin yanlarındaki çizgiler kanat gibi açıldı. "Selam, bebeğim." Hiç komik değil. Yine nefes almaya çalıştım. "Melanie gülmüyor."

Kolunu çekmedi. Bana, bize, sarılmaya devam etti. Koridorların birleştiği sahanlığa çıktık. Kimse yoktu. Ian gitmişti.

Jared hâlâ gülümsüyordu. "Seni uyarıyorum, Mel," dedi. Onunla şakalaşyordu. "Fazla uzaklaşmasan iyi olur. Seni geri getirmek için ne yapıp ne yapmayacağım konusunda garanti veremem."

Midemde kelebekler uçuştu.

Ona söyle, bir daha sana böyle dokunursa onu öldürürüm. Ama bu tehdit de bir şakaydı.

Jared'a, "Şu anda seni ölümle tehdit ediyor," dedim. "Ama sanırım şaka yapıyor."

Güldü. Rahatlamıştı. "Sen her zaman çok ciddisin, Göçer," dedi.

"Senin şakaların komik değil," diye mırıldandım. Bana komik gelmiyordu. Jared tekrar güldü. Melanie, Ah, dedi. Acı çekiyorsun. Janie'ye belli etmemeye çalışacağım. Beni geri çağırdığın için teşekkür ederim.

Seni asla silmeyeceğim, Melanie. Sana bundan fazlasını veremediğim için üzgünüm. Teşekkür ederim. "Ne diyor?" "Şey.. .biz.. .barışıyoruz."

"Daha önce, sen onu konuşturmaya çalışırken niçin konuşmamış?"

"Bilmiyorum, Jared. İkimize de yetecek kadar yer yok. Onun yolundan tamamen çekilemiyorum. Yani bu, nefesini tutmaya benzemiyor. Kalp atışlarını duraklatmaya çalışmak gibi bir şey. Kendi varlığımı yok edemiyorum. Bunun nasıl yapılabileceğini bilmiyorum."

Cevap vermedi. Kendimi silmeyi becerebilsem ne kadar sevinecekti !

Melanie, benimle zıtlaşmak istemiyor, aksine kendimi daha iyi hissetmemi sağlamaya çalışıyordu. Acımı yatıştıracak şeyler söylemek istiyor ama beceremiyor, bocalayıp duruyordu.

Ian yıkılır. Jamie'yi düşün. Jeb de seni özleyecektir. Burada o kadar çok arkadaşın far ki. Teşekkürler.

Odamıza döndüğümüze memnundum. Ağlamaya başlamadan önce düşünmem gereken bir şey vardı. Şimdi kendime acımanın zamanı değildi. Kalbimin tekrar kırılmış olduğunu düşünmekten çok daha önemli şeyler vardı.

43

Dışarıdan nasıl görüldüğümü hayal edebiliyordum. Bir heykel kadar hareketsizdim. Ellerimi önümde kavuşturmuştum. Yüzüm ifadesizdi. Hafif hafif nefes alıyordum. Göğsüm hareket etmiyordu.

İçim parçalanıyor, hücrelerim değişik kutuplara doğru kaçıyorlardı.

Melanie'yi gen getirmek onu kurtarmamıştı. Yaptıklarım hiç bir işe yaramamıştı.

Oda kapısının önü kalabalıktı. Jared, Kyle ve Ian olumlu bir sonuç alamadıkları bir seferden eli boş dönmüşlerdi. Uç gün boyunca hayatlarım tehlikeye atılmışlar ve ancak bir buz kutusu bulabilmişlerdi. Trudy soğuk kompresler hazırlayıp Jamie'nin alınına, ensesine ve göğsüne koyuyordu. 474

Buz, kontrolden çıkan ateşi düşürse bile, erimesi ne kadar sürüyordu? Bir saat mi? Daha mı çok? Daha mı az? Jamie'nin tekrar ölmesi için ne kadar zaman geçmesi gerekiyordu?

Onun alınına soğuk kompresleri ben koymalıyım ama hareket edemiyordum. Kımıldayacak olsam, mikroskobik parçalara ayrılıverecektim.

Doktor, "Hiç bir şey bulamadınız mı?" diye mırıldandı. "Her yeri aradınız mı?"

Kyle, "Aklımıza gelen her yere baktık," diye cevap verdi. "Bunlar, ağrı kesiciler ve diğer ilaçlar gibi değil. İnsanların çoğu onları saklar. Antibiyotikler ise daima açıkta durur.

Bulamadık, Doktor."

Jared, yataktaki, yüzü kıpkırmızı olan çocuğa bakıyor, sesini çıkartmıyordu.

Ian yanımda duruyordu. "Öyle durma," diye fısıldadı. "Atlatacak. Atlattı bile."

Cevap veremedim. Bu sözleri duymaya bile dayanamıyorum-dum.

Doktor, Trudy'nin yanına çömelerek Jamie'nin çenesini aşağı doğru çekti. Elindeki kâseyle, buz kutusundan erimiş buzların suyundan bir parça alıp Jamie'nin ağzına akıttı. Jamie'nin güçlükle yutkunurken çıkardığı sesi hepimiz duyduk ama gözlerini açmadı.

Bir daha hiç kimildayamayacaktım, taş duvarın bir parçası oluverecektim gibi hissediyordum. Taşa dönüşmek istiyordum.

Issız çölde Jamie için bir çukur kazacak olurlarsa, beni de o çukurun içine koymalıydılar. Melanie, yetmez, dedi. Ben acı içinde kıvrılırken o öfkeliydi. Her şeyi denediler.

Denemek hiçbir şeyi çözmez. Jamie ölmeyecek. Tekrar dışarı çıkıp ilaç aramalılar.

Ne için? Sizin eski antibiyotiklerinizi bulsalar bile, son kullanma tarihleri geçmiştir, işe yarayacaklarım nereden biliyorsun? Zaten eskiden

de her zaman işe Yaramıyorlardı, muza ihtiyacı yok. Daha fazlasına bir şeye... Durumun farkına vardıkça başladım.

Birden fark ettim. Onun ben de, ben de, böylesine apa« kadar farkına varmamış oluştum dar basit bir şeydi.

Taş kesilmiş olan dudaklarına ruhların sahip olduğu, gerçek lan bulmalıyız." Doktor kaşlarını çatarak bar-ğın, nasıl uygulandığını bile b: "Bu önemli mi?" Melanie yansımaya başlıyordu. "Bu ilaç kurtarabilirler."

Jared bana bakıyordu. lan' gederinin gözlerini de üstüm görüyordum.

Jeb, "Onları bulamayız, G-izleri vardı. Pes etmişti. "Biz. biliriz. Hastanelerin hepsind. Günün yirmi dört saati orad^ Yakalanırsak Janie'yc yararın— Kyle sert bir sesle, "Kesin " burada bulurlarsa, Jamie'nin bir zevk duyacaklarına şüphem birine dönüştürürler. Bunur^_

Sırtarak bana bakmakta denim kasılmıştı. Öne doğru elini omzuma koydu. Kyle'c belki de yanılıyordum. Her farklıydım ki.

Konuşmaya başladığımd bir vurgu ya da tonlama yol nemsiz ilaçlar. Onun sizin ilaçla-'htiyacı var. Gerçekten etkili olacak

daha sık ve derin nefes almaya

im tedavime ihtiyacı vardı. Me-;ik ortada olan bir şeyin şu ana Tfuzsa şaşırıp kaldık. Qysa ne ka-

-j çatlayarak aralandı. "Jamic'nin, Taçlara ihtiyacı var. Ona bu ilaçla baktı. " Bunların ne etki yaptı-1 miyoruz."

"nın öfkesinin bir kısmı sesime dar etkisini hemen gösterir. Onu

lit, Kyle'ın ve odada bulunan di-cie hissediyor ama sadece Jared'ı

Sçer," dedi. Sesinde yenilmişliğin sadece terk edilmiş yerlere gire-?e senin cinsinden yaratıklar var.

lar. Oralara girmek tehlikeli olur.

H.İZ olmaz.

?tikle öyle," dedi. "Kırkayaklar bizi m bedenini iyileştirmekten büyük — yok. Sonra da onu kendilerinden mu peşindesin?" lan bu iri yarı adama döndüm. Be-_ eğildim. lan beni tutmak ister gjbi saldıracağım aklıma gelmedi ama zamanki normal halimden o kadar

= ı sesim bile ölü gibi çıkmıştı. Hiç "tu. "Bir yolu olmalı," dedim.

Jared başını sallıyordu. "Belki küçük bir yerde bulabilin: Tabanca çok ses çıkarır ama kalabalık olursak bıçak kullanan onları alt edebiliriz."

"Hayır." Şok geçiriyordum. Kollarım iki yana açıldı. "Hay Bunu demek istemedim. Öldürerek değil..."

Beni dinleyen yoktu. Jeb, Jared ile tartışıyordu.

"Böyle bir şey yapamayız, evlat. Birisi Avcılara haber ver Biz onların arasına girip hemen çıksak bile, böyle bir şey üst müze gelmelerine neden olur. Bunu atlatmamız çok güç olı Atlatsak da izimizi sürerler."

"Durun. Başka bir şey..."

Hâlâ beni dinlemiyorlardı.

Kyle, "Ben de çocuğun ölmesini istemiyorum ama bir 1 için herkesin hayatını tehlikeye atamayız," dedi. "Burada zan zaman insanlar ölüyor. Böyle şeyler olur. Bir çocuğu kurtarm için delice şeyler yapamayız."

Bu sakın konuşmasını engellemek için onu boğmak, ha sını kesmek istedim. Bunu isteyen ben değildim, Melanic Yüzünü morartmak istiyordum. Melanic de aynı şeyleri hi: diyordu ama bu vahşi isteklerin ne kadarının benden geldii den emin olamıyordum.

Daha yüksek bir sesle, "Onu kurtarmalıyız," dedim.

Jeb bana baktı. "Tatlım, gidip onlardan ilaç isteyemeyiz."

O anda, aklıma basit ama apaçık ortada olan gerçek gı "Bunu siz yapamazsınız ama ben yapabilirim."

Odanın içinde bir ölüm sessizliği oldu.

Kafamda şekillenmekte olan planın güzelliğine, kusur luğuna hayran olmuştum. Daha çok kendimle ve Melani konuşuyordum. O da etkilenmişti. Bu plan işe yarayac Jamie'yi kurtarabilecektik.

"Onlar şüpheli değildir. Hiç değildir. Ben korkunç bi lancı olsam bile, onlar asla, hiçbir şeyden kuşkulamazlar, ba yalan mı söylüyor diye düşünmezler. Ben onlardan bir Bana yardım etmek için ellerinden geleni yaparlar. Yürüyi parken yaralandığımı söylerim, ya da buna benzer bir şey...

ra yalnız kalmanın bir yolunu bulurum ve saklayabileceğim kadar ilaç alırım. Düşünsenize! Buradaki herkesi iyileştirebilecek kadar ilaç alabileceğim. Getirdiğim ilaçlar kolay kolay bitmeyecek, yıllarca kullanabileceğiz. Jamie de iyileşecek! Bunu niçin daha önce düşünmedik? Belki Walter'ı bile kurtarabilirdik."

Başımı kaldırıp parlayan gözlerle çevreme baktım. Bu harika bir şey olacaktı!

Bana göre bu plan o kadar kusursuz, o kadar doğrudu ki, onların yüzlerindeki ifadenin anlamını uzun bir süre anlayamadım. Kyle'ın yüzündeki ifade o kadar açık olmasaydı, bir süre daha anlamayabilirdim.

Nefret. Şüpheli. Korku.

Jeb'in gözlerinde de güvensizlik vardı.

Bütün yüzler hayır diyordu.

Bunlar çıldırmış mı? Bunun hepimiz için ne kadar yararlı olduğunu göremiyorlar mı?

Bana inanmıyorlar. Onlara ve Jamie'ye zarar vereceğimi sanıyorlar.

"Lütfen," diye fısıldadım. "Onu kurtarmanın tek yolu bu."

Kyle tükürür gibi, "Sabırlıymış, öyle değil mi?" dedi. "İyi bir zamanın gelmesini beklemiş, ne dersiniz?"

Yine onu boğmak istedim ve bu isteğimle mücadele etmek zorunda kaldım.

"Doktor?" Yal varıyordum.

Doktor gözlenme bakmıyordu. "Seni dışarı bırakabilmemizin bir yolu olsa bile, Göçer... Bilmediğim ilaçlara güvenemem. Jamie güçlü bir çocuk. Metabolizması bunu yenecektir.'

lan, "Biz tekrar dışarı çıkacağız, Göçer," diye mırıldandı. Bir şey buluruz. Bulana kadar da dönmeyiz."

"Bu yeterli değil." Gözlerimde yaşlar birikmeye başlamıştı. Benim kadar acı çekiyor olabilecek tek insana baktım. "Jared. Sen biliyorsun. Hiç bir şeyin Jamie'ye asla zarar vermesine izin vermeyeceğimi biliyorsun. Ona ilaç bulabileceğimi de biliyorsun. Lütfen."

Uzun bir süre gözlerime baktı. Sonra çevresine bakındı. Birer birer herkesin yüzünü dikkatle inceledi. Jeb, Doktor,

Kyle, lan, Trudy. Dışarıda koridorda duranların yüzlerinde de Kyle'ın benzer bir ifade vardı. Bunlar, Sharon, Violetta, Lu-cina, Reid, Geoffrey, Heath, Heidi, Andy Aaron, Wes, Lily ve Carol'dı. Dostlarım, düşmanlarımın arasına karışmıştı. Yüzle-rindeki ifade, Kyle'ınkiyle aynıydı. Sonra, benim göremediğim ikinci sıraya baktı. En sonunda da tekrar Jamie'ye baktı. Odada tek bir nefes sesi bile duyulmuyordu.

Alçak sesle, "Hayır, Göçer," dedi. "Hayır."

Diğerleri rahatlayarak iç geçirdiler.

Dizlerim büküldü. Öne doğru kapaklandım ve lan beni kaldırmaya yeltendiğinde onun elinden kurtuldum. Emekleyerek Jamie'nin yanına gittim ve Trudy'yi dirseğimle yana ittim. Alnındaki kompresi alıp yeniden erimiş buzla doldurdum. Üstümde hissettiğim gözlere bakmıyordum. Baksam da göremezdim. Gözlerim yaşlarla doluydu.

"Jamie, Jamie, Jamie," diye hıçkırıldım. "Jamie, Jamie."

Hıçkırarak onun adını tekrarlamaktan ve buzları değiştirmek için erimelerini beklemekten başka yapabileceğim hiç bir şey yoktu.

İki-üç kişilik küçük gruplar halinde uzaklaştıklarını duydum. Öfkeli seslerini işitiyordum ama bu sesler, bir süre sonra duyulmaz oldu. Zaten ne konuştuklarını anlayamıyordum.

Jamie, Jamie, Jamie...

"Jamie, Jamie, Jamie..."

Oda, hemen hemen tamamıyla boşaldığı zaman, lan gelip yanıma çömeldi.

"Senin asla böyle bir şey yapmayacağını biliyorum...ama, Göçer, eğer denersen seni öldürürler," diye fısıldadı. "Hastane-dd gördüklerinden sonra...bizi mahvetmek isteyeceğini, bunun için sağlam bir nedenin olduğunu düşünüyorlar... Zaten Jamie iyileşecek. Buna inanmalısın."

Başımı diğer yana çevirdim. O da kalkıp gitti.

O gittikten sonra Jeb, "Üzgünüm, evlat," diye mırıldandı.

Jared da yoktu. Onun gittiğini görmemiştim. Ama yokluğunu hissettim. Doğru olanda gitmesiydi zaten. O Jamie'yi bizim kadar sevmiyordu. Bunu kanıtlamıştı. Gitmeliydi.

Doktor kalmıştı. Çaresizlik içinde Jamie'ye bakıyordu. Ona bakmadım.

Gün ışığı soldu. Önce turuncuya, sonra griye dönüştü. Buz eridi. Jamie ellerimin altında diri diri yanıyordu.

"Jamie, Jamie, Jamie..." Şimdi sesim çatlak ve boşuk çıkıyordu. Ama onun adını tekrarlamaya devam ediyordum. "Jamie, Jamie, Jamie..."

Oda kapkaranlık olmuştu. Jamie'nin yüzünü göremiyordum. Acaba bu gece bizi terk edecek miydi? Yüzünü son kez mi görüyordum?

Adı şimdi dudaklarımda sadece bir fısıltıydı. Sadece bir fısıltı. Öyle ki, Doktor'un hafifçe horladığını duyabiliyordum.

Jamie'nin ateşinden ısınmış olan bezi, hiç durmadan vücudunda gezdiriyordum. Su kururken, onu biraz da olsa serinletiyordu. Ateşi azalır gibiydi. Onun bu gece ölmeyeceğine inanmaya başlamıştım. Ama onu sonsuza dek burada tutamayacaktım. Elimden kayıp gidecekti. Yarın, ya da bir sonraki gün... O zaman ben de ölecektim. Jamie olmadan yaşayamazdım.

Melanie^rtiH/e, Jamie, Jamie, diye inledi. Jared bize inanmadı. Bu acı ikimize aitti, ikimiz de aynı anda, aynı şeyi düşünüyorduk.

Hâlâ odanın içinden çıt çıkmıyordu. Derin bir sessizlik vardı. Sonra, birden Doktor bir çığlık attı. İkinci olarak boşuk bir çığlık duyuldu. Sanki ağzına bir yastık bastırarak bağırıyordu.

Gözlerim karanlıktaki şekilleri hemen seçemedi. Onlara bir anlam veremedim. Doktor tuhaf bir şekilde çarpınıyor ve olduğundan çok daha iri görünüyordu. Sanki bir sürü kolu vardı. Bu korkunç bir görüntüydü. Odanın içinde ne olup bittiğini anlayamıyordum. Jamie'yi korumak için çocuğun hareketsiz vücudunun üstüne kapandım. O savunmasız bir durumda burada yatarken kaçıp gidemezdim. Kalbim göğsümden dışarı fırlayacak gibi atıyordu.

Sonra boşlukta sallanan kollar hareketsizleşti. Doktor, eskisinden daha yüksek sesle, tekrar horlamaya başladı. Yere yıkıldı ve şekiller ayrıldı, ikinci bir kişi doğrulup ayağa kalktı. Jared, "Haydi gidelim," diye fısıldadı. "Kaybedecek zamanı-ız yok." Kalbim duracak gibi oldu. Bize inanıyor.

Kaskatı dizlerimi zorlayarak sıçrayıp ayağa kalktım. "Doktor'a ne yaptın?"

"Kloroform koklattım. Ama etkisi fazla uzun sürmez." Hemen dönüp ılık suyu Jamie'nin üstüne boşalttım. Giysileri ve yatak sırlıklam oldu. Jamie kıpırdamadı. Doktor uyanana kadar, bu onun ateşini biraz da olsa alacaktı. "Beni izle."

Jared'in peşine takıldım. Sessizce ilerliyorduk. Birbirimize degecek kadar yakındık. Koşmakla yürümek arası bir tempo tutturmuştuk. Jared duvarlara tutunuyor, ben de aynı şeyi yapıyordum.

Ay ışığının aydınlattığı bahçe mağaraya geldiğimizde Jared durdu. Mağara boş ve sessizdi.

Şimdi Jared'ı görüyordum. Sırtında bir tabanca asılıydı. Beline, kemerinin içine ise bir bıçak yerleştirmişti. Ellerini bana doğru uzattı. Koyu renk bir bez gördüm ve bunun ne olduğunu hemen anladım.

Ağzımdan fısıltıyla şu sözler döküldü, "Evet, gözlerimi bağla."

BAŞINI salladı. O bezi bağlarken, gözlerimi yumdum. Zaten açmayacaktım.

Jared gözlerimi bağlayıp sıkı bir düğüm attı. Onun işi bitince, olduğum yerde bir daire çizerek döndüm. Sonra, bir daha döndüm.

Ellerini uzatarak beni durdurdu. "Tamam, tamam," dedi. Sonra beni kucaklayıp kaldırdı. Beni omzuna attığı zaman şaşkınlıkla irkildim. İki büklüm olmuştum. Başım ve göğsüm, tabancanın yanında, Jared'in sırtından aşağı sarkıyordu. Kollarıyla, göğsünün üstünde duran bacaklarımı tutuyordu. Koşmaya başladı. O koştukça sarsılıyor, olduğum yerde sığıyordum. Her sığıyışta yüzüm gömleğine değişiyordu.

Ne tarafa gittiğimiz konusunda hiçbir fikrim yoktu. Tahmin etmeye, düşünmeye ya da hissetmeye de çalışmıyordum. Sadece onun adımlarına odaklanmış, onları sayıyordum. Yirmi, yirmi bir, yirmi iki, yirmi üç...

Önce yokuş aşağı sonra yokuş yukarı koşarken onun kaslı bedenini hissediyor ama bunu düşünmemeye çalışıyordum.

Dört yüz on iki, dört yüz on üç, dört yüz on dört... Açık havaya çıktığımızı hemen anladım. Çölün kuru ve temiz esintisinin kokusunu almıştım. Vakit gece yarısına yakın olmalıydı ama hava sıcaktı.

Beni omzundan indirip yere koydu.

"Zemin düz. Gözün bağlı olarak koşabilecek misin?"

"Evet."

Dirseğimi sıkıca tuttu ve hızlı bir tempo tutturarak koşmaya başladı. Ona ayak uydurmam kolay olmadı. Beni birçok kez, tam düşecekken yakaladı. Ama bir süre sonra alıştım ve küçük engebelere rastladığımda dengemi korumayı öğrendim. İkimiz de nefes nefese kalana kadar koştuk.

"Eğer...cipe...ulaşabilirsek...kurtulmuş...oluruz."

Cip mi? Garip bir özlem dalgası hissettim.

Mel, felaketle son bulan Chicago yolculuğundan beri o cipi görmemişti. Hâlâ kullanılır durumda olduğundan haberi yoktu.

"Ya ulaşamazsak?" diye sordum.

"Bizi yakalarlarsa...seni öldürürler. İlan...bu konuda...haklıydı."

Daha hızlı koşmaya çalışıyordum. Bunu kendi hayatımı kurtarmak için yapmıyordum. Jamie'nin hayatını kurtarabilecek tek kişi ben olduğum için yapıyordum. Tekrar tökezledim.

"Gözündeki bağı...çözeceğim. O zaman...daha...hızlı...koşabilirsin."

"Emin misin?"

"Etrafına bakma, olur mu?"

"Söz veriyorum."

Başımın arkasındaki düğümleri çözdü. Gözlerim açılınca, sadece önümdeki yere odaklandım. 482

Ay ortalığı aydınlatıyordu. Kum düz, engebesez ve açık renk-. Jared kolumu bıraktı ve daha hızlı koşmaya başladı. Şimdi ona kolayca uyum sağlayabiliyordum. Bedenim uzun mesafe koşularına alıştı. Tercih ettiğim hızla, sanırım altı dakikada bir buçuk kilometre koşuyordum. Sonsuza dek bu hızla koşamaz-dım ama deneyecektim.

Jared, "Bir şey..duyuyor musun?" diye sordu. Kulak kabarttım. Kumda koşan bir çift ayağın sesinden başka bir şey duymuyordum. "Hayır."

Sanırım tabancayı bu yüzden çalmıştı. Uzaklaştıktan sonra, bizi ancak ateş ederek durdurabilirlerdi.

Bir saat kadar daha koştuk. Yavaşlamaya başlamıştım. Jared da yavaşlıyordu. Ağzım susuzluktan yanıyordu.

Başımı hiç kaldırmamış, önümden başka hiç bir yere bakmamıştım. Bu yüzden, Jared eliyle gözlerimi kapatınca şaşırıp ve sendeledim. Yürümeye başladık.

"Artık rahatız. Cip ileride..."

Elini gözlerimin üzerinden çekmeden beni öne doğru itti. Ayak seslerimizin bir şeye çarpıp yankılandığını duydum. Çöl burada fazla düz değildi.

"Bin."

Elini çekti.

Ama büyük bir fark olmamıştı. Bulduğumuz yer karanlıktı. Bir mağaradaydık Büyük bir mağara değildi. Dönsem, dışarıyı görebilecektim. Dönmedim.

Cipin yüzü karanlığa dönüktü. Kapının üstünden atlayıp koltuğa oturdum.

Jared yerine geçmişti bile. Bana doğru eğilip bezi gözlerime bağladı. İşini kolaylaştırmak için kıpırdamadan bekledim.

Motorun gürültüsü beni korkuttu. Şu anda, bizi bulmaması gereken o kadar çok insan vardı ki...

Kısa bir süre geri gittik. Sonra rüzgârı yüzümde hissettim. Cipin arkasından garip bir ses geliyor, bu Mclame'nin anılarına uymuyordu.

Jared, "Tucson'a gidiyoruz," dedi. "Orada hiçbir yen yağmalamadık. Mağaralara çok yakın. Başka bir yere gidecek zamanımız yok. Tucson'da küçük bir hastane var, yerini biliyorum. Kasabanın çok merkezinde değil."

"Yoksa Saint Mary's mi?"

Sesimden korktuğumu anladı. "Hayır. Niçin?" "Orada tanıdığım biri var."

Kısa bir sessizlikten sonra, "Seni tanırlar mı?" diye sordu. "Hayır. Yüzümü kimse tanımaz. Bizde...sizde olduğu gibi, aranan kişiler yoktur." "Tamam."

Ama onun bu sorusu nasıl görüldüğümü düşünmeme neden olmuştu.

Ben endişelerimi dile getirmeye fırsat bulamadan, elimi tutup avcumu çok küçük bir şey koydu. "Bunu yanından ayırma." "Nedir bu?"

"Senin...bizimle birlikte olduğunu tahmin ederlerse...eğer, MePm bedeninin içme başka BİRİNİ koymaya kalkışirlarsa, bunu ağızına atıp ısır."

"Zehir mi?"

"Evet."

Bir an düşündüm. Sonra güldüm. Elimde değildi. Endişeden sinirlerim iyice zayıflamıştı.

Jared öfkelenmişti. "Bu şaka değil, Göçer," dedi. "Eğer bunu yapamayacaksan, seni geri götürmek zorunda kalacağım."

"Hayır, hayır, yapabilirim." Kendimi tutmaya çalışıyordum. "Bunu yapabileceğimden eminim. Bu nedenle gülüyorum." Sert bir sesle, "Bunun nesi komik, anlayamadım," dedi.

"Görmüyor musun? Kendi türümden milyonlarca canlı için, kendi çocuklarım için yapamadım bunu. Bir daha gen dönmek üzere ölmekten hep korktum. Ama şimdi, yabancı bir çocuk için yapabiliyorum." Tekrar güldüm. "Bu çok anlamsız. Mantıksal bir açıklaması yok. Ama kaygılanma. Jamie'yı korumak için ölebilirim."

"Bunu yapacağını biliyorum ve sana güveniyorum."

Bir sessizlik oldu. Sonra kendi görüntümü hatırladım.

"Jared, görüntümden bir sorun var. Hastaneye girecek durumda değilim."

"Daha az dikkat çekecek taşıtlarımız, o taşıtların içinde de düzgün elbiseler var. Şimdi oraya gidiyoruz. Beş dakika sonra orada olacağız."

Bunu demek istememiştim ama Jared haklıydı. Bu giysiler hiç uygun değildi. Ama ben başka bir şey söylemek istemişim. Onu sona sakladım. Önce kendimi görmem gerekiyordu.

Cip durdu ve Jared gözlerimi örten bezi çözdü. Otomatik olarak başımı önüme eğdim.

"Artık önüne bakman gerekmez," dedi. "Burada bizi ele verecek hiçbir şey yok. Bu nedenle burayı bulsalar bile sakıncası olmaz."

Kayaların arasına gizlenmiş bir mağaradaydık. Kayalardan birkaçı yerinden çıkarılmış, yerlerinde karanlık alanlar kalmıştı. Hiç kimse, burada daha küçük kaya parçaları ve topraktan başka bir şey olabileceğinden kuşkulamazdı.

Jared cipi daracık bir yere park etti. Kayalara o kadar yakındık ki, cipin arka tarafına geçerek oradan aşağı atlamak zorunda kaldım. Çamurluğa bağlanmış, zincirlere tutturulmuş iki tane, paramparça, çok kırık tente vardı.

Jared, "İşte," dedi ve kayaların arasındaki, dik durduğunda sığamayacağı alçak bir çatlağa yöneldi. Tozlu ve rengi belli olmayan bir tenteyi kenara iterek arkasındaki yığını karıştırdı.

Yumuşak ve temiz bir tişört çıkardı. Etiketini hâlâ üzerindeydi. Onu kopardıktan sonra tişörtü bana attı. Sonra yine yığını karıştırıp asker yeşili bir pantolon buldu. Ölçüsünün bana uygun olup olmadığına baktıktan sonra onu da bana attı.

"Bunları giy."

O beklerken bir an tereddüt ettim. O ise niye durakladığımı merak etmiş, bana bakıyordu. Kızardım ve arkamı döndüm. Üzerimdeki tişörtü yukarı sıyırarak çıkardım. Ve ellerim titreyerek çabucak diğerini giydim.

Jared'in öksürerek boğazını temizlediğini duydum. "Şey... ben arabayı çıkarayım." Ayak sesleri uzaklaştı.

Paçaları diz üstü hizasında kesilmiş olan yırtık pırtık pantolonumu çıkardım ve yepyeni pantolonu giydim. Ayakkabılarım kötü durumdaydı ama göze batmayabilirlerdi. Hem zaten rahat ayakkabı bulmak kolay değildi. Bu ayakkabılara özel bir yakınlık duyduğumu söyleyebilirdim.

Bu kez başka bir motor homurdanarak canlandı. Bu cipin motorundan daha sessizdi. Dönüp bakınca, bir kayanın altındaki gölgelerin içinden gösterişsiz bir binek arabasının çıktığını gördüm. Araba durdu. Jared aşağı inip cipteki parçalanmış tenteleri arabanın arka çamurluğuna zincirledi. Sonra arabayı benim bulunduğum yere yanaştırdı. O zaman, ağır tentelerin tekerlek izlerini sildiğini gördüm ve onları neden taşıdığını anladım.

Jared uzanıp yanındaki koltuğun kapısını açtı. Koltuğun üstünde bir sırt çantası vardı. Boştu. Başımı salladım. Evet, buna ihtiyacım vardı.

"Haydi gidelim."

"Dur," dedim.

Aynada kendime bakmak için eğildim.

İyi görünmüyordum. Çeneme kadar gelen saçlarımla yana-ğımındaki yara izini kapatmaya çalıştım ama yeterli olmadı. Parmağımla yanağıma dokunup dudağımı ısırıldım.

"Jared, bu yara iziyle hastaneye giremem." Yukarıdan aşağıya doğru uzanan yara izini gösterdim.

"Ne?"

"Hiçbir ruhta böyle bir ız bulunmaz. Mutlaka iyileştirirler. Bunu görünce, nerede yaşadığını merak edecek, sorular soracaklar."

Gözleri önce ırıştı, sonra kısıldı. "Bunu dışarı çıkmadan önce düşünmeliydin," dedi. "Şimdi geri dönersek, çıkış yolumu öğrenmek için numara yaptığını sanırlar."

"Jamie'ye ilaç bulmadan geri dönecek değiliz." Sesim, onun-kindenden daha sert ve kararlıydı.

Onun sesi de iyice sertleşti. "O zaman ne yapmamızı öneri-yorsun, Göçer?"

İçimi çekerek, "Bana bir kaya parçası gerek," dedim. "Bana vurmak zorundasın."

44

ı . |||.

"Göçer..."

"Vaktimiz yok. Kendim yapardım ama açığı ayarlayamam. Başka çare yok."

"Şey..bunu yapabileceğimi sanmıyorum."

"Jamie için de mi?" Arkama yaslanıp yüzümün sağlam tarafını koltuğa dayadım ve gözlerimi yumdum.

Jared'in elinde, yerde bulduğum, yumruk büyüklüğünde bir taş vardı. Beş dakikadan beri taşı elinde tartıp duruyordu.

"Derimin en üstteki birkaç tabakasını soyman gerek. Yara izini sakla, yeter. Haydi, Jared. Acele et. Jamie..."

Ona söyle, acele etsin ve hızlı vursun.

"Mel acele etmeni ve hızlı vurmanı söylüyor. Bir vuruşta işi bitir."

Sessizlik. "Haydi, Jared!"

Derin bir nefes alıp bekledi. Havada bir hareketlenme hissedip gözlerimi daha sıkı yumdum.

Pat diye bir ses duyuldu. İlk darbenin yarattığı şok geçince acısını hissettim.

"Aaaah," diye inledim. Ses çıkartmak istememiştim. Bunun Jared'ı daha güç durumda bırakacağını biliyordum. Ama bu bedeni kontrol etmekte zorlanıyordum. Birçok şey kendiliğinden oluyordu. Gözlerimden yaşlar fışkırdı. Hıçkırıklarımı saklamak için öksürdüm. Başımda adeta çingiraklar çalıyordu. "Göçer? Mel? Üzgünüm." Bize sarıldı, göğsüne çekti.

"Önemli değil," diye inledim. "Bir şeyimiz yok. İzin hepsim parçaladın mı?"

Çenemi tutup yüzümü kendine çevirdi.

Sanki midesi bulanmıştı. Öğürmeye benzer bir ses çıkardı. "Yüzünün yarısını ezmişim. Çok üzgünüm."

"Hayır, iyi olmuş. Haydi gidelim."

"Haklısın." Bunu zayıf bir sesle söylemişti ama bana eğilerek koltuğuma yerleşmeme yardım etti ve araba sarsılarak ilerlemeye başladı. Yüzüme buz gibi bir hava çarptı. Yaralı yanağıma sanki iğneler batıyordu. Şaşkına döndüm. Anlaşılan, klimanın nasıl bir şey olduğunu unutmuştum.

Gözlerimi açtım. Toprak kayması sonucu ortaya çıkmış dar bir düzlükte ilerliyorduk. Aslında bu kadar düz olmamalıydı ama besbelli birileri onun üzerinde çalışmıştı. Önümüzde bir yılan gibi kıvrıla kıvrıla uzanıyor, belli bir mesafenin ötesi görünmüyordu.

Önümdeki güneşliği aşağı indirip arkasındaki aynayı açtım. Gölgeyi ay ışığında yüzüm siyah beyaz görünüyordu. Sağ tarafı simsiyahtı. Bu siyahlık, ince bir çizgi halinde çeneme kadar uzanıyor, boynuma sızıyor ve tertemiz yeni tişörtümün yakasına damlıyordu.

Kusacak gibi oldum.

"Aferin!" diye fısıldadım.

"Çok acıyor mu?"

"Çok değil." Yalan söylüyordum. "Birazdan acısı geçer. Tucson'a ne kadar yaklaştık?"

Tam o sırada kaldırıma çıktık. Caddeyi görünce büyük bir korkuya kapıldım. Kalp atışlarım hızlandı. Jared arabayı ağaçların arasına saklayıp durdurdu. Arabadan inip zinciri ve tenteleri çamurluktan aldı, bagaja koydu. Tekrar arabaya binip yolun boş olup olmadığını dikkatle kontrol ettikten sonra motoru çalıştırdı. Farların düşmesine uzandı.

"Dur," diye fısıldadım. Daha yüksek sesle konuşmıyordum.

"Dur, ben kullanayım arabayı."

Bana baktı.

"Bu halde hastaneye kadar yürüdüğüme kimse inanmaz. Bir sürü soru sorarlar. Arabayla gitmeliyim. Sen arkaya saklan ve bana yolu tarif et. Altına saklanabileceğin bir şey var mı?"

Jared alçak bir sesle, "Olur," dedi. Arabayı geri vitese takıp tekrar ağaçların arasına girdi. "Olur. Saklanayım. Ama eğer bizi, benim tarif ettiğimim dışında bir yere sürersen..."

Ayyy! Melanie de onun bu şüpheci tavrından benim kadar rahatsız olmuştu.

Duygusuz bir sesle cevap verdim. "O zaman beni vurursun."

Cevap vermedi. Motoru çalışır durumda bırakarak arabadan indi. Ben de sürücü koltuğuna kaydım ve o sırada bagaj kapağının kapandığını duydum.

Jared arka koltuğa geçti. Koltuğunun altında kalın bir battaniye vardı.

"Yola çıkınca sağa dön," dedi.

Arabanın vitesi otomatikti ama uzun süredir araba kullanmamıştım. Kendime güvenim yoktu. Araba kullanmayı unutmadığıma şükrederek ağır ağır ilerliyordum. Otoyol hâlâ boştu. Yola çıktım. İçimi yine korku kaplamıştı.

Jared, "Farları yak," dedi. Sesі aşağıdan geliyordu.

Düğmeyi arayıp buldum ve farları yaktım. Gözüme çok aydınlık güründüler.

Tucson'a yaklaşmıştık. Gökyüzünde sarımsı parıltılar görünüyordu. Bunlar biraz ilerideki kentin ışıklarıydı.

"Arabayı biraz daha hızlı sürebilirsin."

"Hız sınırmdayım," diye itiraz ettim.

"Ruhlar hız yapmaz mı?"

Güldüm. Bu sinirli bir gülüştü. "Biz, trafik kuralları dâhil, bütün kurallara uyarız."

Kentin ışıkları artık hafif pırıltılar olmaktan çıkmış, teker teker görünmeye başlamıştı. Yol üstünde tabelalar vardı.

"İna Yoluna sap."

Talimatına uydum. Kapalı bir yerde olduğumuz için ikimiz

4X8

de yüksek sesle konuşabilirdik ama o da benim gibi alçak sesle konuşuyordu.

Bu yabancı kentte olmak, apartmanları, evleri ve ışıkları yanan dükkânları görmek, kuşatma altında azınlıkta olduğumu bilmek kolay değildi. Bu durumda Jared'ın neler hissettiğini tahmin edebiliyordum. Ama sesi çok sakindi. Şaşırdım. Gerçi o bunu daha önce de birçok kereler yaşamıştı. Benim ise ilk deneyimimdi.

Yolda başka arabalara rastlamaya başlamıştık. Farları ön camımı aydınlattıkça korkudan büzülüyordum.

Kendini topla, Göçer. Janie için güçlü olmalısın. Yoksa bir sonuç alamazsın. Yapabilirim. Yapabilirim.

Jamie'yi düşünmeye başladım. Ellerim direksiyonu daha sıkı kavradı.

Jared, uyuyan kentte bana yol gösteriyordu. Şifa merkezi küçük bir yerdi. Bir zamanlar doktor muayenehanelerinin bulunduğu bir bina olmalıydı. Hastane için fazla küçüktü. Pencerelerinin çoğunda ışık vardı. On kapının içi aydınlıktı. Danışmada bir kadının oturduğunu gördüm. Arabamın ışıklarını görüp başını kaldırmadı. Otoparkın en karanlık köşesine gidip durdum.

Kollarımı sırt çantasının askılarından geçirdim. Çanta yeni değildi ama iyi durumdaydı. Mükemmel. Şimdi yapmam gereken tek bir şey kalmıştı.

"Bıçağı ver bana. Çabuk."

"Göçer... Jamie'yi çok sevdiğini biliyorum ama bu bıçağı kullanabileceğini sanmıyorum. Sen bir savaşçı değilsin."

"Hayır, bıçağı onlara karşı kullanmak için istemiyorum, Jared. Bir yaraya ihtiyacım var."

İrkildi. "Bir yaran var. Yeter."

"Jamie'ninki gibi bir yaraya ihtiyacım var. iyileştirme konusunda yeterli bilgim yok. Ne yapacaklarını görmek istiyorum. Bunu daha önce yapacaktım ama araba kullanamam diye korktum."

"Hayır. Yine mi?"

"Bıçağı ver bana. Hemen içeri girmezsem birisi farkına varabilir."

Aynı Jeb'in söylediği gibi, bu konularda kusursuzdu. Ne yapılması gerektiğini görür ve hemen yapardı. Çelik bıçağın kınından çıktığını duydum.

"Çok dikkatli ol. Fazla derine gitme."

"Sen yapmak ister misin?"

Derin bir nefes aldı. "Hayır."

"Tamam."

Çirkin bıçağı elime aldım. Ağır bir sapı vardı ve çok keskindi. Ucu sivriydi.

Kendime düşünmek için zaman tanımadım. Korkmamalıydım. Tek bir şey düşünmek için durakladım. Yarayı bacağımda değil kolumda açmalıydım. Dizlerim çizik içindeydi. Bir de onları saklamak için uğraşmak istemiyordum.

Sol kolumu öne uzattım ve kapıya dayadım. Bağırılmak için koltuğun döşemesini ısırabileyim diye başımı çevirdim. Ellerim titriyordu. Sağ elimle bıçağın sapını kavradım. Sıkı sıkı tuttum. Ucunu, dirseğimle bileğim arasında bir yere dayayıp gözlerimi kapadım.

Jared'ın nefes alışverişleri sıklaşmıştı. Acele etmeliydim. Yoksa bana engel olacağını biliyordum.

Kendi kendime, bir küreğin toprağa saplandığını düşün, dedim.

Bıçağı koluma hatırdım.

Çığılım koltuğun döşemesinde boğuldu. Ama yine de sesim duyuldu. Bıçak elimden kayıp yere düştü. Adalemi deşmiş ve dışarı fırlamıştı. Midem bulandı.

Jared, "Göçer!" dedi nefes nefese.

Cevap verecek durumda değildim. Ağzımdan dökülmek üzere olduğunu hissettiğim feryatları engellemeye çalıştım. Bunu araba kullanmadan önce yapmamakla iyi etmiştim.

"Göster bakayım!"

"Orada kal," diye inledim. "Kımıldama."

Onu uyarmama rağmen örtünün hisirdediğini duydum. Solkolumu kendime doğru çekip sağ elimle kapıyı açtım. Düşer gibi arabadan inerken, Jared'ın eli omzuma değdi. Ama bu el beni engellememiş, rahatlatmıştı.

Öksürerek, "Şimdi dönerim," dedim. Sonra, bir tekme atarak kapıyı kapattım.

Midem bulanıyordu. Korku içindeydim. Sendeleyerek otoparkta ilerliyordum. Mide bulantısı ve korku, sanki birbirini dengeliyor, biri, diğlerinin bedenime egemen olmasını engelliyordu.

Duyduğum acı azalmıştı. Hiç değilse biraz«önceki kadar korkunç değildi. Ancak şoka girmek üzereydim. Acı içindeydim. Sıcak bir sıvı parmaklarımın arasından AKARAK YERE damlıyordu. Acaba parmaklarımı oynatabilir miyim diye merak ediyor ama denemeye ko r kuyo rd u m.

Danışmada yaşlıca bir kadın oturuyordu. Derisi çikolata ren-gindeydi. Kahverengi saçlarının arasında birkaç tel beyaz vardı. Otomatik kapıdan içeri süzülüşümde yerinden fırlayıp ayağa kalktı.

"Ah, hayır! Aman Tanrım!" Eline bir mikrofon aklı. Sözcükleri tavandan yankılanarak uğuldadı. "Şifacı Örölmüş Ateş! Danışmada bekleniyorsunuz. Acil bir durum var!"

"Hayır." Sakin bir sesle konuşmaya çalışıyor ama olduğum yerde yalpalıyordum. "Ben iyiyim. Sadece küçük bir kaza oldu."

Elindeki mikrofonu bırakıp yanıma geldi. Kolunu belime doladı.

"Ah tatlım, ne oldu sana?"

"Dikkatsizlikten," diye mırıldandım. "Uzun...bir yürüyüşüne ...çıkılmışım. Bir...ara...oturup bir şeyler...yedim. Karnımı doyurduktan sonra...toparlanırken kayaların arasına...düşüm. Elimde...bıçak vardı..."

Duraklayarak konuşmam, ona şokta oluşumun belirtisi gibi göründü. Bana kuşkuyla - ya da yalan söylediğim zaman, Ian\ n yaptığı gibi, gülerek - değil, endişeyle bakıyordu.

"Vah zavallı! Adın ne?"

Ayılarla geçirdiğim süreden kalma bir anıya dört elle sarıldım ve içinde yaşadığım Ayı kabilesi üyelerinden birinin adını söyledim. "Burgu Cam."

"Tamam. Burgu Cam. İşte Şifacı geldi. Biraz sonra iyileşeceksin."

Artık korkmuyordum. Bu sevecen kadın omzumu okşadı. Ne kadar şefkatli, ne kadar anlayışlıydı. Böyle bir insandan asla zarar gelmezdi.

Şifacı genç bir kadındı. Saçları, teni ve gözleri aynı renkti; açık kahverengi. Bu ona monokrom6 bir görüntü veriyordu. Krem rengi bir üniforma giymişti. Bu da görüntüsüne katkıda bulunuyordu.

"Vay canına" dedi. "Ben Şifacı Örölmüş Ateş. Seni hemen iyileştireceğim. Ne oldu?"

Hikâyemi tekrar anlattım ve iki kadın beni bir koridordan geçirerek karşımıza çıkan ilk kapıdan içen sokup üzerinde kâğıttan bir örtü bulunan bir yatağa yatırdılar.

Oda tanıdıktı. Ben daha önce hiç böyle bir yerde bulunmamıştım ama Melanie'nin çocukluğu benzer yerlerin anılarıyla doluydu; çift kapılı beyaz dolap, Şifacı'nın ellerini yıkamakta olduğu musluk, aydınlık, beyaz duvarlar...

Örölmüş Ateş neşeli bir tavırla, "İşimize bakalım," dedi. Dolaplardan birinin kapısını açtı. Bunun önemli olduğunu bildiğim için dikkat kesildim. Dolap, sıra sıra dizilmiş, silindirik biçiminde, beyaz kutularla doluydu. Şifacı bunlardan birini aldı. Aramaya gerek duymadan, elini uzatıp almıştı. Ne istediğini biliyordu. Küçük kutunun üstünde bir etiket vardı. Ama yazıyı okuyamadım, "BİRAZ ağrı kesicinin yararı olur, öyle değil mi?" dedi.

Şifacı kutunun kapağını açarken etiketi tekrar gördüm. Etiketin üzerinde iki kısa kelime vardı. Bu kelimeler, ağrı kesici olabilir miydi? Acaba etikette böyle mi yazıyordu?

"Ağzını aç, Burgu Cam."

Denileni yaptım. Dörtgen biçiminde, kâğıda benzeyen, küçük, ince bir şey çıkarıp dilimin üstüne koydu. O şey her neyse, hemen eridi. Tatsızdı. Yutkundum. Şifacı, "Daha iyi misin?" diye sordu.

Evet, kendimi daha iyi hissediyordum. Hemen düzelmeye başlamıştım. Kafamdaki bulanıklık geçmişti. Dikkatimi kolayca toplayabiliyordum. Duyduğum acılar o dörtgen biçimindeki küçük küçük şeyle birlikte eriyip gitmişti. Çok şaşırılmıştım. Gözlerimi kırptırdım.

"Evet."

"Şimdi kendim iyi hissettiğini biliyorum. Amalütfen kımıldama. Yaraların henüz tedavi edilmedi." "Tamam."

"Gök Mavisi, bize biraz su getirebilir misin? Bana Burgu Cam'ın ağzı biraz kuru gibi geldi."

"Hemen getiriyorum, Şifacı Örölmüş Ateş." Yaşlı kadın dışarı çıktı.

Şifacı tekrar dolaplara döndü. Bu kez başka bir dolabı açtı. Bu da beyaz kutularla doluydu.

"İşte, burada." Üst taraftaki sıradan bir kutu aldı, ardından diğer taraftan bir tane daha aldı.

Sanki görevimi yapmama yardımcı olmak ister gibi, kutuları alırken isimlerini söylüyordu.

"İçini dışını temizle... İyileştir... Kapat... Eee, şey nerede... Düzelt. Bu güzel yüzde iz kalmasını istemeyiz, öyle değil mi?"

"AH...HAYIR."

"Kaygılanma, hiçbir şey kalmayacak. Yeniden kusursuz bir yüze sahip olacaksın." "Teşekkür ederim." "Hiç önemli değil."

Elinde silindir biçiminde başka bir kutuyla bana doğru eğildi. Bu kutunun kapağı açılırken pat diye bir ses çıktı. Kapağın altında bir sprey vardı. İlacı önce koluma püskürttü. Berrak, kokusuz bir buğu yarayı kaplamıştı.

"Şifacılık doyurucu bir meslek olmalı." Ses tonum tam olması gerektiği gibiydi; ilgili. Ama bu abartılı bir ilgi değildi. 'Yerleştirmeden beri bir Şifa Merkezi'ne gitmemiştim. Çok ilginç." 494 "Evet, bu meslek benim de hoşuma gidiyor." İlacı yüzüme püskürtmeye başlamıştı. "Şimdi ne yapıyorsunuz?"

Gülümsedi. Sanırım, Şifacılığa meraklı ilk Ruh ben değildim. "Bu ilacın adı Temizle. Yaranın içinde hiçbir şey kalmamasını sağlar. Yaraya bulaşabilecek olan bütün mikropları temizler."

Kendi kendime, "Temizle," diye tekrarladım.

"Ve İcini Temizle. Bunu her türlü olasılığa karşı, metabolizmana bir şey sızmışsa diye kullanıyoruz. Lütfen içine çek."

Elinde diğerlerinden farklı bir şey vardı. Bu ince bir şişeydi. Tepesinde sprey yerine bir pompa bulunuyordu. Yüzümün üstündeki havaya bir bulut pompaladı. Derin bir nefes aldım. Naneye benzer bir tadı vardı.

Örölmüş Ateş, "Bu da İyileştir," diye devam ederek, bu kez teneke bir kutunun kapağını açtı. Bu kutunun, içindeki sıvıyı akıtmaya yarayacak ufak bir deliği vardı. "Bu ilaç dokuların kaynamasını ve gerektiği gibi gelişmesini sağlar."

Kolumdaki geniş yarığa biraz bu berrak sıvıdan akıttı. Sonra eliyle çekerek yaranın kenarlarını birleştirdi. Dokunuşunu hissediyordum ama canım acımıyordu.

"Tedaviye devam etmeden önce bu yarayı kapatacağım," dedi. Yumuşak bir tüp alıp kapağını açtı. Tüpü sıkı ve ucundan fışkıran saydam jelden bir parça aldı. "Bu zank gibidir," dedi. "Her şeyi yapıştırır ve İyileştir'in görevini yapmasını sağlar." Tek bir hareketle jeli koluma sürdü. "Tamam, kolun iyileşti. Şimdi onu hareket ettirebilirsin."

Kolumu kaldırıp baktım. Parlak jelin altında soluk pembe bir çizgi görünüyordu. Kolumdaki kan hâlâ ıslaktı ama kaynağı kurumuştü. Şifacı kolumu nemli bir havluyla temizlerken dikkatle onu seyrediyordum.

'Yüzünü bu tarafa çevir, lütfen. Himm... Kayalara çok kötü çarpmış olmalısın. Şu hale bak."

"Evet, kötü düştüm."

"Eh, Tanrıya şükürler olsun ki buraya kadar araba kullanabilmişsin."

İyileştir adlı ilacı yanağıma yavaş yavaş damlatıp parmağıyla yaydın. "Ah, bu ilacın ne kadar etkili olduğunu görmeye bayılıyorum. Yaran şimdiden şekil değiştirmeye, daha iyi görünmeye başladı. Tamam...biraz da kenarlara sürelim." Kendi kendine gülümsüyordu. "Bir kat daha sürsek iyi olur. İyice kaybolmasını istiyorum." Bir dakika daha çalıştı. "Çok güzel."

Yaşlı kadın geri dönmüştü. Kapıdan girerken, "Su getirdim," dedi.

"Teşekkürler, Gök Mavisi."

"Başka bir şeye ihtiyacınız olursa haber verin. Hemen gelirim."

"Teşekkür ederim."

Gök Mavisi dışarı çıktı. Onun Çiçek Gezegeni'nden olup olmadığını merak ediyordum. Mavi çiçekler nadir bulunurdu, isminin kaynağı bu olabilirdi.

"Artık oturabilirsin. Kendini nasıl hissediyorsun?"

Toparlandım. "Mükemmel." Bu doğrudu. Uzun zamandır kendimi bu kadar sağlıklı hissetmemiştim. Acılarımın dinmesi kendimi daha güçlü hissetmemi sağlamıştı.

"Öyle olması gerekir. Tamam. Şimdi de üstüne biraz Düzelt serpelim." Bir kutunun daha kapağını açtı ve avcıma, sürekli renk değiştiren, yanardöner bir tozdan bir miktar aldı. Yanağıma ve koluma sürdü.

Özür diler gibi, "Kolunda çizgi halinde ince bir iz kalacak," dedi. "Ensendeki gibi...bu da derin bir yara..." Omuz silkti. Başka bir şey düşünüyormuş gibi, dalgın bir tavırla uzanıp en-semdeki saçları kaldırdı ve yara izini inceledi. "Çok başarılı," dedi. "Şifacın kimdi?"

"Şey... Güneşe Bakan Yüzler." Bu isim eski öğrencilerimden birine aitti. "Ben...Montana'nın Eureka kasabasımdaydım. Soğuk iklim hoşuma gitmedi. Güneye taşındım." Ne kadar çok yalan söylemişim. Kaygıdan midemin burulduğunu hissettin!.

Şifacı, "Ben bu gezegendeki hayatıma Maine'da başladım," dedi. Anlattıklarımın onu hiç kuşkulandırmadığı belliydi. Konuşurken, bir yandan da boynuma bulaşmış kanları temizliyordu. "Bana da orası çok soğuk geldi. Senin görevin neydi?"

"Şey... Phoenix'te bir Meksika lokantasında yemek servisi yapıyordum. Acılı yemekleri çok severim."

"Ben de." Bana tuhaf tuhaf bakmıyor, şimdi de yanağımı si-liyordu.

"Çok güzel. Kaygılanma, Burgu Cam. Yüzün harika görünüyor."

"Teşekkürler, Şifacı."

"Bu benim görevim. Biraz su ister misin?"

"Evet, lütfen." Kendimi frenlemeye çalışıyordum. Suyu içimden geldiği gibi bir dikişte içmek doğru olmazdı. Ama yine de kendimi tutamayıp hepsini içtim. O kadar lezzetliydi ki.

"Biraz ciaha ister misin?"

"Ben...evet, iyi olur. Teşekkür ederim."

"Hemen geliyorum."

O kapıdan çıkar çıkmaz ayağa fırladım. Ama akımdaki kağıt hışırdayınca olduğum yerde kalakaldım. Neyse ki şifacı sesi duyup içeri dalmadı. Çok az zamanım vardı. Gök Mavisi, su getirmeye gittiğinde, birkaç dakikı içinde geri dönmüştü. Şilacı'nın su getirmesi de bu kadar kısa sürebilirdi. Belki de serin, saf su buradan çok uzaktaydı. Belki.

Sırt çantamı çıkardım ve bağını çözüp ağzını açtım. İşe ikinci dolaptan başladım. Burada bir sıra İyileştir vardı. Bütün sırayı alıp çantamın dibine yerleştirdim. .

Şifacı beni yakalarsa ona ne diyecek, ne yalan söyleyecektim?

Sonra birinci dolaptan iki çeşit Temizle aldım. Her iki sıranın arkasında da, aynı ilaçtan ikinci bir sıra vardı. Onların yarısını da aldım. Sonra çantama iki sıra ağır kesici attım. Tam Birleştir aramak için dönecekken, yan sıradaki kutuların etiketi dikkatimi çekti.

Serinlet. Bu ateş düşürmek için kullanılan ilaç olabilir miydi? Kullanma talimatı yoktu, sadece etiket vardı. Kutuların hepsini aldım. Burada bulunan hiçbir şey insan vücudu için zararlı olamazdı. Bundan emindim.

Bütün Birleştirler'i ve iki kutu da Düzelt aldım. Şansımı daha fazla zorlamamalıydım. Dolapları sessizce kapattım ve çantayı sırtıma geçirdim. Kâğıt örtüyü tekrar hışırdatarak yatağa uzanıp dinlenmiş görünmeye çalıştım. Şifacı geri dönmüyordu.

Saate baktım. Gideli bir dakika olmuştı. Su ne kadar uzakta olabilirdi? İki dakika. Uç dakika.

Söylediklerimin yalan olduğu besbelliydi. Şifajp da böyle düşünmüş olabilir miydi?

Alnımda ter taneleri belirmeye başlamıştı. Hemen elimle sildim. Bir Avcı'yla birlikte dönerse ne yapacaktım?

Aklıma cebimdeki küçük hap geldi ve ellerim titremeye başladı. Ama Jamie için bunu yapabiliyordum.

Sonra koridorda iki çift ayak sesi duydum.

45

Şifacı Örülmüş Ateş ile Gök Mavisi birlikte içeri girdiler. Şi-facı bana büyük bir bardak su uzattı. Bardağı aldım. Parmakların korkudan soğumuş olduğu için, biraz önceki su kadar serin gelmedi. Koyu renk derili kadın da bana bir şey getirmişti. Bir sapı olan, dikdörtgen biçimindeki nesneyi bana verdi.

Örülmüş Ateş sıcak bir gülümsemeye, "Yüzünü görmek isteyeceğini düşündüm," dedi.

Rahatladım. Kuşku ya korku duymuyordum. Yaşamlarını Şifacılığa adanmış bu ruhlardan ancak iyilik gelirdi.

Gök Mavisi bana ayna getirmişti.

İrkildiğimi belli etmemeye çalışarak aynayı kaldırıp yüzüme baktım.

Yüzüm, San Diego günlerinden hatırladığım gibiydi. Oradayken bu yüzün hiç değişmeyeceğini sanıyordum. Sağ elmacık kemiğimin üstündeki deri pürüzsüzdü. Şeftali gibiydi. Dikk.ıilr bakıldığında, diğer yanağımın derisinden biraz daha açık renk ve daha pembemsi olduğu belli oluyordu. O kadar.

Bu, bir ruh olan Göçebe'nin yüzüydü. Bu yüz, buraya, şiddet ve dehşetin olmadığı bu yere aitti.

Bu nazik ve kırılğan yaratıklara yalan söylemenin niçin bu kadar kolay olduğunu anlamıştım. Çünkü onlarla konuşmam çok doğaldı. Onların iletişim biçimini ve kurallarını biliyordum.

Yalanlar doğru olabilirdi... Hatta belki de kesinlikle doğrudu. Benim bir görevim olması da normaldi. Bir üniversitede öğretmen ya da bir lokantada garson olabilirdim. Bu hayat, daha yüce bir iyiye katkıda bulunan rahat bir yaşantıydı.

Şifacı, "Ne düşünüyorsun?" diye sordu.

"Kusursuz görünüyorum. Teşekkür ederim."

"Seni iyileştirmek benim için bir zevkti."

Tekrar aynaya baktım ve kusursuzluğun ötesinde ayrıntılar gördüm. Saçlarım pis ve karmakarışık. Gelişigüzel kesilmişti. Parlamıyordu. Bunun nedeni ev yapımı sabun ve kötü beslenme olmalıydı. Şifacı boynumu temizlemişti ama hâlâ mor renkte toz izleri vardı.

"Sanırım bu doğa yürüyüşlerine son vermemin zamanı gelmiş," diye mırıldandım. "Yıkayıp temizlenmeliyim."

"Sık sık kamp kurmak için doğaya çıkar mısınız?"

"Bütün boş zamanlarımı doğada kamp yaparak geçiririm. Son zamanlarda çölden ayrılamaz oldum."

"Cesur biri olmalısın. Ben kentte çok daha rahat ediyorum."

"Cesur değil de, sadece farklı biri olduğumu söyleyebilirim."

Aynada gördüğüm gözlerim ela halkalardan oluşuyordu. En dış halka koyu gri, sonraki halka yosun yeşili, göz bebeğimin çevresindeki halka da açık kahverengiydi. Hepsinin altında ise, ışığı yansıtan, büyüten, gümüş rengi, hafif bir pırıltı vardı.

Mel kaygılı bir sesle, Jamie? dedi. Sinirliydi, Endişelenmeye başlamıştı. Ben ise burada fazlasıyla rahattım. Melanie, önümde uzanan diğer yolun ne kadar mantıklı olduğunu görebiliyor ve bu onu korkutuyordu.

Ona, kim olduğumu biliyorum, dedim.

Sonra gözlerimi kırıştırarak karşımdaki dost yüzlere baktım.

Şifacı'ya tekrar, "Teşekkür ederim," dedim. "Sanırım yoluma devam etsem iyi olacak."

Gök Mavisi beni danışmanın bulunduğu alana kadar götürdü. Kapıdan çıkacağım sırada elini omzuma kovdu. Kalbim daha hızlı çarpmaya başlamıştı. Daha önce boş olan sırt çantamın dolu olduğunu fark etmiş olabilir miydi?

Kolumu sıvazlayarak, "Daha dikkatli ol, tatlım," dedi.

"Olacağım. Bundan böyle karanlıkta doğa yürüyüşü yapmak yok."

Gülümsedi ve masasının başına döndü.

Hızlı yürümemeye çalıştım. Oysa içimden koşmak geliyordu. Ya Şifacı dolaplarına baktıysa? Onların yarı yarıya boşaldığını acaba ne zaman fark edecekti?

Araba orada, iki sokak lambasının arasındaki karanlık yerde duruyordu. İçi boş görünüyordu. Ncles alışverişim düzensiz-leşti. Ama arka koltuktaki belirsiz şekli görünce de ciğerlerim sakinleşmedi. Kapıyı açtım ve sırt çantamı ön taraftaki yolcu koltuğuna koydum. Çantadan, içimi güvenle dolduran bir tıkırtı geldi. Sonra, sürücü koltuğuna geçip kapıyı kapattım. İçimden kapıları kilitlemek geldi ama buna gerek yoktu.

Kapı kapanır kapanmaz Jared, "İyi misin?" diye hısladı. Sesi gergin ve kaygılıydı.

Dudaklarımı mümkün olduğunca oynatmamaya çalışarak, "Şşşt," dedim. "Bekle."

Binanın ışıklı kapısının önünden geçerken, içenden bana el sallayan Gök Mavisi'ne elimi sallayarak karşılık verdim.

"Kendine arkadaş mı buldun?" •%

Karanlık yola çıkmıştık. Artık beni seyreden kimse yoktu. Koltuğa yığılmıştım. Ellerim titremeye başladı. Her şey bittiğine göre bunda bir sakınca yoktu. Başarmıştım.

Normal ses tonuyla, "Bütün ruhlar birbiriyle arkadaşır," dedim.

Tekrar, "İyi misin?" diye sordu. "İyileşti rildim." "Göster bakayım."

İnce pembe çizgiyi görebilmesi için sol kolumu ileri uzattım.

Büyük bir şaşkınlıkla nefesini içine çekti.

Battaniye hışırdadı. Jared doğruldu ve ön tarafa geçti. Sırt çantasını iterek oturdu ve onu kucağına aldı. Ağırlığını tartar gibi hafifçe kaldırdı.

Bir sokak lambasının altından geçerken bana baktı. Irkılmıştı.

'Yüzün'

"O da iyileştirildi. Doğal olarak."

Elini kaldırıp yanağıma yaklaştırdı ama eli kararsızlık içinde havada asılı kaldı. "Acıyor mu?"

"Elbette hayır. Hiç bir şey olmamış gibi."

Parmaklarıyla yeni deriye dokundu. Gıdıklandım ama bu onun dokunuşundan kaynaklanıyordu. Sonra Jared asıl konuya döndü.

"Herhangi bir şeyden kuşkulandılar mı? Sence Avcılara haber verirler mi?"

"Hayır. Sana onların kuşkulananmayacaklarını söylemiştim. Gözlerimi bile kontrol etmediler. Yaralıydım. Onlar da beni iyi-leştirdiler." Omuz silktim.

Sırt çantasının bağlarını çözerken, "Ne aldın?" diye sordu.

"Zamanında geri dönebilirsek Jamie'ye yararlı olabilecek ve..." Farkında olmadan gösterge panelinin üstündeki saate baktım. Ama bu saatin gösterdiği zamanın bir anlamı yoktu, "...ve ileride kullanılacak şeyler aldım. Sadece anladıklarımı..."

"Zamanında orada olacağız," dedi. Beyaz kutuları inceliyordu. "Düzeltilir ne demek?"

"Olmazsa olmaz bir ilaç değil. Ama ne işe yaradığını biliyorum. Bu yüzden..."

Başını sallayarak çantayı karıştırmaya devam etti. Mırıldanarak ilaçların isimlerini okuyordu. "Ağrı kesici mi? İşe yarıyor mu?"

Güldüm. "İnanılmaz bir etkisi var. Kendini bıçaklarsan bunu sana kanıtlayabilirim... Yok, yok, şaka yaptım." "Biliyorum."

Anlamını çözemediğim bir yüz ifadesiyle bana bakıyordu. Bir şey onu çok şaşırtmış gibi gözleri irileşmişti.

"Ne oldu?" O kadar da kötü bir şaka yapmamıştım. "Basardın," dedi. Gerçekten çok şaşırdığı belli oluyordu. "Amacımız bu değil miydi?"

"Evet, ama...sanırım ben başarabileceğimize inanmıyordum."

"İnanmıyor muydun? O zaman niçin...? O zaman niçin denememe izin verdin?"

Sesi neredeyse bir fısıltı gibiydi. "O çocuk olmadan yaşamaktansa, onu kurtarmayı denerken ölmeyi göze almıştım da ondan."

Bir an o kadar duygulandım ki, boğulacak gibi oldum. Mel de konuşamayacak kadar etkilenmişti. O anda bir aile olduğumuzu hissettim. Üçümüz bir aileydik.

Hafifçe öksürerek boğazımı temizledim. Hiçbir sonucu olmayacak şeyler hissetmenin anlamı yoktu.

"Çok kolay oldu. Doğal davrandıktan sonra, benim yerimde kim olsa başarılı diye düşünüyorum. Gerçi enseme baktı ama..." İçgüdüsel olarak enseme dokundum. "Senin ensedeki izin, kendi açtığın bir delikten kaldığı çok belli ama benim getirdiğim ilaçlarla Doktor onu düzeltebilir."

"Herhangi birimizin senin kadar doğal davranabileceğini sanmam."

Başımı salladım. "Evet, bu benim için kolay. Onların beklentilerini biliyorum." Kendi kendime güldüm. "Ben onlardan biriyim. Bana inansaydın, sana ne istersen getirebilirdim." Tekrar güldüm. Gevşemek kıkırdamama neden oluyor, bu da bana komik geliyordu. Acaba kendisi için bunu yapabileceğimi, ona ne isterse getirebileceğimi biliyor muydu? 502

"Sana güveniyorum," diye fısıldadı. "Sana hepimizin hayatını emanet edebilirim."

Evet, bu doğrudu. Herkesin hayatı pahasına bana güvenmişti; kendi hayatı, Jamie'nin hayatı ve diğer herkesin hayatı pahasına.

Ben de, "Teşekkür ederim," diye fısıldadım. Şaşkınlığı hâlâ geçmemişti. "Basardın," diye tekrarladı. "Onu kurtaracağız."

Mel büyük bir sevinçle Jamie yaşayacak, dedi. Teşekkürler, Göçer.

Ona, onlar için her şeyi yaparım, dedim. Sonra içimi çektim çünkü söylediklerim doğrudu.

Çöle saptığımızda, arabanın çamurluğuna tekrar tenteleri bağladık. Direksiyona Jared geçti. Bu yolu çok iyi tanıyor ve bu nedenle arabayı benden hızlı sürüyordu. Beni indirdikten sonra, arabayı yine kayanın altındaki o daracık yere sakladı. Arabanın kayalara çarptığını duymayı bekliyordum ama böyle bir şey olmadı.

Sonra tekrar cipe bindik ve gecenin içinde adeta uçmaya başladık. Uçsuz bucaksız çölde sarsıla sarsıla ilerlerken, Jared, başarının verdiği neşeye kahkahalar atıyor, rüzgâr sesini uzaklara taşıyordu.

"Gözüme bağlayacağın bez nerede?" diye sordum. "Niye sordun?" Yüzüne baktım.

"Göçer bizi gammazlayacak olsaydın, eline geçen fırsatı çoktan kullanırdın. Artık hiç kimse senin bizlerden biri olduğunu inkâr edemez."

Düşündüm. "Sanırım bazıları bunu hâlâ kabul etmeyebilir. Bu kendilerini daha iyi hissetmelerini sağlayacaktır."

"Bu bazıları kendilerini yenmek zorundalar."

Bizi nasıl karşılayacakları gözümün önüne geliyordu. Başımı salladım. "İçeri girmek kolay olmayacak. Şu anda sen de neler düşündüklerini, neyle karşılaşmayı umduklarını tahmin edebilirsin."

Cevap vermedi. Gözleri kısılmıştı.

"Jared...eğer onlar...dinlemezlerse...beklemezlerse..." Gittikçe daha hızlı konuşuyor, çok geç olmadan ona öğrendiklerimi söylemek istiyor, bundan garip bir zevk duyuyordum. "Jamie'ye önce ağı kesiciyi vereceksin. Dilinin üstüne koy. Sonra İçini Temizle'yi püskürt, bunu içine çekmesi gerekiyor. Doktor'a ihtiyacın olacak..."

"Hey! Dur bakalım! Bunları sen yapacak, talimatları da sen vereceksin."

"Ama yine de sana anlatmalıyım..."

"Hayır, Göçer. Senin düşündüğün gibi olmayacak. Sana dokunanı vururum." "Jared..."

"Paniğe kapılma. Belden aşağıya ateş ederim. Sonra sen o kişileri elindeki ilaçlarla iyileştirirsin."

"Eğer bu bir şakaysa, hiç komik değil." "Şaka değil, Göçer." "Gözüme bağladığın bez nerede?" Ağzını sıkıca kapadı.

Ama eski tişörtüm, Jeb'in bana verdiği o eski, yırtık pırtık tişört, oradaydı. Bu da aynı işi görürdü. Tişörtü kıvrıp kalın bir bant haline getirirken "Bu bizi içeri almalarını biraz da olsa kolaylaştırır," dedim. Gözlerimi bağladım. "Böylece Jamie'ye daha çabuk ulaşırız."

Bir süre konuşmadık. Cip engibeli zeminde sarsıla sarsıla yol alıyordu. Benim yerimde Melanie'nin oturduğu, buna benzer geceleri hatırladım...

"Dosdoğru mağaralara gidiyoruz. Cipi bir-iki gün saklayabileceğimiz bir yer var. Bu bize zaman kazandıracak."

Başımı salladım. Şu anda zaman çok önemliydi.

Birkaç dakika sonra, "Geldik sayılır," dedi. Sıkıntıyla nefesini dışarı üfledi. "Bizi bekliyorlar." ~

Jared'ın arka tarafa uzandığını gördüm ve tabancayı oradan alırken bir ses çıktığını duydum.

"Kimseyi vurma."

"Söz veremem."

Birisi, "Dur!" diye bağırdı. Bu ses ıssız çölde yankılanmıştı. Cip yavaşladıktan sonra durdu.

Jared, "Bizden başka kimse yok," dedi. "Evet, evet, bakın, ben hâlâ benim."

Karşı taraf tereddüt ediyordu.

"Bakın, cipi saklamaya gidiyorum, tamam mı? Jamie'ye ilaç getirdik ve acele etmemiz gerekiyor. Sizin ne düşündüğünüz umurumda değil. Bu gece yolunu kesmeye kalkışmayın..."

Cip ilerlemeye başladı. Jared onu saklayacağı yeri bulunca motorun sesi değişti ve sessizlikte yankılandı.

"Tamam, Göçer, sorun yok. Haydi gidelim."

Sırt çantasının askılarını omuzlarıma geçirmiştim. Duvarın nerede olduğundan emin olmadığım için cipten dikkatle indim. Jared ileri uzattığım ellerimi tuttu.

"Gel bakalım," dedi ve beni yine omzuna attı.

Ama kendimi geçen seferki kadar güvende hissetmiyordum. Beni tek koluyla tutuyordu. Öteki elinde tabanca olmalıydı. Bu hoşuma gitmiyordu.

Ama koşarak bize yaklaşmakta olan ayak seslerini duyunca, o kadar korktum ki, bir an için tabancanın varlığına sevindim.

Kyle, "Jared, seni budala!" diye bağıriyordu. "Ne yaptığını sanıyorsun?"

Jcb, "Sakin ol, Kyle," dedi.

Ian, "Göçer yaralandı mı?" diye sordu.

Jared sakın bir sesle, "Yolumdan çekilin," dedi. "Acele var. Göçer gayet iyi. Ama gözünün bağlı olması konusunda ısrar etti. Jamie nasıl?"

Jeb, "Hâlâ ateşi var," dedi.

"Göçer ihtiyacımız olan ilaçları buldu." Hızla yokuş aşağı iniyordu.

"Onu ben taşıyabilirim." Bunu söyleyen elbette Ian'dı. "O yerinden memnun."

Ian'a, "Gerçekten rahatım," dedim. Sesim, Jared'ın hareketlerine bağlı olarak inip çıkıyordu.

YOKUŞ YUKARI TIRMANMAYA BAŞLAMIŞTIK. BENİM AĞIRLIĞIMA RAĞMEN JARED KOŞUYORDU. DİĞERLERİNİN DE BİZİMLE BİRLİKTE KOŞUKLARINI DUYUYORDUM.

BÜYÜK MAĞARAYA GELDİĞİMİZİ HEMEN ANLADIM. ÇEVREMİZDE ÖFKELİ TISLAMALAR DOLAŞIYOR, BU SESLER BİRLEŞİP ANLAŞILMAZ BİR GÜRÜLTÜYE DÖNÜŞÜYORDU.

JARED ONLARIN SESLERİNİ BASTIRMAK İÇİN, "YOLUMDAN ÇEKİLİN," DİYE KÜKREDİ. "DOKTOR JAMİE'NİN YANINDA MI?"

BU SORUNUN CEVABINI ANLAYAMADIM. JARED ARTIK BENİ YERE İNDİREBİLİRDİ AMA DURAKLAMAYA BİLE VAKİT AYIRMAK İSTEMİYOR, HIZLI HIZLI YÜRÜYÖRDÜ.

ARKAMIZDA ÖFKELİ SESLER YANKILANIYORDU. DAR KORİDORA GİRDİĞİMİZ ZAMAN SESLER HAFİFLEDİ. ŞİMDİ NEREDE OLDUĞUMUZU HİSSEDİYOR, KAFAMIN İÇİNDE DÖNEMEÇLERİ İZLİYORDUM. YATAK ODALARININ BULUNDUĞU KORİDORLARIN BİRLEŞTİĞİ SAHANLIĞI GEÇİP ÜÇÜNCÜ KORİDORA GİRMİŞTİK. GÖZLERİM KAPALI OLDUĞU HALDE ODA KAPILARINI SAYABİLİRDİM.

JARED BİRDEN DURDU VE BENİ OMZUNDAN AŞAĞI KAYDIRDI. AYAKLARIM YERE DEĞDİ. GÖZLERİMDEKİ BAĞI ÇEKİP ÇIKARDI.

ODAMIZ MAVİ IŞIK VEREN BİR KAÇ FENERLE AYDINLATILMIŞTI. DOKTOR, KASKATI BİR HALDE, AYAKTA DURUYORDU. SHARON ONUN YANINA YERE ÇÖMELMİŞTİ. ELİNDEKİ ISLAK BEZİ JAMİE'NİN ALNINA BASTIRIYORDU. HEYECAN VE ÖFKEDEN BURUŞMUŞ YÜZÜ TANINMAZ HALDEYDİ. JAMİE'NİN DİĞER YANINDA İSE MAGGİE DURUYORDU.

JAMİE HÂLÂ BAYGIN YATIYORDU. YÜZÜ KIPKIRMIZI, GÖZLERİ KAPALIYDI. GÖĞSÜ ÇOK SEYREK OLARAK İNİP KALKIYORDU.

SHARON TÜKÜRÜR GİBİ, "SEN," DEDİ. SONRA DOĞRULUP AYAĞA KALKTI. BİR KEDİ GİBİ JARED'IN ÜZERİNE ATILDI VE YÜZÜNÜ TIRMALAMAYI DENEDİ.

JARED ONUN ELLERİNİ YAKALAYIP BÜKEREK KENDİNDEN UZAKLAŞTIRDI VE KOLLARINI ARKASINA DOĞRU KIVIRDI.

MAGGİE DE KIZINA YARDIM ETMEYE HAZIRLANIR GİBİ GÖRÜNÜYOR-», DU AMA JEB, JARED İLE SHARON'IN ARASINA GİRİNCE MAGGİE İLE BURUN BURUNA GELDİ.

DOKTOR, "BIRAK ONU!" DİYE HAYKIRDI.

JARED DUYMAZDAN GELEREK, "GÖÇER, JAMİE'Yİ İYİLEŞTİR!" DEDİ.

DOKTOR, JAMİE İLE BENİM ARAMA GİRMEK İÇİN BİR ADIM ATTI.

BOĞULUR GİBİ, "DOKTOR," DEDİM. JAMİE'NİN HAREKETSİZ BEDENİNİN ÇEVRESİNDEKİ ŞİDDET BENİ KORKUTMUŞTU. 'YARDIMINIZA İHTİYACIM VAR. LÜTFEN. JAMİE İÇİN."

DOKTOR KİMİLDAMADI. GÖZLERİNİ SHARON İLE JARED'DAN AYIRMIYORDU.

LAN, "HAYDİ, DOKTOR," DEDİ. KÜÇÜCÜK ODA TIKLIM TIKLIM DOLUYDU, LAN İÇERİ GİRİP ELİNİ OMZUMA KOYDU. "GURURUNUZ YÜZÜNDEN ÇOCUĞUN ÖLMESİNE İZİN Mİ VERECEKSİNİZ?"

"BU GURUR DEĞİL. BU YABANCI MADDELERİN ÇOCUĞA NASIL BİR ETKİ YAPACAĞINI BİLMİYORUZ!"

"BUNDAN KÖTÜ OLAMAZ, ÖYLE DEĞİL Mİ?"

"DOKTOR," DEDİM. 'YÜZÜME BAKIN."

BU SÖZLERDEN ETKİLENEN TEK KİŞİ DOKTOR OLMADI. JEB, LAN VE HATTA MAGGİE BANA BAKTILAR, SONRA GÖZLERİNE İNANAMAYIP BİR DAHA BAKTILAR. MAGGİE HEMEN GÖZLERİNİ KAÇIRDI. BU DURUMA İLGİ GÖSTERDİĞİ İÇİN KENDİ KENDİSİNE KIZMIŞTI. DOKTOR, "BU NASIL OLDU?" DİYE SORDU.

"ŞİMDİ GÖSTERECEĞİM. LÜTFEN. JAMİE'NİN DAHA FAZLA ACI ÇEKMESİ GEREKMEZ."

DOKTOR TEREDDÜT EDİYORDU. SONRA DERİN DERİN İÇİNİ ÇEKTİ. "LAN HAKLI," DEDİ.

"ÇOCUK BUNDAN DAHA KÖTÜ OLAMAZ. EĞER BU ONUN ÖLÜMÜNE SEBEP OLURSA..." OMUZ SİLKTİ. BİR ADIM GERİ ÇEKİLDİ.

SHARON, "HAYIR," DİYE HAYKIRDI.

KİMSE ONA ALDIRMADI.

JAMİE'NİN YANINA ÇÖMELDİM. ÇANTAYI SIRTIMDAN İNDİRİP YERE KOYDUM VE BAĞINI ÇÖZDÜM. ELİMİ İÇİNE SOKUP AĞRI KESİCİYİ BULDUM. YANIMDA PARLAK BİR IŞIK YANDI. JAMİE'NİN YÜZÜ AYDINLANDI.

"SU VAR MI, LAN?"

KUTUNUN KAPAĞINI ÇEVİRİP AÇTIM, İÇİNDEKİ DÖRTGEN ŞEKLİNDEKİ KÜÇÜK PARÇALARDAN BİRİNİ ÇIKARDIM. JAMİE'NİN ÇENESİNİ AŞAĞI DOĞRU ÇEKERKEN, DERİSİNİN ATEŞİ ELİMİ YAKTI. KÜÇÜK PARÇAYI DİLİNİN ÜSTÜNE KOYDUM. SONRA BAŞIMI KALDIRIP BAKMADAN ELİMİ UZATTIM. LAN SU DOLU BİR KÂSEYİ AVCUMA KOYDU.

BÜYÜK BİR DİKKATLE, JAMİE'NİN AĞZINA, İLACI BOĞAZINDAN AŞAĞI İNDİRMEYE YETECEK KADAR SU AKITTIM. GÜÇLÜKLE YUTKUNDU. BOĞAZININ KUPKURU OLDUĞU BELLİYDİ.

TELAŞLA ÜSTÜNDE SPREY BULUNAN İNCE ŞİŞEYİ ARADIM. BULUNCA KAPAĞINI AÇIP HIZLI BİR HAREKETLE BUĞUYU JAMİE'NİN ÜSTÜNE PÜSKÜRTTÜM. GÖĞSÜNE BAKARAK BUĞUYU İÇİNE ÇEKMESİNİ BEKLEDİM.

YÜZÜNE DOKUNDUM. ÇOK SICAKTI. ÇANTANIN İÇİNDEKİ KUTULARI KARIŞTIRARAK SERİNLET'İ ARADIM, İÇİMDEN, DİLERİM KULLANMASI KOLAYDIR DİYE DUA EDİYORDUM. KAPAĞI AÇTIM VE SİLİNDİR BİÇİMİNDEKİ KUTUNUN BİRAZ ÖNCE JAMİE'YE VERDİĞİM DİKDÖRTGEN ŞEKİLLERLE DOLU OLDUĞUNU GÖRDÜM. ANCAK BUNLAR MAVİYDİ. HİÇ DEĞİLSE NASIL KULLANILACAKLARINI BİLİYORDUM. RAHAT BİR NEFES ALARAK BİR TANESİNİ JAMİE'NİN DİLİNİN ÜSTÜNE KOYDUM. KÂSEYİ TEKRAR ELİME ALIP ÇOCUĞUN ÇATLAK DUDAKLARININ ARASINDAN BİR YUDUM SU DAHA AKITTIM.

BU KEZ DAHA ÇABUK VE RAHAT YUTKUNDU. BAŞKA BİR EL DAHA JAMİE'NİN YÜZÜNE DOKUNUYORDU. DOKTOR'UN KEMİKLİ PARMAKLARINI HEMEN TANIDIM. "DOKTOR, KESKİN BİR BIÇAĞINIZ VAR MI?" "BİR BİSTURİM VAR. YARAYI AÇMAMI MI İSTİYORSUN?" "EVET. TEMİZLEYEBİLMEK İÇİN."

"BUNU DENEMEYİ, YARANIN İÇİNDEKİ İRİNİ AKITMAYI DÜŞÜNDÜM. AMA BUNUN VERECEĞİ ACI..."

"ŞİMDİ HİÇBİR ŞEY HİSSETMEYECEK."

LAN BANA EĞİLİP, "JAMİE'NİN YÜZÜNE BAK," DİYE FISILDADI.

JAMİE'NİN YÜZÜNÜN KIRMIZILIĞI GEÇMİŞTİ. ARTIK DOĞAL, SAĞLIKLI BİR RENGİ VARDI. ALNINDA HÂLÂ TER DAMLALARI PARLIYORDU AMA BEN BUNUN YENİ BİR ŞEY OLMADIĞINI BİLİYORDUM. DOKTOR VE BEN, AYNI ANDA ÇOCUĞUN ALNINA DOKUNDUK.

İlaçlar etkisini gösteriyor. Evet! MELANİC DE, BEN DE SEVİNÇTEN UÇUYORDUK. DOKTOR, "İLGİNÇ," DEDİ HEYECANLA.

"ATEŞİ DÜŞTÜ AMA BACAĞINDAKİ İLTİHAP DEVAM EDEBİLİR. YARAYI İYİLEŞTİRME YARDIM EDER MİSİNİZ, DOKTOR?"

DOKTOR DALGIN DALGIN, "SHARON ŞEYİ BANA VEREBİLİR MİSİN...?" DİYE SÖZE BAŞLADI. SONRA BAŞINI KALDIRIP, "AH...KYLE, AYAĞININ DİBİNDE DURAN ÇANTAYI BANA UZATIR MİSİN?" DEDİ.

JAMİE'NİN BACAĞINDAKİ YARANIN ÜSTÜNE EĞİLDİM. KIZARMIŞ VE ŞİŞMİŞTİ. LAN LAMBAYI KALDIRARAK YARAYI İYİCE GÖRMEMİ SAĞLADI. DOKTOR VE BEN, AYNI ANDA ÇANTALARIMIZI KARIŞTIRMAYA BAŞLADIK. O, GÜMÜŞ RENGİ BİR BİSTURİ ÇIKARINCA OMURGAMIN ÜZERİNDE ÜRPERTİLER HİSSETTİM. BİSTURİYİ GÖRMEZDEN GELMEYE ÇALIŞARAK TEMİZLE SPREYİNİ HAZIRLADIM.

DOKTOR TEREDDÜT EDİYORDU. "BİR ŞEY HİSSETMEYECEK Mİ?"

O ANDA JAMİE, "HEY!" DEDİ. GÖZLERİ FAL TAŞI GİBİ AÇILMIŞTI. BAKIŞLARIYLA ODAYI TARADI. SONRA BENİ GÖRDÜ. "HEY, GÖÇER. NELER OLUYOR? NİÇİN HERKES BURADA?"

46

JAMİE DOĞRULUP OTURMAYA ÇALIŞIYORDU.

"YAVAŞ OL, EVLAT! NASILSIN?" LAN JAMİE'YE YAKLAŞIP OMUZLARINA BASTIRARAK ONU HAFİFÇE YATAĞA DOĞRU İTTİ.

"KENDİMİ GERÇEKTEN ÇOK İYİ HİSSEDİYORUM. NİÇİN HERKES BURADA? HATIRLAMİYORUM..."

"HASTAYDIN. KIMILDAMA DA TEDAVİNİ BITİREBİLELİM."

"BİRAZ SU İÇEBİLİR MİYİM?"

"ELBETTE İÇEBİLİRSİN, EVLAT. AL BAKALIM."

DOKTOR, JAMİE'Yİ SEYREDİYOR, GÖZLERİNE İNANAMIYORDU.

BEN İSE KONUŞMAKTA GÜÇLÜK ÇEKİYORDUM. SEVİNÇTEN BOĞAZIM KURUMUŞTU. "BU AĞRI KESİCİ SAYESİNDE OLDU," DİYE MIRILDANDIM. "ÇOK ETKİLİ BİR İLAÇ."

JAMİE İAN'A, "JARED NİÇİN SHARON'I O ŞEKİLDE TUTUYOR?" DİYE FİSİLDADI.

LAN DA, HERKESİN DUYABİLECEĞİ BİR TONDA FİSİLDAYARAK, "ÇÜNKÜ SHARON'IN HUYSUZLUĞU ÜZERİNDE," DİYE CEVAP VERDİ.

DOKTOR, JAMİE'Yİ, "HİÇ KİMİLDAMA, EVLAT," DİYE UYARDI. "ŞİMDİ YARANI TEMİZLEYECEĞİZ. TAMAM MI?"

JAMİE ALÇAK SESLE, "TAMAM," DİYE ONAYLADI. DOKTOR'UN ELİNDEKİ BİSTURİYİ GÖRMÜŞ, KAYGILI BAKIŞLARLA BAKIYORDU.

DOKTOR, "BİR ŞEY HİSSEDERSEN SÖYLE," DEDİ. "ACIRSA," DİYE EKLEDİM.

DOKTOR BU KONUDA DENEYİMLİYDİ. TEK BİR HAREKETLE İLTİHAPLI DERİYİ YARIVERDİ. İKİMİZ DE JAMİE'YE BAKTIK. ÇOCUK GÖZLERİNİ KARANLIK TAVANA DİKMİŞTİ. 4

"BU ÇOK TUHAF AMA ACIMİYOR," DEDİ. DOKTOR BAŞINI SALLADI VE BİSTURİYİ TEKRAR KULLANARAK BİR ÇİZGİ DAHA ÇEKİP BİR ÇARPI İŞARETİ OLUŞTURDU. YARIKTAN KAN VE KOYU SARI BİR SIVI FIŞKIRDI.

DOKTOR ELİNİ ÇEKER ÇEKMEZ, BU KANLI ÇARPI İŞARETİNE TEMİZLE İLACINI PÜSKÜRTMEYE BAŞLADIM. ÇİZGİLERİN ÜSTÜNDE AŞAĞI YUKARI GİDİP GELİYORDUM. İLAÇ, YARADAN SIZAN KOYU SARI SIVIYA DEYİNCE, SIVI SANKİ SESSİZCE CIZIRDAMAYA VE ÜZERİNE SU DÖKÜLMÜŞ KÖPÜKLER GİBİ KAYBOLMAYA BAŞLADI. ERİDİ. YANI BASIMDAKİ DOKTOR NEFES NEFESE KALMIŞTI.

"Şuna BAK."

SONUCU GARANTİLEMEK İÇİN YARAYA İKİ KEZ İLAÇ PÜSKÜRTTÜM. JAMİE'NİN DERİSİNİN KOYU KIRMIZI RENGİ SOLMUŞTU BİLE. GERİYE SADECE AKAN KANIN NORMAL KIRMIZILIĞI KALMIŞTI; İNSAN KANININ KIRMIZI RENGİ.

"TAMAM, ŞİMDİ İYİLEŞTİR," DİYE MİRİLDANDIM. KÜÇÜK TENEBE KUTUYU BULDUM VE İLACI YARANIN ÜSTÜNE DÖKTÜM. İLAÇ DOKTORUN YARDIĞI YERLERDEN İÇERİ SIZDI VE ETİN ÜSTÜNÜ KAPLADI. İYİLEŞTİR'İN YAYILDĞI YERLERDE KANAMA DURDU. KUTUNUN NEREDEYSE YARISINI YARANIN İÇİNE BOŞALTTIM. BUNUN GEREKENDEN ÇOK FAZLA OLDUĞUNA EMİNDİM.

"TAMAM. ŞİMDİ YARANIN KENARLARINI BİRLEŞTİRİN VE SIKI SIKI TUTUN, DOKTOR."

DOKTOR'UN AĞZI AÇIKTI AMA DİLİ TUTULMUŞ GİBİYDİ. İKİ ELİNİ DA KULLANARAK DEDİĞİMİ YAPTI.

JAMİE GÜLDÜ. "GIDIKLANIYORUM."

DOKTOR'UN GÖZLERİ YUVALARINDAN OYNAMIŞTI. ÇARPI İŞARETİNİN ÜSTÜNE KAPAT SÜRDÜM. ETLER BİRBİRİNE YAPIŞIP GERİYE PEMBE BİR İZ KALIRKEN, BEN DE BÜYÜK BİR ZEVKLE BU GÖRÜNTÜYÜ SEYREDİYORDUM.

JAMİE, "GÖREBİLİR MİYİM?" DİYE SORDU.

"BIRAK KALKSIN, LAN. İŞİMİZ BİTTİ SAYILIR."

JAMİE DİRSEKLERİNE DAYANARAK DOĞRULDU. MERAKTAN GÖZLEN PARLIYORDU. TERLİ, PİS SAÇLARI BAŞINA YAPIŞMIŞTI. SAĞLIKLI TENİNE HİÇ YAKIŞMIYORDU.

BİR AVUÇ PIRILTILI TOZU YARA İZİNİN ÜSTÜNE SERPİP DERİYE YE-DİRİRKEN, "BAK ŞİMDİ BUNU SÜRÜYORUM," DEDİM. "BU YARA İZİNİ İYİCE KAYBETTİRECEK. İŞTE BÖYLE." ONA KOLUMDAKİ İZİ GÖSTERDİM.

JAMİE GÜLDÜ. "AMA YARA İZLERİ KIZLARI ETKİLER, ÖYLE DEĞİL Mİ?" DEDİ. "BU İLAÇLARI NEREDEN BULDUN, GÖÇER. SİHİR GİBİ."

"JARED BENİ DİŞARI ÇIKARDI."

"CİDDİ MİSİN?"

DOKTOR, ELİMDE KALAN PARLAK TOZA DOKUNDU. SONRA PARMAKLARINI BURNUNA GÖTÜRÜP KOKLADI.

JARED, "ONU GÖRMELİYDİN," DEDİ. "HARİKAYDI."

TAM ARKAMDA ONUN SESİNİ DUYUNCA ŞAŞIRMIŞTİM. GÖZLERİM SHARON'I ARADI. TAM O SIRADA SHARON ODADAN ÇIKIYORDU. YALNIZCA ALEV RENGİ SAÇLARINI GÖREBİLDİM. MAGGİE DE ONU İZLİYORDU.

NE ACIKLI. NE KORKUNÇ. BİR ÇOCUĞUN İYİLEŞTİĞİNE SEVİNEME-YECEK KADAR NEFRET DOLU OLMAK... BİR İNSAN NASIL OLUR DA BU NOKTAYA GELEBİLİR?

"BÜYÜK BİR CESARET GÖSTEREREK BİR HASTANEYE GİRDİ. ORADAKİ YARATIKLARDAN YARALARINI İYİLEŞTİRMELERİNİ İSTEDİ. ARKALARINI DÖNDÜKLERİ ZAMAN DA SOYGUN

YAPTI!" JARED OLAYI ÇOK HEYECANLI BİR HALE GETİREREK ANLATIYOR, JAMİE DE BÜYÜK BİR ZEVKLE DİNLİYORDU. YÜZÜNDE KOSKOCAMAN BİR GÜLÜMSEME VARDI. "BİZE UZUN BİR SÜRE YETECEK KADAR İLAÇ GETİRDİ. ARABAYLA UZAKLAŞIRKEN, DANIŞMADAKİ ALÇAK YARATIĞA EL BİLE SALLADI." JARED GÜLÜYORDU.

MELANİE BİRDEN ÜZÜNTÜYE KAPILMIŞTI. Ben onlar için bunu Yapamazdım. Sen onlar İÇİN, benim olabileceğimden daim değerlisin.

Sus, DEDİM. ÜZÜNTÜ YA DA KISKANÇLIĞIN ZAMANI DEĞİLDİ. ŞİMDİ SEVİNİLECEK ZAMANDI. Sen olmasan, ben burada olup onlara yardım edemezdim. Onu birlikte kurtardık. JAMİE'NİN GÖZLERİ BÜYÜMÜŞTÜ. BENİ SEYREDİYORDU.

ONA, "ASLINDA PEK DE HEYECANLI DEĞİLDİ," DEDİM. ELİNİ TUTUP SIKTIM. KALBİM, ONA DUYDUĞUM SEVGİDEN ÇATLAYACAK GİBİYDİ. "ÇOK KOLAY OLDU. NE DE OLSA, BEN DE ALÇAK BİR YARATIĞIM."

JARED ÖZÜR DİLEMİYİ DENEDİ. "ÖYLE DEMEK İSTEMEDİM..." ONA GÜLÜMSEDİM.

DOKTOR, "YÜZÜNDEKİ YARA İZİNİ NASIL AÇIKLADIN?" DİYE SORDU. "ŞEYİ MERAK ETMEDİLER Mİ, NİÇİN ŞİFACI'YA GİDİP TEDAVİ ETTİRMEDİĞİM?"

"TAZE YARALARIM OLMASI GEREKİYORDU. ONLARI ŞÜPHELENDİRME-MEYE ÖZEN GÖSTERDİM. ELİMDE BİÇAK VARKEN DÜŞTÜĞÜMÜ SÖYLEDİM." JAMİE'Yİ DİRSEĞİMLE DÜRTTÜM. "BU HERKESİN BAŞINA GELEBİLİRDİ."

KENDİMİ ÇOK GÜÇLÜ HİSSEDİYORDUM. HER ŞEY - KUMAŞLAR, YÜZLER, HATTA DUVARLAR - İÇERİDEN GELEN BİR IŞIKLA PARLAR GİBİYDİ. ODANIN İÇİNDEKİ VE DIŞINDAKİ KALABALIKTAN MIRILTILAR VE SORULAR YÜKSELMEME BAŞLAMIŞTI. AMA BU SES KULAKLARIMA ÇINLAMA GİBİ GELİYORDU; ZİL ÇALDIKTAN SONRA KULAKLARIMIZDA KALAN ÇINLAMA sesi GİBİ. HAVADA BİR PIRILTI VARDI. SEVDİĞİM İNSANLARIN DIŞINDA HİÇBİR ŞEY GERÇEK DEĞİLDİ SANKİ. JAMİE İLE JARED'I, LAN İLE JEB'I SEVİYORDUM. DOKTOR BİLE BU KUSURSUZ ANIN BİR PARÇASIYDI.

LAN KURU BİR SESLE, "TAZE YARALAR MI?" DİYE SORDU.

ONA BAKTIM VE GÖZLERİNDEKİ ÖFKEYİ GÖRÜP ŞAŞIRDIM.

"BU GEREKLİYDİ. YÜZÜMDEKİ İZİ SAKLAMAK VE JAMİC'Yİ NASIL İYİLEŞTİRECEĞİMİ ÖĞRENMEK ZORUNDAYDIM."

JARED SOL BİLEĞİMİ TUTUP BİLEĞİMİN BİRAZ YUKARISINDAN BAŞLAYAN PEMBE YARA İZİNİ OKŞADI. "ÇOK KORKUNÇTU," DEDİ. BİRDEN NEŞELİ HALİ KAYBOLMUŞ, CİDDİLEŞMİŞTİ. "NEREDEYSE ELİNİ KESİP ATACAKTI. BU ELİ BİR DAHA ASLA KULLANAMAYACAĞINI SANDIM."

JAMİE'NİN GÖZLERİ DEHŞETLE BÜYÜDÜ. "KENDİNİ Mİ KESTİN?"

ONUN ELİNİ TEKRAR SIKTIM. "KAYGILANMA, O KADAR KÖTÜ DEĞİLDİ. ONU ÇABUCAK İYİLEŞTİRECEKLERİNİ BİLİYORDUM." ^

JARED HÂLÂ KOLUMU OKŞUYORDU. ALÇAK SESLE, "ONU GÖRMELİYDİNİZ," ELEDİK LAN PARMAKLARININ UCUYLA YANAĞIMA DOKUNDU. BUNDAN HOŞLANDIM VE YANAĞIMI ELİNE DAYADIM. ACABA HER ŞEYİ BU KADAR SU ,İL VE PIRIL PIRIL GÖSTEREN AĞRI KESİCİ Mİ YOKSA JAMİE'Yİ KURTARMANIN MUTLULUĞU MU DİYE MERAK EDİYORDUM.

LAN, "BİR DAHA DIŞARI ÇIKMAYACAKSIN," DİYE MIRILDANDI.

JARED, "ELBETTE YİNE DIŞARI ÇIKACAK," DEDİ. İAN'IN SÖYLEDİKLE11 NE ŞAŞIRMIŞ, BU YÜZDEN DE SESİ BİRAZ FAZLA YÜKSEK ÇIKMIŞTI, "LAN, ONU GÖRMELİYDİN. GERÇEKTEN OLAĞANÜSTÜYDÜ. ASLINDA TEHLİKİ Lİ BİR DURUMDU. NELER OLABİLECEĞİNİ ANCAK ŞİMDİ İDRAK EDEBİL İYİ İ RUM."

"NELER OLABİLECEĞİNİ Mİ?" İAN'IN ELİ, BOYNUMDAN AŞAĞI, OM ZUMA KAYDI. BENİ KENDİNE ÇEKİP JARED'DAN UZAKLAŞTIRDI. "BÜTÜN BUNLAR GÖÇER'E ÇOK DAHA BÜYÜK ZARARLAR VEREBİLİRDİ. NEREDCYTE ELİ KOPACAKMIŞ. BUNA NASIL İZİN VERDİN?" SESİ BİR YÜKSELİP HU ALÇALIYOR, PARMAKLAN KOLUMU OKŞUYORDU.

BU ÖFKE SAÇTIĞI PIRILTIYA UYMUYORDU. "HAYIR, LAN, ÖYLE OLMA DI," DEDİM. "BU BENİM FIKRİMDİ. BUNU YAPMAK ZORUNDAYDIM "

LAN, "ELBETTE SENİN FIKRİNDİ," DİYE HOMURDANDI. "SEN...BU İKİSİ SÖZ KONUSU OLDUĞUNDA SINIR TANIMAZSIN. AMA JARED'M SEM ENGELLEMESİ GEREKİRDİ."

JARED İTİRAZ ETTİ. 'YAPABİLECEĞİMİZ BAŞKA BİR ŞEY YOKTU, LAN SENİN DAHA İYİ BİR PLANIN VAR MIYDI? SENCE, CANI YANMASAYDI AMA JAMİE ÖLSEYDİ, GÖÇER DAHA MI MUTLU OLACAKTI?"

BU KORKUNÇ DÜŞÜNCE KARŞISINDA İRKİLDİM.

LAN CEVAP VERİRKEN SESİ BİRAZ ÖNCEKİ KADAR DÜŞMANCA DEĞİL Dİ. "HAYIR. AMA O BUNU YAPARKEN NASIL OLUP DA SESİNİ ÇIKARTMADAN SEYRETTİĞİNİ ANLAYAMIYORUM." LAN TİKSİNTİYLE BAŞINI SALLADI. JARED'İN İSE OMUZLARI ÇÖKMÜŞ, BAŞI ÖNE EĞİLMİŞTİ. "NE BİÇİM BU ADAM..."

JEB, "GERÇEKÇİ BİR ADAM," DİYE ONUN SÖZÜNÜ KESTİ.

HEPİMİZ BAŞIMIZI KALDIRIP ONA BAKTIK. JEB, KUÇAĞINDA BÜYÜK BİR KARTON KOLİYLE BAŞIMIZDA DURUYORDU.

"İŞTE BU YÜZDEN, JARED İHTİYAÇLARIMIZI TEMİN ETMEKTE BİRİNCİ SIRADA YER ALIR. ÇÜNKÜ O YAPILMASI GEREKENİ YAPAR. YA DA İZLEMEK UYGULAMAKTAN DAHA GÜÇ OLSA BİLE, YAPILMASI GEREKENİN UYGULANIŞINI İTİRAZ ETMEDEN İZLER."

"KAHVALTI ZAMANININ AKŞAM YEMEĞİ ZAMANINDAN DAHA YAKIN OLDUĞUNU BİLİYORUM. AMA BAZILARIMIZIN UZUN SÜREDİR YEMEK YEMEDİĞİNİ DÜŞÜNDÜM." JEB, EN KÜÇÜK BİR KURNAZLIĞA BİLE GEREK DUYMADAN KONUYU DEĞİŞTİRİVERMİŞTİ. JAMİE'YE, "AÇ MISIN, EVLAT?" DİYE SORDU.

JAMİE, "ŞEY..EMİN DEĞİLİM," DEDİ. "AÇLIK HİSSEDİYORUM AMA... BU OLUMSUZ BİR DUYGU DEĞİL."

"BU ağrı kesiciden KAYNAKLANIYOR," DEDİM. "BİR ŞEYLER YEME-LİSİN.

DOKTOR, "VE BİR ŞEYLER İÇMELİSİN," DİYE EKLEDİ. "SIVIYA İHTİYACIN VAR."

JEB AĞIR KOLİYİ ŞİLTENİN ÜSTÜNE BIRAKTI. "KÜÇÜK BİR KUTLAMA YAPMAYI DÜŞÜNDÜM. KUTUYU KARIŞTIR BAKALIM."

JAMİE, UZUN YÜRÜYÜŞLERE ÇIKANLARIN YANLARINA ALDIĞI, VAKUM-LANMIŞ YİYECEKLERLE DOLU KUTUYU KARIŞTIRDI. "MMM... VAY CANINA! MAKARNA. HARİKA."

JEB, "SOS SARIMSAKLI TAVUK İÇİN," DEDİ "SARIMSAKLI TAVUĞU ÖZLEMİŞTİM AMA AĞZIMIN KOKUSUNU KİMSENİN ÖZLEMİŞ OLDUĞUNU SANMAM." KÜÇÜK BİR KAHKAHA ATTI.

JEB İYİ HAZIRLANMIŞTI. KUTUNUN İÇİNDE SU ŞİŞELERİ DE VARDI. BİRKAÇ TANE DE PORTATİF OCAK GETİRMİŞTİ. İNSANLAR ONUN ETRAFINDA TOPLANMAYA BAŞLADILAR. KÜÇÜCÜK ALAN BİRDEN KALABAHKLAŞMIŞTI. BEN, LAN İLE JARED'İN ARASINDA SIKIŞIP KALMIŞ, JAMİE'Yİ DE KUÇAĞIMA ALMIŞTİM. GERÇİ ARTIK KUÇAĞA OTURACAK YAŞTA DEĞİLDİ. BÜYÜMÜŞTÜ. AMA İTİRAZ ETMEDİ. İKİMİZİN DE BUNA NE KADAR İHTİYACI OLDUĞUNU HİSSETMİŞ OLMALIYDI. MEL VE BEN, ONU KUÇAĞIMIZA ALIP CANLI VE SAĞLIKLI OLDUĞUNU HİSSETMEK İSTİYORDUK.

PIRİL PIRİL PARLAYAN HALKA GİTTİKÇE BÜYÜYOR, GECE YARISI YEMEĞİ PARTİSİNİ AYDINLATIYORDU. BÖYLECE, ONLAR DA AİLEYE KATILMIŞ OLUYORLARDI. HERKES SABIRLA, JEB'İN YEMEKLERİ HAZIRLAMASINI BEKLİYORDU. KORKU, YERİNİ RAHATLAMAYA VE MUTLU HABERE BIRAKMIŞTI. KARDEŞİNİN DİĞER YANINDAKİ DARACIK YERE SIKIŞMIŞ OLAN KYLE BİLE ARAMIZA KATILMIŞTI.

MELANİE HUZUR İÇİNDE İÇ GEÇİRDİ. KUÇAĞIMDA OTURAN ÇOCUĞUN SICAKLIĞIM VE HÂLÂ KOLUMU OKŞAMAKTA OLAN ERKEĞİN DOKUNUŞUNU HİSSEDİYORDU. JARED'İN KOLUNU OMZUMA DOLAMIŞ OLUŞU BİLE ONU RAHATSIZ ETMİYORDU.

ONA, seri de ağrı kesicinin etkisindesin, D İYE TAKILDIM. Bence bunun ağrı kesici ile ilgisi yok. Bu ikimiz için de geçerli. Evet, haklısın. Bütün yaşantılarımda hiç şu andaki kadar mutlu olmamıştım.

Bu kaybettiklerimin çok daha fazlası..

İNSAN SEVGİSİNİN BANA KENDİ TÜRÜMÜN SEVGİSİNDEN DAHA ÇEKİCİ GELİŞİNİN NEDENİ NE OLABİLİRDİ? ACABA, İNSAN SEVGİSİ SEÇİCİ VE DEĞİŞKEN OLDUĞU İÇİN Mİ BU BÖYLEYDİ? RUHLAR HERKESİ SEVER, HERKESİ KABUL EDERLERDİ. BEN İSE, DAHA BÜYÜK BİR MÜCADELEYİ ÖZLÜYOR OLABİLİR MİYDİM? İNSANLARIN SEVGİSİ ALDATICIYDI, KATI KURALLARI YOKTU. JAMİE'NİNKİ GİBİ KARŞILIKSIZ SEVGİLER OLABİLİYORDU. İAN'IN SEVGİSİ GİBİ, ZAMAN VE EMEK KARŞILIĞINDA KAZANILAN, JARED'İNKİ GİBİ, İNSANIN YÜREĞİNİ YAKAN VE ASLA KAZANILAMAYAN SEVGİLER DE VARDI.

YOKSA İNSAN SEVGİSİ, RUHLARIN SEVGİSİNDEN DAHA MI ÜSTÜNDÜ? İNSANLAR YOĞUN BİR NEFRET DUYABİLDİKLERİNE GÖRE, YELPAZENİN ÖBÜR UCUNDAKİ DUYGULARI DA DAHA GÜÇLÜ OLABİLİR MİYDİ? DAHA DERİN DUYGULARLA, DAHA BÜYÜK BİR TUTKU VE ATEŞLE SEVMELERİ MÜMKÜN MÜYDÜ?

BU SEVGİYİ KAZANMAYI NİÇİN BU KADAR ÇOK İSTEDİĞİMİ BİLMİYORDUM. AMA ŞİMDİ ONA SAHİP OLUNCA, BÜTÜN RİSKLERE VE ACILARA DEĞDİĞİNİ HİSSEDİYORDUM. BU HAYAL ETTİĞİMDEN DE DAHA YÜCE BİR ŞEYDİ. BU HER ŞEYDİ.

YEMEK HAZIRLANIP YENİLDİKTEN SONRA, BU GEÇ, YA DA ERKEN, SAATİN İNSANLAR ÜZERİNDEKİ ETKİLERİ GÖRÜLMEMEYE BAŞLADI. KALABALIK BİRER İKİŞER DAĞILIP YATAKLARININ YOLUNU TUTTULAR. ODA BOŞALIYORDU.

YER AÇILDIĞI İÇİN, ODADA KALANLAR YERE ÇÖKTÜLER. YAVAŞ YAVAŞ HEPİMİZ BİR YANA KAYKILIP UYUKLAMAYA BAŞLADIK. BEN, BAŞIMI JARED'İN KARNINA DAYAMIŞTİM. ARA SIRA, YAVAŞ YAVAŞ SAÇLARIMI OKŞUYORDU. JAMİE YÜZÜNÜ GÖĞSÜME DAYAMIŞ, KOLLARINI BOYNUMA DOLAMIŞTI. BEN DE KOLLARIMDAN BİRİYLE ONUN OMUZLARINA SARILMIŞTİM. IAN'IN BAŞI KARNIMIN ÜSTÜNDE, DİĞER ELİM DE ONUN YÜZÜNDE DURUYORDU. DOKTOR'UN ÖNE UZATTIĞI UZUN BACAĞINI İSE KENDİ BACAĞIMIN YANINDA, AYAKKABISINI KALÇAMDA HİSSEDİYOR, HORLAMASINI İŞİTİYORDUM. BELKİ KYLE BİLE BİR TARAFIMA DOKUNUYOR OLABİLİRDİ.

JEB YATAĞIN ÜSTÜNE UZANMIŞTI. BİR DEN GEĞİRİNCE KYLE GÜLDÜ.

JEB, "BU GECE TAHMİNİMDEN DE GÜZEL GEÇTİ," DEDİ. "KARAMSAR BEKLENTİLERİN GERÇEKLEŞMEMESİ BENİ DAİMA SEVİNDİRİR. TEŞEKKÜRLER, GÖÇER."

YARI UYKUDAYDIM, "MMMM..." DİYE İÇ GEÇİRDİM., KYLE, JARED'İN ÖTEKİ TARAFINDAYDI. "GÖÇER TEKRAR DIŞARI ÇIKTIĞINDA..." ESNEYİNCE SÖZÜ YARIDA KALDI. SONRA, " GÖÇER TEKRAR DIŞARI ÇIKTIĞINDA, BEN DE GELECEĞİM," DEDİ.

IAN'IN BEDENİNİN KASILDIĞINI HİSSETTİM. "GÖÇER BİR DAHA DIŞARI ÇIKMAYACAK," DİYE CEVAP VERDİ. ONU SAKİNLEŞTİRMEK İÇİN YÜZÜNÜ OKŞADIM.

"ELBETTE DIŞARI ÇIKMAYACAĞIM," DEDİM. "BANA İHTİYAÇ OLMADIKÇA BİR YERE GİTMEM. BURADA OLMAK HOŞUMA GİDİYOR."

LAN RAHATSIZ OLMUŞTU. "SENİ BURADA TUTSAK OLARAK ALIKOYMaktan SÖZ ETMİYORUM, GÖÇER," DİYE AÇIKLADI. "BANA KALIRSA, İSTEDİĞİN YERE GİTMEKTE ÖZGÜR OLMALISIN. DİLERSEN, OTOYOLDA KOŞU BİLE YAPABİLMELİSİN. AMA BU ŞEKİLDE ÇIKMANI İSTEMİYORUM. BENİM İÇİN ÖNEMLİ OLAN SENM GÜVENLİKTE OLMAN."

JARED, "ONA İHTİYACIMIZ VAR," DEDİ. BUNU SERT BİR SESLE SÖYLEMİŞTİ. HOŞUMA GİTMEDİ.

"ESKİDEN O YOKTU. İŞLERİ BİZ HALLEDİYORDUK. BUNDAN SONRA DA AYNI ŞEKİLDE DEVAM EDEBİLİRİZ. ONA İHTİYACIMIZ YOK."

"ONA İHTİYACIMIZ YOK, ÖYLE Mİ? O OLMASA JAMİE ÖLECEKTİ. O, KİMSENİN BULAMAYACAĞI ŞEYLERİ BULABİLİR."

"O BİR İNSAN JARED, BİR MAŞA DEĞİL."

"BUNU BİLİYORUM. BÖYLE BİR ŞEY SÖYLEMEDİM..."

BEN TAM ARAYA GİRECEKKEN, JEB TARTIŞMANIN BÜYÜMESİNİ ÖNLEMEN İÇİN, "BU GÖÇER'E KALMIŞ BİR ŞEY," DEDİ. IAN'IN KUCAĞIMDAKİ BEDENİM ELLERİMLE BASTIRIYOR, DOĞRULMASINI ÖNLEMENE ÇALIŞIYORDUM. JARED'İN BAŞIMIN ALTINDAKİ MİDE KASLARININ SERTLEŞTİĞİNİ HİSSEDİYORDUM. AYAĞA KALKMAYA HAZIRLANIYOR OLMALYDI. AMA

JEB'İN SÖZLERİ, İKİSİNİN DE OLDUKLARI YERDE KALMALARINA NEDEN OLDU. LAN, "BUNU GÖÇER'E BIRAKAMAZSIN," DİYE İTİRAZ ETTİ.

"NİÇİN OLMASIN? ONUN KENDİ AKLI VAR. ONUN ADINA KARAR VERMEK SİZE Mİ DÜŞER?"

LAN, "SANA NİÇİN BUNU ONA BIRAKAMAYACAĞIMIZI SÖYLEYİYİM," DEDİ. "GÖÇER?"

"EVET, LAN?"

"SEN BU SEFERLERE KATILMAK İSTİYOR MUSUN?"

"EĞER YARARLI OLAÇAKSAM, ELBETTE KATILMAM GEREKİR."

"SORDUĞUM BU DEĞİLDİ, GÖÇER."

BİR AN SUSUP SORUSUNU HATIRLAMAYA VE BU SORUNUN NERESİNİ YANLIŞ ANLADIĞIMI ÇÖZMEYE ÇALIŞTİM.

"GÖRÜYOR MUSUN, JEB? O KENDİ İSTEKLERİNİ, KENDİ MUTLULUĞUNU, HATTA KENDİ SAĞLIĞINI HİÇ DÜŞÜNMEZ. ÖLÜMÜ PAHASINA DA OLSA, ONDAN İSTEDİĞİMİZ HER ŞEYİ YAPACAKTIR. BİRBİRİMİZDEN İSTEDİĞİMİZ ŞEYLERİ ONDAN İSTEMEK HAKSIZLIK OLUR. BİZ KENDİMİZİ DÜŞÜNÜRÜZ. O DÜŞÜNMEZ."

ÇIT ÇIKMIYORDU. HİÇ KİMSE CEVAP VERMEDİ. BEN KENDİ ADIMA KONUŞMAM GEREKTİĞİNİ HİSSEDENE KADAR SESSİZLİK DEVAM ETTİ.

"BU DOĞRU DEĞİL," DEDİM. "BEN HER ZAMAN KENDİMİ DÜŞÜNÜRÜM. BEN...BEN YARDIM ETMEK istiyorum. BU SAYILMAZ MI? BU GECE JAMIE'YE YARDIMCI OLABİLDİĞİM İÇİN ÇOK MUTLUYUM. MUTLULUĞUMU KENDİ İSTEKLERİM DOĞRULTUSUNDA ELDE ETMEYE HAKKIM YOK MU?"

LAN İÇİNİ ÇEKTE. "NE DEMEK İSTEDİĞİMİ ANLIYOR MUSUNUZ?"

JEB, "SEFERE ÇIKMAK İSTİYORSA, ONA gidemezsin DİYEMEM," DEDİ. "O ARTIK BİR TUTUKLU DEĞİL."

"AMA ONDAN BUNU İSTEMEK ZORUNDA DEĞİLİZ."

BU KONUŞMALAR SIRASINDA JARED HİÇ SESİNİ ÇIKARTMAMIŞTI. JAMIE'NİN DE SESİ ÇIKMIYORDU AMA ONUN UYUDUĞUNDAN EMİNDİM. JARED'İN İSE UYUMADIĞINI BİLİYORDUM. ELİYLE YANAĞIMDA RASTGELE ŞEKİLLER ÇİZİYORDU; PARLAYAN, YANAN ŞEKİLLER.

"İSTEMENİZ GEREKMEZ," DEDİM. "BEN BU İŞE GÖNÜLLÜ OLARAK TALİBİM. JAMIE'YE İLAÇ BULMA İŞİNDE HİÇ KORKMADIM. HİÇ. RUHLAR ÇOK SEVECENDİR. ONLARDAN KORKMUYORUM. ÇOK KOLAY OLDU."

"KOLAY MI? KOLUNU KESMEK..."

HEMEN IAN'IN SÖZÜNÜ KEŞTİM. "BU ACİL BİR DURUMDU. BÖYLE BİR ŞEYİ TEKRAR YAPMAK ZORUNDA KALACAĞIMI SANMIYORUM." DU-RAKSADIM. "HAKSIZ MIYIM?"

LAN HOMURDANDI. SOĞUK BİR SESLE, "O GİDERSE BEN DE BİRLİKTE GİDECEĞİM," DEDİ. "Birisinin ONU KENDİSİNDEN KORUMASI GEREK."

KYLE GÜLEREK, "BEN DE, HEPİMİZİ ondan KORUMAK İÇİN SİZİNLE GELECEĞİM," DEDİ. "AYYY!"

KYLE'A KİMİN VURDUĞUNU GÖRMEK İÇİN BAŞIMI KALDIRAMAYACAK KADAR YORGUNDUM.

JARED, "BEN DE HEPİNİZİ CANLI OLARAK GERİ GETİRMEK İÇİN SİZE EŞLİK EDECEĞİM," DİYE MIRILDANDI.

47

KYLE, "BU ÇOK KOLAY. HİÇ EĞLENCELİ DEĞİL," DİYE ŞİKÂYET ETTİ.

LAN, "BİZİMLE GELMEYİ SEN İSTEDİN," DİYE HATIRLATTI.

KYLE İLE LAN, KAMYONETİN PENCERESİZ OLAN ARKA KISMINDA OTURUYORLARDI. BİRAZ ÖNCE MARKETTEN ALDIĞIM BOZULMAYACAK ERZAK VE TUVALET MALZEMELERİNİ AYIRMAKLA MEŞGULDÜLER. ÖĞLEN SAATİYDİ. GÜNEŞ WICHITA'NM ÜSTÜNDE PARLIYORDU. BURASI ARIZONA ÇÖLÜ KADAR SICAK DEĞİLDİ AMA DAHA NEMLİYDİ. HAVADA KÜÇÜK BÖCEKLER UÇUŞUYORDU.

JARED HIZ LİMİTİNİ AŞMAMAYA DİKKAT EDEREK KAMYONETİ KASABAYA DOĞRU SÜRÜYORDU. RAHATSIZ OLDUĞU BELLİYDİ.

LAN BANA, "ALIŞVERİŞTEN BIKMADIN MI, GÖÇER?" DİYE SORDU. "HAYIR. BENİM İÇİN SAKINCASI YOK."

"HEP BÖYLE SÖYLERSİN. SENİN İÇİN SAKINCASI OLAN BİR ŞEY YOK MU?"

"ŞEY... JAMIE'DEN AYRI KALMAK HOŞUMA GİTMİYOR. DIŞARIDA OLMAKTAN DA PEK HOŞLANDIĞIM SÖYLENEMEZ, ÖZELLİKLE DE GÜNDÜZLERİ. KLOSTROFOBİNİN ZİTTİ GİBİ BİR ŞEY. HER ŞEY FAZLASIYLA ORTADA. BU SENİ DE RAHATSIZ ETMİYOR MU?"

"KİMİ ZAMAN EDİYOR. AMA BİZ GÜNDÜZLERİ PEK DIŞARI ÇIKMAYIZ."

KYLE, "HİÇ DEĞİLSE BACAKLARINI UZATIP DİNLENMEYE FIRSAT BULUYOR," DİYE MIRILDANDI. "NİÇİN ONUN ŞİKÂYET ETTİĞİNİ DUYMAK İSTEDİĞİNİ ANLAMUYORUM."

"ÇÜNKÜ BU ALIŞILMADIK BİR ŞEY. SENİN ŞİKÂYET ETTİĞİNİ DİNLEMekten ÇOK FARKLI."

KONUYU DEĞİŞTİRDİM ÇÜNKÜ LAN VE KYLE ÇEKİŞMEYE BAŞLADILAR MI, BU UZAYIP GİDERDİ. HARİTAYA BAKTIM.

JARED'A, "ŞİMDİ OKLAHOMA CITY'YE Mİ GİDİYORUZ?" DİYE SORDUM.

JARED GÖZLERİNİ YOLDAN AYIRMADAN, "SENCE UYGUNSA, YOL ÜSTÜNDEKİ BİRKAÇ KÜÇÜK KASABAYA UĞRAYACAĞIZ," DİYE CEVAP VERDİ. "BENCE UYGUN."

SEFERE ÇIKTIĞIMIZDA JARED YAPILACAK İŞLERDEN BAŞKA BİR ŞEY DÜŞÜNMEZ, DİKKATİNİ DAĞITMAZ, BEN BİR GÖREVİ BAŞARIYLA YERİNE GETİRDİĞİMDE LAN VE KYLE GİBİ KEYİFLENİP, KİMSEYLE ŞAKALAŞMAZDI. Görev KELİMESİNİ KULLANDIKLARINDA İÇİMDEN GÜLÜMSEMEK GELİYORDU. ÇÜNKÜ BU KELİMEYİ AŞILMASI GÜÇ ENGELLERLE DOLU BİR ÖDEV OLARAK ALGILIYORDUM. OYSA BENİM YAPTIĞIN SADECE BİR DÜKKÂNA GİDİP ORADAN BAZI ŞEYLER ALARAK GERİ DÖNMEKTİ. SAN DIEGO'DA, SADECE KENDİM İÇİN ALIŞVERİŞ EDERKEN, BUNU YÜZLERCE KEZ YAPMIŞTİM.

KYLE'İN DEDIĞİ GİBİ, BU İNSANI HEYECANLANDIRAMAYACAK KADAR KOLAY BİR ŞEYDİ. ALIŞVERİŞ ARABASIYLA RAFLARIN ARASINDA DOLAŞIYOR, BANA GÜLÜMSEYEN RUHLARA GÜLÜMSÜYOR, ARABAMI KOLAY BOZULMAYACAK, DAYANIKLI YİYECEKLERLE DOLDURUYORDUM. ÇOĞUNLUKLA, KAMYONETİN ARKASINDA SAKLANAN ERKEKLER İÇİN, HEMEN TÜKETİLMESİ GEREKEN BİRKAÇ ŞEY, YOLDA HEP BİRLİKTE KARNİMİZİ DOYURMAMIZ İÇİN DE HAZIR SANDVIÇLER VE BU GİBİ ŞEYLER, KİMİ ZAMAN DA, BUNLARA EK OLARAK BİRKAÇ ŞEKER YA DA ÇİKOLATA ALIRDIM. LAN, PARÇA ÇİKOLATALI, NANELİ DONDURMAYI ÇOK SEVERDİ. KYLE'İN EN SEVDİĞİ ŞEY İSE KARAMELDİ. JARED İSE, KENDİSİNE SUNULAN HER ŞEYİ YERDİ. O, YILLAR ÖNCE YİYECEK KONUSUNDAKİ TERCİHLERİNDEN VAZGEÇMİŞ, İNSANLARIN İSTEKLERİNİN KARŞILANAMAYACAĞI, HATTA GEREKSİNİMLERİN BİLE KARŞILANMADAN ÖNCE DİKKATLE DEĞERLENDİRİLECEĞİ BİR HAYAT YAŞAMAYA BAŞLAMIŞTI. BU DA, ONUN BU HAYATI BAŞARIYLA SÜRDÜRÜŞÜNÜN NEDENLERİNDEN BİRİYDİ. KİŞİSEL İSTEKLERLE ŞEKİL DEĞİŞTİRMEMİŞ ÖNCELİKLERİ GÖREBİLİYORDU.

BAZEN, KÜÇÜK KASABALARDA FARK EDİLDİĞİM OLUYOR, BAZI RUHLAR KONUŞUYORDU. SÖYLEYECEKLERİMİ O KADAR İYİ ÖZÜMSEMİŞTİM Kİ, BİR İNSANI BİLE KANDIRABİLİRDİM.

"Selam. Kasabaya yeni mi geldin?"

"Evet. Biraz önce geldim."

"Byers'a niçin geldin?"

KASABANIN ADININ YABANCI GELMEMESİ İÇİN KAMYONETTEN İNMEYEN ÖNCE HARİTAYA BAKMAYI İHMAL ETMİYORDUM.

"Erkek arkadaşım çok seyahat ediyor. Kendisi fotoğrafçıdır."

"Ne kadar güzel. Demek erkek arkadaşın bir sanatçı, öyle mi? Eh, bu çevrede fotoğrafı çekilecek çok güzel yerler var."

BAŞLANGIÇTA, SANATÇI OLAN BENDİM. AMA ERKEKLERLE KONUŞURKEN BİR ERKEK ARKADAŞIM OLDUĞUNU AÇIKLAMAK BANA ZAMAN KAZANDIRIYORDU. BUNU ANLAYINCA, FOTOĞRAFÇILIĞI ERKEK ARKADAŞIMA DEVRETTİM.

"Yardımanın için çok teşekkür ederim."

"Hiç önemli değil. Yakında yine bekleriz."

BİR KERESİNDE, SALT LAKE CITY'DE BİR ECZACI İLE KONUŞMUŞ, ONDAN SONRA DA, NE ARAMAM GEREKTİĞİNİ ÖĞRENMİŞTİM.

APTAL APTAL GÜLÜMSEYEREK, "Emin değilim ama galiba yanlış besleniyorum. Abur cubur yemeden edemiyorum. Şeker yemeden duramam," DEMİŞTİM.

"Aküh olmalısın, Binlerce Taç Yaprak. İsteklere boyun eğmenin kolay olduğunu biliyorum ama yediklerine dikkat etmelisin. Bu arada, yardımcı bir şey de almalısın."

SAĞLIK ETİKETTEKİ KELİME O KADAR AÇIKTI Kİ, SORDUĞUM İÇNİ KENDİMİ APTAL HİSSEDİYORDUM.

"Çilek tadında olanlardan mı istersin, çikolata tadında olanlardan mı?"

"İkisini de deneyebilir miyim?"

TOPRAKTA DOĞAN ADLI SEVECEN RUH BANA BÜYÜK ŞİŞELERİN İKİSİNİ DE YERDİ.

BUNLARIN HEYECAN VERİCİ BİR YANI YOKTU. SADECE, HER İHTİMALE KARŞI, ÖN CEPLERİMDEN BİRİNDE DURAN KÜÇÜK HAP AKLIMA GELDİĞİNDE HAFİF BİR KORKU VE TEHLİKE HİSSEDER GİBİ OLUYORDUM.

JARED, "BUNDAN SONRAKİ KASABADAN YENİ GİYSİLER SATIN ALMALISIN," DEDİ.

"Yine Mİ?"

"ÜSTÜNDEKİLER İYİCE BURUŞMUŞ."

İTİRAZ ETMEDİM. "PEKİ." FAZLA GİYSİ BİRİKTİRMEYİ SEVMİYORDUM AMA KAMYONETİN İÇİNDEKİ, SAYILARI SÜREKLİ ARTMAKTA OLAN KİRLİ GİYSİLER ZİYAN OLMAYACAKTI. LILY, HEİDİ VE PAIGE'İN ÖLÇÜLERİ BANA YAKINDI. YENİ GİYSİLERE ÇOK SEVİNECEKLERDİ.

ERKEKLER, SEFERE ÇIKTIKLARINDA GİYSİLERİNE ALDIRMIYORLARDI. BU YOLCULUKLAR ONLAR İÇİN ÖLÜM KALIM MESELESİYDİ. GİYSİLER ÖNCELİKLİ OLMaktan ÇOK UZAKTI. UĞRADIĞIM HER DÜKKÂNDAN ALDIĞIM ŞAMPUANLAR VE SABUNLAR DA ONLARI İLGİLENDİRMİYORDU.

JARED İÇİNİ ÇEKEREK, "YIKANIP TEMİZLEMEN İYİ OLUR," DEDİ. "SANIRIM BU ANCAK, BU GECEYİ BİR OTELDE GEÇİRMEMİZLE MÜMKÜN OLABİLİR."

ESKİDEN KILIK KIYAFET HİÇ ÖNEM VERDİKLERİ BİR ŞEY DEĞİLMİŞ. ASLINDA YAKINDAN BAKILINCA, UYGAR DÜNYAYA AİT BİRİ GİBİ GÖRÜNMEŞİ GEREKEN SADECE BENDİM. ERKEKLER KOT PANTOLON VE KOYU RENK TİŞÖRTLER GİYİYORLARDI. BUNLAR KİR GÖSTERMİYOR VE KISA BİR SÜRE İÇİN GÖRÜNSELER DE DİKKAT ÇEKMEMELERİNİ SAĞLIYORDU.

YOL KENARINDAKİ HANLARDA GECELEMekten NEFRET EDİYORLARDI. BU, DÜŞMANIN BURNUNUN DİBİNDE SAVUNMASIZ DURUMDA OLMAK DEMEKTİ. ONLARI EN ÇOK KORKUTAN BUYDU. LAN, SİLAHLI BİR AVCI'YA SALDIRMAYI TERCİH EDECEĞİNİ SÖYLÜYORDU.

KYLE OTELDE GECELEMİYİ KABUL ETMİYOR, GÜNDÜZLERİ KAMYONETTE UYUYUP GECELERİ NÖBET TUTUYORDU.

BANA GELİNCE, BİR HANDA YA DA OTELDE GECELEMEN BENİM İÇİN DÜKKÂNLARDAN ALIŞVERİŞ YAPMAK KADAR KOLAYDI. RESEPSİYONDA KAYDIMIZI YAPTIRIYOR, ORADA ÇALIŞAN MEMURLA KONUŞUYOR, FOTOĞRAFÇI ERKEK ARKADAŞ HİKÂYESİNİ ANLATIYOR, (NE OLUR NE OLMAZ, BİRİSİ ÜÇÜMÜZÜ BİRLİKTE ODAYA GİRERKEN GÖRÜR DİYE) BİR ARKADAŞIMIZIN DA BİZİMLE BİRLİKTE YOLCULUK YAPTIĞINI SÖYLÜYORDUM. KAYIT YAPTIRIRKEN, HİÇBİR ÖZELLİĞİ OLMAYAN GEZEĞENLERDE KULLANILAN SIRADAN İSİMLERİ KULLANIYORDUM. KİMİ ZAMAN YARASA OLUYORDUK; SÖZÜNÜ TUTAN, YUMURTA ŞARKISINI SÖYLEYEN VE GÖKYÜZÜ TÜNEĞİ. BAZEN DENİZ YOSUNLARIYDIK; BURGU GÖZLER, YÜZEYİ GÖREN VE İKİNCİ ŞAFAK. GERÇİ KİMSENİN BİZİ İZLEDİĞİ YOKTU AMA BU İSİMLERİ SADECE BİRER KERE KULLANIYOR VE SÜREKLİ DEĞİŞTİRİYORDUM. BÖYLE DAVRANMAM MELANİE'Yİ RAHATLATIYOR, KENDİSİNİ GÜVENDE HİSSETMESİNİ SAĞLIYORDU. BÜTÜN BUNLAR ONA İNSANLARIN ÇEVİRDİĞİ BİR CASUS FİLMİNDE OYNAMAKTA OLDUĞU HİSSİNİ VERİYORDU.

İŞİN BİR DE GÜÇ KISMI VARDI Kİ, BU BENİ GERÇEKTE DE RAHATSIZ EDİYORDU. KARŞILIĞINDA HİÇBİR ŞEY VERMEDEN BU KADAR ÇOK ŞEY ALMaktan TEDİRGİN OLUYOR, AMA BUNU ASLA KYLE'İN YANINDA SÖY-LEMİYORDUM. ÇÜNKÜ O BENDEN KUŞKULANMAK VE NİYETİMİ SORGULAMAK İÇİN HİÇBİR FIRSATI KAÇIRMIYORDU. SAN DİEGO'DA ALIŞVERİŞ ETMEK BENİ HİÇ RAHATSIZ ETMEMİŞTİ. SADECE İHTİYACIM OLAN ŞEYLERİ ALIYORDUM. SONRA, GÜNLERİMİ ÜNİVERSİTEDE GEÇİREREK BİLGİMİ PAYLAŞIP TOPLUMA BİR ŞEYLER VERİYOR, BORCUMU ÖDÜYORDUM. ÖĞRETMENLİK GÜÇ BİR GÖREV DEĞİLDİ AMA BEN İŞİMİ CİDDİYE ALIYORDUM. SİRAMLAR GELDİKÇE, DAHA AZ HOŞLANDIĞIM GÖREVLERİ DE YAPIYORDUM. GÜNDÜZLERİ ÇÖP TOPLUYOR, SOKAKLARI TEMİZLİYORDUM. BUNLARI HEPİMİZ YAPIYORDUK.

ŞİMDİ İŞE, ÇOK DAHA FAZLA ŞEY ALIYOR VE KARŞILIĞINDA HİÇBİR ŞEY VERMİYORDUM. BU KENDİMİ BENÇİL HİSSETMEME NEDEN OLUYORDU.

KARA KARA DÜŞÜNMEYE BAŞLADIĞIMDA, MEL, kendin için değil, başkaları için alıyorsun, DİYE HATIRLATIYORDU.

Yine de bana yanlış geliyor. Bunu sen bile hissedebiliyorsun, öyle değil mi? Bunu düşünme, DİYEREK DURUMU ÇÖZMEYE ÇALIŞIYORDU.

UZUN SEFERİMİZİN SONUNA GELMİŞTİK. DÖNÜYORDUK. BUNA SEVİNİYORDUM. BİR SONRAKİ GÜN, DEPO OLARAK KULLANDIĞIMIZ KAPALI KAMYONA UĞRAYACAK, KAMYONETİMİZDEKİ ÖTEBERİYİ SON KEZ BOŞALTACAKTİK. KAMYON YOLUMUZUN ÜZERİNDE BİR YERDE SAKLIYDI. ONA ULAŞMAMIZ İÇİN BİR GÜN YOLCULUK YAPMAMIZ GEREKİYORDU. BİRKAÇ KENTE DAHA UĞRAYACAK, YOLLARDA BİRKAÇ GÜN DAHA GEÇİRECEK, OKLAHOMA'DAN AŞAĞI İNİP NEW MEXICO'DAN GEÇECEK, SONRA HİÇ DURMADAN ARİZONA'YI AŞACAKTİK. VE SONUNDA EVİMİZE VARACAKTİK.

TIKLIM TIKLIM DOLU KAMYONETTE UYUYACAĞIMIZA GECEYİ BİR OTELDE GEÇİRDİĞİMİZDE, GENELLİKLE HAVA KARARDIKTAN SONRA OTELE GİRİYOR, SABAHLARI DA ORTALIK AYDINLANMADAN AYRILIYOR, BÖYLECE AYDINLIKTA RUHLARA GÖRÜNMEMİŞ OLUYORDUK. ASLINDA BU ÖNLEM HİÇ DE GEREKLİ DEĞİLDİ.

LAN İLE JARED DE BUNU ANLAMAYA BAŞLAMISLARDI. O GÜN, BAŞARILI BİR GÜN GEÇİRDİĞİMİZ İÇİN KAMYONET TIKLIM TIKLIM DOLUYDU. KYLE'A UYUYACAK ALAN

KALMAMIŞTI. LAN DA BENİM YORGUN GÖRÜNDÜĞÜMÜ DÜŞÜNDÜĞÜ İÇİN HAVA KARARMADAN KÜÇÜK BİR OTELİN ÖNÜNDE DURDUK. ELİMDE PLASTİK ANAHTAR KARTIYLA KAMYONETE DÖNDÜĞÜMDE, GÜNEŞ HENÜZ BATMAMIŞTI.

KÜÇÜK HAN ÇOK KALABALIKTI. KAMYONETİ ODAMIZA YAKIN BİR YERE PARK ETTİK. LAN İLE JARED, KAMYONETTEN İNİP BAŞLARI ÖNLERİNDE, BEŞ-ALTI ADIM ATIP ODAYA VARDILAR. İKİSİNİN DE ENSELERİNDE AÇIK PEMBE BİNER ÇİZGİ GÖRÜNÜYORDU. JARED'İN ELİNDE YARISI BOŞ BİR BAVUL VARDI. HİÇ KİMSE BAŞINI KALDIRIP BİZE BAKMADI.

ODANIN PENCERELERİNDE KALIN PERDELER VARDI. JARED İLE LAN BİRAZ RAHATLADILAR.

LAN, JARED İLE PAYLAŞACAĞI YATAĞIN ÜSTÜNE UZANDI VE TELEVİZYONU AÇTI. JARED İSE BAVULU MASANIN ÜSTÜNE KOYUP AKŞAM YEMEĞİMİZİ - UĞRADIĞIMIZ SON DÜKKÂNDAN YAPTIRDIĞIM TAVUKLU SANDVIÇLERİ - ÇIKARDI VE İAN'LA BANA VERDİ. PENCERENİN YANINA OTURDUM. SANDVIÇİMİ YERKEN, BİR YANDAN DA BATMAKTA OLAN GÜNEŞİ SEYREDİYORDUM.

LAN BANA TAKILDI. "KABUL ET, GÖÇER. BİZ İNSANLARIN EĞLENCELERİ SİZİNKİLERDEN DAHA GÜZEL."

TELEVİZYON EKCRANINDA, İKİ RUH, DİMDİK DURMUŞ KONUŞUYORLARDI. HİKÂYEYİ ANLAMAK KOLAYDI ÇÜNKÜ RUHLARIN YAZDIĞI METİNLERDE FAZLA ÇEŞİTLİLİK YOKTU. BU OYUNDA, İKİ RUH, UZUN BİR AYRILIKTAN SONRA KAVUŞUYORLARDI. ERKEĞİN DENİZ YOSUNLARI'NDAKİ HAYATI ARALARINA GİRMİŞTİ. AMA SONUNDA ERKEK, BUĞULU GEZEĞEN'DEKİ KIZ ARKADAŞININ, BU SICAKKANLI EV SAHİPLERİNİN ÇEKİCİLİĞİNE KAPILACAĞINI DÜŞÜNEREK insan OLMAYI SEÇMİŞ VE MUCİZELER MUCİZESİ BİR OLAY SAYESİNDE ONU DÜNYADA BULMUŞTU.

RUHLARIN YAZDIĞI BÜTÜN METİNLER MUTLU SONLA BİTERDİ. "SEYİRCİ KİTLESİNİ HESABA KATMALISIN."

"DOĞRU. KEŞKE İNSANLARIN HAZIRLADIĞI PROGRAMLARI TEKRAR GÖSTERSELER." KANALLARI DOLAŞIRKEN KAŞLARI ÇATILDI. "ESKİDEN ARADA SIRADA GÖSTERİRLERDİ."

"ONLAR RUHLARI TEDİRGİN EDİYORDU. ONLARIN YERİNE ŞİDDET İÇERMEYEN PROGRAMLAR SEÇİLDİ."

"Brady Bunch'ı* BİLİYOR MUSUN?"

GÜLDÜM. BU DİZİYİ SAN DİEGO'DA İZLEMİŞTİM. MELANİ İSE ONU ÇOCUKLUĞUNDAN HATIRLIYORDU. "SALDIRGANLIĞI HOŞ GÖREN BİR DİZİYDİ. ÖRNEĞİN, KÜÇÜK BİR OĞLAN ÇOCUK, BİR KABADAYI YUM-RUKLUYOR VE BU DOĞRU BİR HAREKET OLARAK SUNULUYORDU. EKCRANDA KAN AKIYORDU."

LAN DUYDUKLARINA İNANAMAMIŞ GİBİ BAŞINI SALLADI VE ESKİ DENİZ YOSUNU'NUN HİKÂYESİNE DÖNDÜ. YANLIŞ BULDUĞU, DOKUNAKLI OLMASI GEREKEN YERLERDE GÜLDÜ.

BEN PENCEREDEN BAKIYOR, TELEVİZYONDAKİ, SONU KOLAYCA TAHMİN EDİLEBİLECEK HİKÂYEDEN ÇOK DAHA İLGİNÇ BİR ŞEY SEYREDİYORDUM.

OTELİN ÖNÜNDEKİ İKİ ŞERİTLİ YOLUN ÖTEKİ TARAFINDA BİR OTOPARK VARDI. OTOPARKIN BİR YANINDA OKUL, DİĞER YANINDA DA İNEKLERİN OTLADIĞI BİR ÇAYIR BULUNUYORDU. BİRKAÇ AĞAÇ, İÇİNDE BİR KUM HAVUZU, BİR KAYDIRAK VE ELLE ÇALIŞTIRILAN BİR DÖNME DOLAP BULUNAN ESKİ TİP BİR ÇOCUK PARKI GÖRÜNÜYORDU. DOĞAL OLARAK, BİR DE SALINCAK VARDI.

KÜÇÜK BİR AİLE, SERİN AKŞAM HAVASININ TADINI ÇIKARIYORDU. BABANIN SAÇLARI KOYU RENKTİ AMA ŞAKAKLARINDA BEAZLAR VARDI. ARME BABADAN ÇOK DAHA GENÇ GÖRÜNÜYORDU. KIZIL-KAHVERENGİ SAÇLARINI

* Brady Bunch: 1960 ve 1970'lerde gösterilen, büyük bir ailenin hikâyesini anlatan bir Amerikan dizisi.

ARKAYA TOPLAYIP ATKUYRUĞU YAPMIŞTI. BU ATKUYRUĞU, GENÇ KADIN HAREKET ETTİKÇE SALLANIYORDU. HENÜZ BİR YAŞINDA BİLE OLMAYAN KÜÇÜK BİR OĞULLARI VARDI. BABA ÇOCUĞU SALINCAĞA OTURTMUŞ, SALLIYORDU. ANNE ÖNDE DURUYOR, ÇOCUK SALINCAKLA KENDİSİNE YAKLAŞINCA EĞİLİP ONU ALNINDAN ÖPÜYORDU. ÇOCUK SÜREKLİ GÜLÜYORDU, YÜZÜ KIPKIRMIZI OLMUŞTU. ONUN BU HALİ ANNEYİ DE GÜLDÜRÜYORDU. GÜLERKEN VÜCUDUNUN SARSILDIĞINI VE SAÇLARININ SAĞA SOLA SALLANDIĞINI GÖRÜYORDUM. "NEYE BAKIYORSUN. GÖÇER?"

JARED'İN SORUSU KAYGILI DEĞİLDİ ÇÜNKÜ BU ŞAŞIRTICI SAHNEYİ GÜLÜMSEYEREK SEYREDİYORDUM.

"HİÇBİR HAYATIMDA GÖRMEDİĞİM BİR ŞEYİ, ÜMİDİ SEYREDİYORUM."

JARED GELİP ARKAMDA DURDU VE OMZUMUN ÜZERİNDEN DIŞARI BAKTI. "NE DEMEK İSTİYORSUN?" BAKIŞLARI BİNALARIN VE YOLUN ÜZERİNDE DOLAŞTI. PARKTAKİ AİLEYİ GÖRMEDİ BİLE.

ÇENESİNDEN TUTUP YÜZÜNÜ ONLARA DOĞRU ÇEVİRDİM. BU BEKLENMEDİK DOKUNUŞUM KARŞISINDA NE OLUMSUZ BİR TEPKİ VERDİ NE DE UZAKLAŞMAYI DENEYİ. MİDEMDE BİR SICAKLIK HİSSETTİM. "BAK," DEDİM.

"NEYE BAKMAM GEREKİYOR?"

"SAHİP BİR TÜR İÇİN İLK KEZ BİR ÜMİT IŞIĞI GÖRDÜM. SENİN DE GÖRMENİ İSTİYORUM." ŞAŞIRMIŞTI. "NEREDE?" DİYE SORDU.

O SIRADA, HEMEN ARKAMIZDA DURMUŞ, SESSİZCE BİZİ DİNLEYEN İAN'I FARK ETTİM.

KAHKAHALAR ATAN ANNEYİ GÖSTERDİM. "GÖRÜYOR MUSUN? BAK, İNSAN ÇOCUĞUNU NASIL SEVİYOR!"

O ANDA, KADIN ÇOCUĞUNU SALINCAKTAN ALIP KUCAKLADI VE ÖPÜCÜKLERE BOĞDU. BEBEK NEŞEYLE KOLLARINI VE BACAĞLARINI SALLIYORDU. O HENÜZ UFACIK BİR ÇOCUKTU. EĞER İÇİNDE BENİM TÜRÜMDEN BİR RUH OLSAYDI, MİNİCİK BEDENİN İÇİNDE BİR YETİŞKİN OLACAKTI; MİNYATÜR BİR YETİŞKİN. AMA ONUN BİR İNSAN OLDUĞU BELLİYDİ.

JARED, "BU BEBEK insan MI?" DEDİ HEYECANLA. "NEREDEN ANLADIN? NASIL OLUR? NE KADAR ZAMAN BÖYLE KALACAK?"

OMUZ SİLKTİM. "DAHA ÖNCE HİÇ BÖYLE BİR ŞEYLE KARŞILAŞMAMIŞTİM. BİLMİYORUM. ANNESİ ONU SAHİP OLARAK VERMEMİŞ DEMEK. BİZİM ARAMIZDA ANNELİK KUTSAL KABUL EDİLİR. ANNELERE TAPILIR. EĞER ÇOCUĞUNDAN AYRILMAK İSTEMEDİYSE..." BAŞIMI SALLADIM. "BUNUN NASIL ÇÖZÜMLENECEĞİ KONUSUNDA HİÇBİR FİKRİM YOK. BÖYLE BİR ŞEY BAŞKA GEZEGENLERDE OLMAZ. BU BEDENLERİN DUYGULARI MANTIKTAN ÇOK DAHA GÜÇLÜ."

BAŞIMI ÇEVİRİP JARED'LA İAN'A BAKTIM. İKİSİNİN DA AĞIZLARI AÇIK KALMIŞTI. ŞAŞKIN ŞAŞKIN, BU İKİ AYRI TÜRÜN KARIŞIMI OLAN AİLEYE BAKIYORLARDI.

KENDİ KENDİME, "HAYIR," DİYE MİRILDANDIM. "EĞER ÇOCUĞU İSTEDİLERSE HİÇ KİMSE ANNE BABAYI ZORLAMAMIŞTIR. ŞUNLARIN HALİNE bakın"

ŞİMDİ BABA KOLLARINI ANNEYLE ÇOCUĞA DOLAMIŞ, İKİŞİNE BİRDEN SARILMIŞTI. ŞEFKAT DOLU BAKIŞLARLA SAHİP BEDENİNİN BİYOLOJİK OĞLUNA BAKIYORDU.

"KENDİ TÜRÜMÜZ HARIÇ OLMAK ÜZERE, İLK KEZ BU GEZEGENDE CANLI DOĞUMLARLA KARŞILAŞTIK SİZİNKİ, KESİNLİKLE EN KOLAY VE EN BEREKETLİ SİSTEM DEĞİL. ACABA BİZİMLE ARANIZDAKİ FARK BU MU? YOKSA ASIL FARK, SİZİN YENİ DOĞAN BEBEKLERİNİZİN, YARDIMA MUHTAÇ VE ÇARESİZ OLUŞU MU? BU GEZEGENDEN BAŞKA HER YERDE CANLILAR YUMURTA YA DA TOHUM ARACILIĞIYLA ÜRÜYORLAR. BİRÇOK ANNE BABA YAVRULARINI GÖRMÜYOR BİLE. MERAK ETTİĞİM ŞEY..." SÖZÜM YARIDA KALDI. DÜŞÜNCELERE DALMIŞTİM.

ANNE BAŞINI KALDIRIP BABAYA BAKTI. ERKEK ONU DUDAKLARINDAN ÖPTÜ. İNSAN ÇOCUK ÇOK KEYİFLENMİŞTİ. AĞZININ HAREKETLERİNDEN SESLER ÇIKARDIĞI BELLİ OLUYORDU.

"ŞEY... BELKİ BİR GÜN BENİMKİLERLE SİZİNKİLER BARIŞ İÇİNDE BİRLİKTE YAŞAYACAKLARDIR. BU...TUHAF OLMAZ MI?"

NE JARED, NE DE LAN, KARŞILARINDAKİ MUCİZEDEN GÖZLERİNİ AYIRABİLİYORDU.

AİLE PARKTAŃ AYRILIYORDU. ANNE KOT PANTOLONUNDAKİ TOZLAN SİLKELERKEN, BABA ÇOCUĞU KUCAĞINA ALDI. SONRA RUHLAR EL ELE TUTUŞTULAR VE İNSAN ÇOCUKLARIYLA BİRLİKTE EVLERİNİN YOLUNU TUTTULAR. LAN YUTKUNDU.

O AKŞAM BİR DAHA HİÇ KONUŞMADIK. HEPİMİZ, ÇOCUK PARKINDA GÖRDÜĞÜMÜZ AİLE İLE İLGİLİ DÜŞÜNCELERE DALMIŞTIK. ERTESİ SABAH ERKEN KALKIP İŞİMİZE DÖNMEK İÇİN ERKENDEN YATTIK. BEN KAPIYA EN UZAK OLAN KARYOLADA TEK BAŞIMA YATTIM. BU BENİ RAHATSIZ ETMİŞTİ. İRİYARI İKİ ADAM, DİĞER YATAĞA SİĞMAYA ÇALIŞIYORLARDI. LAN DERİN UYKUSUNUN İÇİNDE YATAĞA YAYILMAK İSTİYOR, JARED DA BU DURUMDA, NEREDEYSE ONA VURACAK HALE GELİYORDU. BİRİ BENİMLE YATSA, İKİSİ DE DAHA RAHAT EDECEKTİ. BEN İSE BÜZÜLMÜŞ YATAĞIN BİR KÖŞESİNDE UYUYORDUM. GÜNDÜZLERİ AÇIK ALANLARDA DOLAŞMAK, BELKİ DE BENİ GECELERİ DARACIK BİR ALANA ÇEKİLMEYE

ZORLUYORDU. YA DA KAMYONETİN ARKA KOLTUĞUNUN ÖNÜNDE, YERDE, İKİ BÜKLÜM UYUMAYA ÖYLE ALIŞMIŞTİM Kİ, AYAKLARIMI UZATARAK UYUMAYI UNUTMUŞTUM.

AMA NE JARED, NE DE LAN YATAKLARDAN BİRİNİ BENİMLE PAYLAŞMAYI TEKLİF EDİYORDU. BUNUN NEDENİNİ BİLİYORDUM. İLK GECE ERKEKLER BENİM BİR OTELDE DUŞ YAPMAYA İHTİYACIM OLDUĞUNU FARK ETMİŞLERDİ. O GECE YIKANIRKEN, BANYONUN HAVALANDIRMA AYGITININ GÜRÜLTÜSÜNE RAĞMEN BENDEN SÖZ ETTİKLERİNİ İŞİTMİŞTİM.

LAN, "...ONDAN SEÇİM YAPMASINI İSTEMEK HAKSIZLIK OLUR," DİYORDU. ALÇAK SESLE KONUŞUYORDU AMA HAVALANDIRMA AYGITI ONUN SESİNİ BASTIRACAK KADAR GÜRÜLTÜLÜ DEĞİLDİ. OTEL ODASI DA ÇOK KÜÇÜKTÜ.

"NİÇİN HAKSIZLIK OLSUN? ONUN NEREDE YATACAĞINA BİZİM KARAR VERMEMİZ DAHA MI UYGUN OLUR? SENCE BUNU ONUN TERCİHİNE BIRAKMAK DAHA TERBİYELİ BİR DAVRANIŞ OLMAZ MI?"

"ONUN YERİNDE BAŞKASI OLSAYDI, DEDİĞİN DOĞRU OLURDU. AMA BÖYLE BİR SEÇİM YAPMAK ZORUNDA KALMAK ONA ACI VERECEKTİR. İKİMİZİ DE MEMNUN ETMEK İSTEYECEK, BU MÜMKÜN OLMAYACAĞI İÇİN DE ÜZÜLECEKTİR."

'YİNE KISKANMAYA MI BAŞLADIN?"

"HAYIR. BU KEZ SÖYLEDİKLERİMİN KISKANÇLIKLA İLGİSİ YOK. SADECE ONUN DÜŞÜNCELERİNİ BİLİYORUM."

BİR SESSİZLİK OLDU. LAN HAKLIYDI. O BENİM DÜŞÜNCELERİMİ BİLİRDİ. JARED'İN BENİMLE AYNI YATAKTA YATMAYI TERCİH EDECEĞİ KONUSUNDAKİ EN KÜÇÜK BİR İMANIN, SEÇİMİMİ, YATAĞIMI ONUNLA

PAYLAŞMA DOĞRULTUSUNDA YAPMAMA NEDEN OLACAĞINI, SONRA DA VARLIĞIMLA JARED'I MUTSUZ ETTİĞİMİ VE BU SEÇİMİMLE İAN'I ÜZDÜĞÜMÜ DÜŞÜNEREK GECEYİ UYKUSUZ GEÇİRECEĞİMİ TAHMİN ETMİŞ OLMALIYDI.

JARED ONU, "TAMAM," DİYE TERSLEDİ. "AMA GECE BENİ İTİP DÜRT-MEYE KALKARSAN BAŞINA GELECEKLERE HAZIRLIKLI OL."

LAN KÜÇÜK BİR KAHKAHA ATTI. "KÜSTAHLIK ETMİŞ OLMAK İSTEMEM AMA DOĞRUSUNU İSTERSEN, JARED, NİYETİM SENİ İTİP DÜRTMEK OLSAYDI, ELİMDEN KURTULAMAZDIN." «•

KOCA YATAKTA TEK BAŞIMA YATTIĞIM İÇİN HAFİF BİR SUÇLULUK DUYUYORDUM AMA BELKİ DE TEK BAŞIMA UYUMAM DAHA İYİYDİ.

BUNDAN SONRA, TEKRAR BİR OTELE GİTMEMİZ GEREKMEDİ. GÜNLER DAHA ÇABUK GEÇMEYE BAŞLAMIŞTI. SANKİ SANİYELER BİLE BİR AN ÖNCE EVE DÖNMEYE ÇALIŞIYORDU. BEN İSE BEDENİMİN BATIYA DOĞRU ÇEKİLDİĞİNİ HİSSEDİYORDUM. HEPİMİZ BİR AN ÖNCE, KARANLIK VE KALABALIK SİĞİNAĞIMIZA DÖNME TELAŞI İÇİNDEYDİK. JARED BİLE DİKKATSİZLEŞMİŞTİ.

HAVA KARARMIŞ, SAAT GEÇ OLMUŞTU. GÜNEŞ IŞIĞININ İZLERİ, BATIDAKİ DAĞLARIN ARKASINDA KAYBOLMUŞTU. ARKAMIZDA, LAN İLE KYLE, TİKA BASA DOLU OLAN BÜYÜK KAMYONU NÖBETLEŞE KULLANIYORLARDI. JARED'LA BEN DE CİPİ NÖBETLEŞE KULLANIYORDUK. AĞIR ARACI, JARED'İN CİPİ KULLANDIĞINDAN DAHA DİKKATLİ KULLANMAK DURUMUNDAYDILAR. FARLARININ IŞIĞI YAVAŞ YAVAŞ GERİDE KALARAK, GENİŞ BİR VİRAJIN ARKASINDA KAYBOLMUŞTU.

YOLUN SON KISMINDAYDIK. TUCSON ARKAMIZDA KALMIŞTI. BİRKAÇ SAAT SONRA JAMİE'Yİ GÖRECEKTİM. GÜLÜMSEYEN YÜZLER ARASINDA GETİRDİKLERİMİZİ KAMYONDAN BOŞALTACAKTİK. BU GERÇEK BİR YUVAYA DÖNÜŞ OLACAKTI. BİRDEN, BUNUN EVE İLK DÖNÜŞÜM OLDUĞUNU FARK ETTİM.

BU KEZ DÖNÜŞ SADECE SEVİNÇ VE COŞKUYA NEDEN OLACAKTI. BU KEZ, ÖLÜME MAHKÛM TUTSAKLAR GETİRMEMİŞTİK.

BUNLARDAN BAŞKA BİR ŞEY DÜŞÜNÜYOR, BAŞKA BİR ŞEYLE İLGİLENMİYORDUM. KAMYONUN FARLARI ARKAMIZDA YENİDEN GÖRÜNÜŞTÜ.

"KAMYONU KYLE KULLANIYOR OLMALI," DİYE MIRILDANDIM. "BİZE YETİŞMEK ÜZERELER."

528

SONRA BİRDEN ARKAMIZDA, KARANLIK GECENİN İÇİNDE KIRMIZI-MAVİ IŞIKLAR GÖRÜNÜVERDİ. BU IŞIKLAR, DANS EDEN RENK LEKELERİ OLARAK BÜTÜN AYNALARDAN, TAVANA, KOLTUKLARA, BUZDAN HEYKELLERE DÖNÜŞMÜŞ YÜZLERİMİZE VE GÖSTERGE

PANELİNE YANSIYOR, HIZ GÖS-TERGESİNDEKİ İBRE HIZ SINIRININ OTUZ KİLOMETRE ÜSTÜNDE YOL ALMAKTA OLDUĞUMUZU GÖSTERİYORDU. SİREN SESİ, ÇÖLÜN SESSİZLİĞİNİ DELİP GEÇİYORDU.

48

KIRMIZI-MAVİ IŞIKLARLA BİRLİKTE SİREN SESİ DE DUYULUYORDU.

RUHLAR BURAYA GELMEDEN ÖNCE, BU IŞIK VE SESLERİN SADECE TEK BİR ANLAMI VARDI; YASA, ASAYİŞİ KORUYANLAR, SUÇ İŞLEYENLERİ CEZALANDIRANLAR.

ŞİMDİ İSE BU PARLAK IŞIKLAR VE BU ÖFKELİ SESİN, YİNE, SADECE TEK BİR ANLAMI VARDI. ÇOK BENZER BİR ANLAM, YİNE ASAYİŞİ KORUYANLAR, YİNE CEZALANDIRANLAR. AVCILAR.

BUNLAR ESKİSİ KADAR SIK RASTLANAN GÖRÜNTÜ VE SESLER DEĞİLDİ. GÜVENLİK GÜÇLERİNE, YASANIN UYGULANMASINI ZORUNLU KILMAK İÇİN DEĞİL, SADECE KAZA YA DA DİĞER ACİL DURUMLAR İÇİN İHTİYAÇ VARDI. SÖZ KONUSU TAŞIT BİR İTFAİYE ARACI YA DA AMBULANS OLMADIKÇA, GÜVENLİK MEMURLARININ ÇOĞUNUN TAŞITLARINDA SİREN BULUNMUYORDU.

BU ARKAMIZDAKİ ZARİF ARABA, KAZALARDA YARDIMA GİDEN BİR ARAÇ DEĞİLDİ. BU, İZ SÜRMEKTE KULLANILAN BİR TAŞITTI. BÖYLE BİR ARACI DAHA ÖNCE HİÇ GÖRMEMİŞTİM. AMA NE ANLAMA GELDİĞİNİ ÇOK İYİ BİLİYORDUM. JARED ADETA DONMUŞTU. AYAĞI HÂLÂ GAZ PEDALININ ÜSTÜNDEYDİ. DURUMA BİR ÇÖZÜM BULMAYA ÇALIŞTIĞINI ANLAMIŞTİM. ONLARI PEŞİMİZE TAKIP DİĞER İNSANLARIN YANINA GÖTÜRMEK İÇİN, BU ESKİ

kamyonetle onlardan kaçıp kurtulmak ya da başka bir şekilde paçayı kurtarmak - büyük beyaz kamyoneti çölün bir köşesine saklamak - arasında bir seçim yapmaya çalışıyordu. Böylece kimseyi ele vermiş olmayacaktık. Ötekilere çok yakındık. Onlar ise, hiçbir şeyin farkında değillerdi.

İki dakika düşündükten sonra pes etti. Nefesini endişeyle dışarı verdi.

"Üzgünüm, Göçer," dedi. "Yapabileceğim bir şey yok." "Jared?"

Uzanıp elimi tuttu ve gaz pedalının üstündeki ayağını hafifçe kaldırdı. Araba yavaşlamaya başladı. "Hapın yanında mı?" "Evet," diye fısıldadım, "Mel beni duyabiliyor mu?" Evet. Bu bir hıçkırıktı.

"Evet." Hıçkırmamak için kendimi güç tuttum. "Seni seviyorum, Mel. Üzgünüm." "O da seni seviyor. Her şeyden çok." Kısa ve acı bir sessizlik oldu.

"Göçer, ben...seni de seviyorum. Sen iyi birisin, Göçer. Sana verebildiklerimden daha iyi şeylere layıksın. Bundan çok daha iyisine layıksın."

Parmaklarının arasında küçücük, öldürücü olamayacak kadar minik bir hap vardı.

"Dur," dedim.

O ölmemeliydi.

"İşi şansa bırakamayız, Göçer. Bu kamyonetle onlardan kaçanlarız. Eğer kaçmayı denersek, binlercesi peşimizden gelecektir. Jamie'yi düşün."

Kamyonet yavaşlatarak yol kenarına çekiyordu.

"Bir deneme yapmama izin ver," diye yalvardım. Telaşla cebimdeki hapi arıyordum. Onu başparmağımla işaret parmağımın arasına alıp yukarı kaldırdım. "İzin ver, yalan söyleyerek bu durumdan kurtulmamızı sağlamaya çalışayım. Eğer bir terslik olursa hapi hemen yutacağım."

"Bir Avcı'yı yalan söyleyerek asla atlatamazsın."

"İzin ver, deneyeyim. Çabuk!" Güvenlik kemerimi çözüp ona doğru eğildim. Onunkini de çözdüm. "Benimle yer değiştir. Çabuk ol. Onlar kamyonetin içini görecek kadar yaklaşımadan..."

"Göçer..."

"Bir deneme yapacağız. Haydi, çabuk."

Ani kararları uygulamada hiç kimse Jared kadar başarılı olamazdı. Çabucak sürücü koltuğundan kalkıp iki büklüm olmuş bedenimin üstünden geçti. Ben onun yerine kayarken o çoktan benim yerime oturmuştu.

Gergin bir sesle, "Emniyet kemerini bağla," dedim. "Gözlerini kapa. Başını yana çevir."

Dediklerimi yaptı. Karanlıkta görülmesi mümkün olmasa da, ışıktaki ensesindeki çizgi, bu açıdan görülebilirdi.

Emniyet kemerimi bağlayıp başımı arkaya dayadım.

Bedenimi kullanarak yalan söyleyecektim. Gerekli hareketleri yapmalıydım. Bunun adı taklitti. Televizyon programlarındaki oyuncular gibi, ama rolümü onlardan daha iyi oynamalıydım. Bir insan gibi.

"Bana yardım et, Mel," diye mırıldandım.

Gerçek bir ruh gibi görünmene yardım edemem, Göçer. Ama sen bunu yapabilirsin. Onu kurtar. Bunu yapabileceğini biliyorum.

Gerçek bir ruh gibi görünmek için sadece kendim olmam yeterliydi.

Gecenin geç bir saatiydi. Yorgundum. Bu konuda rol yapmam gerekemeyecekti.

Göz kapaklarım ağırlaşmıştı. Bedenimin koltuğa yığılmasına izin verdim.

Bitkinlik. Evet, bedenim bitkin görünebilirdi. Kendimi bitkin hissetmeye başlamıştım bile.

Yüzümü ekşittim. Ağzımda budalaca bir ifade vardı.

Melanie, Avcılar'm arabasının arkamızda durmasını bekliyordu ama öyle olmadı. Araba, yolun öteki tarafında, trafik akışının aksi yönünde durdu. Arabanın penceresinden içeri,

gözleri kör edebilecek kadar parlak bir ışık doldu. Gözlerimi kırıştırdım ve yüzümü ışıktan korumak için elimi kaldırdım. Bu hareketi, bilinçli olarak çok yavaş yapmıştım. Aşağı bakınca, gözlerimin pırlıtlısının, ışık kaynağının biraz ötesinde, yolda, dans etmekte olduğunu gördüm.

Bir araba kapısı kapandı. Ayak sesleri duyuldu. Sesten, ayakkabılarının çamurlu ya da kumlu olmadığını anladım. Demek ki Avcı sürücü kapısından değil, diğer kapıdan inmişti. En az iki kişi olmalıydılar. Ama sadece biri beni sorguya çekmeye geliyordu. Bu iyi bir işaretti; rahatlık ve güven işaretiT

Pırl pırl parlayan gözlerim, bir tılsım, kutup yıldızı gibi, yanlış olması mümkün olmayan bir işaretti.

Aslında yapılacak şey bedenimle yalan söylemek değildi. Onunla gerçeği söylemek yeterliydi. Parktaki insan bebekle ortak bir yanım vardı. Benim gibi bir şey daha önce hiç var olmamıştı. Avcı'nın vücudu ışığı kapadı ve tekrar görmeye başladım.

Bu bir erkekti. Orta yaşlı olabilirdi. Onda birbiriyle çelişen birçok şey vardı. Bu nedenle yaşı tahmin etmek kolay değildi. Saçları bembeyazdı ama pürüzsüz yüzünde tek bir kırışıklık yoktu. Bir tişört ve şort giymişti. Belinde iri bir tabanca vardı. Bir eli silahının kabzasında duruyordu. Diğer elinde bir el feneri vardı ama yakmamıştı.

Yaklaşınca, "Bir sorun mu var, küçük hanım?" dedi. "Güvenliği tehlikeye atacak kadar hızlı gidiyordunuz."

Gözleri kaygılıydı. Uykulu görünmesi için dua ettiğim yüz ifademi hızla inceledi. Sonra bakışları kamyonete kaydı, arkamızdaki karanlığa baktı ve taşıtımızın farlarının aydınlattığı, önümüzde uzanan otoyola göz gezdirdi. Nihayet, dikkatini tekrar yüzüme çevirdi.

Bu Avcı huzursuzdu. Bunu anlayınca ellerim terlemeye başladı ama korktuğumu belli etmemeye çalıştım.

Duyulabilecek bir fısıltıyla, "Özür dilerim," dedim, nuşmamın onu uyandırmış olup olmadığını anlamak ister gibi Jared'a baktım. "Sanırım...şey..sanırım direksiyon başında uyumuş olacağım. Bu kadar yorgun olduğumun farkında değilim."

Pişman olduğumu belli ederek gülümsemeye çalıştım. Televizyondaki bazı aktörler gibi, sesimin çok gergin çıktığını hissediyordum.

Avcının gözleri tekrar aynı sırayla çevreyi tararken Jared'da durakladı. Kalbim, göğsümden dışarı fırlayacakmış gibi çarpıyordu. Parmaklarımın arasındaki hapi sığıttım.

Çabucak, "Uykusuz bir halde bu kadar uzun süre araba kullanmam sorumsuzluktu," dedim. Yine hafifçe gülümsemeye çalıştım. "Phoenhc'e varana kadar dayanabileceğimi düşünmüştüm. Çok özür dilerim."

"Adınız ne, küçük hanım?" Sert bir sesle konuşmuyordu ama bunun sevecen bir ses olduğu da söylenemezdi. O da bana uyararak alçak sesle konuşmuştu.

Son kaldığımız otelde kullandığım ismi söyledim. "Yukarıdaki Yapraklar." Benim hakkımda bir araştırma yapmak isteyebilir miydi? Bunu yapacak olursa birkaç gün önce, geceyi o otelde geçirdiğimi söyleyebilirdim.

Hemen tahmin etti. "Ters duran çiçek mi?" Gözleri fırl fırl dönüyordu.

"Evet. Öyle."

"Benim kız arkadaşım da orada yaşadı. Sen adada mıydın?"

"Hayır, anakaradaydım. Büyük nehirlerin arasında."

Başını salladı. Biraz hayal kırıklığına uğramış gibiydi.

"Tucson'a geri mi dönsen?" diye sordum. "Sanırım artık uyandım. Ya da belki bir süre burada uyuşanı iyi olur."

Avcı biraz öncekinden daha yüksek sesle konuşarak sözümü kesti. "Hayır!"

Şaşırarak irkildim. Küçük hap parmaklarımın arasından kayarak metal zemine düştü ve çıt diye bir ses çıkardı. Yüzümden kanın çekildiğini hissettim.

Avcı hemen özür diledi, "Sizi korkutmak istemedim." Gözlerinde yine aynı huzursuz bakışlar vardı. Hiç durmadan daireler çizerek çevreyi tarıyordu. "Ama buralarda fazla oyalanmasa-nız iyi olur."

"Niçin?" diye fısıldayabildim. Yumruklarımı sıkıştırmıştım. "Şey...yakında, bir kayıp vakası oldu da."

"Anlayamadım. Kayıp vakası mı?"

"Bir kaza olabilir...ama...şey de olabilir." Tereddüt etti. Sanki söylemek istemediği bir şey vardı. "Bu bölgede insanlar olabilir."

Tiz bir sesle, "insanlar mı?" dedim. Sesimdeki korkuyu hissetti ama bu korkuyu kendi söylediklerine yordu.

"Bu konuda bir kanıt yok, Yukarıdaki Yapraklar. Gözle görülmüş bir şey yok. Kaygılanmayın. Ama gereksiz yere oyalanmadan, Phoenix'e doğru yolunuza devam etmelisiniz."

"Elbette. Ya da Tucson'a gitsek belki daha iyi olur. Orası daha yakın."

"Tehlikeli bir durum yok. Planlarınızı değiştirmeniz gerekmez."

"Eğer bundan eminseniz, Avcı..."

"Çok eminim. Sadece çölde yaya olarak dolaşmayın, Çiçek." Gülümsedi. Yüzüne bir sıcaklık yayıldı ve bu ona sevecen bir ifade verdi. Şimdiye kadar karşılaştığım diğer ruhlardan hiç bir farkı yoktu. Benden dolayı değil, benim için kaygılanıyordu. Söylediklerimin yalan olabileceğini düşünmüyordu. Düşünse bile anlamama olasılığı çok güçlüydü. Çünkü o bir ruhtu.

"Zaten yaya olarak dolaşmayı düşünmüyorduk." Ben de ona gülümsedim. "Daha dikkatli olacağım. Bu söylediklerinizden sonra uyuyamayacağımı biliyorum." Avcı, korkudan uyuyamayacağımı düşünsün diye, kaygılı bakışlarla Jared'm yanındaki pencereden çöle baktım. Ama yan taraftaki aynada bir çift far ışığı görünce, yüz ifadem birden gerginleşerek donuk bir maskeye dönüştü.

Aynı anda, Jared'ın bedeninin de kasıldığını hissettim. Ama kımıldamadı. Işıklar çok yakın görünüyordu. Tekrar Avcı'nın yüzüne baktım.

Gülümsemeye devam ediyordu. "Sana yardım edebilirim," dedi. Önüne bakıyor, eliyle cebini karıştırarak bir şey arıyordu. Yüz ifademdeki değişikliği görmemişti. Yanaklarımdaki kaslan kontrol etmeye, gevşetmeye çalışıyordum. Ama bunu başarabilecek kadar odaklanamıyordum. Farlar gittikçe yaklaşıyordu.

Avcı şimdi öteki cebini karıştırıyordu. "Bunu çok sık kullanmamalısınız," dedi. "Zararlı bir şey değil elbette. Öyle olsa şi-facılar kimseye vermezdi. Ama eğer çok sık kullanırsanız, uyku düzeninizi değiştirir. Ah, işte buldum. Uyanık."

Kyle ile lan yaklaştıkça ışıklar hafifliyordu, içimden, geçip gidin, diye yalvarıyordum.

Durmayın, durmayın, durmayın. Me-lanie, dilerim direksiyonda Kyle vardır, diye ekledi. Bunu dua eder gibi söylemişti.

Durmayın. Devam edin. Durmayın. Devam edin.

"Küçük hanım?"

Gözlerimi kırıştıtarak avcının söylediklerine odaklanmaya çalıştım. "Hımm. Uyanık, öyle mi?" "Bunu içinize çekin, Yukarıdaki Yapraklar."

Elinde ince uzun, beyaz bir sprey kutusu vardı. Yüzümün önündeki havaya bir kez püskürttü. Onun sözünü dinleyerek öne eğilip havayı içime çektim. Bir yandan da yan gözle aynaya bakıyordum.

Avcı, "Greyfurt kokusu," dedi. "Güzel, öyle değil mi?"

Büyük kamyon yavaşladı ve arkamızda durdu.

Mel ve ben birlikte haykırdık. Hayır! Bir an, gözlerimle, elimden düşürdüğüm küçük hapi aradım. Onu görebileceğimi umuyordum. Ama çok karanlıktı. Ayaklarımı bile göremiyordum.

Avcı, dalgın dalgın kamyonu baktı, sonra, eliyle, geç işareti yaptı.

Ben de, gülümsemek için kendimi zorlayarak dönüp kamyonu baktım. Direksiyonda kimin olduğunu göremedim. Gözlerim kendi ışınlarını kapamış, farların ışığını yansıtıyordu. Kamyon kararsızdı.

Avcı, tekrar eliyle geçmelerini işaret etti. Kendi kendine, "Devam et," diye mırıldandı. Yürü! Yürü! Yürü!

Jared'ın yumruğunu sıkıldığını gördüm.

Büyük kamyon yavaşça birinci vitese geçti ve sonra ilerlemeye başlayıp Avcı'nın arabasıyla bizim aramızdan geçerek uzaklaştı. Avcı'nın arabasının spotlarının ışığında, kamyonun ön tarafında iki silüet, iki karanlık görüntü görüldü. İki de sağa sola bakmıyordu. Arabayı kullanan adamın çarpık bir burnu vardı.

Mel ile ben, ikimiz de rahatlamıştık. Nefesimizi dışarı verdik.

"Kendinizi nasıl hissediyorsunuz?" «.

Avcı'ya, "Hiç uykum yok," dedim. "Bu iki saat devam eder." "Teşekkür ederim."

Avcı güldü. "Ben size teşekkür ederim, Yukarıdaki Yapraklar. Sizi yolda hızla giderken görünce karşımızda insanlar olduğunu sandık. Terlemeye başladım ama sıcaktan değil!" Ürperdim.

"Kaygılanmayın. Bir sorun olmayacak. İsterseniz, sizi Phonehc'e kadar izleyebiliriz."

"Ben çok iyiyim. Zahmet etmenize gerek yok."

"Sizinle tanıştığıma sevindim. Nöbetim sona erdikten sonra eve gidip kız arkadaşım Yeşillik Çiçekleri'nden biriyle tanıştığımı söylemek için sabırsızlanıyorum. Bunu duyunca çok sevinecek."

"Ah, evet...ona söyleyin. Benden, 'en parlak güneş, en uzun gün'." Bu, Çiçek Gezegeni'ndeki selamlaşma sözlerinin Yeryüzü dilindeki çevirişiydi.

"Mutlaka söyleyeceğim. İyi yolculuklar."

"Size de iyi geceler."

Gen çekildi ve spotların ışığı yine gözüne geldi. Gözlerimi kırıştırmaya başladım.

Avcı, arabaya doğru yürürken elini gözlerine siper ederek, "Kapat şunu, Hank," diye seslendi. Gece yeniden zifiri kararlık oldu. Ben de görünmez Avcı'ya doğru zorla gülümsedim.

Titreyen ellerimle motoru çalıştırdım.

Avcılar benden hızlıydılar. Üstünde ışıklı bir çubuk olan siyah araba homurdanarak canlandı. Keskin bir U dönüşü yapa rak ilerlemeye başladı. Arka lambalarından başka bir şey göremez olmuştum. Bir süre sonra gecenin içinde kayboldular.

Tekrar yola çıktım. Kalbim hızla çarparak damarlarıma kan pompalıyordu. Nabzımı parmak uçlarımda hissedebiliyordum

Birdenbire, dişlerim birbirine çarpmaya başlamıştı. "Gittiler," diye fısıldadım.

Jared'ın yutkunduğunu duydum.

"Büyük bir tehlike atlattık..." dedi.

"Kyle'm duracağını sandım."

"Ben de."

İkimiz de fısıltıyla konuşuyorduk.

"Avcı sana inandı." Jared hâlâ dişlerini sıkıyordu.

"Evet."

"Onun yerinde ben olsam inanmazdım. Oyunculuk yeteneğin fazla gelişmemiş."

Omuz silktim. Bedenim kaskatı kesilmişti.

"Bana inanmamaları mümkün değil. Ben neyim...varlığı imkânsız olan bir şey. Var olmaması gereken bir şey."

Jared, "İnanılmaz bir şey," diye onayladı. "Harika bir şey."

Onun övgüsü sayesinde midemdeki ve damarlarımdaki buzların eridiğini hissettim.

Kendi kendime, "Avcılar diğer ruhlardan çok farklı değiller," diye mırıldandım. "Onlardan o kadar da çok korkmaya gerek yok."

Başını yavaşça salladı. "Senin yapamayacağın hiçbir şey yok, öyle değil mi?"

Buna nasıl cevap vermem gerektiğinden emin değildim.

"Senin yanımızda oluşun her şeyi değiştirecek," diye devam etti. Şimdi kendi kendine konuşuyordu.

Onun bu sözlerinin Melanie'yi ne kadar üzdüğünü hissedebiliyordum. Ama o, bu kez öfkelenmemiş, teslim olmuştu.

Sen onlara yardım edebilirsin. Onları, benden daha iyi koruyabilirsin. İçini çekti. İleride kamyonun arka ışıkları görününce korkmadım. Onların tanıdık olması beni rahatlatıyordu. Onları geçmek için biraz hızlandım ama hâlâ hız sınırının birkaç kilometre altındaydım. Jared torpido gözünden bir el feneri çıkardı. Ne yapmak istediğini anlamıştım. Kyle ile Ian'ın kuşkularını yok etmek istiyordu.

Kamyonun yanından geçerken, el fenerini gözlerine doğru tuttu. Onun yanındaki pencereden dışarı baktım. Kyle başını salladı. Ian da derin bir nefes aldı. Eğilmiş beni görmeye çalışıyordu. Ona el salladım. O da bana gülümsedi.

Gizli girişimize yaklaşıyorduk.

"Phoenhc'e kadar gitsem mi?"

Jared düşündü. "Hayır. Dönüşte onlara rastlayabiliriz... Bizi görüp tekrar durdurabilirler. Şu anda peşimizde olduklarını sanmıyorum. Onlar yola odaklanmış durumdadır."

"Bizi izlemeyeceklerinden ben de eminim."

"Öyleyse haydi eve gidelim."

Bütün kalbimle, "Eve," diye tekrarladım.

Işıklarımızı söndürdük. Arkamızdan gelen Kyle da aynı şeyi yaptı.

İki taşıtı da mağaralara kadar götürüp onları gün ağarmadan saklayabilmek için çabucak boşaltacaktık. Girişteki küçük tente onları gözlerden saklamaya yetmezdi.

Mağaraların giriş ve çıkışını düşünerek gözlerimi devirdim. Bu benim henüz çözemediğim büyük bir sırdı. Jeb'in entrikalarına akıl ermezdi.

Melanie'ye burayı tarif etmek için, resim albümünün arkasına çizdiği plan da gizemlerle doluydu. O çizgiler bu sığınağın yolunu göstermekten uzaktılar. Aksine, bu plana göre hareket eden bir insanın yapabileceği pek bir şey yoktu. Bu da Jeb'e, o kişiyi içeri davet edip etmemek konusunda düşünmek için yeterli zaman ve fırsatı veriyordu.

Jared düşüncelerimi bölerek, "Sence ne olmuş olabilir?" diye sordu.

"Ne demek istiyorsun?"

"Avcı'nın söz ettiği son kayıp vakası nasıl açıklanabilir?"

Boş gözlerle ileriye baktım. "Benden söz etmiyor muydu?"

"Bunu son zamanlarda olmuş sayacaklarını sanmam, Göçer Zaten, biz otoyola çıkmadan önce yolu gözlemiyorlardı. Bu yeni bir şey. Onlar bizi arıyorlar."

Benim gözlerim büyürken onunkiler kısıldı.

"Ne yapmış olabilirler?" Elini gösterge paneline öyle lı/ılı vurdu ki, yerimden sıçradım.

"Jeb ve diğerlerinin bir şey yaptığını mı düşünüyorsun?"

Cevap vermedi. Sadece öfkeli bakışlarla yıldızların aydınlattığı çöle bakıyordu.

Hiçbir şey anlamamıştım. Birisi çölde kayboldu diye Avcılar insan aramaya çıkmış olabilirler miydi? Kaza her zaman olabilirdi. Bundan insanların sorumlu olduğu sonucuna nasıl varmışlardı?

Jared niçin öfkelenmişti? Mağaralarda yaşayan ailemizin fertleri dikkat çekecek bir şey yapmazlardı. Bunu yapmamaları gerektiğim çok iyi biliyorlardı. Acil bir durum olmadıkça dışarı çıkmazlardı.

Dışarı çıkmaları için, acil veya çok gerekli olduğunu hissettikleri bir şey olmalıydı.

Doktor ve Jeb benim yokluğumdan yararlanmış olabilirler miydi?

Jeb, benimle aynı çatı altında yaşarken, insanları ve ruhları öldürmeyeceğine söz vermişti.

Bunu yapmış olabilir miydi? Jared, "İyi misin?" diye sordu.

Boğazıma bir şey düğümlenmişti. Cevap verebilecek durumda değildim. Başımı iki yana salladım. Yanaklarımdan aşağı gözyaşları süzülüyor, çenemden kucağıma damlıyordu.

"Belki direksiyona ben geçsem daha iyi olur."

Başımı tekrar iki yana salladım. Araba kullanabilecek kadar görebiliyordum.

Jared itiraz etmedi.

Mağaraları saklayan tepenin önüne geldiğimizde hâlâ ağılıyordum. Bu sıradan bir tepe, üzerinde yer yer cılız dikenli çalılar bulunan volkanik bir kayaydı. Birçok benzeri vardı. Üzei içindeki binlerce küçük hava deliği ise hiç görünmüyordu. Rast-gele dağılmış mor kayalar arasında kaybolmuşlardı. Bir yerden duman çıkıyor olmalıydı. Ama karanlık gecede siyah duman görünmüyordu.

Kamyonetten inip kapıya dayandım. Gözlerimi sildim. Jared durakladı. Sonra elini omzuma koydu.

"Üzgünüm. Böyle bir şey planladıklarını bilmiyordum. Bu konuda hiçbir fikrim yoktu. Bunu yapmamalıydılar..."

Ama bunu zaten yakalandıkları için söylüyordu,

Kamyon sarsılarak arkamızda durdu. Kapılar hızla kapandı. Bize doğru koşan ayak sesleri duyduk.

Önce Kyle yanımıza geldi. "Ne oldu?" diye sordu.

Ian arkasındaydı. Benim yüz ifademe, yanaklarımdan aşağı süzülen gözyaşlarıma, Jared'ın omzumda duran eline baktı ve bana doğru atılıp beni kollarının arasına aldı. Göğsüne bastırdı. Nedenini bilmiyorum ama bu daha çok ağlamama neden oldu. Ona sarıldım. Gözyaşlarını gömleğini ıslatıyordu.

"Tamam. Harikaydın. Bitti."

Jared, "Sorun yolda rastladığımız Avcı değil, lan," dedi. Eli hâlâ omzumda, sesi gergindi. Bana doğru eğilmişti. "Anlayamadım."

"Onlar yolu gözlüyorlardı. Bunun bir nedeni vardı. Galiba, Doktor...bizim yokluğumuzda çalışmış."

Ürperdim. Bir an boğazımda gümüş rengi kanın tadını hissettim.

"Ne! Onlar..." Ian'ın öfkeden dili tutulmuştu. Cümlesini bitiremedi.

Kyle tiksinti dolu bir sesle, "Güzel!" dedi. "Budalalar. Birkaç haftalık yokluğumuzda, onların sayesinde Avcılar devriye gezmeye başlamış. Bize sorabilirlerdi..."

Jared sert bir sesle, "Sus, Kyle," dedi. "Şu anda kesin olarak bildiğimiz bir şey yok. Önce kamyonu ve kamyoneti boşaltınja-lıyız. Kim bilir bizi kaç kişi arıyordur. Haydi, içeri bir şeyler taşıyalım ve birkaç kişiyi yardıma çağıralım.

Onlara yardım edebilmek için Ian'ın kollarından sıyrıldım.

Gözyaşlarını durmuyordu. Ian yanımdaydı. Elime aldığım on ikilik bir konserve çorba kolisini aldı. Onun yerine bana, büyük ama hafif bir makarna kolisi verdi. Yokuş aşağı inmeye başladık. Jared önden gidiyordu. Zifiri karanlık beni rahatsız etmiyordu. Bu yolu hâlâ iyice öğrenememiştim. Ama kolaydı. Dümdüz aşağı, sonra dümdüz yukarı.

Yarı yola geldiğimizde, uzaktan, tanıdık bir sesin seslendiğini duyduk. Ses geçitte yankılandı. Jamie, "Döndüler!" diye bağıyordu.

Gözyaşlarımı omzuma silmeye çalıştım. Ama hepsini temiz-leyemedim.

Mavi bir ışık bize yaklaşıyordu. Onu taşıyan kişi koşarken ışık da sallanıyordu. Sonra Jamie görüldü. Yüzünü görünce sarsıldım.

Onun sevinçli olacağını umuyor ve çocuğun keyfini kaçırmamak için kendimi toplamaya çalışıyordum. Ama Jamie üzgündü. Yüzü bembeyaz ve gergin, gözleri kıpkırmızıydı. Tozlu yüzünde, yukarıdan aşağı doğru derecikler oluşmuştu. Bunlar Jamie'nin gözyaşlarının izleriydi.

Jared'la ben, ellerimizdeki kutuları yere bırakarak aynı anda, "Jamie, ne oldu?" dedik.

Jamie dosdoğru bana koşup kollarını belime doladı.

"Ah Göçer, Ah Jared," diye hıçkırıyordu. "Wes öldü! Öldü! Avcı onu öldürdü!"

49

Son/julama/ Wes'i ben öldürmüştüm.

Cipi telaşla boşaltırken ellerim çizilip ezilmiş ve mor bir toza bulanmıştı; onun kanıyla kırmızıya da boyanmış olabilirdi.

Wes ölmüştü ve ben de tetiği kendim çekmişçesine suçluydum.

Kamyonu boşalttıktan sonra beşimiz mutfakta toplanmıştık. Son alışveriş gezimizde topladığımız, uzun süre dayanmayacak yiyecekleri - peynir, taze ekmek ve süt - yiyorduk. Jeb ve Doktor, olup bitenleri Jared, Ian ve Kyle'a anlatıyor, biz de onu dinliyorduk.

Ötekilerden biraz uzağa oturmuşum. Ellerimin arasına aldığım başım, duyduğum acı ve suçluluk duygusu yüzünden uyuşmuş bir haldeydi. Soru soracak halim yoktu. Jamie yanıma oturdu. Ara sıra sırtımı sıvazlıyordu.

Wes çoktan Walter'ın yanına, o karanlık yere gömülmüştü. Jared, Ian ve benim, parktaki aileyi seyrettiğimiz gün, yani dört gün önce ölmüştü. Arkadaşımı bir daha hiç göremeyecek, sesini bir daha asla duyamayacaktım...

Gözyaşlarını taş zemine damlıyordu. Jamie sırtımı daha güçlü bir biçimde sıvazlamaya başladı.

Andy ve Paige burada değildiler.

Kamyonu ve kamyoneti her zaman sakladığımız yere götürmüşlerdi. Cipi ise her zaman durduğu o garajdan bozma yere götürecekti ve geri kalan yolu yürüyerek dönecekler, güneş doğmadan burada olacaklardı.

Lily burada değildi.

Jamie, beni, odanın içinde gözlerimle onu ararken yakaladığında, "O...pek iyi değil" diye mırıldanmıştı. Daha fazla bir şey öğrenmek istemiyordum. Hayalimde her şeyi gayet net bir biçimde canlandırabiliyordum.

Aaron ve Brandt de burada değillerdi.

Brandt'in sol köprücük kemiğinin altındaki çukurda pembe ve yuvarlak bir yara izi vardı. Kaçmaya çalışırken, kurşun, kalbini ve ciğerlerini kıl payı ıskalamış ve omzunda bir oyuk açmış, Doktor da, elindeki İyileştir'in çoğunu kullanarak kurşunu oradan çıkarmıştı. Brandt şimdi iyiydi.

Wes'in yediği kurşun ise yerine isabet etmişti. Zeytin rertgi alnından girmiş ve başının arkasını parçalamıştı. Doktor, o sırada, yanında bir varil İyileştir'le orada olsaydı bile, yapabileceği hiçbir şey yoktu.

Şu anda, bir tabanca kılıfı içindeki ağır ve güçlü ganimeti, bu çatışmanın anısı olarak belinde taşıyan Brandt, Aaron'la birlikteydi. Getirdiğimiz öteberiyi depolayacağımız tüneldeydiler ama şimdi orası başka bir amaçla kullanılıyordu; bir hapishane.

Wes'i kaybetmek yetmezmiş gibi...

Sayıların aynı kalmış olması bana çok yanlış geliyordu. Otuz beş yaşayan beden. Bu, benim mağaralara geldiğim zamanki sayının aynıydı. Wes ve Walter gitmişti ama ben buradaydım. Ve şimdi de Avcı.

Benim Avcı'm.

Keşke doğru Tucson'a gitseydim. Keşke San Diego'da kalsay-dım. Keşke bu gezegene değil de, başka bir gezegene gitseydim. Keşke benden başka herkesin, beş-altı gezegende yaşadktan sonra yaptıkları gibi, kendimi Anne olarak sunsaydım. Keşke, keşke, keşke... Eğer buraya gelmemiş olsaydım, eğer Avcı'ya iz sürmesi için gerekli ipuçlarını vermeseydi, Wes hayatta olabilirdi. Avcı'nın çizgileri yorumlayıp onların izini bulması benim bulmamdan daha uzun sürmüştü. Ama çizgilerin, ipuçlarının, anlamını kavradığında, bize ulaşmak için büyük bir çaba göstermek, tedbirli davranmak zorunda kalmamıştı. Her türlü arazide kullanılmak üzere üretilmiş bir Chevrolet'le, yumuşak zeminde taze izler bırakarak çölü geçmişti.

Bir şey yapmalıydılar. Onu durdurmalydılar.

Wes'i öldürmüştüm.

Yine de önce beni yakalayacaklardı, Göçer. Onlara buranın yolunu ben gösterdim, sen değil. Kendimi, ona cevap veremeyecek kadar kötü hissediyordum.

Üstelik eğer biz buraya gelmemiş olsaydık, Jamie şimdi ölmüş olacaktı. Hatta belki Jared da. Bu gece, sen yanında olmasan, ölecekti.

Her yanda ölüm vardı. Baktığım her yerde onu görüyordum.

Kendi kendime, Beni takip etmek zorunda mıydı? diye inledim. Benim burada oluşumun diğer ruhlara bir zararı olduğu söylenemez. Aslında buradaki varlığımla bazı ruhların hayatım kurtarıyorum.

Doktor'un sonuçsuz ama ölümcül çabalarını engelliyorum. Neden benim peşime takılıp beni mutlaka bulmak istiyor ki?

Mel, Onun yaşamasına neden izin verdiler? diye hırladı. Onu neden hemen ya da yavaşça öldürmediler? Nasıl öldürecekten umurumda bile değil! O neden hâlâ hayatta?

Korkunun midemde kanat çırpıtığını hissettim. Avcı hayattaydı. Avcı buradaydı.

Ondan korkmamalıydım.

Onun bir anda kayboluşunun, diğer Avcıları da buraya sürükleyeceğini tahmin etmenin getirdiği korku* kaçınılmazdı. Herkes bundan korkuyordu. Avcının benim cesedimi arama çalışmaları sırasında onu gözetleyen insanlar, onun düşüncelerini nasıl tereddüt etmeden dile getirdiğini öğrenmişlerdi. O, benim ortadan kayboluşumdan beri, diğer Avcıları, bu ıssız çölde insanların saklandığına ikna etmeye çalışmıştı. Hiç kimsenin onu ciddiye almadığı anlaşılıyordu. Hepsi geri dönmüşler, beni aramaya sadece o devam etmişti. Ama şimdi, beni ararken birdenbire kayboluvermişti. Bu her şeyi değiştiriyordu.

Aracını çok uzaklara götürmüş, Tucson'un diğer tarafındaki çöle bırakmışlardı. Ruhlar benim çölde yolumu şaşırıp öldüğüme inanıyorlardı. O da benimle aynı şekilde kaybolmuş gibi görünüyordu ama elimde, onun yakınlarda parçalanmış halde bulunmuş çantasının parçaları, açılmış ve etrafa saçılmış yiyecekler vardı. Acaba diğer ruhlar böyle bir rastlantıyı kabul ederler miydi?

Onların bunu kabul etmeyeceklerini öğrenmiştik. En azından, hepsi kabul etmeyecekti. Onu arıyorlardı. Bir araştırmanın çapını genişletebilir miydiler?

Ama Avcı'nın kendisinden korkmak... Bu pek anlamlı değildi. Ufak tefek, güçsüz, sanırım Jamie'den bile daha kısa boylu bir kadındı. Ben ise ondan çok daha güçlü ve daha hızlıydım. Etrafımda yandaşlarım ve arkadaşlarım vardı. O ise, en azından bu mağaralarda, yalnızdı. İki tabanca, bir tüfek ve kendisine" ait olan - arkadaşım Wes'i öldüren - Glock ona nişan almış durumda bekliyordu. Zaten, şu ana kadar, bu sayede hayatta kalabilmişti. 544

Jeb, onunla konuşmak isteyebileceğimi düşünmüştü. Bu yüzden onu öldürmemişlerdi. Başka bir nedeni yoktu...

Şimdi geri döndüğüme göre, onunla konuşsam da konuş-masam da, birkaç saat içinde ölmeye mahkûmdu.

O zaman neden, bunu benim aleyhime bir durum olarak görüyordum? Karşılaşmamızdan, benim değil de onun karlı çıkacağı konusundaki bu garip önsezi de neydi?

Onunla konuşmak isteyip istemediğime karar vermemiştik. En azından Jeb'e böyle söylemişim.

Onunla konuşmak istemediğimden emindim. Bu konuda hiçbir kuşku yoktu. O yüzü tekrar görmekten korkuyordum. Ne kadar çaba gösterirsem göstereyim, o yüzü korkmuş olarak hayal edemiyordum.

Ana onunla konuşmak istemediğimi söylersem, Aaron onu hemen öldürecekti. Bu ona silahını ateşlemesi için emir vermek gibi bir şey olurdu, tetiği benim çekmem gibi bir şey...

Ya da daha kötüsü. Doktor onu insan bedeninden çıkarmak isteyebilirdi. Arkadaşımın ellerine bulaşmış olan gümüş rengi kanın gözlerimin önüne gelişi beni ürküttü.

Mel anie, kafamın içindeki işkenceden kurtulmak için kıvranıyordu...

Göçer? Onu vuracaklar. Başka bir şey yapmayacaklar. Bu kadar korkma.

Bu beni rahatlatmak mıydı? O görüntüyü gözümün önünden uzaklaştıramıyordum. Aaron'ın elinde Avcı'nın silahı vardı. Avcı'nın bedeni ağır ağır yere çökerek taş zemine yığılıyor, kırmızı kan çevresine yayılıyordu

Seyretmek zorunda değilsin.

Benim seyretmeyişim olayı engellemez.

Melanie'nin düşünceleri birbirine girmişti. Ama onun ölmesini istiyoruz. Öyle değil mi? O IVes'i öldürdü! Zaten hayatta kalmamalı. Ne pahasına olursa olsun.

Elbette söylediği her şeyde haklıydı. Avcı'nın hiçbir şekilde hayatta kalmaması gerekiyordu. Hapiste bile olsa, kaçmak için her yolu deneyecek, serbest kalacak olursa, tüm ailemi elinden gelen en hızlı şekilde öldürecekti.

Wes' i öldürdüğü doğrudu. O çok sevilen ve çok genç biriydi. Ölümü arkasında büyük bir acı bırakmıştı. Wes'in yaşamına karşılık, Avcı'nın yaşamını istemek konusundaki insani adalet anlayışını anlıyordum.

Ayrıca ben de onun ölmesini istiyordum.

"Göçer? Göçer?"

Jamie kolumu dürttü. Birisinin adımı söylediğini fark etmem uzun bir süre almıştı. Herhalde bu kişi, her kimse, adımı birçok kez tekrarlamış olmalıydı.

Jeb tekrar seslendi. "Göçer?"

Başımı kaldırdım. Yanımda duruyordu. Yüzünde anlamsız bir ifade vardı. Bu onun güçlü duygular içinde olduğunu ve bunu belli etmek istemediğini gösteriyordu. Bu yüz ifadesini tanıyordum.

"Çocuklar, Avcı'yla ilgili bir sorun olup olmadığını öğrenmek istiyorlar."

Kafamın içindeki görüntülen yok etmek istercesine, elimi alınma koydum. "Bu konuda bir sorum yoksa ne olacak?"

"Nöbetçiler görevlerini tamamlamaya hazırlar. Zamanı geldi. Gereğinden fazla bekledik. Avcı'nın başında beklemektense arkadaşlarının yanında olmak istiyorlar."

Başımı salladım. "Tamam. Bu durumda, sanırım.. .bir an önce gidip onu görmem iyi olacak."

Duvara dayanarak ayağa kalktım. Ellerim titriyordu. Belli olmasın diye yumruklarımı sıktım. Sormak istediğin bir şey yok mu?

Bir şeyler bulunun.

Kaçınılmazı uzatmak niye?

Hiçbifikrim yok.

Melanie büyük bir öfkeyle beni, Onu kurtarmaya çalışıyorsun, diye suçladı.

Bu mümkün değil. ^

Hayır. Değil. Ve zaten, sen de onun ölmesini istiyorsun. O zaman bırak da onu vursunlar. Ürktüm.

Jamie, "İyi misin?" diye sordu.

Konuşacak gücü bulamadığımdan, sadece başımı sallamakla yetindim.

Jeb, gözlerini yüzümden ayırmadan, "Onunla konuşmak zorunda değilsin," dedi.

"Sorun değil," diye fısıldadım.

Jamie elimi avcunun içine aldı ama ben onu ittim. "Burada kal, Jamie."

"Seninle geleceğim."

Sesim şimdi daha güçlü çıkıyordu. "Hayır, gelmeyeceksin."

Bir süre birbirimize dikkatle baktık ve ilk kez tartışmayı ben kazandım. İnatçı bir tavırla çenesini yukarı kaldırdı ve geri çekilerek duvara yaslandı.

Mutfaktan çıkarken lan peşimden gelmeye yeltendi ama tek bir bakışla onu durdurdum. Jared, yüzünde anlaşılmaz bir ifadeyle arkamdan bakıyordu.

Sahanlığa yürümeye başladığım sırada, Jeb alçak sesle, "Sürekli şikâyet ediyor," dedi. "Senin başlangıçta olduğun gibi sessiz biri değil. Hep yeni bir şeyler, her şeyin daha fazlasını istiyor; yiyecek, su, yastık... Aynı zamanda çok da tehditkâr. Avcılar hepinizi yakalayacak!" ve buna benzer şeyler söylüyor. Bunları dinlemek, özellikle de Brandt'e çok güç geldi. Kadın onun sabrını taşırdı."

Başımı salladım. Duyduklarım beni hiç şaşırtmamıştı.

"Ama kaçmaya ycltenmedi. Çok konuşuyor ama bir şey yaptığı yok. Silahları görünce de hemen geri adım atıyor."

İrkildim.

Jeb kendi kendine, "Sanırım yaşamayı çok istiyor," diye mırıldandı.

Kvrılarak ilerleyen karanlık tünel boyunca yürümeye başladığımızda, "Onu hapsetmek için, buranın en güvenli yer olduğundan emin misin?" diye sordum.

Jeb güldü. Bana, "Sen çıkış yolunu bulamamıştın," diye hatırlattı. "Bazen en iyi saklanma yeri, en kolay görünen yerdir."

Cevabım gayet yalındı. "O benden daha ısrarcı ve kararlı biri."

"Çocuklar gözlerini ondan ayırmıyorlar. Kaygılanacak bir şey yok."

Hemen hemen gelmiştik. Tünel, keskin bir V harfi çizerek geriye doğru döndü.

Bu köşeyi, elimle bu sivri dönemecin içine dokunarak, tıpkı şu andaki gibi, kim bilir kaç kez dönmüştüm. Dış duvarı asla izlemezdim çünkü tökezlememe ve yaralanmama sebep olabilecek keskin kayalarla çevrili, girintili çıkıntılı bir duvardı. İç taraftaki duvarı izleyerek yürümek hem daha kolaydı hem de yol daha kısaydı.

Bana. V dönüşünün aslında bir V değil de, Y olduğunu -Ynin iki bacağına ana tünelden çıkarak ikiye ayrıldığını - ilk kez gösterdiklerinde kendimi aptal gibi hissetmiştim. Jeb'in dediği gibi, bazen herhangi bir şeyi, göz önünde olan yere saklamak en akıllıca yoldu. Mağaralardan kaçmayı bile düşünecek kadar ümitsizliğe kapıldığım anlarda, burası hiç aklıma gelmemişti. Burası bir delikti, bir hapisaneydi. Benim kafamda, burası, mağaralardaki karanlık ve en derin kuyuydu. Burası beni gömdükleri yerdi.

Benden daha sinsi olmasına rağmen Mel bile asla beni çıkışın birkaç adım ötesinde tuttıklarını düşünmemişti.

Aslında tek çıkış bu değildi. Ama diğeri, ancak emekleyerek geçebileceğiniz boyutlarda, dar ve küçük bir çatlaktı. Ben onu hiçbir zaman bulamadım çünkü bu mağaralara dimdik yürüyerek girmiştim. Bu çeşit bir çıkış beklemiyordum. Zaten, Doktor'un hastanesinin çevresinde hiç dolaşmamış, buralarda hiç keşif yapmamış, başlangıçtan beri bundan kaçınmışım.

Başka bir yaşama ait olsa da, kulağıma tanıdık gibi gelen bir ses, düşüncelerimi böldü.

"Bunları yiyerek nasıl hayatta kalabildiğinizi merak ediyorum. İğrenç!"

Kayalara çarpan plastik bir şeyin çıkardığı ses duyuldu. \ Son köşeyi döndüğümüzde mavi ışığı gördüm. "İnsanların, birisinin ölümünü bu kadar çok isterken sabırlı olabileceklerini bilmiyordum. Sizin gibi sezgisi olmayan yaratıkların böyle karmaşık bir planı anlayabilmesi bana mümkün görünmüyor."

Jeb güldü. "İtiraf etmeliyim ki, bu çocuklardan ben de çok etkilendim. Bu kadar dayanmalarına çok şaşırdım." Çıkmaz tüneldeki ışığa döndük.

Brandt ve Aaron, tünelin sonunda, Avcı'nın bir ilen bir geri yürüdüğü yerden mümkün olduğunca uzak bir köşede oturuyorlardı. Ellerinde silahları vardı. Bizim yaklaştığımızı görünce derin birer nefes aldılar.

Brandt, "Sonunda!" dedi. Üzüntüden yüzünde derin çizgiler oluşmuştu. Avcı durdu.

Hapsedildiği yerin şartlarını görünce şaşırdım.

Onu küçük bir deliğe tıkmamışlardı. Aksine, burası geniş bir yer sayılırdı. Tünelin enini kullanarak istediği gibi ilen gen dolaşabiliyordu. Tünelin sonundaki küçük düzlükte bir hasır ve yastık vardı. Plastik bir tepsi, mağaranın arka duvarının hemen hemen orta yerinde, kayalara dayanmış duruyordu. Tepsinin yanında birkaç kök Meksika patatesi ve bir çorba kâsesi, yere atılmış olarak duruyordu. Çanağın çevresine az bir miktar çorba dökülmüştü. Bu durum, biraz önce duyduğum gürültüyü açıklıyordu, Avcı yemeğini beğenmediği için kabı fırlatıp atmıştı. Ama görünen o ki, çorbanın çoğunu da içmişti.

Bu nispeten de olsa insancıl görüntüye baktım ve mideme garip bir sancı saplandı. Melanie, öfkelenmiş olmasına karşın sessizce, Biz kimi öldürdük? diye homurdandı.

Brandt bana, "Kadınla biraz yalnız kalmak ister misin?" diye sordu ve aynı sancıyı tekrar midemde hissettim. Acaba Brandt şimdiye kadar, bir kez olsun, benden dişil bir zamir ya da isim kullanarak söz etmiş miydi? Jeb'in Avcı'dan bir insandan söz eder gibi bahsetmesi beni şaşırtmamıştı, ama ya ötekiler?

"Evet," diye fısıldadım.

Aaron beni, "Dikkat et," diye uyardı. "Bu ufaklık oldukça öfkeli." Başımı salladım.

Diğerleri oldukları yerde kaldılar. Tünelden aşağı tek başıma yürüdüm.

Başımı kaldırıp onun bakışlarıyla karşılaşmak çok zor oldu. Bu bakışları yüzümde soğuk dokunuşlar gibi hissediyordum.

Avcı, öfke saçan bakışlarını bana dikmişti. Hırstan yüz hatları çarpılmıştı. Daha önce hiçbir ruhun yüzünde böyle bir ifade görmemiştim.

Benimle dalga geçerek, "Hey, selam, Melanie," dedi. "Neden bu kadar geç kaldın?"

Cevap vermedim. Bedenimin içinde dolaşan nefretin bana ait olduğuna inanmakta zorlanarak yavaşça ona doğru yürüdüm.

"O küçük arkadaşların seninle konuşacağımı düşündüler, öyle değil mi? Kafanın içinde, gözlerinden yansıyan o ağız sıkı ruhu taşıyorsun diye, sana bütün sırlarımı döküp saçacağımı mı sandılar?" Tuhaf bir sesle güldü.

İki uzun adım, ötesinde durdum. Bedenim her an kaçmaya hazırды. Bana karşı herhangi bir saldırgan davranışta bulunmadı ama kaslarımı bir türlü gevşemiyordum. Bu, otoyolda rastladığımız Avcı'yla karşılaşmaya benzemiyordu. Kendi cinsimden olan sevecen ruhlar arasında duyduğum güven duygusunu, bu Avcı'nın karşısında hissedemiyordum. Yine, onun benim ölümünden sonra da uzun bir süre yaşayacağı konusundaki o garip sezgiyi hissettim. Bundan adeta emindim.

Saçmalama. Hadi, ona soracaklarım sor. Ne soracağına karar verdin mi?

Avcı, "Pekâlâ, ne istiyorsun? Beni kendi elinle öldürmek için izin istedin mi, Melanie?" dedi öfkeyle. "Burada bana Göçer derler," dedim.

Konuşmak için ağzımı açtığımda, ona bağırمامı bekler gibi hafifçe geriledi. Benim sakin ve güven dolu sesim, bağırمامı bekleyen Avcı'yı daha fazla kızdırmış gibi görünüyordu.

O patlak gözleriyle bana bakarken, ben de onun yüzünü inceliyordum. Yüzü kirliydi. Teri yüzünde kurumuş, derisine mor kumlar yapışmıştı. Yüzünde bunlardan başka hiçbir ız yoktu. Bu durum, içimin sızlamasına neden oldu.

Soğuk bir sesle, "Göçer," diye tekrarladı. "Ne bekliyorsun? Sana onay vermediler mi? Beni ellerinle öldürmeyi mi planlıyorsun, yoksa benim silahımı mı kullanacaksın?"

"Buraya seni öldürmek için gelmedim."

Acı acı gülümsedi. "O halde beni sorguya çekmek için mi geldin? Ey insan, işkence aletlerin nerede?"

Neye uğradığımı şaşırılmışım. "Canını yakmayacağım."

Güvensizliği yüzünden belli oluyordu. Ama bu güvensizliğini hemen alaycı yüz ifadesinin ardına sakladı. "O zaman beni niçin burada tutuyorlar? Senin gibi beni de evcilleştirebileceklerini mi sanıyorlar?"

"Hayır. Onlar sadece... Onlar bana danışmadan seni öldürmek istememişler. Önce benim seninle konuşmak isteyebileceğimi düşünmüşler."

Göz kapakları yarı yarıya kapanınca patlak gözleri küçüldü. "Bana söylemek istediğin bir şey mi var?"

Yutkundum. "Şey..merak ediyordum..." Ona soracak tek bir sorum vardı. Bir türlü cevaplandırmadığım bir soruydu bu. "Niçin? Niçin diğerlerinin yaptığı gibi benim öldüğümü kabul etmeye yanaşmadın? Beni arayıp bulmakta niçin bu kadar kararlıydın? Ben kimseyi üzmemek ya da kimseye acı çektirmek istemiyordum. Ben sadece...sadece dilediğim gibi yaşamak istiyordum."

Bir sıçrayışta yanıma geldi. Ayak parmaklarının ucunda yükselerek yüzünü yüzüme yaklaştırdı. O sırada arkamda bir hareket oldu. Birisi kımıldadı ama daha fazlasını duyamadım. Avcı ciyak ciyak bağıyordu.

"Çünkü haklıydım!" diye haykırdı. "Haklıdan da öte. Şu insanlara bak] Katiller pusuya yatmış bekliyorlar! Tam düşündüğüm gibi, hatta daha da beter! Senin burada onlarla birlikte olduğunu biliyordum! Onların arasına katılıp, onlardan birine dönüştüğünü biliyordum! Bizimkilere tehlikeyi haber verdimi Onlara söyledim]"

Sustu. Nefes nefeseydi. Geriye doğru bir adım atıp benden biraz uzaklaştı. Omzumun üzerinden ileriye bakıyordu. Onun geri çekilmesine neden olan şeyi görmek için etrafıma bakmadım. Bunun Jeb'in bana söylediği bir şeyle ilgisi olduğunu sanıyordum. Jeb bana, silahları görünce geri adını atıyor, demişti. Bir an, Avcı'nın yüz ifadesini yorumlamaya çalıştım.

"Ama seni dinlemediler. Sen de tek başına bizi aramaya geldin, değil mi?"

Avcı cevap vermedi. Bir adım daha geriledi. Yüzü kuşkuyla çarpılmıştı. Bir an için gözümde tuhaf bir biçimde kırılma görüldü. Sanki sözlerim, arkasına saklandığı kalkını çatlatmıştı.

"Seni arayacaklar, bu kesin. Ama sana hiç inanmadılar, öyle değil mi? Bu nedenle seni aramaya uzun süre devam etmeyecekler," dedim. Bunları söylerken, onun çaresizlik içindeki bakışlarında her kelimenin onaylandığını görebiliyordum. "Seni bulamayınca, bu işle ilgilenmekten vazgeçecekler. Çok kısa bir zaman sonra da senin peşini bırakacaklar. Biz de her zamanki gibi dikkatli olacağız. Bizi bulamazlar."

Gözlerinde ilk kez gerçek bir korku gördüm. Bunun, onun açısından, korkunç bir nedeni vardı. Benim haklı olduğumu anlamıştı. Ben ise insanlarla paylaştığım yuvam, küçük ailem adına daha mutluydum. Tahminlerimde haklıydım. Güvendeydik. Kendime gelince, benim durumumda bir değişiklik, bir iyileşme olmamıştı.

Avcı'ya sormak istediğim başka bir soru yoktu. Ben buradan çıkınca ölecekti. Silah sesini duymamam için iyice uzaklaşmamı bekleyecekler miydi? Mağaralarda, bu sesin duyulmayacağı kadar uzak bir yer var mıydı?

Onun öfkeli, korku dolu yüzüne baktım ve ondan ne kadar nefret ettiğimi, onun yüzünü, gelecek hayatlarımın sonuna kadar bir daha hiç görmek istemediğimi anladım. Bu nefret, onun ölmesine izin vermemi olanaksız kılıyordu.

İnsanların duyamayacağı kadar alçak sesle, "Seni nasıl kurtarabilirim, bilmiyorum," diye fısıldadım. Bu cümle bana niçin yalan gibi gelmişti? "Aklıma hiçbir şey gelmiyor." 552

"Beni niçin kurtarmak isteyesin ki? Sen de onlardan binsin!" Ama gözlerinde bir ümit ışığı parlamıştı. Jeb haklıydı. Bunca bağırp çağırmasına, savurduğu tehditlere karşın hayatta kalmayı çok istiyordu.

Onun suçlamalarına karşılık sadece başımı sallamakla yetindim. Biraz dalgındım çünkü hızlı düşünmeye çalışıyordum. "Ama ben, yine de benim," diye mırıldandım.

"Şeyi...şeyi...istemiyorum."

Bu cümleyi nasıl tamamlayacaktım. İstemediğim şey neydi? Avcı'nın ölmesini mi istemiyordum? Hayır, bu doğru değildi. İstemediğim şey, Avcı'den nefret etmek, onun ölmesini isteyecek kadar nefret etmek, ondan nefret ederken ölmesine göz yummak mıydı? O zaman benim nefretim onu öldürmüş gibi olmayacak mıydı?

Eğer onun ölmesini gerçekten istemiyorsam, onu kurtaracak bir yol bulabilecek miydim? Bu sorunun cevabının önündeki engel, benim ona karşı duyduğum nefret miydi? O ölürse, bundan ben mi sorumlu olacaktım?

Melanie, çıldırdın mı? diye itiraz etti.

O benim arkadaşımı çölde vurup öldürmüş, Lily'nin kalbinin kırılmasına neden olmuştu. Ailemi tehlikeye atmıştı. Yaşadığı sürece de onlar için bir tehlike oluşturacaktı, lan, Jamie ve Jared için. Hepsinin ölmesi için elinden geleni yapacaktı.

Melanie düşüncelerimi onayladı. Bu daha akıllıca.

Ama eğer, ben istesem onu kurtarabilecekken ölürse...o zaman, ben kimim? Gerçekçi olmalısın, Göçer. Bu bir savaş. Sen kimden yanaşın? Bunun cevabını biliyorsun. Biliyorum. Ve işte sen o'sını, Göçer.

Ama...ya ikisini de yapabilirsem? Ya hem onun hayatını kurtarabilir hem de buradaki herkesin hayatta kalmasını sağlayabilirim?

Bu sorunun, inanmaya çalıştığım cevabının var olmadığını anlayınca mideme ağrılar saplanmaya başladı.

Melanie ile aramdaki son duvar da yıkılıp tuzla buz oldu.

Melanie, hayır, dedi öfkeyle. Sonra, hLAYIR! diye haykırdı.

Sanırım cevabın böyle olacağını biliyordum. Bunu seziyordum.

Avcı'yı kurtarabilirdim. Elbette kurtarabilirdim. Ama bu bana pahalıya mal olurdu. Her şey bir alışverişti. Kyle ne demişti? Bir hayata karşılık, başka bir hayat.

Avcı, gözlerinde büyük bir nefret ve kinle bana bakıyordu.

50

Ben Mel'le kavga ederken, Avcı dikkatle yüzüme bakıyordu.

Hayır, Göçer, hayır!

Saçmalama, Mel. Sen, bit seçimin içinde saklı olan potansiyeli görebilecek durumdasın. Senin istediğin bu değil miydi?

Ama mutlu sonu hayal edebilmek konusundaki bütün çabalarım rağmen bu seçimin uyandırdığı dehşet duygusundan kurtulamıyordum. Korumak için ölümü göze almam gereken bir sır vardı. Bunun ortaya çıkma olasılığı bana dehşet veriyordu. Bu sırrı korumak için bütün işkencelere göğüs germiştim.

Bunlar beklediğim türden işkenceler değildi. İşkence dediğim, insan aileme duyduğum sevginin daha da karmaşık hale getirdiği, vicdani bir krizdi. Ancak, bu çok acılı bir süreçti.

Bunu yapacak olursam, yabancı bir gezegende görev yapan biri değil, sıradan bir hain olacaktım.

Mel, O kadın için yapma bunu, Göçer! Diye haykırdı. O kadın için yapma!

Beklemeli miyim? Nefret etmem için hiç bir neden olmayan, günahsız bir ruh daha yakalasanlar diye mi beklemeliyim? Eninde sonunda bu kararı vermek zorundayım.

Şu anda değil! Dur! Bunu düşün!

Midem tekrar altüst oldu. Öne eğilip derin bir nefes almak zorunda kaldım. Kusmamak için kendimi güç tuttum.

Jeb kaygılı bir sesle, "Göçer, ne oldu?" diye seslendi.

Eğer Avcı o günahsız ruhlardan biri olsaydı, bunu yapabilir, onun ölmesine izin verebilirdim, Mel. Onu öldürmelerine göz yumabilirdim. O zaman, tarafsız bir karar vermek konusunda kendime güvenebilirdim.

Ama o korkunç biri, Göçer. Ondandır nefret ediyoruz.

Kesinlikle öyle. İşte bu yüzden kendime güvenemiyorum. Baksana, kendi kendime sorduğum sorunun cevabını bile neredeyse göremeyecektim...

"Göçer, iyi misin?"

Avcı'nın öfkeli bakışları sesin geldiği yöne kaydı.

"İyiyim, Jeb," dedim nefes nefese. Kesik kesik konuşuyordum. Avcı'nın kara gözleri kararsızlık içinde Jeb'le benim aramda gidip geliyordu. Sonra, benden iyice uzaklaşıp duvara

dayandı. Bu duruşu tanıdım ve o anda neler hissedildiğini hatırladım. Omzuma sevecen bir el dokunup beni kendisine çevirdi.

Jeb, "Neyin var, tatlım?" diye sordu.

Nefes nefese kalmıştım. "Bir dakika düşünmeye ihtiyacım var," dedim. Onun soluk mavi gözlerinin içine baktım ve kesinlikle yalan olmayan bir şey söyledim. "Bir sorum daha var. Ama düşünmek için de bir dakikaya daha ihtiyacım var. Beni... bekleyebilir misin?"

"Elbette bir süre daha bekleyebilirim. Biraz dinlen."

Başımı salladım ve mümkün olduğunca çabuk Avcı'nın hücrelerinden uzaklaştım. Korkudan kaskatı olmuş bacaklarım hareket ettikçe rahatladı ve daha kolay yürümeye başladım. Aaron ve Brandt'in yanından geçerken, artık koşuyordum.

Aaron'ın şaşkın bir tavırla Brandt'e, "Ne oluyor?" diye sorduğunu duydum.

Düşünmek için nereye saklanacağımdan emin değildim. Ayaklarım, otomatik pilota bağlanmış bir araç gibi, koridorlardan geçerek beni yatak odama doğru götürüyordu. Dilerim orası boştur, diye düşünüyordum.

Ortalık karanlıktı. Tavandaki çatlaklardan neredeyse hiç ışık sızılmıyordu. Karanlıkta Lily'ye çarpana kadar onu -görmemiştım.

Yüzü ağlamaktan şişmişti. Onu neredeyse tanımayacaktım. Sahanlığın ortasında, yerde yatıyordu. Gözleri irileşmişti. Kim olduğumu hemen anlayamadı.

Bana, "Niçin?" diye sordu. Tek kelime söylemeden ona baktım.

"Hayatın ve aşkın devam ettiğini söylemişim,. Ama niçin? Aslında devam etmemesi gerekiyor. Bu koşullar altında, hayır. Amaç ne olabilir ki?"

"Bilmiyorum, Lily. Bunun amacının ne olduğundan emin değilim."

Tekrar, "Niçin?" diye sordu. Artık benimle konuşmuyordu. Cam gibi gözleri adeta beni delip geçiyordu.

Yanından dikkatli adımlarla geçtim ve acele acele odama gittim. Benim de cevaplandırılması gereken bir sorum vardı.

Odanın boş olduğunu görünce ferahladım. Jamie ile birlikte yattığımız şiltenin üstüne yüzükoyun uzandım.

Jeb'e bir sorum daha olduğunu söylemişim. Bu doğrudu. Ama bu, Avcıya sormak istediğim bir soru değildi. Bu soruyu kendime soracaktım.

Bu soru şuydu: Bunu yapabilecek iniyim değil, yapacak mıyım?

Avcı'nın hayatını kurtarabilirdim. Bunu nasıl yapacağımı biliyordum. Bu, benden başka, burada yaşayan hiç kimsenin hayatını tehlikeye atmayacaktı. Onu kendi hayatım karşılığında kurtarmak zorundaydım.

Hayır. Melanie paniğe kapılmıştı ama kararlı olmaya çalışıyordu.

Lütfen, düşünmeme izin ver.

Hayır. \

Bu önemli, Melanie. Zaten kaçınılmaz bir şey. Artık bunu görebiliyorum. Aslında, çok önceden görebilmeliydim. Öylesine açık ki. Hayır, değil.

Jamie hastayken, Melanie ile aramızda geçen konuşmayı hatırladım. Barışlıydık. Melanie'ye, onu silmeyeceğimi söylemiş, ona bundan fazlasını veremeyeceğim için özür dilemişim.

Bu, bir yalan olmaktan çok, eksik bir cümleydi. Hem kendim hayatta kalıp, hem de ona şu anda verdiğimden fazlasını veremezdim.

Asıl yalanı Jared'a söylemişim. Melanie'yle konuştuktan birkaç dakika sonra ona, kendi varlığımı nasıl silebileceğimi bilmiyorum, demişim. Tartışmamız bağlamında bu doğrudu.

Melanie'nin bedeninin içinden kendi varlığımı nasıl silebileceğimi bilmiyordum. Ama o konuşmada ağızdan çıkan sözlerin yalan olduğunu nasıl olup da anlamadığıma şaşıyordum. Oysa şimdi, bu yalanı görüyor, anlıyordum. Elbette biliyordum kendi varlığımı yok etmeyi.

Sorun, o seçeneği hiçbir zaman mümkün görmemiş oluşumdu. Bu, şu anda üstünde bulunduğumuz gezegende yaşayan bütün ruhlara karşı, ölümcül bir ihanet olurdu.

Onlar bunu öğrenmek için sayısız ruh öldürmüşlerdi. Öğrenmek istedikleri şeyi benim bildiğimi anlarsa, bu bana pahalıya mal olurdu.

Hayır, Göçer!

Özgür olmak istemiyor musun? Uzun bir sessizlik oldu.

Nihayet Melanie, senden bunu isteyemem, dedi. Ben de senin için bunu yapamazdım. Kesin olan bir şey varsa, o da bunu asla Avcı gibi biri için yapmayacağımdır!

Bunu benden istemen gerekmez. Sanırım, yavaş yavaş... bu işe gönüllü olabilirim.

Bunu nasıl söyleyebiliyorsun? dedi. Sesi bir hıçkırığı andırıyordu. Bu bana dokundu. Sevineceğini sanmıştım.

Kısmen onlar- Jared ve Jamie - için. Onlara istedikleri her şeyi, her şeyimi verebilirim. Onlara seni verebilirim. Bııııı eninde sonunda anlayacaktım... Kim bilir? Belki Jared bir gün benden bııııı isteyebilirdi. Biliyorsun, ona hayır demezdim.

Ian haklı. Sen kendini hiç düşünmüyorsun. Aşırı özverilisin. Bu konuda sınır tanımıyorsun. Oysa bazı sınırların olması gerek, Göçer!

Ah Ian, diye inledim. Yeni bir acıyla sarsıldım. Bu acının kalbime bu kadar yakın oluşu beni şaşırttı.

Onun her şeyini elinden almış olacaksın. Her şeyini kaybetmiş olacak.

Bıı bedenim içinde yaşadığım sürece Ian'la aramda hiçbir şey olamaz. O bu bedeni seviyor ama bu beden onu istemiyor.

Göçer, ben... Melanie söylemek istediği şeyler için gerekli kelimeleri arıyordu. Çok sevineceğini sanmıştım ama hâlâ bunun belirtilerini göremiyordum. Bu bana dokunmuştu. Bunu yapmana izin verebileceğimi sanmıyorum. Sen benim için önemlisin. Aslına bakarsan, sen onlar için benden daha değerlisin. Sen onlara yardım edebilirsin. Onları kurtarabilirsin. Ben bunları yapamam. Senin burada kalman gerek.

Başka bir çıkış yolu yok, Melanie. Bunu, nasıl olup da, daha önce göremediğime şaşıyorum. O kadar açık ki. Elbette, benim gitmem gerek. Elbet bedenini sana geri vermeliyim. Zaten, biz ruhların buraya gelmekle hata yaptığımızı biliyordum. Bu yüzden, şimdi doğru olanı yapıp sahneden çekilmekten başka bir seçeneğim yok. Sizler daha önce bensiz yaşıyordunuz, bundan sonra da yaşayabilirsiniz. Benden ruhlar hakkında birçok şey öğrendin, burada yaşayanlara yardımcı olabilirsin. Görmüyor musun? Bu mutlu son. Herkesin hikâyesinin böyle bitmesine ihtiyacı var. Onlara bir gelecek veremem - hayır, bunu veremem - ama umut verebilirim. Onlar için, elimden gelen her şeyi yapabilirim.

Hayır, Göçer, hayır.

Melanie ağlıyor, söyledikleri anlaşılmıyordu. Onun üzüntüsünü hissedince gözlerim yaşardı. Onun için bu kadar, neredeyse onun benim için olduğu kadar, önemli olduğumu bilmiyordum. Birbirimizi sevdiğimizizin farkında değildim.

Eğer Jared benden böyle bir şey istemeseydi, hattajared diye biri hiç olmasaydı bile, önümde uzanan bu yolu görünce, sonuna kadar gitmek zorunda kalacaktım. Melanie'yi o kadar çok seviyordum ki.

Burada, dünyada, konuk ruha direnen sahiplerin başarı oranının bu kadar düşük olmasında şaşılacak bir şey yoktu. İnsan olan sahibimizi sevdikten sonra, biz ruhlar için geriye ne gibi bir ümit kalıyordu ki? Sevdiğimiz insanın hayatı pahasına varlığımızı sürdüremezdik. Bir ruh bunu yapamazdı, böyle yaşayamazdı.

Sırtüstü döndüm ve yıldızların ışığında bedenime baktım.

Ellerim kirli ve çiziklerle doluydu. Ama yüzeydeki bu kusurların altında çok güzeldiler. Tenim tatlı bir güneş yanığı ren-gindeydi. Loş ışıkta solgun görünse de göz alıcıydı. Tırnaklarım kırılmıştı, kısaydı ama sağlıklı ve pürüzsüzdü. Köklerinde yarım ay şeklinde beyazlar vardı. Parmaklarımı oynatınca kasların kemikleri zarif bir şekilde çekişini gördüm. Ellerimi yukarı kaldırıp onların yıldızların önünde dans eden, akışkan şekillere dönüşmesini seyrettim.

Sonra parmaklarımı saçlarımda gezdirdim. Neredeyse omuzlarıma kadar uzamıştılar. Bu Mel'in hoşuna gidecekti. Birkaç hafta boyunca otellerde duş yapmış, saçlarımı şampuanla yıkamış, vitamin kullanmıştım. Bunun sonucunda saçlarım yeniden yumuşamış ve parlamıştı. Kollarımı uzatıp gerindim. Kaslarım gerilince eklemelerim çatırdadı. Kollarımın güçlü olduğunu hissediyordum. Bir dağa tırmanmama yardımcı olabilir, ağır bir yük taşıyabilir, bir tarlayı sürebilirlerdi. Ama aynı zamanda yumuşaktılar. Bir çocuğu kucaklayabilir, bir arkadaşı teselli edebilir, sevebilirlerdi...ama bu bana göre değildi.

Derin bir nefes aldım. Gözlerimin köşelerinde yaşlar birikmişti. Şakaklarımdan aşağı süzülüp saçlarımdan arasına sızdılar.

Bacaklarımdaki kasları gerince onların hazır bekleyen gücünü ve hızını hissettim. Koşmak istedim. Açık bir alan olsa koşup hızımı ölçebilirdim. Toprağı ayaklarımdan altında hissedebilmek için, bunu yalın ayak yapmak isterdim. Rüzgâr saçlarımdan arasından esmeliydi. Yağmur yağmalıydı. Koşarken havada yağmurun kokusunu duymalıydım.

Ayaklarım, nefesimin temposuna uyarak yavaşça bir aşağı, bir yukarı bükülüp kıvrılıyordu. Bu hoş bir duyuydu.

Parmaklarımı yüzümde dolaştırdım. Tenim pürüzsüz ve güzeldi. Parmak uçlarımla sıcaklığını hissettim. Melanie'nin yüzünü, teslim aldığı gibi geri vereceğime seviniyordum. Gözlerimi yumdum ve göz kapaklarıma dokundum.

Birçok beden içinde yaşamış ama hiçbirini bunun kadar sevmemiş, hiçbirine buna bağlı olduğum kadar bağlanmamıştım. Ama maalesef bu vazgeçmek zorunda kalacağım bedendi.

Bu çelişkiye acı acı güldüm ve göğsümden boğazıma doğru yükselen hava kabarcıklarına odaklandım. Kahkahalarım serin bir esinti gibiydi. Bedenimin içinde geçtiği yerleri temizliyor, her şeyi iyileştiriyordu. Diğer türlerin böyle basit bir şifacıları var mıydı? Hayır, böyle bir şey hatırlayamıyordum.

Dudaklarıma dokundum, Jared'ı ve Ian'ı öperken neler hissettiğimi düşündüm. Herkes bu kadar güzel bedenleri öpme fırsatı bulamazdı. Ben bu gezegende geçirdiğim kısa süre içinde bu fırsatı bulmuştum.

Buradaki hayatım çok kısıydı. Tam olarak emin değildim ama belki bir yıl geçmiş olabilirdi. Mavi-yeşil bir gezegenin, sıradan, sarı bir yıldızın çevresinde tek bir kez dönüşü. Bu, şimdiye kadarki yaşantılarım içinde en kısa olanıydı.

En kısa, en önemli, en içler acısı hayatım; beni sonsuza dek tanımlayacak olan hayat! Sonunda beni, bir yıldız, bir gezegene, yabancılardan oluşan küçük bir aileye bağlayan hayat! Biraz daha zamanım olsa... Bu çok mu yanlış olurdu?

Mel, Hayır, diye fısıldadı. Kendine biraz daha zaman ver.

Ne kadar zamanın kaldığımı asla bilemezsin, diye hısıldadım.

Ama ben, tam olarak ne kadar zamanım kaldığını çok iyi biliyordum. Kendime daha fazla zaman veremezdim. Benim zamanım bitmişti.

Nasıl olsa gidecektim. Kalan zamanım içinde, doğru olanı yapmalı, kendim olmalıydım.

Sanki topraklarımdan ve avuçlarımdan yukarı doğru yükselen bir özelemler içimi çekerek ayağa kaldırdım. ^

Aaron ve Brandt sonsuza dek beklemeyeceklerdi. Ve şimdi, cevabını öğrenmem gereken birkaç soru daha vardı. Bu soruları Doktor'a sormam gerekiyordu.

Mağaralar, önüne bakan, kederli gözlerle doluydu. Dikkat çekmeden önlerinden geçmek çok kolaydı. Şu anda, Jeb, Brandt ve Aaron'dan başka kimsenin, benim ne yaptığıma aldırdığı yoktu. Onlar da burada değildiler.

Yağmurlu bir açık alanda değildim ama önümde, hiç değilse, uzun güney koridoru vardı. Çok karanlıktı. İstedikim gibi kusamazdım. Ama yine de tempolu bir koşu tutturdum. Kaslarım ısındıkça kendimi daha iyi hissediyordum.

Doktoru yerinde bulacağımı ümit ediyordum. Ama eğer yoksa bekleyecektim. Yalnız olacaktı. Zavallı Doktor, artık genellikle yalnız oluyordu.

Jamie'nin hayatını kurtardığımız geceden beri, Doktor hastanede tek başına kalıyordu. Sharon, Doktor'a paylaştığı odadan eşyalarını alıp annesinin odasına taşınmış, Doktor da boş odada kalmak istememişti.

Bu ne büyük bir nefretti! Jamie'yi iyileştirmem için bana yardım etti diye Doktor'u başlatmaktansa, kendi mutluluğunu ve onun mutluluğunu yok etmeyi seçmişti.

Artık, Sharon ile Maggie'nin varlığı neredeyse hissedilmiyordu. Eskiden sadece beni görmezden gelirken, şimdi herkesi görmezden geliyorlardı. Acaba onların bu tutumu ben gittikten sonra değişir mi, diye merak ediyordum. Yoksa kinleri, değişmelerini engelleyecek kadar derin miydi?

Nasıl olur da, zamanı bu kadar aptalca harcarlardı?

İlk defa olarak güney koridoru bana kısa göründü. Yarı yola geldiğimi düşünürken, hastanenin girişinden Doktor'un ışığı göründü. Yerindeydi.

Onu korkutmak istemediğim için, koşmaktan vazgeçip yürümeye başladım. Acil bir durum olduğunu düşünmesini istemiyordum.

Yine de, beni hastanenin girişinde nefes nefese görünce ir-kıldı.

Masasının başında otururken birden sıçrayarak ayağa fırladı. Okuduğu kitap elinden düştü. "Ne oldu, Göçer? Bir sorun mu var?"

"Hayır, Doktor," eledim. "Hiçbir sorun yok." "Birisinin bana ihtiyacı mı var?"

Hafifçe gülümsedim. "Sadece benim size ihtiyacım var."

Masasının çevresinden dolaşarak beni karşılamak için girişe doğru yürüdü. Meraktan gözleri büyümüştü. Durdu ve tek kaşını kaldırdı.

Uzun yüzü korkutucu olmaktan uzak, hatları yumuşaktı. Nasıl olup da eskiden bana bir canavar gibi görüldüğünü anlamak mümkün değildi.

"Siz, sözünde duran bir insansınız," diye söze başladım.

Başını salladı ve konuşmak içim ağzını açtı. Ama ben elimi kaldırdım.

Onu, "Şimdi göreceğiz," diye uyardım. "Bakalım bu doğru mu? Deneyip göreceğiz."

Gözleri şaşkın ve kaygılıydı. Söyleyeceklerimi bekliyordu.

Derin bir nefes aldım ve ciğerlerimin genişlediğini hissettim.

"Sizin öğrenmek için birçok yaşama son verdiğiniz şeyin nasıl yapıldığını, sahibe ve ruha zarar vermeden, ruhların bedenden nasıl çıkartılması gerektiğini biliyorum. Elbette biliyorum bunu. Hepimiz bunu bilmek zorundayız. Bir kez, Ayı olduğum zaman, acil bir durumda uygulamıştım bile."

Tepkisini bekleyerek ona bakıyordum. Gözleri giderek iri-leşiyordu.

Nihayet, "Bunu bana niçin söylüyorsun?" dedi.

"Çünkü...çünkü size ihtiyacınız olan bilgiyi vereceğim." Tekrar elimi kaldırdım. "Ama bunu ancak, karşılığında bana istediğim şeyi verirseniz yapacağım. Sizi uyarıyorum, benim istediğimi bana vermeniz, benim sizin istediğinizi size vermemden daha kolay olmayacak."

Onu hiç bu kadar heyecanlı görmemiştim. "Şartlarını söyle," dedi. ^

"Çıkardığınız ruhları öldürmeyeceksiniz. Onların başka bir yaşamda varlıklarını sürdürmelerine izin vereceğiniz konusunda bana söz verecek, yemin edeceksiniz. Bu tehlike demektir.

kiryoterapi kutularınız olması gerekecek. Bu ruhları, o kutular içinde uzay gemileriyle başka gezegenlere gönderecek, başka bir dünyada yaşamalarına fırsat vereceksiniz. Ama onlar size zarar verebilecek durumda olmayacaklar. Onlar en yakın gezegene vardıklarında, sizin torunlarınız ölmüş olacak."

İleri sürdüğüm şartlar suçumu hafifletecek miydi? Eğer Doktor güvenilir biriyse, evet.

Ben anlatırken, o derin düşüncelere dalmış görünüyordu. Taleplerimi nasıl karşılayacağını görmek için yüzüne bakıyordum. Öfkeli görünmüyordu ama gözlerinde hâlâ vahşi pırıltılar vardı.

"Avcı'yı öldürmemizi istemiyorsun," diye tahmin yürüttü.

Sorusuna cevap vermedim çünkü cevabımı anlamayacaktı. Onu öldürmelerini istiyordum. Bütün sorun buydu. Anlatmaya devam ettim.

"O, ilk olacak bir deneme. Buradan ayrılmadan, uygulamayı görmek, söylediklerimi yapacağınızdan emin olmak istiyorum. Onun ruhunu sahip bedenden ben çıkaracağım. Avcı güvende olduğu zaman, bunun nasıl yapıldığını size de öğreteceğim."

"Kimin üzerinde?"

"Yakalayıp kaçırdığınız ruhlar üzerinde. Eskiden yaptığınız gibi. Sahiplerinin bilinçlerinin geri geleceğim garanti edemem. Silinen şeylerin geri gelip gelmeyeceğini bilmiyorum. Bunu, Avcı'nın bedeninde göreceğiz."

Doktor gözlerini kırıştırdı. Anlamaya başlamıştı. "Ben buradan ayrıldıktan, ne demek? Gidecek misin?"

Ona bakarak durumu kavramasını, ne düşündüğümü anlamasını bekledim. O ise, hiçbir şey anlamadan bana bakıyordu.

"Size ne verdiğimin farkında değil misiniz?" diye fısıldadım.

Birden yüz ifadesi değişti. Ne demek istediğimi anladığını hissettim.

Ondan önce davranarak tekrar söze başladım. "Sizden bir şey daha isteyeceğim, Doktor. Ben...ben, başka bir gezegene gönderilmek istemiyorum. Benim gezegenim bu. Gerçekten öyle. Buna karşın, burada bana yer yok. Bu nedenle...bunun bazı kimseleri üzeceğini biliyorum. İzin vermeyeceklerini düşünüyorsanız, onlara söylemeyin. Gerekirse yalan söyleyin. Ben, Walt ile Wes'in yanına gömülmek istiyorum. Benim için bunu yapabilir misiniz? Fazla yer kaplamam." Tekrar hafifçe gülümsedim.

Melanie, Hayır! diye bağırıyordu. Hayır, hayır, hayır...

Doktor, "Hayır, Göçer," diye itiraz etti. Yüzünden, çok şaşırıldığı belliydi.

Cevabı karşısında yüzümü buruşturarak, "Lütfen, Doktor," diye fısıldadım. "Wes ya da Walt'in buna itiraz edeceklerini sanmam."

"Demek istediğim bu değildi! Seni öldüremem, Göçer. Öfff! Ölümünden, arkadaşlarımı öldürmekten o kadar bıktım ki!" Doktor'un sesi bir hıçkırık gibi çıkmıştı.

Elimi onun incecik koluna koyup okşadım. "Burada insanlar ölüyor," dedim. "Böyle şeyler olur." Kyle, buna benzer bir şey söylemişti. Bir gece içinde, Kyle'ın sözlerini iki kez hatırlayışım tuhaftı.

Doktor boğulur gibi, "Peki ya Jared ve Jamie?" dedi. "Onlar Melanie'ye kavuşacaklar. Sorun olmayacak." "Peki lan?"

Dişlerimin arasından, "Bensiz daha mutlu olur," dedim.

Doktor gözlerini ovuşturarak başını salladı. "Bu konuda düşünmem gerek, Göçer."

"Fazla zamanımız yok. Avcı'yı öldürmek için sonsuza kadar beklemezler."

"Bunu demek istemedim. O konudaki şartlarını kabul ediyorum. Ama seni öldürebileceğimi sanmıyorum."

'Ya hep ya hiç, Doktor. Hemen karar vermeniz gerek. Ve..." O anda, bir isteğim daha olduğunu fark ettim. "Antlaşmamızın son bölümünden kimseye söz etmeyeceksiniz. Hiç kimseye. Benim şartlarım bunlar. İster kabul edin, ister etmeyin. Ruhu bir insan bedeninden çıkarmayı öğrenmek istiyor musunuz?"

Doktor, başını tekrar iki yana salladı. "Düşünmeliyim."

"Bu sorunun cevabını biliyorsunuz, Doktor. Aradığınız buydu."

Yalnızca başını ağır ağır sallamakla yetindi. Sözde itiraz ediyordu ama bunu görmezden geldim. Çünkü ikimiz de onun kararını verdiğini biliyorduk.

"Jared'ı bulayım," dedim. "Kiryoterapi kutuları bulmak için kısa bir sefere çıkmamız gerek. Diğerlerine bir şey söylemeyin. Ya da...ya da onlara gerçeği söyleyin. Avcı'yı o bedenden çıkarmanıza yardım edeceğimden söz edin."

51

Jared ile Jamie odamızda beni bekliyorlardı. Yüzlerinden, ikisinin de kaygılı olduğu belliydi. Jared, Jeb'le konuşmuş olmalıydı.

Jared bana, "İyi misin?" diye sordu. Jamie ise sıçrayıp kollarını boynuma doladı.

Jared'ın sorusuna ne cevap vereceğimden emin değildim. Cevabını bilmiyordum. "Jared, yardımına ihtiyacım var."

Ben bunu söyler söylemez, Jared ayağa fırladı. Jamie ise, yüzüme bakmak için geri çekildi. Gözlerimi Jamie'nin bakışlarından kaçırdım. Şu anda buna ne kadar dayanabileceğimi bilmiyordum.

Jared, "Bana ne konuda ihtiyacın var?" diye sordu. "Bir sefere çıkıyorum. Biri benimle gelirse...çok iyi olur." "Ne arayacağız?" Jared, aniden görev havasına girmiş, dikkat kesilmişti.

"Yolda anlatırım. Fazla zamanımız yok."

Jamie, "Ben de gelebilir miyim?" diye sordu.

Hem Jared hem de ben, aynı anda, "Hayır," dedik.

Jamie kaşlarını çatarak benden uzaklaştı. Şiltenin üstüne çöküp bacak bacak üstüne attı. Yüzünü ellerine dayayarak suratını astı. Onunla göz göze gelmekten kaçınarak hızla odadan çıktım. Oysaki yanma oturmak, ona sıkı sıkı sarılmak ve her şeyi unutmak için can atıyordum. Tekrar güney koridoruna yöneldim. Jared beni izliyordu.

"Niçin bu tarafa gidiyoruz?" diye sordu.

"Ben..." Yalan söylesem anlayacak, konuyu değiştirecek olsam bir sorun olduğunu hissedecekti. "Kimseye, özellikle de Jeb, Aaron ve Brandt'e rastlamak istemiyorum."

"Niçin?"

"Onlara henüz bir açıklama yapmak istemiyorum."

Jared sesini çıkarmadı. Bu cevabımın ne anlama geldiğini anlamaya çalışıyordu.

Konuyu değiştirdim. "Lily'nin nerede olduğunu biliyor musun? Bence yalnız kalmamalı. Bana çok tuhaf göründü."

"Ian yanında."

"Bu iyi. Aramızda en sevecen olan odur."

Ian Lily'ye yardımcı olurdu. Lily'nin şimdi onun gibi birine ihtiyacı vardı. Peki, o zaman geldiğinde...o zaman, Ian'a kim yardım edecekti? Başımı salladım. Bunu düşünmek istemiyordum.

Jared, "Bu telaşın nedeni ne?" diye sordu. "Neyin peşindeyiz?"

Ona cevap vermeden önce derin bir nefes aldım. "Kiryotera-pi kutuları bulmalıyız."

Güney koridoru karanlıktı. Yüzünü göremiyordum. Ayak seslerinin temposunda bir değişiklik olmadı ve birkaç dakika konuşmadı. Konuştuğu zaman, sefere odaklandığını gördüm. Sefer kusursuz bir biçimde planlanana kadar merakını bir kenara itmişti. Şimdi yapılacak işi düşünüyordu.

"Onları nereden temin edebiliriz?"

"Boş kiryoterapi kutuları, onlara gerek olmadığı sürece, Ş^fa Merkezleri'nin dışında saklanır. Giden ruhlardan çok gelen ruhlar olduğu için, çok sayıda kullanılmayan kiryoterapi kutusu olduğunu sanıyorum. Onların başında nöbetçi bulunmaz. Birkaç tanesi kaybolsa bile fark eden olmaz." 566

"Emin misin? Bu bilgiyi nereden aldın?"

"Chicago'da görmüştüm. Yığın halinde duruyorlardı. Tucson'daki, Jamie'ye ilaç almak için gittiğimiz o küçük merkezde bile vardı. Sandıklanmış bir halde kenarda duruyorlardı."

"Sandıklanmış olduklarına göre onlara ihtiyaç olmadığını nereden anladın?"

"Etiketlemeye ne kadar meraklı olduğumuzu hâlâ anlamadın mı?"

Jared, "Söylediklerinin gerçek olduğundan kuşku yok," dedi. "Sadece bu konuyu enine boyuna ölçüp biçerek değerlendirdiğimizden emin olmak istedim."

Bu sözlerin anlamını kavramıştım.

"Değerlendirdim."

"O zaman bu işi bitirelim."

Doktor yoktu. Koridorda rastlamadığımızı göre, Jeb'm yanında olmalıydı. Hemen arkamdan hastaneden çıkmış olmalıydı. Jeb'in, onun verdiği haberi nasıl karşıladığım merak ediyordum. Dilerim, aptallık edip bunu Avcı'nın yanında konuşmazlar, diye düşündüm. Avcı ne yapmak üzere olduğumu fark etse, sahibinin beynini paramparça eder miydi? Benim tam bir hain olduğuma, insanlara ihtiyaçları olan şeyi hiçbir sınır koymadan vereceğime mi düşünürdü?

Peki, ben böyle mi yapacaktım? Ben gittikten sonra Doktor bana verdiği sözü tutacak mıydı?

Evet, sözünü tutmaya çalışacaktı. Buna inanıyordum. İnanmak zorundaydım. Ama bunu tek başına yapamazdı. Ona kim yardım edecekti?

Kayalık tepenin güney yüzüne çıkan tavandaki deliğe tırmanıp dışarı çıktık. Alçak tepenin en yüksek noktasına tırmanan yamacın tam ortasındaydık. Ufkun doğu kenarları grileşmiş, kayalarla gökyüzü arasındaki çizgi hafifçe pembeleşmişti.

Bayır aşağı yürürken gözlerimi ayaklarımdan ayırmıyordum. Patıkaya benzer bir yol değildi ve yerdeki kaya parçaları tehlike oluşturuyordu. Ama yol düzeltilmiş ve tehlikesiz olsa bile, gözlerimi yerden ayırmayı başaramayacaktım.

Hain. Uyumsuz biri değil, bir göçebe değil. Sadece bir hain. Kırılğan kardeşlerimin hayatını, sonradan edindiğim insan ailemin öfkeli ve kararlı ellerine teslim ediyordum.

İnsan kardeşlerimin ruhlardan nefret etmeleri için geçerli nedenleri vardı. Bu bir savaştı ve ben onlara bir silah veriyordum. Bu silahla öldürecekler ve hiçbir ceza almayacaklardı.

Jared ile birlikte pırıltılı şafak aydınlığında, çölde koşarken bunları düşünüyordum.

Koşuyorduk çünkü Avcılar insan arıyorlardı ve biz hava aydınlıkken dışarıda olmamalıydık.

Bu açıdan, seçimimin Avcı'nın hayatı karşılığında insanları silahlandırmak olduğu açısından bakınca, yaptığının yanlış olduğunu görüyordum. Eğer sadece Avcı'yı kurtarmaya çalışıyor olsaydım, şu anda fikrimi değiştirip geri dönerdim. O diğerlerini feda etmeye değmezdi. Kendisi bile bunu kabul ederdi.

Yoksa kabul etmez miydi? Birden merak ettim. Avcı, o kadar...şey görünmüyordu. O kelime neydi? Özverili. Avcı, biz diğer ruhlar kadar özverili görünmüyordu. Belki onun için kendi hayatı, diğer birçok hayattan daha değerliydi.

Ama artık fikrimi değiştirmek için çok geçti. Düşüncelerim, sadece Avcı'yı kurtarmayı aşırıyordu. Bir kere, bunun tekrarlanacağını biliyordu. Ben onlara başka bir seçenek sunmadıkça, insanlar karşılıklarına çıkan bütün ruhları öldüreceklerdi. Üstelik Melanie'yi kurtaracaktım. Bu, özveride bulunmaya değerd. Jared ile Jamie'yi de kurtaracaktım. Onları kurtarıırken, Avcı'yı da kurtarmamam için bir neden yoktu.

Ruhların bu gezegene gelmesi yanlıştı. Kendi dünyalarında yaşamak insanların hakkıydı. Onlara dünyalarını geri veremezdim ama bu bilgiyi verebilirdim. Sadece kötülük yapmayacaklarından, acımasız olmayacaklarından emin olmak istiyordum. Sadece Doktor'a güvenecek ve umut etmekle yetinecektim.

Belki de, ne olur ne olmaz diye, bir kaç arkadaşımın daha söz almalıydım. %

Bu şekilde kaç insan hayatını kurtaracağımı ve kaç ruhun hayatını kurtarabileceğimi merak ediyordum. Şu anda sadece kendi hayatımı kurtarmam mümkün değildi.

Derin derin içimi çektim. Jared içimi çektiğimi duydu. Bana baktığını sezdim ama göz göze gelmemek için bakmadım. Yere bakmaya devam ettim.

Güneş doğudaki tepelerin arkasında görünmeden cipi sakladığımız yere ulaştığımız. Güneşin ilk ışınlarının çölün kumlarını altın rengine dönüştürdüğü anda, eğilerek alçak mağaraya girdik.

Jared arka koltuktan iki şişe su alıp birini bana verdi. Sonra duvara dayanıp bir dikişte şişenin yarısını içti. Sonra elinin tersiyle ağzını silip, "Oradan çıkmak için acele ettiğini fark ettim," dedi. "Ama eğer soygun yapmayı planlıyorsan hava kararana kadar beklemek zorundayız."

Ağzımdaki suyu yuttum. "Sakıncası yok," dedim. "Artık bizi bekleyeceklerinden eminim." Dikkatle bana bakıyordu.

"Avcı'yı gördüm," dedi. "Enerjik biri..." Benim göstereceğim tepkiyi merak ettiği belli oluyordu.

Başımı salladım. "Ve de oldukça gevezedir..."

Gülümseyerek gözlerini devirdi. "Kaldığı yerden memnun görünmüyor."

Gözlerimi yine yere diktim. "Daha kötüsü de olabilirdi," diye mırıldandım. Tuhaf ama onu kıskanmıştım ve bu, istemeden sesime de yansımıştı.

Alçak sesle, "Doğru," dedi.

"Ona niçin bu kadar iyi davranıyorlar?" diye fısıldadım. "O, Wes'i öldürdü."

"Eh, bu senin suçun."

Ona bakakalmıştım. Ağzı hafifçe çarpılmıştı. Bana takılıyordu.

"Benim mi?"

Gülümsemesi kayboldu. "Kendilerini yine canavar gibi hissetmek istemediler. Önceki hatalarını telafi etmek istiyorlar ama biraz geç kaldılar. Hem de bunu yanlış bir ruha karşı yapmak istiyorlar. Bunun seni kıracağı aklıma gelmemişti. Ona iyi davranılmasının hoşuna gideceğini sanmıştım."

"Evet, bu hoşuma gidiyor." Kimseye acı çektirmelerini istemezdim. "İyilik her zaman yararlıdır. Ben, sadece..." Derin bir nefes aldım. "Şimdi anladım ona niçin iyi davrandıklarını. Buna sevindim."

Ona, beni memnun etmek için iyi davranmışlardı. Kendimi daha iyi hissettim.

"Canavar etiketini hak ettiğini düşünmek hoş bir duygu olmasa gerek. Kendini suçlu hissetmektense iyiliksever olmak daha iyidir." Jared tekrar gülümsedi ve sonra esnedi. Onu görünce ben de esnedim.

"Uzun bir geceydi," dedi. "Önümüzde de uzun bir gün var. Biraz uyusak iyi olur."

Bu öneriye sevindim. Onun bu seferin amacı konusunda soruları olduğunu biliyordum. Ayrıca, bazı tahminleri de olmalıydı. Ama bu konularda konuşmak istemiyordum.

Cipin yanma, kumların üzerine uzandım. Jared da hemen yanıma uzanınca şaşırımdım. Sırtıma dayanarak kıvrılıp yattı.

Elini başımın altına sokup, "Gel," dedi. Başımı yerden kaldırıp bir yastığa koyar gibi kolunun üstüne koydu. Diğer kolunu da belime doladı.

Ancak birkaç dakika sonra cevap verebildim. "Teşekkürler."

Esnedi. Sıcak nefesini enseme hissettim. "Biraz dinlen, Göçer."

Jared, her zaman olduğu gibi, hemen uykuya daldı. Bana sıkı sıkı sarılmıştı. Onun sıcak kolları arasında sakinleşmeye çalıştım ama bu kolay olmadı.

O beni böyle kucaklayınca, kafamdakilerin ne kadarını tahmin ettiğini merak ettim.

Kaygılı düşüncelerim birbirine karışıyordu. Jared haklıydı.

Çok uzun bir gece geçirmiştik. Ama bana kalırsa yeterince uzun değildi. Bundan sonraki günlerim ve gecelerim dakikalar gibi uçup gidecekti. %

Jared'ın beni sarsmasıyla uyandım. Küçük mağaradaki ışık portakal rengine dönüşmüş, içerişi loşlaşmıştı. Güneş batıyordu.

Jared beni ayağa kaldırıp elime biraz yiyecek tutuşturdu. Cipte daima bu gibi şeyler bulunurdu. Sessizce karnımızı doyurup suyumuzu içtik. Jared'ın yüzünde ciddi bir ifade vardı. Yapacağımız işe odaklanmıştı.

Cipe binerken, "Hâlâ acelemiz var mı?" diye sordu.

Zamanın sonsuza kadar uzamasını istiyordum.

"Evet." Geciktirmenin ne anlamı vardı? Eğer çok beklersek, hem Avcı hem de bedeni ölecekti ve ben, yine, aynı seçimi yapmak zorunda kalacaktım. \

"O zaman Phoenbc'e gidelim. Onlar bizi fark etmezler. İnsanların kiryoterapi kutularına ihtiyaç duyacakları akıllarına gelmez. Peki, biz ne yapacağız bu kutuları?"

Bu samimi bir soruydu. Jared'ın, bu sorunun cevabını bilmediği belliydi. Yine bana baktığını hissediyordum. Karşımdaki kayalara baktım ve cevap vermeden oturmaya devam ettim.

Arabamızı değiştirip taşlı yola çıktığımızda hava kararmıştı. Jared, gösterişsiz arabamızın farlarını söndürerek bir süre bekledi. Önümüzden on arabanın geçtiğini saydım. Sonra far ışıkları arasında uzun bir karanlık olunca Jared yola çıktı.

Jared'ın, arabayı limitin çok altında bir hızla sürmesine karşın kısa bir süre içinde Phoenbc'e ulaştık. Dünya sanki daha hızlı dönüyormuş gibi, zaman gittikçe hızlanıyordu.

Sürekli akan trafiğin içinde, düz bir alana yayılmış kenti kuşatan otoyolda yol alıyorduk. Hastaneyi görmüştüm. Acele etmeden, sabit bir hızla yolumuza devam ediyorduk. Başka bir arabanın peşinden, otoyoldan çıktık.

Jared hastanenin otoparkına girdi.

Gergindi. "Şimdi nereye?" diye sordu.

"Bak bakalım bu yol arka tarafa doğru devam ediyor mu? Kutular yükleme alanının yakınında olmalı."

Jared, arabayı ağır ağır sürüyordu. Birçok ruh gördük. Binalara girip çıkıyorlardı. Bazılarının üstünde Şifacıların giydikleri gömlekler vardı. Bunlar Şifacı olmalıydılar. Hiçbiri bize özel bir ilgi göstermedi.

Yol kaldırımın kenarından devam ediyor, sonra binaların kuzey yanına dönüyordu.

"Bak, nakliye- kamyonları! O tarafa gidelim." Alçak bir binayla bir garajın arasından geçtik. Sağlık malzemesi getirmiş birkaç kamyon, arkadan binaya yanaşmışlardı. Yük rampalarının-daki sandıklara baktım. Hepsinin üstünde etiketler vardı.

"Devam et... Belki dönüşte bu sandıklardan bazılarını alırsınız. Bak...İyileştir...Serinlet... Bu da nc? Sessizlik."

İlaçların etiketlenmiş olması ve başlarında nöbetçi bulunmayışı hoşuma gitmişti. Ailem, ben gittikten sonra da, ihtiyacı olan şeylerden yoksun kalmayacaktı. Ben gittikten sonra... Bu ifade artık bütün düşüncelerime eşlik ediyordu.

Başka bir binanın arkasından dolaştık. Jared arabayı biraz daha hızlı sürüyordu. Gözlerini uzaklara dikmişti. Burada dört kişi gördük. Bir kamyonu boşaltıyorlardı. Özenle hareket etmeleri dikkatimi çekmişti. Küçük kolileri rastgele kaldırmıyor, özenle taşıyor ve bellerine kadar gelen bir betonun üstüne koyuyorlardı.

Bu kolilerin içinde ne olduğunu anlamam için etiketlerini görmem gerekmiyordu. Ama tam o sırada, kamyonu boşaltanlardan biri elindeki kutuyu çevirince siyah harfleri görüverdim.

"Aradığımız yer burası. Şu anda içi dolu kutuları kamyonlardan indiriyorlar. Boş kutular çok uzakta olmamalı... Ah, işte şurada, öteki tarafta. Deponun yarısı dolu. Diğer depoların tıka basa dolu olduğuna bahse girerim."

Jared arabayı ağır ağır sürerek binanın yan tarafına döndü.

Sessizce homurdanıyordu.

"Ne oldu?" diye sordum.

"Yazıya bak. Görüyor musun?"

Çenesiyle binanın üstündeki tabelayı işaret ediyordu. Burası doğumevi kanadıydı.

"Ah," dedim. "Sen her zaman nereye bakacağını bilirsin, öyle değil mi?" %

Bunu söylediğim zaman gözleri yüzüme kaydı. Sonra dikkati yine yola yöneldi.

"Biraz beklemek zorundayız. İşlerini bitirmek üzereydiler."

Jared, hastanenin çevresini bir kez daha dolaştı. Sonra, en büyük binanın arkasında, ışıklardan uzak bir yerde durdu.

Motoru durdurup arkasına yaslandı. Uzanıp elimi tuttu. Ne soracağını biliyordum. Kendimi hazırlamaya çalıştım.

"Göçer?"

"Evet?"

"Avcı'yı kurtaracaksın, değil mi?"

"Evet, kurtaracağım."

"Yapılması gereken bu olduğu için mi?"

"Nedenlerden biri de bu."

Bir süre sustu.

"Bedene zarar vermeden, ruhu dışarı çıkarmayı biliyor musun?"

Kalbim hızla çarpıyordu. Ona cevap vermeden önce yutkunmak zorunda kaldım. "Evet, bunu daha önce yaptım. Acil bir durumdu. Burada değil."

"Nerede yaptın?" diye sordu. "Acil durum ne demek?"

Bunu onlara, belli nedenler yüzünden, daha önce hiç anlatmamıştım. Oysa en güzel hikâyelerimden biriydi. Çok hareketli bir hikâyeydi. Jamie duysa bayılırdı. İçimi çektim ve alçak sesle anlatmaya başladım.

"Buğular Gezegeni'nde, arkadaşım Engelleyen Işık ve bir rehberle birlikteydim. Orada adım Yıldızlarda Yaşayan'dı. Oldukça ünlüydim."

Jared güldü.

"En ünlü kristal kentlerden birini görmek için, dördüncü büyük buz alanının üstünde zorlu bir yolculuk yapıyorduk. Aslında bunun güvenli bir yol olduğu söylenirdi, bu yüzden de yola sadece üç kişi çıkmıştık.

"Yırtıcı hayvanlar, karda çukur kazıp içine saklanmayı severler. Bu bir çeşit kamuflaj, bir tuzaktır.

"Bir an, önünüzde kar kaplı uçsuz bucaksız bir düzlükten başka bir şey olmadığını sanırsınız. Bir an sonra bu uçsuz bucaksız beyaz düzlük, gökyüzüne doğru infilak eder. Ortalama bir yetişkin ayı, yaklaşık bir manda ağırlığındadır. Yetişkin bir yırtıcı hayvanın ağırlığı ise, bir mavi balinanın ağırlığına yakındır. Bu hayvan ise çoğundan daha büyüktü.

"Rehberi göremiyordum. Yırtıcı hayvan, çukurun içinden fırlayıp aramıza girmişti. Yüzü, Engelleyen Işık'la bana dönüktü. Ayılar yırtıcı hayvanlardan daha hızlıdır. Ama bunun pusu kurmuş olmak gibi bir avantajı vardı. Koca pençeleriyle aniden Engelleyen Işık'ın üstüne çullandı ve ben ne olduğunu anlayamadan, onu ortadan ikiye ayırdı."

Bir araba ağır ağır otoparkın yanından geçti. O gözden kaybolana kadar konuşmadık.

"Tereddüt ediyordum. Koşmaya başlamalıydım ama...arkadaşım, orada, buzların üstünde ölüyordu. Eğer yırtıcı hayvanın dikkati dağılmamış olsaydı, bu duraklamam yüzünden ben de ölecektim. Daha sonra, keşke adını hatırlayabilseydim, rehberimizin, bize kaçma şansı vermek için yırtıcı hayvanın kuyruğunu yakaladığını anladım. Yırtıcı hayvanın saldırısı yüzünden havalanan karlar, bir fırtına ortamı yaratmış, etrafı göremez olmuştuk. Bu durum kaçmamıza yardımcı olacaktı. Ama rehberimiz, Engelleyen Işık'ın koşması için artık çok geç olduğunu bilmiyordu.

Yırtıcı hayvan rehberine döndü. Bu arada, sol bacağıyla bize çifte atarak beni havaya uçurmuştu. Engelleyen Işık'ın bedeninin belden yukarısı yanıma düştü. Kanı karı eritiyordu." Ürpererek durakladım.

"Bir sonraki hareketim çok anlamsızdı çünkü Engelleyen Işık'ı içine yerleştirebileceğim bir beden yoktu. İki kent arasında, yarı yoldaydık. Her iki kent de, koşarak da olsa, kısa sürede ulaşamayacak kadar uzaktaydı. Üstelik ağır kesici olmadan onu çıkarmak acımasızlık olacaktı. Ama onun ikiye ayrılmış, sahip ayı bedeninin içinde ölmesine izin veremezdim.

Elimin tersini, buz kesen tarafını kullandım. Bıçak gibiydi... Engelleyen Işık'ın acıyı hissedemeyecek kadar uyuşmuş olması na dua etmekten başka yapabileceğim bir şey yoktu.

Parmaklarımın yumuşak iç kısmını kullanarak Engelleyen Işık'ı ayının beyninden ayırdım.

Hâlâ yaşıyordu. Bundan emin olmak için kısa bir süre durakladım. Sonra onu, bedenimin ortasında, iki sıcak kalbin arasında bulunan yumurta cebine koydum. Bu onu donarak ölmekten kurtaracaktı ama beden bulunmazsa, ancak bir kaç dakika yaşayabilirdi. Bu ıssız yerde, sahip bir bedeni nereden bulacaktım?

Kendi bedenimi onunla paylaşmayı düşündüm. Ama onu kendi başımın içine yerleştirebilmek için, bu süreç boyunca bilincimin yerinde olması gerekiyordu. Bunun mümkün olabileceğinden emin değildim. Ayrıca, iyileştirmede kullanılan ilaçlar olmadan çabucak ölecektim. Ayıların birçok kalpleri vardı ama yaralandıklarında hızla kan kaybederlerdi.

Yırtıcı hayvan kükredi ve ayaklarımızın altındaki yerin onun adımlarıyla sarsıldığını hissettim. Rehberimizin nerede olduğunu ya da hayatta olup olmadığını bilmiyordum. Yırtıcı hayvanın, bizi yarı yarıya kara gömülmüş olarak bulmasının ne kadar süreceğini bilmiyordum. Ben ağır yaralı olan ayının yanındaydım. Parlak renkli kan, canavarın dikkatini çekecekti. Sonra aklıma çılgınca bir fikir geldi."

Durup sessizce kendi kendime güldüm.

"Elimde Engelleyen Işık için bir ayı bedeni yoktu. Kendi bedenimi kullanmam mümkün değildi. Rehber ölmüş ya da ağır yaralıydı. Ama buzların üstünde başka bir beden vardı.

Bu çılgınlıktı ama ben sadece Engelleyen Işık'ı düşünüyordum. Onunla yakın arkadaş bile değildik ama onun, iki kalbimin arasında, yavaş yavaş ölmekte olduğunu biliyordum. Buna dayanamazdım.

Öfkeli canavarın kükrediğini duydum ve sese doğru koştum. Çok kısa bir süre sonra onun kalın beyaz kürkünü gördüm. Doğrudan üçüncü sol bacağına doğru koştum ve sıçrayıp altı elimi birden kullanarak bacağına saldırdım. Ellerimin kesici taraflarını kullandım. Böylece canavarın yanına sokulabilmiş, bacağına adeta yapışmışım. Kükreyerek olduğu yerde döndü. Ama bunun ona bir yararı olmadı. Kendi kuyruğunu kovalayan bir köpeği gözünün önüne getir. Yırtıcı hayvanların beyinleri çok küçüktür. Sınırlı bir zekâları vardır.

Hayvanın arkasına geçtim ve çifte omurgasına tırmandım. Beni silkeleyip üstünden atamaması için ellerimin kesici yanlarını derisine saplıyordum.

Canavarın kafasına ulaşmam bir kaç saniye sürdü. Ama burada beni büyük bir güçlük bekliyordu. Buz kesicilerim, sadece senin kolunun dirsek ile bilek arasındaki kısım uzunluğundaydı. Yırtıcı canavarın derisi ise bunun iki misli kalınlıktaydı. Kolumu bütün gücümle sallayarak kürk ve derinin ilk tabakasını kestim. Canavar uluyarak arka ayaklarının üstündejeriye doğru yalpaladı. Neredeyse düşecektim.

Dört elimi birden derisine saplayınca sarsılarak uludu. Diğer iki elimi, açtığım yarayı genişletmek için kullanıyordum. Derisi o kadar sert ve kalındı ki, en alt tabakaya kadar kesebileceğimden emin değildim.

Yırtıcı hayvan çılgına dönmüştü. Öyle bir silkiniyordu ki. Bir an düşmemek için tutunmaktan başka bir şey yapamadım. Engelleyen Işık'ın zamanı ise gittikçe daralıyordu. Ellerimi açtığım deliğe sokup onu genişletmeye çalıştım.

İşte o zaman, yırtıcı hayvan, kendini, sırtüstü buzların üzerine attı.

Eğer, onun daha önce, saklanmak için, kazdığı çukurun üstünde olmasaydık, ezilecektim.

Bu düşünüş beni sersemletti ama aslında yardımcı da oldu. Bıçaklarım zaten hayvanın boğazındaydı. Yere düştüğümüz zaman, hayvanın ağırlığı, kesicilerimin derinlemesine deriye saplanmasını sağladı. Oysa bu kadar derine inmeye ihtiyacım yoktu.

İkimiz de şaşırmıştık. Ben ise neredeyse ezilmiş durumdaydım. Hemen bir şey yapmak zorundaydım. Bunun bilincindeydim. Ama ne yapmam gerektiğini hatırlayamıyordum. Hayvan sersemlemişti. Yuvarlanmaya başladı. Temiz hava zıbını açmıştı. Engelleyen Işık'ı hatırladım. ^

Onu, ellerimin yumuşak yanıyla tutarak soğuktan korumaya çalışıyordum. En sonunda onu yumurta cebimden alıp hayvanın boynundan içeri soktum.

Hayvan ayağa kalktı ve yeniden hareketlendi. Çılgın gibi çırpınıyordu. Beni üstünden attı. Uçarak yere düştüm. Engelleyen Işık'ı yerleştirememiştim. Yırtıcı Canavar büyük bir öfkeye kapılmıştı. Kafasındaki yara onu öldürmek için yeterli değildi ve sadece biraz daha sinirlenmesine sebep oluyordu.

Havalanan karların oluşturduğu toz duman çöküşmüştü. Canavarın kanı her yanıma bulaşmış olduğu için beni kolayca görebilirdi. Kanının rengi parlaktı. Pençelerini yukarı kaldırıp bana doğru atıldı. Sonumun geldiğini hissediyordum. Ama hiç olmazsa, bir şeyler yapmayı denemiş olmanın verdiği huzurla ölecektim.

Engelleyen Işık'ın yırtıcı hayvanın beynine tutunması birkaç dakika sürmüştü. Onu öyle geniş bir alanda bırakmıştım ki, ruhun kendisim alabildiğine esneterek yayılması gerekmişti.

Ama sonra kontrolü ele aldı. Neye uğradığını anlayamamıştı ve çok yavaş hareket ediyordu. Büyük bir beyni yoktu ama arkadaşı olduğunu biliyordu ve bu yeterliydi.

Kristal kente kadar onun sırtında gitmek zorunda kaldım. Çünkü bir Şıfacı'ya ulaşana kadar, ensesinde açtığım yarayı iki elimle sıkıştırarak kapalı tutmak zorundaydım. Bu haber çabucak yayıldı. Bir süre benden Canavara Binen diye söz ettiler. Bu hoşuma gitmiyordu. Diğer ismimi kullanmalarını istediğimi söyledim. Onlar da beni kırmadılar."

Bu hikâyeyi anlatırken, ilerideki hastanenin ışıklarına ve bu ışıkların önünden geçen ruhların silüetlerine bakıyordum. Sözümü bitirince Jared'a baktım. Gözleri ırileşmiş, ağzı açık, beni seyrediyordu.

Bu, gerçekten de, benim en güzel hikâyelerimden biriydi. Mel'den, ben gittikten sonra...bu hikâyeyi Jamie'ye anlatacağına söz vermesini istemeliydim.

Konuşmasına fırsat vermeden, "Büyük bir olasılıkla kamyonu boşaltmayı bitirmişlerdir. Ne dersin?" dedim. "Haydi, işimizi bitirip eve dönelim."

Bir an bana baktı. Sonra yavaşça başını salladı.

"Evet, bu işi bitirelim, Göçer, Yıldızlarda Yaşayan, Canavara

Binen. Başında nöbetçi bulunmayan birkaç sandığı çalmak seni fazla heyecanlandırmaz, öyle değil mi?"

52 .

Ganimeti güney girişinden içeri soktuk. BtT, cipin şafak sökmeden yerine çekilmesini gerektiriyordu. En büyük girişi kullanmak istemeyişimin nedeni, Avcı'nın bizim geri dönüşümüzün arkadaşlarımız arasında yaratacağı heyecanı hissetmesi olasılığıydı. Benim planlarım konusunda bir fikri olup olmadığından emin değildim ve onun sahibini ve kendisini öldürmesine neden olmak istemiyordum. Jeb'in, yakalayıp esir aldıkları ruhlardan biri hakkında anlattığı bir hikâyeye aklımdan çıkmıyordu. Bu hikâyedeki adam, kafatasının içinde dağılmış enkazda hiçbir kanıt bırakmadan göçüp gitmişti.

Hastane boş değildi. İçeri girdiğimde Doktor'un bir ameliyat yapmak için hazırlandığını gördüm. Masası hazır. Üstünde, en güçlü ışığımız olan propan lambası, henüz yakılmamış olarak duruyordu. Bisturiler, güneş enerjisiyle çalışan lambaların soluk mavi ışığında parlıyordu.

Doktor'un şartlarını kabul edeceğini biliyordum. Ama böyle hazırlanacağı aklıma gelmemişti. Sınirden midem bulanmaya başladı. Belki de midemi bulandıran, katliama tanık olduğum o günün anısıydı. O gün Doktor'u kanlı elleriyle yakalamıştım.

"Sonunda geldin," dedi. Rahatladığı belli oluyordu. Bizi merak etmiş olduğunu anladım. Birisi çıkınca herkes onu merak ederdi. Her zaman.

Jared arkamdaydı. "Sana bir hediye getirdik," dedi. Doktor doğru oldu ve kendisine uzatılan koluyu almak için uzandı. Onu yukarı kaldırıp üstündeki etiketi herkese gösterdi.

"İyileştir!" dedi heyecanla. "Kaç tane getirdiniz?"

"İki koli. Hem de bunları elde etmek için, Göçer'in kendisini bıçaklamasından çok daha kolay bir yöntem bulduk."

Doktor, Jared'ın şakasına gülmedi. Bunun yerine dönüp bana içimi okumak ister gibi baktı. İkimiz de aynı şeyi düşünüyor olmalıydık. Göçer burada olmayacağına göre, böyle bir yöntemin bulunması iyi olmuş.

Daha sakin bir sesle, "Kiryoterapi kutularını getirdiniz mi?" diye sordu.

Jared onun tuhaf bakışlarını ve oldukça gergin olduğunu fark etti. Bana baktı. Ama yüzünden ne düşündüğünü anlamak mümkün değildi.

"Evet," diye cevap verdim. "On tane getirdi. Daha fazla da getirebilirdik ama arabaya sığmazdı."

Ben konuşurken Jared arkasındaki ipi çaktı ve kayaların oynamasından çıkan bir takırtı eşliğinde ikinci İyileştir kolisi, arkasından da kiryoterapi kutuları yere düştü. Kutular, bu gezegende bulunmayan bir maddeden yapılmış olmalarına karşın madeni bir ses çıkartıyorlardı. Ona, boş kiryoterapi kutularına özensiz davranmakta bir sakınca olmadığını

söyledim. Onlar bir kaya çatlağından aşağı çekilmekten çok daha güç koşullara dayanmak üzere üretilmişler. Oldukları yerde parlıyor ve yepyeni görünüyorlardı.

Doktor, ipi çözerek bir tanesini eline aldı ve evirip çevirerek incelemeye başladı.

"On tane mi getirdiniz?" Bu sayı onu şaşırtmış gibiydi. Sayıyı çok mu fazla yoksa az mı bulmuştu? "Bunları kullanmak güç müdür?"

"Hayır. Çok kolay. Ben size gösteririm."

Doktor elindeki bu yabancı ürünü incelerken başını sallıyordu. Jared'ın beni seyrettiğini hissediyor ama gözlerimi Doktor'dan ayırmıyordum.

"Jeb, Brandt ve Aaron ne dediler?" diye sordum.

Doktor başını kaldırıp gözlerimin içine baktı. "Onlar...senin şartlarını kabul ediyorlar."

İkna olmamıştım. Başımı iki yana sallayarak, "Buna inanana kadar size kutunun nasıl kullanılacağını öğretmem," dedim.

"Haklısın."

Jared şaşırmış ve öfkelenmişti. Ateş saçan bakışlarla bize bakıyordu.

Doktor, "Ona ne söyledin?" diye sordu.

Jared'la göz göze gelmemeye çalışarak ona doğru baktım. "Avcı'yı kurtaracağımı söyledim, o kadar." Duraksadım. "Doktor, eğer ruhları ev sahibi bedenin beyninden ayırmayı ona öğretirsem, çıkardığınız ruhların başka bir gezegende yeni bir yaşama kavuşmalarına izin vereceğiniz konusunda bana söz verdi. Onları öldürmek yok."

Jared düşünceli bir tavırla başını salladı. Bakışları doktora kaydı. "Bu şartları ben de kabul edebilirim. Diğerlerinin de bu şartlara göre davranmalarını sağlayabilirim. Umarım ruhları başka gezegenlere göndermek konusunda bir planın vardır."

"Bu gece yaptığımızdan daha tehlikeli olmayacak. Tam aksine... Yük rampalarına bir kaç kutu eklemek, almaktan daha kolaydır."

"Tamam."

Doktor, "Ne zaman başlamak istediğine karar verdin mi?" diye sordu. Heyecanlı görünmek istemiyordu ama sabırsızlandığı her halinden belliydi.

Uzun zamandır kafasını meşgul eden sorunun cevabını almak istiyordu. Kendimi buna ikna etmeye çalışıyordum. Amacı beni bir an önce öldürmek değildi.

"Cipi yerine götürmem gerek. Beni bekler misiniz? Bunu seyretmek isterim."

Doktor, "Elbette bekleriz, Jared," dedi.

Jared hava deliğinden dışarı süzülürken, "Hemen gelirim," dedi.

Onun en kısa zamanda döneceğinden emindim. Keşke dönüşü biraz daha uzun sürseydi.

Doktor ve ben, Jared'ın uzaklaştığından emin olmadan konuşmaya başlamadık.

Sonra yumuşak bir sesle, "Jared'a...Melanie'den söz etmedin mi?" diye sordu.

Başımı salladım. "Bana kalırsa o, bu işin nereye varacağını hissediyor. Benim planımı tahmin etmiş olmalı."

"Ama hepsini tahmin etmemiştir. Böyle bir şeye izin vermez."

Ciddi bir tavırla sözünü kestim. "Onun bu konuda söz hakkı olmayacak. 'Ya hep ya hiç, Doktor."

Doktor içini çekti. Kısa bir sessizlikten sonra, kaslarını esnetti ve girişe baktı. "Ben Jeb'le konuşup hazırlık yapmaya gidiyorum," dedi.

Masanın üstündeki bir şişeye uzandı. Bu kloroformdu. Ruhların bundan daha iyi bir uyuşturucuya sahip olduklarından emindim. Gitmeden önce onu bulmalı ve doktora teslim etmeliydim.

"Bu konuyu kimler biliyor?"

"Hâlâ Jeb, Aaron ve Brandt'den başka bilen yok. Hepsi de seyretmek istiyorlar."

Bu beni şaşırtmadı. Aaron ile Brandt kuşkulananabilirlerdi. "Kimseye söylemeyin. Henüz değil."

Doktor başını salladıktan sonra karanlık koridorda kayboldu.

Ameliyat için hazırlanmış olan sedyeden mümkün olduğu kadar uzağa gidip duvarın dibine oturdum. Çok kısa bir süre sonra o yatağa uzanma sırası bana gelecekti.

Bu acı gerçekten başka bir şey düşünmeye çalışırken, uzun süredir Melanie'nin sesinin çıkmadığını hatırladım. Benimle en son ne zaman konuşmuştu? Doktorla antlaşma yaptığım zaman mı? Bugün cipin yanında Jared'ı sarmaş dolaş uyumamıza itiraz etmeyeşine çok şaşırmıştım.

Mel neredesin?

Cevap gelmedi.

Durum eskisinden farklıydı. Bu nedenle paniğe kapılmadım. Onun kafamın içinde olduğunu kesinlikle hissediyordum ama o...beni yok sayıyordu... Ne yapıyordu?

Mel orada mısın? Neler oluyor?

Cevap yoktu.

BANA KIZGIN MISIN? CİPİN YANINDA JARED İLE SARMAŞ DOLAŞ UYUDUĞUM İÇİN ÖZÜR DİLERİM. BEN BİR ŞEY YAPMADIM. HAKSIZLIK EDİYORSUN...

Öfkeyle sözümü kesti. AH, SUS. SANA KIZGIN FİLAN DEĞİLİM. BENİ YALNIZ BIRAK. BENİMLE NİÇİN KONUŞMUYORSUN?

Cevap vermedi.

Onun ne düşündüğünü anlayabilmeyi ümit ederek biraz daha ısrar ettim. Beni kendinden uzaklaştırmaya, aramızdaki duvarı yeniden örmeye çalışıyordu. Ama duvar kullanılmaya kullanılmaya gücünü yitirmişti. Melanie'nin ne yapmak istediğini anladım.

Zihnimin sesinin titrememesine çalışıyordum. AKLİM MI KAÇIRDIN?

İsteksizce, BÖYLE DE DENEİLİR, diye cevap verdi. KENDİNİ SİLMEYİ BAŞARMAN FİKRİMİ DEĞİŞTİREBİLECEĞİMİ SANIYORSUN, ÖYLE Mİ?

SANA ENGEL OLMAK İÇİN BAŞKA NE YAPABİLİRİM? EĞER DAHA İYİ BİRFİKRİN VARSA, LÜTFEN BENİMLE PAYLAŞ.

ANLAYAMIYORUM, MELANİE. ONLARA KAVUŞMAK İSTEMİYOR MUSUN? TEKRARJARED'LA BİRLİKTE OLMAK İSTEMİYOR MUSUN? VE DEJANİE İLE?

Kıvranıyordu. Bu soruların cevabı o kadar açıktı ki, ne diyeceğini şaşırıyordu. EVET, AMA İÇİN...toparlanmak için durakladı. SENİN ÖLÜMÜNE SEBEP OLMAYI KABUL EDEMEM, GÖÇER. BUNA DAYANAMAM.

Duyduğu acının derinliğini hissettim. Gözlerim yaşardı.

BEN DE SENİ SEVİYORUM, MEL. AMA BURADA, BU BEDENDE, BU MAĞARALARDA VE ONLARIN HAYATINDA, İKİMİZE BİRDEN YER YOK.

SANA KATILMIYORUM.

BAK, KENDİNİ YOK ETMEYE ÇALIŞMaktan VAZGEÇ, TAMAM MI? ÇÜNKÜ EĞER BUNU YAPACAĞINA İNANIRSAM, DOKTORUN BENİ SENİN BEDENİNDEN BUGÜN ÇIKARMASINI SAĞLARIM. YA DA JARED'A SÖYLERİM. BUNUN SONUCUNDA NELER OLABİLECEĞİNİ DÜŞÜN.

Kararımı Jared'a söyleyecek olursam, neler olabileceğim hayal ederek gözyaşlarımın arasında Melanie adına gülümsedim. HATIRLIYOR MUSUN, SENİ BURADA TUTMAK İÇİN NE YAPIP NE YAPMAYACAĞI KONUSUNDA HİÇBİR GARANTİ VEREMEYECEĞİNİ SÖYLEMİŞTİ! Aklıma,

Melanie'nin belleğindeki diğer geceler ve diğer öpüşlerin anıları eşliğinde, sahanlıktaki o yakıcı öpüşler geldi... Yüzümü ateş bastı. Kızardım.

BELDEN AŞAĞI VURUYORSUN.

ELBETTE.

PES EDECEK DEĞİLİM.

SENİ UYARMIŞTİM. ARTIK BÖYLE YAPACAĞIM.

Sonra başka şeyler düşünmeye başladık. Örneğin, Avcı'yı nereye göndereceğimiz gibi, acı vermeyen şeyler. Mel bu geceki hikâyemi dinledikten sonra Buğular Gezegeni'nin ateşli bir taraftarı olmuştu. Ama ben, Çiçekler Gezegeni'nin Avcı'ya daha uygun olacağını düşünüyordum. Evrende, ondan daha rahat bir gezegen yoktu. Avcı'nın güneş ışığı yiyerek geçireceği uzun ve güzel bir hayata ihtiyacı vardı.

Benim güzel anılarımı düşündük; buzdan şatoları, gece müziğini ve renkli güneşleri. Bunlar Melanie'ye peri masalı gibi geliyordu. O da bana peri masalları anlattı; Camdan yapılmış ayakkabılar, zehirli elmalar, ruhu olmasını isteyen denizkızları...

Aslında, çok fazla hikâye anlatacak zamanımız yoktu.

Hep birlikte geldiler. Jared ana girişten girmişti. Ne kadar da çabuk dönmüştü! Belki de, aceleden, sadece kuzey yönüne dönüp cipi oradaki tentenin altına saklamıştı.

Seslerini duydum. Alçak sesle, ciddi bir tonda konuşmalarından, Avcı'nın onlarla birlikte olduğunu anladım. Ölümümün ilk aşamasının geldiğini anlamıştım-

HAYIR.

DİKKATLE SEYRET! BEN GİTTİKTEN SONRA, BUNU YAPMALARINA SEN YARDIM EDECEKSİN. HAYIR!

Melanie, DİKKATLE SEYRET, komutuna değil, cümlemin birinci kısmına itiraz ediyordu.

Avcı, Jared'ın kucağında odaya girdi. Önce Jared içeri girdi. Diğerleri onu izlediler. Avcı, baygın taklidi yapar ve beklenmedik bir anda yerinden fırlayıp küçük elleriyle onlara saldırırsa

diye, Aaron ve Brandt'in silahları ellerinde duruyordu. Jeb ve Doktor en arkadaydılar. Jeb'in kurnaz bakışlarının sürekli üzerimde olacağını biliyordum. O çılgın ve sezgisel kurnazlığıyla, işin ne kadarını anlamış olabilirdi? Dikkatimi yapacağımız işe verdim.

Doktor, Avcı'nın hareketsiz bedenini incitmemek için çaba göstererek sedyeye yatırdı. Daha önce olsa bu beni rahatsız edebilirdi ama şimdi oldukça dokunaklı görünüyordu. Bunu benim için yaptığını, başlangıçta bana böyle davranmadığı için pişmanlık duyduğunu hissediyordum.

"Doktor, ağrı kesici nerede?"

"Veriyorum," diye mırıldandı.

Beklerken Avcı'nın yüzüne baktım. Sahibi özgürlüğüne kavuşunca, bu yüzün nasıl görüneceğini merak ediyordum. Acaba sahip beden boş mu kalacaktı yoksa bedenin sahibi ona yeniden sahip çıkacak mıydı? Başka bir farkındalık, başka bir bilinç bu gözlerden dışarı bakınca, bu yüz bana daha mı az itici gelecekti?

Doktor kutuyu uzattı. "İşte burada!"

"Teşekkürler."

Kutunun içindeki ince dörtgen parçayı çıkarıp kutuyu ona geri verdim.

Avcı'ya dokunmak konusunda isteksizdim ama hızlı bir hareketle çenesini aşağı çekip ağrı kesiciyi dilinin üstüne koydum. Yüzü çok küçüktü ve bu ellerimin çok büyük görünmesine neden oluyordu. Onun ufak tefek bedeni, beni eskiden beri rahatsız ederdi.

Kadının ağzını tekrar kapattım. Şimdi ilaç çabucak eriyecekti.

"Jared, lütfen, onu yüzükoyun çevirebilir misin?" dedim.

Jared, yine onu incitmemeye çalışarak söylediğimi yaptı. Propan lamba yandı. Mağara, birden, neredeyse gündüz gibi, aydınlanmıştı. İlgüdüsel bir hareketle başımı kaldırdım ve Doktor'un tavandaki hava deliklerini ışığın dışarı sızmaması için tenteyle kapattığını gördüm. Biz yokken bir sürü hazırlık yapmıştı. 584

Çıt çıkmıyordu. Avcı'nın düzenli nefeslerini duyuyordum. Odadaki erkeklerin nefesleri ise daha gergin ve hırıltılıydı. Biri bedeninin ağırlığını bir bacağından diğerine verdi. Topuğunun altında taşın üzerindeki kumların ezildiğini duydum. Odadaki-lerin bakışlarının ağırlığını üzerimde hissediyordum.

Normal bir ses çıkarmayı umarak yutkundum. "Doktor, İyi-leştir, Temizle, Kapat ve Düzelt'e ihtiyacım var."

"Al. Burada."

Avcı'nın sert siyah saçlarını itip ensesindeki ince pembe çizgiyi ortaya çıkardım. Sonra onun zeytin rengi derisine bakarak duraksadım.

"Siz keser misiniz, Doktor? Ben...ben bunu yapmak istemiyorum."

"Sakıncası yok. Göçer."

Doktor karşıma geçti. Sadece ellerini görüyordum. Avcı'nın omzunun yanında, duran bir sedyenin üstüne, bir sıra silindir biçiminde beyaz kutu dizilmişti. Parlak ışıkta bistoriler adeta göz kırpyordu.

"Saçını geri çeker misin?"

Avcı'nın ensesinin açılması için iki elimi de kullanarak saçlarını kaldırdım.

Doktor, "Keşke burayı silmiş olsaydım," dedi. Besbelli, gerektiği gibi hazırlanamadığını düşünüyordu.

"Gerekmez," dedim. "Temizle var."

İçini çekti. "Biliyorum." Asıl istediği eski alışkanlıklarından kurtulabilmektir.

"Ne büyüklükte bir delik istiyorsun?" diye sordu. Bistorinin ucu kadının derisinin bir milimetre üstündeydi.

Ameliyatı daha iyi görebilmek için birbirine sokulmuş olan, arkamdaki diğer bedenlerin sıcaklığını hissediyordum. Doktor'la bana dokunmamaya özen gösteriyorlardı.

'Yara iziyle aynı uzunlukta olsun. Bu yeterli olacaktır."

Bu doktora yeterli gibi gelmedi. "Emin misin?"

"Evet. Ah, durun!"

Doktor geri çekildi.

Birden bu işi isteksizce yaptığımı fark ettim. Ben Şifacı değilim. Bu iş bana göre değildi. Ellerim titriyordu. Gözlerimi Avcı'nın bedeninden ayıramıyordum.

"Jared, bana o kutulardan birini verebilir misin?"

"Elbette."

Onun birkaç adım yürüdüğünü ve yerde duran kutuların arasından birini seçtiğini duydum. Kulağıma madeni sesler geldi.

"Şimdi ne yapayım?"

"Kapağın üstünde bir yuvarlak var. Ona bas."

Çalışmaya başlayan kiryoterapi kutusunun homurtusunu duydum. Erkekler bir şeyler mırıldanarak ondan uzaklaştılar.

"Tamam. Yan tarafında, aslında daha çok kadrana benzeyen bir şalter olacak...görebiliyor musun?"

"Evet."

"Onu aşağıya kadar indir." "Tamam."

"Kutunun üstündeki ışık ne renk?"

"Şey..mordan...parlak maviye dönüşüyor. Şu anda açık mavi."

Derin bir nefes aldım. Hiç değilse kutular çalışıyordu.

"Harika. Kapağı aç ve beni bekle."

"Nasıl açacağım?"

"Mandal, kapağın kenarında."

"Buldum." Mandalın çıkardığı sesi, sonra da mekanizmanın vızıltısını duydum. "İçi soğuk."

"Görevi bu."

"Nasıl çalışıyor? Güç kaynağı ne?"

İçimi çektim. "Örümcek hayatımda bu soruların cevabını biliyordum. Şimdi bilmiyorum. Devam edebilirsiniz, Doktor. Ben hazırım."

Doktor, bisturinin keskin tarafını, adeta zarif bir hareketle deriye değdirirken, "Haydi bakalım," diye fısıldadı. Avcının boynundan kan sızıyordu. Doktorun altına yaydığı havlunun üstüne damlamaya başladı.

"Biraz daha derin. Kenarın tam altı..." "Evet görüyorum." Doktor heyecanlanmıştı. Kırmızı kanın üstünde gümüş rengi pırıltılar görüldü. "Güzel. Şimdi saçlarını siz tutun."

Doktor hızlı bir hareketle benimle yer değiştirdi. Mesleğinde başarılıydı. İyi bir şifacı olabilirdi.

Yaptığım işi ondan saklamaya çalışmadım. Zaten o kadar küçük hareketler söz konusuydu ki, görmesi mümkün değildi. Ben anlatmadan bunu yapabilmesi olanaksızdı.

Parmağımın ucuyla bu küçük gümüş yaratığa dikkatle dokundum. Elimi aşağı kaydırarak sahip bedeninin ensesindeki sıcak deliğe soktum. İçeride ilerleyip ön taraftaki duyaralara ulaştım ve onun güçlü uzantılarının, kafanın içindeki belli yerlere sıkı sıkı tutunmuş olduğunu hissettim.

Parmağımı ruhun bedeninin altına doğru uzatıp kıvırdım. İlk beden bölümünü okşayarak aşağı inip bir fırça gibi sert ve çok sayıdaki diğer uzantılara ulaştım. Bu gergin liflerin birleşme yerini buldum. Bunlar, toplu iğne başından büyük olmayan küçücük eklemelerdi. Ruhun bedeninin üçte biri uzunluğunda bir yol kat ederek ilerledim. Sayabilirdim ama bu çok uzun sürerdi. Bu iki yüz yetmişinci eklem olmalıydı. Bunu bulmanın başka bir yolu daha vardı. İşte oradaydı, eklemi birazcık, bir toplu iğne başı kadar büyüten bombe.

Parmağımın ucuyla bu pürüzsüz yuvarlaklığı hissettim ve ovalayarak hafifçe bastırdım. Sevecenlik ruhların özünde vardı. Onlar asla şiddet uygulamazdı.

"Gevşe," diye fısıldadım.

Ruh beni duyamazdı ama sözümü dinledi. Yay gibi gergin olan lifler gevşeyip yumuşadı. Kayarak geri çekildiklerini, ana beden, onları içine çektikçe şiştiğini hissediyordum. Bu süreç çok kısa sürdü. Ruhun dokunuşlarım altında ürperdiğini fark edince nefesimi tuttum. Özgürlüğüne kavuşmak için çirpiniyordu.

Biraz daha kıvrılıp bükülmesine izin verdikten sonra, parmaklarımı onun küçük, kırılğan bedenine doladım. Bu, pırl pırl parlayan gümüş rengi yaratığı avcuma aldım. Bedenin kanıyla ıslanmıştı.

Çok güzeldi. Adını bilmediğim ruh, bu tüylü kurdele, av-cumda küçük bir dalga gibi kabarıyordu.

Bu haliyle Avcı'dan nefret etmem olanaksızdı. Ona karşı, neredeyse anne sevgisi diyebileceğim bir şey hissettim. "İyi uykular, küçüğüm," diye fısıldadım. Sol tarafımda hafifçe homurdanmakta olan kiryoterapi kutusuna döndüm. Jared onu, kapağı aralık olarak bava doğru tutuyordu. Bu yüzden ruhu, kutudan dışarı taşan bu dondurucu soğuk havanın içine yerleştirmek kolay oldu. Sonra kapağı kapatıp mandalını dikkatle yerine oturttum.

Kiryoterapi kutusunu yavaşça Jared'ın elinden aldım ve göğsüme bastırdım. Kutunun dışı sıcak odayla aynı ısıdaydı. Bir anne gibi, onu kollarımda ağır ağır salladım.

Sonra sedyenin üstünde yatan yabancıya baktım. Doktor kapattığı yaranın üstüne Düzelt serpiyordu. İyi bir ekip olmuştuk. Birimiz ruhla, diğerimiz bedenle ilgileniyorduk. Hiç kimse ihmal edilmiyordu.

Doktor bana baktı. Ne kadar heyecanlı olduğu belliydi. Bakışlarından hayranlık okunuyordu. "Harika," diye mırıldandı. "İnanılmazdı."

Ben de, "Siz de çok başarılıydınız," diye fısıldadım.

Doktor, "Sence ne zaman kendine gelir?" diye sordu.

"Bu ne kadar kloroform kokladığına bağlı."

"Fazla değil."

"Ve de eğer hâlâ yaşıyorsa. Bekleyip görmek zorundayız."

Ben söylemeden, Jared bu isimsiz kadını şefkatle kucaklayarak sedyeden aldı. Daha temiz olan başka bir portatif karyolaya sırtüstü yatırdı. Bir insana gösterilen bu şefkat bana dokunmadı. Çünkü o benim için değil, Melanie içindi...

Doktor da, Jared ile birlikte kadının yanına gidip nabı-nı kontrol etti, göz kapaklarını kaldırıp altına baktı. El fenerini onun bilinçsiz gözlerine tutunca göz bebekleri büzüldü. Bu gözlerden Doktor'u kör edecek bir ışık yansımadı. Jared'la Doktor uzun uzun bakiştılar.

Jared alçak sesle, "Gerçekten başardı," dedi.

Doktor, "Evet," diye onayladı.

Jeb'in yanıma geldiğini fark etmemiştim.

"İyi iş çıkardın, evlat," dedi.

Omuz silktim.

"Karmaşık duygular içinde misin?"

Cevap vermedim.

"Evet. Ben de, tatlım, ben de."

Aaron ile Brandt, arkamda durmuş, heyecanla konuşuyorlardı, biri soru sormadan diğeri cevap veriyordu.

Konuşmalarında karmaşık ve çelişkili bir şey yoktu. "Diğerleri duyunca yer yerinden oynayacak!" "Şeyi düşün..." "Gidip biraz..."

Jeb Brandt'in sözünü kesti. "Dur bakalım! Kiryoterapi kutusu, uzayda, güvenli biçimde yolculuğa çıkmadan ruh avı yok. Öyle değil mi, Göçer?"

Kutuyu göğsüme daha da sıkı bastırarak kararlı bir sesle, "Evet," dedim.

Brandt ile Aaron bozulmuşlardı. Bakiştılar.

Başka yandaşlara da ihtiyacım olacaktı. Sadece üç yandaşım vardı; Jared, Jeb ve Doktor. Bunlar en etkili üç kişiydiler. Buna rağmen desteğe ihtiyaçları olacaktı.

Bunun ne demek olduğunu biliyordum.

Bu Ian'la konuşmak demekti.

Elbette başkalarıyla da. Ama konuştuğum kişiler arasında mutlaka Ian da olmalıydı. Göğsümün içinde kalbimin çöker gibi olduğunu hissettim. Sanki boynu bükülmüştü. İnsanlarla birlikte yaşamaya başladıktan sonra, istemeden yaptığım birçok şey olmuştu. Ama hiçbirini bana bu kadar acı vermemişti. Avcı'nın hayatına karşılık kendi hayatımdan vazgeçme kararını vermek çok acılı olmuştu ama Ian'a veda etmenin acısı daha fenaydı. Bu acı, adeta bir bıçak gibi yüreğime saplanıyor, düşüncelerimi toplamamı güçleştiriyordu. Onu acı çekmekten kurtarmanın bir yolunu bulmayı öyle çok isterdim ki... Ama yoktu.

Belki Jared'a veda etmek daha kötü olabilirdi. Bu içimi yakacak ve sonsuza dek iz bırakacaktı. Çünkü o benimle vedalaşırken acı çekmeyecekti. Duyacağı sevinç, benim için duyacağı acı ve pişmanlığı aşacaktı.

Jamie'ye gelince, onunla vedalaşmaya asla dayanamazdım. Böyle bir şey yapacak değildim. Doktor sert bir sesle, "Göçer," dedi.

Doktor'un başında durduğu karyolanın yanına gittim. Daha oraya varmadan, karyolanın kenarından aşağı sa/kan, zeytin rengi küçük elin açılıp kapandığını görmüştüm.

Avcının tanıdık sesi, "Ahhh!" dedi. "Ahhh."

Odada derin bir sessizlik oldu. İnsanlar konusunda uzman-mışım gibi herkes bana bakıyordu.

Dirseğimle Doktor'u dürttüm. Ellerimle hâlâ kiryoterapi kutusunu göğsüme bastırıyordum. "Onunla konuşun," diye fısıldadım.

"Selam! Beni duyuyor musun? Artık güvendesin. Beni anlıyor musun?"

Kadın, "Aaaah!" diye inledi. Gözlerim açıp Doktor'un yüzüne baktı. Yüz ifadesinde kaygıya benzer bir şey yoktu. Kuşkusuz, ağrı kesici, kendisini harika hissetmesini sağlıyordu. Gözleri oniks gibi simsiyahtı. Odaya hızlı bir göz attıktan sonra bakışları benim üzerimde durdu. Beni tanımişti. Kaşlarını çattı. Tekrar doktora baktı.

Yüksek sesle, "Eh, beynimi geri almak hoş bir şey," dedi. "Teşekkürler."

53

İflaAkûm/

Avcı'nın ev sahibinin adı Lacey idi. Lacey; zarif, yumuşak, kadınsı bir isim. Bu bence pitbull cinsi bir köpeğe Yumoş ismini vermek gibi bir şeydi. İsim de, bedeninin boyutları kadar uygunsuzdu.

Lacey de tıpkı Avcı gibi yüksek sesle konuşuyor ve sürekli şikâyet ediyordu. Bize başka bir seçenek bırakmadan, "Durmadan konuştuğum için beni bağışlamalısınız," diye ısrar ediyordu. "Yıllardır orada, ne kadar bağırsam da sesimi duyuramıyordum. Söylemek istediğim çok şey birikti."

Şansa bak! Buradan ayrılacağıma neredeyse sevinecektim.

Kendime daha önce sorduğum sorunun cevabı LIAYIRDI. Bu yüz arkasındaki farklı farkındalıkla da, eskisi kadar iticiydi. Çünkü sonuçta, bu bilinç eskisinden çok da farklı değildi. O ilk gece bana, geniş zaman kipini ve çoğul özneyi değiştirmeden, "Seni buyüzden sevmiyorduk," dedi. "Senin Melanie'yi, onun beni duyabildiği gibi duyduğunu anlayınca korkmuştu. Senin, bizim de sizin gibi konuştuğumuzu tahmin edebileceğini sandı. Ben onun derin ve karanlık sırrıydım." Kulaklarımı tırmalayan bir kahkaha attı. "Beni bir türlü susturamadı. Bu yüzden de Avcı oldu. Çünkü direnç gösteren sahpler ile mücadele edebilmek için daha etkili yollar bulabilmeyi umut ediyordu. Bu nedenle seninle ilgilenme görevine talip oldu. Böylece senin bu işi nasıl becerdiğini görecekti. Sem kiskanıyordu. Bu çok acıklı, öyle değil mi? O da senin gibi güçlü olmak istiyordu. Melanie'nin seni yenilgiye uğrattığını tahmin ettiğimizde sevindik. Ama sanırım bu doğru bir tahmin değildi ve kazanan sendin. O zaman neden buraya geldin? Neden insanlara yardım ediyorsun?"

Gönülsüz bir şekilde ona, Melanie ile arkadaş olduğumu anlattım. Bundan hoşlanmadı.

"Neden?" diye sordu. "Çünkü o ıy biri." "Ama sem neden seviyor?" AYNI SEBEPTEN. "Aynı sebepten diyor."

Lacey homurdandı. "Onun beynini yıkadın, öyle değil mi?"

Vay be, bu ötekenden beter.

Evet, diye onayladım. Ava'tun niçin bu kadar küstah olduğunu şimdi anlıyorum. Bu kadının sürekli kafanın içinde olduğunu düşünsene.

Lacey'nin tek itiraz ettiği şey ben değildim.

"Bu mağaralardan daha iyi koşullarda barınacak bir yeriniz var mı? Burası çok pis. Buralarda bir ev yok mu? Odaları paylaşıyoruz da ne demek? Görev listesi ha! Anlamıyorum. Çalışmak zorunda mıyım? Bence sen anlamıyorsun..."

Jeb ertesi gün, herkese yaptığı gibi ona da mağaraları gezdirdi ve dişlerini sıkarak burada nasıl yaşadığımızı anlatmaya çalıştı. Daha sonra, ben mutfakta Ian ve Jamie ile birlikte yemek yerken yanımdan geçtiler. Jeb, bana, Aaron'ın onu vurmasına neden izin vermediğimi sorar gibi bakıyordu.

Onun gezintisi benimkinden kalabalıktı. Herkes mucizeyi gözleriyle görmek istiyordu. Onun geçimsiz biri oluşu çoğu için sorun değildi. Onu sevinçle karşılamış, zevkle ağırlamaya koyulmuşlardı. Bildiğimiz ağırlamalardan da öte bir ağırlamaydı bu. Yine acı bir kıskançlık duydum. Ama bu saçmaydı. O bir insandı ve ümidi temsil ediyordu. Buraya aitti. Benim gidişimden uzun süre sonra bile burada olacaktı.

Mel iğneleyici bir ses tonuyla, Şanslısın, diye fısıldadı.

Ian ve Jamie ile olup bitenler hakkında konuşmak umduğum gibi güç ve acılı olmadı.

Bunun sebebi, farklı nedenlerden de olsa ikisinin de olay hakkında hiçbir şey bilmemeleriydi. İkisi de bu yeni bilginin benim gidişimin işareti olduğunu anlayamadılar.

Jamie'nin durumunda bunu anlamak kolaydı. O, buradaki herkesten çok, beni ve Mel'ı bir ekip olarak kabul etmişti. O, genç ve yeniliklere açık zihniyle, bizim çift kişiliğimizi

benimsemişti. Bize, bir kişi değil de iki kişiymişiz gibi davranmıştı. Onun için Mel'in varlığı çok gerçektir. Onu özlemiyordu çünkü 0 yanındaydı. Ayrılmamızın zorunlu olduğunu anlamamıştı.

Ian'ın bunun bir veda olduğunu neden anlamadığından tam olarak emin değildim. O da mı olabileceklere takılıp kalmıştı?

Anlamasını, buradaki insan topluluğunda yapacağı değişiklikleri düşünmesi mi engellemişti? Buradaki herkes, yakalanmanın - yani sonun - artık her şeyin bitmesi anlamına gelmediğini öğrenmişti. Şaşkınlık içindeydiler. Artık gen dönüş olanağı vardı. Avcı'yı kurtarma girişimim onun için doğaldı. Onun benim kişiliğim hakkındaki düşüncelerine uygun bir davranıştı. Belki bundan ötesini düşünmemişti...

Belki de Ian, açık bir biçimde ortada olan sonu görebilecek kadar düşünmeye fırsat bulamamış, düşünceleri dağılmış ve öfkelenmişti.

Biz sefere - benim son seferime - çıkmak için gerekli öteberiyi toplarken, Ian, "Onu yıllar önce öldürmeliydim," diye bağıyordu. "Hayır, annemiz onu doğumda boğmalıydı!"

"O senin kardeşin."

"Niçin sürekli aynı şeyi söylüyorsun? Kendimi daha da kötü hissetmemi sağlamaya mı çalışıyorsun?"

Herkes Kyle'a kızgındı. Jared'ın dudakları öfkeden düz bir çizgi halini almıştı. Jeb ise, silahıyla her zamankinden fazla ilgileniyordu...

Jeb, bir dönüm noktası niteliğindeki bu sefere katılacağı için sevinçliydi. Bu, ben buraya geldiğimden ben katılacağı ilk sefer olacaktı. Özellikle de, uzay gemisi alanını yakından göreceği için heyecanlıydı. Ama şimdi, Kyle. hepimizi tehlikeye atmıştı. Bu durumda, ne olur ne olmaz diye, bizimle gelmeyip burada kalması gerekiyordu. İstediklerini yapamayacak olmak onu sinirlendirmiş, keyfini kaçırmıştı.

Tüfeğini okşayarak kendi kendine, "O yaratık yüzünden buraya kısıp kaldım," diye söyleniyordu. Topluluğun yeni üyesinden de hiç hoşnut değildi. "Eğlenceyi kaçıyorum," diyerek yere tükürdü.

Hepimiz Kyle'ın nerede olduğunu biliyorduk. O gece, solucan Avcı'nın gizemli bir biçimde, gerçek bir insan olan Lacey'ye nasıl dönüştüğünü anlar anlamaz, arka taraftan dışarı sıvıştırmıştı. Ben onun Avcı'yı öldürmek isteyen gurubun başında olacağını düşünüyordum (bu yüzden de, kiryoterapi kutusunu sürekli kucağımda tutuyorum, derin uykuya dalmıyordum). Ama Kyle hiçbir yerde bulunamadı. Jeb onun yokluğunda direnişi kolayca bastırdı.

Cipin yerinde olmadığını ilk fark eden Jared, bu iki kaybı birbiriyle ilişkilendiren ise Ian oldu. Ian, "Jodi'yi aramaya gitti," diye bağırdı. "Başka ne olabilir?"

Ümit ve çaresizlik. Ben onlara birini vermiştim, Kyle ise diğerini. Onlar bu ümidi değerlendirmeden Kyle onların tümüne birden ihanet eder miydi?

Jared ve Jeb seferi Kyle'm başarılı olduğunu öğrenene kadar ertelemek istiyorlardı. Eğer Jodi hâlâ Oregon'da yaşıyorsa, sonuca ulaşmak, en iyi koşullarda üç gününü alırdı. Ve elbet, eğer onu bulacak olursa...

Taşınabileceğimiz başka bir yer, başka bir mağara vardı. Burası, suyu olmayan daha ufak bir yerdi. Bu nedenle orada uzun süre kalamazdık. Burayı hemen boşaltıp oraya geçmekle, bir süre beklemek arasında bir seçim yapmak için tartıştılar.

Ama benim acelem vardı. Diğerlerinin kucağımdaki gümüş rengi kutuya nasıl baktıklarını görmüş, aralarında fısıldadıklarını duymuştum. Avcıyı burada tuttukça, birinin onu öldürme tehlikesi de artıyordu. Lacey'yi tanıdıktan sonra Avcı'ya acımaya başlamıştım. O, Çiçeklerle birlikte huzurlu ve güzel bir hayatı hak ediyordu.

Benden yana çıkıp sefere bir an önce çıkmak fikrini destekleyen tek kişi Ian oldu. Bu bana acı bir şaka gibi gelmişti. O hâlâ bu olayın nereye doğru gittiğini görmüyordu.

Ama sefere çıkıp döndükten sonra Kyle konusunda karar verebileceğimize ve bunun için yeterli zaman olduğuna dair Jared'ı ikna etmeme yardım ettiği için ona minnettardım. Koruyucum rolünü yeniden üstlenmesi beni ayrıca memnun ediyordu. Her konuda olduğu gibi, kucağımdaki bu parlak, soğuk-v kutu konusunda da, Ian'a herkesten fazla güvenebileceğimi biliyordum. Kollarıma gereksinim duyduğumda, ona dokunmasına izin vereceğim tek kişi Ian'dı. Bu küçük kutunun içinde, korunması gereken bir hayat olduğunu ancak o anlayabilirdi. O bu kutuyu sevebilecek bir şey, bir arkadaş olarak görebilirdi. O benim en iyi yandaşımdı. Ian gibi bir arkadaşım olduğu ve onu, kısa bir süre için de olsa, acıdan kurtaran dikkatsizliği için şükrediyordum.

Kyle'in her şeyi yok etmesi olasılığına karşı hızlı davranmak zorundaydık. Yme Phoenix'e, merkezin çevresindeki kasabalardan birine gittik. Güneydoğuda, yakınında birçok Şifa Merkezi bulunan Mesa adlı bir kasabada, büyük bir uzay mekiği alanı vardı. Aradığım buydu. Gitmeden önce, onlara elimden geldiği kadar çok şey vermek istiyordum. Eğer buradan bir şifacıyı alıp götürebilsek, belki şifacının belleğini sahip bedende saklayabilirdik. Şifacılar tüm ilaçları ve her birinin neye yaradığını, en ulaşılmaz yerlere nasıl ulaşılacağını bilirlerdi. Bunların hepsi belleklerinde mevcuttu. Doktor buna bayılırdı. Merakla soracağı tüm soruları hayal edebiliyordum.

Ama önce mekik alanına gitmeliydik.

Jeb'in bunu kaçırmasına üzülüyordum, ama gelecekte birçok kez aynı deneyimi yaşama şansı olacaktı. Karanlık olmasına karşın, bir dizi basık burunlu uzay mekiği alana inerken, bir dizi mekik de havalanıyor ve uzaydaki sonsuz mekik akışına katılıyordu.

Eski kamyoneti ben kullanıyordum. Jared ile Jeb arkada oturuyorlardı. Gümüş renkli kutu, doğal olarak, Ian'ın kucağında idi. Kalabalık terminalden uzak kalarak alanı dolaştım. Gezegenden havalanan büyük beyaz uzay gemileri kolayca fark ediliyordu. Onlar ufak mekikler kadar sık havalanmıyordu. Kalkışa hazırlanmayan büyük uzay gemileri alanda bekliyordu. Karanlıkta arkada oturan ikiliyi göremiyordum. Onlara, "Her şey etiketli," dedim. "Bakın, bu önemli. Yarasalar'a ve özellikle Deniz Yosunları'na giden gemileri boş verin. Onlara yanaşmayın. Deniz Yosunları bir üst gezegenler sistemindedir. Oraya gidip gelmek en çok on yıl sürer. Deniz Yosunları sadece bir sistem ötemizdedir. Bu çok kısa bir süre. En uzak gezegenler Çiçekler'dir. Yunuslar, Ayılar ve Örümcekler'e gitmek ise en az yüz yıl sürer. Kiryoterapi kutularını sadece bu gezegenlere gönderin."

Kamyoneti yavaşça mekiklere doğru sürdüm.

"Bu kolay olacak. Açıkta duran bir sürü yük aracı var. Aralarına karışıp kutumuzu birinin üstüne koyabiliriz. Ala, işte. Kiryoterapi kutularıyla dolu bir kamyon gördüm. Tıpkı, hastanede boşaltılırken gördüğümüz kamyonu benziyor, Jared. Orada bir adam var. Onları depoya mekikler arasında gidip gelen mini kamyonetlerden birine koyuyor. Uzay mekiğine yükleyecek..." Daha iyi görebilmek için, kamyoneti daha da yavaş sürmeye başladım. "Evet, onları bu gemiye, şu kapağı açık olan bölme yükleyecek. Arkadan dolaşıp adam içeri girdiğinde yapmam gerekeni yapacağım." Görüntüyü aynadan kontrol ederek adamın yanından geçtim. Uzay mekiğinin başını terminale bağlayan körüğün yanında ışıklı bir işaret vardı. Kelimeleri tersten okurken gülümsedim. Bu gemi Çiçekler Gezegeni'ne gidiyordu. Zaten başka türüsü de olamazdı.

Adam uzay mekiğine girip gövdenin içinde kaybolurken yavaşça döndüm.

Bu mekiğin bitişindeki dev boyutlu uzay gemisinin silindirik biçimindeki kanadının altına girerken, "Hazır olun," diye fısıldadım. Kiryoterapi kutularıyla dolu kamyonu yaklaşıyordum. Çiçekler Gezegeni'ne gidecek mekik ile birkaç başka mekiğin çevresinde teknisyenler çalışıyordu. Ben de gece karanlığında, burada çalışanlardan biri gibi görünecek, kimsenin dikkatini çekmeyecektim.

Motoru dururdum ve işimi yapıyormuş gibi doğal davranmaya çalışarak kamyonetten indim. Arka tarafa gidip kapağı araladım. Kutu kenarda duruyor, üzerindeki soluk kırmızı ışık dolu olduğunu gösteriyordu. Onu büyük bir dikkatle elime alıp kapağı kapattım.

Sessiz adımlarla, kamyonun kapağı açık olan arka tarafına, yürüdüm. Nefesim hızlanmıştı. Bu, hastahane deneyiminden daha tehlikeli görünüyordu ve beni kaygılandırıyor. İnsanlardan hayatlarını bu şekilde tehlikeye atmalarını beklemeye hakkım var mıydı? 596

Ben onların yanında olacağım. Bu işi ben yapacağım. Tıpkı senin yapacağın gibi. Teşekkür ederim, Mel.

Adamın içine girip kaybolduğu uzay mekiğinin üstündeki kapağı açık deliğe bakmamak için kendimi zorluyordum. Elimdeki kutuyu, dikkatlice kamyonun bana en yakın bölmesine yerleştirdim. Yüzlerce kutunun arasında fark edilmesi mümkün değildi.

"Hoşça kal," diye fısıldadım. "Bundan sonraki sahibin konusunda daha şanslı olmanı dilerim."

Yavaş yavaş kamyonete doğru yürümeye başladım.

Büyük gemi uzaklaşırken kamyonetin içinde çıt çıkmıyordu. Geldiğimiz yoldan geri dönüyordum. Kalbim gümbür gümbür atıyordu. Dikiz aynasından, biraz önce mekiğe giren adamın hâlâ dışarı çıkmadığını görüyordum. Gemi gözden kaybolana kadar da görünmemişti.

Ian arkadan öne doğru kayarak yanımdaki koltuğa oturdu. "Hiç de güç bir işe benzemiyor."

"Zamanlama açısından şanslıydık. Bir dahaki sefere, böyle bir fırsatı yakalamak için daha fazla beklemeniz gerekebilir."

Ian uzanıp elimi tuttu. "Sen bizim uğurumuzsun."
Cevap vermedim.

"O güvende olduğu için şimdi kendini daha iyi hissediyor musun?" "Evet."

Sesimden yalan söylediğimi anlamıştı. Hızla bana döndü ama ben onunla göz göze gelmekten kaçındım.

"Hadi birkaç Şifacı yakalayalım," diye fısıldadım.

Yakındaki küçük Şifa Merkezi'ne giderken, Ian hiç konuşmadı. Sessiz ve düşünceliydi.

İkinci görevin daha güç ve daha tehlikeli olacağını düşünüyordum. Planımız şuydu: Koşullar uygun olursa ve yeterli sayıda şifacı bulabilirsem, kamyonette yaralı bir arkadaşım olduğunu söyleyerek birkaç şifacıyı Şifa Merkezi'nden dışarı çıkaracaktım. Bu eski bir hileydi ama şüpheli olmayan ve herkese kolayca inanan şifacıların buna kanacakları kesindi.

Ama durum öyle bir gelişti ki, Şifa Merkezi'ne girmeme bile gerek kalmadı. Mor ameliyat giysileri giymiş, biri erkek biri kadın, orta yaşlı iki şifacı bir arabaya binerken, otoparka girdim. Nöbetleri bitmiş, eve gidiyorlardı. Araba, girişin hemen yanındaki köşede duruyordu. Görünürde kimse yoktu.

Ian gergindi. Başını salladı.

Kamyoneti onların arabasının tam arkasına park ettim. Başlarını kaldırıp baktılar. Şaşırılmışlardı.

Kapıyı açıp dışarı çıktım. Ağlamaklı sesime ve üzüntülü yüz ifademe hemen kandılar.

"Arkadaşım arkada, ona ne oldu hiç bilmiyorum."

Tahmin ettiğim gibi hemen ilgilendiler. Hızla yürüyüp arka kapağı açtım. Arkamdan geliyorlardı. Jared elinde kloroformla hazır bekliyordu. Bakmadım.

Herşey birkaç saniye içinde olup bitti.

Jared kamyonetten inip baygın şifacıları arkaya koydu. Ian da kapıları kapattı. Ağlamaktan şişmiş gözlerime baktıktan sonra sürücü koltuğuna geçti.

Hızla kamyonete bindim. Tekrar elimi tuttu.

"Üzgünüm Göçer. Bunun senin için zor olduğunu biliyorum."

"Evet." Bunun ne kadar zor olduğunu tahmin edebilirdi ama durumu daha da zorlaştıran diğer nedenler konusunda hiçbir fikri yoktu.

Elimi sıktı. "En azından işler yolunda gitti. Bize her zaman şans getiriyorsun."

Harika. İki görevi de hızla ve kusursuz bir şekilde yapmıştık. Kader beni hızla kaçınılmaz sona doğru itiyordu.

Parasız yola doğru gidiyorduk. Birkaç dakika sonra, uzakta tanıdık bir işaret gördüm. Derin bir nefes alıp gözlerimi sil-
dim. \

"Ian, bana bir iyilik yapar mısın?"

"Ne istersen yaparım."

"Fast food yemek istiyorum."

Güldü. "Sorun değil."

Otoparkta yer değiştirdik. Arabayı sipariş gişesine yaklaştırdım.

Ian'a, "Ne istiyorsun?" diye sordum.

"Hiçbir şey." diye yanıtladı. "Senin kendin için bir şey yaptığını görmek beni sevindiriyor. Bu ilk olacak sanırım."

Bu şakaya gülümsemedim bile. Bana göre bu, idam edilen hükümlülere ikram edilen gibi, bir çeşit 'son yemek'ti. Bir daha mağaralardan ayrılmayacaktım.

"Jared, ya sen?"

"Kendine aldığından bana da al."

Üç eheeseburger, üç torba patates kızartması, içecek olarak da üç tane çilekli milkshake sipariş ettim.

Yiyecekleri aldıktan sonra, benim yemeğimi yiyebilmem için, yeniden yer değiştirdik.

Ian patates kızartmasını milkshakeime batırdığını görünce "İyy," dedi.

Ona patatesi uzatarak, "Denemelisin. Çok güzel oluyor," dedim.

Omuz silkerek patatesi aldı. Ağzına atıp çiğnedi. "İlginç."

Güldüm. "Melanie de iğrenç olduğunu düşünüyor." Başlangıçta bu alışkanlığı edinmemin nedeni buydu... Eskiden onu sinir etmek için yaptıklarım şimdi bana çok komik geliyordu.

Aslında aç değildim. Hatırladığım bazı tatlan bir kez daha hissetmek istemiştım. Hemen doydum ve cheeseburgerimin yarısını lan yedi.

Olaysız bir şekilde eve vardık. Çevrede Avcılar olduğuna ilişkin hiçbir belirti yoktu. Belki de durumu kabullenmişlerdi. Belki de bunun kaçınılmaz olduğunu düşünüyorlardı. Çölde yalnız başına dolaşırsan, sonunda başına bir iş gelebilir. Buğular Gezegeni'nde buna benzer bir atasözümüz vardı: Buz alanlarından sık sık tek başına geçersen, en sonunda yırtıcı bir canavara yem olursun. Ayıların dilinde söyleyince kulağa daha hoş geliyordu. Bizin için büyük bir karşılama töreni hazırlamışlardı.

Arkadaşlarıma gönülsüzce gülümsedim: Trudy, Geoffrey, Heath ve Heidi. Gerçek arkadaşlarımla sayıları azalmıştı. Walter yoktu, Wes yoktu. Lily'nin nerede olduğunu bilmiyordum. Belki de bu mutsuz gezegende bu kadar çok ölüm varken yaşamak istemiyordum. Belki de hiçlik daha iyiydi.

Lucina'nın bir yanında Lacey, diğer yanında da Reid ile Vi-oletta duruyorlardı. Neşeli bir şekilde konuşuyorlar, görünüşe BAKILIRSA, birbirlerine sorular soruyorlardı. Lacey, Freedom'ı kucağına oturtmuştu. Freedom bundan pek memnun kalmışa benzemiyordu ama büyüklerin konuşmalarını dinlemekten hoşlanmış olmalıydı ki, çırpınıp yere inmeye çalışmıyordu. Bu aslında güzel bir görüntüydü ama beni kederlendirdi.

Benim bu çocuğun yanına sokulmama asla izin verilmemişti ama Lacey onlardan biriydi. Ona güvenmeleri doğaldı.

Dosdoğru güney yönündeki tünele yöneldik. Jared ve lan şifacıların ağırlığı altında iki büklüm olmuşlardı. lan daha ağır olanı, erkeği taşıyor, alnından terler damlıyordu. Jeb diğerlerini tünelin girişine doğru kovaladıktan sonra bizim peşimize takıldı.

Doktor, ellerini, sanki yıkıyormuş gibi, dalgın dalgın ovuşturarak hastanede bizi bekliyordu.

Zaman gittikçe daha hızlı geçmeye devam ediyordu. Pro-pan lamba ortalığı aydınlatıyordu. Şifacılara ağrı kesici verildi ve karyolalara yüzükoyun yatırıldılar. Jared, Ian'a kiryoterapi kutularını nasıl çalıştıracağını gösterdi. Kutular ellerinde, hazır durumda bekliyorlardı. lan, kutunun kapağından sızan soğuşu hissedince irkılmışti. Doktor, kadının başında duruyordu. Elinde bisturi vardı. İlaçlar ise masanın üstüne dizilmişti.

"Göçer?" dedi.

Kalbim sıkıştı. Büyük bir acı duydum. "Söz veriyor musunuz, Doktor? Tüm şartlarımı kabul ediyor musunuz? Bana kendi hayatınız üzerine söz verir misiniz?"

"Evet. Tüm şartlarını yerine getireceğim, Göçer. Söz veriyorum."

"Jared, ya sen?"

"Evet, kesinlikle. Bundan sonra öldürmek yok." "lan?"

"Kendi hayatımı ortaya koymak pahasına da olsa onları koruyacağım, Göçer." "Jeb?"

"Burası benim evim. Bu antlaşmaya uymayanların gitmesi gerekecek."

Başımı salladım. Gözlerimden yaşlar süzülüyordu. "Tamam, o zaman. Hadi bitirelim şu işi."

Doktor yine heyecanlanmıştı. Şifacının ensesinde bir delik açtı ve gümüş parıltıları görene kadar derine indi. Görünce de bisturiyi hemen elinden bıraktı. "Şimdi ne yapacağız?" Elimi onun elinin üstüne koydum.

"Arkadaki bombeyi parmağınızla izleyin. Onu hissedebiliyor musunuz? Parçaların biçimlerini hissetmeye çalışın. Ön tarafa doğru gittikçe küçülürler. Tamam, şimdi düğmeye benzer üç küçük şey bulacaksınız. Buldunuz mu?"

"Evet."

"Güzel. Onlar ön duyargalar. Oradan başlayın, şimdi, çok yavaş olarak parmağınızı bedeninizin altına doğru kıvrın. Uzantıları bulun. Bunlar tel gibi serttir." Başını salladı.

Ona yol gösterdim. Ruhun bedenini avcuna alabilmek için, nerede olduğundan emin değilse, uzantıları saymasını söyledim. Çok kan akıyordu. Sayacak vaktimiz yoktu. Şifacının bedeni aydınca bize bu konuda - akan kan konusunda - yardım edebilirdi. Bundan emindim. Bunun bir çaresi olmalıydı. Doktor'un en büyük yumruyu bulmasına yardım ettim.

"Şimdi, bedeni yavaşça sıvazlayın, yavaşça yoğurun," dedim.

Doktor'un sesi değişti. Korkmuş gibiydi. "Kimildiyor."

"Güzel, bu gerekeni yaptığınızı gösterir. Büzülmesi, uzantılarını içine çekmesi için ona zaman tanıyın. Biraz bekleyin. Toparlandığını hissedince avcunuza alın."

"Tamam," dedi. Sesi titriyordu.

Ian'ın doğru uzandım. "Bana elini ver."

Elimi avcuna aldığı hissettim. Onun elini çevirip avcunu açtım ve Doktor'a yaklaştırdım. "Ruhu Ian'a verin ama lütfen dikkatli olun."

Ian, Doktor için kusursuz bir yardımcı olacaktı. Ben gittikten sonra, ondan başka kını, benim küçük akrabalarımın böyle sevecen davranabilirdi?

Doktor ruhu Ian'ın avcuna koydu ve hemen insan bedenini iyileştirmek için hastasının başına döndü.

Ian elindeki gümüş kurdeleye bakıyordu. Yüz ifadesinden, bu solucandan öğrenmediği, aksine ona hayranlık duyduğu belliydi. Onun tepkisini izlemek içimi ısıtıyordu.

Şaşırmıştı. "Çok güzel" diye fısıldadı. Benim hakkımda ne düşünürse düşünsün, o, bir parazitle, bir kırkayakla ya da bir canavarla karşılaşmayı bekliyordu. Burada, ağır yaralı bedenleri temizlemek, onu böylesine bir güzellikle karşılaşmaya hazırlamıştı.

"Bence de. Haydi, onu kutuya koy."

Ian, nasıl bir şey olduğunu unutmamak ister gibi, ruhu bir saniye daha avcunda tuttu. Sonra büyük bir özenle, onun, elinden kayarak soğuşun içine süzülmesine yardım etti...

Jared ona kutunun kapağını nasıl kapatacağını gösterdi.

Omuzlarımdan büyük bir yük kalkmıştı.

Bu iş bitmişti. Fikrimi değiştirmem için artık çok geçti. Zaten, artık bu iş bana tahmin ettiğim kadar korkunç gelmiyordu. Ben gittikten sonra, bu dört insanın, ruhlarla benim kadar büyük bir dikkat ve özenle ilgileneceklerinden emindim.

Jeb birden, "Dikkat!" diye bağırdı ve silahını doğrulttu.

Hep birden tehlikeye doğru döndük. Jared, portatif karyolanın üstünde, dizlerinin üzerinde doğrulmuş, şaşkın şaşkın bize bakmakta olan erkek şifacıya doğru atılırken, elindeki kutu yere düştü. Ian ise kutusunu sıkı sıkı tutacak kadar akıllı davranmıştı.

Jared şifacıyı karyolaya doğru iterken, "Kloroform" diye bağıırıyordu. Ama artık çok geçti.

Şifacı, yüzünde çocuksu bir şaşkınlıkla bana bakıyordu. Neden bana baktığını biliyordum. Lambanın ışığı ikimizin de gözlerinden yansıyarak duvarda rengârenk şekiller oluşturuyordu. Bana, "Neden?" diye sordu.

Sonra yüzünde anlamsız ifade belirdi ve bedeni hiç karşı koymadan aniden yatağın üstüne düştü. Burun deliklerinden kan akmaya başladı.

Onun hareketsiz bedenine doğru atılarak, çok geç olduğunu bildiğim halde, "Hayır!" diye haykırdım. "Hayır!"

54

"Elizabeth mi?" diye sordum. "Anne mi? Karen mi? Adın ne? Hadi ama bunu bildiğini biliyorum."

Şifacı'nın bedeni yatağın üstünde, hamur gibi duruyordu. Uzun zaman geçmişti, gerçi ne kadar uzun olduğundan emin değilim. Saatler geçmişti ve henüz uyumamıştım. Oysa güneş iyice yükselmişti. Doktor tepeye tırmanarak tenteleri kaldırdı ve güneşin ışıkları tavandaki deliklerden içeri sızarak beni ısıttı. Güneş doğrudan yüzüne vurmasın diye, isimsiz kadını başka bir yatağa taşıdım.

Hafifçe yüzüne dokundum. Ak düşmüş yumuşak kahverengi saçlarını yüzünden çektim.

"Juhe? Brittany? Angela? Patricia? Yaklaşıyor muyum? Benimle konuş, lütfen!"

Hastanenin en karanlık köşesindeki bir karyolada hafifçe horlamakta olan Doktor hariç herkes saatler önce gitmişti. Bazıları, kaybettiğimiz beden sahibini gömmek için dışarı çıkmışlardı. Onun bana büyük bir şaşkınlıkla sorduğu soruyu ve yüz ifadesindeki ani değişimi hatırlayarak korkuyla ürperdim.

Bana, Neden? diye sormuştu.

O ruhun benim cevabımı beklemesini çok isterdim. O zaman ona bir açıklama yapmayı deneyebilirdim. Belki beni anlayabilirdi. Sonuçta, sevgiden öte, sevgiden daha önemli ne vardı? Bir ruh için sevgi her şeyin kalbi değil miydi? Benim cevabım da sevgi olacaktı.

Belki, eğer cevabımı bekleseydi, bundaki gerçeği görebilirdi. Eğer gerçekten anlasaydı, eminim o insan bedeninin yaşamasına izin verirdi.

Ama bedeninin sahibini yaşatmak ona anlamsız gelebilirdi. Bu, onun bedeniydi, ondan ayrı bir varlık değildi. Onun intiharı. Ona göre bu sadece bir intihardı. Cinayet de değildi. Sadece bir yaşam sona ermişti ve belki de haklıydı.

En azından ruhlar hayatta kalmıştı. Onun kutusunun ışığı diğerininkinden daha donuktu ama yanıyordu. İnsanlarımdan, verdikleri sözü tutmaları konusunda, bundan - onun hayatını bağışlamalarından - daha büyük bir kanıt bekleyemezdim.

"Mary? Margarette? Susan? Jill?"

Doktor uyuyordu. Hastanede yalnız sayılırdım ama diğerlerinin geride bıraktıkları gerilimi hissedebiliyordum. Odada hâlâ gergin bir hava vardı.

Gerginlik uzun sürmüştü çünkü kloroformun etkisi geçince kadın uyanmamıştı. Kımıldamıyordu. Hâlâ nefes alıyor, kalbi atıyordu, ama doktorun onu ayıltma çabalarına tepki göstermiyordu.

Çok mu geç kalınmıştı? Erkek şifacının sahip bedeni gibi, onu da mı kaybetmiştik?

Yoksa hepsi böyle miydi? Yoksa sadece Avcı'nın sahibi Lacey ve Melanie gibi bağıırıp çağırınlar, direnenler mi geri getirilebilirdi? Diğer herkes silinmiş miydi?

Lacey sıradışı bir durum muydu? Melanie de onun gibi geri dönecek miydi? Yoksa bu bile kesin değil miydi?

Kaybolmadan, buradayım. Mel'in zihinsel sesi kendisini savunur gibiydi. O da kaygılanmıştı. Ona, Evet, buradasın. Ve burada kalacaksın, diye söz verdim.

İçimi çekerek karyolanın üstündeki bedeni konuşturma çabalarımın geri döndüm. Bu yöndeki çabalarım şu ana kadar sonuç vermemişti. 604

Kadına, "Bir adın olduğunu biliyorum," dedim. "Rebecca mı? Alexandra mı? Olivia mı? Yoksa daha basit bir isim mi? Belki de... Jane? Jean? Joan?"

Somurtarak bunun, hiçbir şey yapmamaktan daha iyi olduğunu düşündüm. En azından onlara, yakalanacak olurlarsa, kendilerini kurtarmak için yararlanabilecekleri bir yol göstermiş oluyordum. Hiç kimseye olmasa da, direnenlere yardım edebilirdim.

Ama bu pek mümkün görünmüyordu. "Bana hiç yardımcı olmuyorsun," diye mırıldandım. Elini ellerimin arasına alıp yavaşça okşadım. "Bir çaba gösterirsen gerçekten çok iyi olacak," dedim. "Arkadaşlarımla morali çok bozuk. İyi bir haber alırlarsa sevinecekler. Üstelik Kyle gittiği için burayı boşaltmayı düşünüyoruz. Böyle bir durumda seni taşımak zorunda kalacağız ve bu da bizi zorlayacak. Yardım etmek istediğini biliyorum. Bak, buradakiler senin ailen. Bunlar senin türünden. Çoğu, çok iyi insanlardır. Onları seveceksin."

Yüzünde anlamsız bir ifade vardı. Kendinde değildi. Gösterişsiz bir güzelliği vardı. Oval yüzünün hatları yumuşak ve simetrikti. Kırk beş yaşlarında olmalıydı. Belki biraz daha genç, belki de biraz daha yaşlı olabilirdi. Yüzünde hiçbir hareket olmadığından kesin bir şey söylemek güçtü.

Yalvarır gibi, "Sana ihtiyaçları var," diye devam ettim. "Onlara yardım edebilirsin. Sen benim hiç bilmediğim birçok şeyi biliyorsun. Doktor elinden geleni yapıyor. Yardıma ihtiyacı var. Bu onun hakkı. O iyi bir adamdır. Sen bir süre şifacı olarak çalıştın. Edindiğin bilgilerden bazıları aklında kalmış olmalı. Doktor'dan hoşlanacağını sanıyorum. Adın Sarah mı? Emily mi? Kristin mi?"

Yumuşak yanağını okşadım ama tepki göstermedi. Cansız elini tekrar avcuma aldım. Tavandaki deliklerden mavi gökyüzüne baktım. Yüksek sesle düşünüyordum.

"Eğer Kyle hiç gelmezse ne yapacaklarını merak ediyorum. Ne zamana kadar saklanacaklar? Başka bir yerde yeni bir sığınak mı bulmaları gerekecek? Çok kalabalıklar... Bu kolay olmayacak. Keşke onlara yardım edebilsem! Ama burada kalsam bile onlara yardım edemem. Belki de, bir şekilde, yine burada kalacaklar. Belki de Kyle bir sorun yaratmaz."

Çeşitli olasılıkları düşünerek keyifsizce güldüm. Kyle dikkatli biri değildi. Ama bu durum bir çözüme kavuşana kadar bana ihtiyaçları vardı. Bizi arayan Avcılar varsa, ailemin benim kimliğim konusunda kuşkuyla yer bırakmayan gözlerime ihtiyacı olabilirdi ve bu çok uzun sürebilirdi. Bu olasılık, beni dışarıdan gelen güneşten daha fazla ısıtıyordu. Kyle'ın sabırsız ve bencil oluşu karşısında minnet duyuyordum. Güvende olduğumuzdan emin olmamız için ne kadar zaman geçmesi gerekecekti?

"Hava soğuyunca, buranın nasıl olacağını merak ediyorum. Üşüdüğümü hemen hemen hiç hatırlamıyorum. Peki ya yağmur yağarsa, o zaman ne olacak? Arada sırada yağmur yağar,

öyle değil mi? O zaman çatıdaki bu delikler yüzünden buranın sırlıslık olması gerekir. Merak ediyorum, öyle zamanlarda herkes nerde yatıyor..." İçimi çektim. "Belki de bunu kendi gözlerimle göreceğim. Yine de buna pek güvenmemeliyim. Sen hiçbir şeyi merak etmez misin? Eğer uyanırsan bu soruların hepsinin cevaplarını öğreneceksin. Ben meraklı biriyim. Belki de bunu Ian'a sorarım. Burada bir şeylerin değişeceğini hayal etmek tuhaf oluyor... Sanırım yaz sonsuza kadar süremez." Avcumun içindeki parmakları bir an için de olsa kıpırdadı. Bu beni gafil avladı çünkü aklım karyolada yatan kadından çok uzaklara gitmiş, bugünlerde benden ayrılmayan bir karamsarlığa kapılmışım.

Ona baktım. Durumunda bir değişiklik yoktu. Avcumun içindeki eli cansız, yüzü ifadesizdi. Belki de parmaklarının kıpırdadığını hayal etmişim.

Yüzüne bakarak, çabucak, "İlgini çekecek bir şey söylemiş olabilir miyim? Neden bahsediyordum?" diye düşündüm. "Yağmur mu ilgini çekti? Yoksa değişiklik fikri mi? Değişiklik mi? Şimdi senin için birçok şey değişecek, öyle değil mi? Ama önce uyanmalısın." Yüzü ifadesiz, elleri ise cansızdı.

"Değişikliklerden hoşlanmıyorsun, öyle mi? Eh seni haksız bulduğumu söyleyemem. Ben de değişiklik olmasını istemiyorum... Sen de mi benim gibisin? Yaz mevsiminin bitmesini istemiyor musun?"

Eğer yüzüne büyük bir dikkatle bakıyor olmasaydım, göz kapaklarının hafifçe kıpırdadığını görmeyecektim.

Ümitlendim. "Yaz mevsimini seviyorsun, değil mi?" diye sordum.

Dudakları kıpırdadı.

"Yaz?"

Eli titredi.

"Yoksa bu senin adın mı, Summer?"* Summer öyle mi? Çok güzel bir isim." Elini yumruk yaptı ve dudakları aralandı. "Geri dön, Summer. Biliyorum bunu başarabilirsin. Summer? Beni dinle, Summer. Gözlerini aç Summer." Gözlerini kırıştırmaya başladı.

Omzumun üstünden, "Doktor!" diye seslendim. "Uyanın, Doktor!" "Efendim?"

"Sanırım kendine geliyor!" Tekrar kadına döndüm. "Çaba göster, Summer. Bunu yapabilirsin. Güç olduğunu biliyorum. Summer. Summer. Summer. Gözlerini aç!"

Yüzünü ekşitti. Acaba acı mı çekiyordu?

"Ağrı kesiciyi getirin, Doktor, çabuk!"

Kadın elimi sıktı ve gözlerini açtı. Gözleri hemen bir yere odaklanamadı, bir süre aydınlık mağaranın içinde dolaştı. Burası onun için çok garip, beklenmedik bir yer olmalıydı.

"İyi olacaksın Summer. İyi olacaksın. Summer, beni duyuyor musun?"

Bakışları bana döndü ve göz bebeklerinin küçüldüğünü gördüm. Yüzüme dikkatle baktı. Sonra büzülerek benden uzaklaşmaya çalıştı. Korktuğu belliydi. Karyolanın üstünde iki bük-

*Summer: Yaz

lüm olarak kaçmaya yeltendi. Dudakları aralandı. Korku dolu, boğuk bir çığlık kopardı.

"Hayır, hayır, hayır," diye haykırdı. "Aynı şeyin olmasını istemiyorum."

"Doktor!"

Doktor orada, karyolanın diğer yanında, ameliyat yaparken durduğu yerdeydi.

"Bir sorun yok, hanımefendi," diyerek onu rahatlatmaya çalıştı. "Kimse size zarar vermeyecek."

Kadın gözlerini sımsıkı yummuş, ince şiltenin üstünde büzülmüştü.

"Sanırım ismi Summer."

Doktor bana baktı. "Gözlerin, Göçer..." dedi heyecanla.

Bir anda irkilerek güneşin yüzüme vurduğunu fark ettim. "Ah!" Kadının, elini avcumdan çekmesine izin verdim.

"Lütfen yapmayın," diye yalvardı. "Yine aynı şey olmasın."

Doktor, "Şşş...." diye mırıldandı. "Adın Summer, öyle değil mi? Burada bana Doktor derler. Kimse sana kötülük yapmayacak. İyi olacaksın."

Onlardan uzaklaşarak gölgelerin arasına girdim.

Kadın, "Bana böyle hitap etme!" diye hıçkırdı. "O benim adım değil. Onun adı, onun adı! O adı bir daha söyleme!"

İsim konusunda yanılmışım.

Mel suçluluk duymama itiraz etti. BU SENİN SUÇUN DEĞİL. HEM DE SUMMER BİR İNSAN İSMİ.

Doktor, "Tamam söylemeyeceğim." dedi. "Peki, SENİN adın ne?"

Kadın, "B...b...ben bilmiyorum!" diye sızlandı. "Ne oldu? Ben kimim? Beni yeniden başka biri yapmayın." Sarsılarak karyolanın üstüne kapandı.

"Sakin ol. Her şey çok güzel olacak, söz veriyorum. 1 [iç kimse seni kendinden başka bin yapmaya çalışmayacak. Adını hatırlayacaksın. Adın aklına gelecek."

Kadın, "Sen kimsin?" diye sordu. "O kim? O..o benim eskiden olduğum gibi. Gözlerini gördüm!" "Ben DOKTOR'um. Ve de insanım. Tıpkı senin gibi. Görüyor musun?" diyerek yüzünü ışığa çevirdi ve ona göz kırptı. "İkimiz de sadece kendimiziz. Burada birçok insan var. Senle tanıştıklarına çok sevinecekler."

Kadın yine ürkerek büzüldü. "İnsanlar! Ben insanlardan korkuyorum."

"Hayır korkmuyorsun. Bedeninin içindeki kişi... O kişi insanlardan korkuyordu. O bir ruhtu, hatırlıyor musun? Ya daha öncesini hatırlıyor musun? O senin içine girmeden öncesini? O zaman sen bir insandın ve işte, yine insansın."

Paniğe kapılarak, "Adımı hatırlayamıyorum!" diye haykırdı.

"Hatırlayacaksın. Bundan eminim."

"Sen doktor musun?"

"Evet."

"Ben de doktordum... O da öyleydi. O bir...şifacıydı. Tıpkı bir doktor gibi. O Summer Song'du. Peki, ben kimim?" "Öğreneceğiz. Sana söz veriyorum."

Çıkışa doğru yürüdüm. Trudy doktora yardım edebilirdi, ya da Heidi. Yüz ifadesi insanı sakinleştiren birine ihtiyacımız vardı.

Kadın benim hareket ettiğimi görmüştü. Telaşla Doktor'a, "O insan değil!" diye fısıldadı.

"O bir dost, ondan korkma. Seni eski haline getirmeme yardım etti."

"Summer Song nerede? O korkuyordu. Etrafta insanlar vardı..."

Onun düşünceleri başka yerlere kaymışken dışarı çıktım.

Arkamdan Doktor'un onun sorularına cevap verdiğini duyabiliyordum. "O yeni bir gezegene gidiyor. Onun buraya gelmeden önce nerede olduğunu hatırlıyor musun?"

Summer adından yola çıkarak cevabın ne olacağını tahmin ettim.

"O bir..Yarasaydı, değil mi? Uçabiliyordu... Şarkı söyleye -biliyordu... Hatırlıyorum...ama burada değildi... Ben neredeyim?"

Doktor'a yardım edecek birim bulabilmek için hızla sahanlığa koştum ve ilerideki büyük mağarada ışık görünce şaşırdım.

Şaşırmışım, çünkü ortalık çok sessizdi. Genellikle, mağaralarda ışık görülmeden önce sesler duyulurdu. Öğle saatiydi. Hiç değilse, oradan geçen birileri olmalıydı.

Öğle güneşiyle aydınlanan büyük mağaraya girdim. Dev alanda kimsecikler yoktu.

Asmaların yeni çıkan filizleri, fışkırdıkları kuru topraktan bile daha yeşildiler. Toprak kupkuruydu. Su varili hazır bekliyor, hortumlar sabanın açtığı yarıklar boyunca uzanıyordu. Ama hiç kimse bu ilkel makineyi çalıştırmamıştı. Kenarda, terk edilmiş olarak duruyordu.

Hiç kımıldamadan durup çevreyi dinledim. Bir şeyler duymaya çalıştım. Koskoca mağarada çit çıkmıyordu. Bu sessizlik normal değildi. İnsanlar neredeydiler?

Acaba beni bırakıp gitmiş miydiler? İçimi bir korku kapladı. Büyük bir acı duydum. Ama asla Doktor'u bırakıp gitmezler, o yanlarında olmadan burayı terk etmezlerdi. Doktor'un da kaybolmadığından emin olmak için uzun tüneli uçarak geçip bir an önce hastaneye ulaşmak istiyordum.

BİZ OLMADAN GİTMEZLER. BU ÇOK SAÇMA. JARED,JAMİE VE LAN BİZİ ARKADA BIRAKMAZLAR...

HAKLISIN. HAKLISIN. MUTFAĞA BAKALIM MI? Sessiz koridoru koşarak geçtim. Sessizlik devam ettikçe daha da kaygılanıyordum. Belki de bu sessizliği ben hayal ediyordum ve nabzım gümbürdeyerek kulaklarımda attığı için sesleri duymuyordum. Mutlaka duyabileceğim bir şeyler olmalıydı. Elbette ki duyacak bir şeyler olmalıydı. Eğer sakinleşip düzenli nefes almayı başarabilirsem, bazı sesler duyabileceğimden emindim.

Ama mutfağa girdiğimde oranın da boş olduğunu gördüm. İnsanlar yoktu ama masaların üzerinde yarısı yenmiş yemekler duruyordu. Son taze ekmek dilimlerine fıstık ezmesi sürülüp bırakılmıştı. Elmalar ve sıcak meyve suyu kutuları vardı.

Midem bana bütün gün boyunca hiçbir şey yemediğimi har tırlattı ama açlığımı hemen hemen hiç hissetmiyordum. Korku çok daha güçlüydü.
YA...YA BURAYI TERK ETMEKTE GEÇ KALDIYSAK?

Mel, HAYIR! dedi heyecanla. HAYIR, BÖYLE BİR DURUMDA MUTLAKA SESLER DUYARDIK! BİRİSİ BİZE...YA DA... ÖYLE OLSA, HÂLÂ BURADA OLURLARDI. HER YERİ KONTROL ETMEDEN BURAYI TERK ETMEZLERDİ... YANİ, ÖYLE BİR ŞEY OLAMAZ.
ŞU ANDA BİZİ ARIYOR DA OLABİLİRLER.

Hızla kapıya doğru döndüm. Gözlerim gölgelerin arasında dolaşıyordu.

Gidip Doktor'u uyarmalıydım. Eğer burada kalan son iki ki-şiysek, bir an önce dışarı çıkmamız gerekiyordu...

HAYIR, GİTMİŞ OLAMAZLAR! JAMİE, JARED... Yüzleri sanki gözlerimin içerisine kazınmış kadar canlıydı.

Kendime ait olan yüzlerin resimlerini Melanie'nin resimlerine eklerken, gözümün önüne Ian'ın yüzü geldi. Sonra da, Jeb, Trudy, Lily Heath, Geoffrey...

Kendi kendime, ONLARI GERİ GETİRECEĞİZ! diye söz verdim. ONLARI BİR BİR BULACAĞIZ VE GERİ GETİRECEĞİZ. AİLEMİ ELİMDEN ALMALARINA İZİN VEREMEM!

Eğer hangi taraftan olduğum konusunda kuşkularım olsaydı, bu an tüm kuşkularım silinmiş olurdu. Bütün hayatlarım boyunca hiç bu kadar öfkelenmemiştim. Dişlerimi gıcırdatıyordum.

Nihayet, bazı sesler duymaya başladım. Sahanlığa girdiğimden beri duymak için kıvrandığım sesler koridorda yankılanarak gittikçe yaklaşıyordu. Nefesimi tuttum. Duvarın dibindeki gölgelerin arasına saklanarak beklemeye başladım.

BÜYÜK BAHÇEDELER. YANKILARDAN ANLAŞILIYOR.
KALABALIK BİR GRUBA BENZİYOR.

EVET. AMA SENİNKİLERDEN Mİ BENİMKİLERDEN Mİ?

Melanie, BİZİMKİLERDEN YA DA ONLARDAN, diye düzeltti.

En karanlık gölgelere sığınarak koridor boyunca ilerlemeye başladım. Melanie ve ben, şimdi sesleri daha iyi duyabiliyorduk. Bu seslerin bazıları tanıdıkta. Bunun bir anlamı var mıydı? Eğitimli Avcıların, bir ruhu sahip bir bedenin içine yerleştirmeleri ne kadar sürerdi? Büyük mağaranın ağzına ulaştığımda sesler daha da belirgin bir şekilde duyulmaya başladı. İşte o zaman çok rahatladım çünkü bu sesler, tıpkı buraya geldiğim ilk günkü öfkeli sesler gibiydi.

Bunlar insan sesi olmalıydı.

Kyle dönmüş olmalıydı.

Olup bitenleri anlamak için parlak gün ışığına doğru koşarken rahatlama ile acı arasında gidip geliyordum. Rahattım çünkü insan dostlarım güvendediydi. Acı çekiyordum çünkü eğer Kyle güvenli bir şekilde geri dönmüşse...

Sana hâlâ ihtiyaçları var, Göçer. Benden çok sana ihtiyaçları var..

Burada kalmak için sonsuza kadar bahaneler bulabileceğimden eminim, Mel. Her zaman bir neden olacaktır.

Öyleyse kal.

Sen de benim tutsağım olarak kalmalısın, öyle mi? Mağaradaki kargaşa üzerine tahminler yürütmek için tartışmayı kestik.

Kyle dönmüştü. Onu görmek çok kolaydı. Kalabalığın içinde en uzun boylu olan oydu. Sadece onun yüzünü görüyordum. En uzak duvarın önünde, kalabalığın karşısında duruyordu. Öfkeli gürültünün sebebi oydu ama kaynağı o değildi. Yüzünde insanları teskin etmek isteyen, yalvarır gibi bir ifade vardı. Kollarını, arkasındaki bir şeyi korumak ister gibi arkasına uzatmıştı.

"Sakin olun, tamam mı?" Onun gür sesi uyumsuz sesler karmaşasını da beraberinde getirmişti. "Uzak dur, Jared. Onu korkutuyorsun!"

Kyle'in dirseğinin arkasından bir tutam siyah saç, sonra da, hiç tanımadığımız bir yüz ve kalabalığı tarayan korku dolu kara gözler görüldü.

Kyle'm en yakınında duran Jared'dı. Ensесinin kıpkırmızı olduğunu görüyordum. Jamie koluna sarılmış, onun Kyle'a yaklaşmasına engel oluyordu. Ian da diğer tarafında duruyordu* Kollarını Jared'in önüne uzatmış, omuzlarındaki kaslar kasılmıştı. Doktor ve Jeb hariç herkes

oradaydı. Öfke içindeydiler. Jared ve Ian'ın arkasına toplanmış, yüksek sesle ve öfke içinde sorular soruyorlardı. 612

"Aklından ne geçiyordu?" "Bunu nasıl yaparsın?" "Neden geri döndün?"

Jeb en arka köşede durmuş, onları izliyordu.

Sharon'm parlak saçları gözüme ilişti. Onu, Maggie ile birlikte, kalabalığın tam ortasında görünce şaşırđım. Doktor ve benim Jamie'yi iyileştirdiğimiz günden ben ikisi de topluluk içinde çok az görünüyor, kalabalığa hemen hemen hiç karışmıyorlardı.

Mel, kavgayı seyretmeye gelmiş olmaları, dedi. Mutluluk ortamında rahat edemiyorlardı. Öfke ve anlaşmazlık hoşlarına gitmiş olmalı.

Onun büyük bir olasılıkla haklı olduğunu düşündüm.

Öfkeyle sorular soran tiz bir ses duydum ve Lacey'nm de orada olduğunu fark ettim.

"Göçer, neredesin?" Gürültünün arasında Kyle'ın sesini duydum ve başımı kaldırdığımda koyu mavi gözlerini bana dikmiş olduğunu gördüm. "İşte buradasın! Lütfen gelip bana biraz yardım edebilir misin?"

Sanki Jeb koyunlarını güden bir çoban, silahı da sopasıydı. İnsanları silahı ile dürtükleyerek bana doğru bir yol açıyordu.

Şikâyet edenlere, "Bu kadar yeter," diye kükredi. "Daha sonra hepiniz onu azarlamaya fırsat bulacaksınız. Ama şimdi durun da şu işi halledelim, tamam mı? İzin verin de geçeyim."

Kalabalık dağılmaya başlamıştı. Göz ucuyla Maggie ile Sharon'ın da dağılmakta olan kalabalığın arkasına takıldıklarını gördüm. Aslında, en çok da benim olaya dâhil oluşumdan kaçıyorlardı. İkisi de, çeneleri kasılmış, öfke saçan gözlerle Kyle'a bakıyorlardı.

Jeb, son olarak da Jared ve Ian'ı kenara itti. Geçerken rahatlayacaklarını ümit ederek ikisinin de koluna dokundum.

Jeb silahının namlusunu eliyle okşayarak, "Tamam Kyle," dedi. "Kendini affettirmeye çalışma. Hiçbir mazeretin yok. Şu anda seni kapı dışarı etmekle öldürmek arasında bir seçim yapma aşamasındayım."

Uzun ve kıvrıkcık siyah saçlarının çevrelediği küçük yüz, Kyle'm dirseğinin arasından etrafı gözlüyordu. Derisi oldukça koyu olmasına karşın benzi solmuştu. Ağzı korkudan açılmış, kara gözleri dehşet içinde parlıyordu. Bu gözlerin siyah renginin arkasında, bir pırıltı ve gümüşü hatırlatan bir şeyler göreceğimi düşündüm.

Jeb arkasını dönerek, "Ama şu anda insanları yatıştırmalıyız," dedi. Dönerken silahını belinin hizasına getirip namlusunu yukarı kaldırdı ve birden Kyle ile arkasındaki ufak yüzü korur duruma geçti. Kalabalığa öfkeyle baktı. "Kyle'm misafiri var ve siz bu misafirin ödünü koparıyorsunuz, arkadaşlar. Sanırım daha terbiyeli bir davranış sergileyebilirsiniz. Şimdi, hepiniz burayı terk edin ve işe yarayacak bir şeyler yapın. Kavunlarım çürümek üzere. Biriniz onlar için bir şeyler yapsın. Duydunuz mu?"

Kendi aralarında mırıldanıp duran kalabalık dağılana kadar bekledi. İnsanların yüzlerinden, hiç değilse çoğunun öfkesinin geçtiği belli oluyordu. Şu son iki günde yaşadıkları göz önüne alınırsa, bu, olumlu bir gelişmeydi. Yüz ifadelerine bakılırsa, evet, Kyle bencil bir aptal ama hiç değilse kimseye zarar vermeden, kötü bir şey olmadan geri döndü, diye düşündükleri belli oluyordu. Avcıların mağaraya baskın yapmaları tehlikesi ve burayı hep birlikte terk etme zorunluluğu yoktu. Yani bu tehlike her zaman vardı ama Kyle yüzünden artmış değildi. Gelirken, yanında bir solucan daha getirmişti ama zaten bugünlerde mağaralar o solucanlarla dolu değil miydi?

Bu artık eskisi kadar dehşet verici bir şey değildi. ^

İnsanların birçoğu yarıda bıraktıkları yemeklerine devam etmek için mutfağa döndü, diğerleri sulama alanına gitti ve bir kısmı da odalarına çekildi. Yanımda sadece Jared, Ian ve Jamie kalmıştı. Jeb bu üçüne öfkeli bir yüz ifadesiyle baktı. Ağzını açtı ama onlara dışarı çıkmalarını söylemeye fırsat bulamadan Ian elimi tuttu, diğer elimi de Jamie yakaladı. Bileğimde, Jamie'nin elinin üzerinde, başka birinin elini daha hissettim. Bu Jared'm eliydi. Jeb, onların kovulmamak için bana yapıştıklarını görünce gözlerini devirdi. Sonra bize arkasını döndü. Kyle, "Teşekkürler Jeb," dedi.

"Kapa çeneni, Kyle. Şu koca ağzını kapalı tut, yeter. Seni vurup öldürmek konusunda çok ciddiğim, seni aşağılık, değersiz, rezil herif!"

Kyle'in arkasından zayıf bir inleme duyuldu.

"Tamam, Jeb. Ama acaba, ölüm tehditleri savurmak için baş başa kalmamızı bekleyebilir misin? O zaten yeterince korkmuş durumda. Bu tür davranışların Göçer'i nasıl ürküttüğünü hatırla." Kyle bana gülümsedi ve onda bugüne kadar gördüğüm en sevecen yüz ifadesiyle arkasında sakladığı kıza döndü. Onun bu hareketi bende çok etkisi yapmıştı. "Gördün mü, Sunny? Bu Göçer. Sana ondan söz etmiştim. O bize yardım edecek. O da, benim gibi, kimsenin seni incitmesine izin vermeyecek."

Kız - ya da kadın mı desek - ufak tefekti, ama vücudunun kıvrımları onun görüldüğünden daha olgun olduğunu gösteriyordu. Bana korkudan büyümüş gözlerle bakıyordu. Kyle, kollarını onun beline dolayıp kıızı kendine çekti, Kız da buna izin verdi. Ona sokularak sıkıca tutundu. Sanki Kyle, onun biricik güvencesiydi.

"Kyle haklı!" Bunu söyleyeceğim hiç aklıma gelmezdi. "Kimsenin sana zarar vermesine izin vermeyeceğim." Sonra, yumuşak bir sesle, " Adın Sunny değil mi?" diye sordum. Kadın Kyle'in yüzüne baktı.

"Her şey yolunda, Göçer'den korkmana gerek yok. O da tıpkı senin gibi." Sonra bana döndü. "Gerçek adı daha uzun, buz ile alakalı bir şey."

Kız bana, "Buzdan Geçen Güneş Işığı," diye fısıldadı.

Jeb'in gözleri, saklayamadığı bir merakla parladı.

Kyle, "Ona Sunny diye hitap edilmesinden rahatsız olmuyor. Bunun bir sakıncası olmadığını söyledi," dedi.

Sunny başını salladı. Bir Kyle'a, bir bana bakıyordu. Bu arada, diğer erkeklerden çıt çıkmıyor ve hiç kıpırdamıyorlardı. Bu sakin ortamın onu da biraz sakinleştirdiğini hissediyordum. Atmosferin değiştiğini fark etmiş olacaktı. Kimsede ona karşı en küçük bir düşmanlık yoktu.

"Ben de bir Ayı'ydım, Sunny," diyerek onu biraz daha sakinleştirmeye çalıştım. "Bana Yıldızlarda Yaşayan adını vermişlerdi. Burada da Göçebe adını verdiler."

"Yıldızlarda Yaşayan," diye fısıldadı. Gözleri iyice irleşmişti. "Canavara Binen."

İnlememek için kendimi zor tuttum. "Sanırım, sen ikinci kristal kentte yaşadın."

"Evet. O hikâyeyi pek çok kez duydum..."

Hemen, "Ayı olmak hoşuna gitti mi, Sunny?" diye sordum. Şu anda geçmişimden söz etmek istemiyordum. "Orada mutlu muydun?"

Bu sorum yüzünün değişmesine neden oldu. Kyle'a baktı, gözleri yaşlarla doluydu. Telaşla, "Özür dilerim." dedim. Bir açıklama yapacağını umarak Kyle'a bakıyordum.

Genç adam onun kolunu okşadı. "Korkma. Kimse sana zarar vermeyecek. Söz verdim sana."

Fısıldayarak verdiği cevabı güçlkle duymuştum. "Ama ben burayı sevdim. Burada kalmak istiyorum."

Onun bu sözlerini duyunca bir şeylerin boğazıma düğümlendiğini hissettim.

"Biliyorum Sunny, biliyorum." Kyle, gözlerimi yaşartacak kadar sevecen bir hareketle elini onun ensesine koyup başını göğsüne bastırdı. Jeb, hafifçe öksürerek boğazını temizledi. Bunu duyan Sunny ırkıldı ve korkudan büzüldü. Onun sinirlerinin ne kadar gergin olduğunu tahmin etmek hiç de zor değildi. Ruhlar şiddet ve dehşetle başa çıkmak için yaratılmamıştı.

Uzun zaman önce Jared'in beni nasıl sorguya çektiğini hatırladım. Bana diğer ruhlar gibi olup olmadığını sormuştu. Ben diğer ruhlar gibi değildim. Ayrıca, karşılına çıkan diğer ruh, yani benim Avcım da diğer ruhlar gibi değildi. Ama Sunny, benim türümün sevecen ve çekingen örneklerinden biriydi. Biz ancak hep bir aradayken güçlü olurduk...

Jeb, "Özür dilerim, Sunny," dedi. "Seni korkutmak istememiştım. Belki de buradan çıkıp başka bir bölme gitsek daha iyi olur." Etrafına bakındı. Mağaranın çıkışının hemen yanında duran ve aptal aptal bizi seyretmekte olan iki kişiyi gördü... Bunlar Reid ve Lucina idi. Onlara azarlar gibi baktı. Bunun üzerine onlar da, süklüm püklüm arkalarını dönüp mutfağa doğru giderek uzaklaştılar. Jeb iç geçirerek, "Sanırım doktorun yanma gidiyorlardı," dedi. Sonra korku içindeki kıza dalgın bakışlarla baktı. Yem hikâyeleri kaçırdığına üzülmüş görünüyordu.

Kyle, "Doğru," dedi. "Başka bir yere gidelim." Kolu hâlâ fazın incecik belindeydi. Onu güney yönündeki tünele yönlendirdi.

Ben de arkalarından gittim. Bana tutunan üç kişiyi de beraberimde sürüklüyordum.

Jeb duraklayınca biz de durduk. Silahının kabzasıyla Jamie'nin kaba etini dürttü.

"Okula gitmiyor musun, evlat?"

"Ahh, Jeb Amca, LÜTFEN? Lütfen? Bunu kaçırmak istemiyorum."

"Haydi derse..."

Jamie üzgün bakışlarla bana baktı. Ama Jeb haklıydı. Jcb'i onayladığımı göstermek için başımı salladım.

"Derse giderken Trudy'yi bulabilir misin?" diye sordum. "Doktor'un ona ihtiyacı var."

Jamie'nin omuzları çöktü ve elini elimden çekti. Jared de elini aşağı kaydırarak Jamie'nin bıraktığı elimi tuttu.

Jamie geri dönerken, "Zaten HER ŞEYİ kaçırıyorum," diye sızlandı.

Jamie, sesimizi duyamayacak kadar uzaklaşınca, "Teşekkürler Jeb," dedim. "Tamamdır!"

Uzun koridor bana her zamankinden karanlık geldi. Çünkü önümde yürüyen zavallı kadının duyduğu korku beni de sarmıştı.

Kyle, "Korkacak bir şey yok," dedi. "Ben buradayım. Sana hiçbir şey olmaz."

Kyle'in yerinde sanki başka bir adam vardı. Bu yabancı kimdi? Onun gözlerini kontrol etmiş miydiler? Onun öfke saçan bedeninin içinde böyle bir sevecenliğin saklı olduğuna inanamıyordum.

Bu, Jodi'ye kavuşmuş olmaktan kaynaklanabilirdi. İstedğine çok yaklaşmıştı. Bunun Jodi'nin bedeni olduğunu bilse bile, onun içindeki ruha bu kadar iyi davranması beni şaşırtıyordu. Böyle bir sevecenliğin ona çok uzak olduğunu sanıyordum.

Jared, "Şifacı nasıl?" diye sordu.

"Seni aramak üzere dışarı çıkmadan biraz önce uyandı," dedim.

Karanlığın içinde, rahatlamadan kaynaklanan derin nefes alışlar duydum.

"Ama henüz şaşkın ve büyük bir korku içinde." Bunu, orada bulunan herkesi uyarmak için söylemiştim. "Adını hatırlayamı-yor. Doktor onun başında. Yardım etmeye çalışıyor. Hepinizi birden görünce daha da çok korkacak. Sessiz olmaya ve yavaş hareket etmeye çalışın, olur mu?"

Sesler, "Evet, evet," diye fısıldadı.

"Jeb, sen de silahını saklayabilir misin? O insanlardan hâlâ biraz korkuyor."

Jeb, "Tamam tamam," diye cevap verdi.

Kyle, "İnsanlardan mı korkuyor?" diye mırıldandı.

lan elimi sıkarak Kyle'a, "Biz kötüyüz ya..." diye hatırlattı.

Onun elinin sıcaklığını, parmaklarının basbsını hissetmek hoşuma gitmişti. Ben de onun elini sıktım.

Daha ne kadar süre, elimde bir elin sıcaklığını hissedebile-*, çektim? Bu tünelden ne zaman son olarak geçecektim? Yoksa bu geçişim sonuncu muydu?

Mel, HAYIR, HENÜZ DEĞİL, diye fısıldadı.

Birden titremeye başladım. lan ve Jared, ikisi birden, ellerimi sıktılar.

Sunny ürkek bir sesle, "Kyle?" dedi. "Efendim?"

"Ayılar'a dönmek istemiyorum."

"Buna mecbur değilsin. Başka bir yere gidebilirsin."

"Burada kalamaz mıyım?"

"Hayır, üzgünüm Sunny."

Sunny'nin arada sırada çıkırdığı duyuluyordu. Ortalığın karanlık oluşuna seviniyordum.

Böylece hiç kimse yanaklarımdan aşağı süzülen gözyaşlarını göremezdi. Bir elimden Jared, bir elimden lan tuttuğu için yüzümü silemiyordum. Yaşlar tişörtüme akıyordu.

Nihayet tünelin sonuna geldik. Hastanenin kapısından dışarı taşan güneş ışığında, havada uçuşan toz tanecikleri görünüyordu. Doktor'un mırıltıyla konuştuğunu duyuyorduk.

"Bu çok iyi," diyordu. "Şimdi ayrıntıları düşünmeye çalış. Eski adresini hatırladığına göre, yakında ismini de hatırlayacaksın demektir, öyle değil mi? Şimdi kendini nasıl hissediyorsun? Daha iyi mi?"

"Dikkatli olun," diye fısıldadım.

Kyle kavisli girişin kenarına çekilerek bana içeri girmem için işaret etti. Kız yanındaydı.

Derin bir nefes alarak ağır adımlarla hastaneye girdim. Varlığımı belli etmek için alçak sesle, "Selam," dedim.

Şifacı'nın sahibi irkildi ve küçük bir çığlık kopardı.

Ona güven vermek için, "Yabancı değil, benim," dedim.

Doktor ona, "Göçer," diye hatırlattı.

Kadın oturuyordu. Doktor da yanına oturmuş, elini onun koluna koymuştu.

Kadın kaygılı bir sesle Doktor'a, "O bir ruh!" diye fısıldadı.

"Evet, ama o bizim dostumuz."

Kadın şüphe dolu gözlerle bana baktı.

"Doktor, birkaç konuğunuz daha var. Umarım sakıncası yoktur?"

Doktor kadına baktı. "Bunların hepsi bizim dostumuz, anladın mı? Burada benimle birlikte yaşayan insanlardan birkaçı. Onlardan hiçbiri sana zarar vermeyi aklından bile geçirmez. İçeri girebilirler mi?"

Kadın önce tereddüt etti, sonra da ürkek ürkek başını salladı. "Tamam," diye fısıldadı.

Ian'a, yaklaşmasını işaret ederek, "Bu Ian," dedim. "Bunlar da Jared ve Jeb."

Birer birer içeri girip yanıma geldiler. "Bu da Kyje...ve, şey,

Sunny."

Kyle, ona sokulmuş vaziyette duran Sunny ile odaya girdiğinde Doktor'un gözleri büyüdü.

Kadın, "Başka kimse var mı?" diye fısıldadı.

Doktor öksürerek boğazını temizledi. Toparlanmaya çalıştı. Sunny'ye bakarak, "Evet, burada yaşayan birçok kişi var. Çoğu... yani neredeyse hepsi insan," dedi.

Doktor'a, "Trudy geliyor," dedim. "Belki Trudy..." Sunny ve Kyle'a bakarak, "Belki Trudy onun dinlenebileceği bir oda bulabilir," diye ekledim.

Doktor'un gözleri şaşkınlıktan hâlâ kocamandı. Başını salladı. "Bu iyi bir fikir olabilir."

Kadın, "Trudy kim?" diye fısıldadı.

"O çok iyi birisidir. Sana yardımcı olacak."

"İnsan mı, yoksa onun gibi mi?" Başıyla beni gösterdi.

"İnsan." Kadın bunu duyunca rahatlamış göründü.

Arkamda duran Sunny korku içinde, "Aaaa!" dedi.

Ona döndüm ve şifacıların içinde bulunduğu kiryoterapi kutularına baktığını gördüm.

Doktor'un masasının ortasında duruyorlardı. Üstlerindeki soluk kırmızı ışıklar yanıyordu.

Geri kalan yedi kutu masanın önünde, yerde, birbirinin üstüne yığılmış vaziyette bekliyordu.

Sunny'nin gözleri yine yaşlarla doldu. Yüzünü Kyle'ın göğçüne sakladı.

"Gitmek istemiyorum! Seninle kalmak istiyorum," diye inledi. Bu iriyarı adama çok güvendiği belliydi. "Biliyorum, Sunny. Üzgünüm."

Sunny hıçkırarak ağlamaya başladı.

Ben de ağlamamak için gözlerimi kırıştırdım. Aramızdaki kısa mesafeyi aşarak Sunny'nin yanına gittim ve saçlarını okşadım.

"Onunla birkaç dakika yalnız konuşmak istiyorum, Kyle," diye mırıldandım.

Kyle başını salladı. Yüzünden kaygılı olduğu belli oluyordu. Kızı kendinden uzaklaştırmaya çalıştı.

Kız, "Hayır, hayır," diye yalvardı.

Onu, "Bir sorun yok," diye ikna etmeye çalıştım. "Sadece sana birkaç soru sormak istiyorum."

Kyle onu bana doğru çevirdi ve kız kollarını belime doladı. Onu odanın en uzak köşesine, isimsiz kadından mümkün olduğu kadar uzağa götürdüm. Şifacı'nın sahibinin kafası yeterince karıştı. Onu daha fazla şaşırtmak istemiyordum. Kyle arkamızdan geliyor ama bize fazla yaklaşmıyordu. Yere oturduk. Yüzlerimiz duvara dönüktü.

Kyle, "Üffff!" diye mırıldandı. "Böyle olacağını düşünmemiştim. Gerçekten kötü oldu."

"Onu nasıl buldun? Nasıl yakaladın?" diye sordum. Ben Kyle'a bu soruları sorarken kız hıçkırıyordu. Tepki göstermedi. Sadece omzuma kapanıp ağlamaya devam etti. "Ne oldu? Bu kız niçin bu durumda?"

"Şey..ben onun Las Vegas'ta olabileceğini düşünüyordum. Portland'dan önce oraya gittim.

Bak, Jodi annesine çok yakındı ve annesi Doris, Las Vegas'ta oturuyordu. Senin Jared ile çocuğa yakınlık duyduğunu görünce, o artık Jodi olmasa da, belki oraya gitmiştir diye düşünmüştüm. Ve haklı çıktım. Hep birlikte orada, Doris'in eski evindeydiler. Doris ve kocası Warren. İsimleri değişmişti ama tam olarak neler döndüğünü anlayamadım. Sunny de onlarla birlikteydi. Gece olana kadar onları gözetledim. Sunny, Jodi'nin eski odasında, tek başına kalıyordu. Hepsini uyurken gizlice içeri girdim. Sunny'yı kaldırıp sırladım ve pencereden dışarı atladım. Bağırma başlamasından korktuğum için hemen cipe koştum. Sonra da bağırma başlamadığı için korktum. Hiç sesini çıkarmıyordu. Onun bir zamanlar yakaladığımız adam gibi...şey yapmasından korktum..."

Yüzümü buruşturdum. Çok yakınlarda böyle bir olaya tanık olmuşum.

"Onu omzumdan indirdim. Hayattaydı. Gözlerini açmış bana bakıyordu. Hâlâ bağırıp çağırıyordu. Cipe bindik. Onu bağlamayı düşünüyordum ama...çok korkmuş görünmüyor, en

azından kaçmayı denemiyordu. Bu nedenle onu bağlamadım. Koltuğa oturttum ve arabayı sürmeye başladım. Beni uzun bir süre seyrettikten sonra, SEN KYLE'SIN, dedi. Ben de, EVET. SEN KİMSİN? dedim. O zaman bana adını söyledi. Neydi adın?"

Sunny kırık bir sesle, "Buzdan Geçen Güneş Işığı," dedi. "Ama ben Sunny'yi* seviyorum. Güzel bir isim."

Kyle, hafifçe öksürerek boğazını temizledikten sonra, "Her neyse," diye devam etti, "Sunny benimle konuşmaktan hiç rahatsız olmadı. Onun benden korkacağını sanmıştım ama hiç korkmuyordu. Konuştuk." Bir süre sustu. "Beni gördüğüne sevinmişti."

Sunny bana, "Onu hep rüyamda görüyordum," diye fısıldadı. "Her gece. Avcılarını onu bulmasını istiyordum. Onu çoköz-lüyordum. Onu görünce o eski rüyanın canlandığını sandım." Yutkundum.

Kyle omzumun üzerinden uzanıp elini kızın yanağına koydu. "O iyi bir çocuk, Göçer. Onu çok güzel bir yere gönderemez miyiz?"

"Ben de ona bunu soracaktım. Daha önce nerelerde yaşadın, Sunny?"

Diğerleri, içeri giren Trudy ile konuşuyor olmalıydılar. Alçak sesle konuşmalarına rağmen seslerini duyuyordum. Arkamız onlara dönüktü. Olup bitenleri görmek istiyordum ama bir yandan da dikkatim dağılmadığı için memnundum. Gözyaşları içindeki ruha odaklanmak istiyordum.

"Sadece Ayılarla ve burada yaşadım. Beş yaşam boyunca Ayılarlaydım. Ama burası daha çok hoşuma gitti. Burada henüz bir yaşam süresinin dörtte birini bile tamamlamadım!"

"Biliyorum. İnan bana seni anlıyorum. Daha önce gitmek istediğin başka bir yer olmadı mı? Örneğin, Çiçekler? Orası çok güzeldir. Ben orada yaşadım."

"Bitki olmak istemiyorum," diye mırıldandı.

"Örümcekler..." diye söze başladım. Ama sözüm yarıda kaldı. Örümcekler Gezegeni Sunny'ye göre bir yer değildi.

"Soğuktan bıktım. Hem ben renkleri severim."

"Biliyorum," diye içimi çektim. "Ben Yunus olmadım ama orasının güzel bir yer olduğunu duydum. Renkler, hareket kabiliyeti ve aile..."

"Orası çok uzak. Ben bir yere ulaşana kadar Kyle... O..." Hiç-kırdı ve yine ağlamaya başladı. Kyle kaygılı bir sesle, "Başka bir seçimin yok mu?" diye sordu. "Uzayda bir sürü gezegen yok mu?"

Trudy'nin Şifacı'nın ev sahibiyle konuştuğunu duyuyordum. Ama dinlemedim. İnsanlar şimdilik birbirleriyle yetinmek zorundaydılar.

Başımı iki yana sallayarak, "Dünyadan kalkan uzay gemilerinin gittiği çok fazla yer yok," dedim. "Uzayda pek çok dünya var ama sadece birkaçı, çoğunlukla da yeni dünyalar, hâlâ yerleşime açık. Üzgünüm Sunny ama seni çok uzaklardaki bir gezegene göndermek zorundayım. Avcılar burada yaşayan dostlarımla peşindeler. İmkân bulurlarsa, onlara buranın yolunu gösterebilmen için seni geri getirirler." "Yolu bilmiyorum bile," diye hiçkırıldı. Omzum, onun gözyaşlarından sırlıklam olmuştu. "Kyle buraya gelirken gözlerimi bağladı."

Kyle, bu işin kusursuz bir biçimde sonuçlanması için gizemli bir formül üretebilmişim gibi bana baktı. Jamie'ye getirdiğim ilaç gibi, bir çeşit mucize yaratmamı bekliyordu. Ama ben, mucize yaratamayacağımı, mutlu sonların bana çok uzak olduğunu, hiç değilse işin ruhları ilgilendiren kısmı için harikalar yaratamayacağımı biliyordum. Ümitsizce Kyle'a baktım. "Onu ancak Ayılara, Çiçeklere ya

*Sunny: Güneşli

da Yunuslara gönderebilirim," dedim. "Ateş Gezegeni'ne göndermem."

Kadın bu isimi duyunca ürperdi.

"Kaygılanma, Sunny. Yunuslar hoşuna gidecek. Sana iyi davranacaklar. Bundan kuşkun olmasın." Daha fazla hiçkırılmaya başladı.

"Sunny, sanajodi hakkında sormak istediğim şeyler var." Kyle'ın gerginleştiğini hissettim.

Sunny, "Onun hakkında ne öğrenmek istiyorsun?" diye mırıldandı.

"O...o seninle birlikte mi yaşıyor? Onu duyabiliyor musun?"

Sunny burnunu çekip başını kaldırdı. Bana baktı. "Ne demek istediğini anlamıyorum."

"Seninle hiç konuşuyor mu? Onun ne düşündüğünü hissettiğin oluyor mu?"

"Bedenimin düşüncelerini mi? Onun düşüncelerini mi? Onun bir şey düşündüğü yok. Şimdi, burada ben varım."

Yavaşça başımı salladım.

Kyle, "Bu kötü mü?" diye fısıldadı.

"Bu konuda yeterli bilgim olmadığı için bir şey söyleyebilecek durumda değilim. Ama görünüşe bakılırsa, pekiyi bir şey değil."

Kyle'in gözlerinde gergin bir ifade belirdi. "Ne zamandan beri buradasın, Sunny?" Kaşlarını çatarak düşündü. "Ne kadar oldu, Kyle? Beş yıl mı? Altı mı? Ben eve gelmeden sen ortadan kaybolmuştun." Kyle, "Altı," dedi.

Sunny'ye, "Peki, kaç yaşındasın?" diye sordum. "Yirmi yedi yaşındayım."

Buna şaşırđım. O kadar ufak tefekti ve o kadar küçük görünüyordu ki, Melanie'den altı yaş büyük olduğuna inanamadım.

Kyle, "Bu önemli mi?" diye sordu.

"Emin değilim. Güya, bir kimse, ruh olmadan önce, insan olarak ne kadar uzun süre yaşarsa, geri dönmesi de o kadar kolay olurmuş. Hayatlarının insan olarak geçirdikleri sürenin yüzdesi arttıkça, biriken anıların miktarı, tanıdıklarının sayısı da artar. İnsan ismini daha uzun yıllar kullanmış olur. Böyle diyorlar... bilmiyorum."

Kyle çaresizlik içinde, "Yirmi bir yıl yeterli olur mu?" diye sordu.

"Göreceğiz."

Sunny, "Bu haksızlık," diye sızlandı. "Sen nasıl kalabiliyorsun burada? Sen kalabiliyorsan, ben niçin kalamıyorum?"

Yutkunmak zorunda kaldım. "Bu haksızlık olurdu, öyle değil mi? Ama ben de burada kalmayacağım, Sunny. Ben de gitmek zorundayım. Üstelik çok yakında gitmek zorundayım. Belki birlikte gideriz." Onunla birlikte Yunuslar'a gideceğimi öğrenirse belki daha mutlu olur diye düşünüyordum. Bunun doğru olmadığını öğrendiğinde, onun, farklı duyguları olan ve şu anda yanımda duran insana hissi bir bağı olmayan farklı bir sahibi olacaktı. Belki. Zaten, o zaman da artık çok geç olacaktı. "Ben de, tıpkı senin gibi, buradan gitmek zorundayım, Sunny. Kısa bir süre sonra bedenimi geri vermeliyim."

Sonra, Ian'ın arkamızdan gelen sesi, bir kamçı gibi saklayarak sessizliği bozdu.

"Ne?"

56

Ian, üçümüze de öyle büyük bir öfkeyle bakıyordu ki, Sunny korkudan titredi. Bu çok tuhaf bir şeydi. Sanki Kyle ile Ian yüzlerini değiş tokuş etmişlerdi. Tek fark Ian'ın yüzünün hiç darbe yememiş, ezilmemiş oluşuydu. Öfkeli de olsa güzelliğinden bir şey kaybetmeyen kusursuz yüz hâlâ Ian'a aitti.

Kyle şaşırılmıştı. "Ian, ne oldu?" diye sordu.

Ian dişlerini sıkıyordu. Elini ileri uzatarak, "Göçer!" diye kükredi. Sanki yumruğunu sıkmamak, elini açık tutmak için büyük bir gayret sarf ediyordu.

Mel, eyvah! diye düşündü.

Birden büyük bir üzüntüye kapıldım. Ian'a veda etmek istemiyordum ve işte şimdi, onunla vedalaşmak zorunda kalacaktım. Evet, onunla vedalaşmak zorundaydım. Bir gece, bir hırsız gibi çıkıp gitmek ve Melanie'den, benim yerime onunla vedalaşmasını istemek yanlış olurdu.

Ian beklemekten bıkmıştı. Kolumu yakalayıp beni ayağa kaldırdı. Sunny de, bana sarılmış olduğu için benimle beraber ayağa kalkınca, Ian o yâнімdan ayrılana kadar beni sarstı.

Kyle, "Neyin var senin?" diye sordu.

Ian bacağını arkaya doğru sallayarak Kyle'm suratına ters bir tekme savurdu.

"Ian!" diyerek onu durdurmaya çalıştım.

Sunny, küçücük bedenini Kyle'a siper etmek için kendisini onun önüne attı. Kyle ise burnunu tutarak ayağa kalkmaya çalışıyordu. Bu onun dengesini kaybetmesine neden oldu ve sırtüstü yere düşerek inledi.

Ian, beni sürükleyerek onlardan uzaklaştırdı.
"Ian..."

Beni ite kaka yürütüyor, konuşmama fırsat vermiyordu. Aslında bundan memnundum çünkü ona ne söyleyeceğimi bilmiyordum.

İnsanların şaşkın yüzlerini bulanık olarak görüyor, bir yandan da, onun isimsiz kadını ürküteceğinden korkuyordum. O, öfke ve şiddete alışık değildi.

Sonra birdenbire durduk. Jared çıkışta duruyor, dışarı çıkmamızı engelliyordu.

Öfke ve şaşkınlık içinde, "Çıldırın mı, Ian?" diye sordu. "Ona ne yapıyorsun?"

Ian, beni sarsarak ona doğru itti ve, "Senin bundan haberin var mıydı?" diye sordu. Arkamızda bir inleme duyuldu. Onları korkutuyordu.

"Kıza zarar vereceksin!"

Ian, "Onun planlarından haberin var mı?" diye kükredi. Jared, Ian'a dikkatle baktı ve başını öne eğdi. Cevap vermedi.

Bu, Ian için yeterli bir cevaptı.

Ian'ın yumruğu Jared'm yüzüne o kadar hızlı indi ki, elinin hareketini göremedim bile. Sadece bedeninin sarsıldığını ve Jared'ın karanlık koridorda sırtüstü düştüğünü gördüm.

"Ian, dur!" diye yalvardım.

"SEN dur!" diye kükredi.

Beni tünele sürükledi. Sonra kuzeye yöneldik. Onun uzun adımlarına yetişmek için adeta koşuyordum.

Jared arkamızdan, "Ian!" diye bağıyordu.

Ian yavaşlamadan, omzunun üstünden, "Ben ona zarar vereceğim, öyle mi?" diye seslendi.

"Ben ha? Seni ikiyüzlü domuz!"

Cevap gelmedi. Artık arkamızda sadece sessizlik ve karanlık vardı. Ian'a ayak uydurabilmek için karanlıkta tökezleyerek ilerliyordum.

Sonra, Ian'ın kolumu çok sıkı tutmasından kaynaklanan bir zonklama hissettim. Elim hissizleşmeye başlıyordu.

Ian ise beni gittikçe daha hızlı sürüklüyordu. Nefesim kesilir gibi oldu. Acıdan inledim.

Bu sesi duyan Ian sarsılarak durdu. Karanlıkta hırıltılı nefesini duyabiliyordum.

Boğulur gibi, "Ian... Ian ben..." diyebilirdim ama cümlemi bi-tiremedim. Öfkeli yüzü gözümün önüne geliyor, ne diyeceğimi bilemiyordum.

Birden kolları beni kapıp kaldırdı. Ayağım yerden kesildi. Tam düşecekken omuzlarımı kavradı. Şimdi beni kucağında taşıyarak ileri doğru koşuyordu. Elleri biraz önceki gibi sert ve öfkeli değildi. Beni bir çocuk gibi göğsüne dayamıştı.

Şaşkın, hatta şüpheli bakışları yok sayarak büyük mağaradan geçti. Şu anda mağaralarda alışılmadık ve huzur kaçıran pek çok şey oluyordu. Burada rastladığımız insanlar, Violetta, Geoffrey,

Andy, Paige, Aaron, Brandtve hızla yanlarından geçerken yüzlerini göremediğim diğerleri huzursuz olmuşlardı. Ian'ın, beni kucağında taşıyarak hızla aralarından geçişi onları rahatsız etmişti. Üstelik yüzü öfke ve dehşet saçıyordu.

Onun Kyle ile paylaştığı odanın girişine dayalı duran kapıların önüne gelene kadar durmadık. Oraya gelince, Ian kırmızı kapıyı tekmeleyerek devirdi. Kapı, koridorda yankılanan bir gürültü çıkararak taş zemine düştü. Ian içeri girip beni şiltenin üstüne attı.

Başımda duruyor, göğsü öfkeyle inip kalkıyordu. Bir an için bana arkasını döndü ve hızla kapıyı yerine koydu. Sonra yine bana dönüp ateş saçan bakışlarla yüzüme bakmaya başladı.

Derin bir nefes aldıktan sonra dizlerimin üstünde doğruldum. Ellerimi açıp bir mucize beklemeye başladım. Sanki avuçlarına ona verebileceğim, ona söyleyebileceğim bir şeyin düşü-vermesini bekliyordum. Ama ellerim boş kaldı.

"Sen. Beni. Bırakıp. Gitmeyeceksin." Gözlerini hiç bu kadar parlak görmemiştim. İçlerinde mavi alevler oynayıyordu.

"Ian," diye fısıldadım. "Burada kalamayacağımı...anlamalısın. Bunu anlamalısın!"

"Hayır!" diye haykırdı.

Geri çekildim ve birden Ian öne doğru yalpalayıp dizlerinin üstüne çökerek üstüme kapandı. Başını kucağıma koyarak kollarım belime doladı. Tır tir titiyor, hıçkırığa hıçkırığa ağlıyordu.

"Hayır, lan, hayır," diye yalvardım. Bu onun öfkesinden çok daha beterti. "Lütfen yapma! Lütfen!" "Göçer," diye inledi.

"lan, lütfen. Üzülme! Böyle yapma. Özür dilerim. Lütfen." Ben de ağlamaya başlamıştım. Titriyordum. Ama belki de lan titrediği için beni de sarsıyordu. "Gidemezsin."

"Gitmek zorundayım," diye hıçkırdım. "Gitmek zorundayım."

Sonra bir süre hiç konuşmadan ağladık.

Onun gözyaşları benimkilerden önce kurudu. Doğruldu ve beni tekrar kollarına aldı. Ben konuşabilecek hale gelene kadar bekledi. "Özür dilerim," diye fısıldadı. "Kaba davrandım."

"Hayır, hayır. Ben özür dilerim. Sen tahmin etmedin ama ben sana söylemeliydim. Ben sadece...söyleyemedim işte. Sana söylemek, seni...ve kendimi üzmemek istemedim. Bencillik ettim."

"Bu konuda konuşmamız gerekiyor, Göçer. Olmuş bitmiş bir şey yok. Olmamalı." "Karar verdim."

Dişlerini sıkarak başını iki yana salladı. "Bunu ne zamandan beri düşünüyorsun?"

"Avcı'nın buraya gelişinden beri,"

Başını salladı. Sanki bu cevabı bekliyordu. "Onu kurtarmak için sırrını açıklaman gerektiğini düşündün. Bunu anlayışla karşılıyorum. Ama bu senin gitmeni gerektirmez. Şimdi, Doktor bu sırrı biliyor diye senin de gitmeye karar vermen çok saçma... Bunun bir anlamı yok. Eğer bunun böyle bir sonuç vereceği bir an için aklıma gelseydi, sırrını ona açıklamana izin vermezdim. Hiç kimse seni, onun o lanet olası ameliyat sedyesine yatmaya zorlayamaz! Sana dokunmaya kalkışırsa, onun ellerini kırarım!"

"lan, lütfen."

"Seni zorlayamazlar, Göçer! Beni duyuyor musun?" Yine bağıırıyordu.

"Kimsenin beni zorladığı yok. Doktor'a ruhu nasıl çıkaracağını, Avcı'yı kurtarmak için göstermedim. Avcı'nın burada oluşu, sadece beni daha çabuk karar vermeye zorladı. Bu kararı Mel'i kurtarmak için verdim, lan."

Ian'ın burun delikleri kabardı ve hiçbir şey söylemedi.

"O kapana kısılmış durumda, lan. Sanki hapisanede. Hatta daha da beter. Hayalet gibi. Ben, ona özgürlüğünü, varlığını geri verebilirim."

"Senin de yaşamaya hakkın var, Göçer. Buna layıksın." "Ama ben Melanie'yi seviyorum, lan."

Gözlerini yumdu ve solgun dudakları, ölü gibi, bembeyaz oldu.

"Ama ben seni seviyorum," diye fısıldadı. "Bunun önemi yok mu?"

"Elbette var. Bu çok önemli. Görmüyor musun? Bu da benim kararımı uygulamamı daha da gerekli kılıyor."

Gözleri fal taşı gibi açıldı. "Seni sevmem o kadar çekilmez bir şey mi? Neden bu mu? Sana hiçbir şey söylemeden durabilirim, Göçer. Bir daha seni sevdiğimi söylemeyeceğim. İstediyin buysa, Jared'la beraber olabilirsin. Ama gitme."

"Hayır, lan!" Yüzünü avuçlarının arasına aldım. Gergin derisinin altındaki kemiklerini hissediyordum. "Hayır. Ben...ben de seni seviyorum. Yani ben; kafamın arka tarafındaki küçük solucan. Ama bedenim seni sevmiyor. Seni sevemez. Bu bedende olduğum sürece seni asla sevemem, lan. Bu beden beni ikiye bölüyor... Dayanamıyorum."

Bedenimin neden olduğu acılara dayanabilirdim ama bedenimin sınırlamaları yüzünden Ian'ın acı çekmesi dayanılır gibi değildi.

Tekrar gözlerini yumdu. Gür siyah kirpikleri gözyaşlarıyla ıslanmıştı. Parlıyorlardı.

Melanie içini çekerek, içinden geldiği gibi davran. Ben...ben bitişik odaya geçiyorum, dedi. Teşekkürler.

Kollarımı boynuna dolayarak ona sokuldum. Dudaklarımı dudaklarına değdirdim.

Bana sarıldı. Kendine çekip göğsüne bastırdı. Şimdi dudaklarımız birlikte hareket ediyordu. Bir daha hiç ayrılmayacak-mış gibi birleşmişlerdi. Sanki ayrılık kaçınılmaz bir şey değildi.

Gözyaşlarımızın tuzlu tadını ağızda hissediyordum.

Bir şey değişmeye başlamıştı.

Melanie'nin bedeni Jared'ın bedenine değdiğinde vahşi bir ateş yanmış gibi olmuştu; çölün yüzeyinde hızla ilerleyen ve karşısına çıkan her şeyi yakan bir ateş.

Ama Ian'la her şey çok farklıydı. Farklıydı çünkü Melanie onu benim sevdiğim gibi sevmiyordu. Bu yüzden, Ian'ın bana dokunuşu vahşi bir ateşten daha derin ve çok daha ağır bir süreçti. Yeryüzünün derinliklerinde erimiş bir kayanın akışı gibi. Sıcaklığı hissedilemeyecek kadar derindeydi. Ama hiç durmadan ilerliyor ve hareketiyle dünyanın temellerini sarsıyordu.

Gönülsüz bedenim aramızda, kalın bir perde, ama yine de saydam bir bulut gibiydi. Arkasında olup bitenleri görebiliyordum.

Bu, onu değil, beni değiştirdi. Adeta benliğimin özünde oluşan bir nitelik değişimiydi. Aslında, çoktan başlamış, aşağı yukarı biçimlenmiş bir şeydi. Bu uzun, iç parçalayıcı öpüşme, o değişim sürecini tamamladı ve onu soğuk suya itip sertleşmesini ve oluşumunun tamamlanmasını sağladı. Artık kırılması mümkün değildi.

Bunun bir ruh olabilecek kadar sevecen bir insan ama ancak bir insanın olabileceği kadar güçlü olan Ian'ı da değiştireceğini düşünerek tekrar ağlamaya başladım.

Dudakları gözlerime kaydı. Ama çok geçti. Olan olmuştu. "Ağlama, Göçer. Ağlama. Benimle kalacaksın."

Dudaklarım çenesine değiyordu. Kırık bir sesle, "Yedi hayat tamamladım," diye fısıldadım. "Bu yedi hayat boyunca, onun için bir gezegende kalmak isteyeceğim ya da gittiğinde peşine düşeceğim biriyle hiç karşılaşmadım. Hayatı paylaşabileceğim birini hiç bulamadım. Niçin şimdi? Niçin sen? Sen benim türümden değilsin. Benim eşim olabilir misin?" "Dünya çok tuhaftır," diye mırıldandı. Sunny'nin sözlerini tekrarlayarak, "Bu haksızlık," diye sızlandım. Aşkım şimdi bulmuşken neden terk etmek zorundaydım? Ruhumla bedenimin uyum sağlayamaması haksızlık değil miydi? Melanie'yi sevmem haksızlık değil miydi? Ian'ın acı çekecek olması haksızlık değil miydi? O mutluluğu herkesten fazla hak ediyordu. Bu haksızlıktı. Yanlış, hatta delice bir şeydi. Bunu ona nasıl yapabilirdim? "Seni seviyorum," diye fısıldadım. "Bunu veda eder gibi söyleme."

Ama bu gerekliydi. "Ben, bir ruh olan Göçer, bir insan olan seni seviyorum, Ian. Hangi şekle girersem gireyim, bu değişmeyecek." Sesimden yalan söylediğim belli olmasın diye kelimeleri dikkatle seçmiştim. "İster Yunus, ister Ayı, ister Çiçek olayım, hiç fark etmez. Seni her zaman seveceğim ve hatırlayacağım. Sen her zaman, benim biricik eşim olacaksın."

Bana daha sıkı sarıldı. Yine öfkelenişini hissediyordum. Nefes almakta zorlanıyordum. "Hiçbir yere göçmeyeceksin. Burada kalıyorsun."

"Ian..."

Sesi öfkeli ve kararlıydı. Ama aynı zamanda gerçekçi bir tonda konuşuyordu. "Bu sadece benim için değil. Sen bu topluluğun bir parçasısın ve konuşup bir karara bağlanmadan buradan kapı dışarı edilemezsin. Hepimiz için, hatta bunu asla itiraf etmeyecek olanlar için bile çok önemlisin. Sana ihtiyacımız var."

"Kimsenin beni buradan kovduğu yok, Ian."

"Seni kimse kovamaz. Bunu kendin bile yapamazsın, Göçebe."

Beni tekrar öptü. Bu daha sert bir öpüştü. Yine öfkelenmişti. Saçlarını tutan eli bir yumruk gibi sıkılmıştı. Yüzümü yüzünden uzaklaştırdı.

"İyi mi kötü mü?" diye sordu.

"İyi."

"Ben de öyle düşünmüştüm," diye homurdandı.

Bir kez daha öptü. Beni kollarının arasında sıkıyor, çılgınca öpüyordu. Bir süre sonra başım dönmeye başladı. Nefes alamıyordum. O zaman kollarını biraz gevşetti ve dudakları kulağıma kaydı.

"Haydi gidelim."

"Nereye? Nereye gidiyoruz?" Ben bir yere gitmek istemediğimden emindim. Ama yine de Ian'la birlikte herhangi bir yere gitmeyi düşündüğümde kalbim hızla çarpmaya başlıyordu. O, Jared'in asla olamayacağı gibi benimdi; bu bedenin asla ona ait olamayacağı kadar.

"Bana bu konuda sorun çıkarma, Göçebe. Ben zaten aklımı kaybetmiş gibiyim." Ian'ın yönlendirmesiyle ikimiz birden ayağa kalktık.

"Nereye gidiyoruz?" diye sordum ısrarla. "Doğu yönündeki tünelin sonuna."

"Oyun odasına mı?"

"Evet. Sonra da, ben herkesi oraya toplayana kadar bekleyeceksin."

"Niçin?" Sözleri bana çok saçma gelmişti. Geçen defa olduğu gibi, gergin havayı yumuşatmak için oyun oynamak mı istiyordu?

"Çünkü bunu konuşacağız. Mahkemeyi toplayacağım, Göçebe. Sen de bizim kararımız doğrultusunda hareket edeceksin."

Bu küçük bir mahkemeydi. Kyle'in hayatının söz konusu olduğu mahkemeye benzemiyordu. Ian sadece Jeb, Doktor ve Jared'ı getirmişti. Ona, bu süreç boyunca, Jamie'nin çevrede olmasına bile izin verilmemesi gerektiğini söylemeye gerek yoktu. Zaten biliyordu.

Melanie, Jamie'ye, ona veda ettiğimi söylemek zorundaydı. Jamie ile vedalaşmaya dayanamazdım. Bu korkaklık da olsa umurumda değildi. Bunu yapmayacaktım.

Taş zeminde tek bir lamba duruyordu. Daire biçiminde tek bir mavi ışık vardı. Işığın oluşturduğu dairenin kenarlarına oturduk. Dört erkek yan yana oturmuştu, ben de karşılarında tek başıma oturuyordum. Jeb silahını bile getirmişti. Sanki tabancası, yargıçların kullandığı bir tokmaktı ve bu mahkemeyi daha yetkili kılacaktı.

Kükürt kokusu, bana yas tuttuğum acılı günlerimi anımsattı. Buradan gittikten sonra, kaybettiğime üzülmeyeceğim bazı anılarım vardı.

Oturur oturmaz, konuşmalarına fırsat vermeden, Doktor'a, "Kadın nasıl?" diye sordum. Bu mahkeme benim gittikçe daralan zamanımın boşa harcanmasından başka bir şey değildi. Beni kaygılandıran daha önemli şeyler vardı.

Doktor bezgin bir sesle, "Hangisi?" diye sordu.

Ona bakakaldım. Gözlerim büyümüştü. "Sunny gitti mi? Bu kadar çabuk mu?"

"Kyle ona daha fazla acı çektirmenin acımasızlık olacağını düşündü. O...mutsuzdu."

Kendi kendime, "Ona güle güle demek ve iyi şanslar dilemek isterdim," diye mırıldandım.

"Jodi nasıl?"

"Henüz tepki vermedi."

"Ya Şifacı'nın bedeni?"

"Trudy onu götürdü. Sanırım yemek yemeye gittiler. Ona, hoşuna giden, geçici bir isim bulmaya çalışıyorlar. Böylece ondan BEDEN diye değil de, bir isim kullanarak söz edebileceğiz." Acı acı güldü.

"Düzelecek. Bundan eminim," dedim. Söylediklerime inanmaya çalışıyordum. "Jodi de tepki verecek. Her şey yolunda gidecek."

Kimse yalanlarımı yüzüme vurmadı. Bunları kendimi kandırmak için söylediğimi biliyorlardı.

Doktor içini çekti. "Jodi'den uzun süre uzak kalmak istemiyorum. Bir şeye ihtiyacı olabilir."

"Doğru," diye onayladım. "Haydi, bu işi bitirelim." Bu ne kadar çabuk olursa, o kadar iyiydi. Çünkü burada konuşulanların hiçbir önemi olmayacaktı. Doktor şartlarımı kabul etmişti. Ama yine de içimde aptalca bir ümit vardı... Her şeyin kusursuz bir sonda kilitleneceği, benim burada, Ian, Jamie, Mel ve Jared ile birlikte kalmamı mümkün kılacak ve hiç kimseye acı çektirmeyecek bir çözüm bulunabileceğini ummak istiyordum. En iyisi bu imkânsız umudun başını hemen ezmektir.

Jeb, "Tamam," dedi. "Göçer, sen kendi düşüncelerini açıkla."

Kararlı bir şekilde, kısaca, "Melanie'yi size geri veriyorum," dedim. İtiraza gerek yoktu. ?%

"Ian, sen de kendi düşüncelerini söyle."

O da beni taklit ederek kararlı bir sesle, kısaca, "Burada ona ihtiyacımız var," dedi.

Jeb başını salladı. "Hımm. Karar vermek kolay değil. Göçer, seni niçin onaylamalıyım?"

"Melanie'nin yerinde sen de olsaydın, bedenini geri almak isterdin. Bunu Melanie'den esirgeyemezsin."

Jeb, "Sen ne diyorsun, Ian?" diye sordu.

"Herkesi düşünmeliyiz, Jeb. Göçer bize, sağlık ve güvenlik konusunda, şimdiye kadar sahip olmadığımız olanakları sağladı. Topluluğumuzun, insan soyunun, yaşaması için hayati önemi var. Tek bir kişi için bunları feda edemeyiz."

HAKLI.

SANA SORAN YOK.

Jared, "Göçer, Mel ne diyor?" diye sordu. Melanie, SAKIN HA, dedi.

Dikkatle Jared'ın gözlerine baktım ve çok tuhaf bir şey oldu. Biraz önce yaşadığım, o eriyip yeniden biçimleniş, bir kenara, bedenimin en uzak köşesinde küçücük bir yere itildi. O küçücük yerin dışındaki bedenim, onu burada ilk gördüğüm andan beri olduğu gibi, ümitsiz ve neredeyse çılgınca bir açlıkla Jared'a yöneldi. Bu beden, artık bana ya da Melanie'ye değil, ona aitti.

Gerçekten de burada ikimize birden yer yoktu.

"Melanie bedenini geri istiyor. Hayatını geri istiyor."

YALANA. ONLARA DOĞRUYU SÖYLE.

HAYIR.

Ian, 'Yalancı,' dedi. "Onunla tartıştığını görebiliyorum. Bahse girerim ki, o da benimle aynı fikirde. O iyi bir insan. Sana ne kadar ihtiyacımız olduğunu biliyor."

"Mel benim bildiğim her şeyi biliyor. Size yardım edebilir. Şifacı'nın sahibi de var. O, benden çok daha fazla şey biliyor. Merak etmeyin, hiçbir sorun olmayacak. Ben buraya gelmeden önce de başınızın çaresine bakabiliyordunuz. Daha önce olduğu gibi, yine ayakta kalacaksınız."

Jeb kaşlarını çatarak nefesini dışarı üfledi. "Bilmiyorum, Göçer. Ian'ın haklı olduğu noktalar var."

İhtiyar adama ters ters baktım ve Jared'ın da aynı şeyi yaptığını gördüm. Sonra beklentiyle Doktor'a döndüm.

Benimle göz göze gelince, Doktor'un yüzü acıyla kasıldı. Ona hatırlatmaya çalıştığım şeyi anladı. Söz vermişti. Bu mahkeme bunu geçersiz kılamazdı.

Ian, Jaredi gözlüyordu. Aramızdaki sessiz iletişimi görmedi.

Jared, "Jeb," diye itiraz etti. "Burada sadece tek bir karar verilecek. Bunu biliyorsun."

"Öyle mi, evlat? Bana burada bir çuval dolusu karar verilecek gibi gelmişti de."

"O Melanie'nin bedeni!"

"Ve de Göçer'in."

Jared bu cevap karşısında ne diyeceğim bilemedi ve en sonunda bir şeyler söylemek zorunda kaldı. "Mel'i orada kapana kısılmış bir durumda bırakamazsın. Bu cinayet olur, Jeb."

Ian öne eğilerek ışık halkasının içine girdi. Yüzünde yine öfkeli bir ifade belirmişti.

"Göçer'e bu yaptığın nedir, Jared? Eğer onu elimizden alırsan, hepimize birden kötülük yapmış olacaksın."

"Kimse seni ilgilendirmiyor! Sen sadece Göçer'in Melanie'nin bedeninde kalmasını istiyorsun. Başka hiçbir şey umurunda değil. "

"Sen de Göçer'i kaybetmemiz pahasına Melanie'yi istiyorsun, başka hiçbir şey seni ilgilendirmiyor. Bu durumda en doğrusu herkesin yararına olanı yapmak."

"Hayır! Önemli olan Melanie'nin ne istediği! Bu onun bedeni!"

İkisi de oturmakla ayakta durmak arasında bir yerde, yüzleri öfkeyle kasılmış, yumruklarım sıkılmış halde duruyorlardı.

Jeb, "Sakin olun çocuklar! Sakin olun," diye emretti. "Bu bir mahkeme ve biz de sakın ve akli başında davranmak zorundayız. Her şeyi düşünmemiz gerek."

Jared, "Jeb..." diye söze başladı.

"Kes sesim." Jeb bir süre dudaklarını kemirerek düşündü. "Tamam, bana kalırsa Göçer haklı."

Ian sendeleyerek ayağa fırladı.

"Dur bir dakika. Otur. Bırak sözümü bitireyim." Jeb, boynundaki damarlar kabarmış olan Ianin oturmasını bekledi.

Sonra, "Göçer haklı," dedi. "Mel'in bedenini geri alması gerek. Ama," Ian'ın iyice gerildiğini fark edince, "Ama geri kalan kısım için aynı fikirde değilim, Göçer. Bana kalırsa, sana çok ihtiyacımız var, evlat. Bizi arayan Avcılar var ve bence sen onlarla konuşabilirsin. Senden başka hiçbirimiz bunu yapamayız. Sen hayat kurtarıyorsun. Ben ev halkımın iyliğini düşünmek zorundayım."

Jared dişlerinin arasından, "O zaman ona başka bir beden bulacağız. Bu çok açık," dedi.

Doktor'un yüzü aydınlandı. Jeb'in tırtıl biçimindeki beyaz kaşları yukarı kalktı. Neredeyse saçlarına değecekti. Ianin gözlen büyüdü ve dudakları büzüldü. Bana düşünceli bir ifadeyle baktı.

Başımı iki yana salladım. Çılgına dönmüştüm. "Hayır! Hayır!"

Jeb, "Neden olmasın Göçer?" diye sordu. "Bana hiç de kötü bir fikir gibi gelmedi."

Sesimin isterik bir çığlığa dönüşmemesi için yutkunup derin bir nefes aldım. "Jeb. Beni iyi dinle, Jeb. Parazit olmaktan yoruldu. Bunu anlayabiliyor musun? Sence yeni bir bedene gidip her şeye yeniden başlamak ister miyim? Sonsuza kadar, başka birinin hayatını elinden aldığım için suçluluk duymak zorunda mıyım? Birinin daha benden nefret etmesi zorunlu mu? Ben artık bir ruh bile sayılmam. Siz vahşi insanları çok fazla seviyorum. Benim burada bulunmam yanlış ve ben bunun farkında olmaktan nefret ediyorum."

Bir nefes daha aldım ve gözyaşları arasında, "Peki, ya her şey değişirse? Ya siz beni başka bir bedene koyup başka bir hayatı çaldığınızda, her şey ters giderse? Ya bu beden beni, başka bir aşkın peşinde ruhların dünyasına sürüklerse? Ya artık bana gü-venemezseniz? Ya bir dahaki sefere size ihanet edersem? Sızı incitmek istemiyorum!"

Sözlerimin ilk bölümü saf ve yalın gerçeği yansıtıyordu ama ikinci kısmında acımasızca yalan söylemiştim. Bunu anlamayacaklarını umuyordum. Gözyaşlarını hicrıklara dönüştü. Bu da sözlerimin samimiyetinin bir göstergesi olacaktı. Onları hiçbir zaman incitmeyeceğim ise gerçeğin ta kendisiydi. Burada geçirdiğim değişim kalıcıydı, küçük bedenimi oluşturan atomların bir parçası olmuştu. Ama onlara benden korkmalarına neden olacak bir ipucu verirsem, kaçınılmaz olanı belki daha kolay ka-bullenebilirlerdi. Yalanlarım ilk başta işe yaradı. Jared ile Jeb'in kaygılı bakışlarla birbirlerine baktıklarını gördüm. Güvenilmeyecek bir kimseye dönüşebileceğim ve onlar için bir tehlike oluşturabileceğim hiç akıllarına gelmemişti. lan yanıma gelip bana sarıldı. Gözyaşlarımı göğsünde kuruttu.

"Tamam, tatlım. Başka biri olmak zorunda değilsin. Hiçbir şey değişmeyecek."

Jeb, "Dur bakalım, Göçer," dedi. Gözleri parlıyordu. "Başka bir gezegene gitmenin sana ne yararı olacak? Orada da bir parazit olacaksın, evlat," dedi. lan, bu ağır sıfatlandırma karşısında irkildi.

Ben de irkildim çünkü Jeb her zaman olduğu gibi gerçeği görmüştü.

Herkes benim cevabımı bekliyor, sadece Doktor gerçek cevabın ne olduğunu ve bunu asla söylemeyeceğimi biliyordu.

Sadece doğru olanları söylemeye çalıştım. "Diğer gezegenlerde durum farklı, Jeb. Orada direniş yok. Sahipler de farklı. İnsanlar gibi birer birey değiller, duyguları çok daha ılımlı. Oralarda size bir yaşamı çaldığınızı hissettirmiyorlar. Buradaki duygular çok farklı. Orada kimse benden nefret etmeyecek ve sizi incitemeyecek kadar uzaklarda olacağım. Güvende olacaksınız."

Son söylediklerimin yalan olduğu çok belliydi. Bu yüzden sesim inandırıcılığını yitirdi.

Jeb gözlerini kısmış bana bakıyordu. Gözlerimi kaçırdım... Doktor'a bakmamaya çalışıyordum ama yine de, beni anladığından emin olmak için yan gözle bakmaktan kendimi alamadım. Gözlerini bana dikmişti. Perişan görünüyordu. O zaman beni anlamış olduğundan emin oldum.

Hemen başımı çevirdim. O arada Jared'in Doktor'a bakışını yakaladım. Acaba aramızdaki sessiz iletişimi görmüş müydü?

Jeb içini çekti. "Bu...saçmalık." Bu ikileme odaklanmaya çalışırken yüzünü buruşturdu.

lan ve Jared aynı anda, "Jeb," dediler. Sonra, ikisi de sustu ve kaşlarını çatarak birbirlerine baktılar.

Bütün bunlar benim için bir vakit kaybıydı. Sadece birkaç saatim kalmıştı. Sadece birkaç saat. Ve artık bundan çok emindim.

Sesimi duyurabilmek için hafifçe bağırdım. Ama yine de yumuşak bir tonda konuşuyordum.

"Jeb," dedim. Herkes bana döndü. "Şu anda karar vermek zorunda değilsin. Doktor'un Jodi'yi kontrol etmesi gerekiyor. Onu ben de görmek istiyorum. Artı, bütün gün hiçbir şey yemedim. Niçin bu konuda biraz düşünmüyorsun? Yarın tekrar konuşabiliriz. Düşünmek için çok zamanımız var."

Yalanlar. Anlamışlar mıydı acaba?

"Bu iyi bir fikir, Göçer. Sanırım buradaki herkesin bir nefes almaya ihtiyacı var. Sen gidip bir şeyler ye. Biz de bu konuda düşünelim."

Doktor'la konuşurken bile yüzüne bakmamaya çalışıyordum. 'Yemeğimi yedikten sonra Jodi'yle ilgilenmek için geleceğim. Görüşürüz."

Doktor üzgündü. "Tamam," dedi.

Neden hiç de önemli bir şey yokmuş gibi sesini denetleye-miyordu? O bir insandı ve yalan söyleme konusunda usta olmalıydı.

lan, "Aç mısın?" diye mırıldandı. Başımı salladım. Ayağa kalkmama yardım etmesine izin verdim. Elimi kavradı ve onun artık beni daha sıkı bir gözetim altında tutacağını hissettim. Bu beni kaygılandırmadı. Onun uykusu dajamie'ninki gibi çok derindi.

Karanlık odadan çıkarken birisinin gözlerini sırtımda hissettim ama kimin olduğundan emin olamadım.

Yapılacak birkaç şey daha vardı. Üç şey. Tamamlanması gereken son üç iş. Önce yemek yedim.

Mel'e bedenini aç olarak teslim etmem doğru olmazdı. Aynı zamanda, bu kadar üzerime gelinmesinden sonra yemek yemek iyi olacaktı. Yemek yemek, ister istemez tahammül etmek zorunda olduğunuz bir şey değil, aksine, sabırsızlıkla olumlu duygularla beklenecek bir şeydi.

Mısırların yanında henüz tam boy atmamış bir buğday tarlası vardı. Onların arasına saklanıp Ian'dan bana yiyecek bir şeyler getirmesini istedim ve bana yardım etmesi için ona gerçeği söyledim. Jamie'yi görmek istemiyordum. Jamie'nin bu kararım yüzünden korkuya kapılmasını istemiyordum. Bu onun için, Jared ya da Ian için olduğundan daha güç olurdu. Onlar farklı taraflardaydılar. Oysa Jamie, ikimizi de çok seviyordu ve çok daha fazla yıpranacaktı.

Ian benimle tartışmadı. Sessizce yemeğimizi yedik. Kolunu sıkıca belime dolamıştı. İkinci iş olarak, Sunny ve Jodi'yi görmeye gittim.

Doktor'un masasının üstünde, üç adet kiryoterapi kutusu görmeyi bekliyordum ama tam ortada hâlâ sadece, iki şifacı'nın durduğunu görünce şaşırdım. Doktor ve Kyle, Jodi'nin hiç kımıldamadan üzerinde yattığı portatif yatağın başında duruyorlardı. Sunny'nin nerede olduğunu öğrenmek için hemen yanlarına gittim. Ama yaklaşıncaya, Kyle'ın kolunda dolu bir kiryoterapi kutusu olduğunu gördüm. Onu bir bebek gibi özenle tutuyordu.

"Ona özen göstereceğinden eminim," diye mırıldandım. Doktor, Jodi'nin bileğini tutmuş, kendi kendine bir şeyler mırıldanıyor, büyük bir olasılıkla nabzını sayıyordu. Sesimi duyunca ağzı ince bir çizgi halini aldı ve yeniden başlamak zorunda kaldı.

Kyle, gözlerini Jodi'nin yüzünden ayırmadan, "Evet, Doktor bana söyledi," dedi. Gözlerinin çevresinde mor halkalar oluşmaya başlamıştı. Burnu yeniden mi kırılmıştı? "Dikkat ediyorum. Ben sadece...onu orada yalnız bırakmak istemedim. Çok üzgündü ve çok., .tatlıydı."

"Eğer bunu bilseydi, eminim, seni takdir ederdi."

Jodi'ye dikkatle bakmaya devam ediyordu. Başını salladı. "Burada yapabileceğim herhangi bir şey var mı? Nasıl yardım edebilirim?"

"Konuş onunla. Adını söyle, hatırlayabileceği bir şeylerden bahset. Hatta Sunny hakkında konuş. Bu yöntem, Şifacı'nın sahibinde işe yaramıştı."

Doktor, "Mandy," diye düzeltti. "Gerçek adı olduğunu düşünmüyor ama ona yakınmış."

Hatırlamam gerekmiyordu ama, "Mandy," diye tekrarladım. "O nerede?"

"Trudy ile birlikte. İyi bir ikili oluşturdular. Trudy bu iş için biçilmiş kaftan. Sanırım Mandy şu anda uyuyor." "Bu çok iyi. Mandy güvende olacak."

Yüzünde hâlâ hüznü bir ifade olan Doktor, "Umarım," dedi. "Ona soracak birçok sorum var."

Küçük kadına baktım. İçinde bulunduğum bedenden yaşça daha büyük olduğuna inanmak imkânsızdı. Yüzü ifadesizdi. Kımıldamıyordu. Bu beni biraz korkuttu. Sunny içindeyken ne kadar da canlı görünüyordu. Acaba Mel...?

BEN HÂLÂ BURADAYIM.

BİLİYORUM. MERAK ETME, HER ŞEY YOLUNDA.

LACEYGİBİ.

İrkildi. Ben de irkildim. ASLA LACEYGİBİ DEĞİL.

Yavaşça Jodi'nin koluna dokundum. Bazı bakımlardan Lacey'ye çok benziyordu. Zeytin rengi bir teni ve siyah saçları vardı. Zayıftı. Birbirlerine, kardeş olabilecek kadar benziyorlardı. Ancak, Jodi'nin tatlı, solgun yüzü hiçbir zaman onunki kadar itici olamazdı.

Kyle onun elini tutuyor, dili tutulmuş gibi hiç konuşmuyordu

"Böyle yapacaksın, Kyle," diyerek hafifçe Jodi'nin kolunu okşadım. "Jodi, Jodi! Beni duyabiliyor musun? Kyle seni bekliyor, Jodi. Seni buraya getirebilmek için hayatını tehlikeye attı. Buradaki herkes, onu bayılına kadar dövmek istiyor." Ağzımı çarpıtarak koca adama sırttım. Bana bakmadığı için gülümsediğimi görmedi. Buna rağmen onun da dudaklarının yukarı doğru kıvrıldığını gördüm.

Ian yanımdaydı. "Bunu duyduğuna şaşırmış olduğunu sanmıyorum, Jodi," dedi. "Kyle ne zaman senin için hayatını tehlikeye atmaktan kaçındı ki? Seni tekrar görmek ne güzel, tatlım. Ama merak ediyorum, sen de böyle mi düşünüyorsun? Bu ahmaktan uzun bir süre uzak kalmış olmak sana huzur vermiştir herhalde."

Ian konuşana kadar, Kyle, elime bir mengene gibi yapışmış kardeşinin orada olduğunun farkında değildi. Kyle, "Ian'ı hatırlıyorsun herhalde," dedi. "Hiçbir konuda, hiçbir zaman bana yetişemedi ama hâlâ deniyor." Gözlerini kızdan ayırmıyordu. "Hey, Ian, bana bir şey söylemek mi istiyorsun?"

"Pek sayılmaz."

"Bir özür bekliyorum."

"Beklemeye devam et."

"Yüzüme bir tekme attığına inanır mısın, Jodi? Üstelik hiçbir neden yokken..."

"Bir özre kimin ihtiyacı var ha, Jodi?"

İki kardeş arasındaki garip şakalaşmalar her zaman hoşuma giderdi. Jodi'nin varlığı ortamı yumuşatmıştı. Kardeşlerin ikisi de hem birbirlerine sataşıyor, hem de birbirlerini incitmemeye çalışıyorlardı. Bu çok eğlenceliydi. Jodi'nin yerinde olsaydım onları seyretmek için uyanırdım ve çoktan gülümsüyor olurdum.

"Devam et, Kyle," diye mırıldandım. "Doğru yoldasın. Birazdan kendine gelir."

Nasıl biri olduğunu görmek için, onunla tanışabilmeyi isterdim. Hayalimde sadece Sunny'nin yüz ifadesini canlandırıyor-biliyordum.

Melanie ile ilk defa karşılaştıklarında, buradakiler neler hissedeceklerdi? Hiçbir değişiklik olmamış gibi her şey aynı mı devam edecekti? Artık aralarında olmadığını gerçekten anlayacaklar mıydı, yoksa Melanie hemen benim yerimi doldurur-verecek miydi?

Belki de onu tümüyle değiştirmiş bulacaklardı. Belki ona yeniden alışmaları gerekecekti. Belki de benim hiç beceremediğim bir biçimde uyum sağlayacakları onlara. Onu dost yüzler arasında hayal etmeye çalıştım. Bu kendimi hayal etmek gibi bir şeydi. Onu ve kendimi — bizi - kucağımızda Freedom'ın gözümün önüne getirdim. Bana hiçbir zaman güvenmemiş olan bu insanlar, bizi gülümseyerek karşılıyorlardı.

Bu tablo neden gözlerimi yaşartmıştı? Gerçekten de, böylesine piyeyi deve yapan biri miydim?

Mel, beni ikna etmeye çalışıyordu. "Hayır. Seni özleyecekler. Elbette buradaki herkes senin yokluğunu hissedecek.

Nihayet kararımı kabullenmiş gibi görünüyordu. Kabullenmek değil, diye itiraz etti. Sadece seni durduracak bir yol bulamıyorum. Bunun ne kadar yakın bir zamanda gerçekleşeceğini de hissedebiliyorum. Ben de korkuyorum. Komik değil mi? Ama kesinlikle dehşet içindeyim. ikimiz de öyle.

Kyle, "Göçer?" dedi.

"Evet?"

"Senden özür dilerim." "Hımm.. .neden?"

Sıradan bir şey söyler gibi, "Seni öldürmeye çalıştığım için," dedi. "Galiba hatalıydım." Ian tıkanır gibi oldu. "Doktor," dedi. "Lütfen bana ses alma cihazına benzer bir şeyinin olduğunu söyle!"

"Maalesef yok. Üzgünüm, Ian"

Ian başını salladı. "Şu anı olduğu gibi kaydetmeliydik. Kyle O'Shea'nın, bir gün gelip de hatalı olduğunu kabul edebileceğini asla düşünemezdim. Hadi Jodi. Bu seni de çok şaşırtmış olmalı"

Kyle, "Jodi, tatlım, beni savunmak istemiyor musun? Haydi, Ian'a şimdiye kadar hiç hata yapmadığımı söyle," dedi kıkırdarak.

Bu çok hoş bir şeydi. Gitmeden önce, Kyle'in hatasını kabul ettiğini görmek çok hoşuma gitmişti. Bu kadarını beklemiyordum doğrusu.

Burada yapabileceğim başka bir şey kalmamıştı. Kalmamı gerektiren bir şey yoktu. Jodi kendine gelsin ya da gelmesin hiçbir şey beni yolumdan çeviremezdi.

Şimdi üçüncü ve son işimi de yerine getirecektim. Yalan söylemeliydim.

Karyoladan uzaklaşıp derin bir nefes aldım ve gerindim. "Yorgunum, Ian," dedim.

Bu gerçekten yalan mıydı? Kulağa pek de yalan gibi gelmiyordu. Bu son günüm çok yorucu geçmiş, bitmek bilmemişti. Bütün gece hiç uyumadığımı hatırladım. Son seferimizden bu yana uyumamıştım. Bitkin durumda olmalıydım.

Ian başım salladı. "Bundan eminim. Bütün gece Şifacı'yla, yani Mandy'yle mi oturdun?" Esneyerek, "Evet," dedim.

Ian, "İyi geceler, Doktor," diyerek beni çıkışa doğru sürükledi. "İyi şanslar, Kyle. Sabahleyin geliriz."

"İyi geceler, Kyle," diye mırıldandım. "Görüşürüz, Doktor."

Doktor bana ters ters baktı ama Ian'ın sırtı ona dönüktü ve Kyle'in dikkati de Jodi'ye yönelikti. Doktor'a ısrarlı bir bakışla cevap verdim.

Ian, karanlık tünel boyunca, hiçbir şey söylemeden benimle birlikte yürüdü. Konuşmak istemeyişine çok sevinmiştim. Konuşmaya odaklanabilecek durumda değildim. Midem, sanki bükülüyor, dönüyor, garip şekillere giriyordu. Bitmişti. Yapmam gereken her şeyi

tamamlamıştım. Şimdi sadece biraz beklemem ve uyumamam gerekiyordu. Çok yorgun olmama rağmen, bunun bir sorun olacağını da düşünmüyordum. Kalbim, sanki kaburgalarımı içerden yumruklayan bir el gibi atıyordu.

Bu işi daha fazla geciktirmeyecektim. Bu gece olmalıydı. Mel de bunu biliyordu. Ianin bugünkü tutumu bunu açıkça göstermişti. Burada ne kadar uzun kalırsam, o kadar çok gözyaşı, tartışma ve kavgaya sebep olacaktım. Ben ya da bir başkası hata yapıp Jamie'nin gerçeği öğrenmesine neden olmadan, şansımı kullanmalıydım. Mel'in her şeyi sonradan açıklaması çok daha iyi olacaktı.

Mel, Çok teşekkür ederim, diye düşündü. Kelimeleri şakacı bir üslupla telaffuz ediyordu ama korkusunun mizah duygusunu bastırıldığı çok belliydi.

Üzgünüm. Umarım çok üzülmediysenizdir.

içini çekti. Elbette, hayır. Senin istediğin her şeyi yaparım, Göçer.

Onlara iyi bak.

Bunu sen söylemesen de yapardım... Ian'a da.

Bana izin verirse tabii. Onun benden pek hoşlanmayacağını hissediyorum...

Sana izin vermese de onu kolla.

Onun için elimden gelen her şeyi yapacağını, Göçer. Söz veriyorum.

Ian, koridorda, kendi odasının önündeki kırmızı ve gri kapıların önünde durdu. Kaşlarını kaldırdı, ben de başımı salladım. Kendi kendime, varsın hâlâ Jamie'de saklandığımı düşünsün, dedim. Aslında bu da doğrudur.

Ian kırmızı kapıyı yana doğru itti.. Ben de dosdoğru, sağ taraftaki yatağa doğru yürüdüm. Göğsümden dışarı fırlayacakmış gibi çarpan yüreğimi saklamak ister gibi ellerimi göğsümde kenetleyerek oturdum ve dizlerimi kendime doğru çektim.

Ian yanıma uzanıp bana sarıldı ve beni göğsüne bastırdı. Bu iyiye işaretti. Sonunda, uykusu geldiğinde sere serpe yayılıp uyuyacağını biliyordum. Ama titremekte olduğumu hissederse bu iyi olmazdı.

"Her şey iyi olacak, Göçer. Bir çözüm bulacağımızdan eminim."

"Seni gerçekten seviyorum, Ian." Ona ancak böyle veda edebilirdim. Onun kabul edebileceği tek yol buydu. Daha sonra hatırlayıp anlayacağını biliyordum. "Seni bütün kalbimle seviyorum."

"Ben de seni gerçekten seviyorum, Göçebem."

Dudaklarımız birleşene kadar yüzünü yüzüme sürdü. Sonra, beni yavaşça öptü. Yeryüzü ayaklarımın altında titriyormuş gibiydi.

"Uyu, Göçer. Bunu yarına kadar sakla. Bu gecelik yeter." Yüzümü onun yüzüne dayayarak iç geçirdim ve başımı salladım.

Ian da yorgundu. Çok fazla beklemem gerekmedi. Gözlerimi tavana dikmiştim. Yıldızlar, çatlakların arkasında yer değiştirmişlerdi. Daha önce orada iki yıldız varken şimdi üç tane görüyordum. Karanlık gökyüzünün, bir tarafından diğer tarafına nasıl göz kırptığını izledim. Bana hitap etmiyorlardı, içimde onlara katılmak için hiçbir arzu yoktu.

Bir süre sonra, Ian'ın kolları birer birer üstümden kaydı. Uykusunun arasında mırıldanarak sırtüstü döndü. Burada kalmayı, onunla birlikte uyumayı ve bu hayattan bir gün daha çıkmayı çok istiyordum. Ama daha fazla beklemeye cesaret edemedim.

Dikkatli davranıyordum ama zaten onun uyanması gibi bir tehlike de yoktu. Göğsü, derin ve düzenli nefeslerle inip kalkıyordu. Sabaha kadar uyanmayacağı belliydi. Dudaklarımı pürüzsüz alnına değdirdikten sonra ayağa kalktım ve usulca odadan çıktım.

Saat çok geç olmadığı için mağaralar boş değildi. Etrafta sesler, herhangi bir yerden gelebilecek olan yankılar duyuluyordu. Büyük mağaraya gelene kadar kimseye rastlamadım. Burada, mutfaktan yeni çıkmış olan, Geoffrey, Heath ve Lily'yi gördüm. Lily'yi gördüğüme çok sevinmiştim. Buna rağmen başımı kal-dırmayıp önüme bakmaya devam ettim. Ona yan gözle, kaçamak bir bakış attığımda, dik durduğunu gördüm. Lily de, Mel gibi güçlü bir kadındı. Bunu atlatacaktı.

Güney yönündeki koridora yöneldim. Karanlıkta kendimi^, güvende hissediyordum.

Sakinleştim. Ama bir yandan da dehşet içindeydim. Artık, gerçekten de her şey bitmişti.

Çok korkuyorum, diye inledim.

Mel cevap vermeye fırsat bulamadan, omzumda ağır bir el hissettim.

"Bir yere mi gidiyorsun?"

Son/

Herhalde çok dalgın olduğum için dehşet içinde bir çığlık kopardım. O kadar korkmuştum ki, çığlığım ağızımdan boşuk bir inleme olarak çıktı. Jared beni sakinleştirmek için kolunu omzuma doladı. "Özür dilerim. Seni korkutmak istememiştım."

Nefes nefese, "Ne yapıyorsun burada?" diye sordum.

"Seni takip ediyorum. Bütün gece seni takip ettim."

"Eh, şimdi beni takip etmeyi bırakabilirsin."

Karanlıkta bir an duraksadı ama kolunu çekmedi. Sılkınerek omzumu kurtarmaya çalıştıysam da, bu kez beni bileğimden yakaladı. O kadar sıkı tutuyordu ki, kurtulmak mümkün görünmüyordu.

"Doktor'u mu göreceksin?" diye sordu. Şaşırılmış görünmüyordu. Dostça bir ziyaretten söz etmediği açıkça belli oluyordu.

Sesimdeki korkuyu fark etmemesi için fısıltıyla, "Elbette," dedim. "Böyle bir günden sonra Doktor'u ziyaret etmekten başka ne yapabilirim?" Durum değişmeyecek. Bu konuda karar vermek de Jeb'e düşmez.

"Biliyorum. Ben senin tarafındayım."

Bu sözlerin, hâlâ gözlerimin yaşlarla dolmasına neden oluşuna ve beni incitebilmesine çok kızdım. Ian'ı düşünmeye devam etmeye çalıştım. Kyle'ın Sunny için olduğu gibi, o da benim için bir çeşit dayanaktı. Ama Jared'ın kokusu burnumda ve eli omzumdayken, bu çok zordu. Bu durum, vurmali çalgıların gürültüsü arasında, kemanla beste yapmaya çalışmaya benziyordu.

"Lütfen bırak beni, Jared. Git buradan. Yalnız kalmak istiyorum." Sözlerim, sert ve kararlıydı. Yalan olmadıklarını anlamak zor değildi.

"Seninle gelmek istiyorum."

Onu, "Çok yakın bir zamanda Melanie'ye kavuşacaksın," diye tersledim. "Sadece birkaç dakikaya ihtiyacım var, Jared. Lütfen buna izin ver."

Yine bir sessizlik oldu. Eli hâlâ omzumdaydı.

"Göçer, senin yanında olmak için gelmek istiyorum."

Gözlerimden yaşlar akmaya başlamıştı. Bu yüzden karanlığa minnettardım.

"Hiçbir şey hissetmeyeceğim. Bu nedenle senin orada olmana gerek yok," diye fısıldadım.

Jaredin orada olmasına hiçbir şekilde izin verilemezdi. Sadece Doktor'a güvenebilirdim. Bana söz veren sadece oydu. Üstelik ben bu gezegeni terk etmeyecektim. Arkamda bıraktığım sevdiğilerim için sürekli yas tutan bir Yunus ya da Çiçek olarak yaşamayacaktım. Çünkü ben gözlerimi tekrar açtığımda onların hepsi ölmüş olacaktı, tabii gözlerimin olup olmayacağı da belli değildi. Burası benim gezegenimdi ve hiç kimse beni burayı terk etmeye zorlayamazdı. Bu karanlık mağaralarda, arkadaşlarımla, toz ve pislik içinde kalacaktım. Ben bir insana dönüşmüştüm. Bir insan mezarına gömülecektim.

"Ama Göçer, ben... Sana söylemem gereken o kadar çok şey var kı."

"Bana minnet borçlu değilsin, Jared. Böyle bir şey istemiyorum, inan bana."

"Peki, ne istiyorsun?" diye fısıldadı. Boğazına bir şey tıkanmış gibiydi. Sanki kendini zorlayarak konuşuyordu. "Senin için her şeyi yaparım."

"Aileme iyi bak. Diğerlerinin onları öldürmesine izin verme." ?%

"Elbette onlara iyi bakacağım." Bunu bir rica olarak kabul etmiyordu. "Senden söz ediyorum. Sana ne verebilirim?" "Yanımda hiçbir şey götürmem, Jared."

"Bir anı bile mi, Göçer? Ne istiyorsun?"

Göz yaşlarımla sildim ama ardı arkası kesilmiyordu. Hayır, bir anı bile götürmezdim.

"Sana ne verebilirim, Göçer?" diye ısrar etti.

Sesimin titremesini engellemeye çalışarak derin bir nefes aldım.

"Bana bir yalan söyle, Jared. Burada kalmamı istediğini söyle."

Bu kez hiç tereddüt etmedi. Karanlıkta beni kollarına aldı ve güven vermek ister gibi göğsüne çekti. Dudaklarını alnıma değdirdi. Konuştuğunda, nefesinin saçlarımda dolaştığını hissettim.

Melanie, kafamın içinde nefesini tutmuş bekliyordu. Bu son dakikalarda beni özgür kılmak için, kendi varlığını silmeye çalışıyordu. Belki de bu yalanları duymaya korkuyordu. Ben gittikten sonra bu anıyı hatırlamak istemezdi elbette.

"Kal burada, Göçer. Bizimle. Benimle. Gitmeni istemiyorum. Lütfen. Bizi bırakıp gidebileceğini düşünemiyorum bile. Buna dayanmam. Bilmiyorum nasıl...nasıl..." Sustu.

Çok iyi bir yalancıydı. Yine de, bunları söyleyebildiğine göre, benden çok ama çok emin olmalıydı. Bir süre, onun göğsüne yaslanmış olarak kaldım ama zamanın beni harekete geçirmeye çalıştığını hissedebiliyordum. Zaman dolmuştu. Zaman dolmuştu.

"Teşekkür ederim" diye fısıldadım ve ondan uzaklaşmaya çalıştım. Bana sımsıkı sarılmıştı. "Söyleyeceklerim bitmedi." Yüzlerimiz birbirine çok yakındı. İyice yaklaştı. Bu gezegendeki son nefesimin kıyısında onu reddedemedim. Büyük bir patlama gibi alev almıştık.

Ama bu geçen defakinden farklıydı. Bunu hemen anladım. Bu kez öptüğü bendim. Beni kollarında sıkarken adım mırıldanıyordu. Bu bedenin bana ait olduğunun bilincindeydi. Farkı hissedebiliyordum. Bir süreliğine orada sadece ikimiz vardık; Göçebe ve Jared. İkimiz de birbirimiz için yanıp tutuşuyorduk.

Hiç kimse, bu gezegendeki son dakikalarımda bana Jaredin bedeniyle söylemiş olduğu yalanlardan daha iyisini söylememişti. Bundan dolayı ona minnettardım. Bunu yanımda götüremedim çünkü hiçbir yere gitmiyordum ama yine de ayrılığın acısını biraz olsun dmdirmişti. Bu yalana, onun beni, Melanie'ye kavuşma sevincini gölgeleyecek kadar özleyeceğine inanır gibi olmuştum. Bunu istemeye hakkım yoktu ama onun yalanlarına manır gibi olmak kendimi daha iyi hissetmeme neden olmuştu.

Zamanı yadsıyamazdım. Saniyeler geri sayıma geçmiş gibiydi. Beni kavuran ateşe rağmen zamanın beni sürüklediğim, karanlık koridora doğru çektiğini, duygusallıktan ve bedenimi yalayan ateşten uzaklaştırdığını hissedebiliyordum. Dudaklarımı onun dudaklarından kurtarmayı başardım. Karanlıkta nefes nefese kalmıştık. Ilık nefeslerimiz birbirine karışıyordu. Tekrar, "Teşekkür ederim" dedim.

"Dur..."

"Duramam... Daha fazla dayanmam. Tamam mı?" "Tamam," diye fısıldadı.

"İstediğim bir şey daha var. Bırak bunu yalnız yapayım. Lütfen."

"Eğer... Eğer istediğinin bu olduğundan eminsen..." Pek de emin değilmiş gibi konuşuyordu.

"Bunu yapmaya ihtiyacım var, Jared."

Boğuk bir sesle, "O zaman burada kalacağım," dedi.

"Her şey bittikten sonra, seni çağırması için Doktor'u göndereceğim."

Beni hâlâ kollarının arasında tutuyordu.

"Bunu yapmana izin verdiğim için, Ian'm beni öldürmek isteyeceğini biliyorsun, değil mi? Belki de onun bunu yapmasına izin vermeliyim. Ya Jamie? O, ikimizi de hiçbir zaman affetmeyecek."

"Şu anda bunları düşünemem. Lütfen, bırak gideyim."

Bedenimin ortasındaki o buz gibi soğuk boşluğu bir nebze olsun ısıtmış olan Jared'm kolları, yavaşça ve isteksizce çözüldü.

"Seni seviyorum, Göçer."

İçimi çektim. "Teşekkürler, Jared. Seni ne kadar çok sevdiğimi biliyorsun. Bütün kalbimle..."

Kalp ve ruh. Benim durumumda bunların ikisi aynı şey değildi. Onları çok uzun zaman önce birbirinden ayırmış, ikiye bölünmüştüm. Artık bir bütün olmamın zamanı gelmişti. Bu beni yaşamın dışına itse de, bir bütün olmak içim razı olacaktım.

Saniyelerin tiktakları beni sona doğru çekiyordu. Jared benden uzaklaştığında soğuğu hissettim. Ondan uzaklaştığım her adımda, soğuk daha da artıyordu.

Bu kesinlikle benim hayal gücümünden kaynaklanıyordu çünkü mevsim hâlâ yazdı. Benim için burası her zaman yaz mevsiminin yaşandığı bir yer olarak kalacaktı.

"Yağmur yağdığında burada neler oluyor, Jared?" diye fısıldadım. "İnsanlar geceleri nerede uyuyorlar?"

Bir süre cevap vermedi. Konuştuğunda, sesinden ağlamakta olduğunu anladım.

Yutkunarak, "Biz..." dedi. "Hepimiz oyun odasına taşınıyoruz. Herkes birlikte uyuyor."

Başımı salladım. Böyle bir durumda, ortamın nasıl olabileceğini merak ettim. Bütün o birbiriyle çelişen kişilikler nasıl bir arada olabilirlerdi? Acaba eğlenceli olabilir miydi? Bir değişiklik? Bir yastık partisi gibi?

"Neden sordun?" diye fısıldadı.

"Ben...şey..yağmur yağdığında mağaralarda hayatın nasıl olacağını merak ettim de." Yaşam ve aşk devam edecekti. Ben olmasam bile. Bu düşünce neşemi yerine getirdi. "Hoşça kal, Jared. Mel yakında görüşeceğinizi söylüyor."

YALANA.

"Dur... Göçer..."

Tünelden aşağı, hızla yürümeye başladım. Onun o harika yalanlarıyla beni kararımdan vazgeçmeye ikna edebilmesi olasılığı karşısında acele ediyordum. Arkamda sadece sessizlik vardı.

Onun duyduğu acı, beni Ian'ın acısı kadar incitmemiştir.

Jaredin acısı yakında geçecekti. Sevinç, ona sadece birkaç dakika ötedeydi. Mutlu son.

Güney tüneli biraz ilerideydi. Parlak ışığı görüyor ve Doktor'un beni beklediğini biliyordum.

Beni hep korkutmuş olan o odaya, başım dik girdim. Doktor her şeyi hazırlamıştı. En karanlık köşede, yan yana duran iki yatak vardı. Kyle, Jodi'nin hareketsiz bedenine sarılmış hor-luyordu. Diğer kolu ise, Sunny'nin içinde bulunduğu kutuya dolanmış, onu sıkı sıkı tutuyordu. Bunun, Sunny'nin çok hoşuna gideceğini düşündüm. Keşke bunu söylemenin T»ir yolu olsaydı.

"Selam, Doktor," diye fısıldadım.

Doktor ilaçları masanın üstüne diziyordu. Başını kaldırıp bana baktı. Gözlerinden yaşlar akıyordu.

Birden cesaretlendim. Kalp atışlarım normale döndü. Nefesim sakinleşti. İşin en güç kısmı gende kalmıştı.

Bunu daha önce de birçok kez yaşamış, gözlerimi kapayıp uzaklara gitmişim. Daima başka gözlerin açılacağını biliyordum. Bu bana hiç de yabancı değildi. Korkulacak bir şey yoktu.

Yatağa gittim ve zıplayıp üstüne oturdum. Ağrı kesici kutusuna uzanıp aldım ve kapağını açtım. Kutunun içinden küçük dörtgeni alıp dilimin üstüne koydum ve erimesini bekledim.

Hiçbir fark yoktu. Bu kez de acı duymadım, yani fiziksel acı demek istiyorum.

"Size bir şey soracağım, Doktor. Gerçek adınız nedir?"

Her şey bitmeden önce bütün küçük bulmacalarının cevaplarını öğrenmek istiyordum. Doktor burnunu çekti ve elinin tersiyle gözlerini sildi.

"Eustace. Bu bir aile ismi, annemle babam oldukça acımasız insanlardı."

Önce güldüm. Sonra içimi çektim. "Jared büyük mağarada bekliyor. Her şey tamam olduğunda ona haber vereceğine söz verdim. Sadece, ben.. .ben.. .hiç kimildamayana kadar bekleyin, olur mu? O zaman benim kararım ile ilgili bir şey yapması için çok geç olacak."

"Bunu yapmak istemiyorum, Göçer."

"Biliyorum. Bunun için teşekkürler, Doktor. Ama sözünüzü tutacağınıza inanıyorum." "Lütfen?"

"Hayır. Bana söz verdiniz. Ben kendi payıma düşeni yaptım. Yapmadım mı?" "Taptın."

"O zaman siz de kendi üzerinize düşeni yapın. Bırakın Walt ile Wes'in yanına gideyim."

İnce yüzünde, hiçkırı hiçkırı ağlamamak için kendini güç tutuyormuş gibi bir ifade belirdi. "Acı.. .çekecek misin?"

"Hayır, Doktor," diye yalan söyledim. "Hiçbir şey hissetmeyeceğim."

Daha önce böyle bir deneyim yaşadığım için, kendimi aşırı derecede mutlu ve coşkulu hissedeceğim o anın gelmesini bekliyordum. O zaman ağrı kesici etkisini göstermeye başlayacaktı. Hâlâ bir fark hissetmiyordum.

Ağrı kesici etkisini göstermeye başlamış olamazdı. Bu sevilme ile ilgiliydi. Tekrar içimi çektim.

Yatağın üstünde yüzükoyun yatıyordum. Gerinerek başımı ona çevirdim.

"Haydi, Doktor."

Şişeyi açtı. İçindeki ilacı, elindeki bezin üstüne boşalttığını gördüm.

"Sen benim hayatım boyunca tanıdığım en soylu, en temiz yaratıksın. Dünya, sensiz daha karanlık bir yer olacak," diye fısıldadı.

Bunlar onun mezarımın başında söylediği sözlerdi. Onları duyabildiğime çok sevinmişim. Teşekkürler, Göçer. Kardeşim. Seni hiçbir zaman unutmayacağım. Mutlu ol, Mel. Benim yerime hayatın tadını çıkar. Bunu yapacağım, diye söz verdi. Düşüncelerimizde vedalaştık.

Doktor'un eli yavaşça kumaşı yüzüme bastırdı. O yoğun ve rahatsız edici kokuyu yok sayarak elerin bir nefes aldım. Bir nefes daha alırken, üç yıldız tekrar gördüm. Beni çağırıyorlardı. Beni serbest bırakıyorlar, çok uzun süre, art arda birçok hayat yaşamak için, oradan oraya

dolaştığım karanlık evrene geri gön-deriyorlardı. Karanlığa doğru sürüklendim ve sonra o karanlık gittikçe aydınlanmaya başladı. Artık karanlık yoktu, onun yerini mavilikler almıştı. Sıcak, canlı, parlak bir mavilik... En küçük hır korku duymadan o maviliğin içine süzüldüm.

59

Başlangıç son gibi görünecekti. Bu konuda uyarılmıştım. Ama bu kez, son hiç olmadığı kadar büyük bir sürpriz olmuştu. Dokuz yaşamımda hatırladıklarımın hepsinden, hatta bir asansör boşluğuna atlamaktan daha müthişti. Artık ne bir anı ne de bir düşünce bekliyordum. Nasıl bir sondu bu?

Güneş batıyor, bütün renkler pembemsi ve bana arkadaşımı hatırlatıyor... Acaba adı burada ne oldu? Fırfırlı bir şey olabilir mi? O çok güzel bir Çiçek'ti. Buradaki çiçekler çok cansız ve sıkıcılar. Ama çok güzel kokuyorlar. Buranın en güzel yanı kesinlikle kokular.

Arkamda ayak sesleri duyuyorum. Bulut Çevirici hâlâ beni takip ediyor olabilir miydi? Cekete ihtiyacım yok. Burası çok sıcak ve tenimde havanın temasını hissetmek istiyorum. Dönüp ona bakmayacağım. Belki onu duyamadığımı düşünerek dönüp gider. Benimle ilgili konularda çok dikkatli ama ben artık büyüdüm. Sonsuza kadar bana annelik yapamaz ya. Tanımadığım bir ses, "Özür dilerim," diyor.

Ona dönüyorum ama sesi gibi, yüzünü de tanıyamıyorum. O kadar güzel ki...

Anılarımdaki bu yüz bana kendimi hatırlattı. Bu benim yü-zümdü! Ama başka bir şey hatırlamıyordum...

"Selam!" diyorum.

Gülümseyerek, "Merhaba. Benim adım Melanie," diyor. "Burada yeniyim ve.. .sanırım kayboldum."

"Hımm! Nereye gitmek istiyorsun? Seni götürebilirim. Arabamız hemen şurada - "

"Hayır, gideceğim yer uzak değil. Yürüyüşe çıkmıştım, ama şimdi Becker Caddesi'ne dönüş yolunu bulamıyorum."

Yeni bir komşu, ne güzel. Yeni arkadaşları severim.

Ona, "Oraya çok yakınsın," diyorum. "Bu yolun üstündeki ikinci köşeyi dönünce, hemen orada. Ama şu ara sokaktan geçerek yolu kısaltabilirsin. Dosdoğru oraya çıkar."

"Gösterebilir misin? Ah, özür dilerim, adın ne?"

"Elbette gösteririm! Benimle gel. Benim adım Aya Bakan Yapraklar ama ailem bana genellikle Yaprak der. Sen nerelisin, Melanie?"

Gülüyor. "San Diego ya da Şarkı Söyleyen Dünya mı demek istedin, Yaprak?" diye soruyor.

Ben de gülerek, "Hangisi olursa," diyorum. Gülüşü hoşuma gidiyor. "Bu cadde üzerinde iki Yarasa var. Bahçesinde çam ağaçları olan sarı evde yaşıyorlar."

"Uğrayıp merhaba demeliyim," diye mırıldanıyor. Ama sesi birden değişip gerginleşiyor. Bir şey görmeyi bekler gibi loş ara sokağa bakıyor.

Ve orada bir şey var. İki kişi. Bir adam ve bir erkek çocuğu. Çocuk sanki sinirli. Elini uzun siyah saçlarının arasında dolaştırıyor. Bu kadar endişeli görünmesinin sebebi, belki onun da kaybolmuş olması. Güzel gözleri irileşmiş ve heyecan dolu. Adam ise çok sakin.

Jamie. Jared. Kalbim gümbür gümbür atıyordu ama bunlar tuhaf ve yanlış duygulardı. Çok küçük ve...çırpınarak canlanmaya çalışan duygular.

Melanie bana, "Bunlar benim arkadaşlarım, Yaprak," diyor. "Aa! Aa, selam." Adama elimi uzatıyorum. Bana en yakın duran

O.

Elimi sıkmak için uzanıyor. Eli ne kadar da güçlü.

Birden beni kendisine doğru çekiyor. Anlayamıyorum. Bu bana yanlış geliyor. Hoşuma gitmiyor.

Kalbim daha hızlı çarpmaya başlıyor. Korkuyorum. Daha önce hiç bu kadar korkmamıştım. Anlamıyorum.

Elini yüzüme doğru kaldırıyor. Nefesimi tutup gerüiyorum. Elinden yayılan buğuyu içime çekiyorum. Bu, ahududu tadında gümüş bir bulut.

"Nasıl..." diye sormak istiyorum. Ama artık onları göremiyorum. Hiçbir şey göremiyorum...

Her şey tükenmişti.

Tanıdık bir ses, "Göçer? Beni duyabiliyor musun, Göçer?" diye sordu.

Doğru isim bu değildi.. .yoksa bu muydu? Kulaklarım ona tepki vermedi ama başka bir şey tepki verdi. Ben Aya Bakan Yapraklar değil miydim? Yaprak değil miydim? Öyle miyim? Bu da doğru değildi sanki. Kalbim daha hızlı atmaya başladı. Bu belleğimdeki korkunun yankısıydı. Kafamın içinde, yer yer beyaz yer yer kırmızı saçlı, sevecen bakışlı, yeşil gözlü hayali bir kadının hayatı vardı. Annem neredeydi? Ama.. .o benim annem değildi, yoksa annem miydi?

Çevremde yankılanan bir ses vardı. "Göçer. Geri dön. Senin gitmene izin vermiyoruz."

Bu ses, hem tanıdıktı, hem de değildi. Benim sesime mi... benziyordu?

Aya Bakan Yapraklar neredeydi? O kızı bulamıyordum. Sadece binlerce boş anı vardı. Ev resimlerle doluydu ama evde oturan kimse yoktu.

Bir ses, "Uyanık şişesini al," dedi. Ama bu sesi tanıımıyordum.

Yüzümde bir şeyler hissettim; sis gibi hafif bir dokunuş. Bu kokuyu tanıyordum. Bu greyfurt kokuşuydu.

Derin bir nefes aldım ve aniden zihnim açıldı.

Uzanmış durumda olduğumu hissedebiliyordum. Ama bunda da bir gariplik var gibi geliyordu. Sanki bedenimin bir kısmı yok olmuştu. Küçülmüş gibiydim.

Ellerim, bedenimin diğer kısımlarından daha sıcaktı çünkü birisi ellerimi tutuyordu. Ellerimi tutan kocaman eller vardı. Ellerim sanki bu kocaman ellerin içinde kaybolmuştu.

Tuhaf bir koku vardı. Ağır hava küf kokuyordu. Bu kokuyu hatırlıyordum...ama daha önce böyle bir kokuyu hiç duymadığımdan emindim.

Hiçbir şey görmüyordum ama göz kapaklarımın içi donuk bir kırmızıyla kaplıydı. Onları açmak istiyordum, bu yüzden onları açmakta kullanacağım kasları aramaya koyuldum.

"Göçebe? Hepimiz seni bekliyoruz, tatlım. Gözlerini aç."

Bu ses, kulaklarımın dibindeki bu sıcaklık daha da tanıdıktı. Bu sesi duyunca, damarlarımda değişik bir duygu dolaşmaya başladı. Şu ana kadar hiç böyle bir şey hissetmemiştim. Bu ses benim nefesimi kesiyor, parmaklarımı titretiyordu.

Bu sesin sahibi olan yüzü görmek istiyordum.

Zihnimi bir renk kapladı. Bu uzaklardaki bir yaşamdan bana seslenen bir renkti; parlak bir mavi. Bütün evren parlak maviydi...

Ve sonunda adımları öğrenmişim. Evet, bu doğrudu. Göçebe. Ben Göçebe'ydim. Aynı zamanda Göçer'dim. Şimdi hatırlamıştım.

Yüzümde hafif bir dokunuş, dudaklarıma ve göz kapaklarıma sıcak bir temas... Ah, evet, burası onların olduğu yer. Artık kaslarımı bulduğum için gözlerimi kırıştırabiliyordum.

Biri heyecanla, "Uyanıyor!" diye bağırdı.

Jamie. Jamie buradaydı. Kalbim yine güm attı.

Gözlerimi odaklayabilmem yaklaşık bir dakika sürdü. Gözlerime vuran mavi bütünüyle yanılttı. Fazla solgundu ve rengi atmıştı. Benim istediğim mavi bu değildi.

Yüzüme bir el dokundu."Göçebe?"

Sese doğru baktım. Başımın boynumun üzerinde hareket etmesi bana çok tuhaf gelmişti. Eskisi gibi değildi ama aynı zamanda her zaman yaptığım bir hareket gibiydi.

Gözlerim aradığım maviyi buldu. Safir mavisi, kar ve gece yarısı.

"lan? lan, neredeyim ben?" Gırtlığımdan çıkan ses beni korkuttu. Fazla tiz ve titrek bir sestti. Tanıdıktı ama benim olmayan bir sestti. "Ben kimim?"

lan bana, "Sen sensin." dedi. "Ve ait olduğun yerdesin." Ellerimden birini devin elinden kurtardım. Yüzüme dokunmak istiyordum ama birinin eh bana doğru uzanınca donup kaldım. Bana doğru uzanan el, tam üstüme gelince donakalmıştı.

Kendimi korumak için elimi tekrar hareket ettirmeye çalıştım ama benim elimle birlikte üzerimdeki el de hareket etti. Titremeye başladım, el de titriyordu.

Şaşırılmıştım.

Ele dikkatle bakarak onu açıp kapatıyordum.

Bu küçücük şey benim elim miydi? Bu uzun, pembe-beyaz tırnakların dışında, bir çocuğun eliymi. Tırnaklar kusursuz bir biçimde törpülenmişti. Teni açık renkti. Dökme gümüş gibiydi ve üstünde, bu ten rengine hiç uymayan, altın rengi çiller vardı.

Altın ve gümüşün oluşturduğu bu tuhaf birliktelik, bana o görüntüyü hatırlattı. Kafamın içinde, bir aynadan yansıyan bir yüz görüyordum.

Bu anıdaki ortam beni kısa süreliğine başka bir dünyaya sürükledi çünkü bu kadar uygar bir ortama alışık değildim - aynı zamanda, uygarlıktan başka hiçbir şey de görmemiştim. Üstünde bir sürü süslü ve zarif şeyler olan bir şifonyer gördüm. Bunların arasında, içinde sevdiğim kokular olan cam şişeler vardı. Benim çok sevdiğim kokular mı? Yoksa onun sevdiği kokular mı? Saksıda duran bir orkide. Gümüş bir tarak takımı.

Yuvarlak aynanın çerçevesi metal güllerden oluşuyordu. Aynadaki yüz de yuvarlak sayılırdı, oval denemezdi. Küçük bir yüzdü. Yüzün derisi de aynı gümüşsü tondaydı, ay ışığının gümüşsü tonunda. O el de böyleydi. Bir başka avuç dolusu altın rengi çil de, burnunun üstüne serpilivermiş gibiydi. Altın rengi kirpiklerle çevrili, iri gri gözlerde, yumuşak rengin arkasında parlayan ruhun gümüşü belli belirsiz görülüyordu. Açık pembe dudaklar dolgun ve neredeyse bir bebeğin dudakları gibi yuvarlaktı. O dudakların arkasında küçük, düzgün, beyaz dişler, çenesinde ise bir gamze vardı. Ve her yerde, her yerde, yüzümden uzakta bir hale gibi duran ve aynanın dışına taşan o altın rengi saçları görüyordum.

Bu benim yüzüm müydü yoksa onun yüzü müydü?

Bir Gece Çiçeği için kusursuz bir yüzdü. Çiçek'ten insana çevrilmiş gibiydi.

Yüksek ve tiz bir sesle, "Nerde o?" diye sordum. "Yaprak nerede?" Yokluğu beni korkutmuştu. Bu ay ışığı yüzlü ve güneş ışığı saçlı yarı çocuktan daha savunmasız bir yaratık görmemiştim.

Doktor güven veren bir sesle, "Nerede olacak burada," dedi. "Kiryoterapi kutusuna kondu ve gitmeye hazır. Gidebileceği yerlerin en iyisinin neresi olduğunu bize senin söyleyebileceğini düşünmüştük."

Sesinin geldiği yere baktım. Doktor'un, elinde ışığı yanan bir kiryoterapi kutusuyla güneş ışığında durduğunu görünce, bir önceki hayatımın anıları üstüme geldi.

Kırılğan bir sesle, "Doktor," dedim heyecanla. "Doktor, söz vermiştiniz! Bana bir vaatte bulunmuşsunuz, Eriştacel Niçin? Niçin sözünüzü tutmadınız?"

Acı ve kederden oluşan soluk bir anı canlandı. Bu beden daha önce böyle bir ıstırapı hiç hissetmemişti. Bu acıdan hızla uzaklaştı.

"Dürüst bir adam bile, kimi zaman baskıya boyun eğer, Göçer."

O çok tanıdık ses yine duyuldu. "Baskı."

"Bana kalırsa, boğaza dayanan bir bıçak baskı sayılır, Jared."

"Benim böyle bir şey kullanmayacağımı biliyordun."

"Hayır, bilmiyordum. Oldukça ısrarcıydın."

"Bir bıçak mı?" Bedenim titremeye başlamıştı.

lan, "Şşşt, bir şey yok," diye mırıldandı. Altın sarısı saçlarım gözümün önüne gelmişti. Onları elimle ittim, her zaman yaptığım bir hareketti bu. "Gerçekten bizi böyle bırakıp gidebileceğini mi sanıyordun? Göçer!" İçini çekti. Ama bu, neşeli bir iç çekişti.

lan mutluydu. Bunu hissetmek birden kaygılarımı hafifletti ve daha dayanılabilir kıldı.

"Size bir parazit olmak istemediğimi söylemiştim," diye fısıldadım.

Eski sesim, "Bırakın geçeyim," dedi. O zaman güçlü yüzümü, güneş yanığı tenimi, badem biçimindeki ela gözlerimin üstündeki düz, siyah kaşlarımı, çıkık elmacık kemiklerimi görebildim... Onu bir yansıma olarak değil, eskiden her zaman gördüğüm gibi gördüm.

"Dinle, Göçer. Ben senin ne olmak istemediğini çok iyi biliyorum. Ama biz insanız ve benciliz. Ve her zaman doğru olanı yapmayız. Senin bizi bırakıp gitmene izin vermeyeceğiz. Buna katlanacaksın."

Bu kadının konuşması, sesinin ahengi ve tonu, bana o sessiz konuşmaları, kafamın içindeki sesi, kız kardeşimi hatırlattı. "Mel, sen misin? Mel, iyi misin?"

Gülümsedi. Sonra eğilip bana sarıldı. Hatırladığımdan daha iriydi. "Elbette iyiyim. Bu dramın amacı bu değil miydi? Sen de iyi olacaksın. Bu konuda aptalca davranmadık. Gördüğümüz ilk bedeni almadık."

Jamie araya girerek, Melin yanına geldi. "Durun! Ben söyleyeyim! Ben söyleyeyim."

Karyolanın çevresi gittikçe kalabalıklaşıyor, zaten dengesi bozuk olan karyola sallanıyordu.

Onun elini tutup sıktım. Elim o kadar cansızdı ki, Jamie'nin bunu hissedip hissetmediğinden emin değildim.

"Jamie!"

"Selam, Göçer! Bu çok hoş, öyle değil mi? Şimdi sen benden daha küçüksün!" Zafer kazanmış gibi gülümsedi.

"Ama yaşça hâlâ senden büyüğüm. Yakında..." Sonra sustum. Cümlemi birden değiştirdim. "İki hafta sonra doğum günüm var." 660

Aklım karışık olabilirdi ama aptal değildim. Melanie'nin deneyimleri boşa gitmemişti. Onlardan yararlanmıştım. Ian, her bakımdan Jared kadar saygın biriydi ve ben Melanie'nin uğradığı düş kırıklığına uğramayacaktım.

Kendimi, olduğumdan bir yaş daha büyük göstermek içim yalan söyledim. "On sekiz yaşında olacağım."

Göz ucuyla baktığım Melanie ve Ianin şaşırıklarını ve ge-rildiklerini gördüm. Bu beden, on yedi yaşına geliyordu ama gerçek yaşından çok daha genç gösteriyordu.

Bu küçük aldatmaca, burada kalacağımı, Ian ve ailemin gen kalan fertleriyle birlikte olacağımı anlamama neden oldu. Tıkanır gibi oldum. Boğazımın şiştiğini hissediyordum.

Jamie yüzümü okşayarak ilgimi tekrar kendi üzerine çekti. Elinin yüzümde ne kadar büyük durduğuna şaşırardım. "Seni alıp buraya getirmek için çıktıkları sefere benim de katılmama izin verdiler."

"Biliyorum," diye mırıldandım. "Hatırlıyorum... Yanı, Yaprak, seni orada gördüğünü hatırlıyor." Mel omuz silkti. Ona öfke dolu bakışlarla baktım.

Jamie, "Onu korkutmamaya çalıştık," dedi. "Çok kırık bir görünüşü var. Biliyor musun? Çok da iyi biri. Onu birlikte tespit ettik ama karar vermek bana düştü! Mel, genç birini bulmamız gerektiğini söylüyordu; ruh olarak daha uzun bir hayat yaşamış birini... Ama çok genç olmasın diyordu çünkü senin bir çocuk olmak istemeyeceğini biliyordu. Sonra Jared o yüzü beğendi çünkü bu yüze kimsenin İNANAMAZHK edemeyeceğini söyledi. Hiç tehlikeli görünmüyorsun. Tehlikelinin tam zıttı bir görünüşün var. Jared, seni görenlerin, doğal olarak seni korumak isteyeceklerini söyledi. Öyle değil mi, Jared? Ama son söz bana aitti çünkü ben SANA benzer birini arıyordum. Ve bunun sana benzediğim düşündüm. Çünkü o sanki bir meleğe benziyor ve sen de bir melek kadar iyisin. Çok da güzelsin. Senin güzel olacağını biliyordum." Jamie'nin yüzünde kocaman bir gülümseme belirdi. "Ian gelmedi. O burada seninle kaldı, görüntünün onu ilgilendirmedini söyledi. Senin içinde bulunduğun kutuya kimsenin parmağını bile değdirmesine izin vermiyordu. Benim ya da Mel'in bile. Ama Doktor, bu kez seyretmeme izin verdi. Çok güzeldi, Göçer. Daha önce seyretmeme niçin izin vermediğinizi anlayamıyorum. Ama yardım etmeme izin vermediler. Zaten Ian, kendisinden başka kimsenin sana dokunmasına izin vermedi."

Ian elimi sıktı ve gür saçlarımın arasından kulağıma fısıldamak için eğildi. Söylediklerini sadece benim duyabilmem için alçak sesle konuşuyordu. "Seni elime aldım, Göçebe. O kadar güzeldin ki."

Gözlerim doldu ve burnumu çekmek zorunda kaldım.

Jamie, "Onu beğendin, öyle değil mi?" diye sordu. Şimdi sesi kaygılıydı. "Kızmadın, değil mi? Yanında kimse yok, değil mi?"

"Buna tam olarak kızmak denmez," diye fısıldadım. "Başkasına gelince...başkası yok burada. Sadece Yaprak'ın anıları var. Yaprak ne kadar zamandır buradaydı? Onun burada olmadığı bir zamanı hatırlayamıyorum. Başka bir isim hatırlayamıyorum."

Melanie saçıma dokunarak güven verici bir sesle, "Sen bir parazit değilsin," dedi Saçlarından bir tutamı alarak altın rengi tellerin parmaklarının arasından kayışını seyretti. "Bu beden Yaprak'a ait değildi ama üstünde hak iddia edebilecek başka biri de yok. Emin olmak için bekledik, Göçer. Neredeyse Jodi'yle uğraştığımız kadar uzun bir süre onu uyandırmaya çalıştık."

"Jodi mi? Jodi'ye ne oldu?" diye adeta ayakladım. İnce sesim endişeden tiz ve yüksek tonda çıkmıştı. Doğrulup kalkmaya çalıştım. Ian beni koluyla kavrayarak çekip oturttu. Küçük vücudumu çekmek büyük bir çaba ve güç gerektirmiyordu. Şimdi bütün yüzleri görebiliyordum.

Doktorun gözyaşları kurumuştu. Jeb, Doktor'un etrafında dolaşıyordu. Yüzünde, hayatından memnun olduğunu belli eden bir ifade vardı. Aynı zamanda merakla yanıp tutuşuyordu. Sonra

bir kadın gördüm. Onu ilk anda tanıyamadım çünkü yüzünde daha önce hiç görmediğim tuhaf mimikler vardı.

Zaten onu fazla gördüğüm de söylenemezdi. Bu, eski Şifacı Mandy'ydi. Yanı başımda Jamie duruyordu. Yüzünde aydınlık ve heyecan dolu bir gülümseme vardı. Yanında Melanie, arkasında da kollarını onun beline dolamış olan Jared duruyordu. Jared'in ellerinin onun vücuduna - benim vücuduma - dokunmadıkça rahat edemeyeceğini, onu mümkün olduğu kadar yakınında tutacağını, aralarına girecek en küçük mesafeyi nefretle karşılayacağını biliyordum! Bu bana büyük bir acı verdi. Zayıf göğsümdeki kırılğan yürek ürperdi. Bu kalp daha önce hiç kırılmamıştı ve bu anıyı anlayamıyordu.

Jared'ı hâlâ sevdiğimi anlayınca üzüldüm. Bundan, onun sevdiği bedene karşı duyduğum kıskançlıktan kurtulamamıştım. Bakışlarım tekrar Mel'e kaydı. Eskiden benim olan ağzının pişmanlıkla çarpıldığını gördüm ve anladığını hissettim.

Yatağımın çevresinde toplanmış olan insanların yüzlerini gözden geçirmeye devam ettim. Trudy ve Geoffrey, Heath, Paige ve Andy, Brandt, hatta... Doktor, bir süre sonra soruma cevap verdi.

"Jodi tepki vermedi. Oldukça uzun bir süre uğraştık."

Yani Jodi gitmiş miydi? Ben bunu merak ederken, benim kırılğan ve deneyimsiz yüreğim küt küt atıyordu. O zavallıya ne kadar da zahmetli bir uyanış yaşatıyordum.

Heidi ve Lily de buradaydılar. Lily'nin yüzünde acı bir gülümseme vardı, üzüntüsünün geçmediği belliydi.

"Onu susuz bırakmadık ama besleyemedik de. Organlarının, kaslarının ve beyninin bir zarara uğramasından korkuyorduk..."

Yeni yüreğim - hiç görmediğim bir kadın için - daha önce hiç sızlamadığı gibi sızlarken gözlerim yatağımın çevresindeki halkayı incelemeye devam ediyordu. Birden donakaldım.

Kyle'a sarılmış olan Jodi bana bakıyordu.

Gülümseyince onu tanıdım.

"Sunny!"

Fazla olmasa da biraz böbürlenerek, "Kaldım," dedi. "Senin gibi." Sesinde bir hüzün sezmiştim, sonra Kyle'in yüzüne baktı.

"Ama elimden geleni yapıyorum. Onu arıyorum. Bulmaya çalışıyorum." Kyle'in yüzü hiç görmediğim kadar ifadesizdi.

Doktor sakın bir sesle, "Jodi'yi kaybedeceğimiz belli olunca, Kyle, Sunny'yi tekrar onun bedenine yerleştirmemizi istedi," dedi.

Bir an Sunny ve Kyle'a dikkatle baktım. Çok şaşırılmıştım. Çevremdekiler bu kadardı.

İlan beni seyrediyordu. Hem sinirli hem de sevinçliydi. Bu garip bir karışım. Yüzü olması gerekenden daha yüksekte ve olması gerekenden daha büyüktü. Ama gözleri hâlâ, hatırladığım gibi, maviydi. Beni bu gezegene bağlayan bu gözler olmuştu.

"Orada rahat mısın?" diye sordu.

"Bil...bilmiyorum," diye itiraf ettim. "Bu bana çok olağandışı geliyor. Bir türden bir türe geçiş kadar olağandışı. Hiç bu kadar anlaşılmaz olabileceğini düşünmemiştim... Bil...bilmiyorum."

O gözlere bakarken kalbim tekrar titredi. Bu başka bir hayatın aşkının anısı değildi. Ağzım kurumuştu, midem bulanı-yordtı. Sırtımda onun elinin değdiği noktanın, bedenimin diğer yerlerinden daha canlı olduğunu hissediyordum.

"Burada kalmakta bir sakınca görmüyorsun, değil mi, Göçer? Buna dayanamayacağını mı düşünüyorsun yoksa?" diye mırıldandı.

Jamie elimi sıktı. Melanie ise elini onun elinin üstüne koydu. Jared da elini onun üstüne koyunca Melanie gülümsedi. Trudy ayağımı okşadı. Geoffrcy, Heath, Heidi, Andy, Paige, Brandt, hatta Lily, hepsi birlikte gülümseyerek bana bakıyorlardı. Kyle biraz daha yaklaşmış, yüzünde bir gülümseme belirmişti. Sunny'nin yüzünde gizli işler yapan insanlarınkine benzer bir gülümseme vardı.

Doktor bana ne kadar ağrı kesici vermişti? Adeta her şey parlıyordu.

İlan altın rengi saç bulutunu yüzümden itti ve elini yanağıma koydu. Eli o kadar büyüktü ki, sadece avucu bile, çenemden alınma kadar olan yeri kaplıyordu. Bu temas, gümüşsü tenime bir elektrik akımı vermiş gibi oldu. Sonra bir karıncalanma hissettim. Midem de karıncalanmaya başladı.

Bir sıcak dalgasının yanaklarımı pembeleştirdiğini hissediyordum. Kalbim daha önce hiç kırılmamıştı ama böyle uçma-mıştı da. Bu beni utandırıyor. Sesimi bulmakta zorlandım.

"Eğer bu seni mutlu edecekse," diye fısıldadım. "Sanırım bunu yapabilirim."

lan, "Bu yetmez," diye itiraz etti. "Aynı zaman da seni de mutlu etmesi gerekir."

Onun gözlerine birkaç dakikadan fazla bakamıyordum. Benim için çok yeni olan utangaçlık duygusu kafamı karıştırıyor, hemen önüme bakmama neden oluyordu.

"Bence...bence...bu belki beni de mutlu edebilir," dedim. "Bence bu beni çok ama çok mutlu edebilir."

Mutlu ve kederli, coşkulu ve sıkıntılı, güvenli ve korku içinde, sabırlı ve öfkeli, huzurlu ve fırtınalı, tamamlanmış ve boş... hepsi. Hepsini hissedeceğim. Hepsi benim olacak.

lan yüzümü kendine doğru kaldırdı ve gözlerinin içine bakmamı bekledi. Yüzüm gittikçe daha çok kızarıyordu.

"O halde kalıyorsun."

Herkesin önünde beni öptü. Ben de, bir an için seyircilerimiz olduğunu unuttum. Öylesine kolay ve doğrudu ki... Hiçbir bölünme, hiçbir karmaşa, hiçbir itiraz yoktu. Sadece lan ve ben vardık.

"Kalıyorum," diye onayladım.

Ve onuncu hayatım başladı.

San&Ö2>

Dünya gezegenindeki son insan topluluğunda hayat ve aşk devam ediyor ama hiçbir şey aynı kalmıyordu. Ben de aynı değildim.

Bu, benim, aynı türden bir bedene ikinci olarak yeniden do-ğuşumdu. Bu geçiş, bana gezegen değiştirmekten çok daha güç gelmişti. Çünkü insan olmak konusunda zaten pek çok beklentilerim vardı. Hem bana, Aya Bakan Yapraklar'dan da birçok şey kalmıştı ve bunların hepsi de iç açıcı şeyler değildi.

Bulut Çevirici'den hır sürü acı miras kalmıştı. Bu hiç tanımadığım anneyi özlüyor ve onun çektiği acıların yasını tutuyordum. Belki de bu gezegende, eşit miktarda bir acıyla eşitlenmeyen hiçbir sevinç yoktu.

Bana beklenmedik sınırlamalar miras kalmıştı. Güçlü, hızlı ve uzun boylu bir bedene alıştım. O beden, uzun mesafeler koşabilir, aç ve susuz kalabilir, ağır yükler taşıyabilir ve yüksek raflara uzanabilirdi. Oysa bu zayıf bir bedendi ve zayıflığı sadece fiziksel değildi. Ne zaman kendime olan güvenimi kaybetsem, bu beden utangaçlıkla sakatlanıyordu. Bu da, bugünlerde, sık sık başıma gelen bir şeydi.

İnsan topluluğunda ise farklı bir rol miras kalmıştı. Şimdi insanlar, bana yardım etmek için yükümü taşıyor, bir yere önden girmem için kenara çekiliyorlardı. Bana en kolay işleri veriyor ve bunların yarısını da yapmama fırsat vermeden kendileri yapıyorlardı. Daha da kötüsü, bu yardıma ihtiyacımın oluşuydu. Çalışmaya alışık değildim. Kolayca yoruluyordum ve bunu sak-

lamaya çalışsam da kimseyi kandıramıyordum. Belki de, durup dinlenmeden bir kilometre bile koşamazdım.

Bu davranışların kaynağında, bedensel zayıflığımın ötesinde bir şey vardı. Eskiden yüzüm güzeldi ama insanlar bana korku, güvensizlik, hatta nefretle bakıyorlardı. Yeni yüzüm, insanlarda bu gibi duygular uyandırmıyordu.

Sık sık yanağımı okşuyor, parmaklarıyla çenemin altına dokunup yüzümü daha iyi görmek için, başımı yukarı kaldırıyorlardı. Sık sık başım okşanıyordu. Bu kolay oluyordu, çünkü ben, çocuklardan başka, herkesten kısaydım. Saçlarımı ise o kadar sık okşuyorlardı ki, artık farkına bile varmıyordum. Eskiden beni kabul etmeyenler şimdi arkadaşlarım olarak saçlarımı okşuyorlardı. Lucina bile, çocukları beni, iki sadık köpek yavrusu gibi, her gittiğim yerde izlemeye başlayınca, sadece sembolik bir itirazda bulundu. Özellikle Freedom, her fırsatta kucağıma çıkıyor, yüzünü saçlarıma gömüyordu. Bu tür sevgi gösterileri İsaiah'a göre değildi. O artık büyümüşü. Ama onun eliyle aynı büyüklükte olan elimi tutmaktan hoşlanıyor ve bu arada benimle, heyecan içinde Örümcekler ve Ejderhalar'dan, futbol ve yağma seferlerinden

konusuyordu. Çocuklar hâlâ Melanie'nin yanına sokulmuyorlardı. Anneleri daha önce onları Melanie konusunda öyle bir korkutmuştu ki, bunu değiştirmesi için artık çok geçti.

Maggie ile Sharon bile, hâlâ bana bakmamaya çalıştıkları halde, benim yanımdayken eskisi gibi katı bir tavır içinde değildiler.

Tek değişiklik bedenim değildi. Mason yağmurları çöle geç gelmişti. Buna sevinmiştim.

Kreozotların yağmurda nasıl koktuğunu bilmiyordum. Bu kokuyu daha önce hiç duymamıştım. Bunu, sadece, Melanie'nin hatıralarıyla ilgili anılarımdan, belli belirsiz hatırlıyordum. Ama bunlar çok soluk anılardı. Şimdi ise, bu koku, küflü mağaraları kaplamıştı. Her yerde taze ve neredeyse baharatlı bir koku hissediliyordu. Sağlarıma yapışmış, beni her yerde izliyordu. Rüyalarım da bile bu kokuyu duyuyordum.

Ayrıca, Aya Bakan Yapraklar, hayatı boyunca Seattle'da yaşamıştı. Bu yüzden de, uçsuz bucaksız mavi gökyüzü ve insana isilik döktüren sıcak benim için çok şaşırtıcıydı, adeta duygularımı köreltiyordu. Bulutlarla kaplı karanlık gökyüzünün ağırlığının da, çölde yaşamaya alışmış insanlar üzerinde aynı etkiyi yapacağından emindim. Bulutlar heyecan vericiydi. O tekdüze, lekesiz açık maviye farklı bir nitelik katıyordu. Bir derinlikleri vardı ve hareket ediyorlardı. Gökyüzünde resimler oluşturuyorlardı.

Jeb'in mağaralarında, birçok şeyin yeniden düzenlenmesi gerekiyordu. Şimdi hep birlikte kullanılan bir yatakhane konumunda olan oyun odasına taşınmak da, daha sonra yapılacak daha kalıcı değişikliklere iyi bir hazırlık olmuştu. En küçük alanlara bile ihtiyaç vardı. Bu yüzden odalar boş kalamazdı. Sadece yeni gelenler, sonunda adını hatırlamış olan Candy ve La-cey, Wes'in odasına yerleşmeye dayanabileceklerdi. Candy'nin odasını kimle paylaşacağını öğrenince ona acıdım ama Şifacı bu durum karşısında hoşnutsuzluk göstermedi.

Yağmurlar sona erdiğinde, Jamie, Brandt ile Aaronin mağarasının boş bir köşesine taşınacaktı. Melanie ile Jared, Jamie'yi odalarından atmışlar, çocuk da, ben Yaprakin bedeninde yeniden doğana kadar Ianin odasında kalmıştı. Jamie o kadar küçük değildi. Bu nedenle ona bir mazeret göstermeleri gerekmemiş-ti. Kyle, çöl kurduğunda hazır olması için, Walterin kullandığı küçük mağarayı genişletmeye çalışıyordu. Burada, gerçekten de, ancak bir kişi kalabilirdi. Kyle ise yalnız olmayacaktı.

Sunny, geceleri, büyük bir köpekle arkadaş olan bir kedi yavrusu gibi, Kyle'in göğsüne dayanıp uyuyordu. Sunny, her zaman Kyle'in yanındaydı. Bu gümüş grisi gözleri ilk açtığım andan beri onları hiç birbirlerinden ayrı görmemişim.

Bu imkânsız ilişki yüzünden Kyle sürekli şaşkın görünüyor ve başka şeylerle ilgilenmeye vakit bulamıyordu. Jodi'den vazgeçmiyordu ama Sunny ona sokuldukça, o da sevecen elleriyle ona sarılarak kızı yanından ayırmıyordu.

Yağmurdan önce her yer doluydu. Bu nedenle, Doktor'la birlikte, artık beni korkutan bir yer olmayan hastanede kalıyordum. Portatif yataklar rahat değildi ama burası çok ilginç bir yerdi. Candy, Yaz Şarkısı'nın hayatının ayrıntılarını, kendi hayatının ayrıntılarından daha iyi hatırlıyordu. Hastane artık oldukça gizemli bir yerdi.

Yağmurlar sona erdikten sonra, Doktor artık hastanede yatmayacaktı. Oyun odasındaki ilk gece, Sharon, hiçbir açıklama yapmadan kendi şiltelerini Doktor'unkinin yanına çekmişti. Belki de, Doktor'un Şifacı'ya duyduğu hayranlık Sharon'ı kıskırtmış olabilirdi. Oysa ben, Doktor'un, bu orta yaşlı kadının ne kadar güzel olduğunun farkında olduğumu sanmıyordum. Onun hayranlığı, Şifacı'nın olağanüstü bilgisinden kaynaklanıyordu. Ya da belki Sharon, bağışlamaya ve unutmaya hazırdı. Keşke böyle olsa, diye düşünüyordum. Zamanla Maggie ve Sharon'm bile yumuşamış olduklarını düşünmek güzel olacaktı. Ben de artık hastanede kalmayacaktım.

Jamie olmasa, Ian'la o çok önemli konuşmayı hiç yapmayacaktık. Bu konuyu açmak aklıma geldiği zaman bile ağzım kuruyor, avuçlarım terlemeye başlıyordu. Ya hastanedeki o duygular, bu bedende uyanışından hemen sonraki birkaç dakika içinde hissettiğim tartışılmaz gerçekler hayal ürünüyse? Ya onları yanlış hatırlıyorsam? Benim için değişen bir şey olmadığını biliyordum ama Ian'm da benimle aynı şeyleri hissettiğinden nasıl emin olabilirdim? Onun âşık olduğu beden hâlâ buradaydı.

Onun kararsız olduğunu tahmin edebiliyordum, hepimiz öyleydik. Bu durum, benim gibi, bu tür değişikliklere alışık olan bir ruh için güçse, kim bilir insanlar için ne kadar güçtü. Son kıskançlıklarımı ve Jared'a karşı hâlâ hissettiğim aşkın sersemletici yankılarını arkada bırakmaya çalışıyordum. Onlara ihtiyacım yoktu. İstemiyordum da. Ian bana uygun bir eşti. Ama kimi zaman, kendimi Jared'a bakıp duygularımdan şüphe ederken yakalıyordum. Melanie'nin, Ian'm koluna ya da eline dokunup sonra birden kim olduğunu hatırlayarak geri

çekildiğini görmüştüm. İnsanı kararsızlığa sürükleyecek hiçbir hareketi olmayan Jared bile bazen, kararsız bakışlarımı sorgularcası-na bana bakıyordu. Ve lan... En zor durumda olan, kesinlikle o olmalıydı. Bunu anlıyordum.

Biz de, neredeyse Kyle ve Sunny kadar çok birlikte oluyorduk, lan, sürekli benim yüzüme ve saçlarıma dokunuyor, ellerimi tutuyordu. Ama bu bedene bu tür bir tepki göstermeyen var mıydı? Herkesin bu bedene duyduğu aşk platonik değil miydi? lan, niçin bir daha beni ilk gün öptüğü gibi öpmemişti?

Belki de o, beni, buradaki bütün diğer insanlara çekici gelen bu beden içinde asla sevemeyecekti.

lan, portatif karyolamı oyun odasına taşıdığı gece, bu kaygıyı da yüreğimde taşıyordum.

?

Altı aydan fazla bir zamandan beri ilk kez yağmur yağıyordu. İnsanlar ıslak yatak takımlarını silkeleyip yatacakları yerleri hazırlarken, bir yandan gülüşüp bir yandan da şikâyet ediyorlardı. Sharon ile Doktor'u görünce gülümsedim.

Jamie, biraz önce şiltesini Ian'inkim yanına koymuştu. "Buraya Göçer, buraya!" diye seslenerek beni çağırıyordu. "Üçümüz için de yer var."

Bana aynen eskisi gibi davranan tek kişi Jamie'ydi. Zayıf ve çelimsiz bedenime uygun davranıyor ama ben bir yere girdiğimde asla şaşırıyor, ağızından Göçebe'nin sözleri döküldüğünde şoka girmiş görünmüyordu.

"O portatif yatağı istediğinden emin misin, Göçer? Bana kalırsa, bu şilteleri yan yana koyarsak, üçümüz de rahatça sığabiliriz." Jamie, benim onayımı beklemeden, sırtarak şilteleri yaklaştırmaya başladı. "Senin zaten çok da büyük bir alana ihtiyacın yok."

Portatif karyolayı Ian'm elinden alıp yer kaplamaması için, yan olarak duvara dayadı. Sonra dış taraftaki şiltenin kenarına uzanıp bize arkasını döndü.

Bizden yana dönmeden, "Hey, lan," dedi. "Brandt ve

Aaron'la konuştum. Sanırım onların yanına taşınacağım. Neyse, çok yorgunum. İyi geceler, arkadaşlar."

Uzun bir ân, Jamie'nin hareketsiz bedenine baktım. lan da onun kadar hareketsizdi. Ama bir panik atak geçiriyor da olamazdı. Bu durumdan kendisini kurtarmanın yollarını arıyor olabilir miydi?

Jeb odanın diğer tarafından, "Işıkları söndürün," diye seslendi. "Herkes çenesini kapasın da, ben de biraz uyuyabileyim."

İnsanlar güldüler ve onu, her zamanki gibi, ciddiye aldılar. Dört lamba birer birer söndü ve en sonunda oda kaplıcaanlık oldu.

lan elimi arayıp buldu. Eli sıcaktı. Acaba benim tenimin ne kadar soğuk ve terli olduğunu fark etmiş miydi?

Beni de kendisiyle birlikte aşağı çekerek dizlerinin üstüne çöktü. Ben de onu izledim ve iki yatağın arasındaki çizginin üstüne uzandım. Elimi bırakmıyordu.

"Bu iyi mi?" diye fısıldadı. Çevremizde başka fısıltılar da vardı ama kükürtlü suyun sesi yüzünden konuşulanlar anlaşılıyordu.

"Evet, teşekkür ederim," diye cevap verdim.

Jamie şilteyi sarsarak dönüp bana çarptı. "Offfi özür dilerim, Göçer," diye mırıldandı.

Hemen ondan uzaklaştık. lan, tahmin ettiğimden daha yakındaydı. Ona çarptığım zaman sessizce irkildim ve uzaklaşıp ona yer açmaya çalıştım. Birden kolunu belime doladı ve beni kendine çekti.

Bu çok garip bir duyguydu. Ianin kolunun böyle belime dolanması, bana ruhların ağrı kesicisini ilk kullandığım zamanı hatırlatmıştı. Sanki önceden, farkında olmadan canım yanıyordu da, onun dokunuşu bütün ağrılarımı geçirivermişti.

Bu duygu utangaçlığımı silip attı. Ona döndüm. Bana daha sıkı sarıldı.

Onun sorusunu tekrarlayarak, "Bu iyi mi?" diye fısıldadım. Alnımı öptü. "İyiden de öte."

Birkaç dakika hiç konuşmadık. Etraftan gelen seslerin çoğu kesilmişti. 672

Eğildi. Dudakları kulağıma değiyordu. Bu kez daha alçak sesle, "Göçer, sence...?" Sustu. "Evet?"

"Şey, şimdi, tek başıma, bana ait bir odam olacak. Bu haksızlık."

"Evet. Burada, senin tek başına bir odan olmasına yetecek kadar yer yok."

"Ben yalnız olmak istemiyorum ama..." Niçin söylemiyordu? "Ama ne?"

"Düşünecek yeterli zamanın oldu mu? Seni sıkıştırmak istemiyorum. Jared yüzünden... karmaşık bir halde olduğunu biliyorum."

Onun söylediklerini anlamam için bir dakika geçmesi gerekti. Anlayınca sessizce kıkırdadım. Melanie pek kıkırdamazdı ama Yaprak sık sık kıkırdardı. Ve bedeni, bu en önemli anda bana ihanet etti.

Ian, "Ne oldu?" diye sordu.

Fısıldayarak, "Düşünmen için sana zaman tanımak istedim," diye açıkladım. "Seni sıkıştırmak istemiyorum. Melanie yüzünden... karmaşık bir durum olduğunu biliyorum."

Ian şaşkınlıktan hafifçe sıçradı. "Ne düşündün...? Ama Melanie sen değil ki. Benim için durum hiçbir zaman karmaşık olmadı."

Şimdi karanlıkta gülümsüyordum. "Jared da sen değil." Gergin bir sesle, "Ama o hâlâ Jared. Sen de onu seviyorsun," diye cevap verdi.

Ian beni yine kiskaniyor muydu? Olumsuz duygular beni mutlu etmemeliydi. Ama bunun beni cesaretlendirdiğini de itiraf etmeliydim.

"Jared benim geçmişim. O, başka bir hayat. Sen benim bu-günümsün."

Bir an konuşmadı. Konuştuğunda, sesinden duygulandığı belli oluyordu. "Ve eğer istersen, geleceğin de olurum." "Evet, lütfen."

O zaman beni, içinde bulunduğumuz koşullara rağmen hiç de arkadaşça olmayan bir biçimde öptü. Yaşımınla ilgili olarak yalan söylediğimi hatırlayıp, ne kadar da iyi yapmışını, diye düşündüm.

Yağmurlar bitecek ve o zaman, Ian'la ben, gerçek anlamda birlikte olmaya başlayacaktık. Bu bütün hayatlarımda hiç yaşamadığım bir sorumluluktum. Onu düşündüğümde, kendimi, hem coşkulu, hem istekli hissediyor, aynı zamanda da hem utanıyor, hem de sabırsızlanıyordum, tıpkı bir insan gibi.

***

Bunlara karar verdikten sonra, Ian ile ben birbirimizden hiç ayrılmaz olmuştuk. Bu nedenle, yüzümü diğer ruhlara gösterip nasıl tepki verdiklerini görmem zamanı geldiğinde, doğal olarak, o da benimle geldi.

Kararsızlık içinde geçen uzun haftalardan sonra, sefere çıkmak bana iyi geldi. Yeni bedenimin cılızlığı ve mağaralarda, hemen hemen hiç bir işe yaramayışı beni yeterince üzüyordu. Diğerlerinin, benim bedenimi, işe yarayabileceği tek bir şey için kullanmama izin vermeyişlerine ise inanamıyordum.

Aslında bu Jamie'nin seçimiydi. Jared ise, özellikle, kimsenin asla şüphelenmeyeceği, bu masum ve kırılabilir yüzüm ve herkesin korumak isteyeceği narin yapım yüzünden Jamie'nin önerisini desteklemişti. Ama bu teoriyi uygulamak ona bile güç gelmişti. Sefere çıkmanın, benim için, tıpkı eskisi gibi, çok kolay olacağından emindim. Ama Jared, Jeb, Ian, Jamie ve Mel'in dışındakiler, beni başka türlü kullanmanın yollarını arayarak günlerce tartıştılar. Bu çok saçmaydı.

Sunny'ye yan gözle baktıklarını görmüştüm. Ama o daha kendisini kanıtlamamıştı. Ona güvenmiyorlardı. Ayrıca, Sunny'nin buradan dışarı tek bir adım atmaya bile niyeti yoktu. Sefer kelimesini duyar duymaz korkudan titremeye başlamıştı. Kyle ise bizimle birlikte gelmeyecekti. Bir keresinde gelmek istediğini söylediğinde, Sunny sinir krizi geçirmişti.

Sonunda gerçekçilik kazandı. Bana ihtiyaç vardı.

Bana gereksinim duyulması güzel bir şeydi.

Yiyeceklerimiz ve diğer gerekli şeyler gittikçe azalıyordu. Bu uzun ve zorlu bir yolculuk olacaktı. Her zamanki gibi, seferi Jared yönetiyordu. Bu da, Melanie'nin de bizimle birlikte gelmesi demekti. Bunu söylemeye bile gerek yoktu. Aaron ile Brandt sefere katılmaya gönüllü olmuşlardı. Aslında, bu ikilinin fiziksel gücüne ihtiyacımız yoktu ama mağaralarda kapalı kalmaktan sıkılmışlardı.

Kuzeye doğru gidecektim. Yeni yerler göreceğim ve yine üşüyeceğim için çok heyecanlıyım.

Bu bedende heyecanımı saklamam kolay değildi. Kamyonetle, büyük kamyonu sakladığımız kayalık araziye doğru giderken içimden zıp zıp zıplamak geliyordu. İhtiyacımız olacak giysileri ve ufak tefek şeyleri kamyonete yüklerken yerimde duramıyor-dum. Ian bu halime gülüyordu. Elimi tuttu ve bunu bu gezegende kalmam, uçup gitmemem için yaptığını söyledi.

Çok mu gürültü yapmıştım? İçinde bulunduğumuz koşulları yok mu saymıştım? Hayır, bu, doğru değildi. Yapabileceğim hiçbir şey yoktu. Bu bir tuzaktı ve o an geldiğinde artık çok geçti.

Birer çizgi halindeki ince ışıklar, karanlıktan fıskırıp Jared ile Melanie'nin yüzlerine vurunca donakaldık. Bize ancak benim yüzüm ve gözlerim yardımcı olabilirdi. Oysa ben karanlıkta, Ian'ın geniş sırtının gölgesinde kalmıştım.

Işık gözlerime gelmediği için çevreyi ve Avcıların sayıca bizden fazla olduklarını, ellerinde silahlar olduğunu görebiliyordum. Altı ya da sekiz kişiydiler. Silahlarını bize, Jared, Mel, Brandt ve Aaron'a ve Ian'ın göğsünde duran, henüz kullanmaya yeltenmediğimiz biricik silahımıza doğrultmuşlardı.

Benimle gelmesine niçin izin vermiştim? Niçin, onun da ölmesi gerekiyordu? Kafamda, Lily'nin çaresizlik içinde sorduğu sorular yankılanıyordu. Hayal ve aşk niçin devanı ediyordu? Bunun anlamı neydi?

Zavallı küçük kalbim bin parçaya bölünmüştü. Cebimdeki küçük hapyı aradım.

Avcı grubunun ortasındaki adam, "Kımıldamayın, sakın olun," diye seslendi. "Durun, durun, sakın bir şey yutmayın*. Bakın bir kere! Hayır, Bakın!"

El fenerini kendi yüzüne tuttu. Kemikli yüzü güneşten yanmıştı. Rüzgârdan aşınmış bir kaya gibiydi. Koyu renk saçları şakaklarında kırılmış, kulaklarının çevresinde bukleler oluşturuyordu. Ve gözleri... Gözleri koyu kahverengiydi. O kadar.

"Gördünüz mü?" dedi. "Şimdi tamam, biz size ateş etmeyeceğiz. Siz de bize ateş etmeyeceksiniz. Anladınız mı?" Elindeki silahı yere bıraktı. "Haydi, çocuklar," dedi. Diğerleri de silahlarını kılıflarına koydular. Ne kadar çok silahları vardı.

"Şans eseri, buradaki zulânızı bulduk. Bekleyip sizinle tanışmak istedik. İnsan her gün yeni bir direnişçi grubuyla karşılaşmıyor." Güldü. Bu, göbeğinin derinliklerinden gelen, neşeli bir gülüştü. "Şu yüzlere bak! Ne? Hâlâ direnişte olan bir tek siz mi varsınız sanıyordunuz?" Tekrar güldü.

Hiçbirimiz yerimizden kıpırdamamıştık.

Başka biri, "Sanırım şoktalar, Nate," dedi.

Bir kadın. "Ödlerini patlattık," dedi. "Ne bekliyordunuz?"

Olduğumuz yerde donup kalmıştık. İlk toparlanan Jared oldu. "Siz kimsiniz?" diye fısıldadı.

Başkan yine güldü. "Ben Natc'im. Siz henüz farklı duygular içinde olsanız da, sizinle tanıştığıma sevindim. Bu yanımdaki-ler de, Rob, Evan, Blake, Tom, Kim ve Rachel." Konuşurken gruptaki diğer kişileri gösteriyordu. Onlar da, isimleri söylendikçe başlarını sallıyorlardı. Arkada duran bir adam dikkatimi çekmişti. Nate, onun adını söylememişti. Bu adamın, diken gibi dik dik duran parlak kıvılcak saçları vardı. Özellikle de, hepsinden daha uzun boylu olduğu için dikkatimi çekmişti. Görünüşe bakılırsa, sadece onun silahı yoktu. O da dikkatle bana bakıyordu. Gözlerimi kaçırdım. Nate, "Aslında, yirmi iki kişiyiz," diye devam etti. Elini uzattı.

Jared derin bir nefes aldıktan sonra, öne doğru bir adım attı. O hareket edince küçük grubumuzdaki herkes rahatladı.

"Ben Jared." Nate'in elini sıktı. Sonra gülümsedi. "Bunlar, Melanie, Aaron, Brandt, Ian ve Göçer. Otuz yedi kişilik bir grubuz."

Jared benim adımla söyleyince, Ian, beni insanların gözlerinden saklamak için, bedeninin ağırlığını bir ayağından ötekine geçirdi. İşte o an, bu yabancılar Avcı olsaydılar, arkadaşlarımın karşı karşıya kalacakları tehlikenin, şu anda benim için geçerli olduğunu fark ettim. Tıpkı başlangıçta olduğu gibi. Hareket etmemeye çalışıyordum.

Jared'in açıklaması karşısında Nate gözlerini kırıştırdı. Sonra, gözleri büyüdü. "Vay canına! Bu kadar büyük bir grupla ilk kez karşılaşıyorum."

Şimdi gözlerini kırıştırmak sırası Jared'a gelmişti. "Başka gruplara da rastladınız mı?"

"Bildiğimiz kadarıyla, bizimkinden başka üç grup daha var. Gail'in grubunda on bir, Russell'in grubunda yedi, Max'in grubunda da on sekiz kişi bulunuyor. Birbirimizle haberleşiyoruz. Hatta arasıra değiş tokuş yaptığımız bile oluyor." Göbeğinden yine bir kahkaha yükseldi. "Gail'in küçük Elleni, burada, bizim Evân'la birlikte kalmak istedi. Carlos da, Russell'in Cindy'sinin yanına taşındı. Ve elbette, herkesin zaman zaman Yakan'a ihtiyacı oluyor..." Birden susarak huzursuz bakışlarla çevresine baktı. Sanki söylememesi gereken bir şey söylemişti. Bakışları, arkalarda duran ve bana bakmakta olan kıvılcak saçlı adamın üstünde durakladı.

Nate'in dirseğinin dibinde duran, ufak tefek esmer adam, "Bunu da söylesek iyi olur," dedi.

Nate bize kuşkulu bakışlarla baktı. Sonra, "Tamam, Rob haklı," dedi. "Bunu da konuşalım." Derin bir nefes aldı. "Şimdi sakın olun ve söyleyeceklerimi sonuna kadar dinleyin. Lütfen heyecanlanmayın. Bu durum kimi zaman insanları şaşırtıyor." Rob adındaki adam, "Her zaman," diye mırıldandı. Eli kalçasının üstündeki silahın kılıfına gitti. Jared açıkça, "Ne?" diye sordu.

Nate içini çekti. Sonra uzun boylu, kızıl saçlı adamı gösterdi.

Adam, yüzünde hüzünlü bir gülümsemeye öne doğru birkaç adım attı. Onun da, benim gibi çilleri vardı ama çok daha fazlaydılar. Bu çiller yüzüne öyle bir dağılmıştı ki, teni olduğundan daha koyu görünüyordu. Aslında, açık renk tenli bir adamdı. Gözleri koyu renk, belki de lacivertti.

"Bu, Yakan. Hemen paniğe kapılmayın, o bizimle yaşıyor. Kendisi benim en iyi arkadaşımdır. Yüzlerce kez hayatımı kurtardı. O bizim ailemizden biri. İnsanlar onu öldürmeye kalkıştığı zaman, bunu iyi karşılamayız."

Kadınlardan biri yavaşça silahını çıkardı ve namlusunu yere doğru çevirdi.

Kızıl saçlı adam ilk kez konuştu. Gür ve yumuşak bir sesi vardı. "Hayır, Nate, sorun yok. Baksana, onların arasında da benim gibi biri var." Beni gösterince lan gerildi. "Anlaşılan, yerli halktan biri olan yalnız ben değilmişim."

Yıkan bana gülümsedi ve iki kabile arasındaki boşluğu aşarak gelip bana elini uzattı. Ian'ın uyan mırıltılarını duymazdan gelerek onun arkasından çıkıp öne doğru bir adım attım. Birden kendimi rahat ve güvende hissetmişim.

Yakanın sözü hoşuma gitmişti. Yerli halktan biri olmak.

Yakan, boylarımız arasındaki büyük farkı biraz da olsa dengelemek için başını eğdi.

Yumuşacık elinden çok daha sert olan nasırlı elini sıktım.

Kendisini, "Yaşayan Çiçekleri Yakan," olarak tanıttı.

Onun adını duyunca gözlerim büyüdü. Ateş Dünyası'ndan gelmişti. Bu beklenmedik bir şeydi. "Göçebe," dedim.

"Seninle tanışmak çok güzel, Göçebe. Ben, tek olduğumu sanıyordum."

Mağaralarda yaşayan Sunny'yi düşünerek, "Yanılmışsın," dedim. "Hem de çok yanılmışsın." Belki de hiçbirimiz zannettiğimiz kadar eşsiz değildik.

Cevabım karşısında tek kaşını kaldırdı. Anlayamamış, şaşırmıştı.

"Öyle mi?" dedi. "Eh, belki de bu gezegen için umutlar tükenmemiştir."

"Burası tuhaf bir dünya," diye mırıldandım. Bunu yerli haktan biri olan diğer ruhtan çok kendime söylemişim. "Bütün gezegenlerden daha tuhaf," diye onayladı.

SON